

Giới thiệu Hư Lộ

Lộ...

Mỗi con đường, mỗi ngã rẽ lại đưa ta đến những ngã rẽ con đường khác... Cuộc đời là một chuỗi những con đường bất tận... Là ta lựa chọn hay số phận chọn ta?

Thực và hư... Là con đường thông thiên hay lối đi từ vong không ngày quay đầu?

"Huynh đệ, nếu con đường này không có lối về, Nguyên Hạo ta lại sẽ đối ẩm với người dưới vong lộ... hahaha"

*Cấp độ tu luyện:

- Linh giới: Ngưng khí, trúc cơ, kết đan, nguyên anh, hóa thần, luyện hư, hợp thể, đại thừa, độ kiếp
- Tiên giới: Hư tiên, hoàng tiên, huyền tiên, địa tiên, thiên tiên, đại tiên (tùy linh căn), tiên tôn, tiên vương, tiên đế, bán thần
- Thần giới: Vị thần (9 bước thiên địa tạo hóa), nguyên thần (sinh thần nguyên căn), thần quân (3 kiếp luân hồi), vô cực thần (tự diệt để trùng sinh thần thân)
- Chứng thánh: nắm giữ hư lộ, hợp thể thiên địa, chứa tể tất cả vị diện

* Luyện thể:

- Linh giới: luyện bì, luyện gân, luyện cốt, luyện huyết, kim thể
- Tiên giới: Tinh thể, kim cương thể, ngũ hành thể
- Thần giới: Nguyên thể, Âm dương thể, thiên địa thể
- Thánh thể

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cầu Sinh - Khởi đầu 1

Nhân sinh một bước sai vạn kiếp bất phục.

Khi bạn cảm thấy vào ngõ cụt rồi thì có thật sự không còn đường để bước tiếp?

"Thiên nhi, mau chạy đi... bọn khốn kiếp!!!"

"Tiểu Thiên, Đùnnnnng quay lại"

"Thiên ca, đệ...không bước được nữa. Đệ.. Đệ rất muốn làm thấy thuốc như...ca. đệ...."

Tách tách... Từng giọt mưa thấm vào những vết thương loang lổ làm hấn tỉnh lại. Cảm giác đau đớn vô lực khiến hấn không thể đứng dậy, hấn đã chạy bao lâu rồi chính hấn cũng không nhớ được nữa. Cười chua chát, tuy thừa hưởng y thuật truyền lại từ ông già, đã từng cứu mạng nhiều người trong làng nhưng hấn lại chưa từng cảm giác rõ ràng từ vong là thế nào. Khương Thiên, mười bốn tuổi, hành y từ lúc lên mười, già trẻ trong làng đều triu mến gọi hấn là "tiểu thần y".

"Tam Thúc, Tiểu Quý, Diệu thâm, các người có đau không?"

Hấn hoài niệm rồi tự lẩm bẩm, Lão già hấn mất sớm khi hấn lên tám nên hấn sống dưới sự bảo bọc của dân làng, cuộc sống êm đềm của hấn cứ lững lờ trôi qua như vậy cho đến hai hôm trước. Khác với những lần hái thảo dược thường ngày, lần này vì muốn tìm một quả Hoàn Thảo chữa được bệnh cho lão Bạch cuối làng mà Khương Thiên liều mình đi sâu vào khu rừng Hắc Ám. Không hề quan tâm đến nguy hiểm khó khăn có thể gặp phải mà hấn chỉ mang trong đầu một ý nghĩ là "Lão bạch không thể đợi nữa, ta phải thật nhanh mới kịp". May mắn thay cuối cùng hấn cũng thu hoạch được dược thảo như ý muốn, chỉ có điều khi trở về thì đập vào mắt hấn là cảnh khói lửa và giết chóc. Quá hãi hùng, Khương Thiên hấn cứu người cũng cả trăm lần nhưng đứng trước cảnh tượng đẫm máu như vậy lần đầu trong đời, hấn chỉ thấy hô hấp mình dừng lại, tay chân như đại ra. Có lẽ nếu không có Tam Thúc và Tiểu Quý, Diệu thâm lôi kéo hấn thì giờ hấn đã chết trong tay đám cường đạo rồi.

"Thế nhưng giờ ta còn sống được sao.."

Máu hần đã thấm ướt cả áo hòa với nước mưa nhìn không khác gì một huyết nhân, dù vậy hần lại không có ý định cầu sinh. "Hành y cứu người" là tôn chỉ sống của hần nhưng cả làng không còn, hần sống để cứu ai, với lại hần có thể tự cứu mình được không khi hần cảm giác rõ ràng sinh cơ càng ngày càng mất dần.

"Thiên nhi, con muốn sau này làm gì"

Giờ phút này hần lại vắng vẳng nghe thấy lời lão cha của mình, ừ có lẽ tí nữa mình sẽ gặp lại ông già rồi, hần là không có mình nấu ăn cho chắc lão ốm ghê lắm.

"Con muốn cứu người giống như phụ thân, con sẽ không để ai đau đớn, không ai bệnh tật nữa"

"Tiểu tử ngốc, ai rồi cũng phải già, bệnh, rồi họ sẽ ngủ không tỉnh lại nữa, chúng ta cũng không gặp lại họ nữa"

"Tại sao phải ngủ? Vậy sau này lớn lên con sẽ chế ra một loại thuốc khiến mọi người không ngủ nữa, Thiên nhi cũng không muốn phụ thân ngủ bỏ Thiên Nhi đi"

Ánh mắt phụ thân nhìn hần thật sâu, ánh mắt đó y hệt những giây phút cuối cùng trước khi ông ra đi.

"Thiên nhi, nguyện vọng cả đời ta là hi vọng con có được một cuộc sống hạnh phúc, êm đềm nhưng ta không thể tiếp tục bảo hộ con..."

Tất cả đều bỏ hần đi thật rồi, mọi thứ đã xảy ra như một cơn ác mộng vô cùng tận vậy. Khương Thiên cảm thấy đôi mắt mình cũng mệt mỏi, muốn khép lại bất cứ lúc nào.

"Con cũng sắp ngủ rồi phụ thân à..."

"Àm...àm"

Tiếng động khùng khiếp vang dội khắp khu rừng, mặt đất rung chuyển như sắp nứt ra, một chút ánh sáng mờ hồ chiếu rọi khiến Khương Thiên tỉnh lại một cách mờ hồ rồi cậu ngược nhìn lên... Bụi cây trước mặt hần giờ là 1 con đường nhỏ âm u đầy quỷ dị

****Thông thiên nhất Hư Lộ**

Vong ngã nhất trùng sinh **

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Vong - Khởi đầu 2

"Nguyên hồn dân... Mày có trả tiền cơm tao không, ba tháng rồi đấy"

"Nguyên đại gia, tiền nhà tháng này anh còn không đóng thì anh vui lòng dọn giúp tôi nhé"

"A lô, sao huynh không mở điện thoại thế, thằng Cửu dân mới hốt được 1 kèo ngon, tính rủ anh em đi nhậu ở Hồng Hoang Đồ chiều nay đấy"

Một loạt bom tin nhắn ồ ạt tràn vào chiếc dế nokia của Nguyên Hạo. Có lẽ chỉ có những ca sĩ, diễn viên minh tinh hạng nhất mới bị "ái mộ" như vậy. Mặt trời đã lên cao đến nóc nhà, thế mà hần vẫn còn ngái ngủ chân này đá chân kia lùi vào toilet chung của cả tòa nhà rửa mặt. Năm phút sau, gãi lại lần dùng ra chiếc chiếu uể oải như mới lao động cực nhọc cả ngày xong. Gãi gãi cái đầu tóc dài thườn thượt cả mấy tháng chưa hót, hần bắt đầu ngồi kiểm tra xóa tin nhắn khủng bố như mọi ngày thì bỗng hai mắt tòa sáng như đèn pha hải đăng.

"Haiz... cuối cùng trong đồng tin nhắn sợ đáng vô tình lạnh lẽo của cái xã hội đen tối này cũng còn có một chút tình người."

Đọc đi đọc lại tin nhắn cả chục lần cho chắc chắn, Nguyên Hạo lại sờ sờ cái bụng lép xẹp của mình rồi mỉm cười. Như được tiếp thêm thuốc kích thích, gãi vuron vai mạnh mẽ đứng dậy đi xuống lầu.

"Hào, không hổ là đàn em của Nguyên Hạo ta hắc hắc. Chị Mẫn Mẫn, cho em mượn bộ đồ đi tiệc nhé, tiền nhà tháng sau em sẽ gom đủ lãi lẫn vốn cho chị"

Vừa cạo râu vừa ngắm nghía mình trước gương, hần cứ suýt xoa body ốm tong teo và chiều cao người mẫu 1m81 của mình. Đi với đàn em thì phải diện cho ra hồn chứ. Nói thật chứ, ca mà bước ra thì các em gái xinh tươi vây quanh chắc mệt lắm. Thôi, để tìm cái kính đeo cái trang thôi. Vợ vợi cái áo đang phơi chưa khô ngay trước cửa lớn, Nguyên Hạo vừa mặc vừa chạy vội ra khỏi nhà để tránh mưa bom bão đạn từ bà chủ.

"Cái áo rách này mà chị cũng tính toán với thằng em này à, chị thấy em mặc nó là đang tôn vinh nó đấy chứ"

19g37" Đường Tô Xuyên tỉnh Hà Giang

"Này cậu trai trẻ, cậu thật là đi xin việc không đấy, khu Hương Đồng Nội này toàn là những quán Đen thôi, Cậu ăn mặc lịch sự vậy..."

"Haiz... không giấu gì bác, thật ra cháu sinh viên loại siêu suất sắc, là nhân tài trong vạn người có một. Chỉ là ba mẹ cháu bệnh nặng, cháu đành bỏ trường lớp để gánh cả gia đình đó. Hix, cháu đến đây là do 1 ông chú họ, ông nói có mấy giám đốc lãnh tụ quốc gia ghé qua ăn uống, muốn đề cử cháu..."

"...."

Lão tài xế thăm nghĩ mình thế nào lại cho đệ nhất da mặt dày thiên tài đi nhờ xe vậy chứ.

21g10" Hồng Hoang Đồ Đường Tiểu La

"Phù..."

"Thuốc lá ngoại này hút thơm thật mày"

"Hắc hắc... hàng này Anh Nam báo cho đấy, mỗi lần anh đến để xử lí là bo cho anh em trong quán hết"

"Ừ, đại ca Nam thật tốt... sặc... tao có nhìn lầm không, thằng mặc đồ vét rề tiền, mang kính râm, dép lao mườì xu một đôi kia có phải người Đại ca Nam đợi không?"

Hai nhân viên giữ cửa Hồng Hoang Đồ đều nhìn về hướng xa xa thấy một bóng liêu xiêu đi đến thì trở mắt ra. Có lẽ cái xì tai mà tên này trưng diện phải vượt qua cả những kiểu model phá cách nhất mà bọn chúng vẫn hay xem qua các chương trình fashion trên tivi.

"Hello hai người anh em, cho hỏi phòng Cửu đản đặt là phòng nào vậy, tôi công việc bề bộn quá nên quên mất"

Nguyên Hạo phò ra một kiểu dáng thật ngẫu nhiên chào hỏi, gã thăm nghĩ mình thật là quá ra dáng rồi. Bốn mắt liếc nhau một cái, hai tên giữ cửa về mặt quái khí nhìn Hạo Nguyên rồi cười mỉm quý dị nói:

"Anh là Nguyên Hạo đúng không, mời anh theo chúng tôi. Có vị khách đang đợi anh tại phòng Vip đấy."

Vip luôn sao! Nguyên Hạo trong lòng lằng lằng nở hoa nghĩ thầm: "Trời xanh có mắt a... ta rốt cuộc cũng được mọi người thương thức đúng vị trí rồi!"

2g55" sáng núi Xa Mã

"Nam đại ca, anh tha cho em đi... anh anh tuần tài ba, hô phong hoán vũ... Một tay phát lên thì cả ngàn thằng như em sẵn sàng vì anh mà biển lửa núi đao không từ... sao anh lại phải lưu tâm đến em vậy, làm em thấy hổ thẹn"

Nguyên Hạo vừa gào vừa khóc, khuôn mặt bầm tím như gấu trúc, giờ ai nhìn thấy chắc không thể nhận ra anh chàng "đàn anh" hay "sinh viên vạn người có một" này nữa.

"Phụt"

Nhỏ ra một bãi nước bọt lên người Nguyên Hạo, tên trung niên râu rậm được mọi người gọi là đại ca Nam khinh bỉ túm lấy tóc cậu rồi trợn mắt lên quát:

"Thằng nhóc ranh, mày thiếu hai trăm nghìn tao không nói, lần trước đến khuấy nợ, chị hai tao phát hiện mất một phật ngọc trị giá năm mươi triệu, tao không ngờ thằng nhát gan như mày có bản lĩnh lớn vậy"

Ặc.. sắc mặt Nguyên Hạo bỗng trở nên mù mịt. "Móa, năm mươi triệu! Ta kháo, vậy mà thằng chó ở chợ đen nói cái này chỉ đáng giá năm mươi ngàn...Bớ lão thiên, ta không cam tâm....."

Từ bé đến lớn hần chỉ có gạt người, không ngờ kết cuộc lại ăn một vỏ lớn đến vậy, haiz thật là nhân sinh tuần hoàn đó mà.

"Giờ tao đếm đến mười, nếu mày không nói ra chỗ cất tượng bạch ngọc thì năm sau ngày này...à mà không, mày rớt xuống núi này thì thú tha mất xác, mà cũng chả có ai trên đời này quan tâm mày sống chết sao đâu...thằng con hoang à"

"Gào"

Ánh mắt thê lương của Nguyên Hạo quay ngoắc lại 180 độ nhìn Nam báo, từng sợi tơ máu lòi ra nhìn như một con dã thú thật sự khiến Nam báo bỗng thấy lạnh da đầu.

"Mày có thể sỉ nhục tao thế nào cũng được nhưng không được nói đến mẹ tao nếu không tao sẽ liều mạng với mày"

"Haha... Liều mạng cơ đấy...Tao sợ quá...Mày làm gì được... con hoang thì mãi là con hoang..."

Nam báo chưa dứt lời thì Nguyên Hạo giật mạnh người khỏi tay hắn, cậu điên cuồng lao đến cắn thẳng vào lỗ tai đối thủ. Máu chảy ướt cả một bên đầu, Nam báo tru lên đau đớn:

"Thằng khốn, mày dám cắn đứt tai tao... vậy thì đi chết đi"

Nam báo rút khẩu súng lục trong người ra bắn một phát thẳng vào người Nguyên Hạo nhưng may rùi thay viên đạn lệch tim. Cậu lao đảo rồi trượt chân ngã xuống vực núi, trước mắt phía dưới là một màu tối đen như mực.

"Mẹ... hi vọng dưới hoàng tuyền con lại có thể cùng mẹ ăn củ khoai lang vui nữa..."

Mất hẳn nhòa đi, từ khi sinh ra đến giờ, hắn thấy cuộc đời của mình chỉ hạnh phúc thật sự những năm đầu đời khi sống với mẹ. Giờ này, khi nhân sinh sắp kết thúc, hắn chỉ ước mong được thấy lại khuôn mặt ấy một lần nữa.

"Rầm...rầm"

Bỗng nhiên mây đen kéo vũ đầy trời, gió réo từng cơn đập vào đám người. Tất cả sợ hãi vội vàng bỏ chạy đi, ai cũng nghĩ tên nhóc kia trúng đạn rớt xuống núi thì sống thế nào nữa chứ. Mười phút sau dưới đáy vực, toàn thân Nguyên Hạo đầy máu, xương hắn gãy gần hết nhưng trước mắt hắn lại mơ hồ mở ra một con đường, một con đường u oán âm u, như không có điểm cuối, như không có ngày mai.

Hư lộ mở

Thiên Địa động

Phong vân khởi

Tạo hóa chuyển

Thiên đạo thông

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ý trời a

Ta đến quỷ môn quan chưa... haiz ông trời thật đồ kị tài năng, ta chưa phong vân được ngày nào thì đã thành dã quỷ cô hồn rồi... thật là bi đát a.

Mang theo uất ức vô hạn, Hạo Nguyên giật tỉnh dậy. Hắn cảm giác thật vô lực, xung quanh thì tối tăm tê dại, từng cơn gió rít qua làm hắn thấy nổi hết da gà. Địa phủ? Đúng là địa phủ âm u thật rồi, hắn ngao ngán lắc đầu thì chợt thấy đốm lửa kế bên có một bóng người đang nướng gì đó.

- Ta kháo, không phải là quỷ sứ đang nướng thịt người đó chứ

Ánh trắng từ từ soi sáng mờ ảo thì hắn càng run lên, rõ ràng là một thân áo huyết tinh kết hợp với không khí quỷ dị làm hắn căng thẳng tột đỉnh. Theo bản năng, Nguyên Hạo định lui lại thì thấy toàn thân đau đớn...

"Aaaa..."

Nguyên Hạo vội nín bịt miệng lại nhưng đã muộn, bóng người đó đã quay lại, một âm thanh khàn đục vang lên:

- Tỉnh lại rồi à

Tiếp theo đó huyết nhân từ từ đứng dậy, từng bước lại gần hắn. Giờ phút này não bộ của Hạo Nguyên hoạt động với tần suất nhiều hơn cả mười sáu năm sống của hắn:

-Người...Người đứng lại gần, ta từng học qua hàng ma đại pháp đó, ta biết chú đại bi, ta đọc cả kinh thánh nữa... ta rất lợi hại đó.

Nhưng huyết nhân không có dấu hiệu chậm lại tí nào, mười bước, chín bước, tám bước... Xong rồi! Ta cứ ngỡ ngày xưa tại sao yêu quái cứ bu lấy Đường Tam Tạng, thì ra ma quỷ thích thịt của những người cao quý như vậy. Nghiệt ngã quá rồi!

-Thôi, quý ca, ta chỉ xin huynh đừng nướng ta. Ta không muốn chết khét, huynh làm món gì nhẹ nhàng chút a.

Huyết nhân vẫn vô cảm trước van nài của Hạo Nguyên, gã từ từ ngồi xuống, sờ soạng kiểm tra thân thể hắn.

-Móa, số ta đen vậy sao, đã gặp quỷ mà còn là sắc quỷ, hiếp trước thịt sau. Kiếp sau nhất định ta phải sinh ra một đẹp trai đi, trời sinh tài sắc như ta thật là tai họa mà.

Nước mắt chảy ròng, nghĩ đến lần đầu của mình lại bị một con quỷ lấy đi mà còn là quỷ đực nữa khiến Nguyên Hạo bi tráng thốt lên:

-Ta không cam tâm, mười tám năm sau Hạo gia gia ta vẫn là một nam tử hán á.

Lúc này đột nhiên huyết nhân lắc đầu thốt lên:

-Haiz... Ta cứ nghĩ hắn chỉ bị ngoại thương thôi, không ngờ cả tinh thần cũng bị tổn hại, thần trí bất minh... Anh bạn à, không biết vì sao ngươi tự tử nhưng nhân sinh là vì đạo cầu sinh. Ông già ta từng nói còn sống mới có thể làm được nhiều thứ, có thể thấy nhiều điều, sống mới có thể.....

Khuôn mặt Hạo Nguyên co giật liên tục trong khi tên huyết nhân cứ miệt mài với triết lý nhân sinh vĩ đại của mình.

-Ta khát, muốn hiếp muốn giết thì cứ làm đi, đừng hành hạ ta nữa.

Nguyên Hạo kinh hoàng rú lên nhưng Huyết nhân lại lắc đầu đầy thương cảm, lấy miếng vải nhét vào họng hắn rồi lại tiếp tục bài "thuyết giảng" của mình. Sau 2 canh giờ, cảm thấy mình nói cũng khô cổ, huyết nhân dịu dàng mỉm cười nói:

- Ngươi đã thông suốt chưa?

Ặc ặc.. Gã vừa nhìn lại Nguyên Hạo thì thấy hắn đã trợn trắng sùi bọt mép gục một bên rồi, huyết nhân ngao ngán:

- Vẫn là chưa đủ a, ngày mai cần củng cố tinh thần cho hắn nhiều hơn. Hành y cứu người thật khó nhưng Khương Thiên ta tuyệt không bỏ rơi bất cứ người bệnh nào

.....

"Aaaaaaaaaaaaa"

Nguyên Hạo giật mình dậy từ trong ác mộng, mồ hôi chảy đầy mặt hắn như trải qua 1 cuộc đua marathon xong. Hắn cố định thần lại nhìn xung quanh. Ô! Ánh nắng, gió thổi, hương hoa cỏ cây.

- Ta vẫn còn sống sao?... Haha ta vẫn còn trên dương gian thật rồi

- Tất nhiên rồi, có ta ở đây ngươi chết thể nào được.

Một giọng nói quen thuộc vang bên tai Nguyên Hạo, vội quay lại hắn thấy một thiếu niên trẻ hơn cũng băng bó khắp người đang ngồi kế bên.

- Ngươi mạng lớn thật nha! Rớt xuống núi vậy lại gặp được ta, chứ gặp người khác cũng không ai cứu nổi đâu

Thiếu niên mang theo vẻ ngao nghể nói.

Hạo Nguyên nhìn vết băng bó trên người mình một lượt rồi cười to hét lên:

-Ta nói rồi, ta là thiên tài, trời cao sẽ không để ta chết yểu vậy. Đại nạn có người cứu, ngay cả quỷ sứ muốn bắt ta cũng không được haha

Rồi hắn quay qua nhìn thiếu niên nhếch miệng khoe khoang:

-Ngươi không hiểu đâu, ta vốn không phải người bình thường. Tồi qua diêm vương đại nhân đã cử cả ngàn con quỷ đầy máu me đến bắt ta đi. Nhưng ta mạnh mẽ chống cự, một mình hiển lộ thần uy, cuối cùng trở lại dương gian này

- Ngươi thật lợi hại vậy...

Thiếu niên ánh mắt sáng ngời nhìn hắn. Từ nhỏ Khương Thiên đã nghe ông già nói thế giới này thật ra có các vị thần nhân rất giỏi, hái sao, chặn cả mặt trời, lên trời xuống lòng đất. (nếu thằng bé biết quỷ sứ trong mắt Nguyên Hạo là nó thì không biết nó nghĩ gì)

Hạo Nguyên hưởng thụ ánh mắt tò mò sùng bái đó đến quên cả đau đớn, hắn nhìn thiếu niên rồi ôn hòa nói:

-Ta thật sự kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng ta không thích hào quang quá nhiều nên cố tình ẩn giấu đi. Nay gặp cậu em coi như nhân duyên, fan club của ta thêm 1 người cũng không sao

Hình Tượng tuyệt vời, điển phạm của giới trẻ ngày nay, Nguyên Hạo cảm thấy mình quá cool rồi.

- Đệ tên là Khương Thiên, mười bốn tuổi, hành y theo nghiệp gia phụ. Không biết tại sao huynh lại rơi từ trên núi xuống

Nguyên Hạo cúi đầu thật sâu, xong lại thở dài, rồi ngược mặt lên. Ánh mắt chiếu rọi cả bầu trời, cảm giác xuất thần, cảm khái nói:

- Ta Nguyên Hạo cả đời thiên kiêu, không màng tài lộc, sống chỉ vượt lên chính mình, lãng du tứ phương, ngao thị phong vân. Thật không may, khi đi đến đây thì bị 1 đám. À không 1 tổ chức khủng bố quốc tế, sau khi lưỡng bại câu thương tiêu diệt 9999 tên địch, làm bị thương vô số kẻ, mất tay mất chân không đếm xuể thì kiệt sức nên rơi xuống. Haiz trận đánh đó thật là ảm đạm phong vân, nhật nguyệt lu mờ a.

- Hạo ca, huynh thật lợi hại, vậy vài trăm tên tặc phi trong tay huynh chẳng phải dễ dàng đối phó sao.

Khương Thiên chồm cả dậy vội hỏi.

-Chỉ là 1 cái phát tay thôi tiểu Thiên à

Nguyên Hạo ra vẻ cao thủ tịch mịch, hận đời tìm mãi không đối thủ.

Khương Thiên mừng rỡ nắm lấy Nguyên Hạo:

- Hạo ca, huynh hãy trả thù giùm đệ, tất cả người trong làng đều bị chúng giết hết. Đệ may mắn chạy thoát được, bọn chúng rất tàn ác. Đệ xin huynh...Cầu xin huynh hãy vì đại nghĩa phát tay nhẹ để thanh trừ bọn chúng.

- khụ Khụ

Khóe miệng của Nguyên Hạo co giật, nhưng vẫn giữ mặt không biến sắc nói

- Đúng là bọn chúng đối với huynh chỉ như con sâu cái kiến thôi, nhưng huynh bị thương quá nặng, sợ không nghỉ ngơi điều trị vài năm không thể ra sức được

Khương thiên nghe vậy cười vỗ ngực tự tin nói:

- Đánh nhau đệ không biết chứ y thuật đệ giỏi nhất làng đó nha. Với thương thế của huynh chỉ cần nghỉ mười ngày là đệ bảo đảm sẽ lành lặn như cũ ngay.

Nguyên hạo trợn mắt lên, xong thật rồi, tiêu đời rồi, lờ cao hứng chém quá mạng. Ngày xưa hắn đánh nhau một vs một với mấy thằng nhóc đánh giầy còn thua nhiều hơn thắng. Giờ ngon quá xá, một vs mấy trăm, cho dù mỗi tên phun nước bọt thôi cũng dim chết hắn rồi.

Khương Thiên thấy Nguyên Hạo ánh mắt lảng lệ, trong lòng nghĩ chắc huynh ấy ghét ác như thù, đang rất cảm phần.

- Hạo ca, đệ biết huynh là người đại nghĩa. Huynh không giúp đệ thì đệ không biết tìm đâu 1 cao thủ tuyệt thế có tấm lòng như huynh nữa. Đệ nguyện làm trâu ngựa cho huynh, chỉ xin huynh giúp đệ trả thù.

Khương Thiên quỳ xuống bám chặt Nguyên Hạo van nài.

Nguyên Hạo nước mắt trong lòng chảy muốn thành suối rồi. Hắn tuyệt không nghĩ gặp loại mặt hàng này, cứ như tiểu thuyết Kim Dung á. Nào đồ sát gia tộc, giờ đến vai chính xuất hiện, thế nhưng hắn chưa lược được bí kíp võ công như trong truyện á, giúp thế rầm nào đây. Bỗng trong đầu lóe lên, Nguyên Hạo nghiêm mặt lại, lại thở dài mấy hơi, ánh mắt tang thương xa xăm

- Chúng sinh đều có sinh mạng, oan oan tương báo, bao giờ mới kết thúc. Ta nguyện xuống địa ngục để tiêu trừ kẻ ác nhưng kẻ ác cũng có cha mẹ, có vợ con. Họ chết rồi chẳng phải người thân họ cũng đau khổ sao? Xã hội đen cũng vì miếng cơm manh áo thôi Thiên đệ à.

Mặc dù không hiểu "xã hội đen" là gì nhưng Khương Thiên lại thấy xúc động trong lòng. Những lời của Nguyên Hạo ca thật sự có đạo lý nhân sinh sâu sắc á.

"Hạo ca... đệ.... đệ.."

Ngon cơm rồi, Trong lòng Nguyên Hạo cười như nở hoa, chỉ có tài hoa như ta mới nghĩ ra lí do hay vậy. Vừa giữ hình tượng lại không phải đi liều mạng á, công nhận coi ké mấy bộ phim kiếm hiệp ba xu với Mẫn tỷ chủ nhà thật tốt quá. Vậy mà học được vài câu phòng thân, lần sau coi ké nhiều thêm tí hắc hắc. Thấy mọi thứ như mình nghĩ, Nguyên Hạo cao hứng giơ ngón tay lên chỉ trời cao:

- Hồi lão thiên, nhân sinh khổ, ta Nguyên Hạo muốn mọi người vui vẻ nắm tay nhau sống chứ không phải chém chém giết giết, nên ta sẽ tha cho bọn thổ phi đã sát hại làng của Khương Thiên 1 cơ hội. Nếu tấm lòng ta đúng xin trời cứ trong xanh mãi như công lí vẫn tồn tại, còn nếu thật sự bọn chúng xứng đáng phải xuống địa ngục xin trời hãy nổi sấm chớp để ta hiểu thiên ý mà thay trời hành đạo.

Uy vũ, cool, đỉnh của đỉnh, ta yêu ta đến chết mất, Nguyên Hạo liếc thấy sự sùng bái vô hạn trong mắt Khương Thiên. Hắn lại càng giữ nguyên tư thế hào hùng này, đất trời này chỉ có ta, Nguyên Hạo này thôi, haha. Điền sao! tTối sáng như gương thế thì sét đâu mà ra được. Sau nửa nén nhang, Nguyên Hạo đắc ý đảo đạt thu tay lại, thở dài nhìn Khương Thiên:

- Thiên đệ a, ý trời a, ý trời a...

Hắn còn đang lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối vì không giúp Khương Thiên được thì trên trời bỗng chớp sét lên liên hồi

Chương 4: Mỏ vàng

Nguyên Hạo hóa đá ngay lập tức, hắn có cảm giác thế giới này quá không thực đi chứ. Trời xanh, mây trắng, gió nhẹ vi vu, bướm còn bay tung tăng từng cặp, chim thì ria lông thông thả. Ngay cả vệ tinh thời tiết của US cũng không dám phán là có sấm sét nữa, mà không phải 1 tia, có ai thấy sét mà như pháo bông thế kia không?

- Lão thiên, người chơi chết ta rồi.

Khương Thiên bên cạnh thì run rẩy. Thật sự có phép màu a! Chắc chắn Hạo ca là người được thiên ý chọn, người sẽ giúp ta báo được thù. Cố nén cảm xúc của mình lại, Khương Thiên quay lại nhìn Nguyên Hạo rồi quỳ xuống:

- Hạo ca, Khương thiên từ bé chỉ quý cha mẹ, huynh là người thứ ba ta thấy xứng đáng. Cả ông trời cũng đồng tình với huynh, từ giờ huynh cần đệ làm gì đệ cũng quyết không từ nan.

Nghiêm Hạo cảm giác mình đang đứng trên đồng lúa rồi, bản thân hắn còn bị xã hội đen bắn rớt núi thì nói gì đến làng nào với mấy trăm thổ phi nữa chứ. Cảnh sát...Đứng rồi, nếu làng đó bị cướp thì chắc giờ này cảnh sát đã đến xử lí. Mà nếu thổ phi cướp làng thì cũng bỏ chạy rồi chứ ở lại chiếm núi xưng vương như trong phim sao. Nghĩ đến đây Nghiêm Hạo thấy mình này giờ lo quá rồi, hắn thở ra 1 hơi mỉm cười khoát tay nói:

- Nếu mệnh trời đã vậy thì ta sẽ đi với Thiên đệ, đệ có ơn cứu ta thì ta xá gì bỏ công một chút chứ. Nào, nói đi, làng đệ thuộc thành phố nào? Huyện nào trong tỉnh Hà Giang?

- Hà Giang?

Khương Thiên còn chưa bao giờ nghe xung quanh Hắc Ám lâm có địa phương nào tên gọi như vậy. Thấy Khương Thiên bộ dáng mờ mịt, Nguyên Hạo cau mày:

- Không lẽ đệ đến từ tỉnh khác? Vô lí a, nếu đệ chỉ chạy bộ trốn tránh thì không thể đi bao xa được. Thế đệ có đi nhờ xe máy hay ô tô của ai không?

- Ô tô? Xe máy??? Đệ....Chúng là gì vậy?..

Khương Thiên cảm thấy việc mình chỉ lẩn quẩn quanh làng và khu rừng khiến hắn không biết thế giới bên ngoài có quá nhiều thứ hắn chưa từng nghe như vậy. Không đúng a, các thúc thúc trong làng đi trao đổi đồ họ đi cả thàng về cũng không nói đến những thứ như vậy đi.

Nguyên Hạo cảm giác đứng không vững, dù là thôn xóm hẻo lánh thì cũng không thể không biết những thứ này a. Thế kỷ 21 rồi, tivi radio không còn là thứ xa xỉ nữa. Không lẽ đây là 1 dân tộc cực kỳ thiếu số sống sâu trong rừng rú.

- Thế đệ có nhớ đường không? Huynh cũng đi phượt nhiều nên biết các nơi ở Hà Giang này. Đội huynh binh phục rồi sẽ giúp đệ xác định vị trí thôn làng của mình.

Dù gì thì cũng không về nhà trọ được nữa, chắc chắn Nguyên Hạo hắn xuất hiện thì gã Nam báo đại ca kia sẽ rất vui lòng tặng thêm cho hắn thêm vài phát đạn nữa. Thôi, tốt nhất là đường thương rồi tính tiếp. Nghĩ vậy, Nguyên Hạo thả lỏng người, hắn bắt đầu hỏi Khương Thiên về đường đi phương hướng mà cậu đã chạy trốn. Nhưng khiến hắn phát rồ lên là hỏi ra thì Khương Thiên chỉ mới bỏ chạy có ba ngày thôi. Dù là một vận động viên marathon đường dài thì có thể chạy bao xa trong ba ngày cơ chứ? Còn cái Hắc Ám lâm quái đản mà thằng nhóc này miêu tả là chỗ nào? Hắn mặc dù không tự phụ kiến thức của mình nhưng một khu rừng núi lớn và không hề có ánh sáng chen qua thế nào lại tồn tại gần đây mà hắn không biết chứ? Thôi, để bình phục lại vô quán net hỏi bác google vậy. Nguyên Hạo hắn cái gì không nghĩ ra thì vút sang một bên ngay.

Một tuần trôi qua, Nguyên Hạo hết sức kinh ngạc với y thuật của Khương Thiên. Xương khớp của hắn lành lại với tốc độ chóng mặt, các vết thương ngoài đã lên da non cả rồi.

"Đông y tốt hơn tây y nhiều a!"

Nguyên Hạo chắc lười cảm thán. Ngoài ra, khả năng săn bắt của Khương Thiên còn kinh dị hơn, tiểu quỷ này ngày nào cũng bắt về chim, thỏ, rắn, trái cây... Đứng chuẩn dân tộc rừng núi thật rồi, kỹ năng săn mồi này không thể một thiếu niên thành thị có thể làm được.

Ba ngày tiếp theo thoảng cái cũng trôi qua, Nguyên Hạo quyết định khởi hành cùng Khương Thiên đi ra khỏi vực núi tìm thành thị gần nhất. Lúc này đây, ác mộng của gã mới bắt đầu.

- Hạo ca cái con quái vật này là gì nhốt người ta bên trong nhiều vậy

- Hạo ca, cái nhà kia sao to lớn như thế

- Trời, người nhiều quá vậy, đệ không ngờ có thể chứa rất nhiều người trong một làng vậy
- Hạo ca, họ biết làm phép à, sao mấy bảng đó chớp chớp đủ màu á. Thật là đẹp quá!
- Hạo ca, sao ở đây mọi người ăn mặc kỳ lạ ghê nha.

Nguyên Hạo cảm giác mình muốn kiểm cái cổng để chui đầu vào. Tên tiểu tử này đúng là người rừng ra thành phố, cái gì cũng không biết, cái gì cũng hỏi. Mau mau tìm ra làng nó ở đâu rồi tiền gấp thôi, Nguyên Hạo xoa xoa đầu nghĩ.

Đến chiều, hán đất Khương Thiên đi bus đến thành phố Nam Lĩnh gần đó. Tính tìm tiệm net để dò bản đồ xem sao nhưng giờ hán phát hiện ra mình chẳng còn xu tiền dính túi.

- Tội nay chắc phải ra công viên làm bạn với trăng sao rồi haizz.

Ngán ngẫm, Nguyên Hạo tính tìm một công việc nào đó để kiếm com lót dạ đã. Vốn dĩ bản chất hán không quá xấu, lần trộm cái tượng phật ngọc chỉ vì tức giận mượn tiền nặng lãi còn bị nói nặng nhẹ nên ra tay cho bỏ tức thôi. Lúc đó hán chỉ nghĩ đó là một bức tượng không đáng giá, không ngờ vì nó mà gã suýt mất mạng a.

"Kết..."

Tiếng dừng xe đánh thức Nguyên Hạo từ trong hồi ức, một chiếc BMW đời mới 2018 nha, một ông lão được cô gái trẻ dìu xuống xe ngay sau đó. Xung quanh lập tức ồn ào hẳn lên, không phải vì chiếc BMW sang trọng mà vì cô gái quá ư xinh đẹp. Cặp mắt trong sáng, đôi môi mọng đỏ, ngực mông căng tròn chuẩn người mẫu, đôi chân dài miên man, cô còn toát lên vẻ dịu dàng nhưng cao quý khó tả. Nguyên Hạo hít một hơi thật sâu. Thật sự quá quyến rũ rồi! Thế nhưng hán không bon chen lại gần ngắm nghía như những kẻ khác. Cuộc đời đau thương của mẹ mình khiến hán tôi luyện mình rất nhiều trong xã hội đầy cám dỗ. Do vậy nên Nguyên Hạo luôn giữ khoảng cách nhất định với những cám dỗ. Trong thâm tâm, hán vẫn muốn có người vợ tuyệt vời nhưng không có nghĩa hán xem trọng sắc đẹp, chạy theo những hot girl nhưng những anh chàng mơ mộng kia.

"Khụ Khụ"

Ông lão vừa xuống xe vài bước thì bỗng nhiên ho sặc một tràng dài. Bên này, Nguyên Hạo liếc mắt thấy khăn tay cô gái đưa ông đã nhiễm đỏ màu máu. Sắc mặt tái đi vì lo lắng, cô gái vẫn cố gắng an ủi ông mình:

- Ráng lên nội oi, mình sắp đến rồi. Bác sĩ Trương Tuấn này du học tiến sĩ ở Úc về. Nghe nói anh ta đã chữa rất nhiều ca bệnh khó, bệnh của nội sẽ có hi vọng chữa khỏi a.

Ông lão lắc đầu không nói, có lẽ việc tốn hàng chục triệu mỗi năm cho việc điều trị không hiệu quả khiến ông không còn ôm tâm tư gì quá nhiều nữa. Dù vậy ông vẫn cố gắng mỉm cười ảm áp xoa xoa đầu đứa cháu yêu quý của mình:

- Tuyệt nhi à, nội biết sức khỏe của mình, nội chỉ mong thấy cháu hạnh phúc là nội đã mãn nguyện lắm rồi.
- Không, nội phải sống thật lâu với cháu. Nội đừng nói nữa, dù phải bỏ ra bất cứ thứ gì cháu cũng phải giúp nội khỏe lại.

Cô gái gào nhẹ lên với giọng run run, rõ ràng cô rất quan tâm cho bệnh tình của ông mình. Mọi người xung quanh nghe thấy đều thờ dài tiếc nuối, cô gái này không những tuyệt đẹp mà còn là một đứa cháu hiếu thảo nữa nhưng hoàn cảnh gặp phải lại bi thương như vậy.

Bỗng nhiên một cánh tay nhỏ từ đâu hiện ra nắm lấy cổ tay ông lão khiến cả hai ông cháu đều giật mình quay lại.

- Đây cháu bé, cháu cần gì à?

Ông lão triu mến hỏi, với người không còn nhiều thời gian để sống nữa thì ông vẫn quyết giữ cho mình tâm trạng vui vẻ trước nghịch cảnh.

Dường như không quan tâm đến lời ông lão, cậu trẻ vẫn trầm ngâm, dường như đang cảm nhận suy nghĩ điều gì đó. Lúc này, cô cháu gái cũng lên tiếng:

- Em trai à, chị phải dắt ông mình đi gặp bác sĩ gấp, chị cho em tiền mua bánh ăn nha. Thật xin lỗi, chị và ông không thể chơi với em được

Cô cháu gái tỏ ra không kiên nhẫn lắm. Nhưng cô vừa dứt lời thì cậu thiếu niên non nớt ngược mặt lên đáp lời:

- Bác à, bệnh này của bác cháu đã từng gặp qua rồi, cháu nghĩ mình có thể chữa được a.
- Hà...

Ông lão và cô gái nghe thấy thì sửng sốt một khắc nhưng lại ngay lập tức lắc đầu cười khỏ. Ông lão còn xoa xoa đầu cậu nhóc giọng hiền từ nhỏ nhẹ:

- Cháu bé giỏi lắm, cố gắng học cho giỏi. Sau này làm một bác sĩ xuất sắc cứu thật nhiều người bệnh giúp ích cho đời nha. Còn hiện tại, bệnh của ông khó chữa lắm, ông phải đi đến phòng mạch bác sĩ bây giờ.

Cậu nhóc chau mày nhíu kéo ông lão lại không chịu thôi, thì ra cậu ta chính là Khương Thiên thần y của chúng ta.

- Cháu nói thật mà, bệnh của ông rất hiếm gặp á. Có phải sau lưng và trước ngực ông có những gân máu màu đen nổi lên không? Ông ho máu ngày càng nhiều và tim bắt đầu có vấn đề đúng không?

Rầm... Ông lão và cô gái lần này cảm giác như bị sét đánh, những bệnh trạng này vốn là bí mật không có ai biết được trừ họ và những bác sĩ đã khám qua thôi. Thậm chí việc tìm ông lão gần đây liên tục có hiện tượng nhói đau cũng nói được, đây là chuyện bác sĩ cũng không phát hiện nha. Vậy mà cậu bé nhìn rất ngây ngô này có thể nói ra được, ông lão run rẩy nhìn Khương Thiên thật sâu rồi run rẩy trả lời:

- Cháu.. Cháu biết bệnh của ta thật à... Ba mẹ cháu là bác sĩ phải không?

- Ba cháu đúng là lang y nhưng đã mất lâu rồi. Bệnh của bác lúc trước trong làng cháu từng có người bị triệu chứng giống y như vậy và ba cháu đã khám chữa hết được. Ba cháu từng giải thích cho cháu, người khác sẽ không thể biết nguyên nhân bệnh vì nguồn căn của nó khá đặc biệt, cháu vì hứng thú nên lắng nghe rất kỹ. Cho nên, cháu vừa nhìn mạch tượng của ông là phán đoán ra ngay.

Mắt cô gái rực sáng lên, cô đã thấy nhen nhóm hi vọng cho ông mình rồi.

- Vậy em có nhớ tên bệnh không? Có biết ba em đã dùng thuốc gì chữa không? Em có thể nhớ tí gì cũng được.

Vồn vã nắm lấy hai tay của Khương Thiên, cô gái cố gắng từ cậu bé này có thể tìm được manh mối nào về căn bệnh nan y của ông mình.

- Nhớ chứ, nhớ tất cả nữa là khác, em có thể chữa hết cho bác. Bệnh của bác vốn...

Khương Thiên đang định thao thao giảng giải thì một bóng người nhanh như tia chớp xẹt vào chen ngang chặn ngay lời nói của cậu lại.

- Khụ khụ thưa quý cô, quý ngài, đây là em trai thân yêu của tôi. Không dám giấu gì, thằng bé này vốn thật sự là thiên tài y học, đã nhận được bằng khen cấp quốc tế, chữa được bách bệnh, cái từ hồi sinh là chuyện hoàn toàn có thể.

Nói đến nước bọt văng như mưa xuân, Nguyên Hạo không tiếc lời tán dương Khương Thiên. Hắn ta rõ ràng đã thấy được một cơ hội phát tài, hai ông cháu là mỏ vàng sống nha. Chỉ mười ngày cứu chữa mà có thể làm cho một kẻ té núi gần chết như hắn dễ dàng bình phục thì y học bây giờ cũng chịu cúi mình chào thua thôi. Tài năng của thằng nhóc này dù không đến Hoa Đà nhưng chắc chắn cũng thuộc hạng số má. Chẳng phải nhiều nhà nghiên cứu cũng nói đông y vốn thần kỳ, có thể cứu chữa những ca bệnh mà phương Tây họ cũng bó tay đó sao. Mà lỡ xui xẻo trị không được thì cũng không ai lại đi bức hiếp một đứa bé, việc trăm lợi không hề có tai hại gì như vậy trừ khi đầu óc có vấn đề nếu không sẽ chấp nhận làm ngay. Vô cùng hài lòng với suy diễn của mình, Nguyên Hạo trù mền quay sang Khương Thiên

- Em trai hãy dùng tài hoa y thuật vô song của mình chữa cho bác nhanh đi. Ngày mai, chúng ta có hẹn phải bay qua xem bệnh cho tổng thống phu nhân Canada nữa. Lịch trình rất là bận bịu nha.

Vừa chém gió, Nguyên Hạo vừa lén đá lông nheo ký hiệu với Khương Thiên nhưng thằng nhóc lại chả hiểu gì, cũng không biết tổng thống phu nhân là con mụ nào. Tuy nhiên nó phải cứu chữa cho ông lão đây nên Khương Thiên cũng không hỏi gì mà đồng ý gật đầu.

- Bệnh của bác nguyên do là vì bác đã tiếp xúc với một vật được chế tác từ một hợp kim đặc biệt. Loại hợp kim này nhìn bề ngoài thì không có gì khác lạ nhưng nó lại mang theo chất độc bên trong. Khi sử dụng, nó sẽ thẩm thấu vào người tiếp xúc mà họ không hề hay biết gì. Càng tiếp xúc lâu ngày tích tụ độc tố càng nhiều, cháu thấy với hiện trạng của ông chắc chắn đã nhiễm độc hơn một năm rồi. Thời gian của bác không còn nhiều nữa đâu, cháu cần điều chế thuốc cho bác ngay. Thành phần dược liệu cần có là hoa Thái Dương, Tiêu Thông quả, dây Hoàng Hòa Lan, hạt Đinh Tầm Thiên...

Khương Thiên lập tức một hơi kẻ ra gần mười dược liệu tên gọi vô cùng lạ lẫm.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Triệu gia

Khương Thiên cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình có chút cổ quái, nhưng rõ ràng hắn nhớ rất chính xác tên các loại dược liệu a.

- Em trai, em có nhớ đúng tên các vị thuốc không? Chị cũng nghiên cứu qua đông y nhưng chưa từng nghe đến các loại thực vật này a.

Cô cháu gái cau mày thắc mắc, cô ta vốn là sinh viên ưu tú của đại học Nam Kinh, đặc biệt hơn ngành cô đang theo học là pha chế thuốc. Tập Đoàn dược phẩm Từ Á Lợi xếp top năm toàn quốc là của gia tộc họ Triệu cô, vì vậy hiểu biết của cô về các loại cây thuốc đông y cũng khá rộng rãi.

- Khụ Khụ, thưa tiểu thư, những loại thuốc tiểu đệ tôi vừa nêu đều là cực phẩm, thiên hoa tế nguyệt, trăm năm, ngàn năm mới sinh trưởng được nên thế giới này. Bởi thế, số người có thể biết về sự tồn tại của nó thật sự không quá bàn tay đâu.

Vừa nghe xong, Khương Thiên tròn mắt nhìn Nguyên Hạo. Cậu nhớ rõ mấy vị thuốc này mọc dù sinh trưởng sâu trong núi, không thể nói nhiều như cỏ

dại nhưng một ngày tìm kiếm hẳn cũng có thể thu hoạch được hết á. Cậu khó hiểu tại sao Hạo ca lại nói như vậy nhưng không dám bác lời.

- Này, tôi không nghĩ là cậu nhóc này có thể biết những thứ được thảo mà thế giới còn chưa xác định được. Với lại tôi cũng không muốn tốn thời gian với hai anh em các người. Xin lỗi, tôi phải đưa ông tôi đi khám gấp, không thể trễ hẹn với bác sĩ được. Minh đi thôi ông nội.

Cô cháu gái tỏ thái độ bức mình, không hiểu từ đâu chui ra hai tên khùng điên thối da trâu như thế này. Nhìn cách ăn mặc thì thô thảm, giống lũ sơn đông mãi võ kiếm cơm thì đúng hơn.

- Hào, hào... Nếu cô nghĩ chúng tôi lừa cô thì cô cứ đi. Tôi cũng không nghĩ ra bất kỳ ai khác có thể chữa cho ông cô được.

Nguyên Hạo đỏ mặt giận dữ gần giọng nói. Hẳn biết rõ năn nỉ sẽ khiến đối phương nghi ngờ hơn nên càng làm kiêu thì có giá trị.

- Chị à, nếu bác trai không chữa trị sớm sẽ nguy hiểm tính mạng đấy. Khi lũ gân màu đen xâm nhập đến tim thì vô phương cứu chữa a. Chúng ta không được chậm trễ nữa đâu, những dược liệu cần em đều có sẵn cả đây ạ. Chỉ cần em điều chế là có thể cho ông phục dụng ngay.

Khương Thiên nóng lòng khuyên bảo, cậu rất lo lắng. Cậu không muốn thấy 1 người gặp nguy hiểm mà mình lại không thể ra tay cứu được.

Ông lão khựng lại, ông hiểu những điều cậu nhóc này mô tả là hoàn toàn chính xác. Những sợi gân đen nổi lên đều hướng dần về tim ông, ông có cảm giác là chỉ một thời gian ngắn nữa bệnh ông sẽ triệt để vô phương cứu chữa. Cúi đầu xuống hít thở sâu vài cái, ông lại ngược lên nhìn thật sâu vào trong ánh mắt của Khương Thiên. Tại đây, ông thấy tỏa sáng lấp lánh một niềm tin mãnh liệt, niềm tin này còn lan tỏa cho cả chính ông. Chính nó đã khiến ông đưa ra một quyết định mà nhiều năm sau ông vẫn luôn nhắc đến.

- Tuyệt nhiên, ông tin cậu nhóc này, cứ để cậu ta chữa cho ông đi. Tây y ông đã đi rất nhiều bác sĩ rồi, ông không nghĩ họ giải quyết được vấn đề của ông đâu.

Cô cháu gái hai mắt tròn xoe trừng ra như muốn rót ra ngoài. Mặc dù cô biết ông mình luôn tin vào văn hóa đông phương nhưng đây là tính mạng không phải chuyện đùa a. Cô sợ hãi vội vàng ôm lấy ông mình ngăn lại:

- Không được đâu, nếu lỡ ông xảy ra chuyện gì thì cháu phải làm sao? Bọn họ là ai mình còn không biết thì làm sao cháu dám giao ông cho họ chứ. Không, không được! cháu tuyệt đối sẽ không...

Nói đến đây thì tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên, cô cứ ôm mặt khóc ô ô không thành tiếng. Từ hai năm rồi cô đã rất sợ, mỗi ngày cô đều lo sợ mất đi ông mình. Ông lão cũng xúc động, ông yêu quý đứa cháu này như châu báu. Không phải vì cô xinh đẹp tài năng, mà vì cô là 1 cô gái thuần lương, hiếu thảo, 1 đứa cháu tuyệt vời mà ông trời ban cho ông. Nhẹ nhàng xoa xoa đầu đứa cháu gái đang meo meo, ông mỉm cười ôn nhu nói:

- Tuyệt nhiên, cháu ngoan, ông đã sống gần hết cuộc đời rồi, từ hai bàn tay trắng dựng nên Tư Á Lợi đến ngày nay. Xưa nay, ông luôn tin vào trực giác của mình, nó mang cho ông thành công và hạnh phúc. Có lẽ đây là quyết định cuối cùng của ông, nhưng ông thấy mãn nguyện lắm rồi. Có một đứa cháu ngoan như con, đó là thành công nhất của lão già này a.

Nghe những lời này, Triệu Khánh Tuyết cô cảm giác lung lay sắp sụp đổ, cô run lên bần bật, nước mắt thành dòng.

Một bên Nguyên Hạo lại ho khan, hẳn cảm thấy phim hàn đã bị đốt rồi thế mà ông cháu này còn làm tốt hơn thế nữa. Không chữa cũng chết, chữa còn cơ hội, đơn giản thế mà sao cứ đắn đo vậy nhỉ? Hẳn lúc đầu than thở nhân sinh quá phức tạp, mọi người đều u mê chỉ hấn sáng suốt mọi việc thôi.

Mười phút sau, khi vỗ về khuyên nhủ được cô cháu gái, ông lão hướng về Khương Thiên hỏi:

- Cháu bé, giờ lão sẽ đặt cả niềm tin vào cậu. Không biết phòng khám của cậu ở đâu? Chúng ta giờ đến đó được không?

- Y quán cháu không còn nữa nhưng thuốc này điều chế cũng không quá khó, cháu sẽ hoàn thành nhanh thôi.

Khương Thiên đầy tự tin trả lời. "Trời ạ"...Nguyên Hạo kể bên thì muốn té xỉu, tại sao thằng nhóc này chân thật đến vậy chứ.

- Haha, ý của tiểu đệ cháu là phòng khám đang sửa chữa nâng cấp lại để phục vụ tốt hơn đấy.

Nhanh chóng lấp liếm vào, Nguyên Hạo không muốn mọi việc đang thuận lợi thì bị đổ bể a.

- Nếu vậy mọi người có thể đến chi nhánh dược Tư Á Lợi gần đây. Ở đây, chúng ta có thể ngồi uống nước bàn thảo việc điều trị và chuẩn bị trang thiết bị cho cậu nhóc điều chế thuốc. Xin tự giới thiệu, lão đây tên Triệu Quốc Hoàn, chủ tịch dược đoàn Tư Á Lợi, đây là Triệu Khương Tuyết cháu gái lão, rất cảm ơn hai anh em cậu đã ra tay cứu giúp lão.

Trúng lớn rồi, không phải cá nhỏ nha, chủ tịch tập đoàn a, Nguyên Hạo cảm giác ngất ngây chưa từng có.

- Cháu tên Khương Thiên, là một lang y. Đây là Nguyên Hạo ca, huynh ấy rất tài giỏi a, so với huynh ấy cháu chỉ biết chữa bệnh thôi.

Không tồi, từ lúc gặp thằng nhóc này đến giờ, Nguyên Hạo cảm giác đây là câu nói có tính giác ngộ cao nhất của nó. Cũng phải thôi, đi với người ưu tú như mình thì sẽ bị ảnh hưởng một tí chứ sao. Haiz, ta thật đố kỵ với chính mình a. Nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Nguyên Hạo lại giả vờ khiêm tốn xua xua tay nói:

- Không... Không, thăng đệ này cứ tăng bốc cháu quá. Mặc dù cháu kinh tài tuyệt đỉnh, nhan sắc hơi chói lóa tí nhưng cháu luôn giữ mình khiêm tốn trong sạch a.

Hai ông cháu họ Triệu suất tí thì phun ra ngoài. Đây là khiêm tốn à? Lăn lộn cả đời nhưng Triệu Quốc Hoàn lão cũng chưa từng gặp ai da mặt dày mà lưu loát đến độ lộ hóa thuần thanh như vậy. Cái này mới đúng là thiên tài a, so với cậu em khiêm tốn hiền lành thì..., haiz người với người cũng khác nhau xa đến vậy sao.

Nhìn khuôn mặt cổ quái của hai ông cháu, Nguyên Hạo chỉ ngai ngừng cười khan vài tiếng rồi đốc thúc mọi người khẩn trương lên xe đi để còn chữa bệnh cho ông lão.

Chiếc BMW lăn bánh phóng vèo vèo qua ba con đường rồi dừng lại tại một chi nhánh của Tư Á Lợi. Tuy gọi là chi nhánh nhưng uy thế và tiện nghi không kém cạnh khách sạn bốn sao là mấy. Vừa đến nơi, Khương Thiên vội vàng lao đầu vào chế thuốc còn Nguyên Hạo thì vào phòng tiếp khách để được phục vụ ăn uống nghỉ ngơi chu đáo. Hàng loạt các món ngon được gọi từ các nhà hàng đến theo yêu cầu của gã, thêm vào rượu vang, đầy chắc là bữa ăn thịnh soạn nhất từ lúc Nguyên Hạo hấn sinh ra rồi. Nhìn thức ăn chất đầy bàn lớn, Triệu tiểu thư miệng không ngậm lại được, Triệu lão thì thấy huyết áp mình có dấu hiệu vượt ngưỡng. Đây là đích thị là dòng họ Trư a, kêu cả 1 núi thức ăn như vậy, nhân viên cả chi nhánh ăn còn được, thế mà hấn lại ăn một mình. Nguyên Hạo chụp lấy ngẫu nhiên cái đũa ngỗng thì thấy ông cháu họ Triệu cứ nhìn mình. Hấn quơ quơ tay, lại bốc thêm một cái giò heo:

- Lại ăn chung đi nào, hai ông cháu đừng khách sáo như thế chứ.

Da mặt Triệu tiểu thư đen xì lại. Ta kháo, đây là chúng ta trả tiền nha, sao có cảm giác giống hấn mới là chủ nhà vậy. Triệu lão vội vàng níu tay cháu gái

- Tuyệt nhi, ông nhớ mình có việc, cháu đỡ ông ra ngoài tí. Cậu Nguyên Hạo cần gì cứ gọi nhân viên phục vụ cho cậu nhé

Nguyên Hạo không quan tâm tùy ý phát tay, mặt vẫn cúi xuống ăn uống nhiệt tình:

- Ô kê, xong việc bác lại vào ăn nhé, đồ ăn không đủ thì cháu lại kêu thêm cho.

- Vô Si á

Triệu lão như một con gió bay ra khỏi phòng, lão sợ mình ở lại nữa thì lão sẽ lên cơn đau tim mà gục ngã trước khi chết vì căn bệnh kia mất. Giờ phút này lão cảm giác mất niềm tin vào quyết định "cuối cùng" trong cuộc đời lão rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lão tử muốn ăn bào ngư a

"Ồ....."

Nguyên Hạo cảm giác mình không thể nuốt nổi nữa, ngày nào cũng được thưởng thức mỹ vị như vậy thì thật là tốt biết bao nhiêu. Tất cả là nhờ vào tài năng quảng cáo của mình a, ca đây không đi làm kinh doanh thì thật là một tổn thất to lớn cho kinh tế đất nước mà hắc hắc. Thăng nhóc Khương Thiên kia cũng không tệ, phải biết gia tộc họ Triệu giàu có như vậy mà vẫn không tìm được ai chữa khỏi bệnh cho lão gia thì chứng tỏ tài năng thăng nhóc này thật kinh diễm. Nghĩ đến đây, Nguyên Hạo quyết định phải giữ thật chặt con gà đẻ trứng vàng này cho mình.

Lúc này bên cạnh gã, nữ tử tên Liên Hoa được ông cháu họ Triệu giao lại để phục vụ Nguyên Hạo mặt mày trắng bệch, trong lòng cười khổ không thôi. Đường đường là quản lí phòng nhân viên chi nhánh được Tư Á Lợi mà sao giờ lại giống như nha hoàn thế này.

- Đây, Ta no rồi, vui lòng cho ta 1 chén tổ yến xúc miệng đi.

Nguyên Hạo hí hóp phè phỡn nói, hấn cảm giác phì phè muốn ngủ một giấc rồi. Lại còn tổ yến nữa chứ, xúc miệng con mẹ nguoi, trong lòng Liên Hoa đã hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Nguyên Hạo không biết bao nhiêu lần rồi nhưng vẫn giả bộ tươi cười đáp:

- Xin cậu đợi tí, tôi sẽ mang đến ngay.

Vừa dứt lời, Liên Hoa bước nhanh ra khỏi phòng, miệng lẩm bẩm gầm gừ:

- Ở đó mà đợi đến sáng đi, ta giờ này chưa được ăn sáng nữa này hừ.

Ả bức bối bỏ đi thẳng ra khu vực nhân viên, còn Hạo ca chúng ta thì lúc này đã ngáy đều đặn đưa như đàn giao hưởng rồi, không biết gã mơ thấy gì nhưng nụ cười lại vô cùng thỏa mãn và bí ời. Trong lúc đó tại phòng điều chế thuốc sâu bên trong chi nhánh Tư Á Lợi, Khương Thiên sau ba canh giờ miệt mài điều chế đã hoàn thành xong nồi thuốc của mình, tuy mở hơi nhe nhai nhưng cậu mỉm cười rất thỏa mãn. Lần đầu tiên cậu điều chế loại thuốc này vậy mà đã thành công a. Vợ vàng mở cửa bước ra, Khương Thiên thấy Triệu lão và Triệu Khánh Tuyết đã đợi sẵn ở ngoài.

- Thuốc xong rồi à tiểu Thiên, có thành công không?

Triệu Khánh Tuyết vội vàng nắm lấy tay áo cậu hỏi, nhìn cô không hề giống tiểu thư đài cát mà cứ như cô bé chờ kẹo đến phát sầu a.

- Tỷ tỷ cứ yên tâm đi. Trước tiên, Triệu gia gia vui lòng cời áo để cháu châm cứu dẫn nguyệt đạo đưa thuốc vào nhé, nếu không thuốc sẽ không phát tán đúng kinh mạch bị nhiễm độc rất dễ phản tác dụng.

Từ trong túi đeo trên người, Khương Thiên lấy bộ châm cứu ra, phối hợp với thuốc dẫn bắt đầu thực hiện quá trình dẫn thuốc. Đứng một bên quan sát, sắc mặt Triệu Khánh Tuyết lo lắng đến cực điểm, cô lần đầu nghe đến phương pháp châm cứu để dẫn thuốc nhưng biết chắc tính nguy hiểm không hề thấp. Sau vài phút, Triệu lão mồ hôi như tắm, rên rừ rừ, cảm giác cơ thể lúc như băng hàn, lúc như ngâm trong núi lửa. Đôi tay vẫn điều kim châm thoăn thoắt, Khương Thiên hết sức tập trung để dẫn thuốc triệt tiêu từng nơi chứa độc trong cơ thể. Đến 12 giờ đêm thì cũng kết thúc trị liệu, Khương Thiên thở hắt ra, ngồi phịch xuống, khoe miệng mỉm cười. Triệu Khánh Tuyết vội vào lao đến bên ông mình lau chùi mồ hôi.

- Ông thấy thế nào rồi, ông có không ổn chỗ nào không

- Ông không sao... Ông...

Chưa nói dứt câu, Triệu lão bỗng phụt thổ huyết màu đen liên tục rồi gục xuống tại chỗ. Triệu Khánh Tuyết sững sờ chết lặng vài giây rồi gào lên như điên dại:

- Ông ơi, ông bị làm sao vậy ông ơi. Người đâu, mau đưa ông đi cấp cứu ngay... người đâu rồi...

Nhân viên trong chi nhánh được nghe tiếng tiểu thư la lớn thì ủa vào vài chục người. Bọn họ vội vàng đưa Triệu lão lên xe vào bệnh viện ngay còn Triệu tiểu thư ánh mắt lăng lệ, tơ máu tràn ra. Trước khi rời đi theo xe cấp cứu cô chỉ vào Khương Thiên gào thét:

- Người... Người...quân giết người, ông ta có gì thì ta không để yên đâu... Người đâu, báo cảnh sát đến ngay... Hai tên này mưu sát ông của ta, ta phải bắt bọn chúng đền tội.

Khương Thiên giật bắn người khó hiểu, hần mới cứu người xong sao giờ thành sát nhân rồi. Cậu vội lắp bắp giải thích:

- Không phải, tỷ tỷ... Đệ đã chữa xong cho Triệu gia gia thật mà...

Triệu Khánh Tuyết không buồn lắng nghe nữa mà đã quay chạy đi ngay còn vài tên nhân viên lực lưỡng thì lao vào trói Khương Thiên lại. Kết cục Nguyên Hạo đại gia chúng ta còn thảm hơn, Liên Hoa dẫn đầu chục người vào cột hần như gói bánh tét. Thế nhưng do uống quá nhiều nên hần vẫn ngủ say như chết, miệng còn vương nước dãi và cười vô cùng酣 tiện. Thậm chí khi mọi người chạm vào người thì hần còn rên rỉ vô cùng cảm xúc a. Cực phẩm... tên này đúng là cực phẩm nhân gian rồi! Mười lăm phút sau cảnh sát đã có mặt, vì người báo án có liên quan đến mưu sát chủ tịch Tư Á Lợi nên cả đội đặc nhiệm cũng có mặt. Đập tung cả cửa, mấy chục cảnh vụ và đặc nhiệm lao thẳng vào phòng, súng ống tận răng sẵn sàng tiêu diệt phản kháng. Ấn tượng đầu tiên của họ là một tiếng ngáy kèm theo tiếng rên đầy ma mị, cả đám đặc nhiệm trở mắt nhìn thấy cả đám nhân viên đang bu quanh cái gì đó mà sắc mặt của ai cũng hết sức cổ quái.

-

Ba giờ sáng tại nhà giam Nam Kinh.

Khương Thiên và Nguyên Hạo bị tống vào một phòng biệt giam loại một, chế độ ưu đãi này không phải ai cũng có được, chỉ có bọn khủng bố hoặc sát nhân liên hoàn khát máu mới được chăm sóc nghỉ dưỡng ở đây thôi. Từ việc này có thể thấy chính quyền, cảnh sát coi trọng vụ án chủ tịch họ Triệu như thế nào. Khương Thiên uất ức nắm chặt song sắt nghen ngào la lớn với hai tên cai ngục:

- Ta vô tội mà, mọi người hãy hỏi Triệu gia gia xem, ông ta khỏi bệnh rồi.. hãy thả ta ra đi.

- Triệu chủ tịch sống chết chưa rõ mà hỏi cái rắm. Mày nên giữ hơi đi, sáng mai khi phòng vấn mày sẽ chẳng còn hơi để la nữa đâu.

Tên cai ngục bức mình quá tháo, hần đang nhậu nhẹt thì được thông báo có phạm nhân mới, bình thường tội phạm đặc biệt không tiếp nhận thường xuyên. Xong hần bỏ ra ngoài đèn mặc Khương Thiên ở đó.

-

Ba giờ mười lăm sáng tại Bệnh Viện Nam Kinh.

Toàn bộ những bác sĩ giỏi nhất đã được triệu tập khẩn cấp để hội chẩn cấp cứu cho Triệu lão, ngay cả viện trưởng cũng cấp tốc chạy vào để chủ trì. Cha mẹ Triệu Khánh Tuyết là Triệu Từ phi và Mạn Dao đang đi công tác khi hay tin liền vội đón máy bay trở về trong đêm.

Hai tiếng sau, xe của cha mẹ Khánh Tuyết lao đến bệnh viện. Vừa gặp, cô đã lao vào lòng mẹ khóc thảm thiết. Đỗ dành con gái, Triệu Từ Phi sắc mặt âm trầm đến đáng sợ. Xa xa Viện Trưởng bệnh viện Nam Kinh Điền Bá vội vàng chạy lại như con lật đật.

- Ngài Triệu ủy viên, đường xa vất vả a. Xin mời ngài và phu nhân cùng tiểu thư vào phòng khách nghỉ ngơi.

Bản thân Triệu Từ Phi là giám đốc Tư Á Lợi, còn kiêm ủy viên thành phố Nam Kinh và rất có thể sẽ là thị Trường trong đợt bầu cử này nên uy vọng rất

lớn. Sự việc lần này, nếu gã muốn làm lớn chuyện lên thì cái ghế viện trưởng của Điền Bá sẽ đổi tên ngay.

- Tôi hi vọng bệnh viện có thể cố gắng hết sức giúp cha tôi hồi phục. Viện Trưởng Bá, tôi nghĩ anh cũng hiểu nếu cha tôi có mệnh hệ gì thì bệnh viện Nam Kinh và anh sẽ phải gánh chịu hậu quả gì.

Âm thanh của Triệu Tử Phi vô cùng lạnh lẽo làm Triệu Bá run rẩy, sống lưng gã đầy mồ hôi lạnh. Ông trời à, hán hận tên ám sát Triệu Quốc Hoàn đến tận xương, sao tên kia không cho một phát súng hay quả bom cho gọn lẹ. Tại sao lại chọn cách đầu độc cho thoi thóp rồi đưa vào đây chứ, mà dùng độc thì thiếu gì loại độc có thể diệt sát ngay. Nhắm mắt gã cũng có thể kẻ hơn trăm cách để ám sát tốt hơn, thậm chí còn có thể đưa ra vài trăm loại độc một hit là nạn nhân lên bàn thờ ngay tức khắc. Thật là vô dụng, gã cảm thấy tên sát thủ này quá nghiệp dư rồi. Nếu mấy tổ chức sát thủ quốc tế biết trong lòng viện trưởng đại nhân của bệnh viện danh tiếng cứu người vô số Nam Kinh có thể trong thời gian ngắn nghĩ ra được bằng ấy thủ pháp ám sát thì chắc chắn họ sẽ trở mặt kính phục a. Không những thế còn lập tức mời thủ hạ đến học tập nữa là khác, thật là quá lãng phí tài năng rồi.

Nhìn Điền Bá đi xa, Triệu Tử Phi lấy điện thoại ra bấm số gọi:

- A lô, chào Tiêu tổng trưởng, tôi là Triệu Bá Phi đây. Tôi nghĩ anh cũng biết vụ việc cha tôi bị đầu độc, tôi hi vọng anh có thể sớm nhất tìm ra kẻ đứng phía sau việc này. Dù phải lật ngược cái Nam Kinh này tôi cũng không để chúng yên đâu. Anh cứ yên tâm, nếu trung ương có nói gì, tôi sẽ giải thích giúp anh.

Bên Kia đầu dây, Tiêu Tổng Trưởng phòng cảnh sát Nam kinh sau khi cúp máy liền quay tiếp số nội bộ:

- Đại úy Phàm, lập tức đến nhà giam, tôi muốn hai tên đó phải khai ra kẻ chủ mưu. Anh làm cách gì cũng được, tôi muốn sáng mai phải có kết quả, rõ chưa?

Năm giờ ba mươi sáng.

Hai chiếc xe đặc vụ dừng trước nhà giam, sáu người mặc cảnh phục tổ trọng án bước xuống đi vào, dẫn đầu là Phàm Đại úy mà Tiêu Tổng vừa giao phó. Sắc mặt gã vô cảm, khóe miệng hơi nhếch lên. Đây là cơ hội trời ban cho gã, nếu moi được tin tức thì gã sẽ lập công lớn, thăng quan tiến chức trong nay mai. Nghĩ vậy, Phàm đại úy cười nhẹ thâm hiểm rồi bước nhanh dẫn đầu đoàn người, hán quyết dù lột da gân hai tên tội phạm kia thì cũng phải có được thông tin a.

"Rầm"

Phàm Đại úy dáng vẻ như sát thần mở cửa vào khoang giam đặc biệt, ánh mắt hung tợn quét một vòng rồi quát lên:

- Người đâu, lời hai tên nghi phạm liên quan đến vụ án Triệu lão gia ra đây.

Hai tên cai ngục vâng dạ vội vào mở khóa, túm lấy Khương Thiên đang ủ rũ ra. Còn Nguyên Hạo đang ngáy ngủ o o thì một tên cai ngục nắm đầu lắc mạnh hét lớn vào lỗ tai hán:

- Mau tỉnh lại mà ra thẩm tra đi tiểu tử thú!

Nguyên Hạo trong mơ màng cảm giác có ai gọi hán, nhưng hán vẫn ngủ chưa đã a.

- Phiền quá, biết ta đang ngủ không... Cút hết đi. À mà các người chuẩn bị chút, lát đây lão tử muốn ăn bảo ngư a.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Âm mưu thâm độc - Tử cục

- Lấy cho hán xô nước lạnh để tỉnh ngủ đi

Phàm đại úy cười lạnh, giờ trò với ta sao? Mười năm trong nghề phải lấy cung biết bao tên tội phạm cộm cán li lợm, cho dù mày diễn trò thế nào cũng không thể qua mặt được tao đâu.

Hai tên cai ngục ríu rít vâng dạ rồi đem ra một xô nước lạnh dội thẳng vào Nguyên Hạo. Chưa hết, một tên lại túm lấy cổ hán giật mạnh lôi dậy.

"Chát"

Một bạt tay này lửa bắt ngờ giáng vào mặt tên cai ngục khiến gã trừng mắt lên cảm thấy không tin được.

- Đám phá giấc ngủ của lão tử, lũ gia nhân Triệu gia các người đối xử khách quý vậy à.

Lúc này, Nguyên Hạo lơ mơ tỉnh dậy giật dử. Hắn còn tỉnh bồi thêm vài chiêu karate nữa thì tên cai ngục đã thẳng tay ném hắn như giẻ rách vào vách tường.

"Không"

Khương Thiên hét lên vội lao đến đỡ hắn dậy.

- Nguyên Hạo ca, chúng ta bị bắt vào lao ngục rồi. Huynh mau tỉnh lại đi, bọn người này rất hung dữ a.

Nguyên Hạo ngơ ngác, hắn dụi mắt nhìn Khương Thiên, rồi lại quay sang đám cai ngục, cuối cùng là ngấm nghĩa tổ trọng án, xong hắn phá lên cười haha lớn tiếng.

- Mày cười cái gì đó thẳng kia.

Tên cai ngục với một bên mặt sưng phù in hằn dấu ấn của Nguyên Hạo quát.

- Ta say quá rồi hix, giấc mơ cứ y như thật đấy nhỉ? Haiz mà tại sao lại mơ thấy một đám cơ bắp đầu trâu mặt ngựa thế này, mỹ nữ đâu sao không thấy chứ.

Nguyên Hạo kinh đạm phong vân mỉm cười lắc đầu băng quơ rồi lại nhắm mắt chìm vào mộng đẹp. Ca phải đi tìm mỹ nữ tiếp nha. Thấy hắn như vậy, tên cai ngục thiếu điều muốn ói máu, mỹ nữ cái đầu nguoi. Bị tình nghi giết người sắp bị tra khảo mà còn tìm tiên trong cõi mơ sao, thật là trâu quá mà.

- Đưa tụi nó vào phòng

Phàm đại úy đứng dậy ra lệnh cụt ngủn. Hắn không quan tâm cù nhây với tên kia, mọi thứ sẽ kết thúc nhanh thôi.

-

Bệnh Viện Nam Kinh.

Đền phòng cấp cứu đã tắt, viện trưởng Điền Bá dẫn đầu đi ra. Đội ơn trời, gã cuối cùng cũng thả lỏng được rồi.

- Ông nội tôi đã qua cơn nguy hiểm chưa viện trưởng, kết quả thế nào rồi?

Triệu Khánh Tuyết vội vàng nhất, cô đã khóc suốt đêm, tinh thần rối loạn. Bây giờ chỉ cần một tin tức không tốt thôi cũng sẽ đánh gục cô ngay.

- Tiểu thư Triệu, Lão gia... không....

Triệu Tử Phi và Tư Dao cũng bước đến bên cạnh con gái

- Anh cứ nói đi Viện Trưởng, chúng tôi đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi.

Triệu Tử Phi thờ dãi nói, giọng của ông có vẻ căng thẳng và mệt mỏi.

- Không phải, Triệu ủy viên, Triệu lão gia không có vấn đề gì cả. Chỉ là...chúng tôi không tìm ra độc tố mà bọn tội phạm ám hại trong người ông mặc dù đã làm mọi cách rồi. Điều kinh dị nhất là căn bệnh lạ nan y của lão gia cũng tự dưng biến mất rồi, thật là kỳ tích a.

Viện Trưởng run run nói, ông ta hiểu việc này kinh động đến mức nào. Một năm trước, ông đã mời toàn bộ bác sĩ giỏi nhất tỉnh Hà Giang về để cùng nghiên cứu căn bệnh của Triệu lão gia nhưng cuối cùng đều không có kết quả. Theo suy đoán đang tin cậy, Triệu lão gia e là không thể sống hết năm nay nhưng hiện giờ căn bệnh đó lại tiêu thất như chưa từng tồn tại vậy.

Triệu Khánh Tuyết nhảy lên mừng như điên, nhưng sau đó cô sực bừng tỉnh. Không lẽ thằng nhóc đó thật sự chữa khỏi cho ông mình rồi sao? Vậy... Vậy mình đã trách oan người tốt mất rồi. Hoảng hốt, cô vội quay lại níu tay cha mình.

- Papa, con đã trách lầm hai anh em kia rồi. Chính là hai người đã nhận điều trị cho ông nội đó, họ thật sự chữa được bệnh của ông á, papa. Người mau báo cảnh sát để thả họ ra đi, họ là vô tội á.

Ánh mắt của Triệu Tử Phi lóe lên một cái, ông mỉm cười xoa xoa đầu con gái ôn tồn:

- Tuyết nhi ngoan, đừng lo, ba sẽ nói cảnh sát không những thả họ ra còn chiêu đãi nồng hậu nữa. Giờ con và mẹ vào thăm ông nội đi, ba cần cảm ơn viện trưởng Bá đây rồi sẽ vào sau.

Dàn xếp xong đưa con gái, Triệu Tử Phi quay sang mỉm cười với Điền Bá

- Anh Bá, chúng ta vào phòng anh uống trà nói vài câu nhé.

Khóa cửa ngay khi vào phòng, gã cười đầy ý vị vỗ vỗ vai Điền Bá:

- Viện Trưởng Bá, bệnh viện anh năng suất làm việc rất tốt, tôi vốn không nghĩ cha mình lại có thể thoát khỏi căn bệnh kia.

Điền Bá cảm thấy câu nói của Triệu Tử Phi đầy rét lạnh, có điều gã cũng lẩn lộn cả đời, hiểu được ít chuyện nên vội đáp:

- Triệu tiểu thư lúc này đã trình bày là do hai anh em lang y chữa hết bệnh cho lão gia. Chúng tôi nào có làm được gì mà dám nhận công, thật không dám nhận.

Chậm rãi đốt điều thuốc, Triệu Tử phi tỏ ra khá hứng thú với câu trả lời của Điền Bá.

- Không, tôi không làm, tôi chỉ biết bệnh viện các anh đã cứu cha tôi thoát khỏi bị đầu độc, đồng thời còn chữa được bệnh nan y của ông ấy nữa.

Điền Bá giật mình, hẳn đã rõ ràng vị Triệu ủy viên trước mắt này không hề đơn giản. Ông ta đã nói vậy nghĩa là muốn mọi công lao đều thuộc về bệnh viện Nam Kinh của gã.

- Theo tôi được biết anh đã theo đuổi chức chủ tịch ngành y tế tỉnh Hà Giang lâu rồi, nhưng vẫn chưa được. Trong đợt tranh cử nếu tôi thành công ngồi vào ghế thị trưởng, tôi nghĩ tôi có thể ủng hộ làm một trợ lực lớn cho anh.

Ánh mắt của Điền Bá nóng rực lên, gã đã theo đuổi chức vị đó nhiều năm nhưng trong tỉnh Hà Giang quá nhiều ứng cử viên nặng ký và gã cũng không có chỗ dựa để leo lên được. Trong chốc lát, gã cúi đầu trầm tư im lặng suy nghĩ.

"Ta không thể bỏ lỡ cơ hội này, ta không muốn cuối đời phải nghỉ hưu ở cái bệnh viện nhỏ bé như vậy"

Xiết chặt nắm tay lại, Điền Bá đã có quyết định cho mình. Gã cắn răng nhìn thẳng vào Triệu Tử Phi, nghiêm nghị nói:

- Anh cần tôi làm gì?

Lại một cuộc gọi giữa đêm vang lên, giọng Tiêu Tổng Trưởng uể oải bắt máy trả lời:

- Mọi việc vẫn theo kế hoạch anh Triệu, hai thằng nhóc đó có khai hay không thì Lý gia sẽ không thoát khỏi bố cục của chúng ta đâu. Anh cứ yên tâm đi.

- Hào, tên Điền Bá kia cũng khá hiểu chuyện, thông tin sẽ được bung bít hết, lũ bác sĩ này cũng không phải đầu đất a. Giờ tôi sẽ nhờ cánh nhà báo chuẩn bị sẵn sàng, một khi tin từ phía cảnh sát các anh tung ra là truyền thông bọn họ sẽ tấn công Lý gia ngay.

- Haha chắc tên ủy viên Lý Hoài có nằm mơ cũng không nghĩ Triệu huynh lại có thể dàn dựng kế hoạch sâu như vậy, cả Triệu lão cũng.....

- Lão sống quá lâu rồi, thật ra tôi cũng không muốn nhưng chỉ có hạ độc lão thì mọi người mới tin tưởng mà dồn hết mũi nhọn vào kinh địch Lý gia được. Cũng may mạng lão còn tốt, vậy mà cũng được hai tên ranh kia chữa được. Thôi, tôi phải đi xử lý bước tiếp theo, anh giải quyết gọn gàng rồi báo cho tôi.

Nghe Triệu Tử Phi cúp máy, Tiêu Tổng Trưởng mới ngã người xuống ghế. Lão cảm giác mình đang hợp tác với một con sói chứ không phải con người, quá ác độc rồi. Đêm nay thật quá dài, lão châm tẩu rót một ly rượu cho mình rồi lại nhấc điện thoại lên.

- Bắt đầu từ đây

Phạm đại úy cười lạnh chỉ tay vào Nguyên Hạo, gã quơ quơ con dao sắc nhọn qua lại rất đẹp mắt như cánh bướm bay vậy.

- Tao không muốn tốn thời gian, cứ tao đếm 5 tiếng mà mày không trả lời thì tao sẽ lấy đi một ngón tay của mày. Đừng sợ, con dao này rất bén, cắt xương như cắt rau cải thôi. Bắt đầu nào, mộ...t...

Gã còn chưa kịp đếm xong số một thì rầm một cái Nguyên Hạo đã sùi bộp mép ngã lăn ra xỉu rồi.

- Mày nghĩ cứ diễn trò giả chết này thì tao sẽ bỏ qua à, để tao cắt hết bàn tay mày coi mày con già bộ đến đâu.

Khương Thiên thấy Phạm đại úy đi đến Nguyên Hạo định ra tay thật thì nội tâm kinh hoàng. Nhưng cậu vẫn bất chấp sợ hãi lao ra chặn trước người Nguyên Hạo.

- Sao ông định ra tay tàn ác quá vậy. Tôi đã nói rõ là Triệu gia gia là do tôi chữa bệnh, không liên quan gì Hạo ca hết.

Phạm Đại úy ánh mắt lạnh như băng đưa tay túm ngay đầu của Khương Thiên, giọng như lang sói:

- Nếu mày và nó được tha, thì mau khai ra kẻ đứng phía sau cho tao, đừng để tao bực lên rồi hối hận không kịp.

Khương Thiên run lên, cậu có cảm giác tên trước mặt này nói được làm được. Cố nén sợ hãi, cậu vẫn kiên định phản bác lại:

- Không ai sai khiến chúng tôi hết, tôi thật sự biết chữa căn bệnh đó. Tôi muốn gặp Triệu gia gia, ông ta sẽ chứng minh chúng tôi vô tội, mau thả chúng tôi ra.

Phạm đại úy không còn kiên nhẫn nữa. Mắt hắn long lên như ác quỷ rồi bất ngờ chụp lấy tay Khương Thiên, giờ con dao xả xuống một đường sáng bén ngọt.

"Bốp"

Khi con dao chỉ còn cách bàn tay Khương Thiên trong gang tấc thì Nguyên Hạo bỗng nhiên chồm dậy và lao người ụp thẳng vào Phạm đại úy khiến gã bị ngã ra. Con dao chém xuống bị lệch đi trong nháy mắt mà thôi.

- Hạo ca

Khương Thiên đỏ mặt mừng rỡ kêu lên.

- Đứng ra sau lưng của huynh nhanh lên, tên này rất nguy hiểm.

Nguyên Hạo đang tự chửi hán cả ngàn lần, hán không biết ma xui quỷ khiến nào mà đang giả chết ngon lành lại lao ra giúp thằng nhóc này. Anh hùng không phải những lúc như thế này a. Nghĩ thế nhưng Nguyên Hạo vẫn cố giữ vững tư thế hiên ngang như ngọn núi chắn trước Khương Thiên. Hành động vĩ đại này khiến Khương Thiên chụp lấy tay Nguyên Hạo đầy xúc động:

- Hạo ca, anh thật dũng cảm, trừ cha em ra không ai liều mình hi sinh vì em như anh cả.

Nguyên Hạo khí khái vịn phần khoát tay:

- Bảo vệ chính nghĩa, trợ giúp kẻ yếu là định mệnh của ca mà (chết đến nơi còn làm màu)

- Hạo ca, đệ biết huynh dũng cảm hơn người, đau thương không chùn bước. Nhưng huynh đệ đệ xử lý vết thương giùm huynh đã, chân huynh bị con dao ghim sâu vào rồi kìa

Nguyên Hạo đang thấy mình tỏa sáng như một vị thần nghe vậy chợt dạ nhìn xuống chân. Ặc... gã chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã ra xùi bọt mép ngất xỉu thật sự

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Huynh đệ

Phạm Đại úy lồm cồm bò dậy, hai mắt đỏ ngầu giống con thú dữ bị tổn thương. Giờ phút này hắn chỉ nghĩ đến việc lóc từng miếng thịt của hai thằng nhóc khôn nạn này thôi. Gầm lên điên cuồng, hắn rút khẩu súng lục ra và lên đạn.

- Lũ khốn, tao phải cho tụi mày sống không bằng chết.

Khương Thiên không biết cục sắt trên tay gã Phạm đại úy đó là cái gì nhưng cậu có cảm giác nguy cơ tử vong mãnh liệt. Không do dự, cậu vội dùng hết sức kéo Nguyên Hạo về sau. Đúng lúc này, chuông điện thoại Phạm đại úy bất ngờ reo lên, gã chần chừ đôi chút rồi cúi xuống nhìn số người gọi sau đó liền bỏ đi ra khỏi phòng.

- Thật là may quá, hán...hán vậy mà bỏ đi rồi.

Khương Thiên ngồi phịch xuống, lần này cậu sợ hãi thật sự. Cha mẹ ơi, sao cái số con cứ bị đuổi giết suốt thế. Phải chi ông già còn sống thì tốt biết mấy, áp lực đè nén tâm hồn non nớt mới mười bốn tuổi khiến Khương Thiên thấy mình thật cô độc và yếu đuối.

Giây phút yên ổn trôi qua được mười phút thì Phạm Đại úy quay vào, gã đã trở nên tỉnh táo hơn, nhưng ánh mắt lại càng thêm oán độc.

- Bây giờ thì chúng mày không còn cơ hội nào nữa rồi. Tụi bay nhốt chúng nó lại cho tao.

Phạm đại úy cười gằn một cách dữ tợn. Vừa rồi hắn được lệnh phải thủ tiêu hai tên này một cách kín đáo, xong việc hắn sẽ được đề bạt làm tâm phúc của Tiêu tổng trưởng, ngày sau tiền đồ vô lượng á.

"aaaaaaaaaaaaaaaa"

Nguyên Hạo nước mắt giàn giụa gào rú như bị thọc tiết vậy.

- Nhẹ tay thôi Tiểu Thiên a...làm ơn...aaaa

- Đệ biết là rút dao ra sẽ đau lắm, nhưng mà đệ vẫn chưa làm gì hết sao huynh đã kêu lên như vậy rồi.

- Ủ đau lắm đó...Hả, cái gì? Giờ này còn chưa rút con dao ra nữa à... Trời ạ, đệ giết ta đi...aaaaa

Khương Thiên thờ dài lắc đầu. Ông anh này lúc này còn anh dũng phi thường, sao thoáng cái lại kêu la như mấy đứa hải tử bị thương vậy. Tập trung tinh thần lại, hai tay cậu đồng thời xuất ra, vừa nhét vải chặn miệng Nguyên Hạo lại, một bên rút con dao mổ ra. Sau hai mươi phút đồng hồ, vết thương ở chân Nguyên Hạo đã được xử lí gọn gàng.

- Xong rồi, giờ đệ sắc thuốc đắp thêm cho huynh.

Khương Thiên quay đi mặc kệ Nguyên Hạo còn lẫn lộn tru tréo như nhà có tang. Bồi Hoàn thảo, cô Huyết Sắc... Từng vị thảo dược được Khương Thiên hòa trộn với nhau hết sức nhuần nhuyễn tạo ra một hương vị ngửi thấy đã khiến người ta thanh tỉnh nhẹ nhàng. Nguyên Hạo nằm một bên quần quai như con tôm ngược nhìn hỏi:

- Tiểu Thiên, đệ lấy đâu ra nhiều dược thảo vậy? Ta không thấy đệ mang túi đựng lớn nào á?

Quay đầu lại, Khương Thiên giờ giờ cái túi nhỏ hần vẫn đeo bên người cho Nguyên Hạo xem

- Đây là túi càn khôn, ông già ta gọi thế. Đừng nhìn nó nhỏ thế, thật ra bên trong lại rất rộng nha. Nó có thể chứa rất nhiều thảo dược mà lại không bị hư hao nữa. Huynh thấy lợi hại không? Cả làng chỉ có mình đệ có thôi, ông già ta cũng cấm ta nói cho người khác biết nên huynh cũng phải giữ bí mật nha.

Lắc Lắc đầu liên tục, Nguyên Hạo thầm nghĩ muốn chọc ca ca cười để quên đau cũng không cần bịa mấy cái truyện nghìn lẻ một đêm như vậy chứ.

- Hạo ca không tin ta?

Nhìn phản ứng của đối phương, Khương thiên tỏ vẻ không hài lòng. Đây là người đầu tiên nó chia sẻ bí mật, không ngờ lại khiến người ta xem nó như ngớ ngẩn. Không cam tâm, Khương Thiên thò tay vào túi lấy ra một đồng trái cây, quần áo, nôi, chén, đĩa vvv. "Đúng rồi"...Khương Thiên ngao ngễ nhìn, gã chính muốn thấy cảnh Hạo ca lòi cả con mắt ra ngoài như vậy. Chỉ ít hần cũng có cảm giác thành tựu, khoe khoang với Hạo ca một lần hắc hắc.

Nguyên Hạo ngồi bật dậy ngoác cả mồm ra. Đây là ảo thuật sao? Ảo thuật cũng không khoa trương như vậy chứ? Hần tát vào mặt mình vài cái đau điếng. Ạch...Rõ ràng mọi thứ rất thật nha, Nguyên Hạo tính thò tay nạy cái túi xem thử thì tiếng chân tên cai ngục vang lên. Ngay lập tức, Khương Thiên cất hết đồ vào túi trở lại.

- Này, ăn đi các chú em. Bữa nay anh đây chiêu đãi hai chú một bữa ra trò đấy. Cực khổ nhiều rồi thì nên sáng khoái một tí chứ.

Tên cai ngục cười toe toét bụng cả mâm đồ ăn to đùng đến. Nào là heo quay, gà nướng, bánh trái đầy đủ các chủng loại, lại còn chai rượu vang hảo hạng nữa. Trong lòng gã hết sức tò mò, chả biết hai thằng quý này có nhân thân thế nào mà tự xưng Phàm đại úy lại ngưng việc thẩm tra. Đã thế còn giao ta mang cả đồng sơn hào hải vị lên cho chúng hưởng thụ nữa, thôi thế thay đổi cũng thật nhanh nha. Mà thôi kệ, gã cũng đã được nhét túi rủng rinh tiền bồi dưỡng từ Phàm đại úy nên việc hai tên này có thế nào hần không quan tâm, chỉ cần làm xong việc được giao là được.

Nhìn mâm đồ ăn to tướng như bàn tiệc nhà hàng trước mặt, Nguyên Hạo cảm thấy rất quen mắt.

"Cảnh này ta đã thấy ở đâu rồi ta"

Vỗ đùi một cái, hần nhớ được rồi. Trong phim, bữa ăn cuối cùng của tử tù thường rất ngon và thịnh soạn như vậy á. Không phải chứ...Đùa sao, nhân sinh ca còn chưa đắc ý, chưa vang danh bốn biển, chưa được hàng hàng mỹ nhân mến mộ, chưa được nếm món ngon khắp thế giới. Ở phòng trọ, ca còn vài cuốn tạp chí Play Boy, tuyệt phẩm Nhục Bồ Đoàn hần mượn của thằng bạn chưa xem được tập nào mà. Sắc mặt Nguyên Hạo nhanh chóng tàn như tro, hần mới thoát chết cách đây nửa tháng giờ lại chuẩn bị lên đoạn đầu đài nữa rồi sao, cái số rắm thú gì đây.

- Sao nhìn sắc mặt huynh có vẻ không khỏe vậy Hạo ca? Vết thương còn đau lắm à?

Khương Thiên ngây thơ hỏi. Trong ký ức của nó thì mỗi lần có đồ ăn là Hạo ca sẽ lao đến với một tốc độ chóng mặt chứ không phải ngồi thừ ra với bộ mặt đờ đẫn như vậy.

Tuyệt vọng, Nguyên Hạo vô lực cúi đầu thờ dài:

- Tiểu Thiên ta xin lỗi đệ. Đây chắc là bữa cơm cuối của huynh đệ mình rồi. Số ta vốn đen đui như con riệp, đệ gặp ta thật là đại nạn a.

- Hạo ca, huynh đừng nói vậy, huynh rất tốt với đệ a

Khương Thiên khó hiểu, tính an ủi Nguyên Hạo thêm thì hần khoát tay chặn lại. Ngắc đầu bị thương, ánh mắt hần mang đầy hoài niệm

- Cứ để ta nói hết đã, ta vốn sinh ra đã không có cha. Đã rất nhiều lần... không biết là bao nhiêu lần nữa, ta cứ hỏi mẹ là cha ta là ai nhưng đôi lại chỉ là tiếng khóc nức nở của bà. Mà thôi, không có cha cũng không sao, mẹ ta rất thương ta. Ta còn nhớ mỗi bữa cơm, bà chỉ ăn với rau muối, thậm chí có hôm bà chỉ ngồi nhìn ta ăn. Ta nhớ như in mẹ ta chưa từng mặc một bộ đồ mới nào cả, chiếc áo sờn vai nhạt màu mỗi ngày mẹ vẫn mang đi làm là trang phục duy nhất của bà. Sau khi mẹ mất vì tai nạn giao thông năm ta bốn tuổi, ta được gửi đến cô nhi viện nhưng hai năm sau ta lại trốn ra. Để biết không ta rất giỏi nha, lúc đó ta đã làm đủ thứ từ đánh giày, phụ hồ, bán dạo để mưu sinh. Như bao đứa trẻ khác, ta cũng khao khát đi học, ta mượn sách của những đứa nhỏ quen biết để tự học chữ. Ước mơ lớn nhất của ta khi đó là có thể viết được tên của mẹ mình a, ta không muốn đến tên người thân yêu nhất của mình ta cũng không thể viết ra được. Sau đó, ta cứ sống lẩn lộn như vậy cho đến hôm nay, không lí tưởng, không mục đích gì cả haiz.

Ngồi một bên im lặng lắng nghe, ánh mắt Khương Thiên trong veo, nó nhìn Nguyên Hạo một cách thân thương:

- Nguyên Hạo ca, ta cũng giống huynh, từ nhỏ ta không có mẹ. Ta cũng đã hỏi ông già ta rất nhiều nhưng mỗi lần nhắc đến là y như rằng lão ta lại biến mất tầm ngay. Nhiều lúc ta thấy ông cứ nhìn trời thờ dài như có rất nhiều tâm sự nhưng ông chẳng bao giờ nói với ta cả. Cuộc sống của ta êm đềm hơn huynh nhiều, có nhiều người bên cạnh vui đùa. Bởi vậy, ta thấy huynh rất tài giỏi, huynh mạnh mẽ sinh tồn dù không ai bên cạnh, lại có tài ăn nói, dũng cảm, nghĩa khí nữa. Lúc này nếu không có huynh chắc bàn tay đệ không còn nữa rồi.

Giờ giờ bàn tay nhỏ của mình lên, Khương Thiên cứ nghĩ đến sự việc khi này thì vừa cảm thấy sợ hãi nhưng trong đó cậu càng thấy ấm áp nhiều hơn.

- Haha nói ra thật điên khùng, lúc đó ta đang giả vờ ngất đi đấy và đệ đã che chở cho ta. Từ bé, ta sống một mình trong cái xã hội này, chỉ có người lợi dụng nhau, chỉ có người vô tình với nhau thôi. Chính hành động của đệ làm ta nhớ lúc nhỏ, mẹ ta vẫn bảo vệ ta khi ta bị những đứa trẻ khác bắt nạt. Có lẽ vì vậy nên ta mới có dũng khí lao đến chặn gã Phàm đại úy lại, bởi vì ta không muốn thấy đệ bị tổn hại.

Nguyên Hạo cười khổ kể lại. Hắn thấy nói ra hết thật nhẹ nhõm, cái gì thiên tài vạn người có một, tính tú trái đất, điểm sáng của vũ trụ... Cuối cùng hắn cũng chỉ là một hạt cát không hơn không kém, không tự chủ được cả cuộc đời mình nữa. Đang gục đầu đắng chát, Nguyên Hạo cảm giác một cánh tay nhỏ đặt lên vai của hắn.

- Hạo ca, huynh phải mạnh mẽ lên. Huynh là người thân duy nhất của ta bây giờ đó.

"Đừng"

Câu nói ngô nghê thật lòng của Khương Thiên như đánh nát nội tâm của Nguyên Hạo. Hắn khóc rồi... đã từ lâu rồi, bị người chửi rủa, sỉ nhục, đánh đập, hắn cũng cười cợt. Chỉ trừ những ai nhắc đến mẹ hắn mới khiến hắn nổi điên lên được thôi. Vậy mà giờ phút này, hắn thấy mình lại có một lí do để rơi lệ.

Hai con người đến từ 2 thế giới xa lạ, họ chưa từng quen biết, chưa kết nghĩa kim lang, cũng chưa tiếp xúc lâu dài. Thế nhưng nhân sinh kỳ diệu, từ đây họ lại chính là lí do sống của nhau, vì họ cùng tìm thấy một thứ họ đã đánh mất rất lâu rồi: Tình thân - Huynh đệ.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thân thể Khương Thiên

"Ừc Ừc"

- Haha thật ngại quá, chắc hôm qua giờ huynh chưa ăn đủ no á.

Nguyên Hạo gãi đầu xấu hổ, tiếng trống trận từ bao tử gã đã cắt đứt cảm xúc bi tráng thiêng liêng của hai huynh đệ.

"Đây không phải lỗi của ta, bị thương vậy, rất là mất sức nên cần ăn nhiều để bồi bổ lại là chuyện hết sức bình thường a."

Nếu Triệu lão gia ở đây nghe được suy nghĩ của hắn chắc chỉ có nước phun máu mắt vô si a. Bình thường con mẹ nguoi, nếu nguoi ăn chưa no thì đất nước này chắc nơi nào cũng cần cứu đói mất. Đại ca, nguoi có biết bữa ăn của mình có giá trị bằng tiền ăn cả tháng của cả trăm nhân viên chi nhánh không.

Liếc thấy mâm đồ ăn hấp dẫn mà tên cai tù mang đến, Nguyên Hạo kéo nhẹ Khương Thiên lại:

- Nào Thiên đệ, chúng ta cùng dùng bữa đi. Thức ăn phải dùng lúc nóng mới ngon.

Nguyên Hạo xé cái đùi gà đưa cho Khương Thiên, cả hai anh em nhìn nhau cười rất vui vẻ. Khương Thiên thấy lòng mình hết sức ấm áp, từ giờ cậu đã có anh trai rồi. Tội nghiệp, nếu cậu nhóc này mà biết từ xưa giờ chỉ có Nguyên Hạo ăn chực của người khác chứ hắn chưa mời cơm ai bao giờ thì còn xúc động đến mức nào nữa. Có lẽ sẽ mắc nghẹn mất, một hành động cột mốc vĩ đại a.

Nhân sinh thú vị là vậy, hai thiếu niên bị hãm trong lao tù, hi vọng sống sót rất bấp bênh nhưng họ lại hoàn toàn không để tâm đến điều đó. Huynh đệ...Chỉ cần ta có huynh đệ thì giữa trăm vạn quân địch vẫn có thể hào sảng tươi cười thống khoái, sống cùng chiến, vong thì hoàng tuyền lại gặp. Mười

tám năm sau chúng ta lại tung hoành nhân thế, có huynh đệ cùng nhau, ta không tịch mịch.

Khurong Thiên vừa định cắn cái đuôi gà thì ngửi thấy mùi không ổn bèn nhấn mặt lại. Nhanh như cắt cậu hất ly rượu trên tay của Nguyên Hạo còn chưa kịp uống xuống.

- Hạo ca, thức ăn có độc, chúng ta không thể sử dụng được.

Nguyên Hạo biến sắc, không ngờ bọn người này tàn nhẫn vậy. Hắn chỉ muốn làm một con ma no vui vẻ vô tư thôi mà cũng không được nữa sao. Đứng bật dậy, Khurong Thiên bước đến muốn gào thét với tên cai ngục nhưng đã bị Nguyên Hạo kéo vội vô góc phòng.

- Thiên đệ, không nên xúc động, nếu muốn xử tử chúng ta thì bọn chúng sẽ không lại âm thầm hạ độc như vậy. Đây là muốn âm thầm giết người... Chắc chắn phía sau việc này còn có âm mưu gì khác lớn hơn, có điều chúng ta không đắc tội ai. Tại sao họ lại muốn diệt khẩu hai đứa nhóc không nhà, không thân thế như hai anh em mình? Không lẽ là trả thù cho Triệu lão?

Càng suy nghĩ phân tích Nguyên Hạo càng thấy sự việc vô cùng phức tạp. Bệnh tình Triệu lão theo lời Khurong Thiên là chắc chắn sẽ hết bệnh, còn nếu không thì theo tình huống lúc đó miêu tả mà suy đoán thì ông ta đã nguy kịch thật rồi. Vậy khả năng gia tộc họ Triệu trả thù là hoàn toàn có thể, người ta giàu có như vậy muốn ra tay với hai anh em họ thật quá dễ dàng. Ngoài ra, có thể kẻ khác muốn lợi dụng cái chết Triệu lão để toan tính gì đó nên cần diệt khẩu anh em họ cũng nên. Mà dù nguyên nhân gì thì Nguyên Hạo cũng phải trốn thôi, nhất định phải thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Nhìn khắp phòng giam, Nguyên Hạo cảm thấy tuyệt vọng, bốn góc tường không hề có cửa sổ hay bất kỳ thứ gì để lợi dụng cả. Hắn cứ đi qua đi lại, thỉnh thoảng dừng lại quan sát rồi lại lắc đầu. Khurong Thiên ngồi một góc cảm thấy đói bụng bèn lấy trái cây từ trong túi càn khôn ra đưa hắn. Bỗng nhiên ánh mắt của Nguyên Hạo lóe sáng lên.

- Thiên đệ, ngoài túi càn khôn vì điều này, cha đệ còn để lại vật gì có phép thuật nữa không?

Giờ phút này, Nguyên Hạo hi vọng cha của Khurong Thiên thật sự là một phù thủy. Nếu vậy thì ông ta không chỉ để lại cho Khurong Thiên có mỗi cái túi rách chứa đồ thôi chứ.

- Hình như ông già có để lại cái rương nhỏ cho đệ lúc ông mất á. Khi đó đệ buồn quá nên không chú ý đến nó.

Khurong Thiên thò tay vô túi càn khôn lục lợi một hồi rồi ra cái hộp đen xi kỳ dị.

- Mau mở ra xem nào tiểu Thiên, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu.

Nguyên Hạo vội vã hỏi thúc. Sau một hồi lay hoay mò mẫm hai người mới phát hiện ra chiếc hộp này không có lỗ khóa. Nhìn bề ngoài nó vốn là một cái hộp kín hoàn toàn, chỉ có hoa văn đồ án kỳ lạ khắc trên đó thôi. Khurong Thiên cảm thấy đồ án này rất quen, giống như...

"Đúng rồi!"

Cậu vội vàng tháo dây chuyền trên cổ xuống quan sát. Trên mặt mặt mày cũng khắc một đồ án thoát nhìn không hề khác biệt. Khi Khurong Thiên áp mặt dây chuyền lên gần chiếc hộp để so sánh thì mặt mày cậu như bị một lực hút mạnh cuốn lấy lao đến dán chặt ngay vào đồ án trên chiếc hộp. Chiếc hộp bỗng run lên ngày càng dữ dội rồi bắn một tia sáng chớp nhoáng chiếu thẳng vào Khurong Thiên.

Đầu óc quay cuồng một hồi, khi tỉnh lại Khurong Thiên thấy mình đang ở trong một không gian kỳ lạ. Cậu lơ mơ quan sát bốn phía thì bất chợt một bóng người xuất hiện trước mặt cậu. Không thể nào, Khurong Thiên như bị sét đánh, cậu dụi mắt liên tục. Xác định mình không hề nhìn nhầm, hai dòng nước mắt Khurong Thiên cứ thế trào ra.

- Ông già, ông còn sống thật sao? Ông có biết tôi nhớ ông đến mức nào không?

Trung niên nam tử này chính là "ông già" cha của Khurong Thiên, lão mỉm cười nhìn đứa con vừa ôn nhu vừa tự hào nói:

- Con trai, con đã lớn hơn nhiều rồi, cứng cỏi mạnh mẽ lắm. Nếu mẹ con thấy con bây giờ chắc bà ấy rất sung sướng và tự hào.

Khurong Thiên cố gắng đi đến gần cha mình nhưng dường như luôn có khoảng cách giữa cậu và ông mà cậu không có tăng tốc độ bao nhiêu cũng bất kịp được. Thấy thế, lão cha lắc đầu giờ tay ngăn cậu lại:

- Con dừng lại đi Thiên nhi, ta chỉ là một đạo linh hồn phong ấn trong chiếc hộp này thôi. Ta đã không còn tồn tại thân xác nữa, chỉ đợi con ở đây để kể cho con sự thật về thân thể của con và mẹ con thôi.

Trong mắt ông hiện lên sự hoài niệm vô tận, có chua xót, có yêu thương, có mất mát:

Ta đến từ một nơi gọi là thần giới, con có thể coi ta là một vị thần nhân cũng được. Ở thần giới, ta chỉ nằm tầng lớp thấp nhất, cuộc đời ta chỉ thay đổi vào cái ngày gặp được mẹ con. Lúc đó mẹ con là đối tượng bị cả thần giới truy tìm vì mẹ con nắm giữ bí mật kinh thiên. Lúc ấy, ta cũng là một đệ tử cấp thấp được huy động để tìm kiếm tung tích của nàng. Khi gặp gỡ được thì ta lại quyết định xem như điên khùng nhất đời mình là từ bỏ tất cả để ở bên cạnh nàng. Mặc dù thực lực ta nhỏ bé không giúp ích gì được nhưng ta nguyện sinh tử cùng nàng. Tình yêu chúng ta đơm hoa kết trái và con ra đời trong niềm hi vọng lớn lao của hai ta.

Nói đến đây, ông lại nhìn Khurong Thiên thật lâu, vì con thôi cha mẹ không tiếc điều gì cả. Tâm hồn Khurong Thiên run rẩy, cậu thấy trong ánh mắt ông là

cả bầu trời yêu thương vô hạn.

- Vậy sau đó tại sao con sinh ra lại không gặp mẹ vậy cha? Mẹ con đã đi đâu rồi? Vì sao cha luôn tránh đi mỗi khi con hỏi về mẹ vậy?

- Sau khi con ra đời, chúng ta vô ý bị bọn người Tinh Cực Thần Điện phát hiện truy sát. Ta bị bọn chúng trọng thương, trong lúc nguy cấp mẹ con đã dùng năng lực của mình mở ra Hư Lộ để ta ẩn con bỏ trốn, còn nàng ở lại bị vây bắt.

Giọng nói ông vang lên tràn đầy bi phẫn và chua chát, Khurong Thiên xiết chặt nắm đấm lại. Không phải vì mình thì cha mẹ sẽ không gặp tai họa như vậy, ta nhất định phải cứu mẹ ra bằng mọi giá. Nếu mẹ có mệnh hệ gì Khurong Thiên ta thề phải bắt bọn Tinh Cực Thần điện kia trả giá thật đắt.

- Sau đó ta may mắn đưa con đến được giới diện khác, ta đã cố gắng dành thời gian cho con, hi vọng con sống bình yên hạnh phúc. Tiếc là vết thương ta quá nặng, ở vị diện mới không có linh khí nên thương thể ta ngày càng trầm trọng. Đến khi con tám tuổi ta đã thoát ly thân thể phong bế hồn mình vào sợi dây chuyền con đang đeo. Lúc con gặp nguy kịch trong Hắc Âm lâm, chính ta đã kích mở ra Hư lộ để con chạy thoát.

"Hư lộ?"

Khurong Thiên chợt nhớ ngày đó khi cậu gần hấp hối thì đã thấy một con đường hiện ra. Nhờ đó đã thoát hiểm, hóa ra là do cha mình đã ra tay. Nói vậy ta cũng đã đến một thế giới khác rồi, hèn chi những người ở đây quá khác lạ so với nơi mình sống.

- Hư lộ chính là lí do mà bao nhiêu kẻ săn đuổi truy tìm mẹ con. Cha cũng không biết tốt cùng bên trong Hư Lộ có những gì nhưng theo mẹ con kể thì nó có liên quan đến bí mật lớn nhất thân giới thậm chí là cả thiên địa này. Việc có thể di chuyển giữa các vị diện chỉ là một công năng đơn giản nhất của Hư Lộ thôi, nếu muốn mở ra Hư lộ thật sự cần phải có tinh huyết của mẹ con. Thiên nhi, ta cho con biết thêm một đại bí mật, bản thể của mẹ con là Vĩnh Hằng Chi vật, là cá thể độc nhất thiên địa này. Chỉ có mẹ con là chia khóa mở ra Hư lộ, con mang trong mình huyết mạch của mẹ con nên phải tuyệt đối giữ bí mật. Nên nhớ dù bất kỳ ai cũng không được tiết lộ nếu không kết cục của con là vạn kiếp bất phục a.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vĩnh Hằng linh căn

- Trong chiếc hộp ta để lại cho con có một vòng tay gồm chín hạt châu Thông Hư Lộ, vốn dĩ ban đầu là mười hạt nhưng ta đã kích phát một hạt cứu con ở Hắc Âm lâm rồi. Muốn kích hoạt được chúng ít nhất phải có thực lực độ kiếp, hoặc dựa vào các sức mạnh thiên địa khủng khiếp, tất nhiên chức năng của chúng chỉ là mở ra con đường thông qua các vị diện thôi. Chân chính mở ra Hư Lộ bí cảnh theo truyền thuyết ta biết được chỉ có sử dụng tinh huyết của mẹ con là làm được thôi. Hãy nhớ nếu không nguy cấp tuyệt đối không nên dùng đến Thông Hư Lộ vì không biết vị diện mà ta đi đến là nơi nào, có nguy hiểm hay không. Người kích phát không thể lựa chọn nơi mình muốn đến được vì vậy mà Thông Hư Lộ có tác dụng chính là để đào tẩu khi gặp nguy cơ sinh tử chứ không thể sử dụng để di chuyển như truyền tống trận được.

Còn một điều ông không nói ra chính là theo ông suy đoán thì tinh huyết của Khurong Thiên cũng có thể mở ra Hư lộ bí cảnh chân chính.

- Điều cuối cùng ta nhắc nhở con là đừng bao giờ để ai dò xét kiểm tra linh căn của con. Vì con có mang trong người Vĩnh Hằng linh căn, một trong thập đại linh căn truyền thuyết. Nếu người dò xét là thần nhân thì họ sẽ phát hiện ra ngay.

Khurong Thiên cảm thấy hoang mang mơ hồ, cha mình nói nhiều cái cậu chưa từng nghe đến bao giờ. Đây có phải ông già của mình không vậy?

- Linh căn là gì vậy ông già? Thập đại linh căn ghê gớm lắm sao? Vĩnh hằng linh căn xếp thứ mấy trong đám vậy?

- Con hỏi linh căn là gì sao? Trong vạn người bình thường mới tồn tại một người có linh căn, linh căn đại biểu cho người đó có thể tu luyện tiên đạo. Tiên đạo là gì? Đơn giản mà nói chính là gia tăng thọ nguyên, sử dụng được phép thuật. Thập đại linh căn mà ta kể vốn là tồn tại hi hữu nhất trong thiên địa này, ai sở hữu chúng có thể dễ dàng đạt đến thần cảnh, thần thông thì tung hoành không ai cản nổi. Vĩnh Hằng linh căn của con được xếp thứ tám trong nhóm mười linh căn đó.

- Thứ tám sao, nói vậy con chỉ thua bảy người thôi đúng không ông già?

Khurong Thiên hào hứng nói, không ngờ bản thân mình lại lợi hại đến vậy.

- Khụ khụ, thật ra thì cũng không hẳn như vậy. Vĩnh Hằng linh căn vốn là một cá biệt, nó được xếp vào thập đại linh căn là vì quá quý hiếm. Trong cả thiên địa này, người có Vĩnh Hằng linh căn vốn chỉ có Vĩnh Hằng chi vật, tức là mẹ con và con thôi. Về phương diện tu luyện thì chỉ cần có thiên tài địa bảo quý hiếm là tu vi của Vĩnh Hằng chi vật sẽ tăng lên rất nhanh. Có điều đó không phải là lí do khiến Vĩnh Hằng linh căn được xếp vào mười linh căn đứng đầu. Thần thông chính của Vĩnh Hằng linh căn là trường sinh, khi đạt đến tu vi vô thượng sẽ có sinh mạng vô tận. Nếu chỉ có vậy thôi thì mẹ con cũng không cần trốn tránh việc bị mọi người truy bắt. Điều khiến người khác điên cuồng với Vĩnh Hằng chi vật chính là chỉ cần sử dụng chút máu thịt của họ thôi sẽ gia tăng thọ nguyên khủng khiếp, thậm chí là cải tử hồi sinh. Việc đó khiến bất kỳ kẻ nào cũng đồ mắt xem mẹ con là thánh dược, có được sẽ thọ cùng trời đất, bắt từ bắt diệt.

Nói đến đây ông cảm thấy bị thương cùng xấu hổ nhìn sang thằng con trai đang há hốc mồm. Đả kích thật lớn a, từ vị trí cao thượng thần thánh rớt xuống thành như linh chi nấu lẩu thì sao Khương Thiên chấp nhận nổi. Nếu Đường Tam Tạng biết được sẽ chấp tay lại nói với Khương Thiên: "A di đà phật, đồng cảm a, đồng cảm a."

Khuông mặt méo xẹo Khương Thiên co giật một hồi mới bình tĩnh được. Quá chán nản và sốc, cậu cũng không hứng thú biết về công dụng đại bổ của linh căn mình nữa.

- Vậy đệ nhất linh căn là gì vậy ông già? Nó có bao nhiêu lợi hại vậy?

Khuông Thiên băng quơ hỏi một câu phá đi không khí âm trầm của mình.

- Ta không biết.

- Vậy đệ nhị thì sao?

- Cũng không biết nốt.

Lão cha cười khò lắc đầu:

- Trong thập đại linh căn, ở thần giới chỉ đồn đãi về vị trí xếp hạng sáu đến mười thôi. Chỉ có tồn tại cao nhất thần giới như Thần điện mới có thể thể biết được bốn loại xếp trên tiếp theo.

- Bốn loại? Không phải trước thứ sáu có đến năm vị trí sao ông già?

- Đúng vậy, vì loại linh căn xếp đệ nhất vốn không tồn tại. Từ rất xa xưa đã có truyền thuyết nói rằng ai tìm được đệ nhất linh căn đó chính là chúa tể thiên địa, chạm đến vô thượng cảnh giới bất hủ. Nhưng không biết đã trải qua bao nhiêu tế nguyệt năm tháng mà linh căn đó chưa bao giờ xuất hiện nên người ta mới cho rằng nó vốn không tồn tại.

Lão cha ngược đầu cảm thán, cái truyền thuyết này đưa con nít ở thần giới cũng biết nhưng mọi người chỉ xem nó như câu chuyện phiếm lưu truyền thôi. Lúc này bỗng nhiên bên tai Khương Thiên vang lên tiếng đối thoại của tên cai ngục.

- Chúng nó vẫn chưa chịu dùng bữa sao?

- Dạ, anh bớt nóng, chắc tinh thần bọn nhóc còn chưa ổn định nên chưa muốn ăn á.

- Hừ, không thể kéo dài thêm nữa, ta ra ngoài báo tin cho Phàm đại úy để xin chỉ thị ngay. Người cứ quay vào theo dõi chúng, có gì báo liền cho chúng ta.

Nguy rồi...Khương Thiên biến sắc. Nãy giờ cậu mãi mê trò chuyện với cha mà quên mất hoàn cảnh nguy hiểm của mình và Hạo ca. Lão cha bên trong mặt mẻ đầy cũng quan sát biết hết mọi việc của hai cậu mấy hôm nay nên lập tức lên tiếng:

- Bọn chúng chắc chắn sẽ sớm quay lại ra tay với tụi con. Trong chiếc hộp đựng, ngoài vòng tay còn có chiếc nhẫn trữ vật có tác dụng như túi càn khôn chứa đan dược, thần thạch, các loại thần thảo mà ta tích góp được. Khi nào đến thần giới con hãy dùng đến, lúc con tu luyện bắt đầu có thần thức thì chỉ cần nhỏ máu nhận chủ là sử dụng được. Dưới thần cảnh không ai có thể phá vỡ sở hữu trên nhẫn được. Mau lên, ta sẽ dùng chút linh hồn lực cuối cùng mở ra Hư lộ để con chạy trốn. Có thể sau đó ta sẽ ngủ say, hi vọng ngày nào đó khi ta tỉnh lại con đã là một nam nhi đỉnh thiên lập địa rồi. Hứa với ta, hãy sống thật tốt nhé con trai. Vì con cha mẹ không tiếc đánh đổi tất cả, ta yêu con.

Dứt câu, không đợi Khương Thiên trả lời, ông phát tay đẩy Khương Thiên ra khỏi không gian của dây chuyền.

"Ông già...."

Khuông Thiên vừa tỉnh lại bật dậy gào lên.

- Tôi nhất định sẽ giúp ông tỉnh lại, tôi cũng sẽ tìm lại được mẹ. Khương Thiên ta xin thề ta nhất định phải làm được, nếu không trời đất không dung.

Nguyên Hạo đứng 1 bên mà giật mình, thằng này mới tỉnh lại tí giờ đến động kinh rồi sao. Lúc này cửa buồng giam mở ra, Khương Thiên không do dự vội lao đến cái hộp đã mở sẵn ra lấy sợi dây đeo chín hạt Thông Hư Lộ mang vào tay, chiếc nhẫn thì quăng vào túi càn khôn.

"Rẹt"

Một luồng sáng từ mặt mẻ đầy bắn thẳng vào ngay một viên Thông Hư Lộ khiến nó vỡ ra. Mặt đất rung chuyển dữ dội, tiếng động chói tai như lời vũ vang lên, toàn bộ vách tường phòng giam đã biến mất thay vào đó là một con đường đầy hoang dại âm u ghê rợn.

- Chạy mau Hạo ca.

Khuông Thiên quyết đoán túm lấy Nguyên Hạo đang run rẩy lao thẳng vào Hư Lộ.

Vừa mở cửa buồng giam, Phàm đại úy cảm nhận chấn động mãnh liệt, vội dắt người chạy vào kiểm tra nhưng khi đến phòng giam thì không có gì cả, chỉ

còn lại căn phòng trống rỗng. Hắn ngờ ngàng rồi điên tiết gầm lên:

"Người đâu"

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Quảng Tam thôn

Bính Châu, thuộc Đông Vũ quốc, trải dài hơn mười thành lớn nhỏ, là một châu thuộc dạng nhỏ của quốc gia. Ngày hôm nay, Quảng Tam thôn hết sức náo nhiệt, lễ ngày mùa luôn là trọng điểm của cả thôn. Mặc dù chỉ là thôn nhỏ thuộc Biên thành Bính châu nhưng Quảng Tam thôn lại có nhân khẩu đến vài trăm, cuộc sống người dân trong thôn khá thoải mái nhờ đất đai màu mỡ nên họ luôn có đủ lương thực tích trữ và đem lên Biên Thành mua bán trao đổi.

- Lý Tam, Lý Tứ mau khiến con heo quay lên để lát trưởng làng tế thần nữa.
- Tiểu Hả, mau kêu người lấy thêm bàn ghế đến, không đủ rồi.
- Trương lão, năm trăm cân rượu có chưa? Hôm nay cả làng không say không về nhà.

Âm thanh chuẩn bị nhón nháo khắp nơi khiến ai nấy mặt mày vui như nở hoa, không ai chú ý đến góc cây um tùm cuối thôn có một bóng đen đang âm thầm quan sát mọi thứ. Nửa canh giờ sau, mọi người trong thôn đều tụ tập về đầu làng để tham gia buổi tế lễ, chỉ có vài người lưu lại canh phòng thôi. Hôm nay đến phiên Mã Đại hấn xui xẻo phải ở lại trông coi trang trại, miệng gã cứ bực bội lâu bầu không dứt:

- Tên khốn Hạ Quý có ý sắp ta trực canh phòng, lấy việc công trả thù riêng. Không phải chỉ là rượu thịt thôi sao, lão tử cũng có đây.

Hắn tìm một gốc cây tùy ý ngồi xuống tháo bình rượu bên hông xuống vừa uống vừa hát nghêu ngao. Đúng lúc này bóng đen lập tức biến mất khỏi nơi ẩn nấp lên vào trong chuồng gà của thôn.

- Haha thật quá dễ dàng, tên canh gác quả là tay mơ, trước mắt Bàn gia ta mà dám lơ là như vậy.
- Tao thì không nghĩ vậy đâu mập à.

Mã Đại nhếch mép cười khà khà đứng chắn ngay cửa ra. Tên trộm giật nảy mình run rẩy chỉ tay nói:

- Không thể nào, ta đã rất cẩn thận chọn thời cơ rồi, quý không biết thần không hay a.

Mã Đại nghe vậy thì phun một cái:

- Ta kháo, ngươi xem lại mình đi. Ngươi khác gì cục thịt di động chứ, dù thăng mù cũng nghe được tiếng ngươi di động nữa.

Ách...Bàn từ cúi xuống nhìn lại vóc dáng của mình rồi ủy khuất nói:

- Ta...Ta cũng chỉ hơi béo tí thôi, cũng không đến nỗi a.

Cơ mặt Mã Đại co giật liên tục, tên này nhìn sao cũng hơn một trăm năm mươi cân mà dám nói chỉ hơi béo tí nữa chứ. Ngươi không mập thì thể giới này chắc chỉ toàn hà mã với voi rừng mà thôi.

- Không nhiều lời, mau đầu hàng để ta trói lại giao cho thôn xử lý nhanh lên.

-

Dứt lời Mã Đại dữ tợn cầm gậy áp sát Bàn từ.

- Ngươi...ngươi đừng qua đây. Bàn gia ta rất lợi hại đó, đừng để ta phải động thủ.

Bàn từ mặt không còn tí máu nhưng vẫn ráng gân cổ lên hù dọa. Bỗng nhiên không khí trở nên lạnh lẽo ghê rợn, góc chuồng gà sương mù tỏa ra, một con đường âm u dần dần xuất hiện.

- Cái...cái mà quý gì vậy?

Cả Bàn từ và Mã Đại sợ hãi lui lại. Lúc này từ trong con đường có hai bóng người ẩn hiện, vừa chạy vừa gào thét lao thẳng về phía hai gã, phía sau họ là cả chục đốm lửa như ma trời đuổi theo.

- Hạo ca, đội đệ với, chân huynh bị thương mà sao chạy nhanh dữ vậy.
- Nhanh lên tiểu Thiên, chúng nó sắp đuổi kịp rồi. Mấy người kia tránh ra mau.

Đúng là anh chàng Nguyên Hạo số "đỏ" của chúng ta rồi, còn cậu nhóc Khương Thiên chạy sát phía sau thì đang kêu khổ trong lòng không dứt. Lần trước cậu đi qua Hư Lộ nhàn nhả có gặp gì đâu, còn lần này đi với Nguyên Hạo thì bị cả tiểu đội ma lửa này rượt đuổi như đòi nợ suốt mấy dặm đường. Sắc mặt trắng bệch, Mã Đại hồn phi phách tán, tóc dựng hăn lên quay đầu bỏ chạy một hồi.

- Ma quỷ... Cứu tôi với...aaaaaaa

Bản tử thì vẫn đứng đó khóc không ra nước mắt, hăn cũng muốn lặn ngay đi nhưng hai chân hăn như nhùng ra. Mồ hôi hăn chảy ào ào, lớp mỡ dày đặc trên người có xu hướng giảm bớt nhanh chóng. Kỳ lạ thay, khi hai người Nguyên Hạo vừa chạy ra khỏi Hư Lộ thì đám lửa ma cũng dừng lại, con đường cũng dần tan biến mất, không khí lạnh lẽo cũng bình thường trở lại.

- Thoát rồi...Sống rồi haha

Huynh đệ Nguyên Hạo ôm lấy nhau nhảy nhót như điên, sau 1 hồi họ mới dừng lại. Bây giờ họ mới chú ý thấy Bản tử đang trở mặt nhìn, xung quanh gã mồ hôi đã tụ thành cả vũng nước.

- Này người anh em, trời không nóng nực lắm mà sao huynh đổ mồ hôi nhiều thế?

Nguyên Hạo ngạc nhiên hỏi. Hăn thấy tên này thật quái thai nha, tròn như trái banh di động, ăn mặc đồ dạ hành như ninja nữa chứ. To xác như thế thì mặc hay không người ta cũng nhận ra từ cả dặm rồi, chắc là người trong đoàn phim hay thần kinh dư mỡ nên không được bình thường rồi.

- Ta...ta đang rèn luyện thân thể nên ra nhiều mồ hôi tí thôi.

Bản tử lắp bắp đáp. Hăn thấy hai tên này quá quái dị, ăn mặc thì khác người, lại chạy ra từ con đường có lửa ma như địa ngục. Không lẽ là oan hồn hay yêu quái nào đó, hay là tiên nhân, dù là gì hăn cũng không dám mạo phạm.

- Rèn luyện?

Nguyên Hạo và Khương Thiên ánh mắt quái dị nhìn Bản tử. Nhìn tên mập này cơ thể chín phần là mỡ nha, mà mỡ hăn đựng đũa đàn hồi thể chẳng giống người thích rèn luyện tí nào cả. Huynh đệ hăn ở hai thế giới khác nhau nhưng nhân sinh cũng chưa từng tao ngộ ai vào chuồng gà rèn luyện nha, trên tay tên này còn đang cầm con gà nữa chứ. Rèn luyện với gà sao? Thật là trâu nha. Bản tử cảm giác hoàn cảnh có vẻ không thích hợp, tính tình khác để giải thích thì tiếng dân trong thôn ồn ào vang đến gần.

- Ta thể là ta gặp hai tên ác quỷ khát máu dẫn theo cả quân đoàn ma lửa lao ra từ địa ngục. May mà ta nhanh chân bỏ lại tên trộm gà lao ra ngoài chứ chạm tí nữa là bị ăn tươi hút máu rồi.

Tiếng Mã Đại run lên, hăn giờ mặt xanh như tàu lá, núp sau đám người từ từ tiến về chuồng gà.

- Mọi người đừng lo, có pháp sư Lý Lượng chúng ta mời về thôn để cầu thông thần linh làm lễ mùa ở đây, ma quỷ nào dám lộng hành chứ.

Trưởng thôn lớn tiếng trấn an mọi người, đi kể lể là 1 tu sĩ râu tóc bạc phơ, nhìn đáng vẻ tiên cốt, xuất trần, đạo hạnh cao thâm.

- Khụ... Bản đạo mặc dù pháp thuật đầy mình nhưng yêu quái không phải loại dễ dàng thu phục đâu a.

Nội tâm Lý đạo sĩ đang phiền muộn gần chết. Từ đó giờ, hăn chỉ biết vùi nghi lễ cầu cúng để kiếm cơm chứ nào có hàng ma phục yêu bao giờ, mà giờ từ chối thì sẽ thành bia cho cả thôn mất mặt. "Cầu trời thương con, cho con vượt lần này con sẽ bỏ nghề về nhà làm ruộng a". Lão đạo không ngừng van vái trong lòng. Bên trong chuồng gà, Bản tử đang hoảng sợ, hăn liếc mắt nhìn qua thì thấy Nguyên Hạo đang nhìn hăn cười lạnh. Trộm gà à? Ca ca đây tám tuổi trong giới giang hồ nổi danh là thiên hạ thần sầu rồi, từ gà vịt, thuốc lá, đến đôi dép lười cũng không thoát khỏi bàn tay ca ả. Nguyên Hạo ngẫm nghĩ vài giây rồi quay ngoắt qua kêu Khương Thiên bảo:

- Thiên đệ thu hết gà vào trong túi càn khôn nào, chúng ta phải ra khỏi đây ngay.

Khương Thiên giật mình, sao nó có cảm giác mình đang làm người xấu vậy? Tự nhiên thu hết gà của người ta rồi lập tức bỏ đi. Huynh không phải đối quá làm liều chứ. Nghĩ vậy nhưng Khương Thiên vẫn thu hết gà vào túi càn khôn. Thấy mọi thứ xong việc, Nguyên Hạo mỉm cười âm áp nhìn sang Bản tử:

- Huynh đệ, ta không biết đường ở đây, ngươi là thổ địa thì hãy chỉ đường giúp chúng ta nhé.

Không cần đến một giây suy luận, gã vội dẫn đầu ịch lao ra khỏi chuồng gà hướng khu rừng chạy đi. Anh em Nguyên Hạo bám sát phía sau, lúc Bản tử ngoái lại thì thấy thôn dân đã đến bao vây chuồng gà rồi. Hăn thở phào nhìn Nguyên Hạo đầy ý vị, đồng đạo a, thì ra cũng là trộm gà chuyên nghiệp như lão tử, mà tên này thật là cao tay, sau này phải lãnh giáo một chút để còn lần lộn trong giới trộm cắp mới được. Lúc này thôn dân đã tụ tập đông đảo trước chuồng gà, nhưng không ai dám tiến vào. Trưởng làng vỗ tay một phát hiệu lệnh, mọi người liền tự động tách ra chỉ có mỗi Lý Lượng lão đứng trước cửa. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào lão, bi hài a, lão tể thần không biết bao thôn làng nhưng giờ lão sao lại thành vật hiến tế cho yêu quái rồi. Nước mắt nhỏ giọt trong lòng, lão quay lại định câu giờ thì trưởng làng và mọi người đồng thanh hô vang:

- Chúc lý tiên sư thành công hàng ma phục yêu, ban phước cho chúng sinh thiên hạ.

Móa! Lúc tế lễ cũng không thấy bọn thôn dân đồng thanh nhịp nhàng thế, sao bây giờ vạn người như một thể kia. Lý lão tuyệt vọng cầm cây kiếm gỗ và xấp bùa trừ tà tự vẽ cô độc bước từng bước bi tráng tiến vào. Cái gì là anh hùng? Cái gì thiên hạ kính ngưỡng? Nếu ở đây có máy quay phim thì hình tượng của Lý lão nhất định sẽ lưu truyền hậu thế, sáng ngời sử xanh nhà.

Cuối cùng lão cũng nặng nề lết vào trong chuồng gà, bên ngoài dân thôn nín thở im lặng tuyệt đối chờ đợi. Tất cả họ đều có niềm tin mãnh liệt vào người có thể nói chuyện với thần linh a. Nửa canh giờ sau, tiếng cười của Lý đạo sĩ vang lên như sấm, trường làng và vài tên lực lưỡng cầm dao búa vội vàng xông vào. Đập vào mắt họ chỉ là cái chuồng trống rỗng không còn con gà nào, cả lồng gà cũng rất sạch sẽ, chỉ có Lý tiên sư đứng trước một vũng nước bốc mùi thối. Nhất định là yêu quái đã ăn thịt cả bảy gà và tên trộm rồi, thật đáng sợ, cả lồng và xương cũng không còn. Trường thôn và mọi người hít một hơi lạnh, còn vũng nước bốc mùi kia chắc chắn là Lý tiên sư đã đánh cho bọn quỷ tan tành, hồn xác đều bị hủy thành vũng nước rồi. Nghĩ đến đây, trong mắt mọi người nhìn về bóng lưng của Lý lão là một sự sùng kính vô hạn. Năm phút sau, khi nghe trường thôn thông báo kết quả, toàn bộ mọi người đều hân hoan đến phát rồ. Người thì ôm mặt khóc, kẻ thì quyết khắc linh bài Lý tiên sư để phụng thờ, kẻ thì lấy chiêng trống ra gõ, không khí nhộn nhịp chưa từng có trong lịch sử thôn Quảng Tam. Bên trong chuồng gà, lúc này không ai để ý thấy Lý tiên sư đang lệ nồng rùng rùng lắm lắm.

- Ta sống rồi... Cảm ơn lão thiên a...đội ơn a.

Ở một nơi cách đó không xa trong rừng, Nguyên Hạo đang nướng gà thì bỗng quay đầu lại nhìn về phía xa khó hiểu.

- Cái thôn này cũng lạ nhỉ, mất gà mà vui như trúng hội ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người phải tin ta

Sau khi chén no nê thịt gà, Nguyên Hạo bắt đầu hỏi Bàn tử thông tin về thế giới này. Mặc dù lúc vào Hư Lộ Khương Thiên đã nói cho hắn biết con đường này sẽ dẫn đến thế giới khác nhưng hắn vẫn cảm thấy quá hoang đường đi.

- Bàn gia ta vốn đích tử của Tổng gia ở Biên thành, gia phụ kinh doanh trải rộng khắp cả Đông Vũ quốc. Sản nghiệp tài phú nhiều không đếm xuể, có thể xếp vào nhóm năm kinh thương gia tộc hàng đầu quốc gia. Vào mười năm trước cha ta cơ duyên cực lớn đã vô tình có ơn tri ngộ với một vị, các người đoán được là ai không?

Bàn tử vừa gặm con gà thứ năm vừa lải nhải về thân thể mình trông rất ra dáng một tên nhị thế tổ thật sự.

- Thiên hạ này có thể thay đổi số phận một người hoặc gia tộc thì ta đoán chắc là vương hầu hoặc đương kim thiên tử thôi

Ra về trí giả, Nguyên Hạo hắc hắc cười đáp.

- Vương hầu và thiên tử ghê gớm lắm à Hạo ca?

Khương Thiên ngồi một bên tò mò hỏi. Từ bé đến lớn nó chỉ quanh quẩn trong làng, vốn không biết gì nhiều ngoài đàm thảo được và y thuật cả.

- Tiểu Thiên à, đệ phải học hỏi ca ca nhiều hơn a. Vương hầu chính là bá chủ cả một vùng rộng lớn, còn thiên tử là chúa tể của quốc gia a.

Nguyên Hạo bày ra thái độ của trưởng bối đang dạy dỗ còn Khương Thiên thì rất chăm chú lắng nghe như cậu học sinh ngoan ngoãn. Phun ra một cục xương gà, Bàn tử cảm thấy anh em nhà này kẻ xướng người họa cứ như thật vậy. Vương hầu thiên tử đến con nít cũng biết thế mà hai tên này cứ làm như phát hiện ra mỏ vàng ấy, để lão từ hù chúng một phen mới được.

- Vương hầu Thiên tử thì đã là cái gì. Ta nói cho các người nghe còn sợ rằng các người sẽ sợ vỡ mật đó chứ. Người đó là tiên nhân...Tiên nhân trong truyền thuyết đó.

Bàn tử đắc ý hát cảm lên. Hắn biết ở thế gian dân chúng đều đồn đãi về tiên nhân nhưng không phải ai trong đời cũng may mắn thấy thoáng qua dù chỉ một lần. Gã chờ đợi anh em này sẽ sùng bái nịnh hót gã, để gã có được cảm giác phong mang. Thế nhưng một chén trà trôi qua, Bàn tử thấy hai anh em kia vẫn bình thản như vẫn không có vẻ gì ngạc nhiên với câu trả lời của hắn cả. Không thể a, hắn cười gượng gạo cố ý nhắc lại:

- Khụ chắc huynh đệ các người nghe chưa rõ. Ta nói là tiên nhân a, có thể bay trên trời, hô phong hoán vũ đó.

- Ồ chúng ta nghe rồi.

Nguyên Hạo mỉm cười như thấu hiểu đáp nhưng lại càng làm cho Bàn tử bức tức vô đầu điên tiết lên. Thật ra nếu đổi lại là người khác khi nghe đến hai

từ tiên nhân đã khiếp sợ xanh mặt rồi nhưng thật xui xẻo cho gã lại gặp anh em này. Bàn thân Khương Thiên có cha mẹ là tồn tại cỡ nào cơ chứ, còn Nguyên Hạo thì hẳn xem điện ảnh kỹ xảo nhiều rồi. Tiên nhân tên này miêu tả còn nhảm hơn Iron man nhiều, bốc phét cũng nên có tí kinh nghiệm như ca á.

Thấy ánh mắt thương hại có phần khịch lệ của đối phương, Bàn tử cắn răng móc ra một cái lệnh bài:

- Các người không tin chứ gì? Nhìn đi, đây chính là lệnh bài của tiên nhân thật không thể thật hơn. Năm đó, để tri ân cha ta, vị tiên nhân đó đã đưa cho người cái lệnh bài này và hẹn 10 năm sau đưa hậu nhân mang theo lệnh bài đến tìm người sẽ được một hồi tạo hóa lớn lao a.

Nguyên Hạo vừa nhìn thấy lệnh bài bỗng đứng bật dậy đưa tay giành lấy ngắm nghía. Bàn tử ngoài mặt thì tỏ vẻ khó chịu muốn đòi lại nhưng trong lòng lại đang tru lên sung sướng. Hắc hắc đã biết lợi hại của Bàn gia chưa, thì ra tên này nhìn vậy cũng không ngốc lắm, biết nhìn hàng nha. Còn Khương Thiên thì nhìn cảnh Bàn tử giơ tay đòi lại nhưng miệng cười không ngậm lại được cảm thấy vị huynh đài này thật hay nha, biểu cảm quá ư là thú vị. Nguyên Hạo ngắm nghía tới lui, chúi chúi, cắn vài cái, rồi lắc đầu thờ dài quảng lại cho Bàn tử:

- Cừ tướng là vàng ai dè chi là khối sắt rỉ.

"Àm"

Bàn tử ngã lăn ra mặt đất rồi phun ra một búng máu, hắn thấy mình như lấy nhân sâm để nuôi bò á. Ta kháo, cái tên đầu đất này cầm lệnh bài tiên nhân chỉ để coi làm bằng chất liệu gì sao, quá ngu rồi. Bàn tử hẳn triệt để đầu hàng rồi. Hắn tự phụ ở Biên thành ai thấy hắn cũng khiếp sợ, cả lão cha hắn cũng gọi hắn là cực phẩm, thế nhưng so với mặt hàng này hắn còn kém xa lắm. Buồn bực, hắn lồm cồm bò ra bụi cỏ để giải quyết tâm sự, hắn vừa xả vừa lăm bầm:

- Tên Nguyên Hạo chết bầm, lão tử ta "tiện" chết người

Cảm thấy tâm tình tốt hơn Bàn tử lại cao hứng xoay "nòng" bắn cao lên(tên này chơi dơ vãi) thì bất chợt bụi cỏ rung lên tiếng gầm gừ. Một cái đầu sói nhô lên ngay chỗ "tiên lộ" Bàn tử đang thi nhau vun tưới. Trời ạ... Gã run rẩy vội thay đổi hướng tiêu tưới của mình ra khỏi đầu con sói vừa van nài nói:

- Sói ca, ta không cố ý a, ta không biết lão ca nằm nghỉ dưới bụi cỏ này. Kê không biết không có tội, tiểu xong ta sẽ lăn ngay nhanh lắm (ta kháo, tên này còn muốn tiểu xong mới đi nữa, bá thật)

"Gào"

Bàn tử đang lo lắng nhìn con sói thì lại nghe tiếng gào khác, gã vội quay lại thì thấy hướng mình đang tiểu lại là một cái đầu sói khác.

- Móa không phải ta hên vậy chứ, đứng đái chơi mà cũng dính ngay hai cái đầu sói nữa (headshot chuẩn khiếp)

Bất chợt con sói ầm ầm đứng dậy lộ cả thân người ra. Không phải hai con sói mà chính là một con sói có hai đầu, thân thể nó to to như con trâu được trưởng thành, tứ chi dài cả thước. Từng bước tiến lại, ánh mắt nó lạnh lẽo nhìn Bàn tử, tên mập này triệt để chọc giận nó thật rồi. Bên gốc cây, Nguyên Hạo đang ngồi cho Khương Thiên thay thuốc băng bó vết thương ở chân do con dao Phàm đại úy đâm vào. Mặc dù y thuật Khương Thiên khá cao nhưng do phải trốn chạy liên tục khiến vết thương của hắn vẫn chưa lành được.

- Cứu mạng... Có quái vật..

Bàn tử lao từ bụi rậm ra thét lên thê thảm như bị thọc tiết, Nguyên Hạo cau mày không vui quát:

- Bàn tử ngươi hết tiên nhân giờ lại quái vật, ngươi tưởng ca ca ta hiền lành dễ dãi nên cứ lừa gạt à.

Lúc này Bàn tử mặt không còn hột máu, quần chưa kịp kéo lên nữa. Hắn nắm lấy tay Nguyên Hạo kéo kéo liên tục

- Hạo ca ca.. Hạo gia gia.. Ông trời của ta, ngươi phải tin ta, không chạy là không kịp đâu.

Hừ...Nguyên Hạo lắc lắc đầu phất tay cảm khái. Tên mập này thật có khiếu nghệ sĩ nha, diễn cứ như thật, tiếc là ca lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm rông không dễ bị lừa đâu. Mặc kệ Bàn tử, Nguyên Hạo quay sang Khương Thiên mặt cũng đang tái nhợt, hắn bỗng thấy đứa em này vẫn còn nhỏ dại chưa hiểu mùi đời nên tên mập này hù tí đã sợ như vậy rồi.

- Thiên đệ ngoan của ca, đừng sợ. Tên Bàn tử này chỉ lừa phỉnh con nít thôi, để ta kể cho đệ nghe 1 câu chuyện cổ mang tính giáo dục về những kẻ hay lừa gạt. Truyện có tên là cậu bé chăn cừu: "ngày xưa có một cậu bé chăn cừu và một con sói..."

Nguyên Hạo đang huyền thuyên thì Khương Thiên bật dậy sợ hãi gào lên

- Hạo ca, con sói đến thật rồi.

Nguyên Hạo cảm thấy thú vị nên cười haha lớn tiếng:

- Không ngờ đệ cũng biết chọc đùa cơ đấy nhưng ca thích bị đệ lừa.

Nguyên Hạo vui vẻ quay đầu lại thì thấy một cái trào to lớn của con sói đang bổ xuống đầu hắn

Chương 13: Phong Linh tông

Khurong Thiên muốn lao lại giúp nhưng tốc độ của con sói quá nhanh, Bàn tử hai tay che mặt lại không dám nhìn nữa.

"Xoẹt"

Một tia sáng lướt qua đánh bật con sói cứu lấy Nguyên Hạo trong gang tấc. Bị tấn công bất ngờ, con sói hai đầu gầm lên đáng sợ. Lúc này từ trên cao xuất hiện bốn bóng người hai nam hai nữ, bọn họ đều chân đạp phi kiếm, lơ lửng giữa không trung. Một thanh niên trong nhóm cười lớn tiếng chỉ vào con sói:

- Song Đầu Hóa Lang, bọn ta truy sát ngươi suốt hai ngày nay, không ngờ ngươi lại trốn ở đây. Khôn hồn thì ngoan ngoãn đầu hàng để ta độ kiếp cho ngươi.

Dứt lời, cả hai tên thanh niên bay xuống vây lấy Song Đầu Hóa Lang, một người lấy ra sợi dây rồi niệm phép khiến nó lao đến cố gắng trời con yêu sói lại. Tên còn lại thì lấy ra một cây thương đánh từng đường gió bén nhọn thẳng đến.

Trên cao, cô gái nhìn lớn tuổi nhất nhóm lấy ra cây cung màu bạc chuẩn bị, người còn lại thì phóng ra vài quả cầu, những quả cầu này lại hóa thành hàng trăm ám khí màu đen tuyền như mưa rơi xuống. Rất nhún nhuyển, rõ ràng đám người này từng phối hợp với nhau thường xuyên nên vừa ra tay đã tạo ra khốn trận vây lấy Song Đầu Hóa Lang.

Cả ba người Khurong Thiên, Nguyên Hạo, Bàn tử nấp một bên quan sát đều há mồm chất lưỡi không thôi. Rõ ràng hiểu biết và trải nghiệm là hai khía cạnh khác nhau, được chứng kiến tiên nhân thật sự hiển lộ thần uy khiến họ rung động thật sự. Nhân sinh quan cả ba đã có sự chuyển biến lớn lao, Khurong Thiên cảm giác hưng phấn khó kìm nén. Cậu cảm nhận được một ngày nào đó mình sẽ trở thành cường đại như cha mẹ vậy. Trong lòng cậu luôn canh cánh một lời thề cần phải hoàn thành. Bàn tử thì vô cùng sung sướng, thì ra tiên nhân lợi hại, oai phong lẫm liệt như thế. Hắn nghĩ đến viễn cảnh bao người sùng bái quý lạy mình, ôi phong quang biết bao nhiêu hắc hắc. Còn Nguyên Hạo ta thì hết nhéo mình, đến nhéo Bàn tử. Chuyện đi qua thế giới dù gì hắn vẫn còn có thể chấp nhận được nhưng tiên nhân trong mấy cuốn tiểu thuyết thế này thì hắn không ngờ có ngày mình lại mục kích rõ ràng như thế. Đối với quan niệm của Nguyên Hạo thì tu tiên chỉ suốt ngày ngồi thiền, đánh cờ ngắm nhìn thế nhân qua hết năm này đến năm khác thôi. Haiz, đó không phải là mộng tưởng của ca, ca muốn được phong lưu nhân gian, rượu ngon, mỹ thực, hiền thê huyênh đênh cùng nhau an vui mà sống là đủ rồi. Ít ra khi tổng kết kiếp người ca có thể tự hào mình đã sống trọn vẹn, ca không tịch mịch a.

Quay lại trận chiến giữa nhóm nam nữ tu sĩ và Song Đầu Hóa Lang thì mọi thứ cũng gần đến hồi kết. Nhờ kinh nghiệm tác chiến phong phú, bọn họ xiết chặt vòng vây với chiến thuật làm cho yêu sói kiệt sức rồi kết liễu. Bốn người không ngừng nuốt đan dược hồi phục nguyên khí của mình. Con yêu sói này cũng có trí khôn nhất định, thấy nhóm người này pháp lực không suy giảm bao nhiêu trong khi bản thân nó đã bị thương, khí lực tiêu hao dần. Nên nó nhiều lần tính phá vây bỏ chạy nhưng đều bị cô gái cầm cây cung ngăn chặn. Lần này con sói gầm lên điên cuồng dùng hết sinh lực lao ra khỏi vòng vây, dưới sự liều mạng của nó thì tổ đội đã xuất hiện kẻ hở. Trên không trung, cô gái cầm cung khẽ mỉm cười, rút ra một mũi tên vàng sắc sỡ nhắm thẳng rồi bắn. Tiếng phá gió vang lên, mũi tên hóa thành tip chớp xuyên qua lớp da yêu sói hết sức dễ dàng cắm thẳng vào tim. Song Đầu Hóa Lang ánh mắt không cam ngả gục xuống tuyệt khí. Hóa ra đây mới là đòn sát thủ chân chính trong chiến thuật của bốn người, những mũi tên khác lúc đầu chỉ có thể khiến tôn thương ngoài da làm con yêu sói chủ quan. Đến khi cô gái trên cao tung ra sát chiêu chân chính thì nó phải trả giá. Đám người hạ xuống quanh xác con sói, họ bắt đầu thu thập tài liệu và yêu hạch. Đây là một khoản thu nhập không nhỏ khiến tâm tình tất cả đều rất tốt.

"Xoạt xoạt"

- Ai đó?

Nghe tiếng động từ bụi cây phát ra, tên nam tu sĩ cần thương quay đầu lại quát. Bàn tử khuôn mặt tươi cười đầy nịnh nọt bò ra ngoài, Khurong Thiên và Nguyên Hạo vẫn không có ý định lộ diện.

- Tiên nhân tôn kính, tiểu nhân là Tổng Khuyết, người Tổng gia Biên thành. Lúc nãy bốn vị tiên nhân anh vũ bất phạm, ngọc thụ lâm phong, tiêu trừ yêu sói cứu mạng khiến tiểu nhân vô cùng cảm kích.

Nguyên Hạo nghe tên thật của Bàn tử thì suýt phun ra. Tổng Khuyết sao? Ca nhìn sao cũng thấy hắn rất tròn đầy nha, có khuyết chỗ nào đâu. Tên nam tu nghe vậy cũng ngắm nghía Bàn tử với vẻ hải hước rồi khoát tay:

- Bọn ta cũng truy tìm con yêu thú này vài hôm rồi, chỉ là tiện tay thôi.

Bàn tử tỏ vẻ đầy cung kính tiếp tục thưa chuyện:

- Tiểu nhân có một việc xin tiên sư giáng đáp giúp, tiểu nhân vô cùng đội ơn.

Tên nam tu nhú mày, lúc đầu nói:

- Chúng ta rất bận, thu thập xong chúng ta lập tức phải về tông môn ngay.

Bàn tử nghe thế quỳnh lên vội quỳ xuống:

- Tiểu nhân xin tiên nhân chỉ dẫn cho Phong Linh Tông môn ở nơi nào, tiểu nhân cần tìm một vị cố nhân cũng là tiên sư tu hành ở đó.

Nghe đến Phong Linh tông, ba người còn lại đều quay lại, nữ tu sử dụng cung lên tiếng:

- Người người tìm tên là gì?

- Bẩm tiên sư, tiểu nhân chỉ biết vị cố nhân họ Diệp, đây là lệnh bài tín vật của người.

Vội vàng lôi ra từ trong túi, Bàn tử nhanh chóng dâng lệnh bài lên, nữ tu vừa cầm lấy đã thốt lên:

- Các người mau xem, đây rõ ràng là lệnh bài của Diệp sư thúc, chương quản Đan Dược Các.

Cả đám người bu lại đều gật đầu xác nhận thân phận lệnh bài, sau đó đều quay lại nhìn Bàn tử với ánh mắt khác lạ. Đan Dược Các chính là nơi đặc thù nhất tông môn, vì chức vụ dược sư nơi này là cao quý vô cùng. Đối với người tu tiên, nếu có đan dược sẽ có thể dễ dàng tu vi nhanh chóng, thậm chí những đan dược cực kỳ trân quý như trúc cơ đan có thể tăng cơ hội thành tựu trúc cơ nữa. Bình thường những loại đan dược đơn giản như hồi khí đan thôi mà giá không hề thấp tí nào. Nghĩ đến quan hệ giữa Bàn tử và Diệp sư thúc, mắt sáng cả bốn người đều sáng rực lên. Phía đối diện, Bàn tử thấy mọi người nhìn mình chằm chằm thì cảm giác chột dạ:

- Ta biết ta sinh ra cũng có chút anh tuấn, nhưng các vị đừng nhìn ta như vậy, ta dễ mắc cỡ lắm đó.

Gã nam tu sĩ to con dùng dây thừng pháp khí nghe thế thì cười phá lên:

- Haha, hảo huynh đệ, thật ra chúng ta chỉ muốn nhìn kỹ xem cố nhân Diệp sư thúc ra sao thôi. Người đã hỏi đúng người rồi đó, chúng ta chính là đệ tử nội môn của Phong Linh tông. Ta tên Từ Bá, đây là Trương Bình, còn tiểu sư muội nhí nhảnh này là Liên Hương, giỏi về âm khí. Trong đám chúng ta không ai có gan đi chọc cô ta đâu, cuối cùng là xạ thủ Tuyệt Linh tỷ, trưởng nhóm săn yêu thú của chúng ta.

Bàn tử ngây người chốc lát trước thái độ hòa nhã của cả bốn người nhưng hắn cũng nhanh chóng đoán ra mọi việc có lẽ do thân phận lệnh bài mà hắn đưa ra. Theo cách họ nói thì địa vị của vị Diệp tiên sư này không hề thấp nha, đời ta nở hoa rồi. Nghĩ đến việc được một tiên sư có địa vị cao nâng đỡ Bàn tử sung sướng đến phát ngất, hắn vội ôm quyền đáp lễ:

- Các vị sư huynh sư tỷ nói quá, đệ gặp được các vị ở đây thật là hữu duyên. Sau này còn cần các vị chiếu cố nhiều hơn a.

Chuyện trò khách sáo qua lại khá vui vẻ, cả đám muốn tiện thể đưa Bàn tử về Phong Linh môn luôn. Lúc này thì Bàn tử mới chợt nhớ đến anh em Nguyên Hạo nên vội thưa chuyện với mọi người:

- Ta còn hai người huynh đệ, không biết có thể đem họ đi cùng không?

Từ Bá ngẫm nghĩ chốc lát rồi cười nói:

- Không thành vấn đề, dù sao pháp khí phi hành của Tuyệt Linh tỷ cũng khá lớn. Cho dù chở mười người cũng không sao, chỉ cần sau này sư đệ quan tâm giúp đỡ sư huynh, sư tỷ muội nhiều hơn là được.

- Nhất định. nhất định rồi.

Bàn tử cảm ơn rồi rít, hắn muốn mang hai anh em nhà kia theo để bọn chúng thấy được sự lợi hại của mình. Nghĩ đến hai tên đó sau này phải đi theo cung phụng bưng trà đấm bóp, hắn cười không khép miệng được. Tội nghiệp anh em Nguyên Hạo chưa hiểu chuyện gì thì đã bị tóm quăng lên pháp khí hình chiếc lá to lớn rồi cùng bay lên trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chỉ là phạm nhân

Trên toàn đại lục Lạc Thần, tông môn được chia làm từ một đến mười sao, ngoài ra còn tông môn không sao, chuẩn sao (nửa sao) nhiều như nắm muối, mà Phong Linh Tông được nhắc đến ở đây là tông môn một sao. Ở Đông Vũ quốc, tông môn một sao đã có thể xưng bá cả một vùng rộng lớn. Nằm trên dãy núi Hằng Đại, Phong Linh tông được xây dựng men theo triền núi để đón gió, người phạm căn bản không thể tiến vào được. Cả vùng Bính Châu này được năm tông môn lớn chiếm lĩnh tọa lạc bao gồm hai tông môn một sao và ba tông môn chuẩn sao lần lượt là Hắc Hỏa tông, Phong Linh tông,

Thạch Đà tông, Kiếm Thủy môn và Bạch Dạ môn. Ngũ đại tông phái này chiếm cứ hầu hết tài nguyên và địa bàn xung quanh họ. Về mặt nhân lực, các tông môn này cũng thường xuyên mở các cuộc tuyển lựa để tìm người có linh căn bổ sung cho lực lượng thừa kế sau này. Khi bảy người Nguyên Hạo trở về đến chân núi của Phong Linh tông thì đã có cả ngàn người xếp hàng lúc nhúc phía dưới, Bàn tử tò mò quay sang hỏi Từ Bá:

- Hôm nay có sự kiện gì sao mà nhiều người tụ tập vậy Từ đại ca?

Từ Bá lười nhác không buồn nhìn giống như những việc này không phải chuyện gì quan trọng lắm:

- Đây là đợt tuyển chọn đệ tử mười năm một lần của Phong Linh tông ta. Người đứng đầu thấy nhiều người vậy mà làm, trong số mấy ngàn người này có thể tìm được người có linh căn đã là may mắn rồi. Linh căn và phẩm nhân vốn chính là trời với đất, trong vạn người mới mong có một người có linh căn. Suốt một tháng tuyển chọn này, mỗi ngày đều có vài ngàn người đến xếp hàng kiểm tra nhưng số lượng thu nhận lại cực kỳ ít. Hắc hắc ta nói cho các người biết, thật ra tông môn có những đội chuyên biệt đi vào nhân gian để tìm những người có linh căn tốt về bồi dưỡng. Còn với những đợt tuyển chọn kiểu này thì tông môn vốn không ôm nhiều hi vọng.

- Linh căn cũng có tốt xấu nữa à?

Khương Thiên thắc mắc hỏi, điều này ông già nó chưa nhắc đến. Lúc này, Liên Hương ngồi kế cậu cười chum chim rất đáng yêu giải thích:

- Linh căn đại biểu cho có thể tu luyện nhưng phẩm chất linh căn lại quyết định người đó có thể đi bao xa trên con đường tiên đạo. Linh căn chủ yếu thuộc ngũ hành: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Linh căn bao gồm nhiều thuộc tính càng kém chất lượng, những người linh căn có ngũ thuộc tính thường chỉ có thể làm ngoại môn đệ tử. Bọn họ tu luyện khá chậm, đa số những người này chọn làm các công tác cho tông môn. Như thế họ có thể giúp đỡ gia tộc sinh ý thêm một tí. Còn linh căn tứ thuộc tính vốn là lực lượng đại trà của tông môn, đa số những người này tu luyện đến luyện khí tăng cao, là lực lượng thực hiện các nhiệm vụ tông môn đưa ra. Nếu người nào gặp cơ duyên còn có thể bước vào Trúc cơ thì sẽ trở thành chấp sự nữa. Còn nhắc đến đệ tử linh căn ba thuộc tính, họ chính là lực lượng đệ tử nội môn trung kiên mà tông môn sẽ bồi dưỡng. Những người này sẽ có một phẩm trăm trúc cơ thành công, bốn người bọn ta đều là linh căn tam thuộc tính.

Khương Thiên giật mình, linh căn tam thuộc tính mà chỉ có một phần trăm cơ hội trúc cơ thành công thôi sao, thật là quá thấp rồi. Như hiểu được thắc mắc trong lòng Khương Thiên, Tuyết Linh tỷ lúc này tiếp lời:

- Thật ra nói một phần trăm đã là khách sáo lắm rồi, cái tỉ lệ đó chỉ trong trường hợp có đan dược phụ trợ thôi. Còn nếu không có thì tỉ lệ thấp hơn rất nhiều, đó là lí do tán tu đại năng rất ít bởi vì họ không dễ có tài nguyên tu luyện, không có đan dược phụ trợ, cũng như thiếu thốn vũ kỹ, công pháp. Nói tiếp, song linh căn thuộc tính, đó chính là thiên tài của tông môn, những người này tông môn đều dốc lòng đầu tư bồi dưỡng. Tương lai họ chính là các trưởng lão, cũng là trụ chống đỡ tông môn. Những người này tu luyện nhanh hơn ngũ thuộc tính, tứ thuộc tính gấp cả mấy chục lần, cũng như người lớn thì chạy với trẻ nhỏ vậy. Còn những kẻ mang trong người một thuộc tính duy nhất, tiền giới đều gọi là Thuần linh căn thuộc tính.

Nói đến đây ánh mắt đám người Tuyết Linh đều nghiêm túc hẳn lên, trong đó pha lẫn sự sùng bái lẫn đôi kỵ. Nguyên Hạo ngồi lắng nghe này giờ lúc này mới chen vào:

- Song linh căn đã là trưởng lão, theo ta cái thuần linh căn này chắc làm trưởng môn sau này rồi.

Tuyết Linh liếc qua Nguyên Hạo rồi tiếp tục:

- Thuần Linh căn chính là thiên kiều chi tử, căn bản không cùng tầng thứ với những tạp căn khác. Ngoài tốc độ tu luyện kinh khủng ra, họ còn dễ dàng tu luyện các công pháp, vũ kỹ thuộc tính phù hợp. Ai cũng biết có một số công pháp vũ kỹ cao cấp chỉ có thuần linh căn mới có thể tu luyện được thôi. Tông môn nào có được thuần linh căn đệ tử chính là bảo đảm tương lai sẽ có hi vọng xuất hiện Kim đan chân nhân, thậm chí là Nguyên Anh lão tổ. Nên những thiên kiều này trong tông môn có thể hô mưa gọi gió. Tất cả mọi tài nguyên tốt nhất đều dành cho họ, mọi người đều bảo vệ họ như báu vật vậy. Ngoài ra còn có các biến dị linh căn như băng linh căn, lôi linh căn, phong linh căn... đó là những linh căn cao cấp như thuần linh căn nhưng họ đáng sợ hơn nhiều ở khả năng chiến đấu. Bởi lẽ ngũ hành vốn tương khắc nhưng biến dị linh căn lại rất khó khắc chế họ. Khi đối đầu nếu gặp biến dị linh căn thì họ chính là tồn tại vô địch cùng cấp. Chính vì thế biến dị linh căn lại càng quý hiếm hơn thuần linh căn, xưa giờ mọi người cũng không biết vì sao có linh căn biến dị. Nếu nói đến nhược điểm thì chỉ có vấn đề về công pháp, vũ kỹ cho linh căn biến dị quá quý hiếm, có tiền cũng không mua được.

Nhìn mọi người nghe đến say mê, Khương Thiên thầm nghĩ có gì ghê gớm lắm đâu. Ta đây là Vĩnh Hằng Linh căn nha, chi tiết là nó không dám khoe khang với bất kỳ ai thôi. Bàn tử thì mặt mày nhăn nhó, tiếp thu cả đồng thông tin làm đầu óc hần choáng váng, những thứ này hẳn vốn không quan tâm.

- Vậy tu tiên có thể trường sinh không Tuyết Linh tỷ? Tu tiên có thể ăn thịt uống rượu, có thể từ được không?

Nghe Bàn tử lên tiếng, tên nam tu Trương Bình mới cười hắc hắc đề tiện đáp:

- Người tu tiên chứ có đi làm thầy tu đâu mà phải kiêng kỵ mấy thứ đó. Tiên nhân thích thì ăn, muốn thì uống, thế từ bao nhiêu cũng được. Còn chuyện trường sinh thì ta không biết, nếu người thành công trúc cơ, có thể có thọ nguyên đến ít nhất hai trăm tuổi. Còn nếu thành công Kim đan thì ít nhất thêm năm trăm năm thọ nguyên nữa, Nguyên Anh lão tổ thì tăng ít nhất 1200 năm thọ nguyên hắc hắc. Cấp bậc cao hơn nữa ta không được biết nhưng nếu người có thể phi thăng thành tiên ta đoán người sẽ có thọ nguyên vô hạn. Trong lịch sử cả Đông vũ quốc chúng ta, tu vi cao nhất chỉ là Nguyên Anh thôi nên người cũng đừng nghĩ xa quá, nếu ngày nào đó người đến được bước đó thì sẽ tự biết.

Bàn Tử nghe xong thì hai mắt sáng lên, hần sợ nhất là không thể ăn ngon ngủ kỹ, đi dạo thanh lâu nha. Giờ thì yên tâm rồi, có thể sống lâu để hưởng thụ, đúng là tu tiên sướng thật. Mọi người đều không để ý đến Nguyên Hạo lúc này, biểu hiện hần trầm ngâm rồi như vỡ ra điều gì đó mỉm cười. Móa nó chứ! Ca ta cứ nghĩ tu tiên khổ lắm giờ mới biết sống lâu, phép thuật đầy người, lại còn bay lượn nữa, thế thì lão tử cần gì sợ bị suốt ngày bị đuổi giết nữa chứ. Cái gì Kim Đan, Nguyên Anh chứ, ca ca là thiên tài, sớm ngày đắc đạo thành tiên rồi sẽ kéo theo người thân huynh đệ theo nữa. Cuối cùng mọi người

cũng đáp xuống trước khu vực tuyển chọn, Tuyết Linh quay sang nói với Bàn tử:

- Người và hai người bạn cũng kiểm tra linh căn chút đi, để khi vào Đan Dược các ta thông tri Diệp sư thúc luôn.

Những đệ tử đang quản lý việc kiểm tra thấy Tuyết Linh đến thì vội vàng chạy sang chào hỏi. Bọn họ là đệ tử ngoại môn nên nói chuyện với đám nội môn như Tuyết Linh đều tỏ ra nịnh nọt lấy lòng. Tuyết Linh như đã quen, phất tay yêu cầu ưu tiên cho đám Bàn tử lên kiểm tra trước tiên. Bàn Tử bước từng bước căng thẳng đến trước bàn kiểm tra của đám ngoại môn đệ tử. Trên bàn có để duy nhất quả cầu thủy tinh trong suốt, gã lúng túng không biết sử dụng như thế nào thì tên ngoại môn đệ tử đứng ngay đó lên tiếng hướng dẫn:

- Người cứ đặt tay lên quả cầu, nếu có linh căn quả cầu sẽ tự động phát sáng.

Bàn tử run run lo sợ, khi hắn đặt tay lên quả cầu thì có cảm giác tê tê thoáng qua. Bỗng nhiên quả cầu phát ra màu xanh lá rực rỡ khiến tất cả mọi người sững sờ nín lặng. Sau đó, hàng loạt tiếng nghị luận sôi nổi vang lên.

- Cái gì vậy? suốt mấy ngày nay ta ở đây chỉ thấy có đúng một lần quả cầu phát sáng nhưng có đủ màu sắc chứ không phải một màu như thế.

- Tên đó có linh căn sao? Chắc chắn... Hèn chi được ưu ái kiểm tra trước nhất.

Cả đám đệ tử ngoại môn và bốn người Tuyết Linh hơi thờ dờn dập, mắt như lờ ra ngoài nhìn chằm chằm vào Bàn tử. Vốn người có kinh nghiệm nhất ở đây, cô lập tức che chắn trước Bàn tử, rồi ra lệnh cho đám ngoại môn đệ tử còn đang lúng túng đứng đó:

- Lập tức tập thông báo cho tông môn, nói chúng ta tìm được một thuần linh căn đệ tử. Bọn ta sẽ đưa hắn vào diện kiến trưởng môn ngay, mọi người nhanh chóng huy động phòng ngự, phát ra báo động cảnh giới ở mức cao nhất cho ta.

Sau khi sắp xếp xong, cả đám lập tức lên Pháp khí bay thẳng lên núi còn các đệ tử ngoại môn sau khi gửi phi kiếm truyền tin đi liền lấy vũ khí ra. Khuôn mặt cả đám căng thẳng như gấp đại địch vội sắp xếp đội hình đứng chắn ngay chân núi. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ cao tầng Phong Linh tông đều sôi trào, hộ tông đại trận cũng trong tư thế sẵn sàng mở ra. Trong đại điện của tòa chủ sơn Phong Linh tông, bảy người Tuyết Linh, Bàn tử đang đứng phía dưới, xung quanh là các trưởng lão túc cơ. Ngồi ngay ngắn trên cao là trưởng môn Phong Linh tông Kim Thiên Quân, khí thế uy vũ mười phần. Ánh mắt mọi người lúc này đều đổ dồn vào Bàn tử, các trưởng lão chỉ chờ hắn rồi to nhỏ với nhau cứ như đang bình phẩm mỹ nữ vậy. Bàn tử hai chân run rẩy, lóp mờ hần rung rinh qua lại tạo hình tượng nhìn rất đặc sắc, hắn thỏ thẻ nói:

- Các vị đừng nhìn ta như vậy, mặc dù ta sinh ra phong lưu anh tuấn nhưng ta cũng biết ngại a.

Lúc này Kim trưởng môn mới ho khan vài tiếng khiến mọi người im bật, rồi lão cao giọng cất tiếng vang khắp toà chủ điện:

- Hôm nay ta triệu hồi mọi người tập trung khẩn cấp tại đây vì được thông tin là chúng ta đã tìm được một đệ tử thuần linh căn. Đây chính là đại hỷ sự cho Phong Linh tông chúng ta.

Dứt câu, ánh mắt Kim Thiên Quân tập trung vào Bàn tử khiến hắn cảm thấy uy áp khó thở, nhưng uy áp thoáng cái biến mất rất nhanh.

- Người chính là Thuần linh căn đệ tử vừa mới khảo hạch xong?

- Bẩm trưởng môn oai vũ, tiểu nhân... là Tổng Khuyết, lần này đến Phong Linh tông để bái phỏng Diệp tiên sư. Còn việc khảo hạch chỉ là... vô tình thuận tiện mà thôi.

Kim Thiên Quân giật mình bất ngờ, gã cứ tưởng người này đến kiểm tra tuyển chọn đệ tử theo lệ được phát hiện ra. Lúc này Tuyết Linh vội bước lên hành lễ rồi thưa:

- Bẩm Chương môn, đệ tử là Tuyết Linh, lần này ra ngoài săn bắt yêu thú với vài vị đồng môn để rèn luyện thì vô tình tảo ngộ được Tổng sư đệ. Sau khi trò chuyện qua lại biết được Tổng sư đệ là cố nhân của Diệp Lăng sư thúc của Đan Dược Các nên chúng đệ tử liền hộ tống Tổng đệ về tông môn. Nhân lúc tông môn đang tuyển lựa đệ tử, Tổng sư đệ cũng thử kiểm tra và kết quả phát hiện là Mộc linh căn thuần khiết, đệ tử vội thông báo với sư môn và dẫn Tổng đệ đến trình diện chương môn để phân phó

Phải nói về mặc ứng xử, Tuyết Linh là một cao thủ lợi hại, cô rất biết nắm bắt thời cơ để ghi công cho mình. Cô vừa thuật xong sự việc thì một trung niên nam tử mặc áo xanh nhạt nho nhả trong hàng ngũ trưởng lão lên tiếng:

- Tổng Khuyết? Người là hậu nhân của Tổng gia Biên thành?

Bàn tử nhìn thấy trung niên tu sĩ hỏi vậy liền gật đầu lia lịa đáp:

- Thưa, đúng là Tổng gia, gia phụ là Tổng Cát, có ước hẹn mười năm với Diệp Tiên sư nên mới sai bảo Tổng Khuyết đi tìm cố nhân.

Gật đầu đồng ý với câu trả lời đó, trung niên nam tử tên Diệp Lăng mới bắt đầu kể lại đầu đuôi nguồn căn cho chương môn và mọi người nghe. Sau khi rõ ràng mọi việc, Kim Thiên Quân cười lớn nói:

- Thật là ý trời, không ngờ một đoạn nhân duyên lại mang về cho chúng ta thêm một thiên tài đệ tử. Lần này, chúng ta lại nợ Tổng gia thêm một ân tình. Sau này Tổng gia sẽ được Phong Linh tông bảo hộ, ai dám đụng đến họ ta sẽ không để yên đâu.

Khi nói đến đây, ngữ khí của Kim Thiên Quân trở nên hung dữ, là người đứng đầu tông phái lão tất nhiên biết làm sao để thu phục nhân tâm của tất cả đệ tử. Sau đó, lão quay sang Diệp Lăng phân phó:

- Diệp các chủ, đây cũng là nhân duyên của ngươi, ta cũng đã thu nhận Thiên Nguyệt Hoa làm đệ tử nên Tổng Khuyết qua bên Đan Dược Các của ngươi đi. Thuần linh căn mộc thuộc tính haha! Hi vọng Phong Linh tông của chúng ta lại có thêm được một vị luyện dược sư nữa.

Ánh mắt mọi người trở nên nóng rực nhìn Bàn tử. Luyện dược sư tương lai á, lại là đệ tử Diệp Lăng, tiền đồ bất khả lượng nha. Địa vị 1 luyện dược sư cao thế nào ai cũng biết, mọi người trong lòng đều thầm nhủ sẽ cố gắng chiếu cố giao hảo với tên Bàn tử này mới được. Sau khi Kim trưởng môn giải tán, mọi người đều trở về nơi cư ngụ của mình, Nguyên Hạo và Khương Thiên thì theo Bàn tử về Đan Dược các. Từ lúc đến Phong Linh tông đến giờ, mọi việc diễn ra quá nhanh khiến hai anh em cảm thấy choáng váng. Về đến biệt viện của Diệp Lăng, cả ba mới thở ra được, sớm đến giờ thật là quá căng thẳng rồi. Ngồi xuống uống một chum trà, Diệp Lăng gãi mặt nhìn Bàn tử đầy âm áp cười nói:

- Tổng Cát có một hậu nhân thật tốt haha. Nếu ngươi cố gắng theo ta học hỏi, tương lai thành tựu sẽ tiến rất xa. Chúng ta luyện dược sư chính là thân phận cao quý, chỉ cần vung tay là có bao nhiêu người cầu cạnh, vì ngươi mà ra sức liều mạng. Hôm nay ta sẽ thông báo toàn Đan Dược Các, ngươi chính là đệ tử thân truyền của ta. Bây giờ có một số nội quy căn bản ngươi cần phải nhớ là...

Bàn tử tỏ vẻ khiêm tốn nhu thuận cung kính lắng nghe, nhưng thỉnh thoảng lại liếc trộm anh em Nguyên Hạo cười một cách đê tiện. Móa...Nguyên Hạo tức muốn ói máu, con heo này mộc cánh thì tinh tướng rồi, sau này chắc nó sẽ bắt anh em mình như tôi tớ đi theo phục vụ mất. Quả nhiên gã tiên đoán như thần, cầu được ước thấy. Khi Diệp Lăng vừa dứt lời thì Bàn tử vội vàng lên tiếng thưa gửi:

- Bẩm sư phụ, hai vị này là huynh đệ của đệ tử. Mặc dù không có tài năng gì nhiều nhưng cũng cực khổ theo ta đến đây. Người xem thử coi có thể thu nhận họ không?

Liếc mắt sang, Diệp Lăng lúc này mới chú ý đến anh em Nguyên Hạo.

- Hai người đã kiểm tra linh căn chưa?

- Họ vẫn chưa kiểm tra, sư phụ người có thể trắc nghiệm giúp họ được không?

- Hào, tâm tính ta đang rất tốt nên sẽ giúp các ngươi.

Diệp Lăng nhẹ nhàng phát tay cảm ra quả cầu trắc nghiệm linh căn y hệt như quả mà Bàn tử đã kiểm tra qua. Hít sâu một hơi, Nguyên Hạo kinh ngạc bước đến đặt tay lên, trong đầu suy nghĩ không biết ta là thuần linh căn hay linh căn biến dị nhỉ. Ca vốn là thiên tài đến từ địa cầu, tỷ người có một đây, không biết khuôn mặt tên mập lúc nhìn thấy ca tỏa sáng sẽ như thế nào đây. Trong lòng Nguyên Hạo suy nghĩ đủ điều, thế nhưng sau một, hai, ba, bốn,... đến mười hơi thở quả cầu vẫn không có tí phản ứng gì. Bàn tử đứng kế bên ánh mắt thương hại, trong lòng thì đắc ý dạt dào, Khương Thiên thì xiết chặt tay lo lắng. Ngồi trên ghế, Diệp Lăng cau mày lại nhưng Nguyên Hạo không quan tâm. Hắn gõ gõ liên tục vào quả cầu rồi tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Đây Diệp tiên sư, hình như chế độ phát sáng của quả cầu này bị hư rồi thì phải.

Diệp Lăng sắc mặt âm u không trả lời, chỉ phát tay một cái làm Nguyên Hạo bị thổi ra xa cả mấy thước.

- Chỉ là phạm nhân, tên kẻ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Túy Hồng viện (Thượng) - Đạo mộng

"Rằm"

Nguyên Hạo cảm giác vô lực. Hắn tuy không quá truy cầu tiên đạo nhưng mất thấy Bàn tử trở thành tâm điểm tương lai, là tiên nhân uy vũ một phương, còn hắn thì chỉ là tên phạm nhân sống lay lắt qua hết vài chục năm nữa thì cỏ xanh um mộ rồi thì lòng có chút không cam. Khương Thiên cảm thấy đau lòng nhìn về phía Nguyên Hạo, định đến đỡ hắn dậy thì Diệp Lăng lại giơ tay ra tạo một lực hút lấy cánh tay của Khương Thiên đặt lên trên quả cầu. Bỗng nhiên quả cầu rung động mãnh liệt khiến ánh mắt Diệp Lăng lóe lên nhưng sau đó quả cầu bình thường trở lại, không có gì xảy ra tiếp.

Cầm lấy quả cầu kiểm tra một hồi không phát hiện điều gì khác lạ, Diệp Lăng bắt đắc dĩ lắc đầu thu hồi lại rồi nhàn nhạt nói:

- Cả hai người đều không có duyên với tiên đạo thì thôi ở lại đây làm việc lật vật cũng sống tốt hơn ngoài thế tục nhiều. Để ta nghĩ xem... Ừm vậy các ngươi làm nhiệm vụ trông coi được viên đi.

Phát phát tay, Diệp Lăng để những đệ tử ngoại môn phân phối chỗ ở và công việc cho ba người Bàn tử. Đương nhiên với địa vị hiện tại của Bàn gia gia thì biệt viện của hắn to lớn hơn của anh em Nguyên Hạo rất nhiều. Nếu nói chỗ anh em Nguyên Hạo ở vốn dành cho gia nhân là căn nhà, thì chỗ Bàn tử cư ngụ là cung điện a. Vừa có người hầu lo đủ mọi việc lật vật đến lính canh bảo vệ, trong vườn thì có trồng rất nhiều thảo mộc tỏa hương giúp an thần

tính trí, bản thân lại được chế độ tài nguyên tốt nhất dành riêng cho thuần linh căn đệ tử. Không những thế hằng tháng gã còn được Diệp Lăng đưa cho cả đồng đan dược phụ trợ nữa. Nếu như các đệ tử khác thấy chắc sẽ thổ huyết uất ức mà chết mất. Bình thường đệ tử khác phải làm nhiệm vụ, săn yêu thú kiếm thêm đề mua vài viên đan dược còn Bàn tử gia gia hẳn mỗi ngày có đan dược nhiều như ăn kẹo, linh thạch dư giả để ném cá chơi nữa. Thế nhưng tên mập này chẳng hề chuyên tâm tu luyện mà suốt ngày cứ rủ rề hai anh em Nguyên Hạo ăn chơi phá phách.

- Này Nguyên Hạo, bữa nay chúng ta đi Túy Hồng Viện nào. Chỗ đó đầu bếp tay nghề khá cao, các cô nương thì lại rất xinh nha.

Bàn tử vỗ vỗ vai Nguyên Hạo cười dâm tiện nói.

- Hừ ngươi thì chỉ giỏi thôi da trâu. Lần trước chưa gì đã say bí tỉ rồi, làm hại bốn người bọn ta phải vác ngươi về đó.

Nguyên Hạo cau mày quát. Tên mập chết bầm này nặng còn hơn hình dạng bề ngoài của hắn, đã vậy lần trước còn nôn thộc vào người gã nữa. Bàn tử gãi gãi đầu biện bạch:

- Lần đó do cơ thể Bàn gia không được khỏe thôi, lần này ta sẽ đại chiến ba trăm hiệp với các cô nương ở đó.

Nguyên Hạo khinh bỉ không thèm nhìn hắn. Lúc này Trương Bình đáng vẻ vuốt đuôi chen vào

- Hắc hắc ta vừa tìm được một loại đan dược rất độc đáo, sẽ khiến cho các nàng phục vụ Bàn thiếu hết mình. Nghĩ đến cảnh vài nàng cùng thì... hắc hắc.

Ánh mắt Bàn tử long lanh nhìn Trương Bình, đúng là tri âm đây rồi. Hải lòng gật đầu, Bàn tử móc trong túi trữ vật ra đưa hai bình đan dược và bốn viên hạ phẩm linh thạch ra đưa cho Trương Bình và Điền Bá:

- Đây là Bàn thiếu ta thưởng thêm cho hai người tháng này, cố gắng phát huy lên nhé.

Trương Bình và Điền Bá mừng rỡ vội vàng cảm tạ. Rõ ràng việc được gọi là Bàn thiếu và những chiêu trò của Trương Bình và Điền Bá rất được Bàn tử tán thưởng. Sau khi cất mọi thứ vào, cả hai đều cảm thấy việc Tuyệt Linh tỷ xin cho bốn người đi theo Bàn thiếu là cực kỳ chính xác. Vì có công cứu mạng và bảo vệ Bàn tử về tông môn nên bản thân họ đã được Kim chương môn ban thưởng khá nhiều nhưng vẫn không thể so sánh với lợi ích của họ khi đến Đan Dược Các này. Ngoài bảo vệ Bàn tử ra họ không cần làm nhiệm vụ gì nữa cả, đã vậy Diệp Lăng sư thúc còn hằng tháng cho bọn họ một ít đan dược tu luyện và chữa thương nữa. Nhưng đặc biệt nhất là cái mỏ vàng Bàn thiếu này á, hai gã chỉ cần nịnh hót và thấp tùng hắn đi chơi là sẽ có thưởng đều đặn mỗi ngày.

"Chỉ tiếc chúng ta không phải con gái, nhìn Tuyệt Linh tỷ và Hương Liên muội kìa. Chỉ cần cười với hắn vài cái là có đan dược, linh thạch xài rồi"

Cả hai trong lòng chua xót, làm mỹ nữ đúng là nhiều chỗ tốt nha. Sau khi chuẩn bị xong, Bàn tử dẫn đầu cả bọn lên pháp khí bay về phía Biên thành. Túy Hồng Viện, một trong những thanh lâu nổi nhất Biên thành, ở đây đa số khách đều là quan cao chức lớn, vương hầu hoàng tử, ngày xưa Bàn tử gã vào đây cũng phải nhún nhường vài phần. Sau một canh giờ bay, đám người Bàn tử đã đến nơi. Không khí về đêm trong thành trì lớn hết sức náo nhiệt, Khương Thiên phấn khích hét chạy đến hàng này lại đến quán khác, cậu nhóc này rất thích những nơi náo nhiệt. Nguyên Hạo thì bước lững thững đầy hoài niệm, chỉ mới đây thôi nhưng giờ hắn đang ở một thế giới xa lạ. "Mẹ à, Hạo nhi của mẹ vẫn sống tốt", hắn tự mình lầm bầm rồi hòa vào dòng người.

Rất nhanh, cả bọn đã bước vào trong Túy Hồng Viện nằm ngay khu vực trung tâm hào nhoáng nhất. Bên trong đại sảnh được thiết kế khá tao nhã, không hề có cảm giác chốn phong trần, các vị công tử quý tộc đang bàn luận về cầm kỳ thi họa, vài người thì bình luận về nhân sinh thiên hạ, lịch sử, chính trị, quân sự... Nguyên Hạo cảm thấy ở đây quá giả dối đi chứ, đã làm kỹ nữ còn muốn lập bài vị trình tiết, đi chơi gái còn nói chuyện nhân sinh đạo đức. Toàn lũ quần áo lụa là, ăn chơi thành thói, ca ca ta khinh. Mặc dù ở địa cầu, Nguyên Hạo cũng hay xem tạp chí cấp ba nhưng hắn đơn thuần là ngắm cái đẹp thôi. Còn "khúc tiêu dao" hắn muốn dành cho người hắn yêu thương thật sự chứ không phải ong bướm qua đường. Có thể nói Nguyên Hạo hẳn phê khá nhiều phương diện nhưng lại rất tuân thủ nguyên tắc sống của mình. Lúc này, Bàn tử mới đến đã nghênh ngang cùng cả đám chiếm cứ lấy một bàn ở gần sâu khấu ca múa nhất. Vừa ngồi xuống, gã đã đập bàn một cái thật to quát lên:

- Này trưởng quán đầu, mau nói nhà bếp dọn hết những món ngon nhất lên đây, kêu thêm mấy cô nương đẹp nhất nữa cho lão tử.

Bàn tử ra lệnh ngắn gọn rồi thấy cả đồng bọn ra cho mấy tên phục vụ. Sau đó hắn quay sang mọi người cười hắc hắc:

- Ta nói con mẹ nó chứ, lũ tự xưng là có học này thật ra toàn đầu đất cả. Có tiền muốn gì chẳng được, lại thích chơi trò văn nhân với mỹ nữ nữa chứ. Thật là kinh tởm.

Những người ngồi bàn xung quanh lập tức khó chịu, bọn họ đang thể hiện học thức của mình thì bị cục thị này nhảy ra phá hoại không khí.

- Ta nói trên đời này kẻ phàm tu tục tử thì nhiều chứ mấy ai hiểu được văn nhân trí giả, đúng là hạ lưu.

Một tên công tử nhìn đáng vẻ anh tuấn nói với cô gái ngồi cạnh nhưng ai cũng hiểu là gã đang ám chỉ Bàn tử. Lập tức xung quanh vang lên tiếng cười, phụ họa theo:

- Hứa huynh nói rất phải, bọn đầu đường xó chợ sao biết được văn chương thi phú là gì haha.

- Ta thì nhìn thấy loại này chắc nhà giàu mới nổi thôi.

Thấy mọi người tán đồng, ánh mắt Hứa công tử trở nên ngạo nghễ. Gã là con của thượng thư đại nhân ở kinh thành, lần này ghé ngang Biên thành nhỏ bé này không ngờ có con heo không biết sống chết dám trêu tức mình. Gã còn đang muốn Bàn tử nổi giận để có lí do đứng ra thể hiện. Bèn này, Trương

Bình vừa định ra tay giáo huấn mấy tên nhóc phạm tục này thì bỗng sắc mặt hắn bỗng ngưng trọng. Một luồng uy áp xuất hiện ở cửa đại sảnh khiến hắn và Điền Bá hết sức căng thẳng.

- Haha không ngờ ở cái thành khi ho cò gáy này cũng có chỗ thú vị như vậy.

Người bước vào đầu tiên lên tiếng là một tên thanh niên tuấn mĩ, đi sau hắn là lão già đầu nhọn mắt chuột nhìn rất gian ác. Hộ vệ theo sau lão còn có bốn tên thanh niên thần sắc ngạo mạn. Gã thanh niên tuấn mĩ cũng không thèm để ý đến ai, hắn đi thẳng đến dãy bàn đầu tiên rồi ngừng lại ngay vị trí đẹp nhất. Bàn này vốn của đại công tử Lâm Tung, con lớn của phó thành chủ Biên thành. Tên đại công tử này chưa kịp nói gì thì chỉ nghe tiếng gió rít lên. Một khắc sau, hắn và bằng hữu ngồi cùng bàn đã biến mất tăm. Tất cả mọi người bên trong sảnh nhìn thấy cảnh này đều im bật, kẻ thì run rẩy, kẻ dụi mắt không tin nổi. Gã thanh niên cười cợt cùng lão già và bốn tên hộ vệ ngồi xuống:

- Ta thích sự yên tĩnh này, mọi người làm rất tốt, kẻ nào nếu làm ta khó chịu sẽ bị ném ra ngoài như mấy tên hồi nãy.

Tất cả lập tức không ai dám cử động gì giống như đám trò ngoan chăm chú nghe giảng. Lúc này, một tiếng cười thanh thúy vang lên phá tan bầu không khí nặng nề:

- Vị công tử đây xin nhẹ tay giùm, thiếp thân xin cảm tạ.

Tựa như cánh bướm, một vưu vật nhẹ nhàng từ trên gác cao đáp xuống trước mặt mọi người. Với bộ ngực cao vút, bờ môi mọng, dáng người thành thực, ánh mắt mê người, tất cả mọi người đều bị người phụ nữ này cuốn hút ngay cái nhìn đầu tiên. Những người định lực kém thậm chí mắt long lên, hơi thở dồn dập, giống như con sói muốn xông lên cắn xé con mồi. Kỳ lạ là khi ánh mắt mỹ phụ này quét ngang qua thì những kẻ hung hãn đó đều ngồi ngả xuống như vô lực, cả người mềm nhũn ra. Ánh mắt lão già đi theo thanh niên tuấn mĩ trở nên vô cùng âm lãnh, lão cảm nhận sự nguy hiểm đến từ người phụ nữ này.

- Điện hạ cẩn thận, người phụ nữ này cũng là trúc cơ hậu kỳ. À còn tu luyện một loại công pháp cực kỳ tà ác khiến ta cảm thấy nguy cơ rất lớn. Nếu có gì xảy ra xin điện hạ hãy lập tức rút lui.

Trái ngược với sự lo âu của phía lão già là đám người Bàn tử, trừ Khương Thiên ra thì cả người đều ánh mắt si mê đại ra, có lẽ do thể chất vĩnh hằng đặc thù hay do còn nhỏ chưa hiểu mùi đời nên Khương Thiên chẳng có biểu hiện gì cả. Mỹ phụ thoáng nhìn qua bàn của thanh niên tuấn mĩ và Bàn tử rồi nở nụ cười như gió xuân:

- Cảm ơn các vị tài tử đã đến ủng hộ, tiểu thiếp là Xảo Nương, quản lý Túy Hồng Viện này. Hôm nay là ngày rất đặc biệt, đóa hoa đẹp nhất tiểu Mộng của chúng tôi ngẫu hứng muốn tổ chức cuộc trắc thí tài tử để tìm người xứng đáng nhất để đối ẩm với nàng.

Xảo Nương vừa nói xong thì một tiếng đàn vang lên. Ngay sau tấm bình phong ngay trước đại sảnh từ lúc nào đã có thêm cô gái mang mạng che mặt đang ngồi. Hai tay nàng lướt qua lại trên phím đàn như múa tạo ra từng âm thanh làm rung động lòng người. Khúc nhạc gây lên hết sức bi thương hoài cảm khiến mọi người có cảm giác nhìn thấy lại quá khứ của mình, tựa như bộ phim chiếu chậm đầy chân thật.

Thanh niên tuấn mĩ thấy lại phụ hoàng, mẫu hậu. Thấy những hoàng huynh, hoàng tỷ bọn họ cùng hắn vui đùa rất vui vẻ. Thế rồi một ngày hắn được xác định có linh căn song thuộc tính và từ đó hắn đã dứt khoát từ bỏ tất cả bước đi trên con đường khác hoàn toàn. Với hắn tu tiên phải cắt đứt trần thế tình cảm, không ngờ lúc này đây hắn lại thấy mọi người đang vẫy tay với mình mỉm cười hiền từ, khoan dung. Thật sự tiên đạo có vô tình hay bản thân ta...vô tình mà hiểu đạo?

Bên cạnh tên thanh niên, Lão già khuôn mặt đang run rẩy. Lão thấy tay mình đầy máu, khắp nơi là máu. Để leo lên vị trí chấp sự của Miếu Hoa tông, lão đã ra tay với không biết bao nhiêu người, dù là người thân nhất lão cũng không tha. Giờ phút này rất nhiều người từng bị lão sát hại đang nhìn lão, miệng không ngừng kêu gào khiến lão chỉ muốn bỏ chạy nhưng càng chạy lại càng vô vọng. Từ xa quan sát, Xảo Nương thấy biểu hiện của lão già thì cười lạnh như đang nhìn 1 xác chết.

Đến Bàn tử thì nhìn quá thô tục, chảy cả nước miếng, quơ quơ tay liên tục vào không khí thờ hồn hèn:

- Đồ ăn của ta, mỹ nữ của ta, đừng bỏ đi mà, quay lại với Bàn gia đi.

Khương Thiên thì đang mỉm cười thật tươi. Cậu được sống lại những ngày thơ ấu, mỗi sớm cùng ông già hái thuốc, nấu thuốc. Cậu còn gặp lại dân làng yêu thương, có Tam thúc hay làm đồ chơi cho mình, thấy Tiểu quý phụ mình xất thuốc, lại được ăn bánh của Diệu thâm mỗi ngày nữa. Những ký ức thật đẹp a.

Nguyên Hạo giật mình, hắn thấy mình đang đứng lại ở mái nhà xưa. Mọi thứ.... vẫn như năm ấy, tất cả...từ cánh cửa, cái ghế, gốc cây đều đã khắc sâu trong tiềm thức của hắn. Đẩy cửa bước vào, mùi khoai thơm ngào ngạt xông ngay vào mũi, mắt hắn đã nhòe đi nhưng hắn vẫn tiếp tục bước đi về phía trước.

- Con trai yêu về rồi à. Mẹ đang nướng khoai mà tiểu Hạo thích nhất, con đợi tí nhé.

Nguyên Hạo ngấm nhìn bóng lưng gầy còm đó thật lâu, hắn biết những điều này không thực. Hắn không muốn tất cả mọi thứ là sự thật sao? Sai rồi, nếu nói người cổ chấp nhất trên đời này có lẽ không ai khác chính là Nguyên Hạo hắn. Suốt hai năm ở cô nhi viện hắn chưa từng tin rằng mẹ hắn đã mất. Hắn vẫn luôn để dành một củ khoai mỗi tuần đem đến bên ngôi mộ nhỏ kế bên nhà, hắn vẫn cứ như vậy suốt mười năm ròng. Đến một ngày chính phủ đến cưỡng chế bóc nhà lán ngôi mộ của mẹ hắn, khi đó người dân xung quanh không ai quên được hình ảnh một thiếu niên tay rớm đầy máu vẫn điên cuồng đào bới nơi ngôi mộ bị móc lên di dời đi. Suốt ba ngày, hắn đã đào đến không còn cảm giác mà gục xuống. Từ lúc đó hắn hiểu hắn đã không còn mẹ nữa rồi. Ngần ấy năm, chỉ hắn hiểu rõ mình đã sống trong ảo giác bao lâu, nên những hình ảnh trước mắt này với hắn chỉ là hoài niệm.

Thiên đạo vô tình, nhưng người hữu tình mới có thể vượt tất cả để hiểu thiên đạo. Đạo không phải xa lạ tất cả, không phải vô cảm với tất cả, chỉ có người thật sự cảm nhận tất cả, vượt qua được tất cả, chấp niệm tất cả, chấp nhận tất cả, buông bỏ tất cả mới đạt được đạo.

Một khúc nhạc ru giấc mộng một đời người. Chỉ là...tình mộng thật ra vẫn chỉ là đang trong một giấc mộng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Túy Hồng viện (Hạ) - Ái ngã (yêu ta đi)

Tiếng đàn cứ réo rất lòng người cho đến nốt cuối cùng, nữ tử che mặt lúc này mới lướt nhìn qua mọi người trong sảnh nhưng cô lập tức giật mình phát hiện ra Nguyên Hạo đang nhìn cô với cặp mắt rất có thần. Điều khiến cô bất ngờ không chỉ là việc hần không bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn của mình mà bởi vì hần không có tu vi. Thế nào mà một kẻ phạm nhân lại bình thân như vậy? Không lẽ hần không hề có quá khứ vui buồn ám ảnh? Hay là hần có thể vượt qua được những ám ảnh trong quá khứ, tự tại trong tâm hồn mình. Loại người thứ nhất vốn không tồn tại vì nhân sinh ai lại không có vui buồn cảm xúc chứ. Nghĩ đến đây nữ tử cảm thấy hứng thú với tên phạm nhân này. Lúc này tất cả mọi người lần lượt tỉnh táo lại, dù chỉ là một khúc nhạc nhưng tất cả lại có thể hồi tưởng lại đủ hương vị của quá khứ. Ở bàn đầu tiên, thanh niên tuấn mỹ đã sớm định thần vội đứng dậy chấp tay thủ lễ:

- Tiểu thư thật là tài hoa kinh điển, chỉ một khúc nhạc đã khiến tại hạ thật sự mở rộng tầm mắt.

Lần lượt các công tử cũng nhao nhao thay nhau tỏ lòng ái mộ, Xảo Nương mỉm cười đưa tay ra, giọng ngọt ngào câu dẫn:

- Cảm tạ các vị đã tán thưởng cho tiểu Mộng của chúng tôi, khúc nhạc vừa rồi có tên là Nhân Sinh Mộng. Nếu vị tài tử nào cảm thấy có thể trên mặt cảm nghệ có chút thành tựu xin mời bước ra thử tài biểu diễn.

Trắc thí vừa ra khiến hầu như mọi người nhẩn mặt, nếu có thể vượt qua cảm nghệ như tiểu Mộng cô nương thì chắc đã là danh chấn một phương rồi. Còn trình độ thua xa quá mà dám bước ra chẳng khác nào tình huống, tự bôi xấu mặt mình. Tên Hứa công tử cũng ngao ngán lắc đầu, hần biết khả năng của mình. Cuối cùng, trong đám người cũng có người bước ra, đó chính là tên nam tử tuấn mỹ:

- Tại hạ Vương Hiến, tam hoàng tử Đông Vũ quốc, xin thử chút tài mọn ra, kính mời Xảo tỷ và Mộng tiểu thư thưởng thức.

Rút ra cây đàn cổ chạm khắc khá tinh xảo, Vương Hiến bắt đầu khúc nhạc đầy bi tráng. Tiếng đàn mạnh mẽ như khí thế tướng quân giữa vạn quân, vô cùng sôi trào thể hiện rõ sự sát phạt của quân vương thiên hạ. Sau khi kết thúc, mọi người đều đồng loạt vỗ tay, rõ ràng tuy không thể so sánh với khúc Nhân Sinh Mộng kỳ diệu nhưng Vương Hiến đã bộc lộ cảm nghệ hơn người. Tất cả tài tử đều chờ đợi kết quả bởi trong đầu ai cũng nghĩ vòng trắc thí này rõ ràng Vương Hiến đã giành điểm áp đảo rồi. Quan sát thấy không còn ai định bước ra thi thử nữa, Xảo Nương định bước ra công bố kết quả thì bỗng khựng lại. Ánh mắt cô chuyển dời sang bàn của Bàn tử, hướng đến Nguyên Hạo nở một nụ cười mê hồn:

- Tiểu Mộng của chúng tôi hi vọng công tử đây có thể thử chút tài nghệ để nàng được mở rộng tầm mắt.

Mặc dù ánh mắt Xảo Nương đầy tha thiết nhưng trong lòng lại thắc mắc không biết vì sao tiểu Mộng lại muốn tên này lên tham gia trắc thí cảm nghệ. Nhìn thế nào cũng không phát hiện hần có linh khí dao động của tiên nhân, cũng không thấy hần này giờ có biểu hiện gì đặc biệt nha. Chính Nguyên Hạo cũng đang hỏi trời hỏi đất vì sao mình lại được vinh dự như thế? Hần vốn không hề quen biết cô gái kia mà. Chẳng lẽ ca đây quá ưu tú, đứng giữa bao người vẫn tỏa sáng? Thôi, chắc nàng ấy động lòng với ta thật rồi haiz...Phiền thật, đành phải thỏa lòng tương tư của cô ấy vậy. Lúc này trong đại sảnh, gần như tất cả mọi người đều hướng chú ý về bàn của Bàn tử. Tên Hứa công tử sắc mặt âm trầm, hần chỉ chờ trực để đập đám người Bàn tử một phát cho bõ tức. Còn gã Vương Hiến thì thờ ơ khinh thường, hần không tin một kẻ vô danh như Nguyên Hạo có thể làm trò trống gì. Những người khác cũng mang theo ánh mắt hoài nghi, chỉ có Bàn tử và khương thiên thì cổ vũ hò reo trợ lực cho Nguyên Hạo.

- Cổ lên Hạo ca, đệ biết huynh rất tài hoa mà.

- Nay, là huynh đệ, người không được làm mất mặt Bàn tử ta đâu đấy.

Nguyên Hạo bất đắc dĩ đứng dậy thở dài, ánh mắt xa xăm, hai tay chấp sau lưng bước đi chậm rãi, dáng vẻ đượm buồn. Hần cố giữ hình tượng như thể bước đến nhìn tiểu Mộng qua bình phong với ánh mắt nhu hòa vô hạn.

- Không biết ta có thể dùng cây đàn của nàng để gây lên khúc lòng mình không?

Xảo Nương tròn mắt lên nhìn. Tên này cũng trâu quá, nếu hần biết người hần đang nói chuyện là ai thì không biết sẽ sao nhĩ. Nhưng thái độ của tiểu Mộng càng làm mỹ phụ khó tin hơn, cô ta nhẹ nhàng đưa ngón tay một tí cây đàn đã đến trước mặt Nguyên Hạo

- Xin mời công tử.

Nguyên Hạo ngồi xuống đối diện với tiểu Mộng. Hần không vội đàn mà vẫn tươi cười với nàng như việc trắc thí này vốn không tồn tại. Đại sảnh này, mọi người ở đây đều hóa hư vô, chỉ còn có hần và nàng.

"Về lại khuôn mặt người, họa lại trong tim ta.

Ai cũng chẳng thể lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà ta vẫn như xưa, một thiếu niên đa tình"

Dạo đầu bằng bốn câu hát nổi tiếng ở địa cầu, Nguyên Hạo lại nhìn thật lâu vào mắt tiểu Mộng. Sau đó hắn bắt đầu đàn và hát. Hắn biết mình không phải thiên tài âm nhạc nên ra tay liền dùng bài "yêu ta" mà hắn thích nhất.

" Yêu ta được không

Hãy từ bỏ tấm thân kiêu ngạo

Không thể giấu nổi cô đơn, không đợi được một bờ vai

Giang hồ bá đạo cuộn cuộn

Mưa gió chẳng bình yên

Mãi ngấm nộ cười người, quên đi hương vị của nỗi đau

Tựa như một ngọn lửa cháy rực

Làm sao có thể quên được đây

Phiền não bất tận, tìm quên lãng trong vòng tay người

Mười ngón tay đau thương đan chặt vào nhau

Cùng nhau chạy dưới ánh trăng

Ta chẳng cần bất kỳ điều gì

Chỉ mong người yêu ta vậy thôi "

Không có lời tỏ tình hay, chỉ có lời tỏ tình đúng lúc. Không có lời nói cảm động nhất, chỉ có lời phù hợp mới đánh động tâm can. Thật sự lời bài hát không có gì phù hợp nhưng chính bối cảnh của tiểu Mộng lại khiến nó trở nên hoàn mỹ. Một kẻ phạm nhân, một tiên nữ địa vị bí ẩn không tầm thường, mọi thứ dường như cách biệt giữa trời và đất nhưng phút chốc cái khoảng cách đó lại bị phá vỡ thật đơn giản.

" Yêu ta được không

Hãy từ bỏ tấm thân kiêu ngạo."

Hắn biết thân phận ta sao, không thể a..Tiểu Mộng thật sự bối rối. Biết bao kẻ thiên tài, bối cảnh cường đại nhưng dù làm cách gì cũng không được nàng quan tâm. Nhưng giờ nàng lại bị một chàng trai phạm tội với giọng hát khàn khàn ám áp và một bài hát có giai điệu kỳ lạ như không thuộc về thế giới này tạo cho một cảm xúc kỳ lạ khó hiểu. Mặc dù Nguyên Hạo đã kết thúc phần biểu diễn của mình và trở về chỗ ngồi nhưng bên tai nàng vẫn văng vẳng hai câu cuối bài nhạc

" Ta chẳng cần bất kỳ điều gì

Chỉ cần người yêu ta vậy thôi"

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ca không thích chơi cờ con nít

" Tỉnh thánh a"

Các tài tử trong sảnh đều nhìn về Nguyên Hạo với ánh mắt bất ngờ lẫn ngưỡng mộ. Đàn một khúc, hát một bài, nghe thì rất đơn giản nhưng biết bao kẻ si

tình đã thất bại trong việc cố gắng lay động được trái tim mỹ nhân. Vậy nên Lý Bạch, thi hào đời nhà Đường mới có câu: "Mỹ nhân nhất tiến hoá thiên kim" (Nụ cười của người đẹp đổi ngàn vàng). Ánh mắt Vương Hiến nhìn Nguyên Hạo đã không còn vẻ khinh thị mà thay vào đó là một tia oán độc. Bản thân hắn là tiên nhân, vương triều hoàng tử, vì lẽ gì một bài hát tầm thường như vậy lại khiến tiểu Mộng chú ý. Haiz Nguyên Hạo mà biết trong lòng gã đang nghĩ gì thì sẽ thương cảm và lập tức phổ cập cho hắn một khóa cấp tốc về tán gái a. Tên này quá non rồi, hát nhạc chiến trường thì để cổ vũ binh sĩ ra trận, đối với mỹ nữ người cổ vũ cái rắm à. Mặc dù là thanh niên FA lâu năm nhưng Nguyên Hạo hắn cũng đọc qua nhiều tiểu thuyết ngôn tình, phim tình cảm Hàn Quốc nên kinh nghiệm phong phú hơn một tên hoàng tử luôn có người đẹp kề bên, không bao giờ phải đích thân đi cưa gái a.

Bàn tử và Khương Thiên thì miệng hình chữ O to tròn. Cả hai chưa bao giờ thấy tên này bàn luận nhiều về nữ sắc, vậy mà lại là một cao thủ tình trường nha. Tên này ẩn giấu thật là sâu, chuyện này về phải ép hắn truyền thụ vài chiêu mới được. Ánh mắt Xảo Nương lúc này khá phức tạp, cô đã trải khá nhiều nên thấy rõ màn biểu diễn vừa rồi của Nguyên Hạo đã tác động được vào tiểu thư. Xong cô lại nhanh chóng lắc đầu cười mỉm: "Cũng chỉ là cảm xúc thoáng qua thôi, nếu chỉ đơn giản vậy đồn hạ được tiểu thư thì mấy tên thiên kiều tông môn chín, mười sao kia không phải đã thành công lâu rồi ư.". Nghĩ như thế, Xảo Nương thoải mái lấy lại phong thái bước lên tuyên bố:

- Cảm ơn phần cảm nghệ và giọng hát tuyệt vời của Nguyên công tử. Xin nhắc lại, sau khi hết bốn vòng thi, tiểu Mộng sẽ có đánh giá cuối cùng cho mọi người. Nếu không còn vị nào muốn thử sức với cảm nghệ, chúng ta sẽ bước qua trắc thí kỳ nghệ.

Xảo Nương vừa dứt lời thì lúc này một bàn cờ đã được bung ra trước bức bình phong. Nguyên Hạo hiểu kỳ quan sát loại cờ kỳ lạ này.

- Kỳ nghệ không phải là chơi cờ vậy sao?

Mặc dù không được đi học đầy đủ nhưng kỳ nghệ của hắn lại thuộc dạng quái thai. lần đầu tiên khi đi đánh giày Nguyên Hạo đã nhìn thấy mấy ông lão đang chơi cờ và lần la hỏi thăm, tập tành. Vốn mọi người cũng chỉ hướng dẫn hắn những qui tắc cơ bản của cờ vậy thôi nhưng thiên phú hắn lại khiến mấy lão già đó trở mắt. Lúc đầu họ còn chỉ bảo hắn, sau đó là thi đấu nhường hắn và đến cuối cùng là hắn nhường lại người ta. Dù Nguyên Hạo không coi kỳ nghệ là sự nghiệp nhưng hắn lại có đam mê và lí giải độc đáo riêng của mình. Sau khi nhìn rõ bố cục và quân cờ, hắn xem bàn cờ đang bày ra kia nhìn khá giống cờ ca-rô mà mọi người vẫn hay chơi giải trí.

- Thú vị nhỉ, không ngờ nơi này lại dùng cờ này để thi đấu với nhau. Hắn là việc sáng tạo ra các loại cờ ở thế giới này còn rất lạc hậu.

Đang hứng thú suy nghĩ mông lung thì Bàn tử ngồi kế hắn đã đứng dậy bước ra.

- Chỉ là chơi cờ thôi, để Tổng Khuyết ta đến nào.

Mọi người liền dồn chú ý về phía Bàn tử. Trong suy nghĩ của tất cả, tên này đi chung với Nguyên Hạo không chừng cũng có tài năng hơn người chẳng. Lúc này Tiểu Mộng phía sau bình phong nhẹ nhàng lên tiếng:

- Chúng ta thi đấu theo thể thức đánh ba ván, ai thắng hai ván trước là kết thúc. Mời công tử ra cờ trước.

- Mỹ nhân, ta đường đường là nam nhi đại trượng phu làm sao có thể để nàng nhường như vậy. Hắc hắc ta chấp nàng đi trước... à không chấp nàng đi trước ba quân cờ luôn.

Bàn tử vỗ ngực đồng dạ tuyên bố, hắn thấy hình tượng mình tuyệt không thua Nguyên Hạo đã thể hiện vừa rồi nha. Ánh mắt Xảo Nương quái khí nhìn Bàn tử, ở đâu chui ra tên cực phẩm này thế này, hắn quá tự tin hay nào chỉ toàn mỡ thôi thế. cờ ca-rô năm ô liên tục là thắng mà hắn mới vào đã chấp 3, có "dũng khí" nha. Tiểu Mộng bật cười, tiếng cười của nàng nhẹ nhàng thanh tao khiến mọi người đều cảm thấy muốn đắm chìm mãi trong đó.

- Nếu Tổng công tử đã muốn thì Mộng Kỳ xin phép.

Tiểu Mộng lại chỉ nhích khẽ ngón tay thì những quân cờ tự động bay lên rơi chính xác vào vị trí trên bàn cờ. Bàn tử cũng vén tay áo lên bắt đầu xông vào trận đây khi thế nhưng chỉ sau vài chục hơi thở hắn đã nhanh chóng thua cả hai ván.

- Hê hê tiểu Mộng cô nương, vừa rồi ta hơi gấp gáp nên đánh không suy nghĩ kỹ lắm. Không biết chúng ta có thể đấu lại không?

Bàn tử hèn mọn gãi gãi đầu năn nỉ.

- Người tiếp theo.

Hắn vừa dứt lời thì giọng Xảo Nương vang lên. Nàng phất tay thổi Bàn tử bay vù về phía chỗ ngồi của mình khiến hai người Trương Bình và Điền Bá vội lao đến đỡ hắn. Thấy Bàn tử còn định lao lên, Trương Bình vội ngăn lại nói nhỏ vào tai hắn:

- Bàn thiếu bình tĩnh, Xảo Nương này rất đáng sợ. Uy áp áp tỏa ra chúng ta không chịu nổi, rõ ràng tu vi ít nhất là Trúc cơ kỳ, chúng ta không phải đối thủ đâu.

Nghe đến Trúc cơ kỳ khuôn mặt Bàn tử co rúm lại. Hắn vội vàng nghiêm chỉnh về chỗ ngồi, sắc mặt hết sức trang trọng, thật ra lúc này lưng gã đã đầy mồ hôi lạnh.

"Bà nương này là Trúc cơ kỳ trời sao trời ạ, thật quá đáng sợ rồi."

Nhìn thấy Bàn tử bị quăng như con chuột về bàn, Hứa công tử không kìm được vui vẻ. Hắn cũng đứng dậy lên tràng thi thố, vốn cũng tự tin kỳ nghệ của mình lại muốn khi dễ Bàn tử thêm một cái.

- Hình như vị công tử đây rất tự tin nha.

Xảo Nương liếc nhìn đến Hứa công tử rồi đứng đưa bầu ngực sữa của mình khiến gã đang bước đi đầy kinh đảm phong vân suýt nữa vấp té. Phía dưới mọi người cũng biến sắc, yêu nghiệt a, không cần thận với ả sẽ bị hố một cú giống tên này. Vợ vàng chính đồn lại y phục, Hứa công tử vội chấp tay về phía bình phong thủ lễ:

- Tại hạ là Hứa An Tài, xin mạn phép được thỉnh giáo kỳ nghệ của tiểu Mộng cô nương.

Vừa dứt lời thì từ phía sau lưng gã bỗng lúc này vang lên tiếng của Bàn tử:

- Ê tên gan thò kia, Bàn gia gia ngươi còn dám nhường Tiểu Mộng cô nương ba nước cò. Ngươi lại không dám nhường cái gì, vậy thì về mua khối đầu hủ đập đầu vào tự tử đi cho bớt nhục.

Hứa An Tài trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi muốn quay xuống chửi tay đôi với Bàn tử nhưng đang đứng trước giai nhân nên đành phải giả điếc mà thôi.

- Hứa công tử không cần phải nhường Mộng Kỳ, xin mời công tử ra cò.

"Hừ... Tên mập đáng chết, đợi ta thắng Mộng cô nương rồi sẽ cho mày đẹp mắt."

Hứa An Tài bỏ qua chuyện của Bàn tử vội tập trung ứng chiến nhưng cũng chỉ sau một chum trà thời gian thì...

- Haha ta nói mà, thể loại này sợ là phải kiếm cái lỗ mà chui xuống á. Để người ta nhường đi trước mà cũng thua nhanh chóng đến vậy, Bàn gia ta bội phục, bội phục nha.

Bàn tử cười lẫn lộn nhìn về phía Hứa An Tài châm chọc làm gân xanh của hắn nổi lên, nộ khí xung thiên:

- Tên mập đáng ghét, ta liều mạng với ngươi.

Hứa An Tài vừa định lao xuống ăn thua đủ với Bàn tử thì lại một tiếng gió quen thuộc vang lên. Hắn lại như điều đứt dây bị thổi về chỗ ngồi, chỉ kịp nghe giọng nói lạnh nhạt quen thuộc của Xảo Nương.

- Mời vị kẻ tiếp.

Thấy Nguyên Hạo vẫn không có ý định tham gia, khoe miệng Vương Hiến nhếch lên. Một tên nhà quê, vòng trước ngươi chỉ là ăn may thôi. Bàn điện hạ tử nhỏ đã luyện cò với phụ hoàng, các vị lão sư. Trong hoàng cung ta muốn tìm đối thủ cũng khó, vòng này chắc chắn mỹ nhân sẽ phải về tay bàn điện hạ. Càng nghĩ càng đắc ý, Vương Hiến hiên ngang bước lên, hắn còn cố ý lướt nhìn qua Nguyên Hạo một cái.

- Vương Hiến kỳ nghệ từ bé rèn luyện cũng có chút thành tựu, hi vọng có thể cùng Tiểu Mộng cô nương nghiên cứu kỳ đạo.

Vương Hiến vừa ra lời đã không đặt mọi người trong mắt. Vốn dĩ hắn cũng không nghĩ mình sẽ thua trận nên mới nói là muốn cùng nghiên cứu kỳ đạo thay vì luận bàn. Tất cả mọi người đều nghe hiểu ý hắn, nhất thời không khí không thoải mái lắm. Không ít kẻ hung hăng đều muốn mở to mắt ra xem hắn tài nghệ đến cỡ nào.

- Nghiên cứu thì không dám, Mộng Kỳ chỉ có thể tiếp công tử vài ván cò mọn thôi. Xin mời công tử.

Rõ ràng Vương Hiến có vốn liếng để tự tin, hắn không dễ dàng hề dao động như những kẻ trước. Nhưng sau vài nước cờ dần dần hắn cũng bắt đầu đổ mồ hôi, từng bước từng bước hắn đang bị Tiểu Mộng ép vào hạ phong. Cố gắng vùng vẫy nhưng sau nửa nén nhang, Vương Hiến hoàn toàn thất bại, hắn ỉu xiu bước xuống tràng.

- Ta tưởng thế nào, hóa ra cũng là thua thôi. Nếu từ bé cực khổ luyện cò đến giờ mà vẫn thế thảm vậy, lão tử ta thà chỉ ăn chơi cho khỏe thân.

Cả đám nghe Bàn tử châm chọc thì cười phá lên, các bàn khác cũng nhao nhao phụ họa. Sự lớn lối của Vương Hiến rõ ràng không được lòng người. Quay người lại âm độc nhìn về phía đám Bàn tử, Vương Hiến bỗng nhiên nghĩ ra gì đó liền cười lạnh lên tiếng:

- Ta tài không bằng người nên xác thực đáng bị cười chê, Nguyên Hạo huynh vòng trước tài năng kinh diễm, cầm nghệ tuyệt thế. Ta nghĩ ở phương diện kỳ nghệ cũng tạo hóa kinh thiên, không biết Nguyên huynh có thể cho ta và mọi người thỏa lòng mãn nhãn được không?

Vương Hiến nói nghe rất chân tình nhưng ai cũng nhìn ra hắn đang bỏ đá xuống giếng. Phụt... Nguyên Hạo suýt tí phun ra chửi tục. Lão tử có làm gì ngươi mà phải hại ta, ca không có phóng hỏa đốt nhà, không thiếu nợ tiền, càng không chọc ghẹo tỷ tỷ của nhà ngươi nha. Đáng lẽ ngươi bị hắn ghét phải là tên Bàn tử mập này mới đúng chứ? Nguyên Hạo muốn khóc không ra nước mắt, hắn luôn sống khiêm tốn nhưng sao ai cũng lại kiếm hắn gây sự thế này (số "đỏ" quá mà). Đúng là ưu tú quá không tốt, người hâm mộ rất nhiều nhưng kẻ ganh tỵ cũng vô số...Haiz không trốn tránh được thì đành phải đối mặt thôi.

Nguyên Hạo ánh mắt trở nên thờ ơ lãnh cảm, ngạo nghễ nhân sinh, vẫn phong cách chậm rãi bước lên từng bước. Lúc đi ngang qua Vương Hiến hắn nhìn thẳng vào mắt đối phương không hề e ngại. Tổ tông nhà ngươi, Nguyên Hạo ta từ bé đến lớn chưa biết sợ ai bao giờ. Đứng đến ca, ca đánh không lại cũng nghĩ cách chơi chết ngươi. Lướt qua Vương Hiến như hắn vốn không đáng để mình quan tâm, Nguyên Hạo hướng về phía bình phong bước đến. Xảo Nương đứng gần đó phát hiện một tia sát cơ thoáng qua trong mắt của Vương Hiến, nàng lắc đầu:

"Không sợ hãi, đó là bản tâm của cường giả. Nhưng đáng tiếc hần chỉ là phạm nhân, hành động chọc giận Vương Hiến như vậy khác gì tự đào mồ chôn mình. Nếu hần có thể tu luyện, Xảo nương ta cũng cảm thấy có chút thương thức hần a."

Dừng trước bàn cờ, Nguyên Hạo không hề tỏ ra quan tâm mà chỉ đứng yên nhìn bóng hình phía sau bình phong mà thôi. Dù không nhìn thấy rõ ràng do bị ngăn cách nhưng hần cảm giác phía bên kia cô gái đó cũng đang ngắm nhìn hần. Tiểu Mộng lúc này hai má hơi đỏ lên, không hiểu tên này muốn làm gì mà cứ đứng nhìn mình hoài, ở đây cũng không phải ít người đầu nha. Cuối cùng nàng đành phải mở lời phá vỡ không khí im lặng kì cục này:

- Không biết công tử muốn ra cờ trước hay nhường tiểu Mộng ra trước?

Tiểu Mộng dời ánh mắt đi, Nguyên Hạo nhìn xuống bàn cờ rồi lướt qua mọi người. Như không như có hơi dừng lại ở Vương Hiến cười cợt nói:

- Ca không thích chơi loại cờ con nít này.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tương Tư cục

Tất cả mọi người đều sững sờ trước lời nói của Nguyên Hạo, Vương Hiến thì cười lạnh lớn tiếng đã kích:

- Người không muốn luận cờ với Tiểu Mộng cô nương thì thôi. Sao người lại dám miệt thị môn cờ mà người trong thiên hạ này đều yêu thích, Nguyên Hạo người thật to gan.

Mọi người lập tức lớn tiếng đồng tình, nhiều kẻ quá khích còn muốn xông lên túm lấy Nguyên Hạo. Phải nhờ đến Xảo Nương ra tay can ngăn mọi người mới bình tĩnh lại nhưng hàng loạt ánh mắt bất thiện về phía hần. Vương Hiến khoai trá trong lòng, phen này tên này ra ngoài cũng sẽ bị nhiều người lột da thôi. Làm như không nghe thấy thái độ bức xúc của mọi người, Nguyên Hạo vẫn tỏ ra hờ hững khiến tiểu Mộng buộc phải lên tiếng:

- Tiểu Mộng nông cạn, không biết ý công tử như thế nào?

Tiểu Mộng nhìn nàng, Nguyên Hạo dịu dàng trả lời:

- Không biết Tiểu Mộng cô nương có thể cùng ta chơi một môn cờ ở quê nhà mà ta rất đam mê không?

- Không biết loại cờ mà công tử yêu thích là gì? Nếu Tiểu Mộng biết thì có thể phụng bồi người đôi chút.

Tiểu Mộng khá ngạc nhiên trước câu trả lời của đối phương nên không nhịn được hỏi lại.

- Không biết Tiểu Mộng cô nương có nghe đến cờ vây hay không?

- Cờ vây?

Tiểu Mộng lẩm bẩm. Cô vốn yêu thích đánh cờ từ bé, đã đi chu du khắp nơi và gặp nhiều loại cờ khác nhau nhưng vẫn chưa nghe đến loại cờ vây này bao giờ. Đêm chiều một lúc, Tiểu Mộng lắc đầu đáp:

- Mặc dù tiểu Mộng cũng có cơ duyên hiểu biết được vài loại cờ khác nhau nhưng thật sự vẫn chưa nghe đến cờ vây bao giờ. Nguyên công tử có thể giới thiệu xuất xứ của môn cờ này không?

Đúng như mình nghĩ, Nguyên Hạo mở cờ trong lòng bèn bày ra dáng vẻ xuất thần, hồi tưởng xa xăm:

- Cờ vây, cũng không ai biết rõ ràng năm xuất xứ hay do ai sáng tạo ra, chỉ biết nó có từ rất rất lâu rồi. Truyền thuyết rằng có một vị vua khi đang đi dạo thì nhìn thấy hai vị tiên đang ngồi đối diện nhau dưới cây tùng. Ông ngắm họ vạch những đường ngang dọc trên cát, rồi đặt những miếng đá đen trắng trên hàng vẽ như đang bày trận đồ. Khi đến gần hỏi thăm thì ông đã được hai vị tiên đó truyền lại cho mình cờ vây và ông đã phát triển nó cho mọi người và lưu truyền đến thế hệ sau. Khương Thiên, đệ lấy bộ cờ vây ra đi.

Khương Thiên đã chuẩn bị sẵn từ dưới vôi mang bàn cờ đem lên rồi lui xuống. Cậu mỉm cười giả hoạt nhìn Nguyên Hạo, môn này cũng chính Hạo ca dạy cho hần. Bình thường luôn đem theo bên người để huynh đệ tập luyện với nhau khi rảnh rỗi. Không ngờ bây giờ Hạo ca lại dùng nó để dụ dỗ tỷ tỷ kia nha, ca thật là đại tài.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều hiếu kỳ muốn chạy lên để quan sát rõ ràng bàn cờ mới mẻ kia nhưng ngại thực lực khủng bố của Xảo Nương nên vẫn ngồi xa nhìn lại.

- Một bàn cờ là một vũ trụ và các quân cờ là những hành tinh. Đó chính là một tiểu vũ trụ do ba trăm sáu mươi thiên thể hợp lại mà thành. Cấu trúc bàn cờ có mười chính đường dọc và mười chín đường ngang, tổng cộng có ba trăm sáu mươi một giao điểm. Một điểm dư ở trung tâm được gọi là Thiên

Nguyên, tức là Thái Cực, đại diện cho trung tâm của vũ trụ. Vị tiên nhân đó từng nói một câu miêu tả về cờ vây: "Nó đi theo cách vận chuyển của Trời và Đất. Từ khi bàn cờ vây thành lập đến nay, chưa ai hoàn toàn phá giải được nó"

Rung động mãnh liệt, Tiểu Mộng hoàn toàn bị bàn cờ kỳ lạ và những lời giới thiệu của Nguyên Hạo kích thích. Nàng vội vàng hỏi:

- Không biết chơi môn cờ này có khó không? Nguyên công tử có thể hướng dẫn cho Tiểu Mộng xem thử không?

Nguyên Hạo ngẫm nghĩ một tí rồi ôn nhu nói:

- Cờ vây rất phức tạp nhưng khi đã biết chơi sẽ như mở ra cả một thế giới. Cờ không đơn thuần là trò chơi nữa, mà là đấu trí, là cách sống, là rèn luyện, là khám phá thiên địa. Chúng ta sẽ tìm được tất cả khi chơi cờ vây: nhân sinh, thiên địa nguyên tắc. Nếu Tiểu Mộng tiểu thư muốn học, tại hại vui lòng phụng bồi nhưng ta phải gấp mặt tiểu thư mới có thể trực tiếp hướng dẫn rõ ràng được.

Xảo Nương một bên cảm thấy không ổn. Cô định truyền âm ngăn cản nhưng tính ham chơi của tiểu thư vẫn còn rất mạnh.

- Được, được thôi. Xảo Nương sắp xếp đề tạ và Nguyên huynh có thể cùng chơi cờ vây này nhé.

Xảo Nương cười khổ lắc đầu. Cô quá hiểu tiểu thư của mình nhưng cũng hết cách. Đám công tử bên trong đại sảnh thì ghen tị đến đỏ mắt, Vương Hiến giận nghiến răng kèn kẹt. Hắn không ngờ muốn hại đối phương lại trở thành may áo cho người, thật là trò cười mà. Lần này hắn quyết không để Nguyên Hạo yên lành rời khỏi Biên thành này.

Chỉ chớp lát dưới sự sắp xếp của Xảo Nương, Nguyên Hạo và Mộng Kỳ đã ngồi đối diện nhau. Giờ phút này hẳn thật sự quá rung động. Mặc dù vẫn mang mạng che mặt nhưng ánh mắt như hồ thu, mái tóc dài thướt tha, vóc dáng hoàn mỹ, bộ ngực vừa vặn, đôi chân thon dài, trên người tiểu Mộng lại có mùi hương quyến rũ tỏa ra khiến hắn gần như không thể tập trung được. Nàng thấy hắn thất thần vậy thì chỉ biết đỏ mặt im lặng. Xảo Nương đành phải ho nhẹ khiến Nguyên hạo giật mình tỉnh lại.

- A haha, thật là thất lễ, chúng ta bắt đầu thôi. E hèm, nói đến cờ vây, chúng ta chia làm hai bên đen trắng. Tiểu Mộng cô nương có thấy không, chúng ta có ba trăm sáu mươi mốt điểm có nghĩa là có ba trăm sáu mươi mốt cách để khởi đầu ván cờ. Có thể nói cờ vây là môn cờ giới hạn về luật lệ nhưng vô hạn về chiến thuật nên mỗi người chơi sẽ tự chiêm nghiệm ra những đối sách riêng của mình để thi đấu với đối thủ. Ngoài ra, cờ vây còn dạy chúng ta Nhân đạo. Cũng như dàn quân đánh trận, những kẻ muốn thắng nhanh, kết quả chỉ là thua càng nhanh mà thôi.

Dưới sự chỉ dẫn của Nguyên Hạo, Mộng Kỳ đã từ từ nắm rõ được các luật lệ và kỹ thuật cơ bản trong cờ vây như ăn quân, chẹt quân, chạy quân, chiếm đất. Càng chơi nàng càng cảm thấy môn cờ này quá tuyệt diệu, càng chơi càng khám phá nhiều thứ. Giờ phút này không ai nhận ra đây là tiểu Mộng cao quý khó gần nữa mà là một tiểu cô nương đang mê chơi quên cả thời gian.

- Mộng Kỳ muội, nếu như những loại cờ khác người chơi phải giành chiến thắng tuyệt đối thì ở cờ vây người chơi lại tìm kiếm lợi thế tương đối. Ở những môn cờ khác chúng ta nhằm vào tiêu diệt từng quân của đối phương trong những thế đối đầu trực tiếp thì trong cờ vây người chơi di chuyển vào chỗ trống và dần dần làm tiêu hao sức mạnh chiến lược của đối thủ. Nghệ thuật cờ vây này có thể áp dụng làm triết lý dụng binh: Chiến thắng thông qua lợi thế về tâm lý hơn là qua đối đầu trực tiếp. Đây là đỉnh cao của nghệ thuật quân sự.

Từ bàn cờ quan hệ hai người xích lại gần nhau nhiều hơn. Cách xưng hô cũng cải biến từ công tử sang huynh muội. Đã một canh giờ trôi qua, Xảo Nương buộc phải nhắc nhở Tiểu Mộng là mọi người còn chờ đợi ở ngoài. Chập chập đứng dậy, Tiểu Mộng luyến tiếc nhìn Nguyên Hạo rồi vui vẻ hỏi:

- Nguyên Hạo ca chơi cờ vây thật giỏi. Dù muội mới tiếp xúc nhưng cảm nhận được cách huynh hạ cờ rất sâu sắc. Từ lúc chơi cờ đến giờ huynh có gặp ai là đối thủ chưa?

Nguyên Hạo nghe câu hỏi thì lặng im hồi tưởng lại một tí, sau đó băng quơ đáp:

- Có một người. Vào hai năm trước huynh gặp được một vị cao nhân ở một đại hội cờ vây giao lưu ở quê nhà. Ông ta là một vị kỳ Thánh (Kisei), đây là danh hào gần như cao nhất ở bộ môn cờ này. Lúc đó, ta đã mạo muội xin luận cờ một ván với ông ta. Haha, lúc đó ta chỉ bằng bột trẻ con thôi nhưng thật không ngờ ông ấy lại đồng ý.

Tiểu Mộng tò mò vội hỏi tiếp:

- Vậy kết quả ván đó như thế nào vậy Hạo ca?

- Ta thua haha. Nhưng Khi ta đứng dậy định rời đi thì ông ta gọi ta lại, nhìn thật sâu rồi nói: Ngươi không thua.

- Tại sao ông ta lại nói như vậy?

- Bởi vì ý nghĩa thật sự của cờ vây là nhân sinh. Qua cờ vây ta hiểu được nhân sinh của mình và của đối thủ. Càng thi đấu huynh càng thấy được bản ngã, tìm ra đạo của mình. Ván cờ đó ta đã học được rất nhiều điều từ ông ta nhưng ông ta không hiểu thấu những gì ta muốn truyền tải ngược lại.

Nguyên Hạo đứng dậy hoài niệm rồi cất bước tính đi ra ngoài. Đột nhiên Tiểu Mộng phía sau nắm lấy tay áo của Nguyên Hạo thì thầm:

- Nguyên Hạo ca, sau này huynh còn có thể cùng muội chơi cờ nữa không? Luận cờ với huynh rất thú vị, muội không muốn nó kết thúc nhanh như vậy.

Nguyên Hạo khựng người lại trong khoảng khắc nhưng không quay lại. Hắn cúi đầu trầm ngâm rồi thở dài, tiếp tục cất bước đi ra, chỉ để lại cho Mộng

Kỳ tiếng cười đầy thương cảm:

"Nhân sinh như kỳ

Lạc tử bất hồi

Kỳ tàn. Diệp hạ

Tương tư thành cục"

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bức họa thần thú

Tất cả mọi người ở ngoài sảnh giờ này lòng nóng như lửa đốt. Đánh cờ thôi mà cũng tốn cả canh giờ sao, các người luận cờ vài ba ván hay mấy trăm ván thế. Tuy khó chịu ra mặt nhưng mọi người vẫn không ai bỏ về. Dù những kẻ không có ý định thi thố thì cũng ở lại với hi vọng được chiêm ngưỡng mỹ nhân. Lúc này, Nguyên Hạo lững thững từ sau bức bình phong bước ra. Trong mắt hắn là vẻ u sầu nhưng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một nụ cười đầy ý mỉa mai.

- Haha thật có lỗi quá, vì Tiểu Mộng cô nương quá yêu mến môn cờ vây này nên tại hạ phải dốc lòng bồi tiếp. Hi vọng các vị huynh đài bằng hữu không buồn lòng nha.

Móa...Tên này đúng là da mặt dày mà, được gặp riêng mỹ nhân để chơi cờ mà còn vênh mặt lên tinh tướng nữa chứ. Ai ai cũng hận không thể lao lên đập vào mũi tên kịch cỡm này vài phát. Xảo Nương cũng vừa ra đến đề chủ trì tiếp tục cuộc trắc thí. Ánh mắt cô nhìn về Nguyên Hạo tràn đầy phức tạp, có hứng thú, có tiếc nuối, có thông cảm, cũng có chán ghét. Hắn rất tài năng... Xảo Nương cũng cảm nhận được ít nhiều sự tinh diệu của cờ vây. Những người có linh hội cao trong môn cờ này tuyệt đối là hàng trí giả, thậm chí cô còn cảm nhận được bên trong môn cờ này ẩn chứa thiên địa pháp tắc vô cùng vô tận. Nếu hắn có thể tu hành, kẻ này tuyệt không phải vật trong ao. Đáng tiếc tên này chỉ là phạm nhân! Nàng có thể thấy ánh mắt hắn nhìn tiểu thư, đó không phải là dục vọng, mà là thương thức. Tên Nguyên Hạo này là một kẻ biết ngấm hoa, thưởng hoa và không phải kẻ hái hoa tùy tiện. Khoảng khắc khi hắn quay đầu bước ra, bóng dáng hắn hết sức tịch mịch, vô lực. Chắc có lẽ hắn hiểu được khoảng cách giữa mình và tiểu thư nên đã từ bỏ không níu kéo. Thế nhưng những lời cuối hắn bỏ lại lại ghim vào tâm tưởng tiểu thư một khúc mắc khó xóa được. Sau này hắn và tiểu thư sẽ không gặp lại nữa nhưng hắn đã thành công tìm được vị trí trong lòng của giai nhân rồi.

Tiểu Mộng cũng đã an vị trở lại sau bình phong nhưng trong lòng thì mông lung suy nghĩ không ngừng. Ở tuổi mười lăm, tâm hồn nàng như mặt hồ thu, một chiếc lá thôi cũng làm mặt nước rung động. Thường ngày nàng hay cảnh giác bài xích những kẻ tán tỉnh mình. Với sự bảo bọc của phụ mẫu và sự cường đại của tông môn thì những chiêu trò lấy lòng theo lối mòn của bọn thiên kiều chỉ làm nàng thêm chán ghét. Còn Nguyên Hạo hắn, nếu ở địa cầu những trò vừa rồi chắc chắn trăm phần trăm là tay không ra về. Nhưng ở nơi này nó lại rất mới mẻ, độc đáo thú vị. Lần đầu tiên luôn khắc cốt ghi tâm, không có thể quên, cũng không có những câu tình ý nào nhưng chuyện tình nào cũng xây nên từ những viên gạch đơn giản đầu tiên. Càng chắc chắn, càng có thể đi rất xa cùng nhau đến tận cùng.

- Đã qua hai vòng trắc thí với những bất ngờ đầy hấp dẫn, bây giờ chúng ta đến phần thi hội họa. Có thể nói khi nhắc đến "họa" thì điều cần nhất là thiên phú nên đây là vòng thi chờ đợi có nhiều bất ngờ nhất.

Xảo Nương khéo léo lôi kéo sự chú ý của mọi người trở lại. Hàng loạt khung vẽ đã được đặt lên giữa đại sảnh, rõ ràng đây sẽ là phần thi hầu hết mọi người sẽ tham dự. Đúng như Xảo Nương bình phẩm, họa là một lĩnh vực khác với các môn còn lại. Người có thể học đàn, tập chơi cờ nhưng nếu không có năng khiếu thì rất khó để vẽ được bức họa ra hồn. Trong khi mọi người bắt đầu chuẩn bị, Hứa An Tái lại bước ra chỉ thẳng vào Bàn tử quát:

- Tên mập kia, có ngon thì cùng ta thi tài hội họa. Kẻ nào thua phải gọi đối phương là gia gia, người có dám thi không?

- Bàn gia gia của người có gì mà không dám, ta cũng muốn nghe đứa cháu này kêu từ lâu rồi.

Bàn tử không hề chịu nhún nhường, hùng hổ đáp trả. Rất nhiều công tử hai vòng trước im lặng thì giờ đều muốn thi triển tuyệt nghệ của mình, Vương Hiến trong đám người bước ra đến trước Nguyên Hạo. Gã cố nặn ra dáng vẻ hòa ái:

- Nguyên Hạo huynh thật khiến Vương mỗ bội phục, có điểm phúc cùng giai nhân luận cờ trực tiếp. Ở phần hội họa này, tại hạ hi vọng có thể cùng Nguyên huynh đệ tiếp tục thi triển khả năng của mình. Chúng ta nên đánh cược một tí để tạo động lực. Vậy đi, ai thua thì sau hôm nay sẽ mời đối phương uống rượu có được không? Tại hạ thật sự hi vọng có thể cùng Nguyên huynh giao hảo nhiều hơn.

Khí phách quân vương trên người Vương Hiến cùng với lời nói đầy tha thiết khiến nhiều người cảm thấy hắn rất chân thành nhưng Nguyên Hạo đã hiểu rõ con người tên này. Con sư tử đang ẩn nấp thì khi nó cắn người sẽ một phát lòi đĩnh. Tốt nhất là sau khi xong việc phải lòi cả đám chạy về tông môn ngay.

- Vương huynh quá lời, tại hạ chỉ là phạm nhân tục tử. Nào có dám trèo cao mà cùng hoàng tử ngồi đối ẩm chứ.

- Nguyên huynh tuyệt đối xứng đáng. Thôi, ý ta đã quyết, tối mai ta sẽ đợi huynh ở Hoàng Lan viện ở phía tây Biên thành, hi vọng Nguyên huynh sẽ đến.

Vương Hiến biết trước Nguyên Hạo sẽ tìm cách từ chối nên hẳn muốn dồn ép bằng mọi giá. Nếu con kiến hôi này có thể chạy thoát khỏi tay hắn thì thật là chuyện si nhục nhất trong đời. Sau khi dứt câu, Vương Hiến quay đầu đi thẳng, hẳn không để cho Nguyên Hạo có cơ hội nói thêm lời nào.

- Vòng trắc thí này thời gian là một nén nhang, mọi người tự do vẽ tác phẩm mình tâm đắc nhất. Trắc thí bắt đầu.

Sau tiếng chuông tính giờ vang lên, đa số các vị công tử đều lao ngay vào vẽ, chỉ có một số ít vẫn chưa bắt đầu. Bọn họ dường như đang suy ngẫm điều gì đó, trong đó bao gồm cả Nguyên Hạo, Vương Hiến, vài vị công tử và có cả Bàn tử.

- Những người này mới thật sự là đối thủ chính của phần thi này, những kẻ vội vàng kia đều không đáng quan tâm. Họa sĩ cao cấp là phải nhìn ra bố cục bức tranh của mình trước khi vẽ, nếu không thì vẽ ra chỉ là bức tranh thứ phẩm mà thôi.

Phía sau lưng Tiểu Mộng xuất hiện ông lão râu tóc bạc phơ, hình ảnh hư hư thật thật, nhìn rất quý dị. Vừa nghe giọng Tiểu Mộng liền quay lại mỉm cười đầy tinh nghịch:

- Sư phụ, người cũng chịu xuất hiện rồi sao. Lão gia người thương mấy bức họa còn hơn cả Mộng nhi nữa.

Tiểu Mộng làm ra vẻ úy khuất nói. Ông lão cười ngọt ngào trêu mếu xoa xoa đầu tiểu mộng như người ông hiền lành:

- Haha tiểu Mộng ngoan, sao có thể so sánh như vậy được? Những tên tiểu bối này còn chưa đáng ta để mắt đến đâu, chỉ là nhầm chán hiền thân tí thôi.

Nếu Bàn tử nghe được mình được vị lão giả kia đánh giá cao vậy chắc hẳn sẽ khóc ngất vì hạnh phúc mất. Chỉ vì mạnh mẽ mà tham gia so tài nhưng hẳn sớm phát hiện ra từ bé giờ hình như chưa từng học vẽ. Nên giờ gã chỉ biết đứng lù lù ra đó. Vài hơi thở tiếp theo, nhiều người bắt đầu ra tay, chỉ còn lại Nguyên hạo, Bàn tử và một tên công tử. Người này từ đầu đến giờ ít nói, không ai biết rằng hẳn vốn là một trong tứ đại danh họa của Bính châu, Đường Trần. Ánh mắt hắn liếc nhìn qua Nguyên Hạo và Bàn tử mang theo hứng thú lắm lắm:

- Không ngờ ở đây cũng gặp được hai tên trình độ khá tí. Vậy cuộc thi mới có chút ý tứ chứ.

Đường Trần không biết là những biểu hiện của lão sư phụ của Tiểu Mộng cũng y hệt như hắn. Lão cũng đang chỉ ba người còn đang đứng đó rồi giải thích cho Tiểu Mộng:

- Ta từng nói với con bước thứ hai trong hội họa sau bước một nhìn bố cục là trạng thái ngộ. Tức là cảm ngộ được bức tranh của mình vẽ mới có thể họa ra được tác phẩm cao cấp. Đây mới chính là những họa sĩ cấp họa sư.

Bàn tử vẫn đang nhìn chằm chằm vào Hứa An Tài. Khi vừa thấy tên vẽ xong một phần bức tranh thì ý tưởng lóe lên trong đầu khiến gã mừng rỡ vội vàng cầm lấy bút vẽ. Bây giờ chỉ còn hai người đứng bất động mà thôi, Đường Trần cũng bắt đầu lay động. Hắn cầm lấy họa bút rồi huy động tay vẽ cứ như rồng bay phượng múa. Nhìn tư thế của gã cương nhu đều có, thần thái xuất thần khiến cho lão giả cũng phải gật gù khen ngợi:

- Tên này thật không tệ, hẳn đã đạt đến cảnh giới họa sư đỉnh cao. Nếu hắn có thể đột phá thì sẽ bước vào tông sư hội họa rồi.

- Tông sư hội họa đâu dễ đạt như thế chứ. Nếu đơn giản vậy ai cũng giỏi như sư phụ rồi sao.

Tiểu Mộng một bên chu môi không hài lòng nói. Đó giờ nàng luôn cho rằng sư phụ mình là cao thủ hội họa hàng đầu đại lục.

- Haha thế gian này kỳ nhân không thiếu. Không thể tự cho mình là hơn người, phải biết khiêm tốn thì mới tiến lên được, nếu không sẽ mãi dậm chân tại chỗ thôi.

Lão giả lắc lắc đầu đáp. Với những người trải đời như lão, việc hơn thua không quan trọng nữa. Điều lão quan tâm là có thể nhìn thấy những kỳ tích, cơ duyên để có lãnh ngộ đột phá đến cấp độ cao hơn.

- Vâng, Mộng nhi xin ghi nhớ lời sư phụ.

Mộng Kỳ tỏ ra ngoan ngoãn như con mèo nhỏ nhưng vừa quay mặt đi lại là lười làm mặt quỷ. Lão sư phụ cũng lắc đầu cười khổ thôi:

- Đứa nhỏ này... Haiz...

Câu cảm thán của ông lập tức bị dứt quãng. Ánh mắt lão sáng lên, hơi thở dồn dập, hai tay run rẩy chỉ vào Nguyên Hạo đang đứng ở giữa sảnh. Mộng Kỳ này giờ cũng để tâm chú ý đến Nguyên Hạo, lo lắng không biết vòng này hẳn thể hiện ra sao. Vẫn bất động giữa mọi người đang cảm cúi vẽ, Nguyên Hạo lúc này như đang bước vào trạng thái vong ngã. Hắn thấy mình đang đứng dưới mái nhà xưa, mẹ hắn vẫn đang quay lưng cầm củi lo nướng khoai cho hắn. Mọi thứ rất thật, một bức tranh không tí vết giả dối nào cả. Hắn muốn níu giữ hình ảnh này mãi mãi, chính lúc này trong vô thức hắn đã cầm bút vẽ lên.

- Không thể nào a... gặp quý rồi...

Lão sư phụ tiểu Mộng cứ lăm lăm như phát rồ. Suốt quá trình này giờ, Lão không hề chớp mắt nhìn từng động tác của Nguyên Hạo như đứa bé lần đầu xem ảo thuật vậy. Một nén gian thời gian cuối cùng cũng trôi qua, mọi người đều nhìn về tác phẩm mình với nhiều xúc cảm khác nhau. Người thì tự hào, kẻ không hài lòng, vài tên như ngộ ra gì đó. Nguyên Hạo cũng đã hoàn thành, hẳn mệt mỏi ngồi vật xuống. Trên má, dòng lệ nóng vẫn còn vurôn lại. Phía

xa, Đường Trần nhìn tác phẩm của hắn thì cười khinh rẻ

- Cứ tưởng hắn sẽ khiến ta gặp chút khó khăn, ai dè chỉ là một tên tầm thường không hơn.

Bên phía Túy Hồng viện, Xảo Nương nhận được chỉ thị của Tiểu Mộng liền cao giọng thông báo:

- Sau đây sẽ là đánh giá của Phùng lão sư, người chính là một trong những tông sư hội họa trên đại lục. Hôm nay có cơ duyên thật may mắn nên chúng tôi mời được ngài làm giám khảo. Xin kính mời Phùng lão.

Như một làn khói, Phùng lão hiện ra ngay trước bình phong. Lão không quan tâm nhiều những bức tranh khác nên chỉ phát nhẹ tay thì ba bức tranh của Bàn tử, Đường Trần và Nguyên Hạo đã bay lên trước mặt tất cả mọi người rồi hạ xuống phía trước lão.

- Đây là 3 bức tranh tốt nhất đêm nay, ta sẽ bình phẩm từng cái.

Nhiều vị tài tử hoàn toàn bất bình trước hành động này. Tranh ta xấu đẹp cũng nên nhìn qua một cái chứ, vì đâu ba bức tranh kia lại được bình phẩm mà của ta thì không? Ngay cả Vương Hiến khi thấy những bức tranh được bình phẩm trong đó có tác phẩm của Nguyên Hạo thì không còn giữ bình tĩnh được nữa

- Tại sao chỉ có ba bức tranh đó được bình phẩm còn của chúng tôi thì ngay cả liếc qua ngài cũng không hề. Dù ngài là hội họa tông sư chúng tôi cũng không phục.

Vương Hiến vừa lên tiếng thì mọi người đều phụ họa theo, không khí nhốn nháo hẳn lên. Phùng Lão nhún mày không vui, lão hừ lạnh 1 cái lập tức toàn bộ mọi người vừa phản đối phun máu ngả ra. Lão nhàn nhạt nói:

- Ta là tông sư hội họa được hiệp hội họa sư toàn Lạc Thần đại lục này công nhận. Không đến mấy tên tiểu tử miệng hôi sữa như ngươi nghi ngờ, nếu còn 1 lần nữa thì ta sẽ không nương tay đâu. Tất cả hãy liệu hồn đi.

Phùng lão chỉ vào ba bức tranh rồi nhìn cả đám đang lồm cồm bò dậy nhìn lão run sợ mà khinh thường:

- Lũ các ngươi chín phần là hạ phẩm. Vài tên biết được bố cục của bức họa thì nghĩ mình là họa sĩ thiên tài rồi sao. Ếch ngồi đáy giếng không hơn. Ba bức tranh này đã đến bước thứ hai của hội họa là cảm ngộ. Tức là bọn họ cảm ngộ tư tưởng của mình để đưa vào tranh, đây là cấp độ của họa sư cao cấp, các ngươi làm được sao?

Vương Hiến chui vết máu ở miệng, gã mặc dù vô cùng căm hận nhưng gã cũng đã biết qua bước thứ hai ngộ họa là gì. Chỉ là gã không cam lòng khi nhìn thấy Nguyên Hạo lại một lần nữa vượt qua mình. Lại còn tên mập Bàn tử kia nữa, thằng mập đó vậy mà cũng được vào nhóm ba tác phẩm tốt nhất sao? Đây là sỉ nhục, sỉ nhục thật nặng a. Mộng Kỳ ở sau bình phong thì cười khúc khích. Lão sư thật là, đụng đến hội họa là như biến thành một bộ dạng khác. Kẻ nào chán sống mới dám chạm đến đam mê của lão.

Khi thấy tất cả đều im lặng run rẩy, Phùng lão mới nghênh ngang bước đến bên bức họa của Bàn tử. Bỗng nhiên đồng tử lão co rút lại, cố gắng hít một hơi để mình không té ngã. Sau đó lão hung hăng quay lại nhìn Bàn tử, khoe miệng co giật. Thêm tâm lão lúc này rất muốn hỏi Bàn tử người về con gì thế này. Không ngờ sống mấy trăm năm như lão lại có thể phán đoán sai lầm, nếu để người khác biết được thì lão mua khối đầu hủ đập đầu tự sát là vừa. Thật ra cũng không thể trách lão được, lão làm sao ngờ được trong cuộc thi tài tử này lại lọt ra cục phẩm như Bàn tử hắn. Thật đúng là bi kịch nhân gian á! Nếu như để mọi người viết lại sự tích này thì chắc chắn lão sẽ thành giai thoại cười chê đến vạn năm sau rồi.

Giờ phút này lão vô cùng hối hận khi mình lại ham vui chui đầu ra tham gia giám khảo cái cuộc thi này. Đáng tiếc trên đời này không có thuốc cho hối hận. Ngược lên trời cay đắng thở dài, lão nghiêng răng nghiêng lợi run giọng tuyên bố:

- Bức tranh này đạt giải ba, họa hình rất tốt, ý tưởng vô cùng.. vô cùng cao thâm a.

Lão cảm thấy da mặt mình nóng lên, thốt ra từng chữ hết sức khó khăn. Phùng Bá Thiên lão phong vân một cõi mà giờ phải trơ mặt già ra nói dối đám hậu bối. Mẹ ơi, thiên cổ nhục a. Tên Hứa công tử trong đám người đang vô cùng ám ức, gã nhìn tác phẩm của tên Bàn tử không hiểu về cái thứ hỗn tạp gì sao lại được giải ba. Chẳng lẽ ta phải thật gọi tên mập đó là gia gia sao. Không bao giờ... gã điên tiết vội lên tiếng hỏi:

- Tiểu bối ngu muội xin Phùng lão cho biết bức tranh này nội dung vẽ gì vậy a?

Ánh mắt mọi người đều hứng thú chăm chú đợi câu trả lời, sắc mặt Phùng lão thì như đưa đám. Lão thề sẽ xé xác tên nhiều chuyện này ra mới hả dạ, người không hỏi không ai nói người câm đầu. Phùng tông sư nhìn tên Hứa công tử một cách tàn nhẫn rồi lạnh lẽo nói:

- Bức tranh này về thần thú trong truyền thuyết

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bóng hình của mẹ

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều hít vào hơi lạnh. Thần thú? Mặc dù chưa ai nghe kể về chúng nhưng nghe tên kêu như vậy chắc là tồn tại vô cùng khủng bố rồi. Giờ phút này mọi ánh mắt đều tập trung vào bức tranh vẽ một sinh vật mà mọi người không thể hình dung nó với loài nào khác. Đây đúng là tồn tại truyền thuyết, tồn tại của thần a.

- Ta đoán kích thước thật của thần thú này chắc chắn phải to bằng ngôi nhà.
- Ấu trĩ, đã gọi là thần thú mà chỉ bằng ngôi nhà thôi sao. Lão tử đoán phải to bằng quả núi mới xứng.
- Núi vẫn quá tầm thường, ta thì nghĩ thần thú to lớn có thể che cả bầu trời nha.
- Đúng đúng, chắc chắn xung quanh nó còn có sấm sét, vòng lửa thôn thiên địa ám nữa.

Chòm râu của Phùng lão giựt giựt liên tục, không ngờ chỉ lỡ chém tí mà cả đám công tử này lại có thể liên tưởng sinh động phong phú như vậy. Ở phía dưới sảnh, Bàn tử lúc này vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại. Ta kháo, chỉ vì lúc này thấy tên Hứa An Tài vẽ bầy chiến mã đang phi nước đại nên lão tử cũng muốn vẽ một con thú oai dũng hơn mấy con ngựa quèn đó. Ôm ý tưởng đó, Bàn tử đã định vẽ một con sư tử to như trâu, đáng tiếc ý tưởng và tài năng lại không song hành nên kết quả lại thành ra con thú chẳng giống ai. Vô tình cảm liễu liễu lại xanh, Bàn tử gia gia vô tình cảm ra được cả cây đại thụ nha, vẽ đại vài cái thành ra vẽ thần thú. Nếu lũ thần thú có thật thì chúng cũng khóc không ra nước mắt a. Bọn ta ít nhiều cũng là "thần" nha, không phải rau cải trắng ngoài chợ mà muốn là vẽ đâu thế.

- Bàn tử ca không ngờ lại là cao nhân hội họa nha. Vậy mà đó giờ huynh lại giấu diếm mọi người, huynh thật xấu đó.

Khuông Thiên ngồi kế bên vô cùng hãnh diện nhìn Bàn tử nói. Với cậu nhóc này thì cái gì mới mẻ đều tuyệt vời hết thảy. Bàn tử lúc này mới sực tỉnh, thì ra ta là thiên tài hội họa sao, không ngờ Bàn tử ta cũng có tài năng kinh động tuyệt thế đến vậy. Nhất định phải đem bức tranh này về để khoe với ông cha mới được. Từ bé đến lớn lão chỉ biết mắng ta là phế vật, trừ ăn chơi phá của ra chả biết làm gì, nuôi chỉ tổ tốn cơm. Nghĩ đến cảnh lão cha trở mặt ra nhìn thành quả của mình, Bàn tử như nở hoa trong lòng. Nhưng gần vừa quay lại thì thấy mọi người chỉ lo bàn tán mà không chú ý đến tác giả là hấn khiến Bàn tử hết sức bức mình. Hấn vội ho khan vài tiếng, rồi bắc chúc Nguyên Hạo chấp tay sau địch, tỏ vẻ cao thủ tịch mịch:

- Thật không nghĩ ở nơi này có người nhìn ra được ý nghĩa họa hình của Bàn gia ta. Phùng lão, người thật là tri kỷ của ta a.

Khuông mặt Phùng Bá Thiên đen lại như nhọ nồi. Tên mập này được gói xôi lại muốn thêm đùi gà, tài năng có hạn mà da mặt dày thì không có đối thủ nha. Mặc dù đang lòi tổ tông Bàn tử ra sỉ và liên tục trong lòng nhưng bề ngoài lão vẫn cố rặn ra nụ cười:

- Bàn công tử tuổi trẻ mà hiểu biết tài năng hơn người như vậy ta rất là tán thưởng. Hi vọng công tử tiếp tục phát huy thêm nữa.

Lão nói xong thì cảm giác quá buồn nôn rồi còn Bàn tử thì khuôn mặt đặc ý dạt dào, cười không ngậm miệng lại được:

- Lão nhận xét vô cùng chính xác nha, Bàn tử ta rất thích. Ta quyết định sẽ tổ chức một buổi triển lãm thật lớn để mọi người thiên hạ biết đến bức họa truyền kỳ này haha.

" Phụt"

Suýt tí nữa thì Phùng lão không kim được mà buông lời chửi tục. Móa \$%#&#%#... tên mập này còn nghĩ đến việc triển lãm nữa chứ. Lúc đó lỡ tông sư hội họa nào khác đi ngang qua biết chuyện thì danh tiếng mấy trăm năm của ta coi như xong rồi. Giờ phút này lão chỉ hận không thể một hit đập chết thằng nhãi này cho rồi. Nhưng lão sống đến tuổi này cũng không phải ăn chay, lập tức vung tay thu bức tranh lại ngay.

- Bức tranh này là một kiệt tác, không phải người thường có thể nhìn ra thâm ảo bên trong. Ta sẽ mang bức tranh này đi về tổng hội họa sư để cùng các vị tông sư khác nghiên cứu mới được.

Bàn tử giật mình một cái nhưng nhanh chóng tỏ ra vô cùng hào phóng phát phát tay:

- Chuyện nhỏ thôi, Phùng lão sư là tri kỷ của ta nên ngại cứ cầm lấy. Nếu quá yêu thích thì ta vẽ thêm vài chục tấm để ngài mang theo làm kỷ niệm cũng được.

"Ông trời ơi...".

Khuôn mặt Phùng lão lúc này tuy cười mà nhìn chẳng khác nào đang mếu vậy.

- Tài hoa của Bàn công tử lão già này sao dám bắt người nhọc công. Với lại tài năng thì không nên thi triển quá nhiều, làm vậy sẽ mất giá trị lắm.
- Đúng đúng, lão nói chí phải. Bản lĩnh của ta thì ngàn vàng khó cầu, sao lại dễ dàng thi triển cho thiên hạ thấy chứ.

Bàn tử cảm thấy Phùng lão này quá thuận mắt rồi. Thế này mới là tông sư, là tấm gương cho đời chứ. Hấn chỉ muốn lao lên ôm hôn Phùng lão ca một cái để tỏ lòng tri âm a.

" Khụ khụ"

Nhìn ánh mắt đầy thâm tình mà Bàn tử dành cho mình, Phùng lão có cảm giác lòng tơ toàn thân dựng đứng cả lên. Lão từng chiến đấu với yêu thú cao cấp đáng sợ nhưng chưa bao giờ thấy run rẩy như lúc này, tên mập này quá kinh khủng rồi. Vội vàng né đi, Phùng lão lao như tên bắn đến bức họa của Đường Trần:

- Mọi người chú ý.

Xảo Nương đứng phía sau đã nhìn ra kỳ quái của Phùng lão nên vội hô lên để mọi người chuyển dời sự quan tâm đi. Bức họa của Đường Trần hiện ra là bức họa sơn thủy hùng vĩ. Từng thế núi, cái cây, ngọn cỏ, chiếc lá rơi đều như thật. Tạo ra cho người xem cảm giác như đang đứng trên đỉnh cao vậy. Trong tích xưa, Không Tử từng nói “Đăng Thái Sơn nhi tiểu thiên hạ” nghĩa là lên núi Thái Sơn cao nhìn xuống thấy thiên hạ nhỏ bé. Đó không chỉ là cái nhìn còn là vị trí, mà còn là cảm giác của địa vị đứng trên tất cả, thiên hạ chúng sinh trở nên nhỏ bé dưới chân mình. Bức tranh thể hiện rất rõ tâm tính cao ngạo của Đường Trần, trong mắt hắn những kẻ ở đây muốn so tài hội họa với hắn chẳng khác nào đom đóm so với trăng rằm mà thôi. Hắn ta cảm thấy mình đang tòa sáng đứng trên đỉnh cao nhìn xuống, ngạo nghễ với tất cả.

- Hào, hay cho một tuyệt tác. Nếu có gắng nguoi sẽ đột phá đến tông sư hội họa không lâu nữa.

Phùng lão hết sức tán thưởng. Ở tuổi chưa đến ba mươi nhưng Đường Trần đã có bản lĩnh như vậy thì chắc chắn hắn sẽ còn tiến xa. Đường Trần đứng dưới sảnh cặp mắt nhắm lại nhưng hắn vẫn cảm thấy được ánh mắt sừng bái mọi người nhìn mình. Hắn thích cảm giác này, cảm giác là trung tâm, là ngôi sao sáng chói lấn át tất cả. Bàn tử xa xa bĩu môi:

- Chỉ là họa cái núi thôi, có gì to tát chứ? Sao bằng thần thú của Bàn gia ta được chứ.

Nhưng giờ phút này chẳng ai quan tâm đến gã, nghệ thuật chân chính không cần tăng bốc mà mọi người vẫn cảm nhận được. Tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được vẻ đẹp hùng tráng mà bức họa của Đường Trần mang lại. Tâm tình như tốt hơn, Phùng lão nhẹ nhàng cất bước đến trước bức họa cuối cùng, bức họa của Nguyên Hạo. Một buổi chiều tà, mái nhà xiêu vẹo, mọi thứ trong sân nhỏ không thể bình dân hơn được. Một màn khói nhẹ bay lên, một bóng lưng phụ nữ, có lẽ tuổi tác không còn trẻ vì tóc đã lấm tấm bạc. Bức tranh không vẽ gì xa xôi cả, mọi người có cảm giác như đang trở về nhà sau một ngày dài vất vả, nhìn thấy người thân yêu nhất của mình đang chuẩn bị bữa cơm gia đình đầy ấm áp.

Bữa cơm chiều hiu quạnh

Của hai đấng sanh thành

Nơi vùng quê heo lánh

Buồn như một bức tranh

Bao lâu rồi ta nhi

Chưa về thăm Mẹ Cha

Cơm chiều nay cũng chỉ

Đúng mỗi đôi bạn già

(Trích mượn từ bài thơ Nhớ Quê

Tác giả: VŨ THỊ MINH NGUYỆT)

Không một tiếng ồn, không có những lời hoa mỹ bình phẩm, tất cả chỉ lặng người lại. Không ai để ý trên mặt họ nước mắt đã thành dòng. Bức họa chính là hình ảnh khắc sâu nhất trong tâm hồn của Nguyên Hạo, nơi bình yên nhất của hắn. Không có mưa gió bên ngoài, không có lo lắng của dòng đời, chỉ có mẹ và những củ khoai nóng, chỉ có bóng lưng dài của mẹ đã còng vì thời gian, chỉ có lưng mẹ còng hẳn qua những ngày thơ ấu, chỉ có bóng hình của mẹ trong tim mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Bảy bước, ba bước, ca không cần bước

- Đây là "tâm" cảnh giới, mang cả tâm hồn tình cảm vào trong tác phẩm. bức họa đó là độc nhất, không ai có thể bắt chước được tác phẩm cấp độ này. Đây là tồn tại cao nhất của hội họa rồi, không đơn thuần là năng khiếu, đây là chính là sự hòa quyện. Cái họ vẽ là tâm cảnh, là những gì chân thật nhất mang tình cảm thuần khiết của họ.

Sau một hồi ngay ngắn, Phùng lão nhanh chóng tỉnh lại khiếp sợ. Đây là cảnh giới mà lão truy cầu từ rất lâu rồi, là ước mơ của cả đời tông sư hội họa.

Chỉ cần vẽ một tác phẩm để đời như vậy lão sẽ đạt đến danh hào đại tông sư hội họa. Lệ nóng rùng rùng, lão nhìn sang Nguyên Hạo với sự sùng bái vô hạn. Trong nghệ thuật, người giỏi hơn không do tuổi tác quyết định. Định thần lại, Phùng lão ôm quyền trịnh trọng với Nguyên Hạo:

- Lão cả đời họa sĩ, truy cầu sự hoàn mỹ của nghệ thuật. Hôm nay gặp tuyệt đại cơ duyên, có thể chứng kiến thần tích ra đời của tác phẩm truyền kỳ. Lão cả gan xin công tử có thể chỉ điểm một hai để bản thân có thể trước khi nhắm mắt thấy được họa đạo của mình.

Nói đến đây, Phùng lão quỳ xuống vái Nguyên Hạo một cái khiến hắn sững sờ. Cả đại sảnh ai cũng chấn động bàng hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Một họa tông sư như vậy lại quỳ gối xin một người trẻ tuổi chỉ điểm sao. Chuyện này có hoang đường quá không vậy? Mộng Kỳ ánh mắt hoảng hốt lúc này đã thoáng cái hiện ra ngay bên cạnh muốn đỡ lão dậy.

- Sư tôn, xin người mau đứng dậy. Người là tồn tại cao quý sao lại có thể quỳ trước kẻ khác chứ.

Bỏ ngoài tai tất cả, Phùng lão ánh mắt kiên định im lặng nhìn Nguyên Hạo. Nếu hắn không trả lời lão sẽ quyết không đứng dậy (già mà lì quạ). Mộng Kỳ cũng quay sang nhìn gã với ánh mắt cầu xin mong mỏi. Nhưng bản thân Nguyên Hạo vẫn thất thần đứng đó, ánh mắt xa xăm. Đột nhiên hắn mở miệng lầm bầm:

- Yêu thương là gì? Lão có từng yêu không?

Phùng lão như mèo vớ được cá mừng rỡ nhưng sau đó lão lại ngập ra rồi tự thì thào hỏi lại mình:

- Ta từng yêu ai chưa? Yêu thương có cảm giác gì vậy?

Lão cứ lặp đi lặp lại như, ánh mắt mù mịt. Đúng rồi, tám trăm năm trước ta cũng từng có một gia đình. Rồi cơ duyên đến ta được gia nhập tiên môn, sau này do mãi truy cầu tiên đạo mà người thân lần lượt tạ thế cũng không quá chú ý. Cảm giác yêu thương đối với ta thật sự quá lạ lẫm rồi.

- Lão không biết à haha. Nếu không biết yêu thương vậy lão vẽ cái gì? Khuôn mặt đẹp vậy cũng không trọn vẹn nếu thiếu đôi mắt, họa giống mấy không yêu thương sao họa ra được tâm hồn. Mười năm, trăm năm, vạn năm thì sao? Chúng ta thật sự quên được sao?

Nguyên Hạo ngửa đầu cười thê lương rồi quay đầu lững thững bước về chỗ ngồi. Phùng lão như dại ra, tu luyện trăm năm chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Chồi non mới đó đã hóa cây to, vợ con vừa đây đã mất hết rồi. Giờ phút này, Phùng lão thấy trước mắt mình hiện ra hình ảnh người vợ tào khang đang nuôi con cơ cực. Con gái lớn thui thủi một mình, ngày cưới không cha, cháu lớn không ông bồng bế. Than ôi kiếp người cứ vậy trôi qua, nhân sinh không thể làm chủ, vở kịch cuộc đời vui buồn thoáng như con gió. Cũng như vở kịch cô bé bán diêm, một que diêm nho nhỏ, một đốm lửa nhỏ nhoi nhưng có thể nhìn thấy toàn bộ mộng tưởng, đó chẳng phải là hạnh phúc hay sao? Chỉ là, cô tích vẫn là cô tích, còn hiện thực thì đốt một que diêm thấy đôi mắt cay xè nhưng chẳng thấy kết quả gì. Thử cuối cùng có thể nhận lấy chỉ là chút tàn tro trên bàn tay.

Phùng lão ảo não đứng dậy, ôm quyền với Nguyên Hạo thật sâu rồi biến mất. Lão đã hiểu mình không cần tìm lại những gì trong quá khứ vốn đã quên đi mà là tìm lại bản tâm đã mất từ khi lão bước vào tiên đạo.

- Đáng tiếc, hắn có thể thấu hiểu thiên địa, ngộ nhân tâm nhưng hắn lại chỉ là phạm nhân. Tạo hóa trêu người a.

Trong hư không còn sót lại tiếng cảm thán không ai nghe thấy của Phùng lão. Mộng Kỳ nhìn hướng sư phụ rồi đi thờ dài rồi quay lại nhìn mọi người trong sảnh. Ánh mắt mấy vị công tử giờ này sáng như đèn pha. Mặc dù qua lời giới thiệu của Xảo Nương, mọi người đều tưởng tượng tiểu Mộng rất xinh đẹp nhưng khi nàng xuất hiện cả đám vẫn không khỏi bàng hoàng. Không chỉ vóc dáng hoàn mỹ mà ở Mộng Kỳ còn toát ra khí chất như tiên trên trời, như tồn tại không tìm thấy ở nhân gian này. Ngay cả Vương Hiến vốn là hoàng tử, bản thân người đẹp vây quanh cũng phải mê mẩn. Hắn giờ mới biết tất cả mỹ nữ của Đông Vũ quốc so với tiểu Mộng chẳng khác nào cỏ dại so với hoa thơm, không cùng tầng thứ. Bằng mọi giá nàng phải là của ta, dù phải tốn kém trả giá thế nào cũng được, Vương Hiến thầm hạ quyết tâm trong lòng.

- Thật xin lỗi vì gia sư có tí việc không thể tiếp tục tham dự buổi trắc thí. Mong các vị công tử thông cảm, bây giờ tiểu Mộng xin chủ trì phần thi cuối là phần thi phú. Nội dung trắc thí là mọi người hãy sáng tác một bài thơ trong vòng bảy bước chân với chủ đề là mượn trăng nói nỗi lòng. Bài thơ hay nhất sẽ được đích thân tiểu nữ đánh giá và bình chọn.

Mộng Kỳ giọng như sơn ca ngọt ngào tuyên bố nội dung thi cuối cùng. Tất cả tài tử đều sôi trào, chưa bao giờ bọn họ hăng máu như vậy. Cả đám cứ như gà chọi sẵn sàng ra trận vì người đẹp. Trong cảnh giương cung bạt kiếm vậy, không ai dám bước ra làm kẻ đầu tiên như những vòng trước. Lí lẽ cũng khá đơn giản, miếng ngon có một mà cả trăm người dòm ngó. Tên nào ngu ngốc lao vào trước sẽ trở thành đối tượng cho tất cả công kích. Cứ tưởng tình trạng này kéo dài thì đúng lúc này một dáng người cao gầy từ trong đám người từ từ bước ra.

- Nguyên Hạo... Lần này hắn muốn trở tài đầu tiên à.

- Tên này nghĩ mình tỏa sáng ở ba lượt đầu thì giờ không xem ai ra gì sao.

Nhanh như cắt, mọi mũi tấn công đều chia vào Nguyên Hạo. Nhưng hắn vẫn thong dong từng bước tiến tới, sắc mặt đầy ngạo khí, tự tin mười phần.

"Haha người tốt được trời thương nha, làm văn ca không dám chứ thơ thì ca học được khá nhiều đây. Lúc trước mượn sách mấy thằng cu đại học để học vài bài thơ tán gái không ngờ giờ lại có chỗ xài đến. Kiến thức đúng là quý giá, sau này phải cho con cái học hành đến nơi đến chốn mới được"

Chính Mộng Kỳ cũng bất ngờ trước sự táo bạo của Nguyên Hạo. Nàng thầm phán đoán không lẽ tài năm thi phú của hắn còn cao thâm đáng sợ hơn nữa. Mà kỳ quái thật, một người cầm kỳ thi họa đều xuất chúng như vậy thì tại sao mình ở Biên thành cả tháng nay vẫn không nghe danh. Nếu hắn ẩn giấu tài năng diệu thấp sống không màn danh lợi thì vì điều gì hôm nay hắn phải trở tài. Vì ta sao? Nghĩ đến những gì cả hai trải qua này giờ Mộng Kỳ

cảm thấy bối rối, trái tim thiếu nữ của nàng nhảy nhót như nai vàng. Nàng cũng không biết phải ứng xử với hán thể nào bây giờ. Lúc này Nguyên Hạo đã bước đến trước mặt nàng, hán nhìn nàng nhưng không cười.

"Đa tình tự cổ vương di hận, khúc buồn ai oán mộng trần ai. Haiz nàng đúng là cô gái đáng yêu nhất mà ta gặp nhưng ta và nàng không cùng địa vị a. Thôi thì coi như mình là một khúc hát vu vơ, một quân cờ kết cục, một bài thơ chúc phúc cho nàng vậy"

Nguyên Hạo chưa xót trong nội tâm. Hán là kẻ dám nghĩ dám làm nhưng lại chín chắn biết suy nghĩ hơn những cô cậu thiếu niên ở tuổi mơ mộng này rất nhiều. Cuộc sống lăn lộn kiếm cơm từng bữa đã giúp hán hiểu nhiều về lòng người và cách đối nhân xử thế. Ngoài ra một tháng sống ở Phong Linh Tông hán đã hiểu thêm nhiều về tu tiên giới, biết được sự khác nhau giữa người phàm và tu sĩ. Từ sớm, Nguyên Hạo đã nhìn ra Mộng Kỳ không tầm thường, đến khi Phùng sư phụ của nàng xuất hiện hán chắc chắn nàng có bối cảnh cường đại sau lưng. Cái Túy Hồng Viện này thật ra chỉ là che mắt người đời thôi. Hán không sợ người khác chê cười là cóc ghè ăn thịt thiên nga, hán chỉ sợ liên lụy đến Khương Thiên và mọi người. Nguyên Hạo hán càng không muốn chết yếu, hán còn phải sống tốt cho cả phần người mẹ thân yêu của mình nữa.

- Tại hạ Nguyên Hạo xin phép bêu xấu đứng ra trắc thí thi phú đầu tiên.

Tiếng Nguyên Hạo vô cảm vang lên làm Mộng Kỳ bình tĩnh lại. Lần này, nàng nhìn thấy hán thấy rất gần nhưng cảm giác lại vô cùng xa xôi. Người thiếu niên trước mặt với Nguyên Hạo ca vừa đàn hát, chơi cờ cùng nàng rất vui vẻ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Tự dung nàng cảm giác mất mát gì đó không hiểu. Lúc này Vương Hiến bỗng nhiên từ đám người đi ra, trên mặt hán giờ không còn vẻ thân thiện hòa ái của bậc vương giả nữa.

- Nguyên huynh, nội dung trắc thí là trong bảy bước phải hoàn thành một bài thơ hoàn chỉnh. Nếu người đã dám bước ra đầu tiên chắc chắn tài năng thi phú còn cao hơn ba phần trước rất nhiều. Tại hạ ở đây có một trăm vạn tiền vàng muốn góp vui với Nguyên huynh. Nếu trong vòng ba bước huynh có thể làm xong bài thơ thì tại hạ sẽ tặng huynh xem như chúc mừng. Còn nếu huynh không làm được cũng không sao, tại hạ chỉ muốn huynh có thêm động thực phát huy hơn nữa thôi. Nếu huynh ngại mình không đủ khả năng thi...

Tên Vương Hiến này dai như đĩa dói nhưng mà xui cho hán gặp phải ca. Đang nghèo xơ xác mà tự dung có người đem tiền đến cho thì tội gì không nhận. Nguyên Hạo trong lòng cười như nở hoa nhưng ngoài mặt tỏ vẻ ngưng trọng. Cuối cùng, giả bộ có ý sau một hồi đấu tranh nội tâm dứt dõng liền đồng ý. Xảo Nương sau khi thấy Nguyên Hạo đồng ý liền tuyên bố:

- Mời Nguyên Hạo công tử chuẩn bị, sau tiếng chuông sẽ bắt đầu. Xin công tử cứ trong vòng bảy bước làm thơ theo tiểu thư qui định. Còn phần ba bước là ước định của ngài và Vương Hiến công tử, chúng tôi không can thiệp.

- Không cần bảy bước hay ba bước, ca làm thơ vốn không cần bước.

Nguyên Hạo nói ra làm toàn bộ sững sốt. Tên này vô cùng ngạo mạn nha, hán tưởng hán là thi thánh sao. Từng con mắt trừng ra, thậm chí có tên còn vén tay áo lên định hô báo dạy dỗ tên láo xược này một trận. Nhưng Nguyên Hạo không để mọi người ý kiến gì liền lập tức đọc thơ.

- Mấy lúc có trăng thanh?

Cắt chén hời trời xanh:

"Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?"

Ta muốn cười gió bay lên vút,

Lại sợ lâu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt ly thì trăng tròn?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vui mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

(Trích mượn Thủy Diệu ca đầu)

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nếu huynh còn có ngày mai

Im ắng... Một sự im lặng tuyệt đối. Nếu một giây trước nhiều người đang hô hào khích lệ thì giờ tất cả chỉ còn một sắc thái duy nhất.

- Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

Lão tử ta đọc sách, suu tầm thơ từ suốt hai mươi năm cũng chưa từng gặp ý cảnh tuyệt diệu đến vậy. Thật là một bài thơ hết sức xuất sắc.

Một vị trung niên công tử trong đám người cuối cùng cũng thốt lên phá tan sự im lặng và lúc này mọi người mới đồng thời vỡ òa ra. Hàng loạt những mỹ từ có cánh như thi thánh, lưu truyền hậu thế vvv liên tiếp dành tặng cho Nguyên Hạo và "tác phẩm của gã". Không biết nếu Nguyên Hạo đọc cả tập thơ của Lý Bạch ra thì những người ở đây sẽ điên cuồng đến mức nào nữa. Nhưng đối với hắn những lời tán dương này không có ý nghĩa gì, hắn chỉ quay sang nhìn Vương Hiến với một nụ cười hèn mọn:

- Haha, thật ngại quá, tại hạ không dám treo cao nhưng tấm lòng của Vương điện hạ thì khó lòng từ chối. Một trăm vạn của điện hạ, tại hạ sẽ đem phân phát cho dân nghèo và nói cho họ biết là Vương Hiến điện hạ thương dân như con, ban phát cho họ ân sủng. Nhất định tiếng tốt điện hạ sẽ lưu truyền sử xanh nhà.

Vương Hiến tức đến muốn thổ huyết, hắn run rẩy, giơ ngón tay lên chỉ vào Nguyên Hạo nhưng không nói nên lời. Lúc này lão giả đi bên cạnh Vương Hiến bước lên trước lấy ra cả sấp kim phiếu, ánh mắt lạnh lẽo ném cho Nguyên Hạo.

- Khả khả, khá lắm tiểu tử, nhưng ngươi có tiền lại không có mạng hưởng rồi. Tới nay hãy đến Hoàng Lan viện, nếu sau canh ba bọn ta không thấy ngươi thì tất cả bạn bè đi chung với ngươi đều phải chết. Đừng cố gắng bỏ trốn, bọn ta đã phong tỏa cả thành rồi. Cho dù một con kiến cũng không lọt được đâu.

Khi vừa nhận kim phiếu, tiếng nói rét run của lão vang lên trong đầu Nguyên Hạo. Sắc mặt cậu tái nhợt nhưng sau đó đã nhanh chóng khôi phục bình thường. Đặc biệt một lần hay nhiều lần cũng vậy, con rắn độc vốn không bao giờ tha thứ cho người khác. Nghĩ vậy, Nguyên Hạo cười cợt chấp tay với Vương Hiến:

- Đa tạ hoàng ân của hoàng tử, tại hạ cũng nghe khắp thiên hạ đồn hoàng tử văn từ thi phú hơn người nên cũng mong được hoàng tử chỉ điểm một, hai. Lúc này tại hạ không đi bước nào làm thơ, chắc hoàng tử sẽ suất sắc hơn vậy nhiều. Nếu hoàng tử không thích thì ba, à không... bảy bước làm thơ cũng được đi nha.

Tất cả mọi người có mặt đều thâm ý nhìn Nguyên Hạo, tên này cũng độc quá đi chứ. Ngươi không đi bước nào làm thơ đã là huyền thoại rồi, làm thơ chứ không phải cầm giấy đọc đâu à. Nhưng đây cũng là có nhân mới có quả, Vương Hiến muốn ép Nguyên Hạo giờ hắn phản đòn trả lại gấp đôi. Rõ ràng nếu Nguyên Hạo bỏ cuộc thì chỉ mất mặt với giai nhân và mọi người cười chê tí thôi. Còn hắn là hoàng tử, mặt mũi quan trọng không cần bàn cãi, có chuyện gì thì tiếng xấu sẽ đồn xa ngàn dặm a. Tuy không ưa gì Vương Hiến nhưng mọi người không ai dám bỏ đá xuống giếng cả, bọn họ chỉ đứng một bên xem náo nhiệt thôi.

- Tốt, tốt... Ngươi rất tốt. Nguyên Hạo, bản hoàng tử không phong mang bằng ngươi, ngươi cứ thoải mái tận hưởng hết hôm nay đi. Chúng ta hồi phủ.

Vương Hiến nghiêng răng gần ba lần chữ tốt khiến môi cũng ứa máu rồi hắn dắt lão giả và bốn tên hộ vệ nhanh chóng rời Túc Hồng viện. Một đời hoàng tử kiêu ngạo lại bị nhục nhã như vậy, sau hôm nay cái tên Nguyên Hạo sẽ lan xa danh chấn Đông Vũ quốc. Hai nhân vật chính một kẻ đã rời khỏi khiến cuộc vui cũng sớm tàn. Không ai có thể khiêu chiến với bài thơ của Nguyên Hạo nên hắn hiển nhiên vô đối ở phần thi phú rồi. Xảo Nương sau khi điều khiển bọn phục vụ chăm sóc chiều đãi mọi người thì dắt Nguyên Hạo rời khỏi đại sảnh.

Phía bên trong Túy Hồng viện lại là một khu vườn nhỏ đầy hoa thơm ngát, như thể ngoại đào viên không hề nhiễm bụi trần. Khó ai tưởng tượng được bên trong một kỹ viện lại có nơi như vậy tồn tại. Ngắm nghía khắp nơi, Nguyên Hạo cũng không khỏi cảm thán, hẳn lại nhớ đến bài thơ của Vi Tiểu Bảo:

"Đi tìm tiên nữ giữa suối mơ

Rêu xanh đá trắng bụi lu mờ

Ân cần dạo bước cõi thiên thai

Tiền cảnh nay mong trở lại rồi

Bên suối buồn man mác

Trăng soi nước biếc ánh trăng ngời

Tiên nữ hỏi nàng ở đâu sao không thấy"

(trích từ Lộc Đình Ký của Kim Dung)

Xảo Nương ngạc nhiên quay qua nhìn Nguyên Hạo, nàng vốn trải đời nhiều nên đã sớm nhìn ra va chạm giữa hắn và tên Vương Hiến điện hạ kia. Thế mà giờ hắn vẫn còn tâm tình làm thơ nữa chứ, nhưng mà tên này đúng là tài hoa. Chỉ tiếc là những kẻ có tài thường yếu mệnh, câu nói này có vẻ không sai.

- Ngươi có vẻ rất thoải mái nhỉ, do ngươi không sợ chết hay đang cố ra vẻ thế?

- Không ngờ Xảo Nương ngoài mị lực ra cũng còn khéo châm chọc người khác ghê nhỉ.

Nguyên Hạo cười cợt đáp. Hắn vẫn luôn như vậy, trừ những lúc xuất thần thì hắn vẫn luôn giữ nụ cười mỉm nhẹ nhàng. Hắn cười bản thân mình, cười người trong thiên hạ, cười với cả cuộc đời ngang trái này. Hắn cười vui vẻ thật sự hay ưu sầu phía sau không ai biết cả.

- Ta chỉ là quan tâm ngươi thôi, sợ ngày mai tiểu thư ta muốn gặp để ban thưởng gì thì ngươi đã xuống suối vàng rồi

- Haha, Xảo tỷ nói năng tuy thẳng thắn nhưng ta thích. Trò chơi đoán lòng người còn khó hơn cờ vây nhiều, ta thật sự mệt mỏi rồi. Lại nói nếu sợ mà thay đổi được mọi thứ thì ta sẽ khóc lóc ôm lấy tỷ rồi. Đã biết không thể thì sao không bình thản đối mặt? Tạo hóa vốn kỳ diệu, dù là tử cục chắc gì ta sẽ chết.

Hít một hơi vào, Xảo Nương lại nhìn Nguyên Hạo đầy sâu sắc rồi cất bước đi phía trước không nói thêm lời nào nữa. Phía cuối con đường là một cái đình viện, bên trong có cái bàn nhỏ, xung quanh có nhiều loại chim ca hát. Trên bàn có nhiều loại quả kỳ lạ và bầu rượu thơm, còn có bàn cờ vây. Mộng Kỳ đã thay đổi trang phục đội sẵn. Giờ phút này nhìn nàng không trang điểm nhiều nhưng lại rất thuần khiết. Một cô nương đang tuổi lớn đầy sức sống, mỗi ánh mắt cử động cứ như tiên tử hiện ra từ trong đồng thoại vậy. Đây là lần đầu tiên Nguyên Hạo diện kiến dung nhan của nàng. Vẻ đẹp này quá hoàn mỹ, sợ rằng y học ở địa cầu dù tiến bộ thế nào cũng không thể phẫu thuật tạo hình ra khí chất như vậy.

- Thừa tiểu thư, Nguyên công tử đã đến.

Xảo Nương sau khi dắt Nguyên Hạo đến thì chào một tiếng rồi lui ra, còn lại hai người bắt đầu chơi cờ đối ẩm.

- Nguyên Hạo ca, tại sao nước cờ của huynh cứ hư hư thật thật, ta không nắm bắt được. Đó cũng là tính cách của huynh sao?

Mộng Kỳ vẫn thắc mắc thái độ thay đổi của Nguyên Hạo nên muốn dò hỏi:

- Thật xin lỗi Mộng Kỳ muội, ta không phải kẻ thích dùng tâm cơ với người khác, càng ghét sự giả dối. Chỉ là giữa muôn lối cuộc đời, ta đã từng lựa chọn. Nếu ta đã lựa chọn thì ta phải bước đi đến cùng. Hôm nay ta đã phân vân, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt ngô nghê của muội bây giờ thì ta đã thông suốt rồi.

Khuôn mặt của Mộng Kỳ đỏ lên, lúng túng xoe xoe bàn tay rồi ấp úng nói:

- Tại sao huynh nhìn mặt muội lại thông suốt vậy?

- Vì sao à?...haha ta cũng không biết. Đùa thôi mai ta sẽ trả lời muội nhé.

- Tại sao lại là ngày mai mới được a?

- Bí mật, mà muội phải giúp huynh một việc huynh mới nói cho muội biết.

Mộng Kỳ nhảy lên như trẻ con, vỗ vỗ ngực nói:

- Thật? Huynh cứ nói đi, nếu làm được muội sẽ cố gắng hết sức.

Nguyên Hạo cười bất ngờ nhéo mũi Mộng Kỳ một cái. Tuy có thể ngăn cản dễ dàng nhưng Mộng Kỳ lại không hề phản kháng, chỉ chu cái mỏ lên nhìn vô cùng đáng yêu:

- Ở quê ta, trăng tròn tháng tám trẻ em sẽ được ba mẹ tặng đèn lồng đủ hình dạng, đốt lên ăn bánh vui vẻ với gia đình. Ta muốn nhờ muội làm một số lồng đèn, bánh trái và gạo để phân phát cho dân nghèo ở Biên thành này. Đây là một trăm vạn mà ta thắng được của hoàng tử, muội cứ dùng mà sử dụng.

Tròn xoe mắt, Mộng Kỳ thấy quê hương Nguyên Hạo thật thú vị. Nơi này vừa có âm nhạc khác lạ, có cờ vây kỳ diệu, giờ là lồng đèn đón trăng tròn. Thật là đặc sắc quá.

- Được, muội nhất định làm tốt nhưng Nguyên Hạo ca phải làm riêng cho muội một cái lồng đèn thật đẹp nha.

- Huynh hứa, nếu ngày nào huynh còn sống, huynh sẽ làm rất nhiều thứ thú vị cho tiểu Mộng.

Nguyên Hạo thấy rất vui vẻ. Kịp trước hấn vẫn làm lồng đèn tự chế và dùng ít tiền dư lao động được mua bánh trung thu cho lũ trẻ lang thang. Hấn từng hứa nếu hấn có tiền sẽ giúp tất cả trẻ em trên thế giới có thể vui vẻ đón trung thu. Ít ra giờ hấn cũng có thể thực hiện một phần ước nguyện rồi.

- Thôi, huynh phải về rồi. Tối nay huynh có hẹn với một vị bằng hữu, ngày mai gặp lại muội nha.

Mộng Kỳ còn muốn chơi cờ với Nguyên Hạo thêm nhưng cũng đành tiễn hấn ra về.

Đi cùng nhau đến hết con đường nhỏ, Xảo Nương đã đứng chờ sẵn ở đó. Mộng Kỳ kéo kéo tay áo Nguyên Hạo làm nũng như một tiểu loli chính hiệu

- Ngày mai huynh nhớ đến đó, còn cái lồng đèn của muội nữa. Huynh không đến muội sẽ giận huynh á.

- Chỉ cần huynh không chết huynh sẽ không dám trốn muội đâu haha.

- Huynh ngoan.

Nguyên Hạo ra về trên Mộng Kỳ rồi cùng Xảo Nương ra phía ngoài. Quay đầu đi ánh mắt hấn buồn bã:

- Mộng Kỳ, xin lỗi muội. Chỉ cần huynh còn sống, huynh sẽ dành cho muội tất cả.

Xảo Nương đi kể bên cảm giác thương hại. Nàng hiểu câu nói của hấn có nghĩa gì, ngày mai đối với mọi người chỉ là một giấc ngủ nhưng với hấn ngày mai có thể không bao giờ đến.

Đa tình tự cổ vườn di hận

Khúc buồn ai oán mộng trần ai

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Huynh đệ, vĩnh biệt

Từng bước lặng lẽ trên con đường phồn hoa của Biên thành, ánh tà dương chiếu rọi xuống từng mảnh đời chúng sinh như một bức họa không lời, mọi người đều vội vã tất bật cho buổi tối nhộn nhịp. Nguyên Hạo cảm giác hấn đang lạc lõng giữa tất cả. Hấn đang sợ chết sao? Không, hấn đang trống trải. Khi bạn đếm ngược lại từng phút bạn có được cuối cùng trong đời, bạn quan tâm điều gì? Nhiều người cố gắng giải quyết tất cả mọi ước mơ, ký gửi kỳ vọng lại để không hối tiếc nữa. Nhân sinh là vậy, khi thời gian hữu hạn thì những gì bạn thấy cần phải hoàn thành là vô hạn nhưng cho bạn thời gian vô hạn bạn lại cứ từ từ mà hoàn thành số lượng công việc bạn cần rất hữu hạn. Nguyên Hạo cứ lững thững đi như kẻ say giữa dòng người. Không ai biết hấn đang nghĩ gì, cũng không biết tâm trạng hấn tư vị ra sao cả. Vì hấn chỉ là một chấm nhỏ, một hạt cát giữa dòng người, giữa dòng chảy vĩnh cửu của thời gian.

Thế giới này vốn không có thời gian, thời gian chỉ là một đơn vị do con người tạo nên, là một trật tự mà thế giới này bị ép phải có. Người ta sáng tạo ra đủ mọi loại dụng cụ tính giờ tinh xảo, giống như một nhà tù, giam hãm từng người trong thời gian. Khiến mỗi người đều phải đuổi theo nó, chạy đua với nó, ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, là gì nào? Đó chỉ là một khái niệm ảo. Nếu cô chạy thoát khỏi trật tự đó, đứng ngoài thời gian nhìn chúng, cô nói xem chúng là gì? Cô phải biết là thời gian không phải là trở ngại, tuổi tác cũng không thể khống chế con người. Có một số việc đang thay đổi, nhưng cô cũng đang thay đổi. Giống như năm nào đó tôi bỗng cảm thấy, áo sơ mi hoa tôi không muốn mặc nữa, không liên quan đến tuổi tác, chỉ là vì bản thân không còn thích. Chúng ta làm việc không cần phải sợ hoặc không sợ, chỉ cần tùy theo lòng mình, dựa vào trực giác mà làm là được. Những

người sợ biến động sẽ không phát hiện ra lối rẽ của con đường có thể đang giấu một bất ngờ thú vị nào đó.

Mở cửa tiểu viện mà Bàn tử mua cho cả đám trú ngụ cho mỗi lần du ngoạn Biên thành, Nguyên Hạo bỗng giật mình. Cảnh trí bên trong được trang hoàng sáng rực lên, mùi rượu thơm nồng, các món ăn đầy áp trên bàn. Bàn tử lù lù xuất hiện, mặt gã tròn trịa cười đến nỗi không thấy được cả hai mắt. Xa xa Khương Thiên như con thỏ chạy vội đến mừng hân trở về, Trương Bình và Điền Bá thì đang kẻ xướng người họa, chén chú chén anh.

- Hạo ca, huynh về rồi à. Hôm nay huynh thật uy phong, một mình đánh bại tất cả các tài tử trên mọi phương diện nhà.

- Tất nhiên rồi, huynh đệ Bàn tử ta thì mấy loại kém cỏi khác sao có thể so sánh chứ. Đến đây ăn mừng nào Nguyên Hạo, nhìn người chả có tiền đồ gì cả. Nếu ta mà có thể phong mang như người thì giờ cả đám mỹ nữ bu quanh rồi hắc hắc.

Bàn tử đắc ý hô lớn, mọi người lập tức quây quanh lại nâng chén đầy hào khí. Rượu được vài tuần, Nguyên Hạo vỗ vai Bàn tử một cái thật kêu.

- Này mập, người đừng cứ ham chơi mãi như vậy, người may mắn có được thuận linh căn thì nên chăm chỉ tu hành. Dù không đắc đạo phi thăng thì cũng có khả năng bảo vệ mình và gia tộc, tông môn cũng không thể bảo vệ người suốt được.

Không quan tâm ánh mắt khó hiểu của Bàn tử, hân lại vuốt vuốt đầu Khương Thiên.

- Tiểu Thiên, ta từng nói huynh đệ mình tuy không cùng huyết thống nhưng lại cùng sinh tử hoạn nạn. Đệ là đứa em Nguyên Hạo cả đời này yêu quý nhất. Tuy đệ không thể tu luyện nhưng đệ giỏi về y thuật nên ở Đan Dược Các có thể sống an nhàn không lo âu. Tính tình của đệ hiền lành, tin người vì vậy không nên tham gia vào những chuyện náo nhiệt quá lớn. Nhưng cũng không cần lo sợ hãi mà sống, nam nhi có cái can nhẹn, có việc dù chết cũng không được bỏ qua. Đừng quá tin vào đôi mắt mình, có nhiều thứ nhìn tốt đẹp nhưng phía sau nó là cả nguy cơ chết người. Vì vậy đệ phải suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định điều gì đó.... haiz hôm nay ta giống ông lão nhiều chuyện quá rồi, xin lỗi đệ. Ta chỉ mong đệ sống vui vẻ hạnh phúc thôi. Hứa với ta, đệ phải luôn vui vẻ mà sống, như ca ca vậy. Vui vẻ thì không nhất định là hạnh phúc nhưng không vui vẻ thì chẳng bao giờ có hạnh phúc cả.

Khương Thiên cũng trở mắt nhìn Nguyên Hạo. Ca của hân bình thường không nói chuyện sâu sắc như vậy nha. Nó cảm giác được bất an sâu trong nội tâm, vội quăng cốc rượu trên tay tóm lấy Nguyên Hạo.

- Ca, ca có chuyện gì sao? Chúng ta là huynh đệ sinh tử, nếu có gì thì cùng chết, sống thì cùng sống. Đệ còn phải học từ ca rất nhiều đó.

Nguyên Hạo hốc mắt ửng đỏ. Hân giữa đầu lên cười dài, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc khác thường.

- Bàn tử, ta chưa từng nhờ vả người bất kỳ điều gì. Hôm nay coi như Nguyên Hạo ta xin người. Hãy chăm sóc tiểu Thiên thay ta. Nó là đứa tâm địa thuần khiết, dễ bị người tổn hại, người hãy cố gắng bảo vệ nó. Nếu nó có chuyện gì, lão tử sẽ không bao giờ để yên cho người đâu.

Vừa dứt câu, Nguyên Hạo ôm quyền cúi người thật sâu với Bàn tử khiến ly rượu trong tay của gã cũng run rẩy rớt xuống đất.

- Này người nói gì vậy? Người có việc gì mà nói như sắp chết thế? Tên Vương Hiến chó má kia kiểm chuyện với người nên người sợ sao? Yên tâm, ở Biên thành này ai không biết Tổng gia ta chứ. Không thì chúng ta về tông môn, trời sắp xuống cũng không sợ gì cả.

Bàn Tử vội lời thân thể ục ịch đứng dậy vỗ vỗ an ủi Nguyên Hạo. Hân thấy tên này nhất gan quá, dù gã kia là hoàng tử thì cũng không thể muốn giết ai là giết. Đây là địa bàn của Phong Linh tông á.

- Người quá ngây ngô rồi, lão giả đi theo tên đó không đơn giản. Ta nhận ra Trương huynh và Điền huynh đều tỏ ra kiêng kỵ rất lớn, chứng tỏ người này tu vi cao thâm hơn họ nhiều. Rất có thể là trúc cơ kỳ, một vị hoàng tử sai khiến được trúc cơ theo làm hộ vệ? Ta không nghĩ tiền tài phạm tục có thể lay động những người tu tiên ở cấp độ đó trừ khi hân có một thân phận đặc thù khác. Ở Túy Hồng viện, lão giả đó đã dùng cách gì đó truyền âm chỉ có ta nghe được. Hân muốn trước canh ba ta phải đến Hoàng Lan viện ở phía tây thành nếu không bọn chúng sẽ ra tay với tất cả mọi người.

Vừa nghe như vậy, Trương Bình và Điền Bá sắc mặt hốt hoảng, hai tay run rẩy. Bọn họ không phải là đối thủ của trúc cơ kỳ, căn bản là chịu chết. Trương Bình mồ hôi tuôn ra, vội lên tiếng:

- Người không biết chữ chết viết như thế nào hay sao lại trêu chọc vào đại năng như vậy? Chuyện của người thì nên tự giải quyết, đừng kéo bọn ta xuống hố chung. Bàn thiếu, chúng ta mau gửi phi kiếm truyền tin về tông môn, đợi người môn phái đến sẽ có thể bảo hộ chúng ta trở về.

Nguyên Hạo lắc đầu trả lời:

- Bọn chúng chắc chắn biết rõ chúng ta có thể sẽ gọi cứu viện nên đã giám thị rất sát. Nếu chúng ta có hành động báo tin, chúng sẽ xông vào ra tay ngay.

Trương Bình mặt càng tái mét, hân không còn giữ được bình tĩnh nữa.

- Vậy người nói chúng ta phải làm gì đây? Người gây ra thì chỉ cần người đi đền mạng cho chúng là chúng ta được an toàn thôi, không phải sao?

- Trương Bình, người nói cái gì đó? Nguyên Hạo là huynh đệ của chúng ta, sao lại giao hân cho kẻ thù chứ

- Không ai có thể tổn hại Hạo ca của ta hết.

Bàn tử và Khương Thiên tức giận đứng bật dậy quát lấy Trương Bình. Thấy vậy trong lòng Nguyên Hạo cảm giác ảm áp. Xem ra hân lựa chọn hi sinh không sai, họ xứng đáng để hân làm vậy

- Mọi người bình tĩnh, cho dù ta có bồi mạng cho chúng thì các người cũng không thể sống sót qua đêm nay đâu. Không chỉ các người mà toàn bộ bọn công tử có mặt hôm nay và người nhà của chúng nữa. Tất cả mọi người chúng kiến hân bị si nhục ở Túy Hồng viện đều sẽ phải chết. Với tính cách ích kỷ của hân tuyệt không để chuyện này đồn đãi ra ngoài đâu. Vấn đề là hân có đủ thực lực để làm vậy.

"Àm"

Cả đám nghếch mặt ra. Không ai nghĩ chỉ đi kỹ viện chơi mà lại mang họa sát thân như vậy, đúng là bi hài mà.

- Mọi người không cần làm vẻ mặt như nhà có tang như vậy. Ta có biện pháp hi vọng thoát được.

Ánh mắt Trương Bình và Điền Bá sáng lên, vội nắm lấy tay Nguyên Hạo như nhìn thấy quý nhân:

- Ta biết Nguyên lão đệ đa mưu túc trí, tài năng siêu việt mà. Đệ mau nói cho mọi người biết cách nào để thoát thân đi. Về đến tông môn chúng ta nhất định sẽ cảm tạ lão đệ đầy đủ.

Lúc này Bàn tử cảm thấy vô cùng chán ghét Hai tên này. Bộ mặt thay đổi thật nhanh, đúng là khi sinh tử mới hiểu lòng người. Nguyên Hạo chỉ cười nhẹ, hân không quan tâm thái độ Trương Bình, Điền Bá như thế nào, nhân sinh vốn vậy mà.

- Trên đường về, ta đã đặt mua số lượng lớn dầu hỏa. Bàn tử người hãy dùng nhân lực của Tổng gia, tất cả những người tin được. Ra lệnh cho họ phóng hỏa những nơi mà ta vạch ra trên bản đồ này. Về gia đình người thì yên tâm, ta đã làm giả bức thư của Phong Linh tông yêu cầu cha mẹ và người thân người tất cả phải đi ngay đến tông môn để nhận thưởng trọng đại từ tiên nhân. Ta đoán chắc gia đình người không ai dám chống lệnh tiên nhân nên đã lập tức khởi hành rồi.

- Nguyên Hạo, người...

Bàn tử không ngờ Nguyên Hạo đã lo nghĩ sắp xếp an toàn cho gia quyến của mình rồi. Hân nức nở nói không nên lời.

- Không cần nói lời cảm ơn, ta mong người nhớ những gì ta đã dặn dò. Sau khi gọi người của các người vào chúng ta sẽ cho vài người cải trang y như bốn người mình chạy ra cửa Bắc thành. Khi lửa cháy hỗn loạn sẽ rất khó phân biệt thật giả.

- Hay! quả là diệu kế.

Trương Bình, Điền Bá như vớ được cọc rom cứu mạng, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Nguyên Hạo tiếp tục giải thích kế hoạch:

- Tiếp theo đó ta sẽ cải trang thành gia nhân cùng với vài tên gia nhân khác chạy ra cửa Nam, đó cũng là hướng về Phong Linh tông. Còn các người hãy chạy về cổng phía Đông, nơi đó là hướng con sông Tô Bích. Khi hỏa hoạn, sẽ có nhiều người hướng phía sông lấy nước, hãy lợi dụng hỗn loạn chạy ngược con sông lên Hương thành. Nhớ là không nên vào thành, hãy trốn phía ngoài rồi gửi phi kiếm truyền tin để tông môn đến cứu các người.

Khương Thiên nghe xong thì lắc đầu không đồng ý:

- Ca, ta sẽ theo người ra cửa Đông, chúng ta cùng đi với nhau.

- Đúng vậy, có gì cùng đi. Tại sao người lại bỏ mọi người lại.

Bàn tử cũng lắc lắc tay, phủ quyết ý kiến đó.

- Các người nghĩ tiên nhân dễ lừa à? Đám người đầu tiên giả dạng chắc chắn sẽ bị nhận biết, ta sau đó lao ra là để bọn chúng phát hiện mà rượt theo. Khi xác định chính xác là ta, chúng sẽ không để ý nhiều đến những chuyện khác nữa. Đến khi quay lại thì các người có thể trốn thoát rồi, dù là trúc cơ cũng không dễ gì truy tung được.

- Người như vậy... là đi chịu chết. Cách này ta không đồng ý, lão tử không thể dùng mạng huynh đệ để cứu bản thân được.

- Ca, chết thì cùng chết, đệ không để huynh đối mặt với bọn chúng một mình đâu

Nguyên Hạo như không nghe thấy, chỉ bước đến nói nhỏ vào tai Trương Bình và Điền Bá. Sau đó hai tên này quay đầu nhìn nhau, gật đầu rồi bất ngờ ra tay chế trụ Bàn tử và Khương Thiên lại. Với tu vi Ngưng Khí hậu kỳ của họ thì Khương Thiên và Bàn tử tự khí tăng một vốn không là gì cả.

- Các người làm gì vậy? Ta ra lệnh thả ta raaaaaaaa.... Nếu không về đến tông môn ta sẽ không tha cho các người đâu.

- Mau buông ta ra, ta muốn đi với ca của ta. Ta không cần các người giúp.

Nguyên Hạo thi lễ cúi thấp đầu với Trương Bình và Điền Bá:

- Đa tạ hai vị đã hợp tác, Nguyên Hạo không có gì để trả ơn. Nếu có kiếp sau ta sẽ trả lại cho hai người.

Điền Bá khoát tay thần thái ngượng ngùng nói:

- Nguyên Hạo huynh đệ, tuy ngươi chỉ là thân phận tạp dịch trong tông môn nhưng lần này ngươi đã vì đại nghĩa mà mở ra đường sống cho mọi người. Ta tự thẹn không bằng. Ngươi yên tâm, bọn ta nhất định đưa em ngươi và Bàn thiếu về tông môn an toàn. Sau này ai dám ăn hiếp Khương Thiên chính là chọc đến bọn ta, bọn ta sẽ bảo hộ nó suốt đời.

Cả hai tên đều cúi người hoàn lễ với Nguyên Hạo. Bọn họ là tiên nhân, cao ngạo hơn người nhưng giờ phút này hai vị này lại thấy mình không bằng thiếu niên trước mặt. Chết không khó nhưng chấp nhận hi sinh vì người khác lại là việc không hề dễ tí nào.

"Chỉ làm trai dặm nghìn da ngựa,

Gieo Thái Sơn nhẹ tựa hồng mao.

Giã nhà đeo bức chiến bào,

Thét roi cầu Vĩ, ào ào gió thu.

Ai cũng có một lần chết. Cái chết có khi nặng hơn núi Thái Sơn, có khi nhẹ hơn lông chim hồng. Đó là vì cách dùng nó khác nhau mà ra" (Trích Từ Mã Thiên truyện)

Sau một canh giờ, Trương Bình và Điền Bá thay Bàn tử ra lệnh sắp xếp hết mọi thứ xong xuôi. Giây phút bắt đầu kế hoạch cuối cùng đã đến. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, Nguyên Hạo mỉm cười thật thanh thản, hẩn nhìn Khương Thiên và Bàn tử đầy triu mến. Dù cả hai đều bị trói lại, miệng không nói được nhưng ánh mắt lại đầy tơ máu. Khương Thiên điên cuồng cắn môi lại đến miệng đầy máu chảy ra. Lau nhẹ nước mắt của mình, Nguyên Hạo quay người cô độc bước đi. Bóng lưng hần cao gầy tịch mịch nhưng lại mạnh mẽ hơn bao giờ hết

- Hoàng tuyền lộ một mình ta bước. Huynh đệ, vĩnh biệt.

“Không mời tự đến, không đuổi tự đi

Đến như thế nào, đi như thế đó

Đến như gió, hợp tan như mây

Gió mây vô thường, vẫn vương chi khổ”

(Trích thơ Phật giáo)

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hư Lộ kỳ bí (Thượng)

Biên thành, ngày mai đã là trăng rằm của tháng, đường phố vẫn đông người qua lại, hàng quán náo nhiệt. Bỗng đâu những tiếng la thất thanh vang lên, tiếng chân người chạy ồn ào rung động cả mặt đất.

- Cháy, cháy rồi... mọi người mau chữa lửa với, biệt phủ phó thành chủ bị cháy rồi.

- Cứu với... ai phóng hỏa trại ngựa chiến của quan binh Biên thành rồi.

....

Khắp nơi tiếng kêu la không ngớt, ánh lửa như đom đóm tụ hội đang cuồng vũ trong đêm. Tuy nhiên cơn hoang mang của dân chúng giờ chỉ mới là bắt đầu. Trong không khí hỗn loạn đó, cánh cửa của biệt viện của Bàn tử hé ra. Một nhóm mười người lặng lẽ mặc áo khoác đen che kín lao ra trong đêm tối, hướng thẳng công phía Bắc thành mà đi. Trên tán cây gần đó, Vương Hiến và lão giả cùng một nhóm hơn mười tên đang âm thầm quan sát.

- Haha, dùng lửa để gây náo loạn rồi bỏ trốn à? Trò này quá trẻ con rồi.

Vương Hiến cười lạnh, lão giả kế bên vừa thả thần thức ra quan sát thì cánh cửa sau biệt viện lúc này lại có năm bóng đen tháo chạy.

- Cũng có chút mưu lược nhưng chỉ là cổ giầy dựa trước khi bước vô quan tài thôi hắc hắc.

Miệng lão giả nhếch lên đầy mỉa mai.

- Chính là tên đó, lúc này ta không thấy ẩn kỹ mình để lại trên người hấn trong tốp người kia. Thì ra là ve sầu thoát xác, chia nhau mà chạy. Dương Tiểu, dắt người theo tiêu diệt hết đám người chạy hướng Bắc, ta và điện hạ sẽ đích thân truy đuổi tên Nguyên Hạo này. Những kẻ còn lại thì theo kế hoạch, hạ thủ hết những kẻ có mặt ở Túy Hồng viện hôm nay, kể cả gia quyến của chúng cũng không được để sót người nào.

Lão giả khuôn mặt hung ác tàn nhẫn ra lệnh. Từ trong đám người, một gã to con tên Dương Tiểu tu vi trúc cơ sơ kỳ bước ra dẫn theo hai tên khác lao về hướng bắc. Đám còn lại cũng tự động tách ra biến mất trong màn đêm, Vương Hiến nhìn hướng Nguyên Hạo đang bỏ trốn mà trào phúng:

- Con chuột nhắt, cứ chạy đi. Lần này tao sẽ tra tấn mày từng chút một, cho mày cảm thấy thế nào là tuyệt vọng. Kỳ lão, chúng ta chơi trò mèo vờn chuột với hấn nào.

Hai người nhìn nhau cười to khoái trá rồi cùng đập phi kiếm nhàn nhã đuổi theo, cứ như việc Nguyên Hạo chạy thế nào cũng không thoát khỏi tay họ. Chính xác là như vậy, người bay so với kẻ chạy dưới mặt đất thì sao có thể so sánh, tu sĩ lại còn có thần thức nên việc lẩn trốn là hoàn toàn vô nghĩa. Sau khi tất cả rời đi, Mười lăm phút sau, từ căn nhà có hai người đang cồng thêm hai tên trên lưng phóng cực nhanh về phía đông thành. Mưu kế đối với tiên nhân có thực sự là vô dụng? Trước sức mạnh thì bao toan tính là thừa thãi hay sao? Nguyên Hạo đã dạy bài học cho những kẻ tự cho mình cao cao tại thượng hơn người, cậu đã thành công trong việc dùng chính tính mệnh để đổi lấy cơ hội cầu sinh cho huynh đệ.

- Học học, mau tránh đường...

Nguyên Hạo vừa chạy vừa thở như trâu nhưng tốc độ vẫn không giảm tí nào. Gã từ lúc gặp Khương Thiên thì chạy trốn đã thành thói quen nên thể lực phát huy vượt ngưỡng rất tốt. Mấy chốc cuối cùng hấn cũng đến được công thành, lúc này có một tên dắt sẵn bảy ngựa đội sẵn trao cho bọn hấn.

- Mọi người hãy chạy tản ra các hướng khác nhau. Bọn chúng chỉ muốn giết ta, các người sẽ chạy thoát, yên tâm đi.

Cả đám nghe lệnh lập tức nhắm bốn phương tám hướng thúc ngựa lao nhanh nhưng chưa chạy được bao xa thì hàng loạt quả cầu lửa lao xuống. Xoẹt xoẹt... Tất cả những người đang bỏ chạy đều biến thành đuốc sáng rồi cháy thành tro bụi ngay lập tức. Nguyên Hạo quay đầu lại nhìn thì sắc mặt tái nhợt, nghiêng răng thúc ngựa tăng tốc hơn nữa.

- Khốn kiếp, ta từng quan sát mấy tên đệ tử tập hỏa thuật. Không ngờ trúc cơ kỳ lợi hại đến vậy, một lần có thể bắn ra nhiều hỏa cầu chính xác như thế. Có khác gì tên lửa tầm kích của US đâu chứ, kiểu này ta chạy trốn thế nào đây trời ạ.

Đang lo lắng dữ dội thì một quả cầu lửa đã lao đến nổ sát bên con ngựa Nguyên Hạo đang cưỡi khiến hấn ngã lăn xuống đất.

- Haha... Chạy tiếp đi chứ...

Lúc này Vương Hiến và Kỳ lão già từ từ hạ xuống. Bọn chúng nhìn nhìn cậu một cách khoái trá và tàn ác.

- Vương... Hiến...mày...

- Mày còn nhận ra tao cơ đấy? Tao đã từng nói rằng mày sẽ không qua được đêm nay. Sai lầm nhất đời của mày là dám chọc giận đến tao. Một tên phạm tặc mà lại dám to gan sĩ nhục tao. Giờ mày quỳ xuống liếm giày cho tao, có lẽ tao sẽ cho mày một cái chết thoải mái hơn.

Vương Hiến giờ chân dẫm vào bụng Nguyên Hạo, ấn xuống khiến cậu thổ huyết đau đớn kêu lên. Nhưng gã không có ý dừng lại mà liên tiếp đập lên tay, chân của Nguyên Hạo. Toàn thân cậu bây giờ thịt nhiều chỗ nát ra, máu ướt đầm cả đất, nhìn cực kỳ thảm hại.

- Thật là lý lợm nha nhưng tao không tin mày có thể chịu đựng mãi như vậy.

Gã vừa giờ chân lên định ấn xuống tiếp tục thì bất ngờ có tiếng vó ngựa vang lên. Từ xa Bàn tử và Khương Thiên lao lại như con giông. Tện lão giả khinh bỉ giờ tay lên định hạ sát thì Vương Hiến chặn lại

- Cứ để chúng đến, ta muốn giết hai tên này trước mặt hấn. Cho hấn biết cảm giác huynh đệ vì mình mà bị tàn sát như thế nào hahaha.

Khương Thiên dừng ngựa gấp gáp khiến cội té sắp mặt xuống đất nhưng nhanh chóng bò dậy chạy đến bên Nguyên Hạo:

- Hạo ca, huynh có sao không? Bọn độc ác này đánh huynh à, để đệ xử lý vết thương cho.

Khương Thiên đau xót phần nộ vội vàng kiểm tra thương thế của Nguyên Hạo, Bàn tử lúc này cũng kịp đến bên cạnh. Khuôn mặt Nguyên Hạo co rút lại, hấn đã cất công bày mưu tính kế để hai người chạy thoát. Tại sao cuối cùng lại thành ra thế này? Hấn hi sinh là vô nghĩa sao? Mặc kệ thân thể đang bị trọng thương, hấn gào thét với Khương Thiên:

- Tại sao? Ta đã bảo các người chạy đi mà, hai tên khốn kia sao lại để hai người đến đây chứ. Tiểu Thiên... Đệ... khụ khụ... ta... Khụ... Tại sao đệ không nghe lời của ca chứ hả?

Nguyên Hạo vừa mắng vừa thổ máu ra. Hấn cảm thấy bất lực, chẳng lẽ tất cả là ý trời sao? Lão thiên à, ta không cam tâm. Khương Thiên khóc òa vội ôm lấy hấn.

- Ca ca, người từng nói người là người thân duy nhất của ta. Ông già ta đã bỏ ta đi rồi, ta không muốn người cũng phải chết.

- Thăng ngục này.

Nguyên Hạo cũng không muốn quở trách gì nữa, giờ mọi thứ nói gì cũng vô nghĩa rồi. Có van xin cũng không được, Vương Hiến chắc chắn không tha cho họ. Chỉ là hắn đang muốn cho họ chết một cách chậm rãi để làm trò vui thôi. Bàn tử một bên túm lấy Nguyên Hạo, khuôn mặt mập mạp đỏ bừng lên:

- Người trông người anh hùng à? Bàn gia người cần người hi sinh để cứu sao? Mặc dù ta tham ăn, tham uống, mê gái đẹp nhưng Bàn gia chưa bao giờ bỏ rơi huynh đệ của mình. Tổ sư nó, cùng lắm thì ta liều mạng cắn hắn một cái, kiếp sau lại phong lưu khoái hoạt a.

Giờ này nếu lão cha Tổng Cát của Bàn tử ở đây chắc lẽ nóng rùng rùng mà xúc động nha. Đây mới là con ta, là nam nhi đỉnh thiên lập địa. Dù mập một chút cũng không sao nhưng tuyệt không thấy nguy bỏ huynh đệ lại, hảo hán tử chính là vậy.

- Thăng mập này, lúc trắc thí ở Túy Hồng viện mày cũng châm chọc tao đúng không? Một tên ngum khí tăng một mà cũng dám vuốt râu hùm. Tao sẽ ra tay với mày đầu tiên.

Dứt lời hai tay của Vương Hiến kết lại với nhau, gã bắt đầu niệm pháp quyết. Một con lốc xoáy nhỏ hình thành rồi ngưng tụ ra hình dạng một cây đao bằng đất cát. Sau khi đã ngưng tụ thành công, hắn vung tay cho phi đao lao thẳng về phía Bàn tử:

- Thổ Đao Liệt Địa, chết đi.

Vừa đến gần, cây đao bỗng dừng nổi tung tạo nên một cơn chấn động dữ dội, đây là vũ kỹ Nhân cấp hạ phẩm. Trong công pháp và vũ kỹ đều chia ra năm cấp: Nhân, hoàng, huyền, địa, thiên. Trong đó mỗi phẩm cấp chia làm ba cấp độ nhỏ là hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm. Ngoài ra hai loại cùng cấp cùng phẩm cấp thì uy lực cũng không giống nhau, mạnh yếu con tùy thuộc vào người thi triển nữa. Càng lĩnh hội thâm sâu thì kẻ đó càng thể hiện ra hết được sức mạnh của vũ kỹ, nếu không nắm vững thì dù vũ kỹ phát ra có đẹp cũng chỉ là da lông bề ngoài thôi. Vũ kỹ thuộc tính khác chế nhau cũng có lợi thế tương tự.

Sau khi bụi đất tan hết, Vương Hiến đang cười ngạo nghễ thì bỗng giật mình, cặp mắt như lồi ra.

- Tên mập, hắn như vậy không sao hết... Chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này xung quanh Bàn tử hiện ra một tầng phòng hộ màu vàng nhìn rất đẹp mắt. Gã mở mắt ra thấy mình không sao cả thì thở mạnh ra rồi chỉ tay vào Vương Hiến và Kỳ lão giả mà chửi ầm lên:

- Hai tên khốn nhà người, tính mưu sát Bàn gia à. Hèn là gia gia người mạnh mẽ hơn người, nếu không thì... hừ hừ

Lão giả ánh mắt chợt động, đánh thẳng một chưởng vào vòng phòng hộ khiến một tiếng động lớn vang lên nhưng vẫn không suy xuyến được nó tí nào. Lúc này lão ngưng trọng thốt lên:

- Trên người tên mập này có pháp bảo của Kim đan chân nhân, có thể chịu được lực tấn công của trúc cơ kỳ. Trừ khi là kim đan cao thủ ra tay chứ ta không thể nào công phá được. Hừ, tên này chắc là thiên kiều của tông môn nào đó nên có được pháp bảo cỡ này hộ thân. Tốt nhất không nên xuống tay với hắn, nếu không tông môn sẽ không để yên cho chúng ta. Ta thấy nên giải quyết nhanh tên kia rồi rời khỏi đây thôi

Gật đầu đồng ý, Vương Hiến lại bắt đầu niệm pháp ngưng tụ ra một cây thổ đao. Lần này hắn dùng toàn bộ sức lực nên uy lực tích tụ của thổ đao mạnh hơn nhiều. Bàn tử thấy vậy bèn nhảy ra chắn trước hai người Nguyên Hạo.

- Tên nhát gan kia, ngon thì đánh với lão tử. Ra tay với người bị thương thì hay ho gì.

- Bọn ta không dám giết người nhưng người cũng chẳng ngăn được chúng ta đâu mập à.

Lão giả cười hắc hắc rồi nhẹ nhàng vẫy tay khiến Bàn tử bị thổi bay ra xa. Hắn không sợ bị tấn công nhưng bị chấn văng đi chỗ khác thì không thể chống cự được. Cuối cùng Bàn tử chỉ có thể điên tiết chửi rủa lão giả và Vương Hiến thôi. Bỏ qua tên mập, Vương Hiến từng bước tiến đến gần Khương Thiên và Nguyên Hạo, nụ cười trên mặt hắn như của tử thần. Khương Thiên run rẩy ôm lấy Nguyên Hạo che chắn lại:

- Ông già ơi, ta phải làm sao bây giờ?... Mẹ ơi, con sắp chết rồi. Con không thể tìm được mẹ, không thể giúp cha tỉnh lại được...

Vất óc suy nghĩ điên cuồng, bỗng Khương Thiên nhớ đến dây đeo tay mà lão cha từng nhắc đến, chính nó đã đưa ta chạy thoát 2 lần rồi. Mừng quýnh, cậu vội nắm lấy sợi dây gồm tám hạt châu nhìn như trong suốt trên tay của mình, nhưng Khương Thiên lại ngêch mặt ra. Cậu không biết cách sử dụng nó, lão cha nói ít nhất phải tu vi độ kiếp gì đó mới mở nó được. Thế giờ phải làm sao đây? Càng nghĩ, Khương Thiên càng rối lên

- Đúng rồi, lão cha có nhắc đến tinh huyết của mẹ. Ta cũng mang dòng máu của mẹ mình chắc có thể thử được.

Cùng đường, Khương Thiên vội cắn lấy ngón tay của mình rồi nhỏ máu vào chuỗi hạt châu. Khi máu vừa thấm vào một hạt châu thì đột nhiên một cơn chấn động rung chuyển khủng khiếp từ đâu ập đến. Toàn bộ tinh huyết cậu chảy ra đều bị một hạt châu trên vòng đeo điên cuồng thôn phệ khiến sắc mặt cậu tái nhợt hoàn toàn. Cuối cùng một tiếng nổ kinh thiên vang lên và một cơn đường âm u, yếu dị cũng đã xuất hiện. Có điều lần này khủng khiếp hơn rất nhiều, hoàn loạt sấm chớp, tia lửa đen bắn khắp bốn phía xung quanh Hư Lộ. Thanh Thổ Đao Liệt Địa chưa kịp đến gần thì đã bị lôi đình đánh tan nát không còn sót lại gì. Thoát chết trong gang tấc, Khương Thiên mừng rỡ, gắng sức ôm lấy Nguyên Hạo từng bước đi vào con đường đáng sợ đó.

- Người đã mất không thể cứu được, con đừng bi thương quá. Chúng ta tu tiên đạo, chuyển sinh từ tình cảm phàm trần chỉ là con gió thoảng qua thôi. Tên Vương Hiến kia ta đã cho người điều tra rồi, hắn là thiên tài của hoàng gia trăm năm qua, song linh căn thuộc tính. Nhờ hoàng tộc bỏ ra nhiều kỳ trân dị bảo đã được một tông môn nhỏ ở Thiên châu là Thổ Đà tông thu nhận làm đệ tử nòng cốt. Còn lão già và đám hộ vệ của hắn chỉ là những tên chấp sự hay trưởng lão ở các tông môn nhỏ hơn đánh thuê cho hắn. Mặc dù tiền tài trần thế không là gì trong mắt tiên nhân, nhưng kỳ trân dị bảo thì khác. Các thảo dược và khoáng thạch để luyện khí là vật mà những người tu tiên luôn săn tìm nên không khó hiểu một số kẻ sẽ sẵn sàng làm hộ vệ cho những thế lực trần thế. Nếu con muốn trả thù cho huynh đệ thì hãy cố gắng tu luyện để thành tựu Kim Đan, thậm chí là Nguyên Anh, vậy thì tông môn chúng ta sẽ có thể san bằng hết tất cả bọn chúng.

Thật là cáo già... Bốn gã trúc cơ Nội Vụ đường đều thăm giờ ngón tay cái lên với Diệp Lăng. Có thể lợi dụng tình hình để kích thích tinh thần đệ tử mình, quả là cao tay. Hai tay Bàn tử nắm chặt lại, hần nghiêm nghị nhìn sự phụ của mình:

- Được, ta nhất định phải san bằng Thổ Đà tông và hoàng gia. Nguyên Hạo, Khương Thiên, Bàn gia sẽ trả thù cho các người.

Ánh mắt Diệp lăng hết sức hài lòng, tên mập này cuối cùng cũng chịu quay đầu rồi. Một tên chấp sự Nội Vụ đường bước lên nhìn Trương Bình và Điền Bá quát:

- Hai người biết tội của mình chưa? Suýt tí nữa tông môn đã tổn hại một thuần linh căn đệ tử, mạng các người bồi thường được sao?

- Bẩm chấp sự đại nhân, thật ra là ta dùng Mê Hoàn Hương mà sư phụ đưa cho phòng thân để thuốc mê hai người họ nên người cũng không nên trách tội họ.

Bàn tử đứng ra nói giúp cho bọn họ mặc dù trong lòng đầy phản cảm với hành động tham sống sợ chết của hai tên này. Các chấp sự nghe vậy thì liếc nhìn lẫn nhau rồi lên tiếng:

- Hậu kỳ Ngưng khí mà lại dễ dàng bị thuốc mê như vậy thì cũng ra làm sao cả. phạt trừ một năm tài nguyên tu luyện, một năm không được ra khỏi tông môn.

Không còn lí do ở lại, đoàn người cuối cùng đều lên pháp khí phi hành khá lớn bay hướng về Phong Linh tông.

Buổi tối, tại Túy Hồng Viện.

- Xảo Nương, người nói ta hôm nay ăn mặc như vậy có đẹp không? Ta đã làm xong mọi chuyện của Nguyên Hạo ca ca giao phó, chắc huynh ấy hài lòng lắm hihi?

- Tiểu Mộng của chúng ta lúc nào cũng xinh đẹp nhất mà.

Xảo Nương mỉm cười xoa xoa đầu Mộng Kỳ, nàng đang nghĩ lát nữa sẽ phải dỗ dành bà cô nãi nãi nhỏ này thế nào đây. Sau mọi chuyện rối loạn tối qua thì mười phần chín tên kia đã bị hạ thủ rồi. Một cơn gió mạnh chợt thổi qua, Phùng lão mỉm cười xuất hiện trước mặt hai nàng:

- Tiểu Mộng hôm nay của chúng ta xinh đẹp hơn mọi hôm nha. Lão già ta cũng thật bất ngờ đó hồ hồ.

- Sư phụ

- Phùng lão

Cả hai đều vui mừng tiến đến thỉnh an lão, Mộng Kỳ còn dậm chân ra vẻ giận dỗi vô cùng đáng yêu. Phùng lão vui vẻ xoa xoa đầu tiểu la lị rồi nói:

- Ta tối qua đã về lại Biên thành rồi nhưng vì phát hiện tung tích "vật đó" nên giờ mới trở về

Xảo Nương và Mộng Kỳ mặt khê biến, lập tức giờ tay tạo ra màn chắn cách âm rồi cùng chăm chú nhìn Phùng lão.

- Chúng ta vượt biết bao xa xôi đến vùng Đông đại lục linh khí thừa thớt này cũng vì phát hiện ra rung động mãnh liệt dị tượng hơn tháng trước. Chính thần toán tử Thiên Cơ đã tiên đoán có tồn tại trên đỉnh thiên địa xuất hiện ở vùng này. Nhưng người được chỉ định có cơ duyên trong chuyến đi này lại là Mộng Kỳ con nên sư phụ và Xảo Nương mới đi theo hỗ trợ. Vì khoảng cách quá xa mà thời gian gấp rút nên tông môn mới không tiếc tổn hao huy động rất nhiều tài nguyên để truyền tống chúng ta đến đây. Đáng tiếc là suốt hai tuần đến đây chúng ta không tìm được manh mối gì. Đến tối hôm qua ta mới phát hiện rung động cực kỳ khủng khiếp tương tự như lần trước ở phía đông ngoài thành và khi ta đến nơi thì thấy một cảnh tượng khá bất ngờ haha.

Phùng lão đắc ý vuốt chòm râu nói, hai cô nàng đang lắng nghe lại càng tò mò nhao nhao lên.

- Các người biết ta thấy gì không? Ta thấy một con đường kỳ lạ đầy sấm sét và hắc hỏa. Mặc dù muốn đến gần tìm hiểu thế nhưng năng lượng thiên địa lúc đó quá khủng khiếp đến ta cũng không dám tiếp cận. Trong khu vực con đường quái dị đó có bốn người mà hôm qua cả hai người cũng gặp đó. Chính là tên hoàng tử và lão già đi theo, cùng với hai huynh đệ tên nhóc Nguyên Hạo.

- Cái gì?

Tiếng thét Mộng Kỳ vang lên làm lão giật nảy mình nhìn đứa đệ tử cưng của mình.

- Rồi Nguyên Hạo ca ca..... à không bọn họ có sao không sư phụ?

Mộng Kỳ vội vàng lấp bắp hỏi, Phùng lão kỳ quái nhìn nàng rồi lắc đầu đáp:

- Tên Vương Hiến và lão già kia bị sấm sét và hắc hỏa liệt sát ngay tại chỗ, còn hai tên kia biến mất cùng với con đường kì lạ kia. Nhưng với thực lực chỉ là phạm nhân như bọn chúng thì ta nghĩ chắc cũng ngủm rồi. Thật là đáng tiếc, tài năng hội họa của thằng nhóc Nguyên Hạo đó ta rất ngưỡng mộ. Vậy mà số hần lại yếu mệnh như vậy, đúng là ý trời trêu người a.

Mộng Kỳ cảm giác như có tảng đá đè nặng lên tim nàng. Nước mắt ứa ra, nàng vùi đầu vào lòng Xảo Nương.

- Ta không tin...không tin. Nguyên Hạo ca ca đã hẹn sẽ đến đây chơi với ta, ca còn hứa sẽ làm lồng đèn cho ta nữa... Ca đã hứa thật mà.

Giờ phút này, vắng vắng trong đầu Mộng Kỳ là câu nói của Nguyên Hạo, nghe như một lời đùa giỡn, không ngờ bây giờ lại thành sự thật mất rồi. Nụ cười vui vẻ nhẹ nhàng, ánh mắt trêu mến ấy nàng sẽ không còn gặp lại được nữa.

"Chỉ cần huynh không chết huynh sẽ không dám trốn muội đâu."

Cảm giác toàn thân ê ẩm, ngứa rất, Nguyên Hạo từ từ mở mắt ra. Xung quanh tràn ra cảm giác lạnh lẽo, hắn thấy mình đang nằm trong một căn phòng ẩm u, có rất nhiều đồ vật và thảo dược vô cùng kỳ lạ.

- Ngươi tỉnh rồi à? Mạng cũng lớn thật đấy hắc hắc

Một tiếng cười âm lãnh như từ địa ngục vang lên, Nguyên Hạo cảm giác khó thở, hắn chưa từng thấy âm thanh nào ghê rợn như vậy. Lúc này, một bóng người từ từ hiện ra trong phòng, toàn thân tên đó khoác bộ đồ màu đỏ thẫm như máu vô cùng quái dị, ánh mắt vô tình nhìn hắn

- Ngươi là ai? Ta đang ở đâu đây? Em trai ta đâu rồi?

- Em trai?

Tên quái nhân kia lại không trả lời chỉ thì thào rồi như suy nghĩ gì đó.

- Đúng vậy, chính là thiếu niên đi chung với ta đó. Ngươi có thấy nó không?

Nguyên Hạo cố gắng hỏi lại lần nữa.

- Nó không phải em của ngươi, thật không ngờ một tên phạm nhân lại có thể đi cùng với vinh hắc Chi Vật. Cơ duyên tiểu tử ngươi thật quá lớn nha hắc hắc

- Cái gì là Vinh Hắc Chi Vật? Ta chỉ quan tâm em trai ta thôi.

Nguyên Hạo bực mình, tên này nói năng điên cuồng chẳng hiểu gì cả. Gã quái nhân không quan tâm câu hỏi Nguyên Hạo mà biến mất vài giây rồi lại trở vào. Trên tay hắn bây giờ là một viên ngọc sáng le lói có thể tắt bất kỳ lúc nào.

- Thăng em mà ngươi nói bây giờ chỉ còn một chút tàn hồn thôi. Thực lực quá yếu mà dám dùng tinh huyết để mở lối vào Hư Lộ, nó chưa bị thần hồn tan biến là may mắn lắm rồi hắc hắc.

"Àm"

Câu nói của quái nhân khiến Nguyên Hạo sững sốt. Hai mắt chăm chú nhìn vào viên ngọc lạnh băng kia, một cảm giác thân thuộc khó hiểu dâng lên trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Vạn Thiên Thư

- Ông thật sự là ai? Đệ của tôi còn cứu được không? Tôi xin ông hãy ra tay cứu lấy em tôi với.

- Hắc hắc, cứu thì có thể cứu được đó nhưng ta có một điều kiện.

Ánh mắt gã quái nhân trở nên giao hoạt vô cùng nhưng Nguyên Hạo không quan tâm nhiều, hắn chỉ cần cứu được Khương Thiên thôi.

- Được, ngài cứ nói điều kiện đi. Dù phải hi sinh tôi cũng không ngại đâu

- Tốt, tốt.. Vậy mới là người chí tình chí nghĩa, lão phu rất thích. Thật ra cũng không có gì quá đáng lắm đâu. Khụ khụ ta chỉ muốn ngươi có thể dắt ta ra khỏi chỗ quý quái này.

Gã quái nhân cười bỉ ổi nhìn Nguyên Hạo đang mồm chữ o xoe tròn.

- Người đừng ngạc nhiên vậy chứ. Ở nơi này còn rất nhiều tên bị mắc kẹt giống ta không biết bao lâu rồi. May mắn gã hàng xóm của ta là một tên thần côn. Tuy hắn nói phét suốt ngày nhưng có lần gã từng tiết lộ với ta. Kẻ nào có được sự dẫn dắt của Vĩnh Hằng Chi Vật, kẻ đó mới có thể ra vào nơi này được. Mà ngươi thì... hắc hắc

- Nói như lão ta khác nào cái chìa khóa rồi, chỉ cần đi với ta lão sẽ có thể tự do ra ngoài được, nghe có khoa trương quá không vậy? Ta thậm chí còn không biết mình đã vào đây như thế nào nữa, lại càng không biết nơi này là nơi nào. Cuối cùng tại sao thằng đệ ta lại thành cái thứ mà lão gọi là Vĩnh Hằng chi vật vậy?

Nguyên Hạo xô một tràng dài, hắn thấy mình tỉnh lại mà cứ như mơ. Thần kinh hắn tuy không yếu nhưng nhiều cái vượt tầm hiểu biết quá khiến hắn thấy nhức đầu hoa mắt cả lên.

- Cái này thì...

Quái nhân gỡ đầu gỡ tai. Cái chuyện này lão vốn nghĩ tên thần côn kia chém cho vui nên không buồn hỏi thêm gì nhiều. Giờ thì vui rồi, chuyện gì lão cũng mù tịt. Đang ngêch người ra, thì một giọng nói êm ái bên tai lão vang lên:

- Ta đã nói rồi, lão còn không tin thần toán tử thiên địa vạn vật đều thông linh, vô địch siêu cấp đẹp trai Vạn Thiên Thụ ta đây.

Nguyên Hạo và lão quái nhân đều quay đầu nhìn lại thì thấy một tên ăn mặc diêm dúa, da trắng, môi đỏ, mắt sáng, một tay cầm quạt, che miệng cười duyên. Phụt... Nguyên Hạo muốn phun ra ngoài. Tên này mà giả nữ là cực xinh rồi, chẳng khác trong mấy phim kiếm hiệp Hồng Kông tí nào.

- Khanh khách, lần nào mọi người thấy nhan sắc của ta cũng đều sững sờ như thế đấy.

Tên này thật là biến thái mà, bá đạo như lão quái nhân cũng tự động lùi ra xa giữ khoảng cách với gã.

- Ngươi cũng quá không thật thà nha lão quỷ, tìm được cơ duyên như vậy lại tính ăn mảnh một mình. Ngươi nghĩ ngươi biết rõ ràng cách thức thế nào để ra thoát khỏi đây sao?

Lão quái im lặng không nói gì, đúng là hắn không nghĩ đến tên thần côn này. Ai biết cơ duyên này có thể cho phép bao nhiêu người ra ngoài đâu chứ.

- Hi hi bản thân toán tử ta cũng biết lão nghĩ gì rồi, giờ đợi ta nói chuyện với chàng trai trẻ này rồi tính sổ với lão sau.

Vạn Thiên Thụ ánh mắt sắc nhọn lườm lão một cái rồi quay ngoắt lại cười tươi như hoa bước đến bên cạnh Nguyên Hạo. Gã thần toán tử ngắm nghía toàn thân cậu từ trên xuống dưới thật kỹ khiến Nguyên Hạo nổi hết da gà. Cậu run rẩy nói:

- Thần côn lão ca, ta sinh ra xấu xí, lại bị thương băng bó khắp người. Ngươi có sở thích khác người cũng đừng nên chọn ta á.

"Phùng"

Toàn thân của tên Vạn Thiên Thụ bắt ngờ tỏa ra áp lực khủng khiếp khiến Nguyên Hạo không sao thở nổi.

- Ta ghét nhất ai gọi ta là lão. Ta còn rất trẻ nha, phải gọi ta là Thụ ca, rõ không?

Móa, tên này tuyệt đối là siêu cấp biến thái mà, Nguyên Hạo giờ khóc không ra nước mắt rồi.

- Vâng, Thụ ca, em sai rồi. Thụ ca oai phong tuấn lãng, ngọc thụ lâm phu, hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh, em thật có mắt không trông mà.

- Khụ khụ, được rồi, ta vốn có lòng bác ái, sẽ không chấp nhặt với người trẻ. Những câu vừa rồi ngươi nên nói nhiều một chút, rất có tính giác ngộ đó.

Áp lực của Thiên Thụ biến mất ngay lập tức, giờ lại trở thành khuôn mặt thỏa mãn đầy gió xuân, tên này không đi làm diễn viên thật là uổng mà.

- Ta đã xem qua rồi, số ngươi thật đỏ nha, là người cực kỳ có cơ duyên. Theo ta thì ngươi rất có thể là "Người được lựa chọn"

Ta kháo, mới vài tháng mà ta bị đuổi giết không biết bao nhiêu lần. Sao ta không thấy số mình "đỏ" chỗ nào nha. Nguyên Hạo khuôn mặt co gập, đau thương hồi tưởng lại.

- Tất nhiên, nhìn thấu triệt được thiên cơ là ngoài sức của ta nhưng xem ra hoàn cảnh này của ngươi lại không khác tiên đoán của ta là mấy. Trước tiên, ta sẽ kiểm tra một chút. Nếu ngươi thông qua được ta sẽ cứu linh hồn đang hấp hối của đứa em ngươi. Ngươi thấy sao?

Mím cười đầy ma mị, Thiên Thụ đầy thâm ý nhìn Nguyên Hạo. Điều hắn đưa ra tất nhiên tên kia không thể từ chối rồi.

- Không biết Thụ ca muốn kiểm tra ta như thế nào?

Nghe đến có thể giúp Khương Thiên thì Nguyên Hạo không cần suy nghĩ nhiều. Với người mà hắn yêu quý thì không có thời gian nhiều để cân đong đo đếm.

- Ngươi biết đánh cờ không?

- Cờ?

Nguyên Hạo giật mình nghi hoặc, tên này rảnh rỗi lắm hay sao mà muốn rủ ta đánh cờ? Lão tử tuy rất giỏi cờ vây nhưng ở địa cầu còn chưa nổi tiếng thì sao tên này lại biết mà mời ta chơi cờ. Vạn thần còn không để ý ánh mắt của Nguyên Hạo, hần vung tay lấy ra một bàn cờ với các quân cờ kỳ lạ.

- Để ta giới thiệu sơ qua về cách chơi cờ này nhé.

Sau một hồi giải thích sơ lược, Nguyên Hạo phát hiện cái này chẳng khác cờ vua ở địa cầu bao nhiêu, có thể nói là rất giống. Nếu chỉ vậy thì ca chẳng ngần ngại, Nguyên Hạo trong lòng cười hắc hắc nhưng sắc mặt vẫn tỏ ra ngưng trọng:

- Không biết cách thức kiểm tra như thế nào vậy Thụ ca.

- Ngươi đánh thử với ta vài ván, nếu ngươi có thể thắng ta một lần... À không, chỉ cần hòa thôi thì ta có một tí niềm tin ngươi chính là người ta tìm kiếm

Tên này tự xưng thành thói rồi, ca ca ngươi thích cờ vây hơn nhưng tạo nghệ cờ vua ta cũng không có bao nhiêu đối thủ nha. Được lắm, để ca từ từ chơi với ngươi. Nguyên Hạo tỏ ra tụt rè, suy nghĩ một hồi rồi ấp úng đáp:

- Thật sự chỉ cần thắng một ván thôi là ngươi sẽ cứu đệ của ta?

- Vạn Thiên Thụ ta bao giờ thất hứa. Chỉ là ngươi đừng làm ta quá thất vọng nha hi hi

Vạn thần còn che miệng cười đầy tự tin. Hần vốn cho rằng mình thiên cổ cầm kỳ thi họa đều biết, tạo nghệ chơi cờ cũng thuộc hàng cao thủ. Tên nhóc chưa trưởng thành này mới biết đến loại cờ này cách đây vài phút thì đánh thế nào với hần. Thôi thì chỉ hi vọng tên này thể hiện một tí tố chất là được rồi. Thế là ván thứ nhất bắt đầu, Nguyên Hạo cố ý đi những nước cờ tỏ ra hết sức gà mờ.

- Hi hi đi như vậy ta ăn mất quân của ngươi rồi.

- Trời ạ, lại đưa đầu ra như thế sao được, thật là mất hứng quá.

Khi gần nửa quân của Nguyên Hạo bị ăn hết, lúc này ánh mắt hần sáng lên, gãi gãi đầu:

- Hình như ta chiếu thắng rồi.

- Hi hi ừ.... Cái gì, ngươi thắng?

Vạn Thiên Thụ suýt tí nữa lọt cả tròng mắt ra ngoài. Hần liếc qua liếc lại bàn cờ cả chục lần nhưng rõ ràng thế trận đã hết đường cứu. Những quân cờ mà Nguyên Hạo bị thua mất lại vô tình dẫn dắt thế cờ vô cùng vi diệu. Mọi thứ thoát nhìn chỉ là vô ý đánh bậy đánh bạ ăn hên, nếu thật sự là có tính toán sẵn vậy thì trên đời này có loại người bố cục đáng sợ đến như vậy sao. Thần toán tử sờ sờ mặt mình, không phải nằm mơ, chắc tên này chỉ là ăn may mà thôi.

- Khụ khụ, tốt lắm, rất tốt... Ngươi không phụ kỳ vọng của ta. Ta sẽ thực hiện như ước định là cứu thằng em ngươi nhưng chúng ta phải đánh thêm vài ván để ta có thể chỉ điểm cho ngươi một hai. Ván vừa rồi ta chỉ đánh vui đùa nhường ngươi thôi, giờ ta sẽ nghiêm túc một chút đây.

- Không thành vấn đề.

Nguyên Hạo cười như không băng quơ trả lời. Đây thì nghiêm túc, ca cho ngươi nghiêm túc cả trăm ván nữa cũng thế thôi. Cứ vậy, hai người lại đánh tiếp cả chục ván cờ.

- Khụ... Ngươi lại may mắn rồi, chơi lại.

- Hừ lần này ta sẽ dùng hết khả năng của mình. Ván tiếp nào.

- Chỉ thiếu chút nữa thôi... Chơi lại

- Ta không tin ta không thể thắng ngươi... chơi lại

Mười ván bại mười, Vạn thần còn ngồi bệt ra, thờ hồn hên, tóc tai rối bù. Lão quái nhân đứng xem khuôn mặt quái dị. Lão muốn cười mà phải ráng nhịn xuống, hết sức khó chịu. Sau vài hồi hấp, thần toán tử Thiên Thụ cũng bình tĩnh lại, hần nhìn Nguyên Hạo đầy thâm ý rồi bỗng cười lên đầy vui vẻ:

- Haha thiên ý, thiên ý... Không ngờ cuối cùng ông trời cũng cho ta đã tìm được rồi. Kỳ nghệ của người đã xuất thần vượt xa cấp độ cao thủ bình thường, ta không phải đối thủ của ngươi, chỉ có thiên địa mới là đối thủ xứng đáng với ngươi mà thôi. Huyết Thần, ngươi hãy cứu tàn hồn của em hần đi.

Thiên Thụ quay sang lão quái vật ra lệnh khiến cơ mặt của lão co giật lên:

- Tại sao ta phải cứu? Mà hồn phách của thằng nhóc đó đã yếu như vậy, ta cứu như thế nào?

Khinh bỉ không thèm nhìn, Vạn thần còn chỉ bừa môi đáp:

- Đừng nghĩ ta không biết trong lòng lão ra sao. Ta nói cho lão biết, chỉ cần hần có thể thành công thì hần muốn cứu bao nhiêu người ra ngoài đều được. Còn chuyện làm sao chữa trị linh hồn, chẳng phải khi vào đây, ngươi đã tìm được vài nhánh Dương Hồn Thảo sao. Mặc dù nó là kỳ trân dị thảo khó tìm vô cùng nhưng nếu so sánh có bằng được việc thoát khỏi cái nơi đáng sợ này không? Bộ ngươi tính chết rục xương ở đây à, còn mối thù của ngươi nữa chứ.

Nội tâm của lão quái dần đo một hồi, cuối cùng lão cắn răng thốt ra một chữ rồi biến mất:

- Được

Ít phút sau, lão quay lại với nhánh cỏ phát sáng trong tay. Loại cỏ này lấp lánh mờ ảo như không thực, y hệt như linh hồn vậy. Hô một tiếng, lão liền bao bọc Dương Hồn Thảo lại bên trong một ngọn lửa màu nâu nhạt. Như có linh tính, ngọn lửa không ngừng thâm thấu linh thảo rồi từ từ chậm rãi hòa tan. Thiên Thư đứng mộ bên xem, hứng thú nói:

- Quả không hổ là Đại Địa Liệt Diễm, bài danh thứ mười bốn trên dị hỏa bảng. Năm đó Huyết lão ngươi vì nó mà bị đuổi giết khắp tiên giới quả không uổng nha.

Sau một tuần trà, cuối cùng Dương Hồn Thảo cũng hòa tan hết thành một giọt chất lỏng trong suốt. Lão quái liền hất tay đẩy giọt nước bay thẳng đến thăm vào trong viên ngọc linh hồn của Khương Thiên. Ngay sau khi giọt nước hoàn toàn biến mất thì viên ngọc đang nhấp nháy trở nên sáng hơn. Đến cuối cùng là sáng rực rỡ như ánh trăng vậy, hết sức kỳ ảo. Lão quái và vạn thần còn đều tỏ ra hết sức hài lòng. Lúc này bỗng trong viên ngọc phát ra giọng nói quen thuộc:

- Nguyên Hạo ca.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Ván cờ thiên địa (Thượng) - Kẻ được lựa chọn

- Tiểu Thiên

Nguyên Hạo nén đau cố gắng trở thân mình dậy. Thiên Thư một bên ánh mắt lóe lên, hơi cử động ngón tay thì viên ngọc liền bay thẳng vào tay của Nguyên Hạo. Xiết chặt lấy viên ngọc vào lòng, nước mắt hần chảy ra. Cảm ơn lão thiên, cuối cùng cũng không sao rồi.

- Ta rất lo đệ có chuyện gì... Giờ nghe được tiếng đệ thì tốt quá rồi rồi.

Quay người sang phía Thiên Thư và lão quái, Nguyên Hạo cố làm một động tác khom người:

- Cảm ơn các người, ân tình cứu giúp này anh em sẽ khắc ghi trong lòng.

- Hi hi chuyện nhỏ mà thôi. Mặc dù tính ta thương người nhưng ngươi cũng không nên quá cảm kích như vậy.

Vạn thần toán lập tức giơ tay ngăn cản, điệu bộ tri ân không cần hồi báo, hết sức cao cả á. Quá bi ối! Lão quái kẻ bên trợn trắng nhìn hần. Thảo được là ta ra, người là ta cứu, ngươi chỉ chém gió vài câu thôi mà giành hết công lao là sao.

- Ca, sao đệ bị nhốt không thể ra ngoài được vậy? Cái căn phòng trắng xóa này nơi nào vậy?

Nghe tiếng Khương Thiên, Nguyên Hạo mới nhớ ra em mình chỉ mới cứu được thần hồn, còn thể xác mất tiêu rồi. Hần lo lắng quay sang Vạn Thiên Thư với ánh mắt cầu xin. Tên thần toán tử này lại ho khan nhìn lão quái nhưng lão ta làm như không nhìn thấy chỉ cầm lấy cây chổi quét bụi trong phòng, miệng thì ề a:

- Bụi thật nhiều nha. Bụi nhiều thế này không tốt sức khỏe, sẽ bệnh á.

Vạn Thiên Thư khước miệng co gập liên tục, trong lòng thâm chửi không ngớt.

"Lão chết bầm này cũng tro trên thật. Ta mới nghe lần đầu trong đời tiên nhân mà cũng bị bệnh đấy. Chẳng những vậy còn bệnh vì hít bụi nữa chứ, thật là sáng tạo nha"

- Thật ra thì không phải không có cách, nhưng mà.....

Thần toán tử quay đầu lại cười xòa với Nguyên Hạo.

- Nhưng mà sao vậy Thư ca? Chỉ cần ta có thể giúp được gì ngươi cứ nói. Dù khó khăn cách mấy ta cũng không từ nan

Nguyên Hạo khẳng khái nói, Khương Thiên bên trong viên ngọc đang xúc động đến rơi lệ. Nó đã hiểu rằng mình chỉ còn lại linh hồn, chính ca ca nó đã cố gắng giúp nó tồn tại được. Bây giờ ca ca đang van xin những người kia chỉ để tìm lại thân xác cho nó. Ca thật vĩ đại a.

- Hi hi chuyện này đúng là chỉ có người giúp được thôi, bọn ta không thể làm gì được cả.

Thấy Nguyên Hạo đã mắc câu, Vạn thần còn cười giảo hoạt đáp.

- Ta ư? Thử ca có thể giải thích rõ ràng giúp tiểu đệ không? Ta phải làm như thế nào để giúp tiểu Thiên đây?

Khỏe rồi, lão quái và Thiên Thụ đưa mắt nhìn nhau một cái. Giơ cây quạt lên phe phẩy, Vạn Thiên Thụ vui vẻ giải đáp:

- Được rồi, ta sẽ giải thích mọi chuyện rõ ràng cho người. Ta tên Vạn Thiên thụ, còn lão già xấu xí này là Huyết Thần Sư. Hi hi đừng thấy lão ta lồm khồm vậy chứ lão vốn là một trong những luyện được sư nổi tiếng nhất tiên giới đấy. Đặc biệt tên tuổi của lão vang dội không phải về tài năng luyện được đơn thuần mà do lão đã tự sáng tạo ra một con đường riêng cho mình gọi là huyết được. Xin lỗi... Những điều này nói với các người hơi xa vời tí. Tất nhiên lão dù đáng gờm vậy nhưng so với thần toán thông thiên triệt địa, quý khốc thần sâu, không gì không biết, cổ kim khó tìm được người thứ hai như ta đây thì cũng giống như đom đóm so với mặt trăng thôi. Ta vốn đến từ thần giới, vị diện cao nhất trong tất cả rất nhiều vị diện, mà ở thần giới danh tiếng của ta không phải bàn cãi hi hi.

Thao thao bất tuyệt quảng cáo cho mình xong, Thiên Thụ ngưng lại một tí. Gã nhìn xa xa ra ngoài cửa sổ căn phòng, giọng điệu bắt đầu trang trọng.

- Chỗ mà chúng ta đang đứng thuộc về Hư Lộ bí cảnh. Trong thiên địa này, nơi mà mọi người khiếp sợ nhất chính là ở đây, đồng thời nơi mà bao cường giả khao khát tìm đến nhất cũng lại là chốn này. Không ai biết Hư Lộ chính xác ở nơi đâu, nó tồn tại như một không gian riêng biệt không thuộc về bất kỳ vị diện nào cả. Muốn vào được Hư Lộ chỉ có cơ duyên thôi, bọn ta cũng được Hư Lộ lựa chọn mà vào được. Tuy nhiên, nói là cơ duyên cũng là từ lộ, người có biết tại sao nơi này gọi là Hư Lộ không? Ta và Huyết lão ở đây cả ngàn năm rồi, không phải bọn ta không tìm đường ra. Chỉ là nơi đây có quá nhiều con đường, gần như là vô cùng vô tận. Mọi con đường đều hư hư thật thật, có thể có kỳ trấn dị bảo, tuyệt thế công pháp vũ kỹ, linh thảo trong truyền thuyết và cả những thứ không ai biết đến nữa. Hi hi nhưng đồng thời cũng có rất nhiều con đường tràn đầy nguy hiểm, thập tử nhất sinh. Nói chung, bước vào Hư Lộ chẳng khác gì chơi trò may rủi, có điều tỉ lệ xui rất nhiều, may mắn lại cực kỳ ít. Bọn ta ở đây sinh sống, tìm đường ra cả ngàn năm, cũng suýt tử vong bao nhiêu lần.

Nói đến đây, cả Huyết lão và Vạn thần còn đều thờ dài. Bọn họ ở ngoài là cường giả một phương, thế nhưng bên trong Hư Lộ lại lo giữ mạng từng ngày. Nghe ra chẳng khác nào chuyện cười cả.

- Khi bọn ta gần như tuyệt vọng thì bất ngờ Vạn Thiên Thụ ta lại tìm ra được manh mối cực kỳ quan trọng. Trong một lần vô tình, ta đã tìm thấy một con đường dẫn đến một nơi bí ẩn. Nơi đó không có gì ngoài một bàn cờ, ta chưa từng thấy loại cờ này. Khi ta thử đặt quân cờ lên bàn thì có quân cờ khác hiện ra, cứ như đang chơi cờ với người vô hình vậy. Ta đã tốn nhiều năm tháng nghiên cứu, đánh không biết bao nhiêu ván nhưng đều thất bại thê thảm. Ta đã gieo một quẻ bói và đoán rằng nơi đó chính là "cánh cửa", chỉ có điều bọn ta không có "chìa khóa" mà thôi.

Nói đến đây, Vạn Thiên Thụ nhìn vào Nguyên Hạo với ánh mắt nóng rực:

- Nhưng trời không tuyệt đường bọn ta, hôm trước ta cảm nhận được có người chạy hướng về con đường này. Ta đã thử bấm độn để xem quẻ không ngờ lại là điềm báo đại vận đến. Hi hi nên ta đã âm thầm quan sát người và Huyết lão quái. Cái lão già này vốn chỉ ở Tiên giới, mà cho dù là người ở Thần giới cũng không phải ai cũng biết đến Vĩnh Hằng chi vật. Chính là ta đã kể cho lão nghe về bí mật này, vì chỉ có Vĩnh Hằng chi vật mới dẫn dắt người đi ra khỏi Hư Lộ một cách tự do được.

- Thật ra ta cũng không biết thằng em người là Vĩnh Hằng chi vật, ta chỉ thấy máu của nó rơi xuống đất thì nơi đó lập tức phát ra ánh sáng kỳ lạ. Còn cây cỏ nào được huyết dịch rơi trúng thì đột nhiên phát triển vô cùng khủng bố. Lúc đó ta chợt nhớ lại những gì tên thần còn này kể về Vĩnh Hằng chi vật. Gã nói đó là một trong những thiên địa đệ nhất kỳ bảo, tinh huyết của Vĩnh Hằng có thể giúp người ta được thọ nguyên vô hạn, thoát thai hoán cốt. Ta đã thử lấy một giọt máu còn lại rơi ra đem về điều chế đan dược thử xem sao. Kết quả khiến ta vô cùng sửng sốt hắc hắc. Nên ta đoán đây chính là Vĩnh Hằng chi vật mà Thiên Thụ đã nhắc đến. Đáng tiếc em người lúc đó cơ thể bỗng nhiên thu nhỏ lại thành viên ngọc này, ta cũng không làm gì hơn được.

Huyết lão quái một bên nói chen vào, lão nhớ lại lúc đó chính lão đã kích động như thế nào, chỉ cần một giọt máu mà lão đã luyện thành Thiên Thọ đan a. Một ngàn năm tuổi thọ tăng thêm đó, nếu đặt ra đầu giá sẽ là con số gì cơ chứ. Mà đây là Khương Thiên còn nhỏ, chưa có tu vi gì, nếu phát triển lên thì thật không dám tưởng tượng. Hèn chi cả thần giới đều truy tìm Vĩnh Hằng chi vật bằng mọi cách.

- Nói cho các người một thiên đại bí mật, chuyện này chỉ có ta và vài lão thần toán sống biết bao vạn năm ở Thần giới biết đến thôi hi hi. Bí mật về "kẻ được lựa chọn". Không sai, chính là người, Nguyên Hạo. Lời sấm truyền của thiên địa, biết bao vị thần toán từ hi sinh thọ nguyên sinh mệnh để có thể mở ra lời giải này. Đã trải qua bao nhiêu năm tháng, không ai còn nhớ hay tin tưởng nữa, nhưng Thiên Thụ ta vẫn luôn giữ vững tín niệm của mình. Lời sấm đó chính là "Thiên địa rung chuyển, kẻ phạm nhân được dẫn dắt bởi Vĩnh Hằng sẽ mở ra cánh cửa Hư Lộ. Hắn sẽ thay đổi vận mệnh của tất cả muôn loài, hắn sẽ chạm được vào vô thượng thiên đạo...".

Lời sấm vừa xong, Vạn Thiên thụ bỗng trở nên phiêu dật. Toàn thân hắn tỏa ra một năng lượng thần bí, nhìn đúng đáng về thần còn thật sự. Đôi mắt hắn phát sáng, ngón tay chỉ thẳng vào Nguyên Hạo:

- Người chính là tên phạm nhân được Vĩnh Hằng dẫn dắt, được thiên địa lựa chọn. Sứ mạng của người vô cùng to lớn, sẽ rất nhiều chông gai... Nhưng người phải bước đi, vì đó là định mệnh của người. Ta, Vạn Thiên Thụ, "người bảo hộ cho bí mật muôn đời", ta sẽ đợi đến lúc người có thể đủ sức giải mã được bí ẩn đó.

Rung động mãnh liệt, bản thân Nguyên Hạo cảm thấy quá thần thoại rồi. Hắn chỉ là đứa trẻ bị bỏ rơi ở địa cầu, khi đến Phong Linh tông thì lại bị vứt xó vì chỉ là phạm nhân. Không ngờ thoảng cái hắn lại trở thành "kẻ được lựa chọn" gì đó mà nghe có vẻ vô cùng khủng bố. Ông trời thật giỏi đùa người mà, thôi kệ đến bước nào hay bước đó vậy.

Thiên Thư lúc này đã bình thường trở lại, hắn chỉ nhàn nhạt nói một câu rồi biến mất:

- Ba ngày sau đợi người khỏi hẳn, ta sẽ đến dắt người đi phá giải bàn cờ.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ván cờ thiên địa (Trung) - Thế cục vạn năm

Ba ngày yên lành trôi qua nhanh chóng, Nguyên Hạo và Khương Thiên cũng đã hiểu hơn về Huyết lão quái. Vốn lão vì chiếm được Đại Địa Liệt Diễm nên bị kẻ thù tung tin khắp nơi khiến lão trở thành đối tượng bị mọi người vây giết. Theo lão giải thích, trong thiên địa này có chia nhiều loại hỏa diễm gồm: thú hỏa, địa hỏa và thiên hỏa. Trong đó, đa số luyện được sư đều truy cầu thú hỏa cao cấp cho mình, thú hỏa tùy theo cấp độ yêu thú mà phân ra mạnh yếu. Còn địa hỏa, chỉ có một số luyện được sư cao cấp thần thông mới có thể có được. Nhưng cũng chỉ sở hữu vài địa hỏa xếp chót chứ địa hỏa xếp top đầu hiếm đến gần như tuyệt chủng. Thiên hỏa, như tên gọi, đó là lửa của trời. Những hỏa diễm này chỉ có trong truyền thuyết vì ngoài độ nóng kinh người ra còn có thần thông đặc biệt riêng nữa. Có người còn nói thiên hỏa có thể tự sinh ra linh trí cho chính mình. Đại Địa Liệt Diễm chính là thiên hỏa bài danh cuối cùng trong thiên hỏa bảng, nhưng như vậy đủ để tất cả mọi người đổ mắt lên tranh giành rồi. Chính vì lão quái vô tình chiếm được nó nên mang đến họa sát thân. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, từ xưa giờ vẫn thế mà. Nói đến hỏa diễm bảng, không ai biết được từ đâu mà có, ai là người tìm ra nhưng nó vốn đã lưu truyền từ xa xưa rồi. Bài danh trên bảng gồm một trăm loại hỏa diễm đứng đầu thiên địa, trong đó có năm mươi thú hỏa, ba mươi sáu địa hỏa và mười bốn thiên hỏa.

Hai anh em Nguyên Hạo nghe chuyện của lão quái đến say sưa, những kiến thức này quá mới mẻ với bọn chúng rồi. Huyết lão thì kẻ hăng máu vô cùng, đã lâu rồi lão không có thể tự sướng với người khác như vậy. Suốt ngày lão chỉ toàn phải ngồi nghe tên thần côn kia lái nhải thôi.

- Tại sao lão lại bị lạc vào Hư Lộ vậy, ta thấy lão không phải người thích mạo hiểm nha?

Nguyên Hạo đột nhiên tò mò hỏi.

- Có cho thần đan ta cũng không điên mà chui vào cái nơi kinh dị này. Chỉ là lúc đó ta đang bị cường địch truy sát, thập tử nhất sinh. Khi ta đang cùng đường, chuẩn bị liều mạng thì đột nhiên Hư Lộ xuất hiện nên ta không có lựa chọn nào mà lao vào luôn.

- Và ông đã gặp thần toán tử Vạn Thiên Thư trong này?

- Hừ, đừng nhắc đến cái tên ấy làm ta mất hứng, chỉ nghĩ đến hắn thôi là khắp người nổi cả da gà rồi. Kẻ khác rơi vào Hư Lộ thì lo giữ mạng từng phút, hắn thì lại vô cùng ung dung thong thả. Hai người đoán xem khi ta lần đầu gặp hắn thì hắn đang làm gì? Bảo đảm các người nghe mà rợn cả da đầu, hắn đang hái hoa để bỏ vào nước tắm đó. Huyết Thần Sư ta sống cả vạn năm rồi cũng chưa từng thấy tên nam tử nào quan tâm đến nhan sắc như hắn đấy. Vừa dứt lời, Huyết Thần Sư lại cảm giác thấy một hơi thở thơm mát vô cùng quen thuộc sau gáy mình khiến lão phải nhảy lên hô lớn:

- Vạn Thiên Thư

- Hi hi không ngờ lão già khom người lại trốn ở đây tâm sự với hai tên nhóc này nha, sao không đi tìm bốn thần toán ta chứ.

Vạn Thiên Thư ánh mắt nhu mì nhìn Huyết lão quái khiến lão gần như hóa đá. Chỉ với một cái nhìn đã hạ gục một tiên nhân cao thủ, đây tuyệt đối là đệ nhất lợi hại rồi. Nguyên Hạo cũng cảm thán, hắn tự thề với lòng sau này không nên chọc giận tên gia hỏa biến thái này, quá đáng sợ rồi.

- Thư ca đến rồi, vậy chúng ta có thể xuất phát rồi à?

Nguyên Hạo phải tìm lý do để rời khỏi cảnh này gấp, hắn sợ mình cũng trúng chiêu của Vạn Thiên Thư thì toi mất.

- Ừm, ta đến dẫn các người đi theo con đường mà ta tìm ra, trừ ta ra thì không ai có thể tìm được đâu. Nhớ trên đường đi chỉ nhìn theo ta không được quan sát lung tung, đừng như lão già này cứ mỗi lần chiêm ngưỡng nhan sắc chìm sa cá lặn của ta thì hắn lại cứ ngăn ra như kẻ mất hồn như thế đấy.

Vạn Thiên Thư biau môi khinh thường rồi dắt Nguyên Hạo ra khỏi nhà. Vừa ra ngoài, Thiên Thư sắc mặt trở nên cổ quái khi nghe tiếng lão quái nôn thốt nôn tháo bên trong.

- Lão già này lớn tuổi rồi còn ăn bậy ăn bạ. Kệ hắn đi, chúng ta đi tiếp tục.

Nguyên Hạo mồ hôi lạnh chảy ướt cả lưng, tên này mặt dày đến mức độ lộ hỏa thuần thanh rồi. Tiên nhân mà cũng ăn bậy để ới được sao, cái này còn vượt qua cả truyền thuyết rồi. Giờ phút này, Nguyên Hạo tự thấy mình còn thua kém tên thần côn này quá xa. Hắn rõ ràng là cực phẩm trong những cực phẩm a.

--

Một canh giờ sau, mọi người đã đến được nơi cất giữ bàn cờ kỳ dị đó. Nơi này giống như một đình viện bỏ hoang rất nhiều năm, có một bàn cờ nằm ở giữa, tỏa ra cảm giác vô cùng tang thương xưa cũ. Nguyên Hạo nhìn bàn cờ mà cả người run rẩy, hẳn thật sự không ngờ đến.

- Đây... Đây rõ ràng là cờ vây rồi.

Không thể tin được hẳn lại thấy được bàn cờ vây ở thế giới kỳ lạ này. Bàn cờ này nhìn niên đại hình như rất xa xưa a.

- Người biết loại cờ này? Bàn cờ này ta đoán nó đã ở đây hàng vạn vạn năm hoặc lâu hơn rất rất nhiều nữa.

Thiên Thư nhìn biểu hiện của Nguyên Hạo thì vô cùng chờ mong. Nhưng hẳn cũng khó mà tin được Nguyên Hạo lại biết loại cờ mà khởi nguồn của nó xa xưa tận thời viễn cổ

- Không dám giấu thư ca, đây là môn cờ ta yêu thích nhất, cờ vây. Việc tại sao lại có bàn cờ vây ở đây thì ta cũng như người thôi, không biết cái bàn cờ này xuất xứ từ đâu.

Vạn thần toán cũng nhẹ gật đầu, nếu bàn cờ ở đây tất có lai lịch riêng của nó.

- Vậy người thử xem có thể phá giải bàn cờ này không?

Nguyên Hạo gật đầu một cái rồi nghiêm trang ngồi xuống một bên trắng của bàn cờ. Hắn nhắm cả hai mắt lại để định thần, đây chính là tư thế chuẩn bị cho trạng thái tốt nhất của mình. Sau một tuần trà, cuối cùng Nguyên Hạo cũng bắt đầu, hắn cúi đầu chào về phía bàn thờ hết sức trang trọng. Đây là nghi thức thể hiện sự tôn trọng đối thủ vì Nguyên Hạo cảm nhận được đây có thể là ván cờ khó khăn nhất trong đời hắn. Gió bỗng nhiên nổi lên dữ dội tạo thành một vòng ngăn cách giữa Thiên Thư, Huyết Lão và Nguyên Hạo. Giờ tất cả mọi thứ đều bị ngăn cách bên ngoài, chỉ còn hắn và bàn cờ mà thôi.

- Ta xin phép đi trước.

Nguyên Hạo thần sắc bình thản, hắn đi bước đầu tiên và rồi trên bàn cờ dường như có người điều khiển khiến quân cờ đen cũng hạ cờ lại ứng tiếp. Vì không dám chắc mình có thể thắng nên Nguyên Hạo đã quyết định đánh cuộc dùng lối đánh độc nhất vô nhị của hắn tiến nhập bàn cờ. Cứ như thế ván cờ kéo dài được ba ngày, ở bên trong bức tường gió Nguyên Hạo đều không hề thấy đói khát mệt mỏi. Hắn cảm thấy mình dường như có thể lực vô tận để duy trì sự sáng suốt trong từng nước đi. Đến ngày thứ mười, ván cờ đã đi vào giai đoạn trắng thua, nhưng vì điều là dù Nguyên Hạo nhìn sao cũng thấy đây là cờ hòa, hẳn không có cơ hội thắng. Sự cân bằng giữa hai bên quân cờ dường như được dẫn dắt một cách cố ý.

- Quái lạ, ta cảm giác bàn cờ này đang cố truyền tải điều gì đấy.

Càng nhìn vào bố cục ván cờ, Nguyên Hạo thấy mình đang đắm chìm trong mộng cảnh nhân sinh tuần hoàn. Mọi thứ sinh rồi diệt, diệt rồi lại sinh, tựa như một vòng xoay vô tận.

- Sự cân bằng chính là nguyên tắc của tạo hóa thiên địa này ư?

Nguyên Hạo cứ lăm lăm một mình, hẳn cảm thấy ý niệm cầu hòa ván cờ càng lúc càng lớn trong đầu mình khiến bản thân dần mất đi tự chủ. Lúc này, bỗng nhiên viên ngọc linh hồn của Khương Thiên tỏa sáng và bao trùm lấy hắn. Nguyên Hạo cảm thấy như mình đã ý thức lại mọi việc. Vội cảm viên ngọc thần hồn đưa em mình, hắn gầm lên:

- Cái gì là cân bằng? Cái gì là tạo hóa? Nguyên Hạo ta dù phải đảo ngược nhật nguyệt, phá vỡ luân hồi thì cũng quyết cứu được người thân của mình. Ta đã vô dụng để mất mẹ mình, giờ ta sẽ không để chuyện đó lặp lại lần nào nữa. Không bao giờ!!!

Nguyên Hạo đã điên cuồng rồi, hẳn tà phá vỡ tất cả chứ không bỏ đi cơ hội cứu lấy em mình. Chết có là gì? Nếu thấy người mình yêu quý mất đi mà không cứu mới là kẻ đáng chết. Nguyên Hạo ta tuyệt không như vậy, hãy cùng ta một lần "điên" với số phận nào.

- Haha, không có cờ hòa, chỉ có lòng không cầu thắng, ta nhất định sẽ đánh bại người

Nguyên Hạo cảm quân cờ lên và đặt xuống bàn. Hắn đã nhìn thấy bước đi cuối cùng giành thắng lợi rồi. Khi tay vừa buông quân cờ trắng ra, gió xoáy bỗng gào thét khủng khiếp gấp trăm ngàn lần. Bên ngoài Vạn Thiên Thư và Huyết lão phải lui chạy ra xa để trốn tránh vạ lây. Còn Nguyên Hạo bên trong vòng xoáy thì đầu óc quay cuồng, hắn chỉ nghe thấy một tiếng nói như sấm sét vang bên tai:

"Thiên địa phân hai, âm dương chia nửa... Thế cờ vốn chỉ có thể hòa, thế cục vạn năm chưa từng có người phá giải... Một bước đi thay đổi càn khôn, bánh xe tạo hóa sẽ xoay chuyển một lần nữa... Chào đón người chính thức bước vào Hư Lộ... Bước trên con đường định mệnh.... Mở ra kết cục muôn đời... Chứng Thánh chỉ đạo...."

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 29: Ván cờ thiên địa (Hạ) - Hư Lộ đệ nhất tầng

- Haha không ngờ cuối cùng sau biết bao năm tháng chờ đợi cũng có người thật sự hóa giải được bàn cờ chết tiệt kia rồi. Không tồi... Tiểu tử ngươi rất không tồi.

Nguyên Hạo còn đang mơ hồ dò dẫm xung quanh thì nghe thấy tiếng cười vang động như núi lở. Ngược lên, hắn thấy một gã khổng lồ như quả núi đang hứng thú quan sát mình.

- Má ơi, quái vật gì thế này?

Nguyên Hạo vội vàng lùi lại, nhìn hắn với cái gã kia khác nào so sánh con voi với kiến đâu chứ. Cái tên Vạn Thiên Thư này hại chết ta rồi, đánh cờ ca ca còn có thể chứ solo với con quái vật này thì ta đánh bằng niềm tin à. Lúc này, một lực hút tỏa xuống bao lấy Nguyên Hạo khiến hắn không tự chủ được mà bị kéo bay lên rơi vào ngay giữa lòng bàn tay của gã khổng lồ. Mặt mày Nguyên Hạo xanh như tàu lá, thầm nghĩ không phải tên kia muốn ăn thịt mình chứ.

- Không lẽ ca ca, xin người tha cho ta đi. Người thấy ta bé nhỏ, lại ốm trơ xương ra, ăn ta sẽ không ngon đâu, còn thiếu vệ sinh thực phẩm nữa.

Nguyên Hạo một bên khóc lóc van nài, tên khổng lồ thì cứ ngăm ngửa dò xét hắn, trên mặt đầy vẻ tiếu ý. Tên nhóc này thú vị thật, ta chưa làm gì mà nó đã kêu cha khóc mẹ rồi.

- Người chính là kẻ đã phá giải "Ván cờ vạn năm" phải không?

Tên khổng lồ lại cất giọng ồm ồm của mình lên lên, Nguyên Hạo vội ngừng kêu gào lại rồi run rẩy nhìn gã. Đôi mắt màu vàng, lông mày khá đậm, nét mặt của hắn giống y hệt người tiền sử vậy, trông có vẻ khá ngờ nghệch. Hít một hơi, Nguyên Hạo lấy lại chút tinh thần mới dám cất tiếng trả lời.

- Đúng vậy, người là ai? Ta đang ở đâu đây?

- Người đang ở không gian bí mật bên trong bàn cờ, ta là thủ hộ giả ở nơi này. Không biết ta đã ở trong này bao lâu rồi, cứ tưởng năm tháng dài vô tận này không bao giờ kết thúc, vậy mà hôm nay tiểu tử ngươi lại có thể mở khóa được cái nhà giam chết tiệt này. Cuối cùng, ta cũng được tự do rồi haha

Tên Không lồ lại hưng phấn cười thật to làm không khí cũng chấn động mãnh liệt khiến Nguyên Hạo phải bám chặt lấy ngón tay của gã như con bọ đang bám vào cành cây vậy.

- Không lẽ ca ca, người được tự do ta cũng rất vui. Vậy người có thể thả ta ra ngoài không, dù sao người cũng cần thoát khỏi nơi này mà.

- Không được

Tên khổng lồ không hề suy nghĩ lập tức trả lời làm Nguyên Hạo suýt tí nữa thổ huyết ngất xỉu. Ta kháo, đã tự do rồi con muốn giữa lão tử ở lại làm gì. Hay là tên này có sở thích bệnh hoạn nào khác, ca đây tuy không kén chọn nhưng không có hứng thú với mấy loại siêu size bé bự nha.

- Tại sao? Người hãy coi như vì ta đã giải thoát cho người mà thả ta đi mà, làm ơn hãy thương hại ta đi.

Nguyên Hạo bày ra một bộ dáng đáng thương vô hạn, chỉ cần thêm chiếc áo rách và cái chén bẻ nữa là hắn có thể nộp đơn gia nhập giới cái bang hành nghề được rồi.

- Ta không phải không muốn thả người đi, nhưng ta phải hoàn thành nhiệm vụ của mình. Bây giờ, ta sẽ mang người đến điện thờ của Hư Lộ đệ nhất tầng. Yên tâm, người đã phá giải được "Ván cờ vạn năm" thì đến nơi đó sẽ có phần thưởng dành cho người.

- Phần thưởng? Dành cho ta sao?

Ánh mắt của Nguyên Hạo long lanh lấp lánh như vì sao trong đêm, đúng như câu thấy tiền sáng mắt a. Nhìn dáng vẻ háms lợi của hắn bây giờ chẳng ai có thể liên tưởng đến tài tử vượt qua bốn môn trắc thí, lực áp quần hùng ở Túy Hồng viện chút nào.

- Ừ, sứ mệnh của ta là đợi người nào phá giải được bàn cờ và giúp hắn vượt qua tầng thứ nhất của Hư Lộ để lấy được phần thưởng. Sau đó ta có thể tự do trở về giới diện của mình.

Gã khổng lồ vui vẻ giải thích

Hắn thấy tên tí xiu này cũng dễ dạy quá đó chứ, nghe đến lợi ích là thay đổi nhanh như cắt.

- Hư Lộ đệ nhất tầng? Hư Lộ chia ra làm rất nhiều tầng sao? Nơi chúng ta đang ở không phải Hư Lộ rồi ư? Giới diện của người có phải Lạc Thần đại lục không?

- Cái nơi này chỉ là khu vực vòng ngoài của Hư Lộ chi địa thôi. Người biết không gian Hư Lộ này rộng lớn đến mức nào không? Có thể ví von rằng diện tích của nó rộng lớn vô cùng vô tận, không một giới diện nào có thể so sánh với Hư Lộ được. Bao nhiêu vạn năm qua, rất nhiều kẻ đã vào được Hư Lộ

nhưng có thể tìm ra đường vào Hư Lộ đệ nhất tầng vốn cực kỳ ít. Đa số đã chết mất xác ở vòng ngoài này rồi, những kẻ mạnh mẽ vào được tầng thứ nhất thì sẽ... chết thảm hơn mà thôi haha. Vì bắt đầu vào tầng đầu tiên Hư Lộ sẽ là một thế giới hoàn toàn khác, một nơi toàn những tồn tại vô cùng khủng bố hắc hắc. Tên không lồ cười khoái trá giống như những thứ đó vốn chẳng là gì với gã cả.

- Người chắc không tưởng tượng hết được những gì ta kể đâu, khi nào người đạt được thực lực nhất định rồi người sẽ hiểu. Lại nói tiếp, Hư Lộ thật sự chia làm chín tầng, càng lên cao thì cơ duyên đạt được càng lớn. Hắc hắc tất nhiên vẫn là phải có thực lực cùng may mắn. Thôi, không còn nhiều thời gian nữa, chúng ta lập tức khởi hành.

Bên ngoài không gian bàn cờ, Thiên Thư và Huyết lão quái đang núp một góc xa xa chờ đợi thì chợt rầm một tiếng. Cả hai chỉ kịp thấy tia sáng vụt ra từ bên trong bàn cờ rồi biến mất. Dụi dụi mắt, Huyết lão quay sang Thiên Thư hỏi:

- Này, thần côn, người vừa thấy hình như bàn cờ mới lóe sáng lên không?

- Hi hi lão tuy già nhưng mắt còn tinh lắm đấy.

Một tay cầm quạt, một tay túm lão quái, Vạn Thiên Thư cũng hóa thành tia chớp đuổi theo. Trên miệng gã mang theo nụ cười nhạt.

- Cuối cùng cũng thành công rồi.

Khu vực vòng ngoài Hư Lộ quả thật rộng lớn đến mấy ngàn vạn dặm, sương mù khắp nơi khiến cho tầm quan sát vô cùng khó khăn. Vô vàn lối đi tạo thành một mê cung vĩ đại nhất của tạo hóa, thế nên người bước vào Hư Lộ muốn tìm đường ra vốn là người si nói mộng. Tiếng gầm gừ của yêu thú vang lên khắp những nơi gã không lồ bay qua, từng đợt sấm sét không ngừng oanh kích lên người gã nhưng lại không hề lưu lại dấu vết gì. Nguyên Hạo co rút bên trong bàn tay khổng lồ vô cùng an toàn, chính cậu cũng không ngờ tên to xác này trâu vậy. Những tia sét này có thể nướng tên Vương Hiến nhanh gọn nhưng chả si nhê tí nào với gã này. Thật không biết trong Hư Lộ này ai có bản lĩnh lớn đến nỗi có thể giam cầm được hắn thời gian dài như vậy chứ. Sau ba canh giờ, một vòng bức tường sét chắn ngang bầu trời như một ranh giới không thể vượt qua. Thế nhưng tên không lồ không buồn dừng lại, hắn va chạm thẳng với tường sét rồi biến mất vào trong. Lúc này cách gã khoảng nửa giờ bay, một bóng đen đang phi hàng theo đúng lộ trình của tên không lồ.

- Người có thể tôn trọng người già tí được không tên thần côn kia?

Huyết lão quái giờ toàn thân bị sét đánh cháy xém nhiều chỗ. Cả bộ râu cũng chỗ trắng chỗ đen, cộng quần cộng thẳng. Còn Vạn thần toán thì nhàn nhã không nhiễm tí bụi trần nào, gã quay lại chớp chớp mắt nhìn đầy úy khuất.

- Lão nói vậy thật không đúng nha, ta chỉ muốn giúp lão thôi. Mà cũng đến rồi, lão không muốn thì chúng ta ai nấy tự bay đi

- Giữ được mạng già rồi

Huyết lão vui mừng thổn thức, mặc dù tên thần côn này hơi biến thái nhưng cũng biết điểm dừng. Nhưng khi lão còn đang bồi hồi trong cảm xúc thì Vạn thần côn đã phóng thẳng xuyên qua màn sét.

- Này này đợi....ta...

Chưa kịp thốt xong câu thì hai mắt lão gần như rớt cả ra ngoài, miệng mở to hết cỡ, bộ dáng sững sờ khiếp đảm. Phía trước lão giờ là một bức tường sét vô cùng bá đạo, từng tia hợp lại với nhau không hề có lỗ hổng. Nước mắt lão rơi thật rồi, Huyết Thần Sư lạnh lùng đọc đoán, thấy máu không thấy lệ giờ y như cô gái đứng thút thút không nên lời lần đầu thất tình nha.

- Vạn Thiên Thư.... Ta sai rồi...Người hãy quay lại đi mà.

--

Bên trong Hư Lộ đệ nhất tầng.

- Này không lồ đại ca, tại sao yêu thú bên trong này không thấy con nào vậy? Ta cảm giác nơi này không có nguy hiểm như lời người kể a

Nguyên Hạo lúc này đang thò đầu ra ngoài quan sát xung quanh. Phía sau màn sét này là một sa mạc kéo dài đến chân trời, nhìn không thấy điểm cuối. Mặc dù bão cát, lốc xoáy khắp nơi nhưng bên trong vòng bảo hộ của tên không lồ, Nguyên Hạo lại chẳng tí cảm giác gì

- Hừ, người đứng là không biết gì cả. Bọn ở ngoài kia toàn yêu thú tâm thường thì sao cảm nhận được sự đáng sợ của ta. Như câu điếu không sợ súng đó thôi, bọn ở tầng thứ nhất này toàn linh thú nên vừa cảm nhận được ta đã run rẩy núp vào hết rồi. Đoạn đường tiếp theo sẽ khá dài nên ta sẽ tăng tốc, người cứ nghỉ ngơi đi. Khoảng ba ngày sau chúng ta sẽ đến nơi. Mà này, hãy gọi ta là A Kim, ta không thích bị gọi là không lồ.

Tên không lồ nhàn nhạt nói, hắn không quá vô cảm nhưng cũng không thân thiện như thần côn hay Huyết lão quái. Nhắc đến hai vị oan gia kia thì... Họ đang ở trên một chiếc xa kiệu lộng lẫy tiến rất nhanh trong xa mạc.

- Người có phải con người nữa không tên kia, người thì ăn ngon ngủ yên bên trong còn ta lại phải điều khiển cái kiệu này hứng gió cát.

- Hừ, không có bốn thần toán thì người đã thành khối thịt khét rồi, không biết cảm ơn còn kêu gào gì nữa. Thôi cứ tiếp tục theo hướng tây mà tiến, ta đi tầm tí đây, không được nhìn trộm đâu đấy.

Thì ra người điều khiển chiếc kiệu là Huyết lão của chúng ta, giờ này lão vô cùng bi thương á. Một đời luyện được sư linh cấp lại phải nai lưng ra làm nô bộc như thế này. Nghĩ đến mình phải ngồi canh cho tên kia tắm rửa thì lão hòa nhập tâm can phun ra một ngụm máu

- Lão thiên, ta có tội tình gì á.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hư Vô linh căn

Càng tiến sâu vào Hư Lộ đệ nhất tầng thì cường độ gió lốc ngày càng lớn, Nguyên Hạo cũng không rõ tại sao tên bự con này có thể luôn giữ được tốc độ cực nhanh như vậy. Thời gian này đã gần ba ngày như A Kim nói rồi, nhưng vẫn không có dấu hiệu gì khác lạ, xung quanh vẫn là cát vàng đến vô biên vô tận. Hai canh giờ nữa trôi qua, phía trước A Kim đột nhiên gió lốc bùng lên cuộn cuộn cao vạn trượng. Hắc khí từ đâu tràn ra xung quanh, một đôi mắt tam giác đỏ như máu hiện ra bên trong con đại lốc xoáy kia.

- A Kim đại ca, cẩn thận á.

Nguyên Hạo cảm thấy con lốc xoáy kỳ lạ này không đơn giản, hẳn có một dự cảm nguy hiểm trong lòng không giải thích được. Thế nhưng tên A Kim vẫn hồ hững lao đến, từ trong tay gã từ lúc nào đã có sẵn một lệnh bài đồ án kỳ lạ. Khi tiến gần đến, lệnh bài chợt phát ra một tia sáng bắn thẳng vào con lốc xoáy, A Kim đồng thời bay thẳng vào mà không nhận phải khó khăn nào cả. Khi gã hoàn toàn lọt vào con lốc thì đôi mắt màu đỏ kia cũng khép lại, con lốc tan rã nhanh chóng như chưa từng xuất hiện. Chỉ là trên sa mạc hoang vu không thấy bóng dáng của A Kim nữa.

Bên trong con lốc, A Kim đã tăng vòng bảo hộ lên thành màu vàng óng ánh và lao đi như một mũi tên rẽ sóng tiến thẳng vào trung tâm. Áp lực cứ tăng dần dần lên rồi bỗng dừng không còn nữa, tận sâu bên trong con lốc lại hoàn toàn bình lặng. Một điện thờ không lồ tĩnh mịch, tang thương u ám hiện ra. Nguyên Hạo cảm thấy như có ai đó đang triệu hoán mình, một cảm giác thôi thúc hết sức kỳ lạ. Nơi này hẳn chưa bao giờ tới nhưng sao lại quen thuộc đến vậy. Lúc này, A Kim đã hạ xuống trước quảng trường. Thụ vị là những bậc thềm kéo dài đến cổng đại môn lại chỉ nhỏ bé cho con người bình thường đi lại trong khi cánh cửa thì lại to hơn cả gã khổng lồ này nữa. Cúi người, A Kim mở bàn tay cho Nguyên Hạo bước xuống. Sau đó hắn lại lấy cái lệnh bài ra và quảng trường về phía đại môn không lồ kia. Khi vừa chạm vào cánh cửa thì lệnh bài vỡ nát ra, cánh cửa điện thờ đột ngột mở ra và phóng một vầng sáng bao phủ lấy Nguyên Hạo rồi kéo hắn thẳng vào bên trong điện. Mọi thứ diễn ra nhanh chóng chỉ trong nháy mắt, cánh cửa điện thờ lại đóng vào, khôi phục dáng vẻ im ắng thẳng thẳm vốn có của nó. Chứng kiến mọi thứ xong xuôi, A Kim khẽ gật đầu rồi quay lưng rời đi, hẳn đã xong sứ mệnh của mình và khôi phục lại tự do. Tuy rất tò mò về kẻ được Hư Lộ chọn lựa và những gì bên trong thần điện kia nhưng hắn không muốn mình ở lại Hư Lộ đáng sợ này thêm chút nào nữa.

Bên ngoài sa mạc Hư Lộ tầng một, chiếc kiệu của Vạn Thiên Thư vẫn tiến lên một cách nhàn nhã. Bọn họ cũng không hề gặp bất kỳ cản trở nào cả. Phía trước kiệu, Huyết lão đang yên lành ngồi nhâm nhi cốc trà nóng.

- Hừ, hiếm được yên tĩnh như vậy. Hên là tên thần côn này bận tính toán địa điểm nên không phiền đến lão phu. Hê hê, không biết đây là trà gì mà thơm ngon như vậy, uống này tách vẫn không ngán nha.

- Tất nhiên là thơm ngon rồi, vì đó là nước tắm của bản thân toán mà. Lão kiếp này vận số lớn lắm mới được hưởng dụng đó hi hi.

Vạn thần côn lần đầu bước ra khỏi kiệu đứng cùng với Huyết lão ngọt ngào nói.

- Ngươi.... Ngươi nói.. cái..cái thứ này..là...là... nước tắm của ngươi..

Huyết lão quái run rẩy cả lưỡng huyệt, lão bị sốc thật rồi.

- Vạn Thiên Thư ta thích nói dối với ngươi sao? Còn cả thùng bên trong ta mới rửa chân xong kia, gồm một trăm loại hoa cao cấp khác nhau. Ngươi có thể dùng nếu muốn đổi khẩu vị.

Thiên Thư chỉ chỉ thùng nước to dùng còn đang bốc hơi nóng bên trong kiệu nói. Vừa dứt câu thì Huyết lão quái ngã lăn ra sùi bọt mép, co giật từng cơn như bị động kinh. Thiên Thư nhìn thương hại lắc đầu:

- Người già đúng là người già, bản thân toán ta ban cho tí nước rửa chân thôi cũng đau cần quá hạnh phúc đến ngất thế kia. Tâm lý quá yếu rồi haiz.

Lúc này thì trời bỗng tối sầm lại, gió cát ghệt rào, con lốc xoáy khổng lồ với hai mắt tam giác đỏ lại xuất hiện. Nhưng lần này nó không im lặng mà ngưng tụ lại thành hình dạng một con rắn khổng lồ to lớn vô cùng.

- Kẻ lạ mặt đứng lại, các ngươi đã xâm nhập vào cấm địa. Nếu không có lệnh bài thần phạt thì lập tức quay đầu lại. Nếu không... Chỉ có con đường chết.

Con rắn găm lên cánh cáo vô cùng hung tợn, chỉ cần Vạn Thiên Thư không đồng ý nó sẽ tấn công ngay. Trước khí thế dọa người của con quái xà thì thần toán tử vẫn đứng đưng như không, gãi chỉ nhẹ nhàng lấy quạt đưng đưa che miệng lại cười khúc khích. Ngay giữa mi tâm trên trán Vạn thần còn bỗng hiện ra một con mắt mờ ảo đang nhắm lại, nhìn vô cùng tà dị. Khi con mắt vừa xuất hiện ra thì quái xà cũng khựng lại, nó quan sát một chút rồi chợt tan biến hóa lại thành con lốc xoáy như cũ.

- "Người bảo hộ" được phép thông qua.

Vạn thần còn vung tay thu cái kiệu lại, kéo theo Huyết lão đang bất tỉnh ung dung tiến vào con lốc.

"Hư Vô thần điện"

Bốn chữ to lớn lơ lửng ngay giữa đại sảnh của điện thờ tỏa ra ánh sáng hết sức huyền ảo. Cái đại điện này rộng lớn như sân vận động thể vận hội vậy, Nguyên Hạo đi lững thững từng bước quan sát tứ phía.

- Cái điện thờ to như vậy mà chẳng có cái gì hết vậy. Tên A Kim lừa đảo, dám nói có phần thưởng ở đây.

Hắn đã đi lòng vòng suốt mấy canh giờ bên trong điện rồi nhưng trừ không gian rộng lớn ra thì căn bản nơi đây giống như một căn phòng trống không. Hết đào bới rồi lại móc tường, sử dụng mọi biện pháp có thể nhưng Nguyên Hạo chả tìm được gì cả. Chán nản, hắn năm lần ra đất nhìn lên trần, trừ bốn chữ tọa trấn giữa không trung ra cũng chẳng thấy gì.

- Hừm, muốn lật tung chỗ này lên thì không biết đến ngày nào, sợ rằng ta sẽ chết vì đói khát từ sớm rồi. Có câu nói thứ mình tìm kiếm xa xôi thật ra luôn ở trước mắt, cái không thể nhất chính là cái hợp lý nhất.

Nguyên Hạo thì thầm, rồi hắn liếc nhìn qua bốn chữ trên không, khước miệng cười nhạt.

- Thì ra là thế

Suốt năm canh giờ liên tiếp, Nguyên Hạo không ngừng tập trung quan sát bốn chữ "Hư Vô thần điện" mà suy tư. Cảm giác mệt mỏi xâm chiếm hắn dần dần, đói khát khiến thể lực hắn không thể duy trì thêm quá ba ngày nên hắn phải tận dụng thời gian của mình.

Huyết lão đang ngồi một góc trên quảng trường ngoài thần điện, lão thề với lòng không bao giờ lại gần tên biến thái thần côn đó trong phạm vi trăm bước. Ánh mắt lão không hề quan tâm đến điện thờ hay bất cứ gì mà cứ nhìn chăm chăm vào Vạn Thiên Thư, đề phòng hắn còn hơn quái vật đến từ địa ngục nữa

- Ta nói này, lão mặc cảm về bản thân mình cũng không cần tránh ra xa vậy. Bỏ thần toán ta rất thương người nha. Dù lão xấu xí, ngờ nghệch nhưng muốn làm nô bộc cho ta thì ta không chê lão đâu

Vạn thần còn quắc tay lia lịa nói vọng lại, còn dùng ánh mắt đầy trêu mến dành cho Huyết lão nữa.

- Không..

Dùng tốc độ tốt nhất của mình, lão quái chạy ra xa hắn thêm trăm thước nữa. Con mắt lão đỏ lên, nhìn như đang đối mặt nguy cơ sinh tử vậy

- Ta cảnh cáo lần cuối. Ngươi còn nói những lời như vậy thì ta thà lao vào lốc xoáy chết chứ không để ngươi hành hạ chết đâu.

Vạn Thiên Thư nhìn lão ánh mắt thương cảm rồi lại quay nhìn điện thờ.

- Đã ba ngày rồi, giây phút quyết định đã đến. Ngươi không thể thất bại a, ta đã đánh cược hết tất cả vào ngươi rồi.

Mọi thứ trước mắt Nguyên Hạo mờ đi, hắn đã kiệt sức từ hai canh giờ trước. Chỉ có chấp niệm mới giúp hắn trụ đến giờ, nhưng cũng không còn bao lâu nữa rồi. Trước mặt hắn bây giờ không còn là bốn chữ "Hư Vô thần điện" nữa mà là hình ảnh ngôi nhà xưa, hình ảnh mẹ đang cười với hắn. Hắn đang rất vui vẻ, hắn muốn mình kết thúc cuộc đời trong ảo ảnh này, vậy là đủ rồi. Đột nhiên, mọi thứ biến mất không còn gì nữa cả, chỉ còn tối tăm lạnh lẽo, không có gì tồn tại nữa cả.

- Giờ phút của ta đến rồi sao?

Nguyên Hạo đã chuẩn bị buông bỏ tất cả để kết thúc rồi. Lúc này một giọng nói lại vang lên như từ trong hư vô:

- Khi không còn gì cả, ngay cả một chút ký ức, ảo ảnh cũng không. Thật sự ngươi đã không còn hi vọng gì sao? Không có gì để ngươi bám víu được thật sao? Xiềng xích của ngũ quan, giới hạn của thiên địa, sự sắp đặt của tạo hóa có thật không thể phá vỡ không?

- Hi vọng? Bám víu? Thật sự có thứ thiên địa này không thể nắm giữ sao?

Nguyên Hạo lẩm bẩm rồi nhắm mắt lại cảm ngộ. Không còn đói khát, không còn mệt mỏi, không còn ký ức, không còn ảo ảnh tương tượng, không còn gì cả.

- Ta hiểu rồi haha. Thì ra đáp án ngay trước ta mà ta lại không hiểu, thứ duy nhất không chịu bất cứ ràng buộc nào chính là hư vô. Nó không hiện hữu nhưng không thể phủ nhận sự tồn tại của nó. Thiên địa cho là hư vô không có thật nhưng chính Hư Vô lại không phụ thuộc thiên địa qui tắc nào cả.

Giờ tay ra, Nguyên Hạo chụp một cái vào khoảng không phía trước hét lên:

- Ta muốn nắm lấy hư vô.

"Răng rắc"

Không gian u tối xung quanh Nguyên Hạo tan vỡ từng mảnh nhanh chóng, bốn chữ Hư Vô thần điện bắt đầu tụ lại hóa thành một chấm sáng cực kỳ lung linh xâm nhập thẳng vào người hắn.

"Vạn vật tuy thật nhưng cũng là hư, những thứ hư ảo cuối cùng lại hóa thành sự thật. Nắm giữ tất cả, biến hư thành thật, đem thật hóa hư, không chịu sự ràng buộc nào, nắm giữ vận mệnh thuộc về chính mình. Chúc mừng người đã lấy được báu vật đầu tiên, cũng là quan trọng nhất của Hư Lộ: Hư Vô Linh căn"

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Điều ước xa xôi

Lấy trung tâm là thần điện, một xung lực lan ra khắp Hư Lộ, tất cả các vị diện nhật nguyệt đều lu mờ, thiên địa dao động. Một bông hoa hư ảo hiện lên trên bầu trời ở khắp các linh giới, tiên giới, thần giới. Phía ngoài, Vạn Thiên Thư quỹ xuống nước mắt chảy dài ngược lên trời cười như điên dại. Xa xa, Huyết lão khiếp sợ run cầm cập.

- Trời ơi, tên biến thái đó phát điên mất rồi.

Tại nhiều nơi trên thần giới, nhiều người sắc mặt ngưng trọng. Các thế lực lớn đều lo lắng, ai nấy đều chuẩn bị đối sách riêng cho mình. Bởi bọn họ hiểu sự việc này sẽ dẫn lên một cuộc đại thay đổi trong thiên địa này, truyền thuyết đã thành sự thật.

Lúc này, Nguyên Hạo đang mơ màng, hắn thấy phía trước mình là một bóng dáng hư ảo nhỏ bé như hài tử. Tiểu hài kia dường như cũng đang ngắm nghía hắn một cách đầy hứng thú.

- Người là chủ nhân của ta đấy sao? Thoạt nhìn hơi gầy, nhan sắc tầm thường, ăn mặc nghèo nát, cử chỉ hơi ti tiện nhưng thôi cũng không đến nỗi nào.

- Đây đây, đây là ai mà lại ý kiến tao như xem mắt nàng dâu vậy?

Tiểu tử thái này lão thật, ta chưa nói gì mà nó dám xài xẻ mình. Nguyên Hạo trừng mắt lên quát nhưng tiểu hài kia vẫn tỏ ra bốn cọt..

- Ta là gì á? Không nghĩ người trông vậy mà não cũng nhỏ quá đi, ta là cái báu vật vĩ đại mà người đạt được đó. Mọi người sùng bái gọi ta là Hư Vô linh căn, là đệ nhất linh căn trong truyền thuyết đó. Là số một, duy ngã độc tôn đó, hiểu chưa hả não nhỏ?

Khuôn mặt Nguyên Hạo hết chuyển sang đỏ lại đến xám xịt rồi cuối cùng đen xì lại. Cái thằng quỷ nhỏ này là phản thưởng của ta sao, sao ta cảm thấy có sai lầm nghiêm trọng ở đây vậy.

- Nhìn biểu cảm của người đúng là không biết gì rồi. Mà cũng đúng thôi, người được ta chọn thì chỉ có thể là phạm nhân nên kiến thức lạc hậu là chuyện bình thường thôi.

Tên tiểu hài không ngừng mỉa mai Nguyên Hạo, nó cảm thấy địa vị cao quý như mình phải ngồi phổ cập kiến thức cho tên nhà quê này thật mệt mỏi quá. Nó vừa tỉnh mở miệng tiếp tục thuyết giảng thì hai bóng người xuất hiện.

- Hạo caaaaaa

Một trong hai người chính là Khương Thiên, từ lúc hỗ trợ Nguyên Hạo phá giải ván cờ vạn năm xong đã ngủ say đến giờ. Kế bên cậu là một trung niên to cao, khuôn mặt cương trực, có phần giống Khương Thiên. Nguyên Hạo cũng vui mừng lao đến, hai huynh đệ bồi hồi xúc động quần lấy nhau.

- Không phải đệ ở trong viên ngọc sao, tại sao đệ lại ở đây được?

Nguyên Hạo thắc mắc hỏi, rồi nhìn về phía trung niên nhân kia.

- Đệ cũng không biết. Khi tỉnh lại nghe tiếng huynh nên mới vội tìm lại đây. À, đệ xin giới thiệu đây là lão già cha của đệ.

Khương Thiên gật đầu ngô nghê đáp.

- Xin chào bá phụ...ách không phải cha đệ đã chết rồi sao...ông ấy?

Gặp ma sao trời? Nguyên Hạo xanh cả mặt. Nơi này là đâu? Sao gặp thằng tiểu quỷ quái dị này rồi đến Khương Thiên và cả ông già của nó nữa.

- Chào cậu, ta tên là Khương Thượng. Cậu không cần sợ hãi, ta thấy đây là một không gian ý thức thôi. Nên cậu mới có thể gặp ta và Khương Thiên. Còn việc sao ta ở đây thì thật ra ta vốn ngủ say trong mặt dây chuyền của Khương Thiên. Khi nó được Dương Hôn Thảo cứu thì ta cũng hấp thụ được mà hồi phục thức tỉnh theo. Chỉ là ta chưa lên tiếng hiện thân thôi, nhưng ta rất cảm ơn vì những gì cậu làm cho tiểu Thiên.

Khương Thượng ôn hòa giải thích, hẳn đã chứng kiến nhiều việc của Khương Thiên và Nguyên Hạo nên hẳn rất thương thức thiếu niên này. Đã sống bao nhiêu vạn năm, gã còn không nhìn ra tình cảm huynh đệ của con mình và Nguyên Hạo thì đi chết cho rồi.

- Bá phụ quá lời, tiểu Thiên cháu xem như huynh đệ ruột thịt nên dù núi đao biển lửa cháu cũng vì nó mà xông pha.

- Không ngờ người cũng nghĩa khí ghê nhỉ, nhưng vậy mới phù hợp với khẩu vị của ta hắc hắc.

Tiểu hài đứng một bên chen miệng vào.

- Nơi này là không gian riêng do ta dựng lên nên người có thể giao tiếp với hai cái thần hồn này dễ dàng như vậy. Lão già kia nhãn quang tốt hơn người nhiều. Mà cũng phải thôi, hẳn vốn là thần cấp mà hắc hắc.

Cả ba người lúc này đều nhìn chăm chú vào tiểu hài, tên này nhìn nhỏ xíu mà nói chuyện như lão già vậy.

- Người chính là đệ nhất linh căn trong thập đại linh căn sao?

Khương Thượng tò mò hỏi, lão cũng không ngờ tên Nguyên Hạo này cơ duyên nghịch thiên vậy. Có thể vào được Hư Lộ bí cảnh lấy được bảo vật khủng khiếp đến thế. Đệ nhất linh căn là gì? Chính là huyền thoại từ khai thiên lập địa, thậm chí không ai biết đến tên gọi của linh căn này. Không ngờ linh căn truyền thuyết này lại cư ngụ bên trong Hư Lộ bí cảnh. Thằng nhóc Nguyên Hạo này có được đệ nhất linh căn chắc chắn tương lai tên này sẽ nhất phi trùng thiên, bá chủ một cõi. Nếu tiểu Thiên đi theo hẳn thì tương lai có hi vọng cứu lấy mẹ nó rồi.

- Phi, ta khinh. Cái gì thập đại linh căn chứ. Mấy cái linh căn phế thải mà đòi so sánh chung với ta sao. Bôn gia gia đây quét ngang tất cả dễ dàng thôi.

Quá trâu bò. Cả ba người ánh mắt quái dị nhìn tên này, mặc dù người là đệ nhất cũng không cần chém như vậy chứ. Không biết bản lĩnh đến đâu nhưng khí độ thì..

- Hừ, các người tin hay không thì tùy. Không nói chi xa xôi, chỉ cần người là chủ nhân của ta thì người có thể yêu cầu ta làm cho người một việc. Nào hồi chủ nhân nhỏ bé, người cứ ước đi, ta sẽ cho người mãn nhãn.

- Chuyện gì cũng được sao?

Nguyên Hạo hai mắt sáng rực, cuối cùng thằng tiểu quỷ này cũng nói một câu có giá trị rồi.

- Khụ khụ thật ra thì cũng trong khả năng của ta thôi, người cũng biết ta chỉ là linh căn thôi, không phải thần thánh a.

Tiểu hài hơi rụt rè lại. Nó thấy mình hơi quá lớn, lỡ tên này yêu cầu cao quá ta biết làm sao. Trong Hư Lộ này kẻ có thần thông đáng sợ nhất là lão già kia. Bản thân nó cũng do lão tạo ra thôi.

- Ta muốn trở thành thần tiên pháp thuật vô địch thiên hạ được không?

Nguyên Hạo nghĩ rằng có thực lực thì ở thế giới này mới dễ dàng giải quyết mọi chuyện được. Cường giả vì tôn là triết lý sống còn ở bất kỳ nơi nào.

- Thực lực phải do mình trui rèn mà có, xin ta thì còn có ý nghĩa gì?

- Ta kháo, vậy người tự xưng là đệ nhất linh căn làm gì.

- Người nghĩ thiên tài không cần tu luyện à, não nhỏ đúng là não nhỏ. Quá khó đào tạo, không hiểu tại sao Hư Lộ lại chọn người nữa.

Nguyên Hạo điên tiết lên, hẳn muốn bóp chết tên này cho rồi. Đào tạo con em của người, đệ nhất chém gió thì có người chứ chả giúp được cái gì hết.

- Vậy cho ta tài nguyên tu luyện đi, người là đệ nhất linh căn. Nếu ta có đầy đủ tài nguyên thì tồn tại thời gian cũng thành cường giả dễ dàng rồi.

- Không có nốt, người nghĩ tài nguyên là cỏ dại à. Nếu như dễ dàng vậy bọn ta cần gì lựa chọn cực khổ như vậy, tìm đại một tên phạm nhân nào cũng được rồi.

- Móa, vậy người làm được cái gì chứ? Xin gì cũng không được ta biết yêu cầu người như thế nào đây.

Nguyên Hạo chán nản tuyệt vọng, tại sao số hắn lại nhận được loại mặt hàng này làm linh căn chứ. Đột nhiên, Nguyên Hạo cảm giác tương lai mình sẽ không êm ả như mình tưởng tượng (chuẩn rồi)

Tiểu hài cảm thấy mình cũng hơi đuối ý bèn suy nghĩ nên làm gì để gỡ gạc. Khi nhìn lướt qua Khương Thiên và Khương Thượng thì mắt nó sáng lên, cười giảo hoạt nói:

- Người muốn tạo lại cơ thể cho cha con này không?

- Người làm được à. Nếu được thì ta cũng có thể chấp nhận.

Nguyên Hạo gật mình, hắn quên mất bản thân cố gắng từ lúc giải bàn cờ đến giờ là vì giúp Khương Thiên mà thôi. Vạn Thiên Thư đã nói nếu thành công hắn sẽ có cơ hội tạo lại cơ thể cho tiểu Thiên, xem ra tên thần côn này phán đoán cũng rất chính xác nha.

- Ta không làm được nhưng....

- Cút ngay

Nguyên Hạo đã chờ sẵn tên quỷ này từ chối là mắng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Người là đồ Phế căn

- Nghe ta nói đã, tuy ta không làm được nhưng ta có thể nhờ người khác giúp người. Các người đợi ta một lát, ta sẽ liên lạc với tên đó ngay.

Nói xong tiểu hài ngồi xuống bất động, toàn thân thể vốn hư ảo của nó giờ tỏa ra thêm một tầng sáng nhạt nhìn rất huyền diệu. Trong lúc chờ đợi kết quả, ba người lại tâm sự thêm với nhau về tạo ngộ của cha Khương Thiên.

- Không ngờ quá khứ của Khương bá phụ lại bi thảm như vậy, cái gì là thần tiên? Theo cháu thấy chỉ toàn lũ tham lam tàn ác ích kỷ mà thôi.

Nguyên Hạo hết sức bất bình. Ở địa cầu của hắn mọi người đều quan niệm thần tiên chỉ cứu giúp người, tiêu điều tự tại mà sống. Không ngờ đến thế giới này hắn mới nhận ra sự thật phũ phàng. Những kẻ mang danh thánh thần kia hóa ra cũng mang tâm tư của phàm tục, có tham ái, sân si đầy đủ cả. Đồng thời hắn cũng thấy ám áp trong lòng vì Khương Thượng chia sẻ hết mọi bí mật bản thân với hắn như người thân vậy. Phải biết những chuyện này nếu lộ ra một tí đều mang lại họa sát thân cho mình. Khương Thượng làm vậy rõ ràng là hết sức tin tưởng hắn. Bản thân Nguyên Hạo cũng xem Khương Thiên như em ruột nên dù có chết hắn cũng sẽ không lộ ra nửa lời.

- Haha, tu tiên đạo là nghịch thiên cải mệnh, không tiến ắt sẽ lùi nên nhiều người chỉ quan tâm làm sao để tăng thêm tu vi của mình mà bất chấp tất cả.

Khương Thượng cười chua xót, lão cũng chỉ là tên cóc ké ở thần giới mà thôi. Chính vì bản tâm lão thiện lương nên mãi chỉ là tên đệ tử ngoại môn quen, không có ngày thăng tiến. Nhưng lão không hối hận, lão đã tìm được được tình yêu của mình và cùng vợ hạ sinh được Khương thiên. Bây giờ, lão chỉ có một mục đích duy nhất là cứu thoát vợ mình ra khỏi tay bọn độc ác thôi. Chia khóa của vấn đề tương chừng như vô vọng lại là cậu thiếu niên trước mắt này.

- Cháu không quan tâm, lương tâm không có thì nói gì đến việc khác. Những kẻ như vậy càng mạnh chỉ làm hại người thêm thôi. Dù chuyện gì xảy ra, cháu sẽ luôn giữ vững cách làm người của mình.

Khí phách mười phần, Nguyên Hạo tỏ ra không hề e ngại bất kỳ điều gì, không vì sự quyền rũ dụ hoặc nào mà thay đổi chính mình. Đúng lúc này, ánh sáng bao quanh tiểu hài chợt tắt, tên tiểu tử đứng dậy vỗ tay đắc ý:

- Thành công rồi, tên khố tính kia đã đồng ý cho chúng một nhánh Bất Tử Thụ. Hắc hắc ta mà ra tay thì chuyện gì cũng xong thôi.

- Bất Tử Thụ? Cái đó có thể tạo ra thân thể cho Khương Thiên và Khương bá phụ đúng không?

Nguyên Hạo lần đầu nghe được cái tên này nhưng tên nghe ngẫu vậy chắc là không tầm thường rồi.

- Tất nhiên rồi, trong thiên địa này, một trong những đại kỳ vật chính là nó. Ngoài việc dùng luyện đan ra, Bất Tử Thụ còn một tác dụng vô cùng độc đáo là tạo ra một cơ thể hoàn mỹ. Với tiên nhân, họ có thể thoát xá để hồi sinh nhưng có tỉ lệ thất bại nhất định và phải tìm cơ thể có tiềm lực tốt nữa. Còn nếu sử dụng Bất Tử Thụ, người sẽ có thể tái tạo ra một cơ thể phù hợp không tí vết tí nào. Việc này cực kỳ quan trọng đối với thằng nhóc vốn là Vĩnh Hằng chi vật kia. Nếu không có Bất Tử Thụ thì sẽ không thể nào kiếm được cơ thể phù hợp với hắn, Vĩnh Hằng chi thể là độc nhất vô nhị mà hắc hắc.

Nói đến đây tiểu hài liếc mắt nhìn qua ba người cười thâm ý, rõ ràng mọi người đều hiểu mức độ hiếm có của Vĩnh Hằng chi vật. Không tính Khương

Thiên thì chỉ mẹ cậu là tồn tại duy nhất. Nguyên Hạo xúc động nhìn tiểu đệ của mình, vấn đề lo lắng của hắn cuối cùng đã có cách giải quyết rồi. Muốn quay lại cảm ơn thì tên tiểu hài lại lên tiếng:

- Tất nhiên trên đời này không có đồ miễn phí, tên kia muốn ngươi phải giúp hắn một việc. Ta đã hứa luôn giúp ngươi rồi, như vậy ngươi cũng thiếu nợ ta một ân tình đấy nhé.

- Được rồi chỉ cần Khương Thiên và Khương bá phụ có thể khôi phục lại thì chuyện gì ta cũng có thể hứa với ngươi.

Nguyên Hạo không cần suy nghĩ đáp ứng ngay. Đạo làm người của hắn là vậy, có những chuyện dù trả giá ra sao hắn cũng không cần nghĩ ngợi. Ánh mắt Khương Thượng lóe lên, lão cảm giác mình không bằng Nguyên Hạo. Hắn thật sự là người thuần khiết tình nghĩa, Khương Thiên có một ca ca như vậy thật là phúc phận quá rồi. Lão lấy tay dụi dụi lên mắt thấy ươn ướt từ lúc nào.

- Được rồi, gã đó nói khi người đủ thực lực để giúp hắn thì hắn sẽ nói cho ngươi biết cần phải làm gì. Giờ ta sẽ giúp hai người kia tái tạo thân thể lại. Nào, cả hai hãy buông lỏng linh hồn, không suy nghĩ điều gì cả. Ta sẽ dẫn dắt các người dung nhập vào Bát Tử Thụ.

Tiểu hài bắt đầu tỏa một năng lượng kỳ lạ bao lấy hai cha con Khương Thiên, nhánh Bát Tử Thụ cũng được lấy ra. Khương Thiên cảm giác năng lượng kia thật ấm áp, như đang được ôm ấp dịu dàng. Cứ như vậy hai người dung nhập vào Bát Tử Thụ và biến mất. Tiểu hài lại vung tay một cái, khối cây lập tức phân ra làm hai phần bằng nhau.

- Xong rồi, giờ bắt đầu quá trình dung nhập của họ. Chắc sẽ mất tí thời gian, khoảng nửa tháng hoặc hơn. Còn ngươi, ta và ngươi sổ phận đã phải gắn liền với nhau nên hãy làm quen với nhau một tí. Sau này ngươi cứ gọi ta là lão đại là được.

Nguyên Hạo nghe xong trầm ngâm không biết đang nghĩ gì, rồi bất ngờ hắn vui vẻ vỗ tay một cái:

- Đúng rồi, ta gọi ngươi là Tiểu Vô đi, tên này hay đó. Tiểu Vô, ngươi nói ta nghe về tác dụng của ngươi đi. Đệ nhất linh căn phải lợi hại lắm đúng không?

- Cái gì Tiểu Vô! Ta nói ngươi gọi ta là lão đại mà.

Tiểu hài bực bội dậm chân ầm ầm.

- Được rồi, Tiểu Vô ngoan, nói cho ca ca biết ngươi bản lĩnh thế nào đi.

Nguyên Hạo cứ như đang dụ dỗ một đứa bé vậy.

- Hừ, ta tất nhiên là thiên hạ vô địch rồi. Nói cho ngươi biết cho dù là linh căn gì cũng có thuộc tính nhất định. Nhưng với Hư Vô linh căn, ta có thể có tất cả thuộc tính và tỉ lệ tính thuần lại là tuyệt đối nha. Nói đơn giản người ta có một linh căn, thì gọi là thuần linh căn, nghĩa là linh căn đó thuần khiết mười phần. Vậy ngươi tương đương có một đồng thuần linh căn bên trong người đấy. Điều đó đồng nghĩa với việc ngươi có thể tu luyện mọi vũ kỹ của các thuộc tính khác nhau, lợi hại không?

- Lợi hại? Ta thấy cứ tu luyện một thuộc tính đến đỉnh cao thì sợ gì kẻ khác nữa chứ. Không phải nói thuộc tính biến dị ít bị khắc chế sao?

Nguyên Hạo lắc đầu không đồng tình. Xưa nay hắn vẫn quan niệm không nên quá tham lam, ăn nhiều quá sẽ no chết. Tốt nhất nên chọn một loại tu luyện đến đỉnh cao vô hạn thì sợ gì các thuộc tính khác nữa chứ. Tiểu Vô xua tay, nó không nghĩ tên này ấu trĩ như vậy.

- Thuộc tính không chỉ có tương khắc mà còn hỗ trợ phối hợp với nhau. Có nhiều vũ kỹ cường đại cần sự kết hợp của nhiều thuộc tính khác nhau nên khi thực hiện cần một nhóm người ăn ý với nhau hành động. Sức mạnh của những vũ kỹ này vô cùng đáng sợ. Ví như năm người phối hợp với nhau thì vũ kỹ sẽ có sức mạnh không chỉ gấp năm lần mà có thể tăng đến mấy chục lần lận. Có điều nhược điểm của những vũ kỹ này là nhóm phải phối hợp chính xác với nhau và không được để mất một thành viên nào. Vì dù thiếu một thuộc tính cũng không kết hợp ra được vũ kỹ nữa. Nhưng ngươi thì khác, ngươi có thể thực hiện những vũ kỹ kết hợp đó hoàn toàn một mình. Chẳng những vậy tốc độ và khả năng điều khiển lực lượng của vũ kỹ ngươi sẽ làm tốt hơn một nhóm người rất nhiều vì tất cả linh lực năng lượng đều từ ngươi phát ra.

- Nghe cũng hấp dẫn đó. Nhưng ta lấy đâu ra linh lực mà thực hiện mấy vũ kỹ vốn cần cả đám người hoàn thành. Ngươi đừng nghĩ ta dễ bị lừa nhé, linh lực mỗi cấp độ tu vi là có hạn đúng không?

Nguyên Hạo trừng mắt lên vặn lại, tên nhãi này sao giống bọn đa cấp ở địa cầu quá. Chỉ toàn hô hào mặt tốt nhưng hạn chế thì không thấy nhắc đến tí nào, ca đây không phải quả hồng mềm muốn nắn sao thì làm nhé.

- Hắc hắc, ngươi hỏi rất hay. Người khác chỉ có thể hấp thụ một lượng linh lực tùy theo tu vi của mình nhưng ngươi thì không. Hư Vô linh căn phối hợp với công pháp dành riêng cho nó có thể hấp thụ và dự trữ linh lực vô cùng vô tận. Nên căn bản người khác làm không được còn ngươi thì chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi. Và cũng vì khả năng hấp thụ cực kỳ bá đạo của Hư Vô linh căn nên chỉ cần ngươi có càng nhiều tài nguyên thì ngươi sẽ lên cấp như điều gặp gió. Việc này vô cùng dễ dàng như hải tử ăn kẹ mà thôi thôi hắc hắc.

Thấy Nguyên Hạo không phản bác hay ý kiến gì thêm, tên tiểu hài vô cùng đắc ý. Tên nhóc này cũng biết sợ rồi sao, để ta hù nó thêm tí nữa.

- Ngươi có biết về luyện dược sư, luyện khí sư, trận pháp sư không?

- Ta biết, họ là những chức nghiệp vô cùng cao quý, vạn người có một.

Nguyên Hạo nghi hoặc trả lời. Những nghề nghiệp cao cấp này điều kiện tuyển chọn vô cùng hà khắc. Nếu không có linh căn và thiên phú phù hợp thì dù cố gắng nỗ lực thế nào cũng đừng mong thành tài được.

- Đúng, người có Hư Vô linh căn, người có đủ vốn liếng để học hỏi tất cả chức nghiệp đó. Thiên phú căn cốt ở các chức nghiệp người đều có cả hắc hắc, thậm chí là không ai có thể so sánh với người được. Thử tưởng tượng xem một ngày nào đó người trở thành một vị siêu cấp luyện được sư kiếm thêm luyện khí sư, trận pháp sư, phù sư...vvv. Ai có thể tin nổi có một thiên tài như vậy tồn tại cơ chứ hắc hắc.

Tiểu Vô càng nói càng hăng, cứ như hận không thể khoe khoang cho cả thế giới này biết nó lợi hại thế nào vậy. Nhưng Nguyên Hạo càng nghe càng chau mày lại. Móa, tên này bị bệnh tự yêu bản thân sao. Cái gì cũng gom hết về mình không sợ ghen ghét à.

- Đó mới là sơ sơ những ưu điểm căn bản thôi, còn vô số ưu điểm khác nữa từ từ người sẽ khám phá ra hắc hắc. À ta cũng nói khái quát một chút cho người về Hư Lộ. Không khéo sau này người lại gà mờ không có chút kiến thức nào lại làm ta mất mặt nữa. Tên Thạch Nhân tộc A Kim chắc đã kể cho người một tí về Hư Lộ rồi đúng không? Gà đờ cũng không tệ, đáng tiếc hẳn không tự lượng sức mình nên mới bị nhốt lại suốt mấy trăm vạn năm qua.

- Mấy trăm vạn năm?

Nguyên Hạo nghe đến con số này thì sửng sốt cả lên. Cậu nghĩ tên kia cao lắm thì cũng bị nhốt vài vạn năm là ghê gớm lắm rồi. Không ngờ sự thật lại lâu như vậy, nói như thế không phải tuổi tác già A Kim đó ít nhất cũng mấy triệu rồi sao. Ta kháo, đây là khái niệm gì vậy chứ?

- Đừng bất ngờ, Thạch Nhân tộc là một trong những tộc sống lâu nhất. Mà tên A Kim lại là cường giả đỉnh cấp của tộc đó nữa nên với hắn vài triệu năm tuổi có là gì. So về sống lâu, hẳn phải gọi ta là ông tổ của ông tổ đây. Hắc hắc tuộc của ta bao nhiêu ta cũng không rõ, chỉ biết không sai lệch với thiên địa này bao nhiêu đâu.

Không sai lệch với thiên địa? Người là con rùa thành tinh sao. Nguyên Hạo khuôn mặt quái khí nhìn Tiểu Vô. Thăng tiểu quỷ có số tuổi cao này, người sống bằng bao nhiêu kiếp người rồi sao vẫn còn trẻ trâu như thế? Không có một chút khí tiết gì của bậc trưởng bối thế hả. Nhìn thấy Nguyên Hạo nhìn mình đầy ý vị, Tiểu Vô cảm giác không tốt. Nó lập tức đổi giọng khàn khàn, xoay chuyển đề tài ngay.

- Khụ khụ gác chuyện đó wua một bên, Hư Lộ này do ai tạo ra ta cũng không biết rõ. Nhưng ta biết có một vị trưởng quân chín tầng Hư Lộ này, có lẽ đến lúc nào đó người sẽ gặp được vị đó. Còn về chín tầng Hư Lộ, theo ta biết chính là chín lần khảo nghiệm dành cho người. Sau khi người vượt qua được một tầng thì mới vào tầng tiếp theo. Nguy hiểm vô cùng nhưng tạo hóa ở mỗi tầng đều là kỳ ngộ đứng nhất thiên địa này. Chưa kể biết bao thảo dược, tài nguyên quý giá, độc nhất vô nhị có khắp nơi. Thôi, những thứ này khi nào thích hợp ta sẽ nói rõ ràng với người.

Hư Lộ này có bao thứ đáng quý Nguyên Hạo đã được nghiệm chứng. Thử hỏi nếu ở trong Hư Lộ này tu luyện tu vì hẳn sẽ thăng tiến nhanh đến mức nào. Bỏ ta vào kho vàng thì bảo sao không giàu cho được haha. Nguyên Hạo cười ngầy ngất, cuối cùng hắn cũng có cơ hội thăng hoa đời đời rồi.

- Tuy nhiên cũng có vài vấn đề bé xít người cần lưu ý.

Tiểu Vô cười cười ti tiện tiếp lời. Nguyên Hạo lập tức ngưng trọng nhìn nó, hắn rất sợ tên tiểu quỷ chương môn phải chém gió này.

- Cũng không có gì lớn lao đâu, thứ nhất là người không thể tu luyện công pháp khác mà chỉ có thể sử dụng Hư Vô công pháp thôi. Ở đây ta có tầng thứ nhất công pháp, muốn lấy tầng tiếp theo người phải vào Hư Lộ đệ nhị tầng tìm kiếm. Tất cả Hư Vô công pháp có chín tầng tu luyện tương đương với đệ cửu tầng Hư Lộ. Chuyện thứ hai là linh lực người cần để tích tụ đột phá cấp bậc sẽ nhiều hơn người ta một chút nên người cần nhiều tài nguyên tu luyện hơn kẻ khác nha.

- Chút xíu là bao nhiêu?

Nguyên Hạo thấy không ổn rồi, tên này nói chuyện mập mờ quá.

- Khoảng trăm lần mà thôi

- Móa...

Nguyên Hạo không kìm được mà chửi lên, gấp trăm lần là khái niệm gì cơ chứ. Chút xíu cái con mẹ người.

- Người làm gì mà la làng lên thế. Bộ người không nghĩ với tổn hao như vậy thì ở cùng cấp bậc người là vô địch à.

- Ta kháo, người tốn gấp trăm lần kẻ khác mà còn không mạnh hơn thì đi đập đầu vô bông gòn chết đi cho nhanh.

Nguyên Hạo rống lên, hắn mất niềm tin trầm trọng. Tên quỷ nhỏ này thật biết đá kích người khác mà.

- Thôi được, dẫu sao ta vẫn vào Hư Lộ tìm tài nguyên thăng cấp được. Trong này muốn bao nhiêu mà chẳng có.

- Người nằm mơ à, ai nói với người là người có thể tự do vào Hư Lộ thế?

-.....

- Đừng lòi mắt ra nhìn ta, muốn tiến vào Hư Lộ người ít nhất phải tu luyện đại thành tầng một Hư Vô công pháp. Một điều cuối cùng là người sẽ không có hỗ trợ gì khác nữa đâu. À suýt tí ta quên...Ta nên báo người biết sớm là người sắp bị truyền tống ra khỏi Hư Lộ rồi. Đừng có mơ mộng ở trong này

mà trực lợi nữa. Không có gì quan trọng cũng đừng tìm ta, ta không thích bị làm phiền đâu đấy. Tạm biệt nhé.

Vừa dứt câu, không đợi Nguyên Hạo phản ứng thì Tiểu Vô đã phát ra năng lượng bao quanh hắn. Vài hô hấp sau hắn đã thấy mình ở bên ngoài thân điện rồi. Đứng gần đó, Vạn thần côn và Huyết lão đều giật mình mừng rỡ định chạy lại thì thấy Nguyên Hạo ngửa mặt lên trời gầm to:

- Tiểu Vô, ngươi là đồ phế căn.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tòng quân (Thượng)

- Nguyên Hạo, thấy ngươi vẫn bình an, lão già ta thật mừng quá.

Huyết lão như thấy được cọng rom cứu mạng, khuôn mặt giàn giụa nước mắt lao thẳng đến Nguyên Hạo. Chưa bao giờ lão thấy hắn đáng yêu như lúc này, những giây phút lão ở cạnh tên Vạn thần côn này chả khác nào địa ngục.

- Lão quái, ngươi bị sao thế?

Nguyên Hạo nghếch mặt ra, nhìn cảnh Huyết lão bình thường lạnh lùng giờ như đứa con nít đang túm lấy tay áo hắn sụt sùi rơi lệ. Không ổn nha, Nguyên Hạo lập tức cảnh giác. Hắn vội quên đi Tiểu Vô vì nhớ đến một kẻ đáng sợ không kém: Vạn Thiên Thư. Lúc này, một bóng đen bất chợt nhanh như cắt phóng đến ôm chặt lấy Nguyên Hạo.

- Nguyên Hạo, ta cũng nhớ ngươi quá.

Nguyên Hạo chết đứng như tượng đá, Huyết lão quái thì ré lên như bị thọt tiết rồi lồm cồm lùi chạy ra xa. Lão còn ngoái lại nhìn Nguyên Hạo một cách đồng cảm, đồng thời cũng lóe lên ánh mắt kính phục. Thật là khí tiết nha, gặp chuyện vậy mà vẫn đứng vững vàng được như thế. Nhưng lão nào biết giờ phút này Nguyên Hạo hắn khóc đâu ra nước mắt. Từ lúc sinh ra đến giờ hắn vẫn chưa có người yêu, thế mà giờ lại bị một tên nam nhân ôm ấp như thế. Sốc, thật sự bị kích nhân gian mà.

- Ngươi làm sao vậy Nguyên Hạo? Ngươi quá hạnh phúc khi gặp ta đúng không? Ngoan, bình tĩnh lại nào.

Vạn thần toán hết sức quan tâm vỗ vỗ má của Nguyên Hạo, nhìn hết dịu dàng âu yếm nha. Lúc này Hạo ca của chúng ta mới giật mình ngã chổng vó ra. Mồ hôi chảy ướt nền đất, mặt thì tái ngắt không còn chút máu nào. Tên này mới là đệ nhất đáng sợ, lão tử dám cá Tiểu Vô mà gặp hắn cũng bỏ chạy mất bóng thôi.

- Hi hi không đùa với ngươi nữa, chúc mừng ngươi đã đạt được đại kỳ ngộ. Bây giờ số phận của ngươi chỉ mới bắt đầu thôi.

Vạn Thiên Thư đột nhiên nghiêm túc lại, phải nói khả năng diễn xuất của hắn là vô hạn.

- Kỳ ngộ, ngươi nói cái phế căn đó à? Tên gì ấy nhỉ? À hình như là Hư Vô linh căn thì phải.

Nguyên Hạo bè diu nói, hắn không biết cái gì đệ nhất chứ chém gió mặt dày thì cái linh căn này đúng là vô đối rồi. Vạn Thiên Thư nghe vậy suýt nữa phun ra, nhưng hắn đảo mắt vài cái cũng hiểu sơ sơ vấn đề nên cười xòa nói:

- Trong thiên địa này chỉ có linh căn của ngươi là sinh ra linh tính thôi, ngươi có hiểu điều đó là gì không? Thử tưởng tượng xem nếu ngươi có thêm một đồng đội trong lúc tu luyện thì sẽ ra sao? Hi hi, vấn đề là ngươi có hòa hợp với nó không thôi. Nên nhớ chỉ người nào nắm giữ Hư Vô linh căn mới có cơ hội chứng đạo tối cao, nhưng đó là chuyện sau này. Hiện tại, ngươi chỉ còn một nén hương thời gian bên trong Hư Lộ nữa thôi. Sau này ngươi có thắc mắc gì có thể hỏi Hư Vô linh căn. Nó tồn tại cùng với thiên địa này nên kiến thức nó thôi cũng đủ giúp cho ngươi ngao thị thiên hạ rồi. Được rồi, thời gian không còn nhiều, ta muốn kể cho nghe một câu chuyện.

Vạn Thiên Thư sắc mặt trở nên nghiêm trọng. Hắn quỳ một chân xuống vái Nguyên Hạo một cái, ánh mắt bi thương:

- Vạn gia chúng ta, từ biết bao nhiêu vạn năm xa xưa, vốn là đệ nhất thần toán trong ngũ đại tiên tri gia tộc lớn nhất thần giới. Sau việc tiên đoán sấm truyền của Hư Lộ, rất nhiều trưởng lão trong ngũ đại gia tộc đã ngã xuống. Khi đó mọi người luôn tin tưởng vào lời tiên tri và quyết tâm sẽ bảo hộ cho "Bí mật muôn đời", chờ người được Hư Lộ lựa chọn đến để giao lại chìa khóa cho hắn. Gia tộc ta là người thủ hộ chính nắm giữ chiếc chìa khóa đó. Nhưng thế sự thay đổi, rất lâu sau các gia tộc khác đã không còn tin vào tổ huấn. Bọn họ đã nhiều lần kiến nghị muốn chúng ta giao ra chìa khóa để tìm hiểu về bảo tàng bên trong "Bí mật muôn đời" nhưng chúng ta đã kiên quyết phản đối. Thế là đến một hôm, tứ đại gia tộc đã liên kết với những kẻ ngoài để tấn công vào Vạn gia...

Nói đến đây, mắt của Vạn Thiên Thư đỏ ngầu lên, hai tay nắm chặt, nghe được cả tiếng xương kêu răng rắc.

- Chúng ta đã chiến đấu vô cùng quả cảm. Trận đánh đó hết sức khốc liệt, diễn ra suốt ba ngày liền nhưng bọn viện binh của chúng rất mạnh. Cuối cùng

các vị trưởng lão và cha ta, cũng là gia chủ Vạn gia đã liều mạng mở đường máu để ta, nhị ca và đại tỷ phá vòng vây chạy ra. Nhưng giữa đường bị truy đuổi, nhị ca ta đã bị bọn chúng đuổi kịp, sống chết chưa rõ. Sau này, ta đã đoán mệnh cho nhị ca nhưng không hiểu sao không có kết quả. Cuối cùng để đánh lừa kẻ thù truy sát, đại tỷ ta cũng dắt hết lực lượng chạy theo hướng khác để ta một mình tẩu thoát. Tất cả đã hi sinh vì ta và vì cái chìa khóa khôn kiếp kia. Người có biết ta đã từng rất hận người không? Ta cũng hận Hư Lộ, vì nó mà gia tộc ta đã diệt sát. Mãi về sau, ta mới biết được, vốn bọn họ cũng ganh ghét với gia tộc ta từ lâu, chỉ là e ngại thực lực của chúng ta thôi. Nên việc đoạt chìa khóa vốn chỉ là một cái cớ để nhổ tận gốc Vạn gia của chúng ta. Còn người... Nguyên Hạo... Từ bây giờ người phải tự mình bước đi. Nếu người có thể đến được thần giới, lúc đó mới có thực lực đưa ta ra khỏi Hư Lộ này. Khi ấy, Vạn Thiên Thư ta sẽ vì người mà ra sức cống hiến.

Nguyên Hạo nhìn Vạn Thiên Thư thật sâu. Giờ này tên kia không còn là gã biến thái sắc sỡ nữa mà là một người đầy nghị lực mạnh mẽ. Tên thần côn đã chịu sự truy đuổi gắt gao, đau khổ thương tâm rất nhiều, hẳn phải gánh trên vai ý nguyện của cả một gia tộc. Vừa định lên tiếng an ủi thì bất thành linh một luồng lốc xoáy hiện ra hướng Nguyên Hạo mà đến nhưng hắn không quan tâm. Hắn bước đến đặt một tay lên vai Vạn Thiên Thư kiên nghị nói:

- Ta không biết đồ dành kẻ khác, ta chỉ có thể nói nếu Nguyên Hạo ta có ngày như người nói. Ta nhất định sẽ giúp người đòi lại tất cả những gì Vạn gia các người đã hứng chịu. Giờ người hãy buông bỏ xuống đi, ôm hoài một thứ chắc người cảm giác mệt mỏi lắm.

Dứt lời thì Nguyên Hạo cũng bị cuốn mất vào dòng xoáy, chỉ còn lại Vạn Thiên Thư lặng lẽ đứng đó. Bóng gã hết sức tịch liêu, gã chưa từng quên mối thù gia tộc và trách nhiệm của mình giây phút nào cả. Bước từng bước dài đến gần Huyết lão, gã không quay đầu nhìn mà nói với một giọng điệu đầy chất nam tử khác ngày thường:

- Về thôi lão quái, ta mệt mỏi rồi.

--

Đông đại lục, có hàng trăm quốc gia lớn nhỏ khác xen kẽ nhau. Ở An Nam quốc, một quốc gia thuộc dạng nhỏ bé nhất cách Đông Vũ quốc cũng không xa lắm, chiến sự đang diễn ra khá gay gắt. Tiểu quốc này nằm trong khối thập quốc Hành sơn, tức là gồm mười quốc gia nhỏ xíu có lãnh thổ được vây núi Hành sơn chạy dọc qua. Bản thân các nước này tuy nhỏ bé nhưng lại không hề đoàn kết, cứ đánh nhau suốt ngày nên dân chúng lầm than vô cùng. Cũng may vì tài nguyên thập quốc quá kém cỏi nên không nước lớn nào hứng thú với họ cả. Vì vậy, các cuộc chiến chỉ là nội bộ mười nước xâu xé lẫn nhau thôi. Trong đó An Nam quốc lại thuộc hàng yếu nhất nên chủ yếu phòng ngự chứ không thể đi xâm chiếm các nước khác được.

Lạc thành nằm ở biên giới An Nam quốc, là nơi đầu chiến tuyến, các cuộc tấn công của các nước vào nơi này là hết sức khốc liệt. Tướng giữ Lạc thành là Trần Mưu, cực kỳ dũng mãnh. Chính nhờ ông mà Lạc thành vẫn đứng vững sau nhiều năm khói lửa. Hôm nay ông đang cùng các tướng lĩnh có cuộc họp khẩn cấp vì hai nước sát bên là Triệu quốc và Lương quốc liên kết với nhau nhằm xâm lấn An Nam quốc. Nhận được tình báo, Trần Mưu đã lập tức triệu tập mọi người bàn mưu lập kế. Thấy bộ hạ đến đông đủ, Trần thống soái đập bàn tuyên bố:

- Hôm nay ta triệu tập gấp các người đến đây là vì có tin tình báo hết sức quan trọng. Triệu quốc và Lương quốc đã cấu kết với nhau đem hai mươi vạn đại quân sang xâm chiếm nước ta. Lạc thành chúng ta bằng mọi cách phải cản bước quân thù. Các tham mưu tướng lĩnh có mưu kế sách lược gì hãy nêu ra để chúng ta cùng thảo luận.

Trần Mưu nhìn lướt qua mọi người, một lão tướng nhìn dày dặn kinh nghiệm đứng ra chấp tay nói:

- Theo mặc tướng thấy thì chênh lệch về quân số quá lớn, chúng ta nên tử thủ trong thành, đợi viện binh đến mới là thượng sách.

- Chênh lệch như vậy tử thủ được bao lâu? Theo hạ thần chúng ta phải di dời dân chúng trước rồi cho quân đội lui binh về Quảng Hà thành. Nơi đó có trọng binh canh giữ thì khả năng phòng thủ kháng địch sẽ tốt hơn.

Lại một vị tướng nữa đứng ra ý kiến, nhất thời cả đại sảnh ồn ào hẳn lên. Mọi người không thể thống nhất ý kiến với nhau, ngay cả Trần Mưu cũng khó xử. Đây chính là một trong những trận chiến lớn nhất đời cầm binh của ông, sai một bước sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng. Ánh mắt lóe lên, Trần Mưu vung tay nói lớn:

- An Nam chúng ta chiến đấu bảo vệ bờ cõi, tại thiên chứng giám. Nay bỏ thành hay tử thủ thật sự là là quyết định không dễ dàng. Tính mạng mấy vạn dân chúng, ta không thể tùy ý được nên ta muốn xin ý chỉ của trời cao. Hãy triệu hồi pháp sư của Lạc thành đến lập tế đàn cầu cúng đi.

Một canh giờ sau, đàn cầu trời được lập trên đài cao phủ thành chủ, mọi người đều tín tâm cầu khẩn. Thành chủ và Trần Mưu nghiêm trang thấp hương, hai hàng dài đạo sĩ không ngừng niệm kinh chú. Lúc này trời bỗng nổi gió sét lên dữ dội, mây đen che kín, một con đường âm u hiện ra giữa không trung. Tất cả quân lính và quan lại có mặt đều khiếp đảm, vội quỳ lạy liên hồi. Ngay cả Trần Mưu cũng sợ hãi, gã chỉ hi vọng cầu cúng có thể mang niềm tin cho mọi người không ngờ trời cao lại đáp lời. Xoẹt... Một con lốc xoáy truyền thẳng xuống tế đàn rồi rút đi, chỉ để lại một người đứng hiên ngang. Thần, nhất định là thần nhân xuống giúp chúng ta đánh đuổi bọn giặc rồi. Tất cả mọi người quỳ rạp, lệ nóng oanh tràn.

- Ta đang ở đâu đây nhỉ?

Nguyên Hạo sau khi bớt choáng do lực truyền tống thì thấy rất nhiều người đang quỳ lạy mình. Hắn cảm thấy có gì đó không đúng. Khi còn chưa biết mở lời hỏi thăm thế nào thì đột nhiên Trần Mưu đứng dậy đi đến trước hắn ôm quyền kính cẩn, sau đó hét lên với mọi người:

- Đây là trời cao phái sứ giả xuống giúp chúng ta diệt giặc, bảo vệ quê hương. Trận này nhất định chiến thắng.

Tất cả mọi người đều khí thế hào hùng gào thét vang dội hai từ chiến thắng theo Trần nguyên soái, thậm chí còn lan khắp cả Lạc thành. Cứu tinh đã đến, chúng ta sẽ liều mạng với kẻ thù.

Chương 34: Tòng quân (Hạ)

- Ta không phải....

Vừa định lên tiếng phản đối, Nguyên Hạo thấy cả rừng người đang nhìn mình khiến hắn im bất ngờ. Móa, sao ta có cảm giác bản thân giống gà lạc bầy sói thế này, cả đám cứ nhìn mình với ánh mắt nóng rực. Nếu như bây giờ lão tử mà nói mình không phải tiên nhân chắc chắn sẽ bị bọn chúng băm vằm ra ngay. Hiểu vấn đề trong chớp mắt, Nguyên Hạo lập tức thay đổi đối sách ngay. Phất tay áo lên, hắn ra vẻ xuất thần, đôi mắt lim dim, giọng nói vang vọng. Tên này rõ ràng học hỏi được phong cách Vạn thần còn khá tốt nha.

- Chúng sinh đều có sinh mệnh, bọn giặc cả gan dám xâm lấn đất nước này. Ta phụng theo ý trời, sẽ giúp các người đánh đuổi ngoại xâm, giữ vững bờ cõi.

Sục sôi, ánh mắt quân sĩ quan binh đều đỏ ngầu lạng lẹ, tất cả cùng gầm lên những tiếng hoan hô vang dội. Rõ ràng hiệu ứng của một vị tiên nhân nói ra hoàn toàn khác biệt so với Trần Mưu, sự tự tin dâng lên cao chưa từng có. Khi buổi tế đàn kết thúc, Trần Mưu mời Nguyên Hạo về phủ đệ của mình để trình bày về tình hình chiến trận. Nghe đến việc quân địch đông gấp mười binh lính trong thành thì Nguyên Hạo mặt xanh như tàu lá, hắn không có làm việc ác tày trời nhưng sao lần nào cũng gặp chuyện xui như vậy chứ. Khi đã sơ lược hết mọi thứ, Trần Mưu đến gần Nguyên Hạo, bầm chuyện một cách thì thào, tránh để người khác nghe lên:

- Tiên nhân ghé qua giúp đỡ, mặc tướng hết sức bất ngờ và cảm động. Thay mặt con dân Lạc thành đa tạ công ơn của người. Nhưng theo mặc tướng biết thì các tông môn tiên nhân đều không quan tâm đến chuyện thế tục, không biết là tiên nhân ngài đến đây là...

Với địa vị của Trần Mưu, hắn có thể biết vài bí mật về tiên giới mà phàm nhân không được biết đến như sự tồn tại của người tu tiên, các tông môn và các qui tắc ứng xử của họ. Chính vì vậy, nên gã khá bất ngờ việc Nguyên Hạo xuất hiện nơi này. Từ xưa đến nay thành bại của quốc gia vốn không hề liên quan đến các tông môn. Địa vị của họ siêu nhiên thế tục, dù triều đại nào thì cũng không ai dám chọc đến họ cả.

- Ta không thuộc tông môn nào cả, vốn là tán tu đi ngang qua thôi.

Nguyên Hạo tỏ vẻ hồ hững đáp, hắn từng ở trong Phong Linh tông một tháng nên cũng tìm hiểu ít nhiều về tu chân giới. Hắn biết được ngoài tông môn tu tiên ra thì còn khá nhiều tán tu tự do. Do thiếu thôn tài nguyên tu luyện nên tán tu cường đại rất ít, nhưng ngược lại tán tu lại khá tự do không phải bị tông môn quản lý. Vì lẽ đó, một số tán tu sẽ đi vào nhân gian phạm tục để hưởng thụ và để được cung phụng tài nguyên. Nên nhớ sức chiến đấu của một tiên nhân hơn xa một quân đoàn, tiên phạm vốn không cùng tầng thứ. Hai mắt của Trần Mưu sáng lên, hắn biết đối với tán tu thì có đủ sức hấp dẫn sẽ có thể chiêu dụ được bọn họ. Có tin đồn rằng hoàng thất các nước đều có tán tu làm cung phụng. Ngoài ra hằng năm họ còn dâng lễ vật cho các tông môn trong phạm vi của mình để tỏ lòng kính ngưỡng. Có điều, Trần Mưu lại không biết tiên nhân cần lễ vật gì a.

- Mặc tướng đã hiểu. Không biết tiên nhân có điều chi phân phó, nhân dân Lạc thành nhất định sẽ khiến người hài lòng.

Nguyên Hạo trong lòng cười thầm. Tên Trần thống soái này nhìn có vẻ hữu dũng vô mưu, nhưng thật chất lại vô cùng tinh tế. Mọi người không chú ý sẽ bị hắn cho ăn vỏ đầu chứ chả chơi.

- Khụ khụ, ta vốn không phải người nơi đây. Người hãy cho ta biết sơ bộ về địa phương này cùng với những kiến thức của người về tu chân giới, các tông môn đi.

Nguyên Hạo đang lo sợ hắn bị Hư Lộ tiễn đưa đến nơi xa xôi nào nhưng sau khi nghe Trần Mưu kể lễ suốt hai giờ, hắn bèn thờ phào nhẹ nhõm. Thì ra hắn vẫn ở Lạc Thần đại lục, nơi này càng không xa Đông Vũ quốc bao nhiêu. Ít ra Hư Lộ cũng có tí tình người, chứ mỗi lần cứ quăng hắn đến một giới diện xa lạ nào thì hắn điên lên mất. Theo Trần Mưu kể thì hắn không biết nhiều lắm về các tông môn. Nhưng có vẻ tu chân giới nơi đây có vẻ không phát triển, số lượng tông môn tu tiên hơi ít so với Đông Vũ quốc. Nguyên hạo nhớ lại khi hắn đọc trộm một số thư tịch mà Bán tử đưa cho thì tông môn sẽ lựa chọn nơi có tài nguyên tu luyện và linh khí nồng đậm để khai môn lập phái. Xem ra nơi này cũng không phải đất lành chim đậu gì. Bản thân Trần Mưu cũng không biết các tông môn tọa lạc nơi nào, đây là bí mật chỉ có hoàng thất mới được nắm trong tay. Cuối cùng, từ miệng lão, Nguyên Hạo cũng nhận được thông tin quan trọng hữu ích. Nghe nói con cháu các vị đại thần và hoàng thất thường vài năm sẽ có cơ hội trắc thí khả năng thành tiên nhân gì đó, mà cơ duyên này tháng sau sẽ đến. Trần Mưu đã dùng tích cốp của mình để lo lót một vị trí cho hai ái tử. Hi vọng chúng có cơ hội thoát thai hoá cốt, một lần lột xác, nhất phi trùng thiên thành tựu tiên nhân thì Trần gia hắn sau này sẽ bền vững như Thái Sơn.

- Được rồi, những thông tin người cung cấp đều rất hữu ích. Về vấn đề ngoại xâm, ngày mai ta sẽ bàn bạc với người sau, giờ ta muốn tu luyện một tí.

Nguyên Hạo ra lệnh trục khách, hắn cần thời gian để lên kế hoạch cho mình. Trần thống soái là người hiểu chuyện, hắn vâng dạ rồi vội vàng lui xuống ngay. Tiên nhân đã nói vậy nghĩa là đã đồng ý giúp đỡ rồi. Chỉ là không biết sau đó người ta sẽ đòi hỏi gì đây, chỉ sợ công phu sư tử ngậm thì tiêu mất. Trong lòng của gã vừa vui vừa lo âu lẫn lộn, nhưng gã cũng không còn cách nào, đắm lao thì phải theo lao thôi.

Trong phòng giờ chỉ còn lại một mình, Nguyên Hạo đi qua đi lại suy ngẫm. Hắn không thân không thích, giờ tìm đường về Phong Linh tông quá xa xôi, mà về đó biết giải thích sao với họ. Rồi chuyện hắn và Khương Thiên vốn không thể tu luyện giờ lại thành có thể thì sau này biết che giấu thế nào. Con

đường đó quá nguy hiểm, tốt nhất hẳn nên tu luyện đến một trình độ không sợ uy hiếp nữa rồi hẳn về tìm Bàn tử sau. Dù sao tên mập đó vốn là thuần linh căn, là của báu cả Phong Linh tông bảo hộ nên không lo gặp chuyện gì cả. Nghĩ vậy, Nguyên Hạo quyết định sẽ ở lại đây trước, hẳn định tìm cách để đến được tông môn tuyển chọn đệ tử lần này của hoàng gia ở kinh thành. Và mấu chốt vấn đề này chính là Trần Mưu, hẳn phải làm sao để gỡ kia mang ơn mình, rồi nhờ vả giúp mình một danh ngạch trắc thí là được. Quá hay, ca quả là thiên tài mà. Nguyên Hạo vừa định ngược cổ lên cười đắc ý thì hẳn sực nhớ ra việc Trần Mưu và Lạc thành nhờ vả hẳn. Đối đầu với hai mươi vạn quân nha, giờ thì miệng hẳn lại đắng chát. Ta chưa tu luyện ngày nào, dù có Hư Vô linh căn thì làm cái quái gì được, căn bản cùng phạm nhân khác gì nhau đâu. Càng nghĩ càng rối, hẳn không ngờ con đường mà hẳn mới bước đi lại vấp phải hòn đá lớn như vậy.

- Đứng rồi, đi hỏi Tiểu Vô xem, cũng chỉ có thể nhờ nó thôi.

Ý nghĩ vụt qua, Nguyên Hạo bình tâm lại nhưng rồi hẳn lại cười khổ.

- Tên tiểu quỷ kia căn bản không chỉ ta làm sao để liên lạc với nó mà.

Hết cách, Nguyên Hạo chỉ biết gọi tên Tiểu Vô liên tục. Hi vọng nó nghe thấy mà hồi đáp một tiếng, nhưng gọi khan cả giọng cũng chả thấy gì cả. Chán nản nằm vật ra giường, Nguyên Hạo mắng to:

- Được... được, ngươi không thèm đếm xỉa ta chứ gì. Ta với ngươi vốn là một thể, ta chết rồi thì ngươi có mà chôn theo nhé. Cho dù không phải thì ta xem ngươi tìm chủ nhân khác thể nào đây.

Sử dụng đến chiêu cuối cùng là ăn vạ, Nguyên Hạo cũng đầu hàng rồi. Mong rằng tên tiểu gia gia này không có chơi trò "đồng quy vu tận" với mình. Lúc này, một tiếng ư ồ vang lên, bóng hình mờ ảo của Tiểu Vô cũng hiện ra ngay trên ghế đối diện.

- Ta nói ngươi đúng là não nhỏ mà, ngoài than thở ra chẳng biết làm gì. Thật là phiền phức quá.

Tiểu vô khinh thường nói.

- Tiểu Vô của ta! Ngươi biết ta phải đối mặt là gì không hả. Là hai mươi vạn đại quân đó, không phải hai mươi tên đâu. Mà ta giờ chưa tu luyện gì, đánh đấm cái rắm gì được. Tên mập Bàn tử lúc trước tu luyện cùng với cả đồng đan được, linh thạch mới có thể nửa tháng Ngưng khí thành công tăng thứ nhất. Ta tu luyện tốn kém gấp trăm người khác, mà lại nghèo xơ xác ra, ngươi nghĩ ta làm sao đây hả.

Nguyên Hạo chỉ vào Tiểu Vô than trách xối xả. Nước bọt cũng văng ra như là mưa xuân, hẳn triệt để ức chế quá rồi.

- Hừ, ngươi đã tu luyện chưa mà nói như đinh đóng cột thể. Cho dù Thiên giai công pháp vô cực thượng phẩm thì so với Hư Vô công pháp cũng là trò cười mà thôi. Bản chất Hư Vô công pháp nếu đủ tài nguyên thì tu luyện nhanh hơn người khác cả vạn lần đó chứ.

Tiểu Vô tỏ vẻ tức giận, không ngờ tên này không biết xem hàng như vậy. Đừng nói hai mươi vạn quân, cho dù là trăm vạn, ngàn vạn thì đã sao chứ, làm phiền giấc ngủ của ta quá đi.

- Ngươi cứ thử nhắm mắt lại tĩnh tọa đi. Hư Vô công pháp ta đã truyền vào trong đầu ngươi rồi, chỉ cần ngươi quán tưởng đến nó sẽ hiện ra thôi

Nghe yêu cầu của Tiểu Vô, Nguyên Hạo bắt đầu ngồi xuống nhắm hai mắt lại. Hẳn bắt đầu rơi vào trạng thái nhập định. Từng luồng tin tức như mạch nước ngầm chảy vào hải não của gã, Hư Vô công pháp tăng thứ nhất: "khởi tạo Hư Vô". Khác với những công pháp khác, mục tiêu của Hư Vô công pháp là tạo ra hình thái ban đầu của Hư Vô bên trong đan điền của người tu luyện. Nếu như với mọi công pháp thì võ đan điền đồng nghĩa với mất hết tu vi, nhưng với công pháp này ngoài đan điền ra trong cơ thể lại có một nơi kỳ bí hút lấy linh khí và tồn trữ linh lực là Hư Vô điểm. Nguyên Hạo sau khi hiểu đại khái thì tỏ ra khá hứng thú:

- Thì ra là vậy, giống như người khác chỉ có một bình xăng linh lực, mình lại có một cái trạm bơm bên trong. Mặc dù bề ngoài tu vi vẫn vậy, nhưng thật ra linh lực của ta là vô tận so với kẻ khác haha.

- Kém cỏi, ngươi mới hiểu sơ sơ vài câu trong công pháp mà đã đắc ý vậy rồi, thật không có tiền đồ tí nào. Người khác tu luyện dung hợp nhiều vũ kỹ có thể bị tẩu hỏa nhập ma, bạo phát mà chết. Còn ngươi cứ đưa vào Hư Vô mà dung hợp thì có chuyện gì khiến linh lực hỗn loạn thì cũng không tí nào ảnh hưởng gì ngươi cả. Phải biết vũ kỹ, bí pháp càng cao thì tỉ lệ thất bại càng lớn, phản hệ hết sức trầm trọng.

Tiểu Vô đáng về hận luyện sắt không thành rắn dạy. Nguyên Hạo một bên lắng nghe nhưng không hề tỏ ra bức bối. Cái hẳn cần chính là những diễn giải của gia hỏa này, nó sẽ giúp hẳn tiết kiệm thời gian và sai lầm trong tu luyện. Bản thân coi phim kiếm hiệp nhiều Nguyên Hạo cũng hiểu tẩu hỏa nhập ma đáng sợ như thế nào rồi.

- Được rồi, nhìn dáng vẻ thành khẩn của ngươi thật đáng thương. Ngươi bắt đầu tu luyện đi, quan trọng nhất của Hư Vô công pháp chính là tăng một này. Ngươi phải hình thành được Hư Vô điểm, nếu thất bại thì coi như chúng ta vô duyên với nhau rồi.

- Cái gì? Không phải ta là người được chọn sao? Có chuyện thất bại nữa à?

Nghe như sét đánh ngang tai, Nguyên Hạo tròn mắt nhìn Tiểu Vô.

- Ngươi tưởng tu luyện dễ như ăn kẹo à. Nếu vậy thì người tu tiên sẽ nhiều như chó mèo chạy đầy đường rồi. Ngươi lại tu luyện công pháp vô song thì nguy hiểm lại càng cao, nhiều khi mình biến mất khỏi thế gian này còn không biết đó hắc hắc. Thôi, có gì ta sẽ ở bên cạnh hỗ trợ cho, coi như ngươi nợ ta thêm một lần nữa.

Tiểu Vô phát phát tay. Nhìn thái độ của nó giống như việc Nguyên Hạo thành công hay thất bại cũng chẳng có gì quan trọng cả. Cầm tức lờm một cái thật sâu, Nguyên Hạo cũng bắt đầu dả tọa. Hồn niệm và thực hành theo từng câu trong Hư Vô công pháp. Thường thì người khác bắt đầu tu luyện là có thể ngưng tụ từng tia linh khí về đan điền nhưng công pháp này mới đầu lại chẳng quan tâm cái linh khí gì cả. "Lìa khỏi thiên địa, dẫn nhập đan điền, Hư Vô điểm hiện". Sau năm canh giờ kiên trì không ngừng nghỉ, Nguyên Hạo toàn thân ướt đầm mồ hôi. Hồn bắt đầu rơi vào trạng thái vong ngã, đan điền nguyên Hạo giờ hình thành một lỗ xoáy hút lấy sinh mệnh lực của hắn. Chẳng mấy chốc, toàn thân hắn đã ốm như bộ xương, run rẩy sắp ngã, không còn cảm giác sự sống nữa. Nhưng sâu trong tiềm thức Nguyên Hạo vẫn niệm pháp quyết không ngơi nghỉ phút giây nào. Tiểu Vô đứng xem hai mắt cũng sáng lên:

- Tên nào nhỏ này cũng không phải quá tệ. Hắn có sự chấp nhất trong đạo tâm của mình. Người này thành công thì... hắc hắc nếu hắn vượt qua được thì ta cũng muốn đi theo hắn để xem hắn sẽ đi xa đến mức nào.

Lần này thì một tiếng ầm trầm thấp vang lên trong cơ thể Nguyên Hạo, sự sống của hắn đã tắt lịm. Nếu người khác ở đây sẽ giật mình vì không chú ý kỹ sẽ không cảm giác thấy sự tồn tại của hắn trong phòng này nữa. Chỉ là giờ đây trong không gian cả phòng lại như vang lên tiếng của Nguyên Hạo nhưng không phải qua tiếng động, mà là vang vọng trong linh hồn:

"Lìa khỏi thiên địa, dẫn nhập đan điền, Hư Vô điểm hiện"

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bước vào Ngưng Khí kỳ

- Đến lúc rồi

Tiểu Vô lập tức hóa thành màn sáng bao lấy Nguyên Hạo vào trong. Từ trong đan điền rung lên những chấn động dữ dội, có nguy cơ vỡ nát ra. Đồng thời lúc này, thiên địa dị tượng xuất hiện, toàn bộ Lạc thần đại lục đều thấy bầu trời là một mảnh sáng chói lóa. Hàng loạt các cường giả từ tông môn đến ẩn thế đều đi ra quan sát, đây là điều chưa từng có trong lịch sử. Vô số lời bàn tán, suy đoán đưa ra khắp nơi, kẻ thì lo sợ thiên phạt, người thì đoán là một bí cảnh di tích nào đó mở ra, lại có tên cho rằng đây là bảo vật xuất thế. Tuy nhiên, hiện tượng kỳ lạ đó lại không duy trì quá lâu. Khoảng một nén nhang sau thì mọi thứ lại trở lại bình thường nhanh chóng. Có điều phong ba chỉ mới bắt đầu khởi lên mà thôi, rất nhiều thân toán tiên tri đang nỗ lực tìm câu trả lời. Còn ở Lạc thành Nguyên Hạo lại đang trong trạng thái chết giả nên hắn không biết chuyện gì diễn ra ngoài kia cả. Lúc này bên trong đan điền của hắn, một điểm sáng cực kỳ nhỏ xuất hiện như có như không, hết sức ảo diệu.

- Mau tiếp tục phần tiếp theo của Hư Vô công pháp để hấp thu linh khí thiên địa đi, nếu không ngươi sẽ chết thật đó.

Tiếng Tiểu Vô vang lên trong tâm trí Nguyên Hạo, nguy hiểm vẫn chưa qua, hắn còn phải chiến thắng một ải này nữa. Nguyên Hạo cố gắng bằng tia ý thức sinh tồn cuối cùng của mình, bắt đầu tiếp tục công pháp để hút lấy linh khí xung quanh. Lúc đầu thì chỉ từng tia linh khí nhỏ thấm thấu vào cơ thể hắn đi qua một chu thiên hết sức khó khăn mới tiến về đan điền.

- Không ổn, quá chậm rồi.

Tiểu Vô lo lắng nhưng nó lại không thể làm gì hơn. Mọi chuyện bây giờ đành theo ý trời vậy.

- Không, ta không thể đầu hàng. Ta không muốn thất bại trước số phận

Khỏe miệng Nguyên Hạo máu ứa ra, hắn bắt chấp đau đớn như xé nát lục phủ ngũ tạng để tăng tốc hấp thụ linh khí lên. Giờ thì một lần đã có đến vài tia tiến vào cơ thể hắn một cách nhanh chóng, càng lúc tốc độ càng được đẩy nhanh. Chính Tiểu Vô cũng sửng sốt, tên nào nhỏ này vậy mà thành công rồi. Lúc này, phía bên trên căn phòng của Nguyên Hạo đã hình thành một lỗ xoáy linh khí vô cùng bá đạo. Gia nhân, vệ binh của phủ Trần Mưu đều nhốn nháo rối loạn cả lên, bản thân lão cũng vội vàng chạy ra xem. Khi thấy lỗ xoáy dị tượng xuất hiện từ căn phòng của Nguyên Hạo thì hắn thờ phào rồi yêu cầu mọi người giải tán và dặn dò dù có chuyện gì xảy ra cũng không được làm phiền đến người trong căn phòng đó. Sau khi tất cả rời đi, Trần Mưu vẫn đứng yên cung kính, gã cảm thấy việc mình chiêu mời tên tiên nhân này hết sức đúng đắn. Nhìn pháp thuật của tiên nhân đầy uy năng thế kia thì e là quân địch chỉ thấy thôi cũng run rẩy sợ vỡ mật chứ nói chi đến đánh nhau.

Bên trong phòng sau một canh giờ, cơ thể Nguyên Hạo đã khôi phục trở lại, nhìn còn cường tráng và rắn rỏi hơn trước. Xung quanh chỗ hắn ngồi đầy chất dịch đen hôi thối nhầy nhụa. Thế nhưng Nguyên Hạo vẫn không hề biết, hắn còn tiếp tục thở nạp lỗ xoáy linh khí thêm hai canh giờ nữa mới ngừng lại. Thở ra một ngụm trọc khí, hắn chậm rãi mở mắt, trong con ngươi đen nháy toát lên một thần thái minh mẫn lạ thường. Nguyên Hạo cảm nhận được năm giác quan của mình bây giờ cực kỳ tinh nhạy. Hắn có thể thấy được từng hạt bụi bay bay, kể cả những con muỗi đang lượn lờ tuốt trên trần phòng. Thính giác cũng tiến bộ đáng sợ không kém, hắn nghe được những tiếng kêu của nhiều loại côn trùng ở hoa viên bên ngoài hết sức rõ ràng chân thực. Bỗng nhiên hắn ngửi được một mùi vô cùng khó chịu, khi nhìn lại thì thấy hắn như ngồi trong một vũng bùn dơ dáy vậy. Hoảng hốt, Nguyên Hạo vội kêu lớn:

- Người đâu.

Hai tỷ nữ vội vàng cung kính bước vào thấy Nguyên Hạo đang ngồi trên giường. Bao quanh hắn là thứ xú uế gì đó thật ghê tởm khiến cả hai theo bản năng bịt mũi lại. Cảm thấy hình như tỷ nữ đang hiểu lầm mình, Nguyên Hạo đỏ mặt ho nhẹ. Hắn đảo mắt cái rồi nhanh chóng bật dậy bước xuống giường:

- Hai người mau chóng dọn dẹp sạch sẽ giúp ta. À, chuẩn bị nước nóng, ta cần tắm sau khi tu luyện xong một tý.

Tỷ nữ vâng dạ dọn dẹp tất cả xong thì thùng nước nóng cũng đưa đến, sau đó kính cẩn lui ra vì Nguyên Hạo từ chối họ phục vụ tắm giúp hắn. Ngâm mình thư giãn, Nguyên Hạo nhắm mắt kiểm tra những thay đổi bên trong cơ thể mình. Hắn cảm nhận hết sức rõ ràng mình có thể quan sát được mọi góc ngách trong cơ thể mình, kể cả lục phủ ngũ tạng đang vận hành như thế nào. Nguyên khoái trí rú lên:

- Cảm giác này thật quá vi diệu đi.

- Ta nói ngươi không có tiền đồ không sai tí nào. Chỉ là bắt đầu có thần thức thôi mà làm như tìm được báu vật vậy. Haiz, còn phải rèn luyện nhiều.

Óa! Nguyên Hạo mở mắt ra thì thấy trong thùng nước tắm từ lúc nào đã có thêm thẳng nhóc Tiểu Vô đang nhìn thẳng vào hắn đầy mỉa mai. Tên tiểu quỷ này toàn thích xuất hiện bất ngờ, có ngày ca sẽ cho ngươi biết tay. Nghĩ vậy nhưng Nguyên Hạo vẫn tỏ ra vui vẻ, đáng vẻ thành khẩn biết ơn:

- Tiểu Vô yêu quý, nhờ ngươi mà ca ta đã thành công tu luyện được Hư Vô công pháp rồi. Giờ ta phải làm sao để tăng cấp tu vi lên đây?

Nhìn cử chỉ và khuôn mặt nịnh nọt đê tiện của Nguyên Hạo, Tiểu Vô càng tỏ ra khinh thường nồng đậm. Thế rắm nào tên này lại là chủ nhân của ta chứ, một chút phong thái cường giả cũng không có. Chán nản nó lắc tay lia lia nói:

- Ta không có cách nào hết, ngươi phải tự thân tu luyện thôi. Ta là linh căn chứ không phải túi trữ vật của ngươi... À mà nhắc đến túi trữ vật, ta nhớ là lão cha của thẳng nhóc Khương Thiên có lưu trữ một ít thần linh thạch trong nhẫn trữ vật của hắn đó.

Như nhớ ra, Tiểu Vô vỗ vỗ đầu vài cái.

- Thần linh thạch? Nó tốt hơn linh thạch đúng không?

Nguyên Hạo vội chồm đến hỏi, trong lòng hắn đang mừng như nở hoa. Cũng không trách ca được nha, ca quá nghèo mà. Thế nhưng người ta nói ngày vui thì chóng tàn mà, câu nói tiếp theo của Tiểu Vô lại đập Nguyên Hạo hất rớt từ trên trời cao tươi sáng xuống vực sâu vạn trượng a:

- Ta lại quên mất, để hình thành cơ thể cho hai cha con đó, ta phải dùng hết tron mọi thứ có thể bên trong túi trữ vật đó để phụ trợ rồi. Ít ra cũng còn cái nhẫn trữ vật cấp thần giới mà, hàng này ở linh giới là vô thượng kỳ bảo đó hắc hắc

Nói rồi Tiểu Vô móc ra cái nhẫn thấy qua cho Nguyên Hạo nhưng hắn chỉ chụp lấy theo phản xạ mà thôi. Thật đáng thương a! Nguyên Hạo giờ trông như một kẻ mất hồn vậy, ánh mắt đờ đẫn bi thương thâm trầm. Khó mà trách hắn, nếu như bạn biết bạn tìm được một ruộng kho báu khổng lồ, thế nhưng mở ra thì trống rỗng thì ai mà vui cho nổi chứ. Bị kịch nhân gian a.

- Tâm lý ngươi như vậy thì làm sao mà trưởng thành được. Thấy ngươi tội nghiệp, ta cho ngươi biết hai tin tốt. Một là vì Hư Vô điểm hình thành, thiên địa chuyển động nên linh khí xung quanh ngàn dặm đều bị ngươi hút vào. Bây giờ tu vi của ngươi đã là Ngưng Khí tầng hai rồi, chứ bình thường ngươi không thể tập trung linh khí lại để hấp thu như vậy đâu. Hơi đáng tiếc là nơi này linh khí quá loãng, chứ nếu không ngươi còn thu hoạch được nhiều hơn nữa. Việc thứ hai là do thần linh thạch, thần thảo các loại trong nhẫn trữ vật ta dùng hết cho việc bổ trợ hình thành thân thể hai cha con kia nên họ sẽ thành công sớm hơn so với dự kiến nhiều. Khoảng bảy ngày nữa là họ sẽ một lần nữa hồi sinh lại thôi.

Tinh thần của Nguyên Hạo run lên, dầu biết cha con Khương Thiên sẽ có được thân xác mới nhưng hắn vẫn cứ lo lắng trong lòng. Bây giờ nghe được họ sớm có thể hồi phục lại thì mất hẳn uor ước xúc động.

- Nhưng ta cũng có hai lưu ý với ngươi.

Gừ! Nguyên Hạo quay ngoắt lại, ánh mắt như thú dữ nhìn vào Tiểu Vô. Hắn đã quá quen với chiêu này của tên tiểu quỷ này rồi, sau bình yên luôn là giông bão đến. Cảm thấy không khí không được bình thường, Tiểu Vô vội nói hết một lèo rồi biến mất ngay:

- Bởi vì ngươi hút hết linh khí cả ngàn dặm xung quanh nơi này và vốn dĩ khu vực dân cư mấy tiểu quốc sống linh khí vô cùng thiếu thốn nên từ giờ ngươi có thể nghỉ ngơi vui chơi đi. Ý ta là dù có tu luyện sống chết cũng chẳng có tí linh khí nào để ngươi hấp thu ở đây nữa đâu. Còn tên Khương Thượng kia, hắn do tái tạo lại thân thể nên trừ linh hồn lực ra thì tu vi trở về số không rồi. Mà linh hồn của hắn vốn bị tổn thương trầm trọng, nhờ Dương Hồn Thảo nên mới khôi phục chút ít. Nếu muốn hồi phục hoàn toàn cần phải có đan dược cao cấp hỗ trợ. Nói một cách kiêu ngạo, bây giờ ngươi chính là kẻ có tu vi cao nhất trong ba người đó hắc hắc, tạm biệt nhé.

Lắc lắc đầu, những điều này đối với Nguyên Hạo cũng không phải chuyện gì đáng sợ lắm. Không tu luyện ở đây thì đi nơi khác, hắn cũng không tính ở lại nơi này. Còn việc tu vi của Khương Thượng, lão đã có kinh nghiệm cộng với cơ thể tuyệt hảo, không chừng thành tựu sau này còn hơn xa lúc trước nữa. Vấn đề nhức đầu của hắn giờ là hắn không có vũ kỹ nào trong tay cả, làm sao mà phát huy uy lực của tiên nhân đây. Ngay cả những phép thuật cơ bản của tiên nhân hắn cũng không biết cái nào cả a. Buồn bực, Nguyên Hạo bước ra khỏi thùng tắm rồi mặc y phục vào, hắn muốn đi dạo một vòng cho tinh thần khá hơn. Vừa ra khỏi phòng, hắn đã thấy Trần thống soái đứng đợi mình với nụ cười nồng đậm.

- Trần Mưu thỉnh an tiên nhân, không biết ngài đi ra có điều chi phân phó cho mạc tướng?

- Khụ khụ, ta trước đây có mang thương thế nên không khỏe lắm, không biết các ngươi có thứ gì hỗ trợ cho ta không? Nếu có thì trận chiến này mới nắm chắc được.

Nguyên Hạo cáo già uy hiếp để xem Lạc thành này có thể bỏ ra cho hắn bao nhiêu thứ tốt. Biết đâu được một ít linh thạch tăng tu vi, hay thiên tài địa bảo gì sau này hắn đem bán cũng được. Trần Mưu gãi gãi đầu vài cái, tiên nhân cần gì hắn làm gì mà biết, sao không nói toạc móng heo ra cho rồi để lão tử ta đi kiếm. Thế là Trần thống soái phải kêu quản gia của mình đến hỏi. Tên quản gia mập mạp vừa nghe thì vội lủi rủi thưa bẩm:

- Dạ bẩm tiên nhân, Lạc thành quanh năm chinh chiến, nhân dân khổ cực, nên chúng tôi cũng không có nhiều kỳ trân dị bảo gì. Tuy nhiên, trong Trần phủ cũng có được vài thanh thần binh lợi khí, ngoài ra vàng bạc chúng tôi cũng có chút ít, mong ngài không chê.

Dứt lời, tên mập vỗ vỗ tay. Hàng chục tên gia đình vác lên mấy rương vàng, thêm vào đó là vài món vũ khí tinh xảo. Vừa nhìn là biết chúng được những cao thủ luyện chế vũ khí tạo ra rồi. Chỉ là Nguyên Hạo hẳn giờ là tiên nhân, lấy cung, kiếm, giáo mác ra làm gì, càng không nói đến vàng, kêu hắn cầm vàng chọi địch hay sao. Nguyên Hạo chỉ biết ôm trán lắc đầu:

- Cất hết lại cho ta, người nghĩ tiên nhân cần mấy thứ phàm tục này à. Cái ta cần là những loại khoáng thạch, kỳ hoa dị thảo, có linh thạch hay vũ kỹ càng tốt, nói chung cái gì liên quan đến tiên nhân là được. Nếu như không tìm ra thứ gì thì ta không chắc có thể giúp Lạc thành các người đâu.

Trần Mưu biến sắc, điều lão lo sợ nhất đã xuất hiện. Nếu như không thỏa mãn tiên nhân thì họ làm sao giúp mình. Nhất thời không biết sao, nhưng lão vốn trải đời bên vội tìm cách xoa dịu Nguyên Hạo:

- Xin tiên nhân bình tĩnh, ta sẽ báo ngay với thành chủ đại nhân và dân chúng để có thể cung cấp thứ ngài cần sớm nhất. Xin ngài hãy nhẫn nại cho mặc tướng thêm chút thời gian.

Nguyên Hạo không nói gì, hắn gật đầu rồi phát phát tay. Ngay lập tức, Trần Mưu và cả đám gia nhân phóng mất tăm. Cả hoa viên chỉ còn Nguyên hạo gãi với nẩy thùng vàng bạc vũ khí thôi. Bọn Trần Mưu không dám lấy lại nên để đó cho Nguyên Hạo tự xử thôi.

- Haiz, ca vốn thuần khiết, không thích lấy của ai. Bọn họ quên cất lại thì thôi ta giữ giữ vậy.

Thốt lên vài câu bí ối khiến người nghe nôn mửa, Nguyên Hạo vung tay thu hết vàng bạc vào nhẫn trữ vật mà Khương Thượng để lại. Vì Khương Thượng đã hóa giải khế ước nên hắn có thể dễ dàng nhận chủ chiếc nhẫn. Không gian bên trong nhẫn thật sự rộng lớn khiến hắn cảm thán mãi không thôi. Lúc ở Phong Linh tông, túi trữ vật của Bàn tử chỉ chứa được tầm hai met vuông trong khi nhẫn này chứa cả ngọn núi cũng được nữa. Sau bữa cơm tối, Nguyên Hạo lững thững dạo trên đường phố của Lạc thành. Không khí ở đây không đông vui phồn hoa như Biên thành ngày trước nhưng lại có nhiều thứ kỳ lạ bày bán. Thì ra xung quanh Lạc thành là rừng rậm hoang sơ, đi thêm một tí sẽ đến dãy Hành sơn vĩ đại. Rất nhiều nhà mạo hiểm, đoàn đội đã vào đây tìm các thứ quý hiếm, cổ vật rồi đem về các thành thị bán lại. Lạc thành vì vị trí địa lý gần nhất nên đa số bảo vật tìm được sẽ bày bán ở đây đầu tiên. Nhiều thương nhân cũng tìm đến Lạc thành để cầu tài. Họ hi vọng có thể tìm được vài món đồ cổ hay thảo dược quý hiếm để mua về bán kiếm lời. Nguyên Hạo băng qua đi dọc con đường, thỉnh thoảng hắn ngắm nghía vài thứ nhưng không mua gì. Lúc chuẩn bị trở về, bỗng nhiên tiếng nói của Tiểu Vô vang lên trong đầu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thanh chủ thủ thần bí

- Hãy bước vào sạp hàng thứ tư bên trái, ta cảm nhận được khí tức của bảo vật.

Giọng Tiểu Vô hết sức nghiêm chỉnh khiến Nguyên Hạo cũng dừng bước tò mò đi về địa phương mà nó chỉ dẫn. Sạp hàng này không có gì đặc biệt, thậm chí có thể nói là khá ế ẩm. Đa số là đồ đào bới được không rõ nguồn gốc lẫn công dụng. Chủ hàng là một gã độc nhãn, trên người đầy vết sẹo, rõ ràng là một tên tầm bảo bán mạng rồi. Nguyên Hạo lướt qua một lượt từng món trên quầy nhưng lại không thấy có gì khiến hắn hứng thú cả.

- Hãy mua thanh chủ thủ bằng đá ở góc sạp hàng, ngoài ra hãy lấy luôn tảng đá mà hắn dùng làm trụ chắn gió kia đi.

Một lần nữa Tiểu Vô lại truyền âm báo cho hắn biết, Nguyên Hạo nghe xong thì liếc qua thanh chủ thủ rồi quay đi. Hắn có ý hỏi giá nhiều món đồ rồi sau đó mới đến thanh chủ thủ. Gã chủ hàng vì buồn bán ế ẩm nên trả lời với thái độ không mấy vui vẻ:

- Cái đó năm mươi lượng bạc. Mà người có mua không thể, sao hỏi đủ thứ món vậy?

- Hừ, tiền đâu phải sỏi đá đâu, ta cũng phải ưa thích mới mua chứ. Thanh chủ thủ này ta lấy, người giảm giá tí đi.

Vừa nghe Nguyên Hạo đòi mua thanh chủ thủ cùn này, mắt tên chủ hàng sáng lên. Hắn chỉ bực bội hô lên một giá không ngờ tên kia lại muốn mua thật. Gã lập tức xum xuê, cười khà khà, không còn bộ dáng khó chịu kia nữa.

- Công tử thật biết xem hàng, thanh chủ thủ này ta mua lại từ một tên đạo tặc. Nghe hắn kể là do hắn bắt gặp một kẻ bị thương hấp hối mà lấy được. Vì vậy cái này rất có thể là đồ cổ quý giá đó nên năm mươi lượng bạc là quá rẻ rồi

Cầm chủ thủ trên tay, Nguyên Hạo ra về suy tư một hồi khó quyết

- Với ta nó cũng hơi mắc đó. Hay là vậy, nhà ta cần một cục đá tấn chuồng lợn. Ngươi tặng ta luôn cục đá chấn sạp hàng ngươi ta sẽ lấy thanh chủy thủ này.

- Được, được... Thành giao

Tên chột mắt không cần suy nghĩ nhiều đã gật đầu như gà mổ thóc. Cứ tưởng phải một phen tăng giảm trả giá hoặc thêm vài món đồ bồi vào. Không ngờ tên gà mờ này lại muốn cục đá không tí giá trị mà ta lượm được.

"Chuyến này lãi to rồi"

Đó là ý nghĩ chung của tên chủ hàng lần Nguyên Hạo, hẳn còn sợ tên chủ hàng này ra giá thấp quá hẳn không có bạc lẻ để trả nữa. Sau khi thu cả mấy rương vàng bạc châu báu, giờ Nguyên Hạo hẳn đã trở thành đại gia chính hiệu. Nhanh chóng rời khỏi phường thị về phủ của Trần Mưu, Nguyên Hạo đóng cửa phòng mình lại rồi lấy hai món đồ ra xem xét với Tiểu Vô.

- Tầng đá này chính là Hắc Tinh Thạch, dùng để luyện khí rất tốt nha. Nếu mà đem ra đấu giá sẽ là một khoản không nhỏ đâu hắc hắc

Tiểu Vô đắc ý cười nói, nhưng Nguyên Hạo thì vẫn nghech mặt ra. Kiến thức về luyện khí của gã chỉ là con số không tròn trĩnh nha.

- Nhìn mặt hăm tãi của ngươi thì ta lại không nhìn nổi, luyện khí cũng như luyện đan, tài liệu luyện khí càng hiếm giá trị càng cao bức ngươi. Hắc Tinh Thạch này của ngươi có thể chế tạo vũ khí mà đến Nguyên Anh cũng khao khát có được đó. Ngươi nghĩ nó có giá trị không?

Nguyên Hạo nhìn Tiểu Vô một cái, rồi lại nhìn cục đá.

- Vũ khí cho Nguyên Anh có thể bán được bao nhiêu linh thạch?

- Ta không biết nhưng có lẽ rất nhiều.

Vừa nghe Tiểu Vô trả lời, Nguyên Hạo đã bay đến ôm cục đá như ôm người đẹp, ôm ấm rên rỉ nổi da gà vô cùng. Tiểu Vô một bên khinh bỉ quay đầu đi, nó không ngờ tên này trong mắt chỉ biết linh thạch, người khác có linh thạch cũng không mua được tài liệu. Tên nào nhỏ này lại nghĩ chuyện bán đi, đúng là ngu hết chỗ nói mà. Hư Vô linh căn như nó thông hiểu thiên địa cổ kim sao lại có chủ nhân như vậy, thật là ngang trái quá mà. Mặc xác Nguyên Hạo, Tiểu Vô cầm lấy cây chủy thủ lên ngắm nghía đầy hứng thú. Đây là món đồ mà nó muốn Nguyên Hạo phải mua cho bằng được. Bản thể của Tiểu Vô vốn là kỳ vật thiên địa vô cực quý giá thuộc hàng nhất nhĩ nên đối với những thứ có khí tức đặc biệt thì nó rất nhạy cảm. Sau một vài hơi thở, Tiểu Vô đã nghiền cứu xong, nó hồ hững quảng cây chủy thủ qua Nguyên Hạo rồi nói:

- Ngươi muốn sử dụng cây chủy thủ này không?

- Ngươi biết lai lịch của nó sao?

Nguyên Hạo cũng khá tò mò. Hắn từng ở Phong Linh Tông thấy nhiều pháp khí nhưng chưa thấy cái nào nhìn xấu xí như cây chủy thủ này. Chẳng lẽ pháp khí cấp độ càng cao thì thẩm mỹ càng tệ sao?

- Nó là một linh bảo bị tàn phá, nhưng uy lực vẫn còn rất lớn. Có điều...đây là linh bảo của ma đạo nha hắc hắc.

Tiểu Vô cười cợt đầy thâm thúy nhìn Nguyên Hạo.

- Linh Bảo? Ma đạo?

Nguyên Hạo nghe vậy thì có một dự cảm rằng lai lịch thanh chủy thủ này không hề tầm thường.

- Vũ khí tiên nhân thấp nhất là pháp khí, rồi đến pháp bảo, sau đó mới đến linh bảo. Để luyện linh bảo cao cấp cần tông sư luyện khí mới tể luyện ra được. Tóm lại với cấp độ Ngưng khí của ngươi thì nó là thứ mơ cũng không có được. Còn ma đạo thật ra là một con đường tu luyện thôi, người tu ma đạo pháp thuật quỷ dị, vô cùng đáng sợ nên đa số môn phái đều hô hào bài trừ ma đạo. Vũ khí và công pháp của người tu ma đạo cũng khá tà ác nên không dễ dàng tể luyện được.

Giải thích khá cặn kẽ xong, Tiểu Vô lại im lặng đợi chờ phản ứng của Nguyên Hạo thế nhưng hắn lại cười như không đáp lại:

- Ta nghĩ tiểu quý ngươi giải thích nhiều cho ta như vậy chắc chắn thanh chủy thủ này không đơn thuần chỉ là linh bảo nhỉ? Có gì cứ nói thẳng ra đi.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều nở nụ cười thâm hiểm. Từ khi Tiểu Vô xác nhập vào hắn thì giữa cả hai bắt đầu mơ hồ có một sợi dây liên kết vô hình. Sự hòa nhập này không xảy ra một lần mà là cả một quá trình dài, thật không biết hai tên da mặt dày này mà phối hợp kẻ xướng người bè tâm đầu ý hợp thì thế gian này ai là đối thủ nữa cơ chứ.

- Hắc hắc, xem ra ngươi cũng không hề khờ khạo như bề ngoài. Thật ra bên trong thanh chủy thủ này có chứa đựng truyền thừa, cũng chính là công pháp và vũ kỹ ma đạo đấy

Có điều là linh hồn tên chủ nhân con dao này vẫn chưa chết đâu. Hắn đang tiềm phục bên trong thanh chủy thủ này nhưng linh hồn lực rất yếu ớt. Có lẽ hắn bị thương rất nặng nên chỉ còn linh hồn trốn vào trong con dao này. Ta đoán khi người nào tiếp nhận truyền thừa sẽ tạo điều kiện cho linh hồn hắn

đó hồi phục và đoạt xá ngược lại. Đứng là thâm độc nha.

Nghe đến đoạt xá, Nguyên Hạo rùng mình. Hắn không ngờ bên trong cây chùy thủ nhìn đơn giản này lại chứa đựng nguy cơ lớn như thế.

- Hừ chỉ là một thân hồn bị thương thì có gì đáng sợ, người quen cha của Khương Thiên là ai à. Mặc dù mất hết tu vi và linh hồn lực suy yếu chỉ còn được một phần nhỏ thì cũng là linh hồn thần nhân. Nếu lão muốn đánh nát tàn hồn trong cây chùy thủ này chẳng khác nào lấy dao mổ trâu giết gà vậy hắc hắc. Chỉ có điều là người có muốn sử dụng chùy thủ này không thôi? Nếu chấp nhận thì phải tu luyện theo ma đạo, còn không thì sau này đem bán đấu giá nó vậy.

Nguyên Hạo lăm vào trăm tư chốc lát rồi ngẩng đầu lên, trong mắt có tia lửa nóng rực:

- Đối với ta, ma đạo hay chính đạo không quan trọng. Chủ yếu là ta muốn sử dụng nó như thế nào thôi. Nguyên Hạo ta không sống vì ý nguyện của người đời, mà sống theo bản tâm của mình. Nếu một kẻ đáng chết thì dù trong mắt thiên hạ hắn là thánh nhân, ta cũng không phân vân mà ra tay. Còn một người ta thấy họ đáng sống thì phải chống lại cả thiên hạ, ta cũng phải giúp được hắn. Cái gì là trắng, cái gì là đen? Trong mắt ta chỉ có một màu xám thôi. Thế nhưng ta chỉ lo ngại hai điều, thứ nhất ta đã tu luyện Hư Vô công pháp làm sao tu luyện công pháp khác? Thứ hai khi tu luyện ma đạo có ảnh hưởng đến tâm trí và tính cách ta không?

- Mấy cái việc nhỏ này thì người không phải lo. Hư Vô công pháp được mệnh danh là duy ngã độc tôn công pháp là vì nó không có giới hạn nào cả. Người có thể tu cả trăm công pháp khác đều được, Hư Vô công pháp sẽ dung hợp tất cả lại cho nó sử dụng, hắc hắc. Còn vấn đề tu ma đạo ta đã từng nói rồi, tất cả mọi thứ đều có Hư Vô bảo vệ. Người không bao giờ sợ phản hệ hay ảnh hưởng gì cả. Điều này ta nghĩ trừ những đấng được nghịch thiên hoặc đại kỳ vật ra hỗ trợ, không có thứ gì làm được như vậy cả.

Khúc mắc đã được giải đáp, Nguyên Hạo đứng thẳng dậy. Hắn nhìn thanh chùy thủ hết sức kiên định:

- Ta không biết chủ nhân trước của người thế nào, càng không quan tâm người đã nhuộm máu những ai. Nhưng từ giây phút này, người sẽ là vũ khí đầu tiên của Nguyên Hạo ta. Chúng ta sẽ cùng nhau đi đến cùng, ta còn thì người còn, ta mất thì người cũng tiêu hủy. Ta muốn ngạo thị thiên hạ, đạp phong vân. Chí của ta không rộng như sông, không cao như trời, nhưng ý chí ta là độc nhất. Chính ta và người sẽ viết nên một truyền kỳ mới cho chính mình trên Lạc Thần đại lục này. Người, coi như đã hồi sinh một kiếp khác, ta ban tên cho người là Thạch Huyết.

Một tiếng sấm vang lên giữa trời đêm, hình ảnh Nguyên Hạo bây giờ đầy thiết huyết hào hùng. Không ai biết được rất lâu sau trên Lạc Thần đại lục, Thạch Huyết đã mãi trở thành tên gọi cấm kỵ mà khi ai nhắc đến cũng khiếp đảm hồn vía. Vì nó chính là một trong những vũ khí đáng sợ nhất của một vị chiến thần, một tên ác ma, một cường giả huyền thoại được xưng tụng đến muôn đời.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ta nguyện làm một đại ma đầu

- Bây giờ ta phải làm sao để sử dụng Thạch Huyết đây Tiểu Vô?

Nguyên Hạo vốn chưa từng tu luyện. Khi ở Phong Linh tông hắn cũng ngắm nghía mấy cái linh khí của Bàn tử vài lần nhưng không biết điều khiển chúng như thế nào. Tiểu Vô không nhiều lời, nó phát ra ánh sáng hư ảo bao lấy thanh chùy thủ như đang phân tích hết bí mật bên trong. Sau vài giây, nó đã có kết luận:

- Lấy máu nhận chủ.

- Đơn giản như vậy?

Nguyên Hạo gà mờ không ngờ nhận chủ linh Bảo chỉ có như thế. Vậy là cậu hí hục lấy dao ra cắt ngón tay rồi nhỏ một giọt máu vào thanh chùy thủ và chờ đợi. Gần mười phút trôi qua, giọt máu chẳng những không thấm vào thân cây chùy thủ mà cũng không hề có hiện tượng gì khác lạ xảy ra cả.

- Này Tiểu Vô, người bảo là lấy máu để thu phục con dao này. Ta đã làm theo lời người sao không có kết quả vậy?

Nguyên Hạo hoài nghi chất vấn.

- Lời của ta không sai, chỉ là người không hiểu rõ thôi. Phải ngâm thanh chùy thủ này vào trong máu của người ba ngày ba đêm thì nó mới thức tỉnh để hấp thụ tinh huyết nhận chủ được.

Tiểu Vô cười đều giả trả lời khiến Nguyên Hạo phụt một cái mèm hôn mê.

- Ta kháo, lấy máu nhận chủ chứ có phải hiến máu nhân đạo đâu mà ngâm kiếm bằng máu. Ta là người chứ không phải heo đâu mà có nhiều huyết dịch thế. Người chỉ cách khác đi, cách này ta không làm.

Điên sao, anh mày gầy ốm thế mà còn rút cả đồng máu ra rửa dao thì lấy mạng ta cho xong. Nguyên Hạo còn định bồi thêm mấy câu chửi thì chợt khựng lại, sắc mặt tái nhợt. Hắn chỉ kịp nhìn sang thì thấy Tiểu Vô đã đứng sát bên từ lúc nào. Trong tay nó đang cầm con dao của hắn, chẳng lẽ....Nguyên Hạo liếc xuống cánh tay mình thì thấy máu đang chảy như nước mưa nhưng tất cả đều được Tiểu Vô lấy chậu hứng lấy rất chuẩn nha, không hao hụt giọt nào cả.

- Ngươi.... ngư...α...i

Rầm một cái, Nguyên Hạo ngã lộn ra sàn ngất đi. Lúc này Tiểu Vô mới ngừng tay lại. Sau khi khép vết thương cho Nguyên Hạo, nó lắc lắc đầu ánh mắt hồi hận:

- Thật xin lỗi nha, ta không ngờ ngươi hào phóng vậy. Ta chỉ định lấy một ít huyết dịch thôi nhưng ngươi lại cho cả một thau. Thôi ta thay mặt Thạch Huyết cảm tạ ngươi vậy.

Nói xong, nó bỏ Thạch Huyết vào chậu tinh huyết của Nguyên Hạo rồi cười đắc chí biến mất. Trong phòng chỉ còn lại Nguyên Hạo nhìn như người bệnh nằm vật vạ, ánh mắt bị thương như vừa bị ngược đãi. Hai dòng lệ cứ thế lăn dài trên má, ai trông thấy hẳn giờ nhất định sẽ mũi lòng a. Cũng may là hắn đang ở phủ đệ của Trần Muru, mỗi ngày son hào hải vị bồi bổ không ngừng nên sau ba ngày cũng có thể hồi phục phần nào dù sắc mặt còn chút mệt mỏi.

- Tên nhóc ma quỷ, ngươi mới là quý vương. Cái gì ma đạo? Ta thấy bọn chúng gặp ngươi cũng phải cúi đầu xin phục á.

Chửi rủa Tiểu Vô suốt một hồi, Nguyên Hạo cảm thấy khô cổ. Hắn vừa lết đến bàn để rót chén trà thì tiếng rung động từ chậu thau máu khẽ vang lên.

- Thật sự có hiệu quả rồi sao?

Nguyên Hạo xúc động muốn la lớn lên. Hắn đã bỏ mấy lít máu ra mà không thành công thì chắc có nước uất ức mà chết thôi. Vội vàng lao đến quan sát, hắn thấy thanh chủy thủ đang bung tróc lớp đá bên ngoài ra.. Đồng thời lượng máu trong chậu bị rút đi với tốc độ mắt thường nhìn thấy được. Đứng một bên, Nguyên Hạo hồi hộp chờ đợi đến từng phút giây. Cuối cùng thì quá trình hấp thu cũng kết thúc, thanh chủy thủ ửng lên một tiếng thanh thủy như bùng tinh dậy sau con ngũ đài. Bây giờ hình dáng của nó không còn là con dao đá thô kệch xấu xí nữa mà là một thanh chủy thủ tinh xảo màu đỏ máu tỏa ra một áp lực bức người. Nguyên Hạo vui mừng không tả, gãi run rẩy giờ tay cầm lấy Thạch Huyết. Nhưng khi vừa chạm đến thì giống như bị điện giật, một sợi dây liên kết giữa hắn và thanh chủy thủ được hình thành thông suốt. Rất nhiều thông tin hình ảnh như tràn vào đại não của hắn. Nguyên Hạo mơ hồ nhìn thấy một biển máu vô cùng tận. Rất nhiều xác người nổi trôi bên dưới, mùi tinh huyết nồng đặc đến kinh hoàng. Tiếp đến hắn nhận được thông tin về công pháp tu luyện và các vũ kỹ phối hợp. Sau nửa canh giờ đứng yên như tượng, cuối cùng Nguyên Hạo cũng bỏ Thạch Huyết ra thờ đóc:

- Thật đáng tởm, tên khốn kiếp kia vì tăng cường tế luyện thanh chủy thủ mà đã tàn sát không biết bao người vô tội. Đúng như Tiểu Vô nói, từ công pháp, vũ kỹ đến linh bảo này đều vô cùng tà đạo.

Bước ra ngoài đi dạo một vòng cho hồi phục tinh thần, Nguyên Hạo lại lang thang vô định dọc suốt Lạc thành. Hắn đi qua những con đường tấp nập đến những khu nhà nghèo lụp xụp. Nhìn những đứa trẻ đói khổ đang đi từng tốp đào bới hi vọng tìm ra củ trái gì, Nguyên Hạo như thấy lại hình ảnh của mình ngày xưa vậy. Xa xa, hắn lại nghe tiếng đánh đập của những tên nhà giàu đối với gia nhân. Nhân sinh là vậy, Nguyên Hạo thở dài. Hắn đã thấu hiểu rồi, nên trở về thôi. Bước vào phòng mình, một lần nữa Nguyên Hạo cầm lấy Thạch Huyết nhưng thần thái của hắn thì hoàn toàn khác hẳn. Không còn do dự nữa, không còn sợ hãi, Nguyên Hạo giờ Thạch Huyết lên, cảm nhận nhịp đập tim mình và nó:

- Ta từng nói, ta không quan tâm quá khứ của ngươi. Nhưng ta đã e dè, ta thành thật xin lỗi. Giờ đây ta đã thông suốt tất cả rồi. Ngươi muốn máu ta sẽ cho người đồ tuần tất cả những kẻ đáng giết trong thiên hạ này! Công pháp, vũ kỹ ma đạo ư, kẻ mạnh nào tay không nhuộm máu? Nếu giết người cũng được tôn xưng là thánh nhân, thì Nguyên Hạo ta nguyện làm một đại ma đầu hahaha. Ta sẽ trăm tế luyện ngươi bằng máu của những kẻ thánh hiền giả nhân giả nghĩa đó, ta sẽ bước đi con đường riêng của ta.. Ta không cần thiên sử lưu danh... không cần nhật nguyệt chói sáng... chỉ mong không thẹn lòng với chính mình mà thôi.

Cuồng! Đó là từ miêu tả chính xác nhất quyết định của Nguyên Hạo lúc này. Người đời luôn cho rằng những kẻ theo ma đạo là tàn ác, là đi ngược lại đạo đức, đáng tru diệt. Thế nhưng Nguyên Hạo hắn lại muốn thành một đại ma đầu. Thú vị, thật thú vị... Thiên Địa là không lên tiếng, cái đạo của Thiên và cái đức của Địa là nhìn không thấy, sờ không được. Vậy có gì trên đời này luôn có kẻ cho mình thanh cao? Tại sao có chính tà? Nếu đã là làm trái ý trời sao ma đạo vẫn thành tựu thần tiên? Hai màu trắng và đen có thể họa tô nên cuộc đời nhân sinh này?

Như hồi đáp lại tâm lòng của Nguyên Hạo, Thạch Huyết rung lên từng đợt phản kích. Thế nào là người kiếm hợp nhất? Mọi mối ràng buộc trong thiên hạ này tránh sao được chữ tình cơ chứ.

Một canh giờ sau, Nguyên Hạo bắt đầu tĩnh tọa, hắn muốn tu luyện công pháp bên trong Thạch Huyết lưu lại.

- Hấp Hồn công pháp, không ngờ trên đời này lại có loại phương pháp tu luyện bá đạo vậy.

Vừa đọc sơ qua về công dụng của công pháp, Nguyên Hạo không nhịn được phải thốt lên. Ý nghĩa như tên gọi, công pháp này tìm những âm hồn người chết, linh hồn của tiên nhân, yêu thú hấp thu để tăng tiến tu vi cho mình. Tất nhiên điều kiện kiên quyết là linh hồn lực và tu vi của hắn phải mạnh hơn linh hồn bị hấp thu, nếu không chính chủ nhân sẽ bị phản hệ dẫn đến linh hồn tan nát. Đây rõ ràng là một con dao hai lưỡi, tuy nhiên điểm hấp dẫn chí mạng của công pháp này chính là chỉ cần có âm hồn để hấp thụ thì tu vi sẽ tăng nhanh chóng. Đặc biệt theo giới thiệu thì người luyện Hấp Hồn đại pháp luyện còn có thể giúp nhìn thấy được âm hồn, tu vi càng cao càng nhận biết được nhiều âm hồn lệ quý cường đại. Ngoài ra công pháp này là điều kiện bắt buộc để tu luyện vũ kỹ đi kèm với nó. Nguyên Hạo có xem sơ lược thì thấy vũ kỹ này mục tiêu là tạo ra âm hồn binh lính cho mình sử dụng. Như vậy khi chiến đấu cũng có thêm nhiều trợ thủ, đánh hội đồng thì ngon hơn đánh một mình rồi. Nghĩ thế Nguyên Hạo cười hắc hắc khoái trí, tên này chả có tí khí tiết quân tử gì cả. Thử vận công theo pháp quyết một tí thì những tiếng gió ghít gào vang lên, rất nhiều âm hồn xuất hiện để Nguyên Hạo hút lấy. Điều kỳ quái là số lượng âm hồn càng lúc càng nhiều, Nguyên Hạo hết hồn lo sợ mình không thể hấp thu nổi. Nhưng cùng lúc trong đan điền của hắn, Hư Vô

điểm tỏa ra một lực hút khủng khiếp, toàn bộ âm hồn bị cuốn vào trong Hư Vô điểm để chuyển thành linh lực.

- Hắc hắc tiểu tử ngươi đúng là chó ngáp phải ruồi mà, vận khí không ngờ may mắn như thế.

Tiểu Vô từ lúc nào lại xuất hiện bên cạnh châm chọc.

- Đúng là may mắn thật! Nếu không có Hư Vô công pháp hỗ trợ, ta sợ tu vi mình không thể hấp thu nổi số lượng âm hồn nhiều vậy.

Nguyên Hạo cũng đồng tình. Nếu Hư Vô điểm không ra tay thì hắc nguy mất rồi, đúng là các công pháp khác đều có giới hạn về khả năng hấp thu ở từng cấp độ tu vi.

- Ngươi đúng là biết một không biết mười, chuyện Hư Vô công pháp bá đạo ta đã nói qua rồi. Ý ta ở đây là ngươi hết sức may mắn, ngươi biết nơi này là đâu không? là Lạc thành, nơi hằng năm đều chiến tranh liên miên. Ngươi nghĩ suốt mấy trăm năm qua đã có bao nhiêu người chết trận xung quanh đây rồi hắc hắc

Lời Tiểu Vô vừa nói ra liền khiến Nguyên Hạo giật mình. Đúng rồi, nơi có người chết nhiều thì mới có số lượng lớn âm hồn. Không ngờ vận số ta đồ như vậy, có được công pháp ở địa phương phù hợp như vậy nha. Thấy Nguyên Hạo cười tủm tỉm vui vẻ thì Tiểu Vô lại nhếch miệng lộ ra vẻ đố già của mình:

- Tốc độ hấp thu kiểu này đến năm nào mới xong chứ? Để Hư Vô linh căn gia gia giúp ngươi tăng tốc một chút nhé hắc hắc

Giúp? Tên ôn thần này từng giúp ta sao? Nguyên Hạo thấy không ổn định ngăn lại nhưng Tiểu Vô lại tan biến vào không khí từ khi nào.

- Hình như không có chuyện gì thì phải, chỉ là âm hồn tăng thêm tí thôi.

Nguyên Hạo thở phào may mắn, lần này trách oan người tốt rồi. Thế nhưng ngày vui chóng tàn, cả căn phòng bỗng nhiên rung lắc dữ dội. Bên ngoài Lạc thành kéo dài đến chục dặm, hàng đàn hắc vụ to lớn rủ nhau kéo về hướng phủ đệ của Trần Mưu. Mọi người trong phủ và dân chúng xung quanh đều la hét tháo chạy toán loạn cả lên. Cảnh tượng hãi hùng ma quái này còn ghê rợn hơn bị quân địch tấn công nữa

Cuối cùng cả phủ đệ của Trần thống soái đổ vỡ ầm ầm, hoàn toàn bị hắc vụ nhấn chìm. Những người chạy nạn chỉ loáng thoáng nghe được tiếng gào thét đầy bi phẫn sâu bên trong hắc vụ vọng ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ngưng Khí hậu kỳ

Lạc thành trong suốt hai ngày náo động cả lên, phủ đệ của Trần Mưu trở thành cấm địa. Mặc dù quan binh cố gắng trấn áp phong tỏa xong tin đồn mà quý vãn lan tràn khiến lòng dân vô cùng hoang mang. Người khổ tâm nhất trong sự kiện này cũng chính là Trần tướng quân oai dũng của chúng ta. Giờ này ông ta đang phải ăn nhờ ở đậu ở phủ thành chủ, hằng ngày thì vẫn theo dõi tình hình của khu vực hắc khí.

- Chẳng biết tên tiên nhân kia làm cái trò gì nữa? Việc mời hắc giúp đỡ sẽ là họa hay phúc đây.

Trong lòng đang lo lắng đủ điều thì Trần Mưu được quân sĩ vào báo là hắc vụ đã tiêu tán gần hết. Quả là tin tốt lành, lão phấn khởi huy động một đội hộ vệ tinh nhuệ cùng mình đến xem tình hình ngay. Sau hai ngày đêm điên cuồng hấp thu âm hồn, Nguyên Hạo đã đạt đến Ngưng Khí tầng sáu đỉnh phong. Hắc muốn dùng phần âm hồn còn lại để cố gắng đột phá Ngưng khí tầng bảy. Nếu đổi lại là người khác thì chỉ cần chưa đến một phần trăm âm hồn ở Lạc thành là đã đủ để đạt đến Ngưng khí tầng chín đỉnh phong rồi. Thế mà giờ Nguyên Hạo chỉ có thể từ tầng hai tiến đến tầng sáu thôi. Như vậy mới thấy sau này hắc tìm tài nguyên tu luyện rất nhiều mới được.

Tập trung tinh thần cao độ, Nguyên Hạo cứ hấp thu không ngừng nghỉ. Với sự hỗ trợ tuyệt vời của Tiểu Vô, năm canh giờ nữa trôi qua, hắc khí cuối cùng sót lại cũng không còn nữa. Hàng loạt tiếng trầm đục trong cơ thể vang lên, cơ xương khớp của hắc dường như đã thay đổi hết. Vươn vai đứng dậy, Nguyên Hạo cảm nhận rõ sức mạnh thể chất và linh lực của mình đã bước sang một cấp độ mới. Đối với võ giả Ngưng Khí kỳ có ba cột mốc quan trọng là tầng một, bốn và bảy. Ở tầng một chính là tẩy kinh phạt tủy, thoát phạm tục bước chân vào tu tiên đạo. Tầng bốn là bước vào Ngưng Khí trung kỳ, tầng bảy là Ngưng Khí hậu kỳ. Khi thay đổi cảnh giới thì thực lực sẽ tăng vọt, ví như Ngưng Khí tầng bốn đấu với tầng năm sẽ vẫn có cơ hội thắng nhưng giữa tầng sáu và tầng bảy thì lại khác. Nếu không có vũ kỹ cao cấp hoặc pháp khí lợi hại thì căn bản hầu như tầng sáu không thể là đối thủ của tầng bảy được. Đến Ngưng Khí hậu kỳ thì cơ thể đã được cải tạo tương đối hoàn chỉnh, còn việc trức cơ thành công tiến lên Trúc Cơ kỳ mới chính là thật sự bước chân vào tiên nhân. Bởi vì ở Ngưng Khí kỳ tuổi thọ tu sĩ vẫn như người phàm, chỉ có đến Trúc Cơ mới có thể tăng thọ nguyên của mình. Nhưng Trúc Cơ nào có dễ dàng, ngàn người trức cơ mới có một người thành công. Một phần vì đan dược tăng tỉ lệ đột phá như Trúc Cơ đan đối với tông môn nhỏ là cực kỳ quý hiếm. Nên chỉ có những đệ tử được tông môn bồi dưỡng hoặc lập đại công mới được ban phát.

- Cuối cùng cũng đạt được Ngưng Khí tầng bảy rồi haha.

Chịu trận suốt hai ngày, cuối cùng cũng đạt đến Ngưng Khí hậu kỳ, Nguyên Hạo tâm trạng vô cùng phấn chấn. Hắc quên mất xung quanh nơi mình đang

đứng vốn tảng là một phủ đệ uy nga nhất Lạc thành.

- Sao rồi? Cảm nhận thực lực tăng lên rất sáng khoái đúng không? Ngươi lại nợ ta thêm một lần đó hắc hắc

Tiểu Vô mặt dày lại hiện lên một bên ngạo nghễ nhưng lần này Nguyên Hạo đã có chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Vừa thấy tên ôn con này nhảy ra là mắng xối xả ngay:

- Ngươi còn dám hiện thân ư? Ta có thù kiếp trước với ngươi sao hay là ngươi ganh tị nhan sắc, trí tuệ của ta? Tại sao ba lần bảy lượt kiểm chuyện chơi ta thế hả? Thế mà đũa nào nói chúng ta vốn một thể? Thật là rắm thú, ta nhỏ.

- Này này, ngươi đừng có vô ơn như thế. Không có Hư Vô linh căn gia gia ngươi thì ngươi làm gì được như bây giờ chứ??? Ta chỉ giúp ngươi rèn luyện nhanh hơn tí mà thôi. Ngươi nên nhớ nếu ngươi tu luyện từ từ như kẻ khác thì đến chết rục xương cũng chẳng đi đến đâu đâu. Đúng là làm người tốt lại bị vu oan, mai một năn nỉ ta cũng không làm gì cho ngươi nữa.

Tiểu Vô tỏ ra hết sức bất bình, giận dữ phản bác. Thế nhưng Nguyên Hạo nào dễ dàng tin nó như thế. Nếu hắn còn nghe theo tên này thì chắc chết lúc nào không biết. Thấy thái độ dửng dưng của Nguyên Hạo, Tiểu Vô xem chừng nó không dễ ăn hiếp tên chủ nhân này nữa rồi. Nó bèn tìm cách xoay chuyển chú ý qua chuyện khác.

- Thôi, ta không thèm chấp với mấy tên nhỏ nhỏ như ngươi nữa. À, cha con kia đã hoàn thành xong việc tái tạo thân thể rồi đó, hắc hắc. Ta cũng thấy khó hiểu lần trước tại sao ngươi hút hết linh khí cả ngàn dặm mà chỉ tăng lên tầng hai Ngưng Khí. Bởi vì Hư Vô điểm hiện sẽ khiến thiên địa động, linh khí phủ xuống không ít đâu. Sau khi trở lại cơ thể tìm hiểu ta mới biết hai tên kia đã tranh thủ linh khí của người để tăng tốc và cải tạo thêm cơ thể mới nữa. Việc này do hai tên đó, không có liên qua gia gia đây nha hắc hắc.

Tiểu Vô thâm hiểm muốn Nguyên Hạo quay mũi giáo sang cha con Khương Thiên. Có điều nó đã làm to. Nguyên Hạo chẳng những không hề tỏ ra tí gì bức mình mà hai mắt đỏ hoe lao đến dồn dập hỏi:

- Khương Thiên và bá phụ thành công thật rồi sao? Đội ơn trời đất, ta mừng quá. Bây giờ họ đâu rồi? Mau cho ta gặp họ đi.

Tiểu Vô đôi mắt nhấp nháy kỳ mang, Không biết nó nghĩ gì nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Nó vung tay tỏa ra một luồng sáng trắng bao lấy Nguyên Hạo. Từ cơ thể hắn hai quả cầu sáng bay ra rồi lớn dần lên thành hình dáng hai người một lớn một nhỏ.

- Tiểu Thiên

- Nguyên Hạo ca

Thế giới bỗng như bé nhỏ lại, tìm cả trần gian này biết đâu ra người thân của mình. Đối với nhiều người, họ có rất nhiều tài sản nhà cửa nhưng họ mãi không có tình thương gia đình thật sự. Thành tiên đắc đạo rồi có nhớ được hai tiếng mẹ cha? Đạp bước phong vân có quên tình nghĩa huynh đệ? Một mình tịch mịch trên đỉnh cao sống mãi với đất trời, hắn có thật sự hạnh phúc? Nguyên Hạo và Khương Thiên anh em họ có thể bỏ mạng vì nhau thì những cái khác có xá gì chứ.

Cả Khương Thượng đứng kế bên Tiểu Vô cũng ngậm ngùi, lão sống ở thần giới bao nhiêu năm chỉ thấy người hại người. Chẳng biết được như hai đứa nhóc này có thể tìm được mấy ai cơ chứ?

- Ngươi danh ganh tị à Tiểu Vô?

Trải đời như lão nhìn qua đã thấy Tiểu Vô trầm mặc hơn bình thường nên mới quan tâm hỏi.

- Tại sao ta phải ganh tị với hai đứa nhóc chứ? Hư Vô linh căn ta sống không biết bao nhiêu triệu năm rồi, ta cũng không cần ai bầu bạn cả.

Tiểu Vô không nhìn lão mà tùy ý đáp.

- Chính vì ngươi không có bạn bè nên ngươi mới cô độc. Ta biết ngươi vẫn còn lòng tự tôn cao quý của mình. Ta không hiểu tại sao Hư Vô lại muốn một kẻ phạm nhân không có linh căn để bầu bạn với ngươi nhưng chắc chắn có nguyên do riêng của việc đó. Thực lực yếu rồi sẽ mạnh lên thôi nhưng tình cảm thì không phải muốn là sớm chiều xây dựng được. Nguyên Hạo đứa trẻ này rất tốt, ta không biết hắn có thiên phú gì về tu luyện không nhưng hắn là một người hiếu nghĩa. Một kẻ như vậy sẽ không bao giờ phản bội lại bạn bè, người thân của nó đâu. Nó cũng chưa từng xem ngươi là công cụ để tu luyện, ta nghĩ trong thâm tâm nó ngươi cũng là một người thân ruột thịt mà nó muốn bảo vệ.

Khương Thượng nói hết sức nhu hòa. Dù Tiểu Vô tồn tại rất lâu rồi nhưng tính cách nó vẫn còn nhiều điểm giống trẻ con, chỉ là kiến thức nó hơn người thôi. Tiểu Vô hừ một cái rồi nhìn Nguyên Hạo một cách phức tạp. Nó cũng không rõ tư vị trong lòng mình như thế nào nữa. Cuối cùng, nó chỉ để lại một câu rồi biến mất:

- Việc của ta xong rồi, giờ ba người tự lo đi. Tạm biệt.

Khương Thượng cũng không nói gì thêm, lão chỉ lắc đầu cười nhẹ thôi. Dù biện bạch điều gì nhưng thái độ của Tiểu Vô đã bán đứng nó rồi. Sau này hi vọng nó và hai đứa kia có thể hòa thuận với nhau. Lúc này đây, Trần Mưu cũng đã chạy đến. Khi thấy bóng dáng của Nguyên Hạo lão vội vàng dẫn họ về tiền lại.

- Mạc tướng xin thỉnh an tiên nhân. Hai ngày nay không gặp được người ti chức rất lo lắng.

Đúng là Trần Mưu lão vừa mừng vừa lo thật. Lão lo vì cái phù đệ đã tan tành mà lỡ không tìm được Nguyên Hạo nữa thì thế thảm rồi. Giờ hắn đứng sờ sờ ra đây thì đám hắc khí kia chắc là thử nghiệm phép thuật gì thôi, như thế lão cũng an tâm rồi. Nguyên Hạo nhìn lướt qua đồng phệ tích thì hiểu ngay vấn đề, dù vậy hắn vẫn giữ nét mặt lạnh lùng vô cảm đáp lại:

- Ta vừa mới tu luyện xong một loại pháp thuật cao cường nên có ảnh hưởng xung quanh một tí. Đây là hai người thân của ta, ngươi hãy sắp xếp giúp chúng ta chỗ ở mới. Còn chuyện ngoại xâm cứ để ta giải quyết.

Vậy là Nguyên Hạo thông dong cùng cha con Khương Thiên di chuyển sang phủ thành chủ nghỉ ngơi. Tại đây hắn được Khương Thượng hướng dẫn những phép thuật căn bản của người tu tiên như khả năng khống chế vật, cầu lửa vvv. Vốn có trí tuệ hơn người, Nguyên Hạo học hỏi rất nhanh, còn đưa ra nhiều câu hỏi và lý giải riêng khiến Khương Thượng hết sức bất ngờ. Bình thường thì tỏ ra khá ngờ nghệch, sự thật trí thông minh và linh ngộ của Nguyên Hạo là vô cùng nghịch thiên. Chẳng những hiểu từng chi tiết nhỏ, hắn còn đưa ra những lý luận vận dụng khác nhau để cải tiến. Trong tu tiên giới, đa số chỉ quan tâm tu vi, cấp bậc vũ kỹ, công pháp nhưng nếu có thể phát huy một vũ kỹ đến viên mãn thì khi đối đầu với kẻ cùng cấp sẽ có lợi thế cực lớn. Không chỉ Nguyên Hạo, Khương Thiên tư chất cũng rất tốt. Nhưng do bản thân không tu luyện như tu sĩ nên chỉ có thể ngồi phân tích một bên. Khương Thượng thì do không có tài nguyên tu luyện mà linh khí xung quanh cũng bị Nguyên Hạo nuốt hết nên lão chỉ có thể hỗ trợ hai người diễn luyện thôi. Mặc dù vậy, do vốn là thần nhân nên kinh nghiệm lão vẫn còn đầy đủ. Chỉ cần đủ thời gian và tài nguyên là lão sẽ tu luyện vũ vu để đạt lại tu vi như cũ. Sau khi học xong những pháp thuật căn bản, Nguyên Hạo lại tự mình mò mẫm việc luyện chế ra âm hồn thuộc hạ cho mình. Âm hồn thuộc hạ cũng có khá nhiều loại, chủ yếu phụ thuộc vào linh hồn mà mình dùng để tế luyện. Nhắc đến linh hồn, Nguyên Hạo chợt nhớ ra điều gì. Hắn cảm Thạch Huyết lên ngắm nghía thật lâu rồi mỉm cười quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Không Hồn Kỹ

- Thật đúng lúc ta đang cần một linh hồn để tế luyện. Ngươi đã lỡ tặng dao cho ta thì bây giờ tặng thêm linh hồn cũng có sao hắc hắc

Nguyên Hạo nói hết sức nhẹ nhàng nha. Không biết tên linh hồn kia biết được nó tồn công bố trí như vậy lại thành ra may áo cho người còn bồi thêm nó vào nữa thì sẽ nghĩ sao đây. Quyết định như vậy, Nguyên Hạo vui vẻ huyết sáo đi tìm Khương Thượng nhờ giúp đỡ.

- Cháu muốn ta giúp cháu khống chế linh hồn trong cây chùy thủ này để tế luyện?

Không cần Nguyên Hạo giải thích quá nhiều, với kinh nghiệm của mình Khương Thượng chỉ cần liếc sơ qua là hiểu ngay vấn đề.

- Đúng vậy, hi vọng Khương bá phụ có thể hỗ trợ cháu một tay, cháu rất cảm kích.

Nguyên Hạo chấp tay lễ phép đáp lời thì Khương Thượng khoác tay ngăn lại

- Cháu và Khương Thiên như huynh đệ ruột thịt nên ta xem hai đứa như hài tử của mình. Sau này không nên khách sáo như vậy nữa.

Sững sờ, từ bé đến giờ Nguyên Hạo hắn chưa từng có cha, mỗi ngày chỉ lạnh quanh bên mẹ của mình. Giờ tự nhiên Khương Thượng nói vậy, trong lòng hắn dâng lên một tư vị khó tả. Nhìn thấy Nguyên Hạo vành mắt đỏ hoe muốn nói gì nhưng lại nghẹn ngào, Khương Thượng mỉm cười âm bước đến xoa đầu hắn:

- Ta biết con rất mạnh mẽ và nghị lực, Khương Thiên đã kể rất nhiều về con cho ta nghe. Cho đến bây giờ, ta vẫn chưa hoàn thành trách nhiệm người cha với nó. Ta cứ nghĩ đời này vô vọng rồi, không ngờ tạo hóa cho ta cơ hội trùng sinh lần nữa. Và tất cả cũng nhờ có con, Nguyên Hạo. Nếu con không chê thì cứ xem ta như cha ruột của mình. Ba người chúng ta sẽ là một gia đình thật sự.

Phịch.

Nguyên Hạo run rẩy một hồi lâu rồi quỳ xuống trước Khương Thượng vái lão ba cái. Không một lời nào thốt ra nhưng lão cảm nhận được sự xúc động mãnh liệt của thằng bé này, đó là tình cảm chân thật của nó. Chính lão cũng thấy mình sắp rơi lệ nên dụi dụi mắt vài cái.

- Đứng dậy đi, lễ này ta đã nhận, giờ con cũng là con ta. Sau này dù có liều mạng già này ta cũng bảo toàn cho con và Thiên nhi. Bây giờ đưa cây chùy thủ đây để ta xem giùm con.

- Vâng thưa nghĩa phụ.

Nguyên Hạo lần đầu tiên gọi tiếng cha trong cuộc đời, hắn thấy mình nói không được rõ ràng cho lắm nhưng Khương Thượng lại rất hài lòng cười haha lớn tiếng cả lên. Lão chưa bao giờ thấy ấm áp và hùng tâm dào dạt như giờ.

- Tuyệt nhỉ, nàng có thấy không? Ta sẽ cùng Thiên nhi và Hạo nhi sớm ngày tìm nàng về.

Sau khi lắng bả và câu chỉ mình nghe được, Khương Thượng bắt tay vào việc khống chế linh hồn trong chủy thủ. Lão thả ra linh hồn lực hùng hậu của mình bao lấy thanh chủy thủ khiến nó như có một màn bảo vệ lơ lửng. Mặc dù đứng kề bên nhưng Nguyên Hạo không hề bị ảnh hưởng gì bởi trình độ khống chế linh hồn lực của Khương Thượng vốn là thần nhân cấp. Chuyện này đối với lão đơn giản cũng như hít thở không khí vậy thôi. Chỉ sau vài hơi thở, từ trong thanh chủy thủ một bóng mờ màu đỏ đã bị tách ra, nhìn nó hết sức yếu ớt.

- Tên này đã ngủ say lâu rồi. Ta sẽ dùng thuật áp chế để moi tin tức của hắn ra cho con. Dù sao chúng ta cũng không cần giữ lại thần trí cho hắn.

Dứt lời, Khương Thượng lại một lần nữa dùng linh hồn lực của mình bao lấy linh hồn kia. Lần này, linh hồn kia run lên phản kháng một chút theo bản năng nhưng rồi nhanh chóng lặng yên. Khương Thượng lạnh nhạt thu tay lại, lão chép thông tin thu được vào một ngọc giản rồi đưa cho Nguyên Hạo. Đây không phải lần đầu tiên Nguyên Hạo sử dụng ngọc giản, mấy ngày qua dưới sự chỉ dẫn nhiệt tình của Khương Thượng thì Nguyên Hạo đã ngón được vô số kiến thức căn bản về tu chân giới. Gã không còn là tên tay mơ chân ướt chân ráo từ địa căn mới đến Lạc Thần đại lục nữa. Sau khi lướt qua một lượt những thông tin từ ngọc giản, Nguyên Hạo chất lưỡi cảm thán:

- Tên này đúng là xảo trá. Nếu không có cha và Tiểu Vô nói con biết thì chắc giờ con đã vạn kiếp bất phục rồi.

- Tu tiên giới nuốt người không nhà xương, con phải nhớ kỹ điều này. Chỉ vì truy cầu tiên đạo mà bọn chúng bất chấp mọi thứ, không có chỗ cho thứ gọi là đạo lý và tình nghĩa tồn tại.

Khương Thượng nghiêm mặt lại nhắc nhở Nguyên Hạo. Khương Thiên vốn hiền lành không có tâm cơ nên lão kỳ vọng rất nhiều vào hắn. Với trí tuệ và cơ duyên của Nguyên Hạo, chỉ cần hắn tồn tại được ở tu chân giới thì nhất định sẽ như phi long tại thiên. Lễ phép lắng nghe lời dạy của Khương Thượng, Nguyên Hạo có một cảm giác hừng hực. Hắn chưa từng được cha dạy bảo như vậy a. Đồng thời Khương Thượng cũng rất hài lòng về thái độ của hắn.

- Con hiểu là tốt rồi. Vậy giờ con tính làm gì với cây chủy thủ Thạch Huyết này?

Theo thông tin từ ngọc giản thì linh hồn chủ nhân của Thạch Huyết vốn là kim đan chân nhân tán tu ma đạo có tên là Cương Bằng. Tên này vô cùng tàn ác, dễ đạt được tu vi kim đan hẳn đã lừa gạt và hãm hại rất nhiều người. Thậm chí cả bằng hữu thân cận hắn cũng không tha. Trong một lần tâm bảo trong một bí cảnh viễn cổ, hắn cũng tham gia vào với hi vọng có thể kiếm được chút lợi lộc. Không ngờ vô tình hắn lại gặp được hai cường giả đang đánh nhau sống chết để tranh giành một cây chủy thủ bằng đá. Tu vi hai kẻ kia vô cùng đáng sợ nên hắn chỉ có thể núp một bên quan sát mà thôi. Sau khi đại chiến suốt mấy trăm hiệp vẫn bất phân thắng bại, một trong hai gã cường giả đã dùng hư chiêu đánh lạc hướng cướp được chủy thủ. Nhưng tên còn lại cũng không chậm bèn tận dụng sơ hở để tổn thương đối thủ và tiếp tục bám đuôi. Lúc này đang nằm im trong chỗ núp thì tên Cương Bằng nghe được truyền âm của gã cường giả bị thương kia. Tên đó yêu cầu hắn mang thanh chủy thủ chạy ra bên ngoài bí cảnh và chờ đợi. Thì ra tên này cố ý chịu thiệt để dẫn dụ đối thủ đi, quả thật là tâm cơ rất cao. Vốn dĩ hắn nghĩ con kiến kim đan kia đang sợ hãi run cầm cập kia làm sao dám cãi lời của mình nhưng thật không ngờ người tính không bằng trời tính. Sau khi có được thanh chủy thủ, Cương Bằng lại liều lĩnh bỏ trốn theo hướng ngược lại với điểm hẹn mà gã cường giả yêu cầu. Làm ác có ngày gặp ma, khi gã chạy trốn đến Hành sơn ngũ thập quốc thì đã bị gã cường giả kia truy tung gần đến. Trong lúc sinh tử, Cương Bằng đã liều mạng trích máu nhận chủ với hi vọng đây là một chỉ bảo có thể giúp hắn giữ mạng. Đúng thật là vậy, khi Thạch Thiết tỉnh giấc, nó rung lên dữ dội như đói khát từ lâu và lao thẳng vào tên cường giả với tốc độ vô cùng khủng khiếp. Sau đó không biết Thạch Huyết đã làm thế nào nhưng tên cường giả kia điên cuồng phải dùng đến sát chiêu đẩy lui nó. Vô cùng tức giận, gã cường giả đã tung một chiêu về phía Cương Bằng khiến hắn tan xác. Hình như gã cũng bị thương nặng nên sau khi hạ thủ thì lập tức rời khỏi. Gã thậm chí không dám quay lại tìm cây chủy thủ nữa. Nhờ vậy mà tàn hồn tên Cương Bằng mới trốn vào Thạch Huyết ngủ say đến giờ.

- Hừm, thanh Thạch Huyết này không đơn giản. Lúc con tế luyện nó dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Vô thì con đã cảm giác hung tính nó rất mạnh. Đã có rất nhiều người chết bởi nó rồi, thế nhưng hình như nó bị thương tổn khá nặng nên không thể hung hăng được nữa.

Nguyên Hạo nhớ lại hình ảnh huyết hải vô cùng vô tận khi cầm lấy Thạch Huyết lần đầu thì sờn cả gai óc.

- Theo ta cảm nhận thì cái linh bảo này không đơn giản, khí tức của nó rất đặc biệt. Nhưng có gì không ổn thì ta lại không nhìn ra được. Con nói bên trong nó gồm một công pháp và một kỹ thuật luyện hồn đúng không?

Khương Thượng cau mày, lão cảm giác Thạch Huyết này vô cùng quý dị. Nó cho lão cảm giác thứ này không phải giới diện này có thể sáng tạo ra được.

- Đúng rồi cha, con đã tu luyện theo công pháp đó nên tu vi tăng lên rất nhanh chóng. Còn kỹ thuật luyện hồn kia con chưa thử nghiệm bởi vì nó phụ thuộc vào linh hồn mà mình tế luyện. Đồng thời nó cũng có sự nguy hiểm nhất định. Kỹ thuật này có tên là Không Hồn, mà hình như cái kỹ thuật này không trọn vẹn. Theo như những gì con đọc được thì có bảy cấp bậc tạo ra âm hồn thuộc hạ chiến đấu cho mình. Nhưng trong Thạch Huyết chỉ lưu lại có cách tạo ra ba loại âm hồn đầu tiên thôi.

- Hừ, những kỹ thuật này theo ta biết thì chúng được gọi là Hồn kỹ. Nó không thuộc về ma đạo hay chính đạo. Nó vốn khác với vũ kỹ vì dùng linh hồn lực để chiến đấu. Hồn kỹ quý hiếm hơn vũ kỹ ngàn lần, ngay ở Thần giới của ta muốn sở hữu một hồn kỹ cường đại thì chỉ có những cường giả đỉnh cao thôi. Không hiểu sao ở đây lại tìm ra được một hồn kỹ như vậy, như con mô tả thì ta cũng không dám khẳng định cấp bậc của nó nữa. Bỏ đi, không biết thì nghĩ nhiều cũng không ra được. Nếu Thạch Huyết này nắm giữ bí mật gì đó thì có lẽ sau này chúng ta sẽ nghe ngóng được tin tức của nó. Nhưng tạm thời con không nên để lộ cho người khác biết con đang sở hữu nó biết không? Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Khi chúng ta chưa có thực lực đầy đủ thì cẩn thận vẫn hơn. Bây giờ con hãy thử phương pháp Không Hồn đi, ta sẽ ở bên cạnh hỗ trợ cho con.

Khương Thượng cẩn thận dặn dò lần nữa, kinh nghiệm lăn lộn của lão cảm giác thanh chủy thủ sẽ đẩy lên một hồi phong ba bão táp. Vâng dạ ghi nhớ lời của lão, Nguyên Hạo cũng không tính lộ ra những thứ mình có trước khi hắn có đủ thực lực bảo vệ mình và người thân. Trong mắt hắn, đỉnh cao của trí giả là giả ngu, còn vực sâu của kẻ ngu là tự đại. Chính nhờ triết lý sống này mà Nguyên Hạo tồn tại được dù phải lăn lộn kiếm sống từ rất nhỏ. Bắt đầu chiêm nghiệm Không Hồn kỹ, Nguyên Hạo thả lỏng cơ thể để tập trung lãnh hội nội dung bên trong hải não của mình.

"Không Hồn kỹ tăng một, Phong Hồn, tác dụng để do thám, tốc độ cực nhanh. Yêu cầu linh hồn tế luyện thấp nhất là kim đan. Để tế luyện cần dùng ngũ hành thuộc tính và sử dụng thêm Phong thuộc tính làm chủ dẫn."

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đội trưởng Phong Ảnh

Ta khảo, linh lực của ngũ hành sao? Năm nguồn linh lực phối hợp độ khó đến mức nào cơ chứ? Đã vậy còn thêm Phong thuộc tính linh lực nữa. Nói vậy chẳng phải chỉ có ca đây mới có thể thực hiện tốt nhất những yêu cầu này sao. Khương Thượng nghe thấy khẩu quyết thực hiện cũng giật mình:

- Việc năm người cùng phối hợp ngũ hành linh lực không hề đơn giản, nó đòi hỏi sự ăn ý cực cao cũng như tu vi phải tương đương nữa. Theo ta được biết cũng có những nhóm họ tu luyện ngũ hành tương hỗ vũ kỹ nhưng tỉ lệ thành công cho việc này không cao. Vì ngoài tu vi ra thì để khống chế linh lực đòi hỏi linh hồn lực cũng phải có thành tựu đáng kể. Phong thuộc tính vốn không thuộc ngũ hành căn bản nhưng cũng không phải quá hiếm có. Cái hồn kỹ này trên lý thuyết có thể thực hiện được dựa trên nhóm sáu người. Tuy nhiên thực tế độ khó của nó là không tưởng.

- Haha, nói như vậy chẳng phải cái này sinh ra để dành cho con hay sao. Bản thân con có mọi loại thuộc tính linh lực và có thể khống chế chúng cùng lúc với nhau. Tuy vậy con không dám chắc khi mình thực hiện không phạm sai lầm a.

Nguyên Hạo cũng không phải ngốc. Hắn hiểu rõ mình còn yếu kém rất nhiều mặt nên cứ khinh cử vọng động thì nguy cơ thất bại rất lớn.

- Làm không được thì thử nghiệm đến khi nào làm được thì thôi. Cường giả nào không phải khổ luyện chứ tên nào nhỏ.

Vừa định mở miệng thì Khương Thượng đã bị một tiếng nói thân quen cất lên chen ngang. Ngay lập tức, lão và Nguyên Hạo đều dùng khuôn mặt quái dị quay đầu lại.

- Hai người nhìn cái gì? Ta nói các người đúng là số cha con nha, cả hai đều ngờ nghệch như nhau. Khương Thượng, người định hỗ trợ hẳn phải không. Người có nghĩ Hồn kỹ bị kẻ khác tác động quá nhiều hậu quả sẽ thế nào không? Cho dù không sao thì nếu người suốt ngày bảo bọc chúng nó thì bao giờ tụi nhỏ mới trưởng thành được. Và lại bản thân người cũng phải lo tu luyện đi, hiện tại người không còn la thân cấp nữa đâu đấy. Còn người, tên nào nhỏ, người muốn là chủ nhân của ta thì người phải chứng minh bản lĩnh của mình. Người muốn bảo vệ người thân, thì càng phải mạnh mẽ hơn nữa. Không lẽ người muốn Khương Thiên phải vì người mà tiếp tục thập tử nhất sinh như lần trước sao?

Vừa xuất hiện, Tiểu Vô đã không cho cha con Nguyên Hạo tí mặt mũi nào cả. Biết là lời thật mịch lòng, nhưng Khương Thượng vẫn có cảm giác mặt mình nóng lên, khiến lão ho khan vài tiếng. Còn Nguyên Hạo thì hai mắt long lên, câu nói của Tiểu Vô như cái tát vào mặt hắn. Cách đây chưa lâu, chính Khương Thiên đã không tiếc mạng sống để cứu hắn. Vậy mà giờ hắn lại ở đây khoái hoạt, còn có cảm giác thành tựu nữa chứ. Trong khi thật sự bây giờ hắn vẫn chỉ là con kiến hôi trong tu chân giới mà thôi, thậm chí không bằng con kiến nữa. Xiết chặt nắm đấm của mình, Nguyên Hạo bước sang một góc ngồi xuống tĩnh tâm lại bắt đầu thao luyện khống chế linh lực. Hắn chỉ buông ra một câu nói khàn đục đầy cương quyết:

- Ta sẽ không để bất cứ người thân nào vì ta mà phải chịu thiệt nữa. Kể cả người... Tiểu Vô.

Không có quá nhiều lời hứa hẹn vô nghĩa, Nguyên Hạo hiểu muốn làm được những điều đó thì hẳn phải nỗ lực rất nhiều. Suốt một tháng sau đó, Nguyên Hạo dành hầu hết thời gian cho việc rèn luyện khống chế linh lực dưới sự chỉ dẫn của Khương Thượng. Trong khi đó, liên quân hai nước đã không ngừng tiến sát Lạc thành. Trần Mưu mỗi ngày đều chạy đến xin gặp nhưng đều bị Khương Thượng từ chối. Đối với lão thì việc nhỏ nhặt này thì sao có thể phiền nghĩa tử của mình tu luyện được chứ, ta khinh. Chính vì vậy, dù ngoài kia dầu sôi lửa bỏng thế nào thì bên trong khu vực biệt viện của Nguyên Hạo vẫn thái bình như không có gì xảy ra. Vào lúc này Nguyên Hạo đang tập trung tối đa để vận chuyển linh lực. Năm vòng xoáy ngũ sắc quấn lấy nhau hết sức nhịp nhàng trước mặt hắn. Đây là thành quả khổ luyện của Nguyên Hạo suốt ngày đêm và đồng thời Tiểu Vô cũng hỗ trợ cho hắn rất nhiều. Từ khi có Hư Vô linh căn thì hắn không chỉ có thể tạo ra tất cả loại linh lực thuộc tính khác nhau mà cảm giác điều khiển linh lực của hắn cũng vô cùng mạnh mẽ. Bề ngoài thì thấy là năm nguồn linh lực hoàn toàn độc lập với nhau nhưng bản thân Nguyên Hạo cảm nhận thấy trong cơ thể hắn tất cả vốn dĩ xuất phát một thể. Điều hắn còn cần rèn luyện là phân tách linh lực ra từng mức độ khác nhau theo ý của mình. Nếu để cho những người khác biết được Ngưng Khí kỳ mà có thể thao túng linh lực đến mức độ này thì chắc họ sẽ phải liu lười mà nhìn. Đây là kỹ thuật mà ngay cả Trúc Cơ kỳ cũng chưa chắc làm tốt hoàn toàn nữa. Linh hồn lực của Nguyên Hạo cũng tiến bộ thần tốc khiến Khương Thượng phải hết hoảng. Lão từng gặp nhiều kỳ tài nhưng quái thai như tên này thì mới gặp lần đầu. Kỳ thật, Nguyên Hạo không nói cho lão biết trong thời gian qua ngày nào hắn rèn luyện linh hồn lực dưới sự giúp đỡ của Tiểu Vô. Có thể nói Hư Vô linh căn chính là kỳ vật tuyệt thế. Khi bước vào không gian riêng của Tiểu Vô để tu luyện, khả năng cảm nhận của Nguyên Hạo trở nên vô cùng nhạy cảm và dễ dàng tăng tiến. Có được điều này là bởi vì Hư Vô linh căn đã tồn tại không biết bao lâu trong Hư Lộ. Nên bản thân Tiểu Vô mang theo tất cả những khí tức, năng lượng kỳ diệu từ thời hồng hoang. Đây thật sự chính là bảo địa tu luyện linh hồn lực.

Thái độ của Tiểu Vô cũng thay đổi rất nhiều. Mặc dù vẫn hay ra vẻ nhưng nó rất tỉ mỉ hướng dẫn Nguyên Hạo từng tí trong tu luyện. Nếu Khương Thượng nhìn thấy cảnh hai đứa cười đùa giỡn mỗi khi tranh cãi hay nghỉ ngơi thì lão sẽ giật mình a. Chỉ vài câu nói đơn thuần của lão vậy mà đã đánh trúng tâm lý của Tiểu Vô. Giờ đây nó cũng đã cảm thấy được hơi ấm, không còn cô độc tự kỷ như trước nữa. Nguyên Hạo cũng rất vui vẻ vì điều này, hắn không bài xích Tiểu Vô bao giờ cả. Hắn tu luyện chính vì người thân và bản thân mình, đó chính là động lực mạnh mẽ khiến hắn không bao giờ gục ngã dù phải trải qua sóng gió gì.

Hôm nay, một ngày mùa thu mát mẻ, thế nhưng toàn bộ binh lực và nhân dân Lạc thành đều hết sức căng thẳng. Hai mươi vạn đại quân của Triệu quốc và Lương quốc đã dựng trại ngoài thành hai mươi dặm, khí thế hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả. Trần thống soái và thành chủ cùng những tướng lĩnh cao cấp đều đứng hết bên ngoài biệt viện của Nguyên Hạo. Lòng của lão già như lửa đốt nhưng vẫn phải thành khẩn đợi chờ tiên nhân bề quan ra. Dù cho quân địch có công thành thật sự, hấn cũng không dám tự tiện xông vào. Phải biết tiên nhân mà tức giận thì còn đáng sợ hơn hai mươi vạn quân ngoài kia a.

Bên trong phòng lúc này, Nguyên Hạo đang điều khiển hướng ngũ hành linh lực cuộn vào với nhau để quán lấy linh hồn của tên Cương Bằng.

- Được rồi, bắt đầu dẫn phong linh lực vào đi

Tiểu Vô và Khương Thượng đứng hai bên hỗ trợ. Họ cũng lo lắng Nguyên Hạo nếu thất bại bị phản hệ thì sẽ gặp nguy hiểm. Sau khi đã ổn định ngũ hành thuộc tính thành một quả cầu tròn bao quanh linh hồn, lúc này một tia phong thuộc tính màu trắng như ánh dao từ tay Nguyên Hạo truyền ra xâm nhập vào bên trong. Vừa xuyên qua lớp linh lực ngũ hành, phong linh lực khuấy động sự cân bằng làm quả cầu có nguy cơ bị vỡ tan.

- Yên cho ta.

Khỏe miệng chảy máu vì tinh thần bị chấn động làm cho tổn thương nhẹ nhưng Nguyên Hạo vẫn giữ vững trạng thái của mình. Đẩy mạnh hơn nữa linh hồn lực vào để áp chế, sau vài khắc Nguyên Hạo cũng cân bằng được sáu nguồn linh lực. Tiểu Vô và Khương Thượng cũng thở phào một hơi.

- Bây giờ đến khâu cuối cùng, dùng hồn lực để nuôi dưỡng âm hồn.

Trong ma đạo tu luyện thì đa số tu sĩ đều hấp thu âm hồn chuyển hóa thành linh lực, quá trình này sẽ có thất thoát nhất định. Chỉ có một số tu sĩ tu luyện linh hồn lực mới có thể chuyển hóa âm hồn thành hồn lực cho mình. Tuy nhiên không ai bá đạo như Nguyên Hạo, hấn có thể chuyển hóa hồn lực thành linh lực hoàn toàn mà không hề sợ thất thoát. Đặc biệt nhất hấn đã phát hiện hấn có thể chuyển hóa linh lực trở thành hồn lực để sử dụng. Đây chính là việc hết sức nghịch thiên cỡ nào, phải biết linh hồn lực trừ đan dược hiếm có ra thì bình thường không có cách nào bổ sung ngay lập tức được. Hồn kỹ đã vốn ít ỏi, nếu đánh nhau với một tên mà linh hồn lực được cung cấp liên tục thì đấu thế nào nữa. Đáng tiếc gã Nguyên Hạo này còn nghĩ việc chuyển đổi đó là chuyện hiển nhiên bình thường. Chỉ sợ hấn mà nói ra chắc cả khối người phun nước bọt dìm chết hấn rồi. Người ta đó giờ chưa ai làm được, người thì cho rằng đó là chuyện nhỏ, thế thứ gì là to há. Chính nhờ linh hồn lực dồi dào cung cấp nên âm hồn trong quả cầu liên tục rung động âm âm như đang cố gắng hấp thu thật nhiều. Nửa canh giờ sau, Nguyên Hạo cũng ngã ra thở dốc ngừng tay. Hấn đã sử dụng hết sức của mình để tạo ra tên âm hồn đầu tiên cho "đội quân địa ngục" danh chấn khắp linh giới sau này của mình. Nhìn tên âm hồn trắng xóa, nhỏ như trái banh, nhìn khá dễ thương, Nguyên Hạo cười to đắc ý:

- Haha, cuối cùng ta cũng thành công rồi. Người chính là âm hồn binh sĩ đầu tiên của Nguyên Hạo này. Ta đặt tên gì cho người đây nhỉ? Tên nào phải oách tí. Người vốn từ phong thuộc tính làm chủ mà thành. Hừm, gọi người là Phong Ảnh đi, đến như gió, đi vô ảnh haha. Người sẽ là đội trưởng đội tinh bảo của ta sau này.

Nhìn Nguyên Hạo nhảy nhót nhí nhố, Phong Ảnh cũng đứng đưa theo nhìn khá tức cười. Khương Thượng và Tiểu Vô một bên cười khò lắc đầu, tên này nhiều lúc nhìn không chừng chặc tí nào. Trong lòng ngập tràn hài lòng, Nguyên Hạo bắt đầu ngắm nghía Phong Ảnh.

- Hừ, theo hồn kỹ ghi lại thì tên này có thể truy tung và ẩn tàng cực giỏi. Người biểu diễn tốc độ và khả năng ẩn nặc cho mọi người xem tí đi Phong Ảnh.

Nguyên Hạo vừa nói xong, cả Tiểu Vô và Khương Thượng cũng hứng thú chăm chú nhìn xem bản lĩnh của tên âm hồn này đến đâu. Phong Ảnh như có linh trí, gật đầu một cái rồi cơ thể như nhát đi trong một khắc sau đó trở lại như cũ.

- Nó vừa làm gì vậy?

Nguyên Hạo nhăn mặt khó hiểu, Khương Thượng chất lưỡi cảm thán:

- Tốc độ kinh khủng thật. Trong một khắc vừa rồi nó đã bay mấy vòng Lạc thành rồi.

- Cái gì? Mấy vòng Lạc thành chỉ trong nháy mắt?

Nguyên Hạo tròn tròn hai mắt lên, cái tốc độ này khác gì hòa tiễn ở địa cầu cơ chứ.

- Không sai, tốc độ rất tốt, xứng đáng để truy tung và thám thính. Theo ta thấy chỉ có Nguyên Anh kỳ mới có thể bắt được nó thôi, có điều hình như âm hồn này còn có thể phát triển. Hắc hắc ta cũng mong chờ không biết cực hạn của tên nhóc này nhanh đến mức nào a.

Quá tuyệt! Nguyên Hạo ánh mắt cháy bỏng nhìn và Phong Ảnh. Hấn cũng không cần xem kỹ năng ẩn nặc của nó nữa. Tốc độ bá đạo thế thì ngán gì ai rượt đuổi nữa chứ. Nó là do ca tạo ra đó nha, ca quả là thiên tài mà hắc hắc. Đúng lúc này, một tiếng nói khó nghe vang lên khắp cả Lạc thành:

- Chỉ là một thành trì nhỏ mà thôi hắc hắc. Bọn người mau mau mở cửa ra đầu hàng rồi dâng rượu ngon mỹ nữ lên cho gia gia thưởng thức nào.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trận chiến đầu tiên của Nguyên Hạo

Toàn bộ Lạc thành nhốn nháo hẳn lên, quân sĩ đã được điều động tối đa để sẵn sàng chiến đấu. Trên tường thành, Trần Mưu nhíu mày, lão đang suy nghĩ tại sao lại có tiên nhân tấn công thành như vậy. Không lẽ là của liên quân, nếu thật vậy thì lần này bọn chúng chơi lớn quá rồi. Không biết tên tiên nhân trẻ tuổi bên mình có địch lại được không. Dưới sự chỉ huy của lão, quân đội không dám manh động. Mọi người đều tập trung quan sát ba tên nam tử chân đạp phi kiếm đang ngạo nghễ nhìn xuống. Lấy lại bình tĩnh, Trần Mưu đứng ra ôm quyền đồng ý lên tiếng:

- Tại hạ Trần Mưu, thống soái toàn quân Lạc thành. Không biết ba vị tiên nhân hạ giá đến đây có chuyện gì phân phó?

Từ trong ba người, một tên hơi gù sắc mặt nhìn thâm hiểm bước ra tỏ vẻ bề trên nói:

- Chúng ta là người của Hắc Báo đoàn, một trong những chúa tể của dãy Hành sơn. Lần này hai nước Triệu và Lương đã thỉnh cầu chúng ta hỗ trợ bọn chúng lấy lại những phần đất vốn thuộc về họ. Bọn ta vốn làm theo ý trời nên các ngươi tốt nhất ngoan ngoãn đầu hàng để tránh phải kết cục bi thảm

Lời vừa xong, quan binh và cao tăng của Lạc thành xao động dữ dội. Thành chủ cũng to nhỏ bàn bạc với Trần Mưu để xử lý cục diện.

- Làm sao bây giờ Trần đại nhân, ta ở trong triều cũng từng nghe qua về Hắc Báo đoàn. Bọn này là tập hợp của một bầy tán tu. Tuy không so sánh được với tông môn chính quy nhưng bọn chúng cũng là tiên nhân hàng thật giá thật đó. Hắc Báo đoàn này chuyên cướp bóc, đánh thuê cho bất kỳ ai. Chỉ cần người có thể giao ra thứ làm chúng hài lòng là được. E là lần này hai nước kia đã không tiếc đại giới bỏ ra nhằm chiếm bằng được An Nam quốc chúng ta.

- Hừ, tôi đã cho người mời Nguyên Hạo tiên nhân xuất quan. Cũng chỉ có thể hi vọng ngài có thể đối đầu được với bọn chúng, nếu không được thì...

Ngoảnh đầu nhìn lại dân chúng Lạc thành đang hoang mang lo lắng, lòng Trần Mưu lão đắng chát. Sĩ khí sát, bất khả nhục. Lão có thể cùng liều mạng với kẻ thù nhưng dân chúng thì sao. Lão không thể để mọi người bồi mạng theo cùng được. Khi Trần Mưu còn do dự chưa quyết trong lòng thì tên tiên nhân lưng gù lại quát lên đe dọa:

- Chúng ta cho các ngươi thời gian một nén hương. Nếu đến hạn mà kẻ nào còn chống đối đừng trách bọn ta ra tay vô tình hắc hắc.

- Hay đấy, ta cũng cho các ngươi thời gian một nén hương rút khỏi Lạc thành trong vòng trăm dặm. Nếu không thì ca ca ra tay sẽ rất đáng sợ nha.

Một tiếng nhạo báng ngược lại vang lên trong đám dân chúng dưới thành ngay sau câu thị uy của gã. Cả ba tên đều giật mình, không ngờ ở đây lại có kẻ ăn gan hùm dám trêu chọc đến chúng. Những tên phạm nhân không sợ chết này chắc chưa bao giờ thấy tiên nhân đây mà. Nghĩ vậy, tên lưng gù sắc mặt càng thêm đanh ác, hất mở bàn tay phóng ra một quả cầu lửa rồi nhìn về hướng có tiếng đối kháng vừa rồi:

- Lũ chuột nhắt không biết sống chết. Đã vậy thì ta cũng muốn chơi đùa một chút hắc hắc

Dứt lời, hần vung tay điểm cầu lửa lao thẳng xuống đám đông đang đứng. Tiếng la lớn, tiếng gào thét, khóc lóc tràn lan. Mọi người thậm chí còn dẫm đạp lên nhau để bỏ chạy nhưng tốc độ của cầu lửa là quá nhanh, thoáng cái đã lao đến sát trên đầu của mọi người. Trên bờ thành, Trần Mưu phẫn uất, xiết nắm tay mình lại chầm thật mạnh vào tường. Thành chủ đại nhân thì hai tay giơ lên cầu khẩn trời cao, các binh sĩ nhiều người nhắm mắt lại. Họ không muốn chứng kiến dân chúng bị tàn sát trong sự bất lực của mình.

"Àm"

Một tiếng nổ vang lên, tên lưng gù cười rú lên đầy man rợ giống như việc giết người này mang lại niềm vui cực độ cho gã. Nhưng tiếng cười không được bao lâu thì ngưng bật lại, mọi người cũng bàng hoàng giật mình rồi vỡ òa những tiếng hoan hô động trời. Ngay chỗ quả cầu lửa nổ thì dân chúng vẫn bình yên không sao cả, ai nấy cũng như muốn khóc thét lên như vừa được tái sinh. Tên bự con đường như là chỉ huy trong nhóm ba tên tiên nhân chau mày, gã thấy rõ vừa rồi một quả cầu thủy thuật tính đã được phóng lên va chạm với cầu lửa và bao bọc lấy nó khiến cho vụ nổ không hề tổn hại đến xung quanh.

Khi khói bụi đã tan ra, từng bọt nước còn bay bay trong không khí thì bóng dáng ba người xuất hiện. Trong đó một thiếu niên cao ốm, ánh mắt sáng trong bước ra nhìn chằm chằm vào ba tên tiên nhân đầy chán ghét. Giơ ngón giữa lên, tên thiếu niên đáng vẻ khinh bỉ cười nhạo:

- Chỉ giỏi ức hiếp dân lành. Mà cũng phải, nhìn người mặt thì xấu, lưng thì gù, lòng dạ thì như mực thè thì tông môn nào chứa chấp cho được. Mặt hàng này cho ca làm nô bộc ca cũng không cần.

Khuôn mặt của tên lưng gù tối sầm lại, hần chưa bao giờ bị kẻ khác sỉ nhục như vậy a. Điện tiết rú lên một tiếng, hần đạp phi kiếm lao thẳng xuống về phía tên thanh niên hỗn xược kia. Hai tay chấp lại niệm pháp quyết, mười quả cầu lửa hình thành theo vòng tròn bao quanh lấy gã. Đây chỉ là một vũ kỹ bất nhập lưu nhưng gã đã tu luyện đến được đại thành rồi nên có thể miễn cưỡng xem như chuẩn vũ kỹ nhân phẩm thấp nhất. Phía trên không trung, tên to con chỉ huy lúc thấy ba người kia xuất hiện thì tâm thần gã hết sức trầm trọng. Bản thân gã là Ngưng Khí tầng bốn nhưng lại không thể nào nhìn thấu được tu vi của tên thiếu niên đứng giữa. Khi tên lưng gù lao xuống gã định ngăn cản lại thì đã muộn rồi. Tất cả mọi người đều hồi hộp lo lắng không biết thiếu niên kia sẽ chống đỡ thế nào. Ngoài dự đoán của tất cả, tên thiếu niên lại hết sức ung dung. Dường như trong mắt của hần gã lưng gù kia không đáng bận tâm, chính điều này càng làm tên lưng gù điện tiết hơn nữa. Khi còn cách mười thước, tên lưng gù bấm độn hét lớn một tiếng:

- Hợp thể. Thập Hòa Đồng Quy thuật, tiêu diệt hần cho ta.

Mười quả cầu lửa bắn về phía trước hợp thành một quả cầu lửa lớn, sức mạnh của nó rõ ràng không chỉ tăng lên gấp mười mà thôi. Đúng lúc này thiếu niên cũng hành động, giơ hai tay về phía trước, một cái thuẫn to lớn bằng nước nhanh chóng hình thành. Chẳng mấy chốc, cái thuẫn đã bao bọc một phạm vi lớn xung quanh trước khi va chạm với quả cầu lửa.

"Rầm Rầm"

Tiếng va chạm dữ dội vang lên, chiếc thuẫn bị đẩy lui lại một tí nhưng quả cầu không thể xuyên phá được. Một nước một lửa giằng co với nhau khốc liệt nhưng mọi người đều thấy chiếc thuẫn đang có dấu hiệu bị bào mòn đi. Tên lưng gù cũng nhận ra được vấn đề, bèn dùng hết linh lực còn lại của mình niệm pháp để tạo ra Thập Hóa Đồng Quy lần nữa. Do linh lực không nhiều, nên mười quả cầu lần này nhỏ và âm ảm hơn rất nhiều. Có điều một cộng rom cũng có thể đè chết lạc đà. Khi có quả cầu lửa thứ hai gia nhập vào cuộc chiến thì chiếc thuẫn có dấu hiệu bị tan vỡ. Dân chúng và quan binh đều sợ hãi thất sắc, Trần Mưu thì ánh mắt tuyệt vọng. Lão không ngờ bọn Hắc Báo đoàn này mạnh như thế, ông trời muốn diệt Lạc thành ta rồi. Gã to con và tên đồng bọn chưa tham chiến ở trên không trung cũng thở phào mỉm cười. Bọn chúng vốn nghĩ đã gặp cao thủ, ai dè chỉ là một tên anh hùng dỏm mà thôi.

"Rắc"

Chiếc thuẫn bằng nước tan vỡ tung tóe, hai quả cầu lửa ào ào lao xuống thôn phệ cả một khoảng rộng.

- Haha, chóng đời bọn ta kết cục chỉ là chết mà thôi. Đúng là lũ ngu ngốc.

Ngửa mặt lên trời cười to, tên lưng gù vô cùng đắc ý hả dạ. Tên kiến hôi dám nhục mạ hắn, giờ thì đã bị thiếu sống đến cộng tóc cũng không còn rồi. Ngay lúc này, một tiếng cười giễu cợt làm gã lạnh cả sống lưng phát ra từ phía sau:

- Những kẻ từng nói Nguyên Hạo ta ngu ngốc rất nhiều. Nhưng tất cả bọn chúng cuối cùng rồi đều phát hiện ra mình đã sai lầm đến mức nào. Vĩnh biệt thằng gù xấu xa!

- Khôn...g...gg..

Chỉ kịp thốt lên một chữ đứt quãng, một ngọn lửa dữ dội đã nuốt trọn lấy hắn. Giận quá mất khôn, nếu gã bình tĩnh cẩn thận hơn thì sẽ không bị hạ sát đơn giản như vậy. Nhưng cuộc đời vốn không có chữ nếu và trong tính toán của mình Nguyên Hạo cũng không để đối thủ có cơ hội đó. Chụp lấy thanh phi kiếm của tên lưng gù, Nguyên Hạo cười nhạt dùng linh hồn lực lưu lại ấn ký sở hữu của mình. Tên lưng gù đã chết nên ấn ký của gã trên phi kiếm cũng tiêu tan. Vì vậy không cần Nguyên Hạo mất công xóa đi. Mọi việc đều diễn ra như dự định của hắn, cũng một phần do tên kia quá ngốc và tự phụ mà thôi. Khi được người của Trần Mưu truyền tin, Nguyên Hạo vội vàng cùng Khương Thiên và Khương Thượng chạy đến. Nhìn thấy ba tên tiên nhân đang bá đạo đập phi kiếm trên cao, Nguyên Hạo đã biết hắn không thể đối chiến ngay được vì hắn vốn không có phi kiếm thì sao mà không chiến. Thế là một mưu kế được vẽ ra trong đầu của mình, đầu tiên là khiêu khích dẫn dụ tên lưng gù tức giận để hắn bay thấp xuống tấn công. Ngoài ra, tên gù này cũng là tu vi thấp nhất trong ba tên. Hắn chỉ mới Ngưng Khí tầng ba nhưng khí tức khá hỗn loạn chứng tỏ mới thăng cấp đây thôi. Với lại khi hắn bị dẫn dụ lao xuống thì Nguyên Hạo chỉ phải một đối một thôi. Không phải Nguyên Hạo sợ chết nhưng hắn chẳng dại gì đi làm anh hùng mà một mình chọi ba. Hắn chưa từng đánh nhau, pháp khí không có, chỉ có Thạch Huyết. Trừ khi sinh tử, nếu không hắn sẽ không dễ dàng lộ ra linh bảo xa xỉ của mình. Lúc này, Nguyên Hạo cũng có thể dễ dàng dùng sức mạnh Ngưng Khí hậu kỳ đè bẹp tên kia. Chỉ vì để bảo toàn cho dân chúng nên hắn cố ý tạo ra tầm thuẫn che mất tên gù để hai cha con Khương Thượng sơ tán dân chúng khỏi khu vực chiến đấu. Và ngay khi tên lưng gù cạn kiệt linh lực và mất cảnh giác nhất, hắn đã tung một quả cầu lửa liệt sát kẻ địch dễ dàng. Ngạo nghễ quay lại nhìn hai tên tiên nhân đang giận run người phía trên cao, Nguyên Hạo lại buông lời khích bác:

- Yếu quá, yếu quá! Chẳng phải ca đã nói là ca ra tay rất đáng sợ sao. Kiếp sau đầu thai nhớ làm người tốt, không thì gặp mấy người đẹp trai tài giỏi như ca thì lại chết oan uổng nữa. Ài chà, còn hai tên vô dụng đang hóng gió trên kia nữa cơ à! Một thằng thì mập như heo, tướng như thế mà thanh phi kiếm lại bé tí, nhìn thật thú vị nha. Còn tên còn lại thì tướng như con trâu, ta thấy người cơ bắp khá đấy. Có hứng thú làm khiêu kiều cho ca ca không, ta đảm bảo sẽ cho người ăn ngày ba bữa đầy đủ, không sợ đói khát nha hắc hắc.

- Haha Nguyên Hạo tiên sư nói thật đúng quá. Hai tên này nên cúi đầu xin ngài tha cho để làm trâu kéo thì may ra còn đường sống.

Một tên quân sĩ đứng gần đó quá hưng phấn gào lên hòa theo, dẫn đến vô số lời tán đồng và chế giễu hai tên tiên nhân vang lên khắp nơi. Lòng tin của mọi người sau khi chứng kiến Nguyên Hạo hạ sát tên lưng gù đã thay đổi chóng mặt, từ chỗ tuyệt vọng thành tràn trề niềm tin. Trần Mưu cũng thành chủ mừng đến đỏ cả mặt, tiên nhân quá lợi hại, đầu tư chính xác quá rồi. Trên không trung, hai tên còn lại khuôn mặt co giật run rẩy, bọn chúng đánh thì không dám, nhưng chạy thì do dự, lại càng không biết làm gì để phản bác cả. Thấy đã đến lúc, Nguyên Hạo nhảy lên đập phi kiếm từ tay bay lên, dù là lần đầu dùng pháp khí để bay nhưng do linh hồn lực cực mạnh nên hắn điều khiển hết sức thuận lợi. Giơ ngón tay ngoắc ngoắc đầy khiêu khích, Nguyên Hạo trào phúng khiêu khích:

- Nào, đến đây nào. Hai người các người sợ ca đến vậy sao hắc hắc. Thôi được vậy để ca lên trên đó chơi đùa với các người một tí nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thạch Huyết khai đao

Giờ phút này, hai tên tiên nhân toàn thân đều run rẩy, sắc mặt nghiêm trọng. Hắc Báo đoàn bọn chúng trước giờ ở Hành sơn thập quốc làm ăn không đụng chạm đến các đoàn thể khác, càng không đắc tội với tông môn nào. Với lại bọn chúng cũng chưa từng nghe nói tông môn trong thập quốc có quan hệ với hoàng thất hay can thiệp vào nội tình phạm tục nha. Vậy chắc chắn chín phần mười tên này là tán tu rồi, nhưng Lạc thành hoang tàn nghèo rớt ở biên thùy này thì có cái gì hấp dẫn được hán chứ. Nói đến lợi ích, Hắc Báo đoàn chúng ta bỏ ra một chút đại giới dụ dỗ hán cũng có thể nha, biết đâu hán sẽ còn đầu nhập vào đoàn thể nữa không chừng. Nghĩ như vậy, tên to xác hít một hơi lấy lại chút tinh thần, nhìn Nguyên Hạo đang từ tốn bay lên gần bọn chúng bên ôm quyền trịnh trọng nói:

- Vị huynh đệ này, ta thấy ngươi tu vi thâm hậu, kinh nghiệm chiến đấu cao cường. Hắc Báo đoàn chúng ta xưa nay tôn chỉ không gây thù với các đồng đạo tu tiên, sự việc vừa qua chỉ là hiểu lầm mà thôi. Cái tên mạo phạm các hạ cũng đã chết rồi, chúng ta nguyện ý bồi thường một trăm linh thạch cho người. Kính xin các hạ rộng lượng bỏ qua cho.

Sắc mặt của Trần Mưu đại biến, tuy chưa từng thấy qua linh thạch nhưng lão cũng biết được đây chính là tài nguyên tu luyện căn bản của người tu tiên. Giá trị của linh thạch căn bản vàng bạc thế tục không thể mua được, đó cũng là lí do hoàng thất vốn giàu có nhưng lại không dễ gì truy cầu tiên nhân trợ giúp. Thứ duy nhất quốc gia có thể đưa ra là một vài khoáng sản quý hiếm, hay dược thảo kỳ lạ mà tiên nhân có thể sử dụng. Dù vậy, những thứ đó vốn vô cùng khó tìm, hoàng thất hằng năm đều huy động một lượng lớn nhân lực đi vào rừng núi hiểm trở, hoang vu để tìm tòi, thu hoạch. Bản thân Lạc thành thịnh thoàng cũng may mắn phát hiện ra vài thứ đặc biệt nhưng đều bị kinh thành truy thu hết về. Vì thế nên từ lúc Nguyên Hạo đến, lão không thể đưa ra được thứ gì ra hồn dù đã rất nỗ lực. Cứ nghĩ đến Trần Mưu lão lại thở dài hổ thẹn không thôi.

Trên không trung, sắc mặt Nguyên Hạo tỏ ra khá bình thản, ánh mắt không có tí dao động nào trước lợi ích đối phương bày ra cả. Giỡn sao, giả của ca đây chỉ có một trăm linh thạch thôi à??? Bèo lấm cũng phải vài vạn linh thạch để ca còn tu luyện lâu dài chứ.

Đáng thương thay cho tên to xác còn đang tự tin chờ đợi Nguyên Hạo trả lời. Theo hán thì cái giá đó thì cả Trúc Cơ tán tu cũng phải động lòng nha, tên thiếu niên này thì hán không nhìn ra tu vi nhưng chắc chắn chưa đến Trúc Cơ kỳ. Chắc chắn là tên này đang giả bộ sĩ diện thôi hắc hắc. Nếu như hán biết Nguyên Hạo đang nghĩ gì thì sẽ thổ huyết tại chỗ a. Ông trời của ta, bán cả Hắc Báo đoàn cũng không được một phần nhỏ con số người mong đợi nữa đây. Ngươi há miệng sư tử cũng không cần phải mất tính người như vậy đi. Nói đi thì cũng nói lại, Nguyên Hạo cũng vô tội vì hán có tu luyện bằng linh thạch bao giờ, hán càng không có một cục linh thạch bỏ túi nữa nên kiến thức hán về giá trị linh thạch là con số không tròn trĩnh nha. Nửa canh giờ trôi qua, mọi người vẫn nín thở quan sát nhất cử nhất động của ba người trên không. Thế nhưng ba tên này chẳng làm gì ngoài việc sáu mắt nhìn nhau cả. Nguyên Hạo thì đợi tên to xác tăng giá lên, sau đó hán sẽ ra về cao nhân giáo huấn vài câu rồi tha mạng cho chúng. Nhất cử lưỡng tiện mà hắc hắc! Tên to xác phía đối diện lại đợi Nguyên Hạo làm trò suy nghĩ xong sẽ gạt đầu với hán. Thế cục vi diệu như thế thành ra ai cũng lặng im đợi đối phương mở lời trước.

- Bọn họ đang làm gì vậy phụ thân? Sao Nguyên Hạo ca còn chưa ra tay vậy?

- Ta cũng không rõ nữa tiểu Thiên. Chắc là bọn họ đang có chuyện gì đó, ta cứ đợi xem sao.

Khương Thượng đứng phía dưới cũng không biết nên giải thích sao với con mình. Với thực lực Ngưng Khí hậu kỳ, đáng lẽ Nguyên Hạo nên sớm giải quyết hai tên kia rồi chứ sao cả ba cứ đứng lặng người ra thế. Muốn hống gió tập thể sao??? Lại thêm nửa canh giờ nữa trôi qua, sắc mặt ba người trở nên quái dị. Tên to xác cảm giác có gì không đúng, tên kia nếu muốn diễn trò cũng không làm lố như vậy chứ, nhưng hán không diễn thì sao cứ đứng im nhìn chúng ta cười tủm tỉm như vậy chứ. Nguyên Hạo khuôn mặt hắc tuyến, hán xem ra bọn này quá keo kiệt rồi. Không muốn trả thì ca sẽ đánh cho chúng mày nhả ra mới được hắc hắc. Nghĩ đến việc có cả núi linh thạch, Nguyên Hạo bỗng nhiên cười đầy bí ối, xoa xoa nắm tay bay về phía hai tên Hắc Báo đoàn.

- Này, ngươi đồng ý với điều kiện với bọn ta không vậy? Ngươi dừng lại đó, không được lại gần.

Tên mập mạp đồng bọn với gã to xác hét lớn nhưng Nguyên Hạo chẳng quan tâm. Hán đột nhiên tăng tốc cực nhanh, hai tay giơ ra lại tạo thành cái thuẫn nước to che chắn lấy mình. Thấy tên thiếu niên lại giờ chiều cũ lao về phía mình, tên mập hừ lạnh vội vàng niệm pháp. Toàn thân hán trở nên to lớn hơn, được bao phủ một lớp cự thạch dày. Tên này vậy đã biến thành cự nhân, hán là thuộc tính thổ. Vũ kỹ thổ thuộc tính mạnh về phòng ngự và không sợ lửa với nước nên tên mập này không hề trốn tránh mà lựa chọn đối chiến trực tiếp. Theo hán nghĩ thì Nguyên Hạo trừ màn nước tắm thường làm nghi binh này thì chỉ có mấy quả cầu lửa đơn giản sẽ không thể phá hủy tầng phòng ngự cường hãn của gã được. Kết quả đúng như gã dự liệu, khi vừa đến gần Nguyên Hạo lập tức cho màn nước vỡ tan. Nhưng tiếp theo không phải là trò ẩn mình vòng ra đánh lén mà Nguyên Hạo dừng mãnh lao đến không ngừng phóng ra cầu lửa từ hai tay về phía hán. Hàng loạt tiếng nổ vang lên liên hồi như đốt pháo, từng quả cầu lửa nổ lan ra bao lấy tên mập cự nhân vào trong.

- Dừng tay lại

Tên to xác lúc này cũng lao đến, một tay gã cầm vài cái phù lục, một tay huy động một thanh phi kiếm khác. Khoảng cách giữa hai tên này rất gần nhau, chỉ cần vài hơi thở là hán có thể lao đến kịp. Trong tính toán của hán thì tên thiếu niên này không thể dễ dàng phá nát tầng phòng ngự của tên mập trong thời gian ngắn được. Chỉ cần hán dùng mấy tấm phù lục phạm cấp này ngăn trở tên kia, rồi dùng phi kiếm tấn công sẽ có thể kéo được tên mập ra. Thế nhưng gã chưa kịp làm gì thì thấy Nguyên Hạo nhìn mình cười lạnh:

- Ngươi quá chậm rồi.

Đưa tay giả tăng linh lực khiến ngọn lửa trở nên điên cuồng dữ dội, mọi người chỉ nghe được vài tiếng gào thét ghê rợn của tên mập rồi im bật. Lại một tên nữa cứ như vậy mà bị Nguyên Hạo nướng chín rồi, hỏa vốn sinh thổ nhưng hỏa quá mạnh thì thổ tiêu vong a. Tơ máu từ mắt tên to xác tràn ra ngoài, hán không ngờ tên thiếu niên này ẩn giấu sâu như vậy, thật quá đáng sợ rồi.

- Khốn nạn! Ngươi dùng bí thuật che giấu tu vi? Vừa rồi ngươi sử dụng rõ ràng là linh lực tu vi Ngưng Khí hậu kỳ. Tại sao ngươi không ra tay từ sớm mà lại trêu đùa bọn ta như vậy?

Gã ra sức gào thét phát tiết lên, từ ban đầu cao ngạo đến giờ thì lại bị đối phương giết ngược lại khiến hắn khó mà chấp nhận được. Nguyên Hạo ho khan vài tiếng, thật ra hắn muốn một chiêu đập chết lũ này cho lẹ nhưng hắn vốn là ăn mày không có phi kiếm hay pháp khí gì a. Nên đành dùng mưu để cướp phi kiếm rồi tìm cách tiến gần đối thủ để ra tay vì hiện tại trừ Thạch Huyết ra hắn chỉ có vài phép thuật căn bản, nếu đối phương dùng pháp khí rồi vừa đánh vừa chạy sẽ gây khó khăn rất nhiều. Chuyện này không thể giải thích a, nên Nguyên Hạo đành cười khổ mang danh bá đạo, thích giả trư ăn thịt hổ, hành hạ người khác đến chết.

- Ngươi cứ chờ đó... Trường đoàn bọn ta sẽ không tha cho ngươi đâu. Ngươi cứ chờ chết đi, nếu ngươi dám bỏ trốn bọn ta cũng truy ra cho bằng được.

Quay ngắt lại tên to xác đã cong đuôi định bỏ chạy khiến Nguyên Hạo suýt tí chửi tục ra. Ca cứ tưởng ngươi còn chút khí tiết, ở lại chiến vài trăm hiệp rồi quỳ xuống van xin năn nỉ. Không ngờ mới gào thét uy mãnh thế chưa gì đã đào thoát nhanh như vậy, tiếc là những điều này ca cũng dự trừ cả rồi. Đạp phi kiếm rượt theo nhưng phi kiếm tên kia hình như là hàng xịn hơn nên tốc độ nhanh hơn Nguyên Hạo một chút. Nhíu mày một cái, Nguyên Hạo thò tay vào tay áo lăm bằm

- Hừ, vốn muốn nhẹ nhàng với ngươi, không ngờ lại chạy lẹ thế. Đã vậy đừng trách ta cho Thạch Huyết khai đao trên người ngươi.

Một tia chớp đỏ từ tay áo của Nguyên Hạo như có như không vụt ra biến mất, chỉ có Khương Thượng phía dưới là có thể nhận ra hành động vừa rồi. Lúc này tên to xác đã nói rộng khoảng cách với Nguyên Hạo vài trượng, hắn quay đầu lại thấy tên thiếu niên không thể đuổi kịp tốc độ phi kiếm của mình thì thở ra. Chỉ cần hắn chạy về đến gần phạm vi của Hắc Báo đoàn thì sẽ có người tiếp viện ngay. Bất ngờ một bóng trắng quỳ dị hiện ra ngay trước hắn khiến tên to xác giật mình hoảng loạn, phi kiếm đang bay cũng ngừng lại.

- M...a...

Chưa kịp thốt ra hết lời, gã chỉ thấy ngực mình nhói lên một cái. Nhìn xuống thì thấy một cây chùy thủ đồ đang cắm thẳng trong tim mình rồi, gã mang theo ánh mắt không tin nổi rớt thẳng từ trên cao xuống. Chỉ là khi chạm đất thì gã chỉ là cái xác khô không còn tí máu nào, cả tinh huyết và hồn phách đều bị Thạch Huyết thu lấy. Phía trên xác gã mấy chục trượng, Nguyên Hạo đang cầm Thạch Huyết cười nhạt với Phong Ảnh:

- Tên này to con mà nhát thật, ngươi vừa hù dọa hắn tí mà té từ trên trời xuống chết rồi. Tiên nhân như thế thật hiếm nha.

Nguyên Hạo khinh bỉ một phen rồi thu túi trữ vật của luôn tên to xác lại rồi cùng Phong Ảnh trở về Lạc thành. Lần chiến đấu này hắn đã thử nghiệm được Thạch Huyết lần Phong Ảnh khá thành công. Sức mạnh của linh bảo như Thạch Huyết là không thể chối cãi, chém giết Ngưng Khí như cắt đậu hũ như thế thì hắn còn sợ gì nữa. Ngoài dự liệu là Phong Ảnh lại có sức dọa nạt như thế, Nguyên Hạo lí giải rằng bọn này tu vi còn thấp lại là tán tu nên chưa tiếp xúc nhiều với mấy thứ âm hồn này nên mới tạo ra hiệu ứng như vậy. Đối với đối thủ tu vi cao hơn thì hắn phải suy tính lại mới được.

P phía trên tường thành lúc này, Trần Mưu và thành chủ đang kích động đến rơi lệ. Bọn họ đã đánh đuổi được ba tiên nhân nha, một tiên nhân đáng sợ hơn trăm vạn đại quân địch rất nhiều. Đây đúng là thắng lợi vĩ đại nhất lịch sử Lạc thành rồi, trở thành giai thoại truyền kỳ cả An Nam quốc sau này a. Khi nhìn thấy bóng dáng của Nguyên Hạo từ xa bay hướng về thành, toàn bộ quân lính và dân chúng nhất nhất hoan hô vang dội. Tiếp sau, không ai nhắc ai, tất cả đều quỳ xuống vái lạy khiến Nguyên Hạo hắn cũng ngỡ ngàng.

Thành tiên có thể tay nhuộm máu hàng vạn cốt khô, cũng có thể cứu rồi muôn ngàn sinh linh vô tội. Tất cả vốn dĩ... Chỉ là trong một ý niệm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Viếng thăm Hắc Báo trại

Buổi tối hôm nay Lạc thành khác hẳn với mọi ngày, ai ai cũng hân hoan nô nức. Sự lo lắng ngoại xâm đã hoàn toàn bị niềm tin mãnh liệt thay thế. Nguyên Hạo tiên nhân, cái tên này sẽ khắc sâu vào tâm khảm của toàn bộ con dân Lạc thành mãi mãi. Lúc này, tại trang viên của phủ thành chủ, các tầng lớp cao cấp quan viên tướng lĩnh đều có mặt để dự buổi tiệc chúc mừng chiến công của Nguyên Hạo. Tiếng đàn ca, âm thanh tụng niệm chúc mừng không dứt, thật là một khung cảnh hoan hỉ mười phần. Trong đó, nhân vật chính buổi tiệc của chúng ta đang ngồi trên bàn tiệc cao cấp nhất cùng với Trần Mưu thông soái, thành chủ và cha con Khương Thiên. Sắc mặt hồng hào phấn chấn, Trần Mưu cao hứng đứng dậy gơ ly rượu ôm quyền với Nguyên Hạo:

- Ly rượu này mặc tướng xin thay mặt dân chúng Lạc thành kính mời Nguyên Hạo tiên nhân. Cảm tạ người đã vì đại nghĩa mà chiến đấu đánh lui cường địch.

Thành chủ một bên cũng cung kính đứng dậy, thần thái trang nghiêm nâng ly thể hiện sự tôn kính từ tận đáy lòng của mình. Thế nhưng Nguyên Hạo lại không thích không khí như vậy, hắn khách khí vài câu cho qua rồi dắt Khương Thiên trốn mất dạng. Chỉ tội cho Khương Thượng, lão phải ở lại hầu rượu hết người này đến kẻ khác cho đến tận khuya mới được thả về. Cho dù linh hồn thần nhân, nhưng thân thể gã lại chưa tu luyện miêng nào nên hậu quả thế nào có thể tưởng tượng được. Nghe nói đến tận ba ngày sau lão mới bỏ nổi xuống giường. Sau sự kiện đó, cứ mỗi lần thấy bóng dáng Nguyên Hạo là

lão lại nổi xung thiên lên la mắng dữ dội.

Mười ngày sau trận chiến, mọi thứ vẫn rất yên ổn thái bình, không hề thấy bóng dáng tên nào của bọn Hắc Báo đoàn đến trả thù. Thậm chí, đến cả hai mươi vạn quân Triệu Lương phía ngoài Lạc thành cũng không hề có chuyển động nào. Giống như họ đến đây chỉ để cắm trại du lịch thưởng ngoạn phong thổ An Nam mà thôi. Phía Lạc thành thì vẫn nghiêm ngặt phòng bị, quân sĩ không vì những dấu hiệu đó mà lơ là tí nào. Bên trong biệt viện của Nguyên Hạo lúc này, Khương Thượng đang trong quá trình đột phá quan trọng. Xung quanh lão là hai mươi mấy viên linh thạch hạ phẩm mà Nguyên Hạo tìm được trong túi trữ vật của ba tên tiên nhân Hắc Báo đoàn.

"Răng rắc"

Tiếng xương khớp của lão vang lên giòn giã, chất nhầy nhựa cũng ứa ra khắp người y hết lần Nguyên Hạo tẩy kinh phạt tủy trước đó.

- Chúc mừng nghĩa phụ đã thành công tiến vào Ngưng Khí kỳ.

- Chúc mừng cha đã thành tựu tiên nhân.

Nguyên Hạo và Khương Thiên đứng im lặng quan sát một bên suốt năm canh giờ mừng rỡ chạy lại chúc mừng. Nhờ vào linh thạch, Khương Thượng đã thành công tiến vào Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất. Thế nhưng khuôn mặt lão lại bình thản, không có chút gì vui mừng cả. Đối với chuyện tu luyện lại từ đầu này lão xem cũng như hít thở mà thôi. Khương Thượng lắc đầu cảm thán:

- Không ngờ giờ lại trở về Ngưng Khí haiz. Mà thôi, có thể sống lại tốt rồi, chỉ cần ta cố gắng sẽ sớm lấy lại tu vi ngày xưa.

Nói ra cũng chỉ để an ủi chính mình thôi, bản thân lão cũng hiểu quá khứ và hiện tại của mình cách biệt nhau còn hơn trời và đất nữa. Nhìn thấy Khương Thượng buồn bã hoài niệm, Nguyên Hạo tiến lên vỗ vỗ vai lão tươi cười an ủi:

- Nghĩa phụ đừng buồn như thế, người phải lo mà chuyên tâm tu luyện đi. Nên nhớ giờ con là Ngưng Khí tầng bảy nha, người mới tầng thứ nhất thì e mặt lắm đấy. Không chịu phấn đấu thì mai một con cháu nó vượt mặt hết thì....

- Thì cái đầu nguoi.

Khương Thượng hung hăng cốc đầu tên bất hiếu này một cái, nguoi biết thế nào là an ủi không hả. Đúng là hồ xuồng đồng bằng bị chó khinh. Mấy đứa bây cứ đợi đấy, lão tử mà hồi phục tu vi thì ta túm đầu từng thằng cho biết tay. Thấy lão đã lấy lại tinh thần, Nguyên Hạo cười lớn bốn cọt:

- Con không biết mấy lời ướm ắt đâu nhưng bây giờ không phải tâm tình người đã tốt hơn rồi sao. Nam nhi thì có gì phải hoài niệm quá khứ cơ chứ? Bây giờ thân thể của người còn tốt hơn trong quá khứ, thành tựu tương lai chắc chắn sẽ hơn xa bây giờ. Nghĩa mẫu biết được cũng rất cao hứng vì người a.

- Khụ khụ con nói cũng... chí lý đó. Chúng ta nên cố gắng nhiều hơn nữa.

Nhắc đến vợ mình, Khương Thượng mặt đỏ như gấc. Thì ra tính e thẹn của Khương Thiên là di truyền từ lão nha. Sống không biết bao nhiêu vạn năm rồi mà còn thế, Nguyên Hạo lần này thật sự muốn viết chữ phục với nghĩa phụ của mình rồi. Nhìn Nguyên Hạo khuôn mặt vắn vẹo, cố nén không cho bật cười; lão hừ lạnh một tiếng rồi cố ý chuyển đề tài chú ý sang chuyện khác:

- Được rồi, không đùa giỡn nữa. Hạo nhi, tình hình phía Hắc Báo đoàn sao rồi? Bọn chúng có động tĩnh gì không?

Nghe nghĩa phụ hỏi chuyện, Nguyên Hạo lập tức nghiêm túc lại hỏi đáp:

- Thừa nghĩa phụ, Phong Ảnh vẫn đang theo sát hang ổ của bọn chúng. Cuộc chiến giữa Hắc Báo đoàn và Phi Ưng đoàn đang đến hồi khốc liệt. Phi Ưng đoàn tu vi lẫn quân số ít hơn nên hiện tại đã chuyển sang phòng ngự rồi. Con đoán chừng nếu không có biện pháp đột phá nào thì cao lắm hai tuần nữa họ sẽ bị đánh bại thôi.

Thì ra không phải đám nguoi Nguyên Hạo bị động chờ địch đến mà họ ngược lại đang theo dõi từng hành tung của đối thủ. Ngay sau khi thu được linh hồn của tên to xác chết trốn thoát ra thì Khương Thượng và Nguyên Hạo đã dùng bí thuật để tìm hiểu thông tin về Hắc Báo đoàn một cách tường tận. Thật bất ngờ là Hắc Báo đoàn căn cứ cơ sở lại không xa An Nam quốc, nó nằm trong dãy Hành sơn thuộc Lương quốc. Từ Lạc thành nếu dùng phi kiếm phi hành hạ phẩm để phi hành thì tốn năm canh giờ mới đến được, còn đối với siêu quái vật tốc độ Phong Ảnh thì chỉ cần ba mươi phút thôi. Nguyên Hạo để Phong Ảnh truy tìm đến tổng đà thu thập tình báo vì hẳn có thể câu thông với Phong Ảnh dễ dàng. Phong Ảnh thấy gì sẽ truyền về cho hẳn tất cả, thứ vị là Phong Ảnh có thể cảm nhận được cả tu vi của kẻ địch nữa. Suốt ba ngày đầu, nó liên tục thám thính địa hình bố trí, những nơi mai phục, giờ giấc hoạt động của Hắc Báo đoàn. Với khả năng ẩn nặc quỷ dị của mình, Phong Ảnh thậm chí bay qua bay lại trước mặt tên trưởng đoàn Hứa Minh mà hẳn chẳng hề hay biết gì. Đáng tiếc Phong Ảnh không có khả năng chiến đấu, nếu không thì nó có thể đồ sát cả một đoàn đội nhanh chóng mà không ai phát hiện ra được chút dấu tích nào. Nguyên Hạo khá bất ngờ về qui mô của Hắc Báo đoàn, bọn chúng chỉ gồm khoảng năm mươi tên. Trong đó, Ngưng Khí sơ kỳ chiếm đa số đông đảo, Ngưng Khí trung kỳ tầm mười mấy tên. Bọn chúng hình thành tổ đội hoạt động nhỏ giống như ba tên mà Nguyên Hạo đã gặp, nghĩa là một tên Ngưng Khí trung kỳ làm chỉ huy cho hai, ba tên Ngưng Khí sơ kỳ lâu la. Tổ chức như vậy là vì Hắc Báo đoàn có rất nhiều mối liên lạc trong Hành sơn thập quốc. Mỗi ngày Phong Ảnh đều thấy các tổ đội bận rộn bay đi bay về liên tục để thực hiện hoặc lĩnh thưởng khi hoàn thành xong nhiệm vụ. Nghĩ đến số của cải mà bọn chúng miệt mài tìm kiếm như những con ong thợ thì đôi mắt Nguyên Hạo sáng lên. Tên này vẫn còn mơ mộng tưởng tượng về mấy vạn linh thạch cất giấu trong bảo khố của Hắc Báo đoàn nha.

Cầm đầu gần năm mươi tên chính là hai tên Ngưng Khí hậu kỳ, một là Hứa Minh và một tên phó đoàn Ngưng Khí tầng bảy tên Tăng Phủ. Bình thường

hai tên này đều bề quan bên trong mặt thất của đoàn trại, chỉ khi có việc đại sự bọn hắn mới lộ diện để xử lý. Chính ngay ngày thứ tư Phong Ảnh tiếm phục thánh thất thì hai tên này đã phải xuất quan ra mặt. Lý do chính là vì Hắc Báo đoàn có mâu thuẫn dẫn đến huyết chiến với Phi Ưng đoàn. Theo những gì bọn lâu la kể lại cho hai tên trưởng phó đoàn thì Phi Ưng đoàn nhắm vào một đoàn buôn lớn đi ngang Lương quốc mà Hắc Báo đoàn cũng đã chạm trán từ tháng trước. Kết quả là khi Phi Ưng đoàn đang cướp bảo thì hai nhóm Hắc Báo đoàn xuất hiện đòi phân chia lợi ích. Nào trên đời có chuyện ngồi không đòi hưởng lộc. Lúc đó Phi Ưng đoàn có vài đoàn đội đang hoạt động gần đây nên khi hai bên đang giằng co thì tiếp viện phía Phi Ưng đến càng lúc càng nhiều. Dựa vào quân số đông áp đảo, Phi Ưng đoàn chẳng những cướp hết vật phẩm còn đánh bị thương bốn tên Hắc Báo đoàn, giết chết hai tên Ngưng Khí sơ kỳ. Vốn dĩ nếu chỉ chết vài ba tên Ngưng Khí sơ kỳ cũng không có gì to tát đến nỗi phó trưởng đoàn phải ra mặt. Nguyên do thật sự là vì con gái của Phi Ưng đoàn trưởng đã từng từ chối lời cầu hôn của Hứa Minh khá nhiều lần. Vì vậy, khi nghe được sự việc, gã liền không do dự tập trung toàn bộ nhân lực tấn công Phi Ưng đoàn nhằm gây sức ép. Từ đó gã có thể ra yêu sách bắt Phi Ưng đoàn giao người và bồi thường thích đáng. Nhưng diễn biến lại không như Hứa Minh tính toán, Phi Ưng đoàn do quân số chỉ khoảng hai mươi người nên liên tiếp bại lui phải rút toàn bộ về căn cứ nhưng lại kiên cường chiến đấu, thà chết không hàng. Hứa Minh cũng không phải ngốc, gã cho thủ hạ vây chặt Phi Ưng đoàn rồi hằng ngày tiến công liên tục tiêu hao dần đối thủ. Đây vốn là phương pháp ít tổn thất và khiến cho đối thủ dần dần mất đi ý chí chiến đấu. Thế nhưng gã năm mơ cũng không ngờ bố cục an toàn của mình lại bị phá vỡ chỉ vì thủ hạ gã đã chọn phải một kẻ không nên đụng đến: Nguyên Hạo.

Sau khi nghe Nguyên Hạo báo cáo tình hình, Khương Thượng lâm vào trầm ngâm chốc lát rồi mới cất lời:

- Vậy theo con chúng ta nên làm gì? Hiện tại bọn Hắc Báo đoàn đang dồn toàn lực đối phó Phi Ưng đoàn nên không có thời gian quan tâm việc bên Lạc thành. Đến khi bọn chúng giải quyết xong đối thủ thì chắc chắn sẽ chia mũi nhọn về chúng ta. Mặc dù chúng chỉ có hai tên Ngưng Khí hậu kỳ nhưng kiên đồng cắn chết voi, chúng ta cũng không thể bảo đảm được an toàn cho dân chúng Lạc thành được trong tình huống tất cả chúng cùng xông lên.

Khương Thượng phân tích khá tỉ mỉ, lão biết Nguyên Hạo không sợ mấy tên Ngưng Khí nhưng với cá tính thẳng thắn này tuyệt không bỏ rơi dân chúng mà rút lui một mình. Ngoài dự đoán của lão, Nguyên Hạo lại tỏ ra cười cợt xem thường nói:

- Hắc hắc, nghĩa phụ lo lắng quá rồi, tên Hứa Minh kia tự cho thông minh lại chọn chiến thuật bao vây tiêu hao địch. Thật ra ngay từ khi chúng giao chiến với Phi Ưng đoàn, con đã có thể từ phía sau đâm bọn chúng một nhát rồi. Lúc đó đội hình bọn chúng sẽ bị rối loạn tạo cơ hội nghịch chuyển cho Phi Ưng đoàn phản công hắc hắc.

Lời Nguyên Hạo chính xác cũng là những gì Khương Thượng lão thắc mắc mấy ngày qua, lão vội vàng hỏi ngay:

- Vậy tại sao con không làm như thế? Cơ hội tốt như vậy trôi qua khiến tình hình bây giờ hoàn toàn nghiêng về Hắc Báo đoàn rồi. Bây giờ chúng ta có đến cũng không thể dễ dàng phá vây được mà bản thân Phi Ưng đoàn giờ cũng bị thương tổn trầm trọng khó có thể phản công được.

Không vội trả lời ngay, Nguyên Hạo nhìn lão cười một cách thâm thúy:

- Là con muốn vậy. Con muốn bọn chúng áp đảo, chỉ có như vậy tên Hứa Minh kia mới sử dụng chiến thuật bao vây. Haha mà nếu đã bao vây thì hắn phải điều động gần hết nhân thủ đến. Nghĩa phụ, người hiểu điều đó là gì không?

Nghe đến như vậy còn không hiểu thì đúng là uống công Khương Thượng lão sống mấy chục vạn năm rồi. Ánh mắt lão sáng lên nhìn Nguyên Hạo. Cả hai cùng nở một nụ cười đầy bí ối, Khương Thiên một bên mù mờ chẳng hiểu gì cả bèn rụt rè lên tiếng hỏi:

- Tại sao hai người lại cười vui vẻ như vậy? Huynh nói đệ nghe không hiểu gì hết? Hai người giải thích rõ đệ nghe đi.

Nguyên Hạo cười lớn vui vẻ bước đến xoa xoa đầu Khương Thiên kháu khỉnh rồi nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Thiên, ý huynh là tên Hứa Minh đó rất đáng yêu. Hắn có gửi quà cho chúng ta đấy. Tối nay mình sẽ viếng thăm Hắc Báo trại để lấy về hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Người không bằng cả phế vật

Một ngày lại vội vã đi qua, bóng tối vĩ đại tiếp tục ngự trị trên toàn Lạc Thần đại lục. Tại Lạc thành ở An Nam quốc, giờ này mọi người đã bắt đầu dọn dẹp các hàng quán để chuẩn bị nghỉ ngơi. Không ai chú ý đến hai đốm sáng vụt ra khỏi phủ thành chủ rồi hòa vào những vì sao trên bầu trời xa kia.

- Oa..Cảm giác bay lượn buổi tối thật tuyệt quá Hạo ca. Ông già, bay đưa với tôi và Hạo ca không?

Thì ra hai đốm sáng bay ra khỏi Lạc thành chính là Nguyên Hạo và cha con Khương Thượng. Do Khương Thiên chưa có tu vi nên chỉ có thể để Nguyên Hạo cõng trên lưng. Vì bản thể vốn là Vĩnh Hằng Chi Vật nên Khương Thiên không thể tu luyện theo công pháp nhân tộc được. Tiểu Vô cũng nói qua hiện tại muốn giúp Khương Thiên chỉ có cách tìm kiếm thiên tài địa bảo thôi. Mà mấy thứ trân quý thì đâu phải như củ cải trắng muốn tìm là có, vì vậy mọi người cũng đành trông chờ vào cơ duyên thôi. Riêng bản thân Khương Thiên lại chẳng hề bận tâm đến việc đó, đối với nó thì có Hạo ca và ông già bảo kê là được rồi. Cậu nhóc suy nghĩ chỉ cần bọn họ mạnh lên thì tài nguyên sẽ dễ dàng tìm được thôi. Đáng thương hai người kia không biết gì, nếu

không sẽ té xỉu hết a. Chúng ta còn cực khổ tranh giành từng cục linh thạch, chủ em lại có ý nghĩa ngồi chơi xơi nước đợi team gánh mình sao chứ. Cho dù mọi người thật sự vì người tìm kiếm thì người cũng nên tự cố gắng phần nào chứ, tại sao lại không có chút khí tiết nam nhi nào vậy hả?

Khương Thượng lão vừa nghe con mình thách đố thì thiếu chút té từ phi kiếm xuống đất. Ông trời của ta, người có biết Nguyên Hạo Ngưng Khí tầng bảy còn ta mới tầng thứ nhất không. Nếu không phải linh hồn lực của ta cao hơn tu vi hiện tại thì làm sao có thể điều tiết linh lực cực kỳ chính xác chứ. Ở Ngưng Khí tầng một này thẳng nào phi kiếm phi hành khoảng cách xa vậy được hả. Tệ bạc hơn nữa là tên Nguyên Hạo kia không biết kính lão đắc thọ tí nào, hần còn giành luôn thanh phi kiếm tốt nhất của tên to xác cho riêng bản thân nữa chứ. Khương Thượng im lặng không nói chỉ liếc mắt qua Nguyên Hạo, hi vọng hần nói lời công bình cho lão. Đúng như lão mong muốn, Nguyên Hạo như thấu hiểu khó khăn của lão nên đã lên tiếng trách mắng Khương Thiên:

- Thiên đệ không được đùa cợt nghĩa phụ như vậy. Dù người có già yếu tu vi mất hết thì cũng không phải chúng ta được quyền lên tiếng.

Móa...Nghịch tử, tu tiên thì cái quái gì già yếu. Già yếu cả nhà người á, đã vậy còn cái gì tu vi mất hết nữa chứ. Người đâu cần xát muối vào vết thương của ta trực tiếp như vậy chứ. Phần uất dữ dội, Khương Thượng điên tiết tăng tốc phóng vèo vèo bỏ xa hai thằng con bất hiếu lại. Nguyên Hạo thấy thế thì vỗ vỗ tay, giọng điệu giáo huấn:

- Thấy chưa Thiên đệ, người ta nói gừng càng già càng cay mà. Nhờ huynh kích thích mà người mới bức phá được như vậy. Phận làm con thật khó tâm a.

Ở xa, Khương Thượng phun ra một búng máu. Lão ngước mặt lên trời gầm lớn khiến màn đêm cũng rung động:

- Nguyên....Hạooooooooo

-

Lúc này tại một nơi sâu bên trong Lương quốc, cuộc chiến giữa Phi Ưng đoàn và Hắc Báo đoàn đang dần đi vào hồi kết. Dù chủ trương phòng ngự từ đầu để lấy yếu địch mạnh nhưng họ cũng chỉ có thể cầm cự trong thời gian ngắn. Đã qua một tuần giao phong, bên phía Phi Ưng đoàn vẫn chưa có người tử vong, bị thương thì có vài người và tất cả đều còn khả năng chiến đấu. Để được kết quả này, phía Phi Ưng đoàn đã tổn hao rất nhiều phù lục, bẫy rập và thậm chí phải kích nổ cả pháp khí của mình. Bạch Vũ, Phi Ưng đoàn trưởng, có tu vi Ngưng Khí tầng bảy đang quan sát bố cục bao vây của Hắc Báo đoàn. Bản thân lão cũng là một đẳng kiều hùng nhưng vì thương yêu con gái nên buộc phải đắc tội với Hứa Minh. Chỉ có điều chính gã cũng không ngờ tên kia lòng dạ độc ác lại mượn chuyện tranh chấp để chèn ép lão.

- Phụ thân, hay là người chấp nhận đề nghị từ gã cho Hứa Minh đi. Như vậy Phi Ưng đoàn chúng ta sẽ thoát khỏi tai kiếp lần này. Tiểu nữ thật bất hiếu, vì mình mà liên lụy đến biết bao huynh đệ trong đoàn.

Một thiếu nữ tuổi tầm mười tám từ trong đám người đi ra, hai mắt đỏ lên cầu xin. Nàng chính là Bạch Liên, báu vật trong lòng Bạch Vũ lão đồng thời là đối tượng mà Hứa Minh theo đuổi bấy lâu nay. Nhìn con gái yêu quý của mình mà nội tâm của Bạch Vũ dần xé đứt dỗi. Không người cha nào lại có thể đem con gái mình bán đi được. Đang lúc do dự không biết phải làm sao thì một lão giả lên tiếng:

- Đoàn Trưởng, chúng ta ngàn lần không nên đáp ứng bọn chúng. Không nói đến yêu cầu bồi thường mà bọn chúng đưa ra hết sức quá đáng, lão không tin là bọn chúng sẽ dễ dàng buông tha cho chúng ta. Với tính cách gian hiểm xảo trá của tên Hứa Minh, một là chúng sẽ ra tay giết sạch chúng ta, không thì cũng bắt chúng ta làm tôi tớ cho Hắc Báo đoàn bọn chúng. Đường nào cũng chết thì há để bọn chúng dễ dàng toại nguyện. Nếu muốn tiêu diệt Phi Ưng đoàn chúng ta thì chúng phải trả một cái giá thật đắt.

- Đúng vậy đoàn trưởng, tất cả anh em chúng tôi không phải loại ham sống sợ chết, cùng lắm thì liều một trận với bọn chúng thôi.

- Đúng thế, lão tử cũng liều mạng.

...

Ngay sau khi lão giả đưa ra ý kiến của mình thì gần như toàn bộ anh em Phi Ưng đoàn đều đứng dậy hưởng ứng. Bị bao vây chèn ép suốt một tuần, bọn họ đã không còn tâm lý sợ hãi nữa mà thay vào đó là sự điên cuồng muốn sống mái với kẻ thù. Nhìn lòng người như vậy, Bạch Vũ thấy huyết khí mình sôi sục, mọi ưu tư lập tức bị xóa sạch. Đúng vậy, giờ phút này còn hơn thua được mất cái gì nữa chứ. Chúng ta không có viên binh thì dù từ thủ cũng có được gì. Cứ xông ra đồng quy vu tận với bọn chúng biết đâu còn có cơ hội. Nghĩ vậy, Bạch trưởng đoàn khí thế hồi phục mạnh mẽ, ánh mắt long lên, nắm chặt thanh đao hô lớn:

- Sĩ khả sát, bất khả nhục, cảm ơn các vị anh em đã thức tỉnh Bạch Vũ ta. Có thể trận đánh này sẽ là trận chiến cuối cùng của chúng ta, nếu còn có kiếp sau chúng ta sẽ tiếp tục là huynh đệ. Bây giờ, tất cả hãy chuẩn bị sẵn sàng cùng ta xông ra giết địch.

- Giếtttttttt

- Giếttttttttt

Tất cả đều cầm lấy vũ khí, ánh mắt đỏ ngầu, đồng thanh gầm lên đầy khí thế. Chết thì đã sao? Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, cô gái trang điểm vì người mình yêu mến. Khi tinh thần cao cực điểm, Bạch Vũ xoay người dẫn đầu cả Phi Ưng đoàn chuẩn bị xông pha thì một tiếng cười khinh bỉ vang lên phía sau. Mọi ánh mắt lập tức quay ngoắt lại chỉ thấy một bóng trắng mờ ảo âm u khiến cả đám người rét lạnh.

- Hắc hắc Bạch đoàn trưởng, ngài tuy dũng mãnh nhưng lại ngu ngốc không tả nổi. Thật không xứng làm người lãnh đạo, chính là phế vật không hơn

không kém tí nào nha.

Àm... Cả hai chục người choáng váng suốt ngã hết ra đất, con ma này vừa xuất hiện đã chửi người không thương tiếc thế này. Nhiều người không giữ được bình tĩnh định dùng pháp khí tấn công nhưng đột nhiên Bạch Vũ bước ra giờ tay chặn mọi người lại.

- Tất cả không nên khinh cử vọng động, nếu như con ma này muốn hại chúng ta đã ra tay khi tất cả quay lưng không đề phòng rồi. Không cần thiết phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Lão vừa dứt lời, mọi người Phi Ứng đoàn đều giật mình gật gù thấy hợp lí. Tuy nhiên ánh mắt vẫn e ngại đề phòng đề xuất thủ bất cứ lúc nào. Bạch Vũ thấy huynh đệ trong đoàn đều dùng tay thì gật đầu nhẹ rồi quay sang bóng trắng ôm quyền:

- Tại hạ vô tri, không biết ma nhân đến đây có dụng ý gì? Vì sao lại kích bác tại hạ như vậy?

Bóng trắng, chính là Phong Ảnh, lại ồ ồ vang lên một thanh âm trầm đục rộn người đáp lại:

- Hừ, người thân là trưởng đoàn mà mắc quá nhiều sai lầm khiến cả Phi Ứng đoàn diệt vong thì không xứng là phé vật thì là gì?

Bạch Vũ ngó người ra, ta hại anh em trong đoàn lúc nào cơ chứ. Cắn chặt răng, lão nhin xuống hỏi lại:

- Bạch Vũ ta cả đời cống hiến vì mọi người trong đoàn, họa phúc cùng chịu, vốn không hai lòng. Không hiểu vì sao người lại nói thế, xin rửa tay lắng nghe.

Mặc kệ thái độ không phục của tên đoàn trưởng, Phong Ảnh bật cười trào phúng một tràng dài rồi cất một giọng dầy dãi mỉa mai:

- Người không sai? Vậy ai đã ba lần bảy lượt từ chối hôn ước của tên Hứa Minh khiến hán ghi hận? Ta không nói người phải chấp nhận gả con mình cho hán nhưng người đã tranh phong với Hắc Báo đoàn bao nhiêu năm, cũng đã rõ ràng bọn chúng là loại người gì rồi. Thế mà tâm tư phòng bị một chút cũng không có, kết quả là khi Hắc Báo đoàn tấn công thì chỉ biết bị động phòng ngự chờ chết thôi. Thứ hai, người chấp nhận chiến thuật tử thủ, vậy người có tính đến tương quan tài nguyên lực lượng chưa? Phía Hắc Báo đoàn điều động tám thành lực lượng cũng đông hơn các người gấp đôi rồi, tài nguyên vũ khí, phù lục thì khỏi bàn đến nữa. Đã rõ mình thua sút như vậy mà không sớm phá vòng vây còn trụ lại cái căn cứ nhỏ bé này há chẳng phải chờ người ta giết vào sao? Điều cuối cùng, người đã rõ ràng đối thủ đang dùng bao vây chiến, bọn chúng chính là chờ đợi các người không giữ được bình tĩnh xông ra để một lưới diệt sạch. Từ chỗ phòng ngự lại trở thành kẻ tấn công để người ta phục kích, ta không biết nào người có bị nước vào hay không nữa? Khí tiết đáng giá lắm sao? Ta khinh, trong mắt ta các người chỉ là bọn hữu dũng vô mưu, một bọn thiếu thân lao đầu vào lửa mà thôi. Bao nhiêu đó lý do không biết đã đủ để gọi người là phé vật hay chưa? Thậm chí ta thấy người ngay cả phé vật cũng không bằng nữa.

- Ta.... ta....

Bạch Vũ thấy trước mắt mình tối sầm lại thiếu điều ngất đi. Lão cả đời uy vũ, cùng huynh đệ đánh ra được cơ nghiệp Phi Ứng đoàn. Không ngờ chính tay mình lại là người phá hủy tất cả mọi thứ. Đúng như tên ma nhân nói ta cả phé vật cũng không bằng nữa. Tinh thần lão suy sụp nhanh chóng, hai chân khụy xuống, không còn ý chí chiến đấu gì nữa cả. Lúc này, Phong Ảnh lại hừ một tiếng rồi đổi giọng hòa hoãn hơn:

- Người cũng biết tội lỗi của mình rồi thì tốt? Bây giờ ta đến đây chính là ban cho các người một cơ hội hay nói thẳng ra là mở lòng từ bi cứu lấy các người á.

Canh ba đêm tại Hắc Báo trại, do Hứa Minh đã huy động gần hết lực lượng vây đánh Phi Ứng đoàn nên chỉ để lại hai tiểu đội một trong một ngoài canh giữ căn cứ. Chỉ với tám tên Ngưng Khí phải bảo hộ cả một khu trại rộng lớn nhìn có vẻ quá sức. Dù có thần hồn quan sát đi chăng nữa thì với tu vi của họ cũng không thể sử dụng nhiều và phạm vi kiểm tra cũng khá khiêm tốn. Chỉ có điều địa thế của Hắc Báo trại khá hiểm trở, các đoàn đội khác muốn đột kích đều gặp khó khăn nhất định. Bởi vì thực lực của Hắc Báo đoàn cũng thuộc dạng trung bình nên không có chuyện gì lớn thì các thế lực khác cũng không ai rảnh mà đi trêu chọc họ. Cho nên công việc canh gác đối với hai tổ đội này thực chất là hết sức nhàn nhã. Bốn tên đi tuần tra vòng ngoài hờ hững chậm rãi đi vòng qua lại xung quanh trại. Nếu có gì bất thường bọn chúng sẽ bắn pháo hiệu cho đồng bọn biết ngay. Còn giữa hai tiểu đội thì cứ một canh giờ đội bên ngoài sẽ thông báo cho bên trong biết tình hình có vấn đề hay không. Đáng thương thay! Cả tám tên này không hề biết đêm nay "ác quỷ" sẽ đến viếng thăm bọn chúng.

- Ái chà, không ngờ son trại bọn này lại to lớn như thế. Đoán chừng bọn chúng cất giấu rất nhiều của cải đây hắc hắc Hạo gia ta sắp phát tài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Ác quỷ đến

- Theo thông tin từ Phong Ảnh thì tên Lưu Minh kia để lại hai tiểu đội nhỏ canh gác Hắc Báo trại. Hắc hắc thực lực bọn này cũng là yếu nhất, xem ra lũ Hắc Báo đoàn này không hề sợ hãi kẻ khác đến đánh cướp căn cứ của chúng nha.

Nguyên Hạo cười cợt bình luận. Theo phán đoán của hắn, tên Lưu Minh này thuộc dạng người tiểu nhân, mưu kế thâm hiểm nhưng do Hắc Báo đoàn của bọn chúng hoành hành không gặp khó khăn gì nhiều trong mấy năm qua khiến chúng sinh lòng tự mãn. An nhàn quá lâu sẽ sinh ra lơ là, dễ ca ca dạy cho các người một bài học quý giá hắc hắc.

- Mặc dù những tên ở lại không mạnh nhưng nếu tất cả chúng tập trung lại thì người đối phó nổi sao? Nên nhớ chúng ta đang ở căn cứ địa của đối thủ, thế nào bọn chúng cũng có lá bài tẩy phòng ngự khi bị địch tập kích. Ta còn chưa nói nếu chúng phát hiện ra chúng ta sẽ thông báo nguy cho tên Lưu Minh biết. Lúc đó bọn chúng sẽ nhanh chóng đưa viện quân trở về. Trong tình huống đó kế hoạch của người mới bước đầu đã thất bại rồi.

Khương Thượng sắc mặt nghiêm túc phân tích tình hình, lão kinh nghiệm sống rất nhiều nên phi thường cẩn trọng. Mặc dù Nguyên Hạo thông minh mưu lược nhưng lão vẫn cho rằng hắn còn quá non nớt và thiếu sót để có thể sinh tồn trong thế giới tu tiên này. Ngược lại với dự đoán của lão, Nguyên Hạo nghe xong khuôn mặt vẫn tỉnh queo, còn hơi chút hồ hững nữa chứ. Từ trong tay áo lấy ra Thạch Huyết, lúc này ánh mắt Nguyên Hạo mới trở nên lãng lẹ ác liệt hơn.

- Lần trước lo lắng việc ảnh hưởng đến dân chúng vô tội và lần đầu thực chiến nên con mới dùng mưu lợi dụng kéo dài thời gian chiến đấu. Lần này thì cứ để Thạch Huyết ra tay thoải mái, bọn Hắc Báo đoàn này việc ác nào cũng làm chết không hết tội hắc hắc.

Thạch Huyết cũng rung lên như tờ về hào hứng đồng ý với lời của chủ nhân mình. Thanh chủ thủ này càng ngày càng bộc lộ linh tính của nó rõ ràng hơn.

- Vấn đề mà nghĩa phụ nhắc nhở là chính xác nhưng người quên chúng ta có những ưu thế hơn người sao hắc hắc. Chúng ta có vị từng là thần nhân cấp và một cao thủ tài nghệ vô song mang theo thanh chủ thủ chém địch như chém bùn thì có gì phải sợ nữa chứ?

Nguyên Hạo tự tin mười phần hất cằm lên tỏ ra phong thái cao thủ tịch mịch nhưng Khương Thượng bên cạnh lại lắc đầu cười khổ không thôi.

- Ta nghĩ con đã làm rồi, kinh nghiệm phải có thực lực tương xứng mới được. Ta giờ chỉ làm vương tay vương chân con thôi. Vì vậy, nghĩa phụ và tiểu Thiên sẽ cố vũ trụ uy cho con từ xa. Cố lên con trai!

- Ách

Nguyên Hạo cảm giác như đang ăn phải ruồi vậy, mới vừa hồ báo tuyên bố quét ngang tất cả xong giờ nghĩa phụ lại làm mất sĩ khí như thế. Hắn vừa định lên tiếng thì Khương Thượng lại tiếp lời:

- Con đừng đùa cợt nữa, mau xử lý nhanh bọn chúng đi. Nhớ dùng bí thuật che dấu khí tức mà ta đã dạy để tiếp cận bọn chúng. Ta sẽ ở lại đây bảo vệ tiểu Thiên.

Nghe nghĩa phụ nói thế, khuôn mặt Nguyên Hạo trở nên nghiêm túc hẳn lên. Hắn không nói gì mà chỉ gật đầu nhẹ rồi quay lưng biến mất vào màn đêm tối tăm. Chỉ một lúc sau, hắn đã áp sát tên Ngưng Khí sơ kỳ đầu tiên. Dù cấp độ chênh lệch nhưng muốn một chiêu hạ sát đối thủ không phải là chuyện đơn giản. Hiểu rõ điều này, Nguyên Hạo tỏ ra hết sức nhẫn nại. Hắn vẫn bất động tiềm phục dù tên kia đã tiến đến rất gần rồi.

"Xoẹt"

Khi tên lính tuần tra vừa quay đầu đi thì phía sau gã tiếng gió nhẹ rít lên. Vài giây sau, gã chỉ còn là một cái xác khô, thậm chí linh hồn cũng bị thôn phệ mất.

- Đã xử lý xong một tên, bây giờ hồi phục linh lực rồi giải quyết những kẻ còn lại thôi.

Mặc dù chỉ điều khiển Thạch Huyết một thời gian khá ngắn nhưng sắc mặt Nguyên Hạo đã tái nhợt đi đôi chút. Linh lực và linh hồn lực cần thiết để vận dụng linh bảo là rất lớn so với tu vi Ngưng Khí kỳ. Chính vì vậy nên chẳng ai dám phá của mà đem linh bảo cấp cho đệ tử Ngưng Khí sử dụng cả. Cũng giống như việc đưa súng trường cho trẻ em vậy. Chúng chỉ có thể bắn một phát rồi lăn ra kiệt sức, sau đó thì mặc cho kẻ thù chà đạp. Đến bây giờ, Nguyên Hạo mới cảm nhận rõ được lợi ích của Hư Vô điểm. Mỗi khi linh lực hao tổn thì hắn chỉ cần huy động cái trạm năng lượng này là được bơm đầy trở lại thôi, kể cả linh hồn lực cũng thế. Nhờ vậy mà chỉ sau vài phút, hắn lại khôi phục lại trạng thái tốt nhất. Có thể nói, nếu cùng cấp độ mà đánh nhau với Nguyên Hạo chính là chịu ngược đãi rồi. Cứ tưởng tượng đánh nhau suốt cả trăm hiệp, người thì sức lực cạn kiệt, đứng còn không vững trong khi đối thủ thì cứ sung mãn như được uống thuốc kích dục thì chiến cái rắm gì nữa. Cứ với chiến thuật như cũ, Nguyên Hạo nhanh chóng giải quyết ba tên còn lại không chút khó khăn. Ngay cả tên đội trưởng Ngưng Khí trung kỳ cũng không thể thoát khỏi số phận bị diệt sát. Đến khi chết gã cũng không hiểu lý do tại sao đối phương mạnh như vậy lại phải đánh lên mình. Thật là đáng thương, Nguyên Hạo ta vô tội a. Nếu ca đây mạnh vậy thì cần chi núp lùm ẩn sau lưng như thế, ca chỉ được cái điều kiện hơn người tí thôi. Chỉ là có cây linh bảo hơi bá tị và linh lực buff hoài không cạn thui nha. Xử lý xong tiểu đội đầu tiên, Nguyên Hạo truyền tin báo cho Khương Thượng và Khương Thiên để cùng hội họp lại.

- Bọn này quá kém, không xứng làm đối thủ của con chút nào

Vừa gặp nhau, Nguyên Hạo hắn lại thể hiện ra dáng vẻ hận đời vô đối vốn đã là chiêu bài của mình.

- Khụ khụ, làm người nên khiêm tốn thôi Hạo nhi à. Thế giới này cường giả như mây, nguy hiểm trùng trùng. Chỉ cần sơ sẩy một tí thôi cũng có thể bồi theo cái mạng nhỏ này rồi.

Khương Thượng lắc đầu không hài lòng. Thằng con nuôi này của lão từ khi nào đã bị bệnh tự kỷ ngạo mạn như vậy rồi.

- Hắc hắc, nghĩa phụ chắc đang nghĩ con đang ảo tưởng về sức mạnh của mình đúng không? Giữa cha con với nhau tại sao con phải nói những lời khách

sáo dối lòng cơ chứ? Theo quan niệm của con, muốn trở thành cường giả thì phải biết thực lực mình ở đâu. Con không phải vì đánh thắng những tên vừa rồi mà tự cao, chỉ là con thấy bọn chúng không xứng làm đối thủ của mình. Tại sao? Tại vì bọn chúng tự buông lỏng không cảnh giác, những kẻ như vậy làm sao tồn tại. Sur từ vô thố cũng dùng hết sức của mình, bọn chúng phải hiểu làm chuyện gì cũng phải hết sức chú tâm và thận trọng. Nếu chúng cẩn thận và có phương pháp tuần tra chặt chẽ hơn thì có lẽ con đã gặp rất nhiều khó khăn chứ không thoải mái như vậy. Điều cuối cùng quan trọng nhất là cường giả thì phải có trái tim dũng cảm. Con sẽ không vì đối thủ mạnh mẽ thế nào mà chùn bước. Nếu không có ý chí chiến đấu cầu thắng thì dù chưa đánh thì cũng coi như chúng ta đã thua rồi. Giờ con sẽ vào xử lý tiểu đội bên trong trại. Nghĩa phụ ở ngoài nếu có động tĩnh gì thì truyền âm cho con ngay nhé.

Dứt lời Nguyên Hạo đạp lên phi kiếm lạng lẽ bay vút lên tiem nhập vào Hắc Báo Trại. Khương Thượng nhìn theo bóng lưng đứa con mà lòng đầy tư vị.

- Bản tâm cường giả sao?

Đúng rồi, cả đời lão chưa từng dám đối chiến với những kẻ thù hùng mạnh. Bởi thế nên lão cố gắng mãi vẫn chỉ là tên đệ tử ngoại môn quên không tiền đồ, không có hi vọng thăng tiến. Chỉ đến khi gặp mẹ của Thiên nhi, lão mới thật sự bất chấp tất cả mà chiến đấu. Không biết trong mắt nàng, ta có phải một hảo hán từ không? Đời mất lão nhòa đi, hình ảnh người con gái một mình ngăn chặn cả hàng ngàn tên cường giả để che chở cho phu quân và nhi từ bỗng tái hiện về.

- Xin lỗi Tuyệt nhi! Ta là tên hèn nhát, ta có lỗi với nàng. Đáng lý ra ta nên ở lại cùng nàng chiến đấu đến cùng.

Khương Thượng thôn thức, tự trách và cay đắng. Nhưng khi lão sắp sụp đổ thì cánh tay Khương Thiên đã nắm chặt lấy ông.

- Ông già, ông không nên tự trách mình như thế. Trong mắt tôi, Nguyên Hạo ca và ông đều là những anh hùng thật sự. Tôi biết ông có thể ở lại cùng sống chết với mẹ nhưng ông đã lựa chọn vì tôi mà đào thoát. Nội tâm của ông lúc đó đau đớn và dằn xé như đến mức nào tôi có thể hiểu được. Cần phải có dũng khí hơn người mới có thể đưa ra quyết định như vậy. Ông là người cha tốt nhất, là nam nhi đỉnh thiên lập địa trong lòng Thiên nhi. Nam nhi đồ máu chữ quyết không đồ lệ, tôi và ông hãy cùng nhau phấn đấu, cùng đánh lên thần giới cứu lấy mẹ. Không thành công thì thành nhân, Khương gia chúng ta không có kẻ sợ chết.

Xiết hai nắm đấm lại, Khương Thượng thở ra một hơi rồi đặt hai tay lên vai đứa con mình. Đứa con ông từng cho là yếu đuối cần được bảo vệ bây giờ lại là người kéo vực tinh thần ông dậy từ hố sâu. Thiên nhi của cha, con đã bắt đầu chứng chạc rồi. Cha thật sự rất tự hào về con.

- Cảm ơn con trai, con đã thức tỉnh ta. Con nói đúng, nam nhân Khương gia chúng ta không thể để kẻ khác chà đạp lên tôn nghiêm của mình. Không bao giờ.

Khương Thiên thấy rất vui và tràn đầy động lực. Cả hai cha con khí thế hào hùng chậm rãi đi về phía Hắc Báo trại.

- Ông già, Hạo ca có thể giải quyết mấy tên còn lại không?

Khương Thiên quay sang hỏi nhưng lão cha không trả lời. Sắc mặt lão trở nên nghiêm trọng vô cùng.

- Ai đó?

--

Núp sau một căn nhà gỗ phía trong trại, Nguyên Hạo quan sát hết địa hình một lượt rồi chọn một hướng lao đến.

- Hắc Báo trại, ác quỷ Hạo gia đến đây hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nữ tử Hoa Hoa

- Ta cũng đang thắc mắc ba người các người là ai mà lại dám xông vào nơi này? Có điều câu chuyện của cha con các người khiến ta rất tán thưởng đó.

Một giọng nữ tử thanh thúy vang lên từ rừng cây trước mặt. Khương Thượng tái mặt lập tức lao đến chắn phía trước tiểu Thiên lại. Giờ phút này lão đang vô cùng hối hận vì sự chủ quan của mình. Không ngờ nơi này lại xuất hiện một tên Kim Đan cấp khiến lão không thể phát hiện ra được. Vốn dĩ lúc trước Dưỡng Hồn Thảo chỉ giúp hồi phục được một phần rất nhỏ thương tổn linh hồn Khương Thượng nên hiện tại linh hồn lực của lão chỉ tương đương với Trúc Cơ kỳ mà thôi. Chính vì vậy thần thức lão không thể nhận ra sự hiện diện của cấp độ Kim Đan trở lên được. Sắc mặt Khương Thượng căng thẳng tột độ nhưng lão không dám có hành động gì khác. Chênh lệch thực lực quá lớn thì lão có làm gì cũng không có ý nghĩa gì cả.

- Người không cần căng thẳng như vậy hi hi. Ta chỉ vì hứng thú với câu chuyện của hai phụ tử các người nên mới hiện thân thôi.

Vừa dứt lời, nữ tử đã hiện ra trước mặt cha con Khương Thượng giống như đã đứng ở vị trí đó từ nãy giờ vậy. Cô gái này nhìn tầm hai mươi lăm, hai

mười sáu, dung mạo xinh xắn, vóc dáng thon thả. Nhưng Khương lão tin rằng tuổi thật cô ta không trẻ trung như bề ngoài trông thấy. Từ khi chất thành thực, ánh mắt thâm thúy cộng với tu vi cao cường kia đã chứng minh thêm nhận định của lão. Muốn đạt được tu vi Kim đan ở nơi linh khí và tài nguyên ít ỏi như linh giới này thì dù có là thiên tài cũng không thể thành tựu sớm hơn ba, bốn mươi tuổi được. Có lẽ do tiên tử này thích chú trọng bề ngoài nên đã dùng đan dược bảo dưỡng nhan sắc của mình.

- Tỷ tỷ này thật xinh đẹp quá ông già.

Khương Thiên đột nhiên lên tiếng khiến lão cha và cô gái đều giật mình bất ngờ. Nhưng rất nhanh sau đó, cô ta cười lên khanh khách rất vui vẻ.

- Cậu nhóc này cũng biết nịnh ghê đấy nhĩ hi hi. Tiểu đệ tên gì vậy?

- Đệ tên là Khương Thiên, còn đây là cha đệ tên Khương Thượng. Đệ không có nói dối đâu. Tỷ tỷ thật sự xinh đẹp giống tiên nữ trên trời á.

Nụ cười trên mặt cô gái khi nghe tiểu Thiên trả lời càng ngày càng nồng đậm khiến Khương lão nhìn trở mắt ra. Không ngờ phụ nữ dễ dụ dễ như vậy nha, chỉ vài ba câu khen tặng mà đã cười híp mắt như vậy rồi. Con trai ta quả là có tài mà. Khương Thượng lão cảm thán không thôi. Từ lúc sinh ra đến lớn lão trừ tu luyện ra chưa từng biết đến chuyện nam nữ cho đến khi gặp mẹ của tiểu Thiên. Chính vì thế ở phương diện hiểu biết tâm lý phái đẹp thì kinh nghiệm của lão có khác gì đứa con nít đâu. Thậm chí còn thua cả con nít ở phương diện nịnh hót nữa kìa.

- Hi hi đệ thật là đáng yêu. Tỷ họ Triệu tên là Ái Hoa, đệ cứ gọi là Hoa Hoa tỷ cũng được. Lúc này đệ và phụ thân có nhắc đến thần giới trong lúc đối thoại, thần giới đó là nơi nào vậy? Có thể nói cho tỷ biết được không?

Vừa vuốt má Khương Thiên, cô ta vừa mỉm cười ngọt ngào hỏi chuyện. Vốn Ái Hoa cô cũng không quá quan tâm đến ba tên này. Nhưng do tò mò về địa điểm tên là thần giới kia nên mới hỏi thăm thử. Trong các thư tịch cô cô cũng từng đọc qua khái niệm về những thế giới khác tồn tại độc lập với Lạc Thần đại lục này. Vì vậy, Hoa Hoa mới tỏ ra hứng thú như vậy. Khương Thượng một bên vừa nghe câu hỏi thì biến sắc, những việc này nếu để lộ ra ngoài khác gì đào hố chôn mình đâu chứ. Những kẻ ở linh giới này khi biết chuyện sẽ nhót cha con lão lại để khai thác tất cả kiến thức và tin tức ngay.

- Đệ cũng không biết thần giới ở đâu nữa. Đệ chỉ nghe cha kể lại mà thôi.

Khương Thiên ngậm ngùi trả lời. Từ trong ánh mắt của cậu, Hoa Hoa biết là đứa bé này đang nói thật. Vì vậy ngay lập tức cô ta quay sang nhìn Khương lão.

- Khụ khụ thần giới là một nơi rất xa, tôi cũng không biết là nơi nào nữa. Khi tôi và mẹ của tiểu Thiên bị chia cách thì chỉ biết được thông tin mơ hồ là bọn người đến từ địa phương gọi là thần giới. Tôi cũng đã cố gắng tìm hiểu vị trí nơi đó nhưng không có kết quả gì.

Khương Thượng vừa lên tiếng trả lời vừa âm thầm thở dài trong lòng.

"Thật là may mắn quá. Hên là ta chỉ kể sơ lược cho tiểu Thiên về chuyện của mẹ nó, chứ nếu không thì tiêu thật rồi. Sau này trước khi tiểu Thiên ứng xử được mấy hoàn cảnh này thì ta tuyệt đối không tiết lộ quá nhiều chuyện cho nó mới được."

Mặc dù bị thương tổn trầm trọng nhưng linh hồn lão vẫn là thần nhân. Cộng thêm kinh nghiệm từng trải rất nhiều về những trường hợp tra hỏi nên Khương Thượng không hề lộ ra tí gì dao động nào trong lúc kể câu truyện giả tạo mà lão vừa bịa ra cả. Thoáng chầu mày một tí nhưng rồi nữ tử Ái Hoa cũng nở một nụ cười thật tươi.

- Thì ra mọi việc là vậy. Xem ra hai người muốn tìm được vị trí nơi đó thật không dễ tí nào. Bản thân ta đã đi qua nhiều lãnh thổ khác nhau, đọc nhiều thư tịch địa lý nhưng cũng chưa từng nghe đến địa phương có tên gọi như vậy.

Hoa Hoa đoán chừng phụ tử này có thể nghe nhầm thông tin hoặc bọn người bắt cóc vợ lão này căn bản không để lộ thân phận nơi chốn thật của mình. Mà cũng đúng thôi, một tên trung niên mới Ngưng Khí tăng một và thăng con phạm nhân thì làm sao có thể liên quan đến bí mật về giới diện được. Bản thân mình quá lỗ năng rồi. Nghĩ vậy, nữ tử cũng không hỏi đến chuyện thần giới nữa.

- Hoa Hoa tiên tử, tại sao cô lại xuất hiện ở Hắc Báo trại này vậy? Ta xem chừng tu vi của cô rất cao đi nha. Những nơi này vốn không có gì thu hút cả.

Khương Thượng lập tức lên tiếng hỏi sang chuyện khác. Lão vừa muốn kéo sự chú ý của cô gái này đi, vừa muốn biết tại sao tối nay cô ta lại có mặt ở đây. Nghe câu hỏi của Khương lão xong, Hoa Hoa không suy nghĩ gì mà mỉm cười trả lời ngay:

- Ta cũng có mục đích giống các người thôi, đến cướp Hắc Báo trại hi hi.

- Hai người có khai chỗ cất giấu kho tàng của Hắc Báo đoàn không hả? Để ta bức lên thì hậu quả của người sẽ rất đáng sợ đó.

- Hừ người nằm mơ đi. Dám đột nhập vào Hắc Báo trại bọn ta, đội đoàn trưởng và mọi người trở lại thì người sẽ chết rất thê thảm đó. Khôn hồn thì mau thả bọn ta ra, lão tử sẽ nghĩ tình mà ban cho người cái chết thanh thản nhẹ nhàng hơn.

Móa, hai tên này bị bại não hay sao vậy chứ. Ca ca đang tra khảo bọn chúng thế mà còn mạng miệng hăm dọa ngược lại nữa chứ. Được lắm, đã vậy ca sẽ cho hai đứa này biết thê thảm là như thế nào, cảm giác sống không bằng chết ra sao hắc hắc.

Thì ra đây là Hạo ca của chúng ta. Sau khi giải quyết hai tên Ngưng Khí sơ kỳ, hắn đã ra tay làm bị thương và không chế tên đội trưởng và một tên đội viên còn lại. Tất cả chỉ là vì hắn không biết kho tàng của Hắc Báo đoàn cất giấu ở đâu. Suốt mấy ngày thám thính theo dõi, Phong Ảnh đã theo sát từng người trong Hắc Báo đoàn cũng như lùng sục mọi nơi bên trong trại. Thế nhưng lại không có kết quả gì nên hắn phải trông chờ vào việc moi thông tin từ miệng hai tên này thôi.

- Được lắm, Hạo gia đây cũng muốn xem chúng mày cho tao chết bằng cách nào hắc hắc. Đó giờ tụi bay đã tra tấn giết người làm niềm vui đúng không? Hôm nay để tao cho tụi bay tận hưởng cảm giác đó.

Dứt lời, Nguyên Hạo rút Thạch Huyết ra và cắt một đường trên tay tên đội trưởng cho máu chảy xuống từ từ. Sau đó hắn quay sang nhìn tên đội viên Ngưng Khí sơ kỳ cười lạnh lẽo.

- Cây chùy thủ của tao rất thích uống máu người. Đặc biệt là lũ lang sói chúng mày. Tao sẽ cho nó thưởng thức từng tí từng tí để cho chúng mày cảm giác được sinh mệnh của mình dần dần mất đi. Tao biết tụi bay rất anh hùng nên không sợ đau đớn da thịt đúng không? Hắc hắc cái tao đang muốn là cho tụi bay cảm giác cái chết dần dần trong tuyệt vọng.

Tên đội viên úc này mặt mày đã tái mét. Gã vốn gia nhập Hắc Báo đoàn chỉ để cướp bóc, hưởng thụ mà thôi. Không ngờ hôm nay lại gặp tên ác ma này, gã cảm giác tên thiếu niên này không nói chơi. Hắn thật sự muốn giết người mà. Tên đội trưởng cũng hơi dao động nhưng vẫn mạnh mẽ gào thét:

- Mày có giỏi thì giết tao đi. Tao chết thành ma cũng không tha cho mày đâu.

- Ôi, tao sợ quá. Mày cứ yên tâm đi. Cây chùy thủ của tao trừ hút máu nó còn thôn phệ linh hồn cho tao hấp thu nữa. Linh hồn của tụi mày rất là bổ dưỡng nha hắc hắc. Nên mày không có cơ hội làm ma đâu, nói cách khác mày không có kiếp sau đâu.

Lúc này thì tên đội trưởng run rẩy thật rồi. Tên nhóc này không ngờ... lại là ma tu. Ông trời à, tại sao Hắc Báo đoàn lại chộp vào thứ đáng sợ này chứ. Chết tuy đáng sợ nhưng thân hồn bị hủy diệt còn kinh khủng hơn vạn lần à. Ngã bệt xuống sàn, gã lâu lâu cũng hoảng loạn đến hồn vía lên mây. Những biến đổi tâm lý của bọn chúng đều nằm trong dự tính của Nguyên Hạo, hắn bèn đi đến tóm lấy tên Ngưng Khí sơ kỳ rồi cất tiếng nói như đến từ địa ngục:

- Giờ tao cho mày một cơ hội. Nói cho tao biết kho tàng Hắc Báo đoàn tụi bay cất giấu ở chỗ nào. Khai mau, tính nhẫn nại của tao rất có giới hạn đó.

- Tôi... Tôi không biết...

"Xoẹt"

Khi còn đang lắp bắp thì Nguyên Hạo đã vung tay tung một đòn đao gió cắt đứt một cánh tay của gã. Tên đội viên lập tức ôm lấy cánh tay cụt đầy máu lăn lộn rên la lên:

- Aaaaaaa... Tay..của...tôi

- Cảm ơn, nếu mày còn gào thét nữa thì cánh tay còn lại và hai chân của mày tao cũng cắt nốt. Giờ thì hãy trả lời đi, cơ hội cuối cùng rồi đó.

Thần sắc tên Ngưng Khí sơ kỳ tuyệt vọng như tro tàn. Gã thật sự là không biết kho tàng ở đâu cả. Chuyện cơ mật như vậy ở trong đoàn nào đến tên tiểu tốt như hắn được biết chứ. Nguyên Hạo không thèm nhìn cười cợt:

- Ta cũng từng lăn lộn kiếm ăn từng bữa rất cực khổ nhưng ta chưa từng có ý nghĩ gia nhập vào bè lũ cường đạo. Sai một bước vạn kiếp bất phục. Vĩnh biệt.

Không cần đợi phản ứng của tên đội viên, Nguyên Hạo đã thẳng tay tung một quả cầu lửa thiêu đốt gã ra tro. Xử xong một tên Nguyên Hạo ánh mắt tàn nhẫn liếc sang tên đội trưởng làm gã sồn cả gai ốc.

- Hình như lúc nãy ngươi thách ta ra tay đúng không?

- Không...Không...Tôi không có...

Lúc này máu trên người gã đội trưởng đã chảy khá nhiều khiến tinh táo của hắn giảm sút. Cộng thêm sự sát phạt đầm máu của Nguyên Hạo đã triệt để khiến gã ngã gục. Cuối cùng, tên Ngưng Khí trung kỳ này cũng đành cúi đầu khai địa điểm cất giấu kho tàng của Hắc Báo đoàn ra. Hóa ra địa điểm cất giữ lại ngay phía dưới đại sảnh hội họp của cả đoàn, đúng là nơi ít người nghĩ đến nhất. Có điều theo tên đội trưởng cho biết kẻ thù hộ bảo khó lại là bốn tên Ngưng Khí trung kỳ. Bình thường trong đoàn trừ cấp bậc đội trưởng trở lên không ai biết sự tồn tại của họ. Điểm lợi hại của bốn tên này chính là khả năng phối hợp cực tốt, đủ sức đánh ngang tay thậm chí hạ sát cả Ngưng Khí Hậu kỳ nữa. Đang suy tính phải hành động tiếp theo như thế nào thì Nguyên Hạo bỗng nhận được truyền âm từ Khương Thượng.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đột nhập bảo khố

"Hạo nhi, hiện tại nghĩa phụ và tiểu Thiên đang bị một cường giả khổng chế. Tạm thời tính mạng không có gì đáng lo nhưng hình như ả có ý định tìm kiếm gì đó trong kho tàng của Hắc Báo đoàn. Ta đoán chắc rằng vật mà ả muốn đoạt được không tầm thường. Nếu có thể con hãy vào bảo khố chiếm lợi trước đi. Yên tâm, thuật truyền âm đặc biệt này của ta ả không thể dò xét được đâu."

- Khốn kiếp

Nguyên Hạo không kiềm chế được mà hét lên. Hai tay hấn xiết lại, ánh mắt đỏ ngầu trông vô cùng khủng khiếp. Tên đội trưởng đang quỳ trước mặt thấy cảnh bày sợ muốn vỡ mặt. Gã cứ tưởng mình trả lời có gì sai sót khiến đối phương nổi điên lên. Thế là gã liền dập đầu liên tục khóc lóc van xin:

- Xin đại nhân bớt giận. Tiểu nhân xin nguyện làm trâu ngựa cho ngài, chỉ cần ngài tha cho cái mạng nhỏ này.

Nguyên Hạo thở một hơi ra, lấy lại bình tĩnh. Hắn cúi đầu xuống suy nghĩ gì đó một tí rồi ngược lên nhìn tên đội trưởng mỉm cười quỷ dị:

- Ngươi thật muốn làm tôi tớ cho ta. Dù chết cũng không ân hận?

Tên đội trưởng nhìn thấy ánh mắt tên thiếu niên trước mặt nhìn mình có chút hèn mọn thì chột dạ. Tuy nhiên gã cũng biết nếu giờ bản thân dám từ chối một chữ thì tên ác ma này sẽ không do dự ăn tươi nuốt sống mình ngay.

- Vâng, vâng... Tiểu nhân nguyện cả đời này đi theo đại nhân, không bao giờ hối hận.

Tên đội trưởng vội vàng thề thốt, ít nhất gã cần giữ mạng mình rồi tính tiếp. Nguyên Hạo gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi lấy Thạch Huyết ra.

- Ngươi hiểu chuyện như vậy rất tốt. Bây giờ ta sẽ ký khế ước chủ tớ với ngươi, hãy thả lỏng tinh thần của mình. Nếu linh hồn ngươi có dấu hiệu phản kháng, ta sẽ không ngại cho nó tan biến vĩnh viễn luôn đâu đấy.

Không thể làm gì khác, tên đội trưởng cắn răng gật đầu. Ngay sau đó Nguyên Hạo bắt đầu niệm chú bí thuật, một tia sáng đỏ mang linh hồn lực từ cây chùy thủ bản thẳng vào mi tâm của gã đội trưởng. Đây là một bí thuật đặc biệt được lưu giữ bên trong Thạch Huyết mà hắn mới hiện ra được. Bây giờ có cơ hội ứng dụng thực tế rồi, thật là tiện lợi. Quá trình ký kết khế ước diễn ra khá nhanh chóng, một phần cũng do sự hợp tác của đối phương. Quả thật nỗi khiếp sợ của gã trước Nguyên Hạo là quá lớn nên trong linh hồn tên đội trưởng không hề có bất kỳ sự chống đối nào cả.

- Xong rồi, từ giờ ngươi sẽ là thuộc hạ của ta. Hắc hắc yên tâm đi, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu. Bây giờ ta có nhiệm vụ đầu tiên giao cho ngươi đây.

Phía ngoài cổng Hắc Báo trại, ba người gồm một nam, một nữ, một thiếu niên đang từ từ tiến vào.

- Hử? Tại sao ta không còn cảm nhận khí tức của tên nhóc đi cùng các người nữa vậy?

Hoa Hoa bỗng nhiên lên tiếng thắc mắc. Dù đang trò chuyện vui vẻ với cha con tiểu Thiên nhưng cô vẫn luôn theo dõi tình huống bên trong trại. Không ngờ vừa thoáng qua một tí tên nhóc kia lại như hòa vào không khí, thần thức cô quét thế nào cũng không thể tìm được. Khương Thượng một bên cũng tỏ ra ngu ngơ không hiểu chuyện gì, lão già này diễn xuất cũng không tệ tí nào. Không phát hiện được điều gì từ biểu hiện phản ứng của hai cha con này, Hoa Hoa cau mày lại.

- Thôi, cứ vào trong xem là biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng theo ta các người nên chuẩn bị tinh thần trước.

- Chuẩn bị tinh thần chuyện gì vậy Hoa Hoa tỷ?

Khương Thiên khó hiểu vội hỏi. Triệu Ái Hoa nhìn qua càng khẳng định là hai cha con này không hề giả dối. Qua mắt được cường giả tu tiên cấp độ như nàng dễ vậy sao.

- Tiểu Thiên, vị huynh trưởng của đệ đi vào bên trong từ sớm rất có thể đã gặp chuyện không may rồi.

Phía dưới mặt đất đại sảnh của phòng hội họp, cánh cửa thông đạo giấu kín đột nhiên mở ra.

- Kê nào đó?

Bốn tên thủ hộ kho tàng lập tức giương cung bạt kiếm sẵn sàng tấn công kẻ xâm nhập. Lúc này một giọng nói có phần hồi hã vang lên:

- Cứu... Các huynh đệ mau ngăn cường địch lại, bọn chúng đã xâm nhập vào trại chúng ta rồi. Tất cả huynh đệ canh gác đều bị chúng thăm sát cả rồi. Mau lên, trả thù cho các huynh đệ của chúng ta. Khụ khụ.

Vừa nói dứt câu, gã đội trưởng thuộc hạ của Nguyên Hạo phun một búng máu rồi ngã vật ra đất. Bốn tên thủ hộ nhìn nhau do dự một chút rồi đồng loạt xông ra ngoài. Sau khi cả đám rời khỏi thông đạo thì một bóng đen lặng lẽ chui vào.

- Hắc hắc khá lắm, ngươi diễn cứ y như thật vậy. Thôi, nhanh vào bảo khổ, chúng ta phải tranh thủ thời gian mới được. À mà ngươi tên gì vậy?

Tên đội trưởng đang lồm cồm bò dậy nghe Nguyên Hạo khen ngợi thì suýt tí ỏi thêm ngum máu nữa. Ông nội của ta, lão tử bị thương vậy là do ngươi ban cho đó. Thế mà ngươi còn khen ta diễn như thật nữa chứ, diễn con mẹ ngươi. Kiềm nén uất ức trong lòng, gã nhanh chóng nghiêm trang ôm quyền trả lời:

- Bẩm chủ nhân, Tiểu nhân tên là Trữ Lôi. Lúc này sao người không đánh lên giải quyết bọn chúng luôn. Một lát nếu bốn người họ quay lại sẽ gây phiền phức cho ngài đó.

Trữ Lôi tỏ ra khá khó hiểu. Đáng lẽ khi đám thủ hộ bị lừa chạy ra ngoài thì chỉ cần mai phục ngay lối ra thông đạo là có thể đánh thương bọn chúng rồi. Một khi phát hiện ra việc địch tập kích là giả, bốn tên đó sẽ lập tức quay lại bao vây thông đạo thì sao mà trốn đây chứ. Hi vọng tên chủ nhân này có thể ứng phó được đám thủ hộ đó. Nếu không kỳ này lão tử chết thật rồi.

- Hắc hắc ngươi cứ yên tâm, ta vốn không hề nói dối mấy tên thủ hộ đó. Bên ngoài đang có một cường giả cực mạnh đang đánh vào, bọn chúng gặp phải thì chỉ tổ nộp mạng thôi. Bây giờ ta sẽ phong bế linh lực của ngươi lại để ngươi ẩn thân mà chạy trốn ra ngoài Hắc Bảo trại. Khi ta xử lý xong mọi chuyện sẽ có cách tìm được ngươi thôi.

Nói xong, Nguyên Hạo lập tức dựa theo bí thuật phong bế khí tức mà Tiểu Vô vừa mới dạy để sử dụng trên người Trữ Lôi. Theo hần suy luận thì tên cường giả kia chỉ quan tâm đến bảo tàng mà thôi. Nên việc tên này không có tu vi chạy ra khỏi Hắc Bảo trại sẽ không khiếp ả cường giả kia bận tâm đâu. Nếu lỡ xui xẻo bị phát hiện thì coi như số tên Trữ Lôi này quá đen vậy, ca đã cố gắng hết sức rồi. Lúc này Nguyên Hạo đang hoang mang lo lắng không biết làm sao trốn tránh thần thức của ả cường giả kia thì Tiểu Vô hiện ra giúp đỡ. Thì ra ngoài Hư Vô linh căn có thể che giấu và biến ảo linh căn theo ý mình thì Hư Vô công pháp cũng lợi hại không kém. Trong công pháp có bí thuật ẩn đi tu vi hoặc khí tức. Nếu che giấu tu vi thì trên hai cảnh giới mới nhìn ra được, còn che giấu khí tức thì linh hồn lực phải mạnh hơn rất nhiều mới nhận ra. Nên chỉ cần không làm ra động tĩnh gì quá lớn thì đây tuyệt đối là độc chiêu bảo mệnh sau này của hần. Khi thực hiện xong bí thuật, Nguyên Hạo và tên Trữ đội trưởng chia nhau ra hành động. Gã kia thì tạm thời mất hết tu vi nên phải dắt giò lên cổ mà chạy theo đường tắt ra ngoài. Nguyên Hạo thì lao thẳng đến phá cửa bảo khổ rồi xông vào bên trong, thời gian của hần còn lại rất ít. Theo hần suy tính thì bốn tên thủ hộ kia không thể cầm chân ả kia được nên phải tìm ra bảo vật nhanh chóng rồi chuồn sớm.

- Oa... Hoa Hoa tỷ tỷ thật lợi hại quá, một mình tỷ hạ gục bốn tên luôn.

Mọi việc phía ngoài đúng y như Nguyên Hạo tiên đoán. Bốn tên thủ hộ vừa chạy đến thì chẳng nói chẳng rằng tung pháp khí tấn công ngay vào ba người Khương Thiên. Kết quả là chỉ sau một chiêu nhẹ nhàng của Hoa Hoa thì cả đám đều tan xác nhanh chóng. Khương Thượng một bên cười khổ không thôi, đúng là lũ hồ báo không nào mà. Ít ra các ngươi cũng nên hỏi chuyện hần huyền vài câu với chúng ta rồi hãy động thủ chứ. Mà muốn đánh thì cũng nên xem tu vi đối thủ của mình như thế nào nữa, người ta ít nhất là Kim Đan đó. Lão lúc đầu còn tính toán đứng ra chém vài câu với chúng để câu giờ thêm cho Nguyên Hạo không ngờ chỉ vừa xuất hiện thì bốn tên ngu ngốc này đã chầu trời rồi. Thấy mọi việc diễn tiến quá nhanh, Khương lão lập tức truyền âm báo cho Nguyên Hạo để hần nhanh chóng chạy trốn may ra còn kịp.

- Ta kháo, cả đồng rương chứa đồ thể này thì biết cái quái nào chứa hàng xịn đây. Lão thiên, ngươi thật biết treu người nha. Mà cái tên Hứa Minh kia thật ranh rồi, cứ bỏ hết đồng này vào nhẫn trữ vật mang theo bên người không an toàn hơn sao. Lại bày trò cất giấu dưới đất và cho người bảo vệ nữa chứ.

Nguyên Hạo đang điên tiết gào lên. Vừa vào đến bảo tàng, thấy vô số rương báu vật làm hần sung sướng đến muốn ngất đi. Có điều hạnh phúc vốn ngắn ngủi, hần sực nhớ ra mình làm gì mang được cả đồng này đi. Nếu đem hết kho báu bỏ vào nhẫn trữ vật rồi bỏ trốn thì một lát ả cường giả vào sẽ phán đoán ra có người giữ trò ngay. Xui xẻo là thần thức chỉ có thể giúp phân biệt được châu báu với mấy món khác mà thôi. Còn cái nào thật sự là bảo vật thì hần chịu thua. Vừa rồi, Khương Thượng mới truyền âm cho hần. Lão bảo ả kia rất mạnh, chỉ phát nhẹ tay là tiền bốn tên Ngưng Khí trung kỳ xuống địa phủ rồi. Nói thế chẳng phải so với ta, con mụ đó cũng chỉ búng một cái là xong thôi sao. Nguyên Hạo nhất thời bối rối khóc không ra nước mắt, hần không biết nên làm thế nào đây.

- Ta không ngờ nhìn ngươi bày mưu lược khá như vậy nhưng với mấy vấn đề đơn giản như thế này thì lại ngốc chẳng khác nào đầu heo á.

Lại một tiếng khinh bỉ huyền thoại vang lên, bóng dáng mờ ảo kia lại hiện ra với thái độ chán chường uể oải như mọi khi.

- Tiểu Vô của ta, chưa bao giờ ca thấy ngươi xuất hiện đáng yêu như lúc này. Mau giúp ta với, kẻ địch sắp đến rồi.

Nguyên Hạo mừng quýnh lên vội vào lao đến van nài ỉ ôi.

- Hừ ngươi đúng là không có tiền đồ mà. Chưa gì đã rồi lên như gà mắc tóc thế kia, còn đâu phong phạm cường giả nữa chứ.

Tên Tiểu Vô này đúng là si nhục Nguyên Hạo đến nghiện mất rồi. Nhưng mặc kệ nó nói gì, Nguyên Hạo vẫn bám lấy không thôi.

- Thôi được rồi, đừng làm bộ mặt mắc ỏi này nữa. Ngươi muốn tìm món đồ tầm thường mà con mụ ngoài kia muốn có đúng không?

Tiểu Vô lười nhác hỏi lại khiến Nguyên Hạo có cảm giác bị tát vào mặt mình. Cái quái gì là tầm thường? Ta cần mấy món tầm thường này là vì cái gì? Chẳng phải đến một cục linh thạch ngươi cũng không có để cho lão tử sao. Thế mà còn bày đặt làm cao nữa chứ, chết đói còn đòi sơn hào hải vị à. Ca

khinh. Dù trong lòng đang chửi rủa dữ dội nhưng Nguyên Hạo vẫn phải bày ra bộ dạng nịnh hót lấy lòng.

- Thôi, nghỉ tình ta sẽ giúp người một tí. Ta đoán cái con mụ kia tìm là một tấm bản đồ cất trong cái rương thứ ba trong góc bên trái. Với cấp độ tu vi Nguyên Anh của đối phương thì số linh thạch hạ phẩm ít ỏi trong này và những thứ phẩm tục còn lại không đáng để bà ta bỏ vào mắt.

- Cái gì? À tu sĩ đó là Nguyên Anh kỳ?

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tiểu Vô ta rất thuần khiết

Nguyên Hạo cảm giác choáng váng muốn sụp đổ. Thế nào mà lão tử lại đang to gan tính ăn mảnh trước mũi Nguyên Anh cường giả vậy trời. Nguyên Anh Kỳ so với Ngưng Khí kỳ chính là cách nhau ba đại cấp bậc đó nha. Nghe nói cả Đông Vũ quốc cấp độ cao nhất chỉ là Nguyên Anh thôi đó. Nghĩa phụ à, người hại chết con rồi.

- Nguyên Anh thì có gì đáng sợ gì chứ? Người sẽ nhanh chóng đạt được tu vi cấp độ đó thôi. Giờ thì lấy cái rương nhỏ đó lại đây để ta quan sát chút.

Nguyên Hạo nghe thế thì lập tức chạy đi ngay. Hắn vừa quay lưng thì Tiểu Vô bỗng nở một nụ cười quỷ dị. Nó giơ tay hút lấy một cái hộp bé xíu rồi vội cất đi ngay. Khi Nguyên Hạo quay lại thì mọi chuyện đã xong rồi.

- Đây người xem thử coi có phát hiện gì không?

Nguyên Hạo lấy từ trong rương ra một tấm bản đồ cũ kỹ. Nhìn có vẻ nó làm bằng da dê nhưng cảm giác chạm vào rất đặc biệt. Nó giống như là còn sống vậy, hết sức trơn nhẵn và còn có hơi ấm nữa.

- Hắc hắc thì ra là thế. Người mau cất nó vào rương đi, con mụ kia đến rồi. Bây giờ hãy nghe theo kế hoạch của ta thì bảo đảm người sẽ an toàn.

Sau khi thu hồi ánh sáng bao quanh tấm bản đồ do mình phát ra, Tiểu Vô như phát hiện gì đó. Có điều kỳ lạ là nó quăng tấm bản đồ lại cho Nguyên Hạo một cách tùy ý cứ như vật một thứ vô dụng vậy. Do thời gian gấp gáp, Nguyên Hạo cũng không để tâm đến vấn đề đó mà chỉ tập trung nghe Tiểu Vô thì thầm to nhỏ gì đó.

Bên ngoài lúc này Hoa Hoa đã đến trước bức tường ẩn giấu lối vào bảo khố, cô nhẹ nhàng liếc mắt một cái thì toàn bộ nổ tung tan tành. Sau vài hơi thở, Khói bụi tàn ra để lộ ra thông đạo khá sâu và rộng.

- Chúng ta vào thôi, hai người cứ theo sát phía sau lưng ta là được.

Hoa Hoa ung dung dẫn đầu ba người đi vào bên trong thông đạo. Cô đã xác định kho tàng vẫn không có gì biến động nên tâm tình rất thông dong. Khi họ vừa bước vào đến kho tàng thì một cảnh tượng hải hùng làm cả ba giật mình.

- Hạo ca

- Hạo nhi

Cha con Khương Thiên thần sắc hốt hoảng lao đến bên Nguyên Hạo đang nằm gục trên vũng máu. Hơi thở của hắn cực kỳ yếu ớt, sinh mệnh giống như đèn cây trước gió. Hoa Hoa cau mày khó hiểu, rõ ràng lúc này khí tức tên nhóc này biến mất ở chỗ khác mà. Thế sao giờ lại bị thương nặng nằm ở nơi này chứ, không lẽ hắn bị bốn tên lúc này ra tay? Khá nghi vấn với tình huống trước mắt nhưng Hoa Hoa vẫn bước đến xem xét tình hình của Nguyên Hạo.

- Hừm, đan điền vẫn còn nguyên vẹn nhưng tại sao ta không dò xét ra tu vi, chẳng lẽ vì cạn kiệt và trọng thương mà dẫn đến ảnh hưởng nghiêm trọng đến căn cơ của hắn? Hơi thở mong manh như có như không, nếu chậm trễ thêm vài phút nữa ta e là đại la thần tiên xuống cũng không cứu nổi hắn đâu.

Đánh giá thương thế của Nguyên Hạo xong, Hoa Hoa lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên đan dược rồi đưa Khương Thiên nuốt cho hắn uống.

- Gặp được bốn tiên cô ở đây xem như số tiểu tử này gặp may. Hai người các người chăm sóc hắn đi, ta đi dạo một vòng để tìm kiếm vài thứ đây.

Vừa dứt lời, Hoa Hoa lạnh nhạt rảo bước đi đến chiếc hộp đựng tấm bản đồ ở phía góc xa. Trong mắt vị Nguyên Anh tiên tử này thì cô thấy mình đã hết sức rộng lượng rồi. Chỉ là những tên Ngưng Khí kỳ tán tu, lại là vô tình gặp nhau trên đường thế nhưng cô lại ra tay giúp đỡ bọn chúng nhiều như thế. Thậm chí đan dược chữa thương cấp cứu cũng lấy ra cho tên nhóc kia dùng, coi như trong linh giới này cũng hiếm gặp được người tốt bụng như vậy. Không chú ý đến ba người kia nữa, Hoa Hoa mở chiếc rương ra rồi kiểm tra kỹ lưỡng tấm bản đồ. Xác nhận đây là thứ mình tìm kiếm, cô bèn thu nó vào nhẫn trữ rồi quay người lại nói với cha con Khương Thượng:

- Đến lúc ta phải đi rồi, tất cả kho tàng này ta để lại cho các ngươi. Khương lão đầu, tu vi của người mới Ngưng Khí tầng một mà có vẻ tuổi tác không còn trẻ nữa. Ta khuyên ngươi hãy dùng số tài nguyên trong này mà tu luyện rồi tìm một tông môn nhỏ nào nương nhờ. Như vậy sẽ bảo đảm an toàn cho tiểu Thiên và tiểu tử kia. À, còn một việc nữa là lúc này ta kiểm tra thì thấy tên nhóc này do bị thương quá nặng nên tu vi đã mất sạch. Rất có thể căn cơ bị ảnh hưởng, cho dù sau này có tu luyện cũng không thể tiến xa được. Ngươi nên an ủi nó để tránh sau khi tỉnh dậy nó bị đả kích.

- Hoa Hoa tỷ, người phải đi rồi sao. Tỷ ở nơi nào vậy, sau này nếu được tiểu Thiên sẽ ghé thăm tỷ tỷ.

Khương Thiên đang phụ cha băng bó vết thương cho Nguyên Hạo vội vàng kêu lên. Dù mới gặp mặt không lâu nhưng Hoa Hoa rất có hảo cảm với cậu bé tiểu Thiên thuần khiết ngây thơ này, cô lưỡng lự suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nhẹ nhàng đáp:

- Tỷ ở Linh Thiên môn thuộc Bích Vân quốc. Nếu sau này đệ có duyên đến được đó thì hãy đưa lệnh bài này ra sẽ gặp được tỷ.

Hoa Hoa lấy ra một lệnh bài bằng vàng có khắc một chữ Thiên đưa cho Khương Thiên. Sau đó nàng cúi xuống hôn lên trán cậu một cái rồi vụt biến mất.

- Tạm biệt Hoa Hoa tỷ, tỷ nhớ bảo trọng nha.

Khương Thiên cố gắng hết lớn vọng theo dù Hoa Hoa đã đi xa rồi. Gác xúc cảm chia ly lại, hai cha con Khương Thiên lại vội vàng kiểm tra tình trạng thương tích của Nguyên Hạo.

- Ông già, Hạo ca có vượt qua được không?

- Cha cũng không biết nữa tiểu Thiên. Cha cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho Hạo nhi.

Khương Thượng trong lòng đau xót và đáng chất. Lão đã đặt niềm tin vào đứa con mới thu nhận này rất nhiều nhưng giờ nó sống chết chưa rõ. Thân làm cha người ta mà lão lại không bảo vệ cho nó được. Hai dòng lệ chảy dài trên má Khương Thượng, lão ôm lấy Nguyên Hạo gầm lên:

- Hạo nhi, là nghĩa phụ vô dụng không bảo vệ cho con được. Con yên tâm, nghĩa phụ nhất định phải cứu con bằng bất cứ giá nào. Nếu con mất hết tu vi thì tu luyện lại, không sao cả. Ta sẽ nhất định tăng tu vi mình lên để che chở cho hai nhi tử của mình.

- Lão cần tu luyện thì đúng rồi. Nói một cách phũ phàng, cỡ lão giờ đánh nhau với mấy tên ở Hắc Báo trại còn không được chứ nói gì bảo kê cho ai chứ. Yên tâm đi, tên nào nhỏ này không chết được đâu. Bộ dạng hần như bây giờ là ta tạo ra đó.

Tiểu Vô từ lúc nào đã hiện thân kề bên hai người Khương Thượng. Vẫn là bản tính ca "xài xê" đó nhưng lần này cha con lão lại cảm giác giống như là tiên âm vậy.

- Tiểu Vô ca ca, huynh nói thật chứ? Vậy là Nguyên Hạo ca ca không bị gì rồi. Đệ mừng quá.

- Hừm, sao ngươi không nói sớm chứ, làm hại ta lo lắng muốn chết.

Tiểu Thiên thì nhảy cẫng lên mừng rỡ trong khi Khương lão thì mặt mày đỏ chót vì ngại ngùng và kích động.

- Hừ, ta phải chắc chắn con mụ kia thật sự rời khỏi nơi này rồi mới dám chui ra chứ.

Tiểu Vô tỏ vẻ bất mãn lắc đầu. Sau đó, nó tiến gần đến Nguyên Hạo rồi đặt một tay lên vị trí đan điền của hắn. Một điểm sáng nhỏ như hạt bụi truyền từ bàn tay vào trong cơ thể Nguyên Hạo khiến hắn co giật mạnh.

- Ổn định nào.

Một nguồn năng lượng như nước ấm truyền vào kinh mạch toàn thân giúp hắn ổn định trạng thái lại. Thấy mọi thứ đã ổn, Tiểu Vô bắt đầu rút tay lại rồi cười lớn đắc ý.

- Mọi chuyện tốt đẹp nha. Ta đã nói biện pháp này nhất định sẽ thành công mà hắc hắc.

- Khụ khụ

Nguyên Hạo giờ mới bắt đầu ho khan vài tiếng rồi tỉnh dậy. Hắn cảm giác giống như vừa mới cái từ hồi sinh vậy, thật đáng sợ. Còn chưa định thần lại thì Khương Thiên và Khương lão đã chạy đến túm chặt lấy hắn.

- Nguyên Hạo ca, huynh làm đệ sợ hết cả hồn. Ca có thấy chỗ nào không ổn nữa không vậy?

- Hạo nhi, con tỉnh lại là tốt rồi. Cũng may là có Tiểu Vô cứu chữa cho con đấy.

Nguyên Hạo đang thấy tràn đầy ấm áp tinh thần thì bỗng trợn mắt lên.

- Tiểu Vô cứu chữa cho con?

- Hắc hắc chứ ai vào đây nữa. Ngươi không cần dập đầu khóc lóc cảm ơn đâu. Ta đây rất rộng lượng á.

Tiểu Vô khoác khoác tay tỏ vẻ hết sức cao thượng nhưng khuôn mặt thì cười híp cả mắt trông rất hèn mọn.

- Cảm ơn cái đầu nguoi, tiên sư cả nhà nguoi. Nguoi muốn giết chết ta à? Đã rút hết linh lực lẫn Hư Vô điếm ra khỏi cơ thể ta thì thôi còn đánh ta bầm dập đến nỗi hấp hối gần chết luôn là sao hả?

- Nông cạn, nếu không đánh nguoi bị thương thì làm sao con mụ kia tin là nguoi bị người khác sát hại chứ hả? Con à đó là Nguyên Anh kỳ đó, không phải loại tôm tép gà mờ như nguoi đâu

Tiểu Vô dậm chân trộn mắt lên phản bác lại.

- Ta kháo, nguoi lấy hết tu vi của ta thì ta khác nào phạm nhân cơ chứ. Nguoi đánh một người trần như thế khác nào giết người hả.

- Khụ khụ, ta quên mất điểm ấy. Thì nguoi cứ coi như là rèn luyện mình một chút đi.

Móa, đánh người ta ói máu gãy xương là rèn luyện sao? Từ khi nào Tiểu Vô nguoi có đạo đức nghề nghiệp quá vậy, nói cứ như là tất cả vì tốt cho ta vậy. Nguyên Hạo tức giận đến run rẩy cả người, hẳn muốn tiếp tục chửi tên vô lại này nhưng không nói nên lời. Cha con Khương Thượng bốn mắt nhìn nhau, thần sắc quái dị.

- Nay ông già, chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Khụ khụ, thôi cha con mình đi thống kê bảo tàng này đi. Cứ để hai người họ tâm tình với nhau là được.

Vừa dứt lời, hai người lập tức chạy nhanh ra một góc rồi ngồi mở mấy cái rương ra kiểm tra từng món trông rất nhiệt tình nha.

- Ủi, toàn thân ta đau quá. Nguoi đã cứu ta tình đây sao không chữa thương cho ta luôn đi.

- Ngoại thương này ta không biết chữa đâu. Mà yên tâm đi, con mụ kia lúc nãy đã cho nguoi một viên đan dược chữa thương cao cấp đó. Đúng là Nguyên Anh kỳ có khác, thật là hào phóng nha. Mụ đó vừa ra tay đã xuất ngay ra Huyết Hoàn đan rồi. Cái này trị thương tốt lắm đó, lúc nãy nguoi bị ta phong bế nên chưa hấp thu. Bây giờ được tính nó mới bắt đầu, nguoi mau đã tọa để chuyển hóa được lực đi hắc hắc.

Đúng lúc này Nguyên Hạo cảm thấy toàn thân nóng rực như lửa đốt. Hắn vội ngồi xuống để điều tức và dần nhập được lực lan tỏa khắp cơ thể. Không hổ là đan dược chữa thương của Nguyên Anh kỳ, chỉ sau một chum trà thì toàn bộ vết thương đã khép lại nhanh chóng. Căn bản thương thế Nguyên Hạo đã ổn định được bảy, tám phần rồi. Nhìn thấy Nguyên Hạo đã chữa trị xong, Tiểu Vô mới biu môi lên giọng nói:

- Sao rồi nào nhỏ, có thấy tu vi mình vững chắc hơn không? Chính nhờ ta đánh cho cơ thể nguoi bị thương rồi nhờ vào đan dược cao cấp bồi bổ lại nên nguoi cứ tưởng gặp họa hóa ra là phúc phần đó. Ta khổ tâm vì nguoi suy nghĩ, nguoi lại nghi ngờ tấm lòng của ta sao. Nói cho nguoi biết Tiểu Vô ta rất là thuần khiết nha.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thất Đạm Đài Liên

Ở phía góc xa xa, hai cha con Khương Thượng khuôn mặt quái dị nhìn về phía Tiểu Vô. Nguoi cứ mỗi lần xuất hiện là chà đạp người khác không thương tiếc, người ta sai một nguoi hét thành mùi. Sao bọn ta sao không thấy được nguoi thuần khiết chỗ nào hết vậy. Cảm giác không khí có chút không đúng sao câu nói của mình, Tiểu Vô vội ho khan.

- Thật ra thì nguoi khổ cực cũng không uống công đâu. Chẳng những bản thân nguoi cố được tu vi mà ở bảo khố này chúng ta còn có thu hoạch khác cực lớn đó.

- Thu hoạch? Ý nguoi là mấy cục linh thạch và tài liệu ở đây sao? Không đúng, nếu có thiên tài địa bảo quý hiếm thì không có lí nào ả kia bỏ sót lại cho chúng ta? Chẳng lẽ nguoi đã giữ trò trên tấm bảng đồ hả Tiểu Vô?

Nguyên Hạo suy nghĩ rồi chợt quay sang hỏi. Hắn nhớ rõ lúc nãy tên tiểu tử này có kiểm tra qua tấm bản đồ. Không lẽ bên trong tấm da đó còn ẩn giấu điều gì khác? Nghĩ như vậy, ánh mắt Nguyên Hạo trở nên sáng rực đầy chờ mong hướng về Tiểu Vô.

- Haha không tệ. Nguoi đã đoán đúng một nửa vấn đề rồi đấy. Tấm bản đồ mà con mụ đó lấy đi chỉ là lớp vỏ phế thải bề ngoài thôi. Hắc hắc không ai lại nghĩ đến phía dưới tấm bản đồ đó lại là một tấm bản đồ khác.

Tiểu Vô lấy ra một bức địa đồ khác quảng sang Nguyên Hạo. Lúc này cha con Khương Thiên cũng chạy đến xem. Tấm bản đồ này màu nâu đất, mang khí tức hết sức đặc thù. Nguyên Hạo vừa nhìn sơ qua thì giật mình hô lên:

- Tấm bản đồ này có khác gì tấm lúc trước ta xem đâu. Có mỗi màu sắc và chất liệu là khác nhau thôi.

- Người hãy nhìn thật kỹ đi. Địa phương cả hai tấm bản đồ giống nhau nhưng chi tiết thì không hẳn.

Tiểu Vô thở dài chỉ điểm, tên này mà không có nó hỗ trợ thì khác nào người đi trong đêm đen chứ. Căn bản là gã Nguyên Hạo này cái gì cũng không biết, đúng là đi lên từ phạm nhân chính hiệu.

- Ừm đúng rồi. Ở những chỗ này có vài chấm đen, ngay trung tâm của ngọn núi lớn nhất có một biểu tượng ngọn lửa màu đỏ nữa.

Khi quan sát kỹ lại, Nguyên Hạo mới phát hiện ra có những ký hiệu đặc biệt trên tấm bản đồ này. Lục lợi trí nhớ về những thư tịch đã đọc qua, hẳn vẫn không nhớ ra được bất kỳ thông tin liên quan nào cả.

- Người có hiểu những chấm đen và ngọn lửa này có ý nghĩa gì không Tiểu Vô?

- Hừ, người tưởng ta là ai? Không lẽ bất kỳ ai vẽ đại cái gì là ta phải biết nguồn gốc xuất xứ của nó sao? Tạm thời người cứ cất giữ tấm bản đồ này lại đi. Sau này có thời gian chúng ta sẽ đi tìm hiểu kỹ càng sau. Mục tiêu chính bây giờ là nhanh chóng tăng cường lực lượng của mọi người lên. Nay tiểu Thiên, mau lại đây, ta có thứ này cho người.

Tiểu Vô cười khà khà đưa ra một cái rương bé xiu. Khương mừng rỡ nhận lấy, không ngờ nó cũng có quà nữa. Thấy cảnh này, Nguyên Hạo và Khương Thượng liếc nhìn nhau một cái mỉm cười rồi cùng đến gần xem. Cả hai cũng hứng thú muốn biết món đồ đặc biệt gì mà Tiểu Vô lựa chọn cất lại cho tiểu Thiên. Vừa mở rương ra, đập vào mắt mọi người là một hạt sen bé xiu có vỏ màu cam kỳ lạ.

- Đây là gì vậy Vô ca? Hạt này có ăn được không?

Khương Thiên vui vẻ vừa cầm hạt sen lên ngắm nghía vừa thuận miệng hỏi han Tiểu Vô.

- Thứ này người khác ăn không có tác dụng gì cả nhưng người thì khác. Đây là một trong bảy hạt sen của Thất Đàm Đài Liên, theo ta biết thì ở những giới diện thấp như linh giới này thì nó thuộc hàng kỳ bảo trân quý đó. Bởi vì điều kiện sinh ra cây sen này rất khó khăn. Nơi đó phải giao thoa giữa nóng như núi lửa, lạnh như băng tuyết, khô như sa mạc vvv. Chính vì quá hiếm thấy nên chẳng bao nhiêu người biết đến loại kỳ vật này. Nếu biết họ cũng chẳng đoán được công dụng của nó là gì đâu hắc hắc. Bởi thế nên cây sen mới nằm ở nơi này lâu như vậy mà không ai đến cướp đi.

- Thế công dụng của nó là gì vậy Tiểu Vô? Không có tăng tu vi hay linh hồn lực à?

Nguyên Hạo một bên lắng nghe rồi đưa ra thắc mắc của mình. Tiểu Vô liếc mắt sang hẳn rồi nhàn nhạt trả lời:

- Kỳ trân dị quả trên đời này rất nhiều chủng loại, có vô vàn công dụng khác nhau. Sau này người trở thành luyện được sư cũng sẽ có thể luyện chế ra rất nhiều loại đan dược khác nhau. Loại Thất Đàm Đài Liên này mỗi đóa sen chứa đựng bảy hạt sen màu sắc khác nhau. Hạt sen này nhân loại ăn vào không có tác dụng gì cả, chỉ có yêu thú, tinh linh sử dụng mới phát huy ra công dụng đặc thù cải tạo thể chất của nó. Nếu Tiểu Thiên phục dụng được hết bảy hạt sen khác nhau thì cơ thể của nó sẽ có biến đổi rất có lợi cho sự phát triển sau này. Có điều bảy hạt sen này cần phải ăn cùng lúc với nhau mới phát huy công dụng tốt nhất. Vì vậy chúng ta tạm thời cất hạt này đi, khi nào có cơ duyên tìm đủ cả bảy rồi hẳn sử dụng. Thôi, giải thích nhiều cho các người ta mệt quá, cần phải nghỉ ngơi đây. Tạm biệt nhé.

Nói xong thì Tiểu Vô cũng biến mất, tên này lúc nào cũng đến bất ngờ và ra đi nhanh chóng như vậy. Nguyên Hạo thu hết bảo khổ vào trong nhẫn trữ vật của mình rồi cùng cha con Khương Thiên đi ra ngoài. Trước khi rời khỏi, họ cũng không quên tặng một mẻ lửa thêu rui Hắc Báo trại.

- Hạo nhi, kế hoạch tiếp theo của chúng ta là gì?

- Hứa Minh đã tặng lễ vật lớn như vậy. Nếu không đáp lại tấm lòng của gã thì chúng ta quá keo kiệt rồi. Con đã chuẩn bị sẵn một bất ngờ rất lớn cho Hắc Báo đoàn của chúng hắc hắc.

Lẳng không đập phi kiếm, Nguyên Hạo héch càm lên tỏ ra ngạo nghễ. Thực lực ca yếu nhưng trí lực với mưu lược thì ca không hề ngán bất kỳ ai nha.

- Minh sẽ dành bất ngờ gì cho hẳn ta vậy Hạo ca?

Khương Thiên hào hứng hỏi. Trong mắt cậu nhóc này Nguyên Hạo ca là thông minh lợi hại đệ nhất nhân rồi.

- Ca sẽ tặng cho Hứa Minh một vở kịch đặc sắc mà suốt đời hẳn không thể nào quên được haha. Bây giờ chúng ta phải đi tìm tên thuộc hạ mà ca mới thu nhận cái đã. Tên đó bây giờ chắc nhớ ca lắm.

Ở một góc cây trong rừng cách Hắc Báo trại hai dặm, gã Cương Lôi đang đứng thờ hồng hộc.

- Thật là mệt chết mất! Không ngờ khi mất hết tu vi lại thể thảm như vậy. Chạy mới có một chút mà đôi chân rã rời cả rồi. Hi vọng tên thiếu niên kia giải quyết xong mọi chuyện rồi đến hỗ trợ ta.

Không thể chạy nổi nữa, gã đành ngồi xuống nghỉ ngơi và chờ đợi Nguyên Hạo tìm kiếm đến đây. Tên này thật sự khá may mắn thoát chết trong gang tấc. Khi vừa diệt sát bốn tên thù hộ, Hoa Hoa đã phát hiện ra gã bỏ chạy ra phía ngoài trại. Nhưng vì gã không có linh lực và không mang theo thứ gì

nên cô ta mới tha cho gã một mạng. Lúc này, gió rít lên, ba người trên hai phi kiếm đã xuất hiện ở phía xa và đang tiến về nơi Cương Lôi đang ẩn nấp. Gã mừng rỡ như điên, vội vàng hét toán lên:

- Chủ nhân, ta ở đây này. Người mau đến cứu ta với.

Chẳng mấy chốc ba người Nguyên Hạo cũng tìm thấy gã và bắt đầu cho phi kiếm hạ xuống. Cương Lôi lập tức chạy lại khom lưng chấp tay kính cẩn chào đón:

- Tiểu nhân xin thỉnh an chủ nhân. Chắc người đã thành công xử lí hết mọi chuyện rồi đúng không ạ?

Nhìn dáng vẻ tên thuộc hạ này càng lúc càng tỏ ra biết điều, Nguyên Hạo gật đầu hài lòng rồi nhàn nhạt đáp:

- Tốt lắm, ngươi cũng không làm ta thất vọng. Đây là tiểu đệ Khương Thiên và nghĩa phụ Khương Thượng của ta. Sau này ngươi cũng phải tôn kính và nghe lời họ như là đối với ta vậy. Rõ chưa?

- Dạ tiểu nhân hiểu rõ. Tiểu nhân xin được ra mắt hai vị.

Cương Lôi rất cung kính hồi đáp mà không tỏ ra bất mãn hay thắc mắc gì. Điều này khiến Nguyên Hạo đánh giá cao hẳn thêm một phần. Xem ra tên này có thể đào tạo thành tâm phúc được.

- Được rồi, bây giờ trước tiên ta sẽ mở lại kinh mạch cho ngươi. Sau đó ta cần ngươi truyền tin cho Hứa Minh theo nội dung mà ta đã chuẩn bị. Trò vui đã bắt đầu rồi hắc hắc.

Trong khi đó, trận chiến giữa Hắc Báo đoàn và Phi Ưng đoàn lại đang diễn ra khá kỳ quặc. Bên phía Phi Ưng đoàn đột nhiên tỏ ra yên tĩnh một cách đáng ngờ thế nhưng Hắc Báo đoàn lại không thể đột kích thành công lần nào cả. Giống như bên phía Phi Ưng đoàn biết trước mọi di chuyển bên phía đối phương vậy. Từng tiểu đội của Hắc Báo đoàn âm thầm xâm nhập đều bị phát hiện và đánh bật ra nhanh chóng. Điều này khiến Hứa Minh bức mình, hẳn cảm giác mọi chuyện không bình thường nhưng lại không tìm ra nguyên nhân. Vì vậy, gã không dám khinh cử vọng động mà ra lệnh cho thuộc hạ xiết chặt vòng vây hơn nữa, cố gắng sử dụng phép thuật và pháp khí tấn công tầm xa liên tục. Hứa Minh nghĩ rằng dù đối phương có giờ trò quý gì đi nữa thì kết cục trận chiến này cũng không thay đổi.

- Hừ, cứ tiếp tục tử thủ nữa đi, các ngươi không có quân tiếp viện đến cứu. Đan dược, pháp khí, phù lục thì số lượng có hạn. Ta cứ vây chết bọn bây xem Bạch Vũ ngươi chống cự thêm được mấy ngày. Đến khi các ngươi đầu hàng, Bạch Liên nàng sẽ trở thành áp trại phụ nhân của ta. Còn lũ Phi Ưng điên toàn bộ sẽ thành nô lệ cho Hắc Báo đoàn haha.

Gã cười cực kỳ hưng phấn khi nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp khi kết thúc thắng lợi. Đúng lúc này, một tên đội trưởng chạy vội vào thông báo rằng chúng mới nhận được phi kiếm truyền tin của tên đội trưởng trấn thủ Hắc Báo trại. Nghe có tin từ căn cứ truyền đến, Hứa Minh khề cau mày rồi vội vàng kiểm tra thông tin. Sau vài phút, gã buông thanh phi kiếm ra rồi tỏ vẻ trầm tư suy nghĩ. Tin tức này quá khó tin nhưng nếu không hành động thì hậu quả... Xiết chặt lấy nắm đấm, gã đã có quyết định bèn quay lại ra lệnh cho tên đội trưởng:

- Ngươi lập tức thông báo cho hai tiểu đội tinh nhuệ nhất theo ta ra ngoài. Còn lại toàn bộ chủ lực giữ nguyên thế trận bao vây. Lúc ta đi vắng, phó đoàn trưởng Tăng Phủ sẽ là chỉ huy của các ngươi. Nếu thế cục có gì bất ngờ ngoài dự đoán thì hãy lập tức truyền tin cho ta hay. Rõ chưa? Giờ ngươi hãy mau đi truyền lệnh của ta và sắp xếp mọi việc đi.

Hứa Minh sau khi phân phó hết mọi việc liền cùng hai tiểu đội hộ vệ vội vã rời đi. Hắn không chú ý có một bóng trắng xóa đang nhìn theo mình mỉm cười đầy quỷ dị.

- Khởi đầu đúng như kịch bản, bây giờ màn chính mới bắt đầu thôi hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đánh lén Hứa Minh

Bên trong phòng tuyến của Phi Ưng đoàn, Bạch Vũ đang thương nghị với tất cả mọi người. Thần sắc của lão giờ đã khá hơn rất nhiều, kể các huynh đệ trong đoàn cũng đã buông xuống được tâm lí tuyệt vọng. Dưới sự hỗ trợ tình báo và chỉ đạo mưu lược, Phi Ưng đoàn đã bẻ gãy mọi nỗ lực tiến sâu đột kích của đối thủ dễ dàng. Mặc dù không thể hạ sát tên Hắc Báo đoàn nào nhưng phía bên họ cũng bảo toàn được lực lượng. Nhờ vào những thành công đó, tất cả bắt đầu tin tưởng vào một cuộc phản công thay đổi số phận trận chiến đúng như hồn ma Phong Ảnh đã tuyên bố.

- Đoàn trưởng, ngài nghĩ chúng ta có thật sự nên tin tưởng vào con ma kia không? Chẳng may sau khi thoát hiểm khỏi vòng vây của Hắc Báo đoàn, chúng ta lại rơi vào tay thế lực khác đáng sợ không kém thì sao?

Lão già có tuổi thọ cao nhất đoàn tên Trịnh Du đưa ra ý kiến. Lập tức mọi người nhao nhao hẳn lên, lời nói của lão cũng có phần hợp lý. Thế nhưng Bạch Vũ lại đập mạnh xuống bàn quát lớn:

- Các ngươi như vậy còn ra thể thống gì nữa? Đã ra lẫn lộn thì chuyện cá lớn nuốt cá bé rất là bình thường. Nếu chúng ta nhận lời hợp tác với đối phương thì tuyệt không nên nghi ngờ. Nên nhớ rằng nếu không có Phong Ảnh giúp đỡ thì Phi Ưng đoàn chúng ta không bị diệt vong cũng tổn hao không ít sau những lần đột kích bất thành của địch rồi. Cứ toàn tâm giải quyết vấn đề sinh tử của Phi Ưng đoàn với Hắc Báo đoàn cho xong đã. Lúc đó chúng ta sẽ xem thái độ của thế lực đứng sau Phong Ảnh rồi rồi mới quyết định tiếp.

- Khả khả, Bạch đoàn trưởng thật là người có nghĩa khí. Ta đây rất thích.

Bạch Vũ vừa dứt lời thì giọng nói âm lãnh của Phong Ảnh vang lên. Từ lúc nào ở giữa mọi người lại có thêm một bóng ma màu trắng nhìn rợn cả da đầu. Nếu đây là kẻ địch thì cả đám có thể đã sớm bị hạ thủ mà không hay biết gì. Thật quá đáng sợ rồi! Ngay cả Bạch Vũ cũng tỏ ra kiêng kỵ thật sâu nhưng lão vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh bước đến chào hỏi với Phong Ảnh.

- Phong sứ giả quá khen. Thân là đoàn trưởng, tôi cần hướng mọi người hiểu rõ và thống nhất ý kiến với nhau. Việc hợp tác giữa chúng ta cần nhất là phải đặt niềm tin vào đối phương.

Phong Ảnh nghe thế thì bật cười lên một tràng dài kinh dị.

- Hắc hắc, Bạch đoàn trưởng khách sáo quá rồi. Ta đến đây để thông tri cho mọi người về bước tiếp theo trong kế hoạch của chúng ta. Tên Hứa Minh kia đã tạm thời rời khỏi chiến trường. Hiện tại người cầm quyền chỉ huy bên phía Hắc Báo đoàn chính là phó đoàn chủ Tăng Phủ. Gã này tu vi Ngung Khí tầng bảy, dũng mãnh hơn người, chủ tu vũ kỹ kim thuộc tính rất mạnh mẽ. Có điều Tăng Phủ lại là một tên nóng nảy, đầu óc không linh hoạt. Để hắn nắm quyền lãnh đạo chính là cơ hội phản kích tuyệt vời cho chúng ta hắc hắc.

Toàn bộ người Phi Ưng đoàn nghe đến phản kích thì mắt long cả lên, bọn họ đã chịu đựng sự bao vây áp bức rất nhiều suốt cả tuần rồi. Bạch Vũ thì vẫn tỏ ra can trọng, gãi đầu nói:

- Tuy tính cách tên Tăng Phủ có nhiều điểm ta có thể lợi dụng nhưng quân số hai bên vẫn còn chênh lệch quá lớn. Cho dù đánh bên ta cũng khả năng thua nhiều hơn thắng, trừ khi có viện binh hỗ trợ.

Lão già này đứng là từng lẫn lộn nhiều. Dưới tình huống nguy cấp như hiện tại mà vẫn có thể giữ được tỉnh táo để phân tích và đưa ra yêu cầu có lợi về phía mình nữa chứ. Ánh mắt Phong Ảnh chợt lóe lên một tia tán thưởng, tiếp theo nó lại cười cợt như tiếng rên rỉ trả lời:

- Vấn đề này Bạch đoàn trưởng cứ yên tâm. Chúng tôi không lỗ mắng đến mức dụ dỗ mọi người lao đầu vào nguy hiểm như thế. Việc bây giờ chúng ta cần làm là chuẩn bị vũ khí sẵn sàng chiến đấu và chờ đợi.

- Chờ đợi? Chúng ta đợi gì vậy Phong sứ giả? Viện binh sao?

Phong Ảnh khuôn mặt vẫn vẻ, tỏ ra tiêu ý đáp:

- Đợi gió đông.

-

Hứa Minh lúc này đang đạp thanh phi kiếm bay vù vù đến địa điểm được hẹn. Phía sau gã tám tên Ngung Khí thuộc hạ đang trôi chết đuôi theo. Cả đám không biết thủ lĩnh của bọn chúng hôm nay ăn trúng thứ gì mà phi hành hết tốc độ như thế. Đã vậy phi kiếm của hắn còn là nhân cấp trung phẩm nữa chứ, bọn ta đuổi theo thế nào đây. Trong Hắc Báo đoàn, chỉ có một thanh phi kiếm trung phẩm duy nhất và nó thuộc về Hứa Minh. Tăng Phủ và đám đội trưởng chỉ có thể dùng phi kiếm nhân cấp hạ phẩm. Còn bọn lâu la Ngung Khí sơ kỳ thì sử dụng những thanh phi kiếm nhân cấp hạ phẩm phế phẩm bị lỗi hoặc bị tàn phá. Nhìn sự phân chia vũ khí như vậy chúng ta có thể thấy chức nghiệp luyện khí cũng quý hiếm giống hệt luyện được vậy. Chỉ có tôi là một tông môn tài lực hùng hậu mới đủ khả năng trang bị đầy đủ cho các đệ tử của mình. Sau một canh giờ trôi qua, Hứa Minh cũng đến điểm hẹn. Vừa đáp xuống, hắn liền xem xét khắp bốn phía nhưng không thấy bất kỳ ai cả. Châu mày lại, hắn cất cao giọng lên tiếng:

- Tại hạ Hứa Minh, thủ lĩnh của Hắc Báo đoàn. Theo thông tin tên thuộc hạ của tôi cho biết, có Nguyên Anh đại nhân người ghé ngang qua sơn trại của chúng tôi. Đây là vinh hạnh cực lớn cho toàn bộ huynh đệ Hắc Báo đoàn và bản thân tại hạ. Xin cao nhân người hiện thân để Hứa Minh tôi có thể bày tỏ sự tôn kính của mình.

Nói xong gã liền ưỡn ngực thẳng lưng, thần sắc trang trọng. Bỗng lúc này một tiếng cười trào phúng vang lên:

- Ngươi muốn gặp bốn tiên nhân đến vậy sao? Thôi thì để ta xuất hiện một chút để ngươi thỏa lòng ái mộ nha.

Một bóng người cao gầy từ từ chậm rãi từ trong bụi rậm tiêu soái bước ra. Hứa Minh vừa nhìn nhìn thấy rõ ràng dung mạo đối phương thì giật mình. Đây chỉ là một thiếu niên mặt trắng, ánh mắt sáng ngời, thần thái tự tin có phần hơi cao ngạo. Nhưng Hứa Minh cũng không phải kẻ lỗ mắng, gã biết có nhiều lão quái vật sống cả mấy trăm tuổi nhưng vẫn giữ được dung mạo trẻ trung như mới đôi mươi. Gã cũng không thể nhìn rõ tu vi của tên này, không lẽ tên này thật sự là một lão bất tử giả trang? Nghĩ vậy, gã bèn kính cẩn ôm quyền chào hỏi:

- Không biết ngài là cao nhân phương nào? Cho gọi tại hạ đến đây có điều chi phân phó?

- Hắc hắc ngươi chính là Hứa Minh à. Nhìn cũng thật không tệ tí nào nha.

Nguyên Hạo ra vẻ như cao nhân đang nhìn một tiểu bối khiến cho Hứa Minh cảm thấy khó chịu. Tám tên thuộc hạ bị bỏ lại phía sau lúc này cũng đã bay đến. Mặt mày tên nào cũng đầy mồ hôi vì phải dùng hết tốc lực bám theo đoàn trưởng của mình. Đang khó chịu trong lòng lại thấy tên nhóc không rõ lai lịch kia đang có thái độ bất kính với thủ lĩnh, một tên Ngưng Khí trung kỳ không nhận được liền lên tiếng:

- Thăng nhãi kia mày là ai mà ăn nói bỗn cợt với thủ lĩnh bọn tao thế? Chán sống rồi hả?

Hứa Minh cau mày quay lại định quát tên thủ hạ thì Nguyên Hạo đã nhanh như chớp phóng tay ra. Một tia chớp đỏ như tia chớp bắn thẳng về phía tên đội trưởng đó. Gã giật mình hốt hoảng định phản ứng lại nhưng tốc độ Thạch Huyết lần này đã được Nguyên Hạo đẩy lên nhanh nhất nhất có thể. Hứa Minh bên này muốn rút pháp khí ra ngăn cản nhưng tất cả đã muộn màng. Thanh chủy thủ quý dị lạnh lùng cắm thẳng vào ngực gã thủ hạ rồi nhanh chóng hút lấy tinh huyết của nạn nhân. Chỉ vài khắc sau, tên Ngưng Khí trung kỳ hồ báo chỉ còn là một cái xác khô quắt nằm trên mặt đất. Tất cả bọn hộ vệ đi theo đều hít vào một hơi khí lạnh, kể cả tên Hứa đoàn trưởng cũng tỏ ra ngưng trọng vô cùng. Gã vô cùng rõ ràng cái tia chớp đỏ đáng sợ kia tuyệt đối đã vượt qua cấp độ pháp khí, thậm chí siêu việt pháp bảo. Không lẽ thứ đó chính là linh bảo trong truyền thuyết sao? Loại vũ khí này chẳng phải chỉ có những tồn tại đỉnh cao như Nguyên Anh kỳ mới sở hữu thôi sao? Vậy chẳng lẽ tên thiếu niên này thật sự là... Vừa phán đoán đến đây, toàn thân Hứa Minh run lên bần bật, mồ hôi tuôn ra ướt cả lưng. Gã vội quỳ xuống dập đầu xin tội.

- Xin Nguyên Anh tiền bối tha mạng. Bọn thuộc hạ của tiểu nhân ngu muội không biết trời cao đất dày lại mạo phạm người. Xin tiền bối độ lượng mà nhẹ tay khoan hồng cho đám tiểu nhân.

Nguyên Hạo vẫn tỏ ra hời hợt trước lời van xin của gã và tiếp tục vung tay lên. Lần này đến lượt một tên Ngưng Khí sơ kỳ bỏ mình dưới tia chớp đỏ từ thân kia. Nhìn thấy mấy tên thủ hạ còn lại định tháo chạy, Hứa Minh điên tiết gào lên:

- Tất cả dừng lại, mau quỳ xuống hết cho ta. Các ngươi không muốn sống nữa hay sao?

Mặc kệ lời hăm dọa của đoàn trưởng, sáu tên hộ vệ đi theo đều đạp lên phi kiếm bỏ chạy tứ tán. Khi gặp cường giả thật sự thì mạnh ai nấy giữ mạng đã thành suy nghĩ chung của bọn thổ phỉ này rồi. Nhìn Hứa Minh tức giận đến đỏ cả mặt, Nguyên Hạo lắc đầu đôi môi nhếch lên cười mỉa mai:

- Ta xem chừng quyền uy của ngươi với đám thuộc hạ không lớn lắm nha.

- Xin phép tiền bối để tiểu nhân ra tay trừng trị bọn phản phúc hỗn xược này.

Lấy ra một pháp khí như cây roi, Hứa Minh xoay người lại định leo lên phi kiếm truy đuổi. Bỗng nhiên gã cảm thấy nguy hiểm dữ dội đến từ phía sau.

- Khốn kiếp

Gã không đủ thời gian để kịp né tránh đòn đánh lén bất ngờ nữa mà vùng thẳng cây roi về phía sau định đẩy lùi đối phương. Nhưng Thạch Huyết không ngừng lại mà vẫn đâm thẳng vào gã. Đồng thời phía ngược lại, Nguyên Hạo cũng dính một roi vào ngực khiến hắn văng về phía sau phun ra một ngụm máu. Cảm giác vết thương rất nặng, Hứa Minh lập tức lấy ra viên đan dược trị thương nuốt vào. Thế nhưng lúc này gã bỗng thấy huyết nhục sinh cơ của mình đang tiêu tán nhanh chóng. Nhớ đến tình cảnh hai tên thủ hạ, gã vội vận hết khí lực hồng mau chóng đẩy thanh chủy thủ ma quý này ra khỏi cơ thể. Có điều Nguyên Hạo nào dễ dàng cho gã cơ hội làm chuyện đó, vừa bị thanh roi đẩy lùi hắn đã phóng người lao đến đối thủ. Không có vũ kỹ cao cấp nào để tấn công, Nguyên Hạo dồn hết sức lực tung hàng loạt quả cầu lửa, đao gió, những viên đá to tướng vvv như mưa về phía đối thủ.

- Ngươi xuống địa ngục đi Hứa Minh.

Nguyên Hạo hét lớn lên sau đó càng tấn công điên cuồng hơn nữa. Vừa bị Thạch Huyết thôn phệ, vừa bị Nguyên Hạo tấn công không ngừng, Hứa Minh cảm thấy tuyệt vọng. Gã nghiêng răng, ánh mắt oán hận rồi điên cuồng lao thẳng về phía đối thủ.

- Ngươi đã muốn giết ta. Vậy thì cùng nhau chết đi haha.

Bất chấp cơ thể bị thương nhiều chỗ do va chạm với phép thuật căn bản của đối phương, Hứa Minh vẫn không hề dừng lại. Gã gầm lên thiêu đốt sinh mệnh lực để đề thăng tốc độ đến cực hạn. Thần sắc Nguyên Hạo ngưng trọng nhưng vẫn không bỏ chạy mà đứng yên tại chỗ nghênh địch. Miệng hắn không ngừng lầm bầm:

- Tổ sư tên Tiểu Vô, ngươi mà chỉ dẫn sai là bởi cái mạng nhỏ của ca theo cùng đó.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tầng Phủ xuất trận

Tầng Phủ, mọi người gọi gã là tên đồ tể đáng sợ nhất của Hắc Báo đoàn. Gã không quan tâm tranh giành quyền lực mà chỉ thuần túy theo đuổi giết chóc. Tàn sát và tra tấn kẻ địch là sở thích chính của tên sát nhân biến thái này. Cũng vì vậy nên Hứa Minh rất tin tưởng vào Tầng Phủ, chuyên giao những nhiệm vụ khó khăn và mạo hiểm cho gã phụ trách. Tuy nhiên ở trận chiến giữa Hắc Báo đoàn và Phi Ưng đoàn lần này, tên phó đoàn khát máu này vẫn

chưa được phép ra tay. Lý do đơn giản là gã chỉ biết xông lên chém giết chứ không tuân theo chiến thuật vây công gì cả. Hiện tại đoàn trưởng không có mặt, Tàng Phủ hiển nhiên trở thành chỉ huy tối cao nhưng gã vẫn chưa dám làm gì quá phận cả.

- Cấp báo. Phía Phi Ưng đoàn có biến động. Bọn họ đang dồn toàn bộ lực lượng để đột phá vòng vây ở hướng bắc. Các tiểu đội chúng ta đang cố gắng kiềm chế quân địch chờ viện binh đến giúp đỡ.

Một tên đội trưởng Ngưng Khí trung kỳ hồi hả chạy vào thông báo. Đập mạnh bàn một cái, Tàng Phủ xách cây búa pháp khí của gã nghênh ngang bước ra khỏi lều trại.

- Tất cả mọi người theo ta tiêu diệt bọn Phi Ưng đoàn nhãi nhép đó. Hôm nay Tàng gia ta phải đại khai sát giới một phen đã ghiền mới được haha.

Lớn tiếng triệu tập vài tiểu đội xung quanh lại, Tàng Phủ hung hăng muốn dẫn đầu xung phong ra trận. Một tên đội trưởng có tuổi lo ngại đứng ra trình bày:

- Bẩm phó đoàn trưởng, sự việc này có phần kỳ lạ khó hiểu. Tại sao Phi Ưng đoàn bỗng dưng im lặng suốt ngày hôm qua rồi bây giờ lại đột ngột toàn lực phá vây? Theo tại hạ chúng ta nên thông báo cho đoàn trưởng để người đưa ra đối sách thích hợp. Còn hiện tại chúng ta chỉ cần hỗ trợ bảo vệ phòng tuyến không cho chúng đột phá thành công là được.

Rất nhiều tên đều có suy nghĩ giống gã đội trưởng này nhưng e ngại tên phó đoàn trưởng bá đạo nên không dám lên tiếng. Tàng Phủ không buồn nhìn tên vừa ý kiến mà vẩy vẩy tay ra hiệu xuất phát.

- Tàng phó đoàn trưởng, ngài...

Tên đội trưởng kia vội chạy theo định tiếp tục khuyên can thì Tàng Phủ quay lại trừng mắt. Hấn tung một cước cực mạnh vào ngay ngực gã thủ hạ khiến tên đó phun máu văng ra xa. Xử lý xong phiền phức, Tàng đồ tể không quan tâm sống chết gã đội trưởng thế nào mà đạp lên phi kiếm rồi quát lớn:

- Kẻ nào muốn ngăn trở ta nữa thì hãy lấy tên đó làm gương. Ở đây hiện tại ta mới là chỉ huy, các người nên nhớ lấy điều đó. Tất cả tiến lên, làm cỏ bọn Phi Ưng đoàn cho ta.

Dứt lời, gã phóng lên dẫn đầu mười mấy tên thủ hạ vùn vụt phi hành về hướng Phi Ưng đoàn.

- Hừ hồn, thật là nguy hiểm quá. Cũng may là ta tính toán như thần, nếu không thì trúng cú này không chết cũng trọng thương. Sau này cần phải tìm vài pháp khí phòng ngự hoặc vài vũ kỹ thân pháp để né tránh mới được.

Nguyên Hạo đang ngồi thờ đốc cảm thán. Trước mặt hắn là cái xác khô của Hứa Minh, trong tay gã vẫn cầm chặt thanh roi pháp khí. Vừa rồi chỉ cần tên khốn kia trụ thêm được một chút nữa thì Nguyên Hạo không chết cũng bị thương nặng rồi. Vốn dĩ hắn được Tiểu Vô hướng dẫn chi tiết về công dụng thôn phệ tinh huyết của Thạch Huyết. Nếu đối phương càng tức giận, càng vận chuyển huyết khí thì tốc độ thôn phệ càng nhanh và mạnh mẽ. Chính vì vậy mà Nguyên Hạo liên tục tấn công gây sức ép lên Hứa Minh khiến gã điên tiết lên. Có điều lý thuyết và thực tế không giống nhau, tên kia vốn là kẻ từng trải trong giết chóc nên gã đã chọn phương án cực đoan nhất là thiêu đốt sinh mệnh để liều mạng với kẻ thù. Chính điều này khiến tính toán của Nguyên Hạo suýt tí nữa là phá sản. Cũng may Thạch Huyết đã thôn phệ xong tên kia trước khi hắn kịp ra đòn.

- Hừ suýt chết mà cũng còn mạnh miệng. Bây giờ người mới biết mình còn thiếu sót rất nhiều sao. Những kẻ người gặp chỉ là bọn thổ phi cấp thấp mà thôi. Nếu người đừng phải những tên đến từ các tông môn tu luyện đủ loại vũ kỹ và trang bị chiến đấu đầy người thì một mình người với con dao cùn này chống đỡ được bao lâu.

Tiểu Vô lại hiện thân ra cười lạnh với hắn. Tên nhóc này cứ nghĩ lượm được cây linh bảo là có thể quét ngang những đối thủ ngang cấp rồi sao. Đúng là ếch ngồi đáy giếng, gà con háu đá. Sau trận chiến vừa rồi chắc tên nào nhỏ sẽ rút ra được bài học nhớ đời.

- Ta hiểu rồi. Vũ khí là một trợ lực tốt nhưng nếu không có vũ kỹ thì căn bản giống như người không biết võ cầm bảo kiếm trong tay thôi đúng không?

Nguyên Hạo gật gù đồng tình. Thì ra thời gian qua hắn đã sai lầm khi nghĩ mình bá đạo không đối thủ. Hóa ra hắn thật là ấu trĩ! Nếu vừa rồi hắn không ra tay đánh lên Hứa Minh trước thì khi đối kháng chính diện còn chưa biết được là ai sẽ thắng ai. Xem ra ngoài tài nguyên hắn còn cần tìm kiếm thêm nhiều vũ kỹ để tu luyện nữa. Thật là vấn đề đau đầu nha.

- Đúng vậy, vũ kỹ và tu vi chính là trụ cột trong chiến đấu của tu sĩ. Người có tu vi cao hơn đối thủ nhiều thì chỉ cần dùng linh lực nghiền ép là đủ. Nếu chênh lệch ít thì phải so sánh vũ kỹ với nhau. Tất nhiên là so về mặt thông hiểu và khả năng phối hợp giữa các vũ kỹ với nhau. Một người có thể luyện vũ kỹ đến cực hạn sẽ lợi hại hơn những tên nắm nhiều vũ kỹ nhưng chỉ biết da lông bề ngoài thôi. Nhiều vũ kỹ còn có thể phối hợp với vũ khí tạo ra uy lực gấp bội. Không ít các trường hợp tu luyện vũ kỹ cao cấp đại thành liền có thể giúp người đó vượt cấp khiêu chiến. Tất nhiên tu luyện một vũ kỹ bình thường đến viên mãn là không hề dễ dàng chứ đừng nói những vũ kỹ cấp bậc cao. Tiếp đến mới nói đến những thứ phụ trợ như vũ khí, phù lục, trận pháp, nếu có thêm những món đó thì không khác gì hổ mọc thêm cánh cả. Sau này khi tiếp xúc đến những phương diện đó thì người sẽ có nhìn toàn diện hơn.

Ngược đầu thờ dài, Nguyên Hạo cảm thấy con đường mình phải đi thật là dài, còn vô số nguy hiểm chông gai cần mình đối mặt. Dù đã có thể tu luyện thì vẫn cứ lo sợ như cũ, nhất định phải mạnh mẽ hơn nữa mới được.

- Người cũng đừng bi quan quá, rồi thực lực sẽ tăng lên thôi. Người vốn có lợi thế hơn bất kỳ ai mà, sợ trước sợ sau sẽ khiến bản thân không thể tiến bộ

được. Theo ta thì người nên tìm tông môn nào đó đầu nhập vào là tốt nhất. Trong tông môn chỉ cần được xác định là thiên kiều thì người sẽ được hưởng đãi ngộ cực cao. Vũ kỹ, công pháp, pháp khí, đan dược, phù lục đều được cấp miễn phí cả đấy.

Tiểu vô lên tiếng khuyên bảo. Nó cũng không muốn tên này e ngại sợ hãi điều gì mà để lại tâm ma ảnh hưởng đến tu luyện sau này.

- Ta không sao. Sợ chết thì ta không mấy lần mưu tính liều mạng như vậy. Ta chỉ đang suy nghĩ một chút về con đường phải đi trong tương lai thôi.

Nguyên Hạo đôi mắt sáng trong không tí gợn sóng trả lời lại. Sau đó, hắn đứng dậy dáng vẻ quyết tâm kiên định rồi giơ ngón tay chỉ lên trời hét lớn:

- Lão thiên, con đường của Nguyên Hạo ta bây giờ mới chính thức bắt đầu thôi. Lão hãy chờ xem.

- Đoàn trưởng, không ổn rồi. Bọn chúng ngăn chặn quá ác liệt. Nếu liều mạng xông qua chúng ta nhất định có tử thương không ít a.

- Hừ, cứ theo kế hoạch mà làm. Chúng ta không thể quay đầu được rồi. Tất cả anh em cố gắng vượt qua vòng vây, quân tiếp viện sẽ nhanh chóng đến cứu giúp chúng ta thôi.

Bạch Vũ cầm thanh đao xông pha lên trước mở đường cho cả đoàn. Một mình gã có thể mở đường máu chạy thoát được nhưng thân làm thủ lĩnh làm sao bỏ rơi tất cả thuộc hạ được. Khi dồn hết thực lực cả Phi Ưng đoàn lại tấn công phá vây thì ưu thế quân số tạm thời trong thời gian ngắn thuộc về họ. Có điều mấy tên Hắc Báo đoàn ở đây chỉ cố ý níu chân kẻ địch chứ không muốn liều mạng nên nhất thời phía Bạch Vũ vẫn không thể đột phá được. Lúc này một tên đội trưởng bên phía Hắc Báo đoàn mừng rỡ la lớn lên:

- Tầng phó đoàn trưởng đến rồi huynh đệ. Chúng ta chuẩn bị phối hợp với viện binh để tiêu diệt lũ chuột này thôi.

Phía xa xa đang có rất nhiều người đang bay đến, khí thế ác liệt. Tinh thần ngay lập tức tăng cao, bọn Hắc Báo đoàn điên cuồng phản kích. Chúng sử dụng tất cả phù lục, phép thuật có thể để ngăn trở Phi Ưng đoàn. Bạch Vũ sắc mặt trầm trọng, không ngờ bọn viện binh của bọn khốn này lại đến nhanh như vậy. Nhưng thân là người đứng đầu lão không thể để mọi người bị khí thế kẻ địch chèn ép được. Đạp phi kiếm lao lên, Bạch lão huy động đại đao về phía đám người đang bay đến hét lớn:

- Tầng đồ tể, người có giỏi thì ra đây chiến với ta một trận. Ta muốn xem tên đao phủ khét tiếng của Phi Ưng đoàn có bản lĩnh gì?

- Haha, nếu người muốn chết sớm thì ta sẽ đáp ứng cho.

Một bóng dáng khổng lồ cầm cây búa to bự lao ra. Vừa đến gần, gã Tầng đồ tể này không nhiều lời mà lập tức vung búa tấn công. Mỗi một cú giáng búa của gã gần mấy trăm ký khiến Bạch Vũ phải vừa chống trả vừa lui lại.

- Khốn kiếp, khí lực tên này quá mạnh. Hắn lại chủ tu kim thuộc tính cương mãnh, phối hợp với cây búa tạ này làm uy lực đề thăng gấp bội. Trận này khó đánh rồi.

Ngay khi hai tên thủ lĩnh giao chiến, thủ hạ hai bên cũng lao vào nhau. Thế nhưng bây giờ ưu thế về quân số cũng như trang bị lại hoàn toàn thuộc về phía Hắc Báo đoàn. Vì vậy nếu trận đánh này kéo dài thì nhất định Phi Ưng đoàn sẽ tổn thất thảm trọng. Bất ngờ chính ngay lúc này một vật được ném vào giữa chiến trường đang hết sức căng thẳng. Một tên đội trưởng Ngưng Khí trung kỳ của Hắc Báo đoàn vừa nhìn thấy thì sắc mặt tái nhợt, run lẩy bẩy như gặp ma. Tiếp theo, lần lượt những kẻ khác cũng dừng tay rồi phản ứng y như tên vừa rồi. Cuối cùng là tất cả đồng loạt gào lên thảm thiết khiến Tầng Phủ cũng khựng lại nhìn sang:

- Thủ lĩnhhhhhhhhh...

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hắc Báo đoàn diệt vong

Thì ra vật vừa xuất hiện chính là đầu lâu của đoàn trưởng Hứa Minh. Sự xuất hiện của nó tạo ra một sức ảnh hưởng lan rộng nhanh chóng, toàn bộ bọn Hắc Báo đoàn từ chỗ hung hăng hiếu chiến thì bỗng chốc trở nên run rẩy rối loạn. Chiều này Nguyên Hạo sử dụng là dựa trên binh pháp "lấy đầu tướng địch dọa lui vạn quân". Ngay cả Tầng Phủ khét tiếng hung tợn cũng thấy lạnh cả sống lưng. Chính trong khoảnh khắc này, toàn bộ Phi Ưng đoàn bỗng nhiên bất ngờ đồng loạt ra tay phản kích. Do đang bị phân tán sự chú ý vào cái đầu lâu nên rất nhiều tên bị trúng đòn ngay lập tức, thậm chí có kẻ tử thương. Bạch vũ là người xuất kích đánh lên đầu tiên, vừa thấy Tầng Phủ lơ là là hắn lập tức tranh thủ niệm pháp chú. Chỉ vài giây sau, thanh đao của gã trở nên nóng rực và rồi bùng cháy lên như lửa. Tiếp đến Bạch Vũ liên dồn hết khí lực của mình chém ra một đao gió về phía đối phương. Vừa quay lại, Tầng Thủ giật mình phát hiện ra nguy hiểm liền vội vàng đưa cây búa lên đỡ. Phản ứng của gã phải nói là rất nhanh, giống như là bản năng của thú dữ vậy. Có điều Nguyên Hạo cũng đang ẩn nấp gần đó chờ đợi tên này rơi vào thế bị động để ra đòn. Thấy cơ hội đã đến, hắn liền phóng ra một tia chớp đỏ bắn thẳng về phía sau lưng gã đồ tể. Sự phối hợp của Bạch Vũ và Nguyên Hạo là hết sức nhịp nhàng, trước sau cùng đánh đến gây khó khăn cho địch thủ. Trước tình thế như vậy, Tầng Phủ nghiêng răng cười gằn. Gã vung tay còn lại lấy ra một cái thuẫn sắt màu đen dày cộm để che chắn toàn bộ phía

sau mình lại.

- Hừ trước sau cùng công kích à. Nếu chỉ đơn giản có thể mà các người nghĩ đã hạ được ta thì làm to rồi. Bạch Vũ, lão tử muốn moi lực phủ ngũ tạng người ra cho chó ăn haha.

Gầm lên hung tợn, Tàng Phủ sắc mặt kiêu ngạo sẵn sàng va chạm với hai luồng công kích. Dao gió của Bạch vũ ở gần hơn nên lao đến trước tiên. Đây là vũ kỹ mạnh nhất của đoàn trưởng Phi Ưng đoàn nên uy lực khi va chạm với cây búa là rất mạnh mẽ. Năng lượng xung kích bá đạo khiến cánh tay của Tàng đồ tê run rẩy kịch liệt. Tuy vậy sau vài hơi thở thì dao động cũng giảm dần rồi ngừng hẳn, cây búa hiện ra một chút vết nứt nhưng nó đã ngăn được một kích toàn lực của đối phương thành công. Không phải vũ kỹ của Bạch Vũ yếu kém khiến gã thất bại mà vấn đề là cây búa của Tàng Phủ có năng lực chống hòa cực mạnh. Nhờ ưu điểm này nó có thể làm giảm đi một nửa uy lực đòn sát thủ từ vũ kỹ nhân cấp hạ phẩm của đối phương.

- Khả khả, tuyệt kỹ Hòa Phong Dao nổi danh của Bạch đoàn trưởng chỉ vậy thôi sao. Thật khiến ta thất vọng quá đấy.

Tàng Thủ châm chọc nói. Gã biết chỉ cần đỡ được chiêu này của đối thủ là lập tức có thể phản công giành chiến thắng ngay. Bởi vì khi thực hiện vũ kỹ này, Bạch Vũ phải huy động linh lực rất nhiều, dù an toàn được thủ nhất thời cũng không thể hồi phục được. Đây tuyệt đối là cơ hội trời cho, Hắc Báo đoàn bọn chúng đã nghiên cứu tên đoàn trưởng Phi Ưng đoàn này rất kỹ rồi.

- Hừ, dù ta có chết thì cũng lôi tên khát máu người theo làm giá đệm lưng.

- Được, vậy ta sẽ thỏa nguyện cho người. Sáttttt.

Vùng cây búa tạt lên, hai mắt Tàng Phủ chẳng khác con thú hoang đang nhìn con mồi. Đây chính là trạng thái hiếu chiến cực độ của gã. Ngay lúc này tia chớp đỏ cũng đã lao đến va chạm với tám thuẫn sau lưng tên đồ tể. Tiếng kim loại va chạm mạnh vang lên nhưng gã không quan tâm. Đây vốn là tám thuẫn có lực phòng ngự cực mạnh, cho dù dùng cây búa của gã cũng không thể phá vỡ dễ dàng được. Ngay cả phía đối diện, Bạch Vũ cũng đang lo lắng gần chết. Theo kế hoạch ban đầu, lão chỉ cần dồn hết sức ra đòn nghi binh kéo sự chú ý của đối thủ, còn sát chiêu chân chính sẽ do chủ nhân của Phong Ảnh ra tay. Có điều xem tình hình này, tia chớp đỏ kỳ quái kia khó lòng mà xuyên thủng được tám thuẫn dày cộm kia. Nắm chặt thanh đao, Bạch Vũ chuẩn bị xông lên lần nữa.

- Xem ra lão già ta hải chuẩn bị tâm lý liều mạng rồi.

Ngay lúc không ai xem trọng khả năng thành công của ám khí đánh lén kia thì bất chợt Tàng Phủ rú lên đau đớn. Máu tươi tràn cả ra khỏi miệng gã.

- Thành...công.. rồi sao?

Chứng kiến cảnh này, Bạch Vũ lấp bắp cả lên. Cùng lúc một tiếng nói truyền vào đầu lão:

- Còn đứng ra đó làm gì? Mau xông vào tấn công dồn dập tên đó cho ta. Chỉ cần vài phút không đẩy được ám khí của ta ra hẳn sẽ phải mất mạng.

Bình tĩnh, Bạch đoàn trưởng vùng đại đao lên lao thẳng đến điên cuồng tấn công kẻ địch. Đang tức giận vì bị thứ ám khí kỳ lạ tổn thương, Tàng Phủ chẳng những không tránh né mà còn vùng búa lên đối chiến cùng đối phương. Cách chỗ cả hai giao tranh không xa, Nguyên Hạo vẫn đang âm thầm quan sát mọi chuyện. Hắn chất lưỡi cảm thán:

- Thì ra tiên nhân cũng có thể cận chiến lợi hại như vậy. Lúc trước ta cứ nghĩ tu tiên chỉ chuộng phép và ngự kiếm tấn công từ xa thôi chứ.

- Không phải vậy đâu Hạo nhi. Thật ra tùy vào vũ kỹ mà chúng ta lựa chọn cách chiến đấu. Như hai tên này chỉ là dùng pháp khí đánh cận chiến đơn thuần thôi. Chứ thật ra những tên chuyên về cận chiến trong tiên giới đa phần là bọn luyện thể. Sức mạnh nhục thân của bọn họ khi đạt đến cực hạn còn đáng sợ hơn bất kỳ loại vũ khí nào nữa đấy.

Khương Thượng đứng kế bên giải thích. Lão nhớ lúc mình ở thần giới cũng từng gặp vài tên cường giả luyện thể. Những kẻ ấy ai cũng là quái vật kinh khủng cả.

- Luyện thể ghê gớm như vậy? Thế sao lúc ở Phong Linh tông con cũng không nghe nói gì về nó vậy?

Nguyên Hạo gãi đầu thắc mắc. Bàn tử từng khoe với hắn về nhiều thư tịch, vũ kỹ trong tàng kinh các cho đệ tử Ngưng Khí kỳ nhưng gã chưa từng kể với hắn có loại vũ kỹ luyện thể như vậy nha.

- Vũ kỹ luyện thể thuộc loại quý hiếm. Một tông môn có được một, hai loại là nhiều rồi. Mà thường cũng ít người lựa chọn luyện thể thuật lắm.

- Vì sao ă? Chẳng lẽ luyện thể có nhiều khuyết điểm quá không ai thèm tập luyện?

Càng nói Nguyên Hạo càng tò mò về loại tu luyện này. Khương Thượng quay sang nhìn nghĩa tử mỉm cười, lão vuốt nhẹ đầu hắn rồi trả lời:

- Ngược lại thì đúng hơn con trai. Luyện thể khiến khả năng phòng ngự và chịu đựng của cơ thể tăng lên rất nhiều. Một người luyện thể đại thành thậm chí đứng yên cũng không sợ kẻ khác đá thương mình. Còn về phương diện tấn công càng ghê rợn hơn, những kẻ luyện thể chính là nỗi ác mộng của mọi người. Để bọn chúng đến gần cận chiến căn bản là chịu ngược đãi. Các bộ phận cơ thể họ cứng ngang với vũ khí cao cấp nên khi va chạm là đối phương sẽ thịt nát xương tan ngay.

Nghe Khương lão quảng cáo như vậy, hai mắt Nguyên Hạo sáng rực lên. Hắn vội hỏi lại:

- Luyện thể bá đạo như thế tại sao mọi người lại ít tu luyện vậy nghĩa phụ? Không lẽ tu luyện nó rất khó?

Khương Thượng gật đầu cười khổ:

- Không những rất khó mà còn vô cùng gian khổ. Người luyện thể phải trải qua đau đớn xác thịt đến chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần. Ngoài ra, điều kiện kiên quyết để luyện thể là cần có lượng tài nguyên vô cùng dồi dào cung cấp. Cần phải có đan dược, linh thảo và nhiều thứ khác hỗ trợ liên tục thì mới có hi vọng tu luyện thành công được. Ta giải thích vậy thì con hiểu rồi chứ.

Khương Thượng lắc đầu. Lão xem con đường luyện thể này không có cơ duyên và nghị lực hơn người thì đừng nên bước chân vào. Nguyên Hạo sau khi nghe xong thì cau mày suy nghĩ. Theo quan điểm của hắn cái luyện thể thuật này rất đáng quan tâm. Tấn công dù mạnh mẽ bao nhiêu nhưng khi phòng thủ yếu ớt thì nguy cơ bị thương hoặc chết chung với kẻ thù rất cao. Đặc biệt là khi bị đánh lên càng cần đến khả năng phòng ngự và sức chịu đựng của cơ thể. Nếu bây giờ có vài tên như Hứa Minh phục kích thì hắn chết chắc. Xem ra sau này phải chú ý tìm kiếm vũ kỹ luyện thể để nghiên cứu mới được.

Trở lại với trận chiến giữa Tăng Phủ và Bạch Vũ, sau vài chiêu phản đòn tên đồ tể đã phát hiện ra có chuyện không đúng. Huyết tinh của gã đang bị hấp thụ nhanh chóng khiến chiến lực suy giảm không ngừng. Suy đoán là do cái ám khí màu đỏ khôn kiếp kia, gã định lui lại để lấy nó ra khỏi thân thể. Thế nhưng Bạch Vũ lại bám lấy Tăng Phủ không tha. Kinh nghiệm chiến đấu của lão cho biết tên đồ tể này đang có vấn đề nghiêm trọng. Những cú vung búa và pháp thuật của tên kia đang suy yếu liên tục, xem ra cái ám khí kia có quỷ dị. Phát hiện điều đó nên Bạch đoàn trưởng càng dốc sức tấn công liên tục mặc kệ việc cận chiến lão gặp nhiều bất lợi hơn đối thủ. Bất lực tìm cách thoát ra, chỉ sau vài phút cơ thể Tăng Phủ co rút lại chỉ còn da bọc xương. Kêu lên một tiếng không cam lòng, gã tuyệt khí rồi rớt từ trên cao xuống bỏ mình. Chứng kiến toàn bộ quá trình bị hấp thụ của đối phương, Bạch Vũ tỏ ra vô cùng ngạc nhiên với thứ vũ khí chết người của tên chủ nhân của Phong Ảnh. Khi lão tưởng tượng ra cảnh nếu chính mình trúng phải ám khí đó thì tự nhiên thấy lạnh cả sống lưng. Đúng lúc này bỗng nhiên một thiếu niên từ xa đáp phi kiếm bay hướng về phía lão. Vừa đến gần, Phong Ảnh hiện ra đứng bên cạnh Nguyên Hạo khiến Bạch Vũ chợt hiểu ra bèn ôm quyền chào hỏi:

- Thì ra cậu là chủ nhân của Phong Ảnh. Tại hạ là Bạch Vũ, đoàn trưởng Phi Ưng đoàn. Rất vinh hạnh được diện kiến.

- Ta tên Nguyên Hạo. Ta rất hài lòng khi thấy ngài và các huynh đệ Phi Ưng đoàn đã thực hiện chính xác kế hoạch chúng ta đặt ra. Bây giờ không có nhiều thời gian để trò chuyện, chúng ta cần hỗ trợ mọi người quét sạch đám tàn dư Hắc Báo đoàn trước đã.

Nguyên Hạo khoát tay nói ngắn gọn rồi cùng Bạch Vũ đáp phi kiếm lao thẳng về phía đám đông. Với tư vị Ngưng Khí hậu kỳ, Bạch đoàn trưởng một mình tung hoành như sỏi lạc bầy cừu. Vừa ra bắt ngờ ra tay, lão đã hạ ngay hai tên Ngưng Khí sơ kỳ phía Hắc Báo đoàn. Phát hiện ra có thêm cao thủ tham gia vào chiến trường, lập tức ba, bốn tên đội trưởng Ngưng Khí trung kỳ liền vây lấy ngăn chặn. Tuy vậy, Bạch Vũ vẫn chiếm thế thượng phong khiến mấy tên kia chỉ có thể cầm cự mà thôi.

- Các huynh đệ Phi Ưng đoàn cố lên. Viện binh đã đến, tên Tăng Phủ và Hứa Minh đều đã bị tiêu diệt. Chúng ta hãy đánh tan đám lâu la nhai nhép này đi.

Tiếng của Bạch Vũ vang vọng khắp chiến trường làm sĩ khí của Phi Ưng hồi sinh trở lại. Những người đang bị vây công như vớ được cọc rom cứu mạng bèn liều mạng phản kích. Phía Hắc Báo đoàn thì hoang mang cực độ, bọn chúng không thấy Tăng Phủ đâu cả nên cũng có thể đoán ra vấn đề rồi. Có điều thế trận đang lợi thế nên chúng vẫn lì lợm kháng cự. Lúc này một tia chớp đỏ len lỏi vào giữa mọi người, những nơi nó đi qua không tên Hắc Báo đoàn nào có thể chống cự.

- Haha cứ thoải mái đi Thạch Huyết, bọn này toàn làm chuyện ác trời đất không dung. Có uống sạch máu chúng cũng không hết tội đâu.

Phụt... Lần này đến một tên đội trưởng đang giao chiến với Bạch Vũ bị Thạch Huyết kích lên. Bạch lão chỉ nhìn tên đó với ánh mắt đầy thương hại rồi bỏ qua hắn mà tấn công những kẻ còn lại. Cứ như vậy chỉ sau nửa canh giờ, quân số của đối phương đã mất đi năm, sáu phần. Đám còn lại thấy tình thế không cứu vãn được nữa liền thúc phi kiếm theo các hướng bỏ chạy. Toàn bộ thành viên Phi Ưng đoàn vui mừng ôm lấy nhau reo hò dữ dội, họ vừa giành chiến thắng trong hoàn cảnh tưởng chừng như tuyệt vọng. Từ nay về sau trong dãy Hành sơn đã không còn cái tên Hắc Báo đoàn tồn tại nữa. Một thế lực thủ phủ bá đạo đã hoàn toàn bị diệt vong trong tay một thiếu niên Ngưng Khí kỳ. Ấu cũng là tự mình tìm diệt vong mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tiếp quản Phi Ưng đoàn

Mấy ngàn năm qua, dãy Hành sơn vẫn sừng sững đứng đó. Như một nhân chứng của thiên địa, nó đã chứng kiến biết bao thăng trầm của thế giới xung quanh. Ngày hôm nay cũng vậy, một đoàn thể đã triệt để biến mất và một thế lực mới bắt đầu quật khởi. Phi Ưng đoàn, cái tên nhỏ bé như hạt cát trong sa mạc, thậm chí sau trận chiến với Hắc Báo đoàn họ cũng chỉ còn lại khoảng mười thành viên mà thôi. Không ai biết được đây chính là khởi nguồn cho một tồn tại độc tôn linh giới sau này. Trong thế giới tu chân thì việc sinh tử chỉ như cơm bữa, những người sống sót không vì những đoàn viên đã ngã xuống mà quá đau thương. Ngược lại, họ còn đang rất hưng phấn với thắng lợi oanh liệt của mình. Phải biết rằng việc đánh bại một thế lực mạnh gấp đôi về mọi mặt là một kỳ tích đến mức nào. Trong đại sảnh lụp xụp vì bị công kích suốt cả tuần hơn, mười người còn lại đang ăn mừng với nhau. Khách mời của họ tất nhiên có Nguyên Hạo, cha con Khương Thiên và Trữ Lôi. Khăng khải đứng dậy, Bạch Vũ giơ chén rượu ra mời tất cả mọi người rồi đồng dục tuyên bố:

- Hôm nay Bạch Vũ ta cảm thấy có rất nhiều cảm xúc đan xen. Chén rượu đầu tiên xin tế vong hồn các huynh đệ đã ngã xuống. Chiến thắng hôm nay của Phi Ưng đoàn chính là nhờ xương và máu của họ để đánh đổi được. Chúng ta sẽ khắc ghi công lao của họ mãi mãi không bao giờ quên. Nào, huynh đệ cùng cạn.

Tất cả mọi người khước mắt ửng đỏ, nghiêm trang thành ý cùng giong chén rượu trong tay đổ xuống như dành tặng cho những người đã khuất kia. Thở dài một tiếng, Bạch vũ tiếp lời:

- Chén thứ hai Phi Ưng đoàn chúng ta xin kính Nguyên Hạo đạo hữu. Nếu không có sự giúp đỡ của người, chúng ta đã không còn có thể ngồi ở đây với nhau. Công ơn này tựa như ân tái tạo. Mọi người hãy cùng nâng chén lên nào. Nguyên Hạo huynh đệ, mời.

Nguyên Hạo thấy mọi người hướng mình kính rượu thì cũng đứng dậy giong chén lên uống cạn đáp lại thịnh tình. Sau khi qua vài tuần rượu vui vẻ, hẳn quay sang Bạch Vũ cười giảo hoạt hỏi:

- Bạch đoàn trưởng, bây giờ ngài và Phi Ưng đoàn có dự tính gì không?

Vừa nghe đối phương nhắc đến thì Bạch Vũ lắc đầu cười khổ. Điều gì đến cũng phải đến, đã hứa hẹn thì phải thực hiện giao kèo thôi. Lão đứng dậy nhìn lướt qua toàn bộ huynh đệ rồi ôm quyền với Nguyên Hạo:

- Bạch Vũ ta cả đời chinh chiến không ít, cũng hiểu rõ thế nào là đạo nghĩa. Bọn ta đã giao kèo với đạo hữu thông qua Phong Ảnh. Nội dung là nếu đạo hữu trợ giúp chúng ta vượt qua tai kiếp lần này và tiêu diệt được Hắc Báo đoàn trả thù thì toàn bộ Phi Ưng đoàn chúng ta sẽ đầu nhập làm thủ hạ cho người. Nay mọi thứ đã được thực hiện, bọn ta nhất định sẽ tuân theo hứa hẹn.

Dừng câu nói lại một tí, Bạch Vũ quay sang nhìn các huynh đệ và con gái của mình rồi lớn tiếng nói:

- Hồi huynh đệ Phi Ưng đoàn, Bạch Vũ ta có ân tất báo, có thù tất trả. Nay mạng on của người sẽ trả cho người. Ta xin tuyên bố Phi Ưng đoàn chúng ta bây giờ sẽ thuộc về Nguyên Hạo đạo hữu đây. Mọi người hãy vì đoàn trưởng mới mà tận lực.

Tâm tình các đoàn viên còn lại hiện tại khá phức tạp. Lúc đầu bọn họ đồng ý hứa hẹn là vì không biết sống chết thế nào, bây giờ thoát hiểm thì lại có phần chần chừ do dự. Dù gì đây cũng là cơ nghiệp mà họ dùng xương máu vất vả chiến đấu xây dựng bao năm qua. Hiểu được khúc mắc trong lòng đám người này, Nguyên Hạo cười nhẹ rồi chấp tay sau lưng bước ra lên tiếng:

- Ta chắc các vị trong lòng đều có cảm giác không phục. Việc này ta hiểu rõ, có điều ta muốn hỏi các người một việc. Các người tham gia Phi Ưng đoàn để làm gì? Mong tưởng cả đời các người rốt cục là gì? Bắt đầu từ ngài đi Bạch Vũ, hãy trả lời câu hỏi của ta.

- Ta ư? Ta vốn là một tán tu, không có cơ duyên gia nhập tông môn. Ta cùng vài huynh đệ lập ra Phi Ưng đoàn là muốn cùng nhau gầy dựng một thế lực để có thể sinh tồn được ở thế giới tu chân đầy phức tạp, nguy hiểm này. Mong tưởng của ta đến giờ ta cũng không rõ nữa. Bọn ta tu luyện khó khăn, không người chỉ dẫn nên chắc cả đời này không có hi vọng gì xa xôi cả.

Tiếp theo Bạch lão là các thành viên Phi Ưng đoàn cũng bày tỏ nỗi lòng của mình. Mỗi người một hoàn cảnh xuất phát nhưng tất cả họ đều gia nhập Phi Ưng đoàn chủ yếu để khỏi bị ức hiếp. Bởi lẽ tán tu tu vi thấp rất dễ bị chuyện cướp của giết người từ kẻ khác hoặc bị bắt làm nô dịch. Đây cũng là lí do chính để hình thành hầu hết các đoàn thể nhỏ. Còn về mong tưởng thì tất cả đều không có. Họ vốn thiếu thốn tài nguyên, công pháp và vũ kỹ nên không thể tu luyện bài bản như những đệ tử trong tông môn được. Vì vậy nên có thể đạt được Ngưng Khí hậu kỳ như Bạch Vũ đã là tài giỏi hơn người rồi. Sau khi nghe hết tất cả đoàn viên trả lời, Nguyên Hạo khẽ gật đầu rồi tiếp tục:

- Rất tốt. Như vậy ta có thể nói các người đang cố gắng bám lấy cuộc sống tạm bợ qua ngày này thôi. Căn bản các người không có ước mơ xa xôi gì cho tương lai của mình cả, đúng không? Điều này không có gì là sai cả. Ta nghĩ hầu hết các đoàn thể khác cũng y như các người vậy.

Ngưng một chút, hẳn liếc nhìn khắp mọi người xung quanh một lượt. Hầu hết tất cả ánh mắt nhìn về hắn đều mang theo tò mò và khó hiểu. Chẳng phải bọn ta đã kể rõ ràng rồi sao? Tiểu tử người tính bè diu hay si nhục người khác cũng không cần khoa trương như vậy chứ. Lúc này Nguyên Hạo đột nhiên bật cười haha lên rồi hùng hồn nói:

- Nếu ta nói mục đích của ta gia nhập Phi Ưng đoàn chính là biến nó trở thành một thế lực lớn trên Lạc Thần đại lục này. Các người có tin không?

Tất cả mọi người sững sờ nhìn nhau, đến Bạch Vũ cũng thấy giật mình. Thiếu niên này có bị gì không? Dù trong giấc mơ bọn ta cũng không dám suy nghĩ xa vời như vậy nha.

- Haha ta đoán chắc các người đang cho rằng Nguyên Hạo ta là một tên điên, một kẻ ngông cuồng không biết trời cao đất dày. Vậy ta muốn hỏi các người một câu. Trên đời này có cường giả hay thế lực nào nào mới sinh ra đã thiên hạ vô địch rồi không hay là họ phải từng bước phát triển lớn mạnh dần dần? Câu trả lời chắc chắn là không. Ta biết có một vị quân sư tên Tuần úc từng nói "thực lực yếu thì từ từ sẽ mạnh lên thôi". Có chí thì mới tiến xa được, còn nếu chấp nhận số phận thì mãi mãi không vượt qua được chính mình. Cái gì là kẻ mạnh? Một ngày nào đó ta sẽ là chí tôn đứng trên đỉnh của tất cả. Cái gì là số phận sắp đặt? Ta sẽ viết lại định mệnh cho mình, viết nên một truyền kỳ mới cho Lạc Thần đại lục này. Ta ngông với thiên địa, ngạo nghịch với chúng sinh. Bây giờ những ai muốn ngông cùng ta một lần thì hãy bước ra. Những người không cùng chí hướng có thể rời đi, ta tuyệt không làm khó dễ chút nào.

Sau vài giây suy nghĩ, Bạch Vũ cùng con gái Bạch Liên đứng dậy bước ra rồi ôm quyền lên tiếng:

- Nguyên Hạo huynh đệ có ơn cứu giúp với chúng tôi. Cha con tôi đã nguyện theo phò trợ ngài thì dù lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không từ

nan. Với lại Phi Ứng đoàn do chính tay tôi thành lập nên tôi cũng hi vọng nó có ngày rạng danh thiên hạ, uy chấn bát phương.

Tiếp đến từng người một còn lại của Phi Ứng đoàn cũng đồng ý ở lại. Bọn họ đã chiến đấu sinh tử bao lần với Bạch Vũ nên quyết tâm ở lại hỗ trợ lão. Với lại giờ bỏ đi thì họ lại trở về kiếp tán tu, cuộc sống tương lai còn thê thảm hơn. Thấy tất cả đều đồng ý gia nhập Nguyên Hạo cười rất tươi vỗ vỗ tay:

- Tốt lắm, mọi người sẽ không bao giờ hối hận vì quyết định ngày hôm nay. Sau này ta sẽ chứng minh lựa chọn của các ngươi hôm nay là chính xác thế nào. Bây giờ việc trước tiên ta muốn trao chức phó đoàn trưởng cho Bạch Vũ. Mọi người có ý kiến gì không?

Câu hỏi vừa ra toàn bộ mọi người đều nhất trí ủng hộ. Nguyên Hạo cười nhạt đầy thâm ý. Hắn hiểu rõ tầm ảnh hưởng của Bạch Vũ đối với những người này. Ngoài ra, hắn cũng rất tán thưởng ở phương diện quản lý thủ hạ của lão. Cứ so sánh cảnh Hứa Minh bắt lực nhìn bọn thủ hạ bỏ chạy với các huynh đệ Phi Ứng đoàn chiến đấu sống chết có nhau là thấy được sự khác biệt giữa hai gã đoàn trưởng. Hứa Minh âm hiểm xảo trá, hắn chỉ coi những thủ hạ là con cờ thí của mình mà thôi. Bạch Vũ thì không như vậy, lão dùng mãnh thiện chiến, tâm tư cẩn trọng nhưng lại sống tình nghĩa, luôn xông pha mở đường cho mọi người. Một kẻ lập Hắc Báo đoàn vì tư lợi cá nhân, một người gây dựng Phi Ứng đoàn vì mục đích chung của mọi thành viên. Nguyên Hạo tin tưởng Bạch Vũ một ngày không xa sẽ là một chiến tướng tài ba. Bởi vì lão có tâm của một vị thống lĩnh thực thụ.

- Được. Nếu mọi người đều tin tưởng như vậy thì Bạch Vũ lão huynh sẽ chính thức giữ trọng trách phó đoàn trưởng. Bây giờ mọi người cứ uống rượu vui vẻ, ta và bạch lão cần bàn bạc về hướng phát triển tương lai của đoàn thể chúng ta.

Tiếp theo Bạch Vũ dắt hắn và những người đi cùng bước vào mật thất riêng của lão. Sau khi giới thiệu sơ về cha con Khương Thượng, Nguyên Hạo bắt đầu trình bày kế hoạch của mình:

- Mục tiêu của ta là ưu tiên phát triển thực lực Phi Ứng đoàn lên. Theo ta thấy thì các đoàn đội đều thiếu thốn tài nguyên tu luyện hết sức trầm trọng. Nếu cứ như vậy cho dù cố gắng mấy cũng không thể thay đổi được gì cả. Ta có một kế sách táo bạo có thể thay đổi cục diện. Bạch lão nghe thử xem có khả thi hay không?

Bạch Vũ trầm ngâm một chút rồi trả lời:

- Đúng là tán tu bọn ta thiếu thốn tài nguyên vô cùng. Dù cho có thực hiện nhiều nhiệm vụ để đổi lấy phần thưởng thì những thứ có giá trị tìm được cũng vô cùng hạn chế. Thế nhưng bọn ta cũng hết cách rồi. Không biết đoàn trưởng có cao kiến gì cứ nói ra để cùng thảo luận.

Đoán chắc đối phương sẽ trả lời như vậy, Nguyên Hạo từ tốn đứng thẳng dậy, ánh mắt kiên định sáng ngời nói ra một câu:

- Ta muốn gia nhập tông môn.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tông môn trắc khảo (Thượng)

- Gia nhập tông môn?

Ánh mắt của Bạch Vũ khó hiểu nhìn Nguyên Hạo. Ngươi chạy đến đây giành làm đoàn trưởng rồi lại đòi gia nhập tông môn là sao. Ngươi đem con bỏ chợ sao? Ít ra ngươi cũng nên có tí trách nhiệm chứ? Khương Thượng một bên cũng trầm tư một chút rồi như hiểu ra gì đó mỉm cười thâm ý với Nguyên Hạo.

- Haha hình như nghĩa phụ đã đoán được suy nghĩ của con thì phải?

Nhìn biểu hiện của mọi người, Nguyên Hạo hứng thú quay sang Khương lão hỏi chuyện.

- Tiểu tử thú vị này, con định tham gia cuộc trắc thí của các tông môn ở kinh thành đúng không? Nhìn biểu hiện của con ta đoán chắc chắn là vậy rồi.

Hai cha con bốn mắt nhìn nhau rồi phá lên cười lớn. Nguyên Hạo giờ ngón tay cái lên sáng khoái nói:

- Chỉ có nghĩa phụ người hiểu con thôi hắc hắc. Chỉ cần vào được tông môn thì chuyện vũ kỹ, công pháp có thể lên lút đem ra ngoài cho các huynh đệ Phi Ứng đoàn rồi. Con đã chấp nhận gia nhập môn phái thì họ cũng nên bỏ ra gì đó chứ.

Bạch Vũ một bên nghe kể sách của Nguyên Hạo thì giật mình lên tiếng:

- Như vậy có quá nguy hiểm không? Vũ kỹ, công pháp là bí mật được bảo vệ kỹ lưỡng của các tông môn. Nếu họ phát hiện ra chúng ta lén học trộm thì sẽ trừng phạt thẳng tay đó. Ngoài ra theo ta biết đề tiếp xúc được nhiều vũ kỹ, công pháp cao cấp đều là những thiên tài ưu tú. Bọn họ đều là song linh căn, thậm chí là thuần linh căn truyền thuyết nữa. Xem chừng kế hoạch này rất khó thực hiện a.

- Hahaha

Nguyên Hạo nghe Bạch Vũ trình bày những lo lắng của mình thì cười hết sức thoải mái. Mấy cái thứ nhỏ nhất này bây giờ không còn là vấn đề của ca nữa rồi.

- Bạch phó đoàn trưởng không phải lo. Ta đây dư sức đối phó với những điều kiện của tông môn đưa ra. Vấn đề bây giờ là việc sắp xếp mọi người ở Phi Ưng đoàn. Ta dự định đưa toàn bộ thành viên theo mình lên kinh thành. Sau khi chọn được tông môn chúng ta sẽ di chuyển đến khu vực tông môn đó quản lý để gây dựng lại căn cứ. Như vậy ta sẽ dễ dàng liên lạc với mọi người, ngoài ra sau này khi ta có địa vị cao trong tông môn có thể tìm cách để mọi người gia nhập. Nếu không được thì ít nhất các người cũng sẽ được bảo hộ và nhận được nhiều lợi ích hơn. Bạch lão thấy kế hoạch của ta có vấn đề gì nữa không?

- Nếu như đoàn trưởng tự tin như vậy thì mọi việc cứ như vậy mà tiến hành. Dù không học được vũ kỹ, công pháp thì việc được tông môn bảo trợ thôi cũng khiến Phi Ưng đoàn ta có thể yên tâm phát triển lâu dài rồi.

Bạch Vũ nhanh chóng đáp lời. Lão cũng không phải ngốc, thiếu niên tân đoàn trưởng này đáng về ngao nghể mười phần., rõ ràng hắn có vốn liếng để tự tin như vậy đi. Lão không nhìn ra được tu vi của Nguyên Hạo nhưng trận chiến vừa rồi chiến lược của hắn quá đáng sợ. Xem chừng chắc phải Ngưng Khí viên mãn chứ chẳng chơi. Nếu đoàn trưởng lợi hại như vậy thì xem ra cơ hội Phi Ưng đoàn thay da đổi thịt sắp đến thật rồi. Nghĩ vậy, hai tay Bạch Vũ nắm chặt lại vì kích động.

- Không có vấn đề gì là tốt rồi. Lão hãy thông báo các huynh đệ sắp xếp. Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này về Lạc thành, sau đó sẽ thẳng tiến kinh đô.

Phân phó cho Bạch Vũ xong xuôi, Nguyên Hạo trở về phòng riêng một mình và gọi Tiểu Vô xuất hiện.

- Tiểu Vô, lúc trước ngươi từng nói với ta là bản thân ta hoàn toàn có thể chủ động thể hiện ra linh căn của mình đúng không? Nghĩa là khi bị kiểm tra linh căn ta hoàn toàn chủ động biến hóa linh căn của mình cho đối phương thấy?

- Đúng vậy, việc đơn giản vậy cũng gọi phiền ta sao tên nào nhỏ.

Tiểu Vô ngập ngừng lười nhác trả lời. Tên này mỗi lần có chuyện khó khăn mới kiếm bôn đại gia sao.

- Ta còn một điều lo lắng nữa. Ngươi từng nói Hư Vô công pháp có thể che giấu tu vi nếu đối phương không hơn ngươi hai đại cấp bậc. Nếu trong đợt kiểm tra này ta thành công vào tông môn thì có bị cường giả Nguyên Anh phát giác không?

- Ngươi có bị ám đầu không vậy? Nguyên Anh ở mấy tông môn nhỏ này là tồn tại gì? Họ dành phần lớn thời gian bề quan để tìm cách trùng kích cảnh giới cao hơn chứ ăn ro rửng mỡ sao đi quan tâm mấy tên Ngưng Khí kỳ như ngươi. Với lại có rất nhiều bí pháp ẩn giấu tu vi nên cho dù bị phát giác cũng có lý do để giải thích mà.

Được Tiểu Vô chỉ điểm rõ ràng mọi khúc mắc, Nguyên Hạo phấn khởi vô cùng. Ngả lưng xuống giường, hắn cảm giác thật thoải mái.

- Sau những trận chiến căng thẳng, cuối cùng ta cũng có được một giấc ngủ ngon lành rồi.

Những tia nắng đầu tiên đã chiếu rọi trên khắp dãy Hành sơn hùng vĩ. Tại Phi Ưng trại thời khắc này đang tập trung một nhóm người, sắc mặt của ai cũng đầy nhiệt huyết và khí thế. Sau khi Bạch Vũ họp bàn và định hướng kế hoạch hành động tương lai, mọi người đều tỏ ra lạc quan với vị tân đoàn trưởng này. Bước ra phía trước, Nguyên Hạo hét lớn:

- Toàn bộ hướng Lạc thành xuất phát.

Tất cả thành viên Phi Ưng đoàn đồng loạt đập lên phi kiếm phóng đi. Bọn họ bỏ lại sau lưng khu căn cứ đã gắn bó nhiều năm để bắt đầu cuộc phiêu lưu mới của mình. Do vài người trong đoàn còn ở Ngưng Khí sơ kỳ nên cả đoàn phải mất hai ngày mới đến được Lạc thành. Nhận được tin, Trần Mưu và thành chủ đều mừng rỡ đón tiếp. Một buổi tiệc rượu được tổ chức ở phủ thành chủ tối nay để ăn mừng chiến thắng. Theo yêu cầu của Nguyên Hạo thì số người tham dự rất hạn chế vì hắn không muốn bị những kẻ lạ mời rượu làm phiền. Qua vài tuần rượu, mọi người vui vẻ hào hứng kể lại quá trình tiêu diệt Hắc Báo đoàn như thế nào. Trần Mưu và thành chủ càng nghe miệng càng không thể khép lại được. Không ngờ thiếu niên tiên nhân này trâu như vậy, một mình diệt cả một đoàn thể khét tiếng bá đạo như thế. Ở ghế khách quý, Nguyên Hạo ngồi nghe chỉ cười nhẹ không ý kiến gì vào cả. Đợi khi tiệc gần tàn, hắn mới hướng Trần Mưu hỏi chuyện:

- Trần thống lĩnh, ta trở lại Lạc thành lần này là có việc muốn nhờ vả ngài. Hi vọng ngài có thể giúp ta một tay.

- Nguyên Hạo tiên nhân có việc gì xin có phân phó. Mạc tướng nguyên đốc hết sức thu xếp cho ngài.

Trần Mưu nghe tiên nhân nhờ vả thì như mở cờ trong bụng, gã liền đáp lời ngay. Được tiên nhân nợ ân tình có ý nghĩa to lớn thế nào chứ? Trời cao rù lòng thương xót Trần gia ta rồi.

- Khụ khụ, cũng không phải việc lớn lao gì. Ta nhớ Trần thống lĩnh từng nói tháng sau tại kinh thành sẽ có cuộc trắc tuyển tiên nhân của các tông môn.

- Vâng, đúng vậy thưa tiên nhân. Nếu người muốn tham gia vào tông môn thì cũng không khó. Bản thân người đã có linh căn, lại tu vi cao cường như vậy. Mạc tướng nghĩ mọi việc sẽ rất dễ dàng thôi. Với lại việc người hỗ trợ Lạc thành đánh đuổi bọn ngoại xâm cùng với Hắc Báo đoàn cũng đã được

mặt tướng và thành chủ báo cáo về cho hoàng gia. Họ rất hài lòng và vui mừng về chiến công lần này nên đặc biệt dặn dò phải mời bằng được tiên nhân lên kinh đô hoàng thượng có cơ hội diện kiến ngài. Lúc đó ngài chỉ cần nói vài câu nhất định hoàng thượng sẽ hết lòng hỗ trợ thôi.

Với giọng điệu nhỉnh nọt, Trần Mưu đã đoán ra vấn đề của Nguyên Hạo. Gã khéo léo dẫn dắt luôn cả hoàng thượng vào. Như vậy gã vừa lấy lòng của thiên tử mà còn được tiên nhân thiếu nợ ân tình nữa. Đúng là nhất cử lưỡng tiện. Nguyên Hạo nghe Trần thống lĩnh trình bày thì ánh mắt lóe lên, giọng nói vẫn không lạnh không nhạt đồng ý trả lời:

- Tốt lắm, vậy Trần thống soái sắp xếp giúp ta và các huynh đệ chỗ nghỉ ngơi. Khi nào ngài xuất phát thì chúng ta sẽ cùng nhau lên đường.

Nguyên Hạo nói xong thì im lặng không tham gia bàn tán gì thêm. Trong lòng hắn đang tính toán những bước đi tiếp theo như thế nào. Hắn không quan tâm hoàng thượng An Nam quốc mà chỉ bận lòng với việc kiểm tra lĩnh căn nên thể hiện ra sao thôi. Thờ dài một hơi, Nguyên Hạo lăm lăm một mình:

- Xem ra phải bàn bạc với nghĩa phụ và Tiểu Vô thêm một phen mới được.

Ba ngày sau, Trần Mưu dẫn hai nhi tử và đoàn người Nguyên Hạo rời Lạc thành lên kinh. Để tiết kiệm linh lực, mọi người Phi Ưng đoàn đều ngồi trong xe ngựa di chuyển. Đoàn quân hộ tống đi theo cũng hai trăm lính tinh nhuệ nên suốt cả chặng đường không có đám thô phi nào chán sống chui đầu ra cả. Đến ngày thứ mười cả đám cũng đến được kinh thành của An Nam quốc. Nơi này to lớn hơn Lạc thành gấp chục lần, dân sinh sung túc, nhà cửa to lớn tráng lệ. Vừa vào thành, mọi người đã được quan viên tiếp đón đưa thẳng đến hoàng cung để nghỉ ngơi. Ngày hôm sau, hoàng thượng thiết yến chiêu đãi sứ đoàn Trần Mưu. Trong buổi tiệc, Nguyên Hạo đã trò chuyện khá vui vẻ và nhận được lời hứa hẹn giúp đỡ từ phía hoàng gia. Đây là một cuộc giao dịch cả hai bên cùng có lợi. Là người đứng đầu một nước, hoàng thượng An Nam quốc luôn cố gắng giao hảo với các tán tu và tông môn nên việc bán ân tình giúp đỡ cho Nguyên Hạo là điều hiển nhiên. Theo vị thiên tử này cho biết thì đợt tuyển chọn lần này qui mô tổ chức sẽ lớn chưa từng có, toàn bộ tông môn lớn nhỏ của thập quốc đều tham gia khảo hạch. Vì vậy địa điểm tổ chức sẽ có thay đổi, tất cả người kiểm tra tư cách sẽ được tiên nhân đưa đến Linh Hương quốc. Đó là quốc gia có thực lực hùng mạnh nhất trong Hành sơn thập quốc. Tin tức này đối với Nguyên Hạo cũng không có gì xấu, càng nhiều tông môn thì hắn càng có nhiều lựa chọn mà thôi. Theo qui định của liên hiệp các tông môn đợt khảo hạch này đưa ra, mỗi người tham gia trắc thí được dắt theo duy nhất một người hầu. Cho nên sau khi bàn bạc với mọi người, Nguyên Hạo và Khương Thượng sẽ tham gia khảo hạch. Tuy Khương Thượng khi tái tạo cơ thể vẫn giữ nét trung niên nhưng tuổi của bản thể mới này vốn là trẻ măng. Độ tuổi các tông môn yêu cầu để tuyển lựa là dưới mười tám nên lão và Nguyên Hạo rất phù hợp. Với kinh nghiệm của lão thì việc cải trang diện mạo thành một thiếu niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi là chuyện hết sức dễ dàng. Hai người đi theo đóng vai người hầu của họ là Khương Thiên và Bạch Vũ. Tiểu Thiên tất nhiên được chọn vì Nguyên Hạo và Khương lão không thể yên tâm để cậu ở lại. Còn Bạch Vũ là lựa chọn tối ưu còn lại, lão tu vi cao cũng như kinh nghiệm từng trải khá nhiều nên sẽ rất hữu ích cho những nhiệm vụ quan trọng như thế này. Những người còn lại sẽ ở lại kinh thành án binh bất động đợi chờ tin tức và mệnh lệnh. Một tuần sau, ngày hẹn đã đến, tất cả các vương tử công chúa, công tử tiểu thư có danh ngạch tham dự khảo hạch đều tập trung ở quảng trường tring hoàng cung. Mọi người đang rì rào bàn tán to nhỏ với nhau thì gió mạnh thổi lên, những pháp khí phi hành to lớn như căn nhà xuất hiện trên bầu trời kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tông môn trắc khảo (Hạ)

- Nhìn kia, tiên nhân đến rồi.

- Trời ơi, mấy cái to đùng đang bay đó là gì vậy?

- Ngươi đừng là đồ thiếu kiến thức. Cha ta từng kể với ta rằng đó là thứ tiên nhân dùng để bay trên không đó.

Hàng loạt tiếng nghị luận, có hốt hoảng, có hân hoan xuất hiện trong đám thiếu niên đang đứng. Đối với hầu hết bọn công tử tiểu thư này thì đây là lần đầu tiên trong đời chúng thấy được tiên nhân thực sự. Ở Hành sơn thập quốc, tiên nhân vẫn luôn là tồn tại cao cao tại thượng trong truyền thuyết. Đứng lẫn trong đám người, Nguyên Hạo khá nhàn nhã nhìn mấy cái pháp khí đang lơ lửng trên không cứ như xem thả diều vậy.

- Bọn tông môn này thích xuất hiện màu mè như vậy sao? Đã đến rồi mà còn không chịu hạ xuống. Tính diều hành thị chúng nữa à?

Hắn tỏ vẻ không thích thú bình luận. Lúc này hoàng thượng cùng văn võ bá quan đều vội vàng chạy ra kính cẩn ôm quyền lên tiếng nghênh đón. Lúc này, đám tiên sư chủ nhân những pháp khí kia mới có vẻ hài lòng nên sau đó bắt đầu lần lượt hạ xuống. Tiếng kèn, tiếng trống theo nghi lễ hoàng gia trang trọng nhất vang lên, hoa thơm và vàng lá được rải khắp nơi trong hết sức xa hoa. Từ trong các pháp khí phi hành, những tên tiên nhân mặc những trang phục khác nhau lần lượt xuất hiện. Từ một pháp khí thuộc loại to nhất trong đám, một tên trung niên nam tử lưng lưng hùm vai gấu đại diện bước ra cất tiếng nói vang dội:

- Ta là Lục Báo, trưởng lão của Thiết Huyền tông. Hôm nay ta cùng các vị tiên nhân của các tông môn ở An Nam quốc này đến đây để đưa các thí sinh trắc khảo tiên nhân đến địa điểm tụ hội ở Linh Hương quốc. Thời gian không còn nhiều, chúng ta phải lên đường sớm thôi. Bây giờ những thí sinh cùng người hầu hãy trật tự xếp hàng di chuyển. Hai mươi người lập thành một tổ đi vào một pháp khí phi hành. Kẻ nào gây mất trật tự sẽ bị loại bỏ tư cách ngay. Bắt đầu đi.

Sau tiếng quát của Lục Bảo, mọi người liền hết sức trật tự im lặng di chuyển một cách nhanh chóng. Đây là cơ hội cả đời mới có nên dù tính cách trẻ con thế nào thì đám thiếu niên vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời. Nguyên Hạo cũng lặng lẽ cùng những người nhóm mình tiến đến một pháp khí. Hắn vừa bước đi vừa nhìn lướt qua những tên tiên nhân ở đây. Trừ Lục Bảo và vài tên khác tu vi không nhìn thấu, có lẽ là Trúc Cơ kỳ. Đám còn lại chủ yếu là Ngưng Khí hậu kỳ. Xem ra trừ Huyết Huyền tông và số ít tông môn khác là có thực lực mạnh mẽ, đám còn lại đều là tông môn nhỏ thực lực không cao. Thấy tất cả đã di chuyển xong, Lục Bảo cũng bước vào trong một pháp khí phi hành rồi ra lệnh cho toàn bộ đội hình xuất phát. Ngồi bên trong pháp khí, những tên thiếu niên đều hưng phấn lao nhao cả lên. Những thiếu nữ thì trầm trồ chỉ chỏ những ngôi nhà bé tí dưới mặt đất, lũ công tử thì tận dụng cơ hội đến tán tỉnh. Thường tên tiên nhân quả lý cũng không ý kiến gì, lần đầu tiên được bay trên không trung thì ai cũng sẽ có tâm trạng hưng phấn như vậy. Những pháp khí phi hành này được cung cấp năng lượng bằng linh thạch nên có thể di chuyển được khoảng cách xa trong thời gian dài. Chỉ cần một tiên nhân điều khiển và cung cấp thêm linh thạch mới mỗi khi dùng hết năng lượng viên cũ mà thôi. Mặc kệ không khí ồn ào xung quanh, Nguyên Hạo, cha con Khương Thượng và Bạch Vũ đều nhắm mắt định thần. Do Khương Thượng đã truyền bí thuật ẩn giấu tu vi riêng của lão cho Bạch Vũ nên tên Ngưng Khí trung kỳ trên pháp khí này không phát hiện được tí linh lực nào từ bốn người này phát ra cả. Tất nhiên bí thuật này dù là từ thần giới truyền lại thì cũng không thể so sánh với Hư Vô công pháp được nên chỉ che giấu được tu vi đối với kẻ trên mình một đại cấp bậc thôi. Nhưng như vậy đã là rất đáng sợ rồi, đa phần bí thuật ẩn nấp tu vi đều có hạn chế thời gian hoặc chỉ che giấu được những người cách mình một, hai tiểu cấp bậc thôi. Tu vi cách nhau một đại cấp bậc chính là trời với đất. Thần thức chênh lệch cũng sẽ rất lớn nên rất khó che giấu tu vi được. Vậy mới thấy Hư Vô công pháp là một tồn tại nghịch thiên cỡ nào. Cũng may cho thiên hạ là chỉ có duy nhất một người mang Hư Vô linh căn là Nguyên Hạo có thể tu luyện công pháp đó thôi.

Sâu bên trong dãy Hành sơn, có một môn phái tọa lạc trên một ngọn núi lửa khá lâu đời. Nếu Nguyên Hạo và Khương Thiên nhìn thấy sẽ phát hiện qui mô nơi này không kém cạnh Phong Linh tông. Bởi vì đây cũng là nơi của tông môn một sao duy nhất của Linh Hương quốc. Đồng thời cũng là chúa tể của cả tất cả tông môn bên trong Hành sơn thập quốc. Hôm nay, toàn bộ đệ tử của Hóa Địa tông được huy động đến mức tối đa cho việc đón tiếp và hỗ trợ vì việc trắc khảo tiên nhân sẽ diễn ra tại đây. Những pháp khí phi hành chở các thiếu niên từ mười quốc gia liên tục bay đến tạo nên một khung cảnh vô cùng hoành tráng. Vì từ An Nam quốc đến Linh Hương quốc phải qua vài quốc gia nên tập người của Nguyên Hạo phải tốn khá nhiều thời gian phi hành. Khi họ đến nơi thì quảng trường đã đông nghẹt người rồi. Nhìn cảnh tượng bề thế này, Khương Thiên rất hào hứng:

- Ông già, Hạo ca, Bạch thúc... Nơi này thật đông người quá. Tất cả bọn họ đều đến để kiểm tra tư chất tiên nhân giống chúng ta sao?

Nguyên Hạo bước đến nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tiểu Thiên trả lời:

- Đúng vậy Thiên đệ. Nhưng cả rừng người này cũng chỉ một số ít may mắn mới có thể tu luyện tiên đạo thôi. Linh căn vốn rất hiếm mà, đệ không nhớ chuyện của huynh sao?

Nguyên Hạo hồi tưởng lại quá trình ngày ấy của hắn ở Phong Linh tông đến giờ. Quả thật số phận thay đổi cứ như một giấc mộng vậy. Hoài niệm một chút, Nguyên Hạo liền quay sang Khương Thượng nói nhỏ:

- Nghĩa phụ, người có thấy đáng ngờ không? Chỉ là khảo nghiệm linh căn tuyển chọn đệ tử thôi tại sao phải làm hoành tráng như vậy. Con xem chừng người tổ chức còn có mục đích khác đi nha.

- Đúng vậy, ta cũng cảm nhận được sự việc này không hợp lý. Tí nữa phải cẩn thận nhiều hơn, tùy cơ ứng biến. An toàn là trên hết, nếu có gì xảy ra chúng ta liền tìm cách trốn khỏi đây.

Khương Thượng khuôn mặt đầm chiêu gật đầu đáp. Lão đã trải bao nhiêu nguy hiểm trong đời nên làm việc khá cẩn trọng. Bạch Vũ cũng được căn dặn phải theo sát bảo vệ tiểu Thiên. Với tâm trạng đề phòng cao độ, bốn người cũng hòa vào rừng người chờ đợi buổi trắc khảo diễn ra. Sau ba canh giờ nữa, cuối cùng tất cả thiếu niên từ thập quốc cũng được đưa đến đây đủ. Những người đại diện các tông môn lớn nhỏ đã vào vị trí ngồi riêng cho mình. Vị trí phía trước quảng trường dành cho Hóa Địa tông cũng chỉ còn thiếu vị trí chủ đạo ngồi ngay trung tâm mà thôi. Lúc này toàn quảng trường bỗng nhiên vang lên một tiếng cười dài:

- Haha thật là có lỗi vì đã để các vị đợi lâu.

Một lão già râu tóc bạc phơ mặc áo bào đen xuất hiện trên không trung. Lão nhìn toàn bộ người tham dự phía dưới một cách ngạo nghễ rồi từ tốn đạp không đi xuống ghế ngồi chủ tọa của mình. Lãng không chính là đại biểu cho tu vi Kim Đan chân nhân. Lão già này không ngờ lại là người có tu vi cao nhất ở đây. Rất nhiều ánh mắt hâm mộ, dối kỵ, ghen ghét đều tập trung về phía lão. Vài tên vượt đuôi liền đứng dậy hỏi thăm lão già với giọng nịnh hót kéo theo các tông môn khác cũng lần lượt dậy chào hỏi. Nguyên Hạo đứng phía dưới cười thầm trong lòng.

"Lão già này thích hư vinh thật. Xem chừng cái trò đại hội trắc khảo này cũng là chiêu trò của Hóa Địa tông bày ra rồi. Màn kịch vui sẽ còn phía sau đây hắc hắc"

- Khụ khụ

Lão già được mọi người tặng bốc ho khan vài tiếng rồi phát tay áo lên cát giọng như sấm rền:

- Ta là Không Tán, trưởng môn của Hóa Địa tông. Hôm nay ta đại diện tông môn rất vinh hạnh chào đón các vị tiên hữu đến từ Hành sơn thập quốc chúng ta. Để không làm mất thời gian của các vị, ta xin tuyên bố cuộc tuyển chọn đệ tử cho các tông môn bắt đầu.

Sau khi Không trưởng môn nói lời khai mạc, lực lượng chấp sự của Hóa Địa tông lập tức triển khai điều hành việc trắc khảo. Từng hàng dài thiếu niên được chia ra để kiểm tra linh căn. Lúc này Nguyên Hạo để ý thấy lão Không trưởng môn và nhiều vị ở các tông môn khác đã rời đi đâu mất.

- Bọn họ bỏ đi đâu vậy nhỉ? Nói như vậy bọn chúng vốn không quan tâm kết quả tuyển chọn đệ tử này sao?

Cảm giác sự việc càng lúc càng quý dị, Nguyên Hạo liền ra lệnh cho Phong Ảnh lên lút xâm nhập vào sâu bên trong Hỏa Địa tông để điều tra. Với khả năng ẩn nặc siêu cấp của mình, nó nhanh chóng phát hiện ra các vị trưởng môn tông môn lớn nhỏ đang tập trung ở trong một sảnh đường được canh phòng rất nghiêm ngặt. Vừa tiến vào bên trong, Phong Ảnh đã nghe tiếng cãi vã của một mỹ phụ với Không Tán.

- Không trưởng môn, tôi không hiểu tại sao chúng ta phải sợ hãi bọn Hắc Quỷ Môn đó. Bất quá cá chết rách lưới liều chết đánh một trận với chúng thôi.
- Hừ, Liễu trưởng môn nói nghe dễ dàng quá. Chúng ta sẽ liều với chúng bằng cách nào đây? Tuy cùng là tông môn một sao nhưng số lượng Kim Đan của chúng là ba tên trong khi Hỏa Địa tông chỉ có ta và sư huynh thôi. Nếu các vị có khả năng thì xin đưa ra thêm một vị Kim Đan nữa là chúng ta có thể đối kháng với đối phương rồi.

Không Tán lên tiếng phản bác gay gắt lại với mỹ phụ họ Liễu kia. Nguyên Hạo xem chừng những người đang bắt đồng ý kiến về vấn đề đối chiến với kẻ địch. Lúc này, một vị đạo sĩ cũng đứng dậy ý kiến:

- Tôi cũng đồng ý với Liễu trưởng môn. Kẻ địch của Hắc Quỷ Môn không ít, nếu bọn chúng dám gây chiến với chúng ta thì những thế lực đó sẽ ra tay. Chớ cùng rút đầu, trừ khi chúng muốn cùng chúng ta ngọc đá cùng tan thôi.

Lão đạo dứt lời thì một gã béo đứng lên không đồng tình:

- Theo tôi thấy chúng ta cứ làm theo Không trưởng môn. Chỉ là một đám thiếu niên thôi, thập quốc chúng ta dân số hơn ngàn vạn, mất đi vài ngàn tên phạm nhân cũng như muối bỏ biển thôi.

Kẻ chủ chiến, người muốn hòa. Nhất thời cả đám tông môn không tìm được tiếng nói chung, không khí trong phòng trở nên ngột ngạt, căng thẳng. Không Tán nhăn mặt, lão không ngờ bọn chống đối lại nhiều vậy. Nhìn lướt qua mọi người khắp phòng, ánh mắt lão bắt chợt sáng lên bên vệt cát lờ:

- Chúng ta cãi nhau suốt cũng không thống nhất được gì. Ta có ý này. Chúng ta hãy nhờ Vân đại sư góp chút ý kiến. Ngài là người có danh vọng rất cao trong những người chúng ta. Các vị nghĩ sao?

- Được, nếu Vân đại sư lên tiếng thì Trần Quý ta ủng hộ.

- Ta cũng ủng hộ.

Nhất thời mọi người đều đồng thanh ủng hộ, ánh mắt sùng kính hướng về một lão giả mặc áo trắng đơn sơ, thần thái xuất trần ngồi ở góc phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trắc khảo ngừng lại

- Khụ khụ, Vạn Dược Lâu chúng tôi xưa nay vốn không xen vào ân oán của các môn phái nhưng nếu các vị muốn nghe ý kiến của lão thì cũng xin góp chút lời. Vấn đề của Không trưởng môn là không muốn gây chiến phải không? Thực tế thì tương quan lực lượng hai bên không chênh lệch nhiều lắm nên nếu giao tranh xảy ra sẽ khó lòng xác định kết quả. Nhưng có thể chắc chắn một điều là thương vong sẽ rất thảm trọng và ảnh hưởng rất lớn đến dân chúng thập quốc. Theo lão biết thì bọn Hắc Quỷ yêu cầu liên minh tông môn thập quốc phải cung cấp nam nữ ở tuổi thiếu niên cho chúng với số lượng lớn. Có vẻ như những tên tà phái này lại muốn tu luyện một môn quỷ thuật nào đó nên mới phải yêu cầu phía thập quốc gấp rút đưa người. Với tình hình này thì lão cho rằng các vị nên liên kết với một tông môn chính phái có thực lực mạnh mẽ làm hậu thuẫn cho mình. Như vậy Hắc Quỷ Môn sẽ e ngại không dám gây chiến.

Nghe xong ý kiến của Vân lão, mọi người lại lâm vào trầm tư. Hành sơn thập quốc xưa nay luôn bài xích người ngoài nên muốn họ cầu cạnh lệ thuộc những tông môn lớn bên ngoài là điều khó có thể thực hiện. Cuối cùng Không Tán đứng lên nói:

- Phân tích của lâu chủ rất đáng để chúng ta suy ngẫm. Theo tôi mọi người nên về chỗ tông môn mình bàn bạc thật kỹ. Ngày mai chúng ta sẽ biểu quyết để đưa ra quyết định sáng suốt và hợp lý nhất.

Do tạm thời vẫn chưa giải quyết được vấn đề nên trưởng môn các tông phái đều đồng ý cách làm như vậy. Khi tất cả mọi người đã rời khỏi sảnh đường, khuôn mặt của Không Tán liền trở nên vô cùng hung ác.

- Một lũ khốn khổ kiếp, dám cản trở kế hoạch của ta.

- Khả khả vậy thì ngươi cứ giải quyết hết bọn chúng đi.

Một tên toàn thân mặc đồ đen che mặt hiện ra cười quý dị nói. Không ngờ trước mắt bao nhiêu Trúc Cơ kỳ cao thủ mà gã lại có thể ẩn nặc ngay trong

sảnh đường dễ dàng như vậy. Không Tấn vẫn không quay đầu lại mà nhàn nhạt đáp lời:

- Giết chúng thì dễ dàng nhưng lỡ có sai sót gì làm lộ tin tức ra ngoài sẽ rất phiền phức. Bọn Quang Minh hội vẫn luôn ngấp nghé chúng ta không rời. Không nên để chúng nắm được sơ hở gì cả nếu không thì sẽ mang đến họa diệt môn đấy.

Vừa nhắc đến ba chữ Quang Minh hội, ánh mắt gã áo đen trở nên âm lãnh, oán độc.

- Hừ, cái bọn đạo đức giả đó suốt ngày chỉ biết đi khắp nơi hô hào khẩu hiệu diệt trừ tà phái, cứu giúp chúng sinh. Thật ra, bọn chúng còn thối nát hơn bọn ta rất nhiều. Có điều ở vùng Đông đại lục này ma giáo suy tàn, bị bọn khốn này thừa nước đục lợi dụng cơ hội chèn ép.

Không Tấn ngược đầu thờ dài bất lực rồi quay người lại nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ có thể cố gắng xây dựng lực lượng và chờ đợi mệnh lệnh từ liên minh thôi. Người có thông tin gì mới không?

- Tạm thời liên hợp ba tông môn lớn nhất phe chúng ta là Bích Xà Tông, Song Sát Ma Môn và Vạn Khô Trại đang tạo nên thành trì phòng ngự vững chắc nên phía Quang Minh hội không có động tĩnh gì đáng chú ý. Lần này ta đến đây ngoài việc thu nạp nam nữ thiếu niên cho lão bắt từ ở Hắc Quỷ Môn ra còn mang theo nhiệm vụ tìm kiếm hạt giống tốt cho lực lượng ma đạo sau này. Hừm, ta có việc phải đi xử lý, lão cần gì cứ liên lạc với ta.

Dứt lời gã áo đen liền biến mất, Không Tấn cũng lặng lẽ rời khỏi sảnh đường. Lão định đi kiểm tra những tông phái đến tham dự lần này. Mấy hôm nay là thời gian cực kỳ nhạy cảm, rất dễ có âm mưu của địch trà trộn vào.

Bên ngoài quảng trường, hiện tại số thí sinh được kiểm tra linh căn đã được ba phần. Nguyên Hạo sau khi tổng kết thông tin nghe trộm được từ Phong Ảnh liền cố gắng truyền âm cho Tiểu Vô:

- Tiểu Vô, một tí trắc khảo người giúp ta hiển thị linh căn hắc ám thuần khiết được không? Ta có việc cần phải dùng đến loại linh căn này.

Vài phút sau, trong đầu Nguyên Hạo liền vang lên tiếng đáp ứng lười nhác. Hắn thở phào nhẹ nhõm rồi quay sang Khương Thượng dặn dò lão bước tiếp theo nên làm gì. Xong xuôi mọi việc, hắn ngược lên trời thần thái lo lắng lắm lắm.

- Cố lên Phong Ảnh, người mà bị tóm là ta tiêu luôn đó.

Bên trong nội vi của Hào Địa tông lúc này đang có hai bóng mờ một trắng một đen truy đuổi nhau một cách điên cuồng.

- Hừ cái con âm hồn này sao chạy nhanh đến vậy chứ? Ta không tin là mình không tóm được người, đứng lại mau.

Sau khi xem xét một vòng những kẻ khả nghi, Không Tấn quay trở lại quảng trường để quan sát kết quả trắc khảo. Bản thân lão cũng không ôm hi vọng gì nhiều. Lý do mà các tông môn ở Hành sơn thập quốc yếu kém lâu nay không chỉ ở vấn đề tài nguyên mà còn do thiếu thôn nhân tài. Dân cư tổng thể khu vực này vốn đã ít lại còn chiến tranh liên miên giữa các nước với nhau. Chính vì vậy mà mỗi năm các tông môn ở đây thu nhận được số lượng đệ tử vô cùng khiêm tốn. Thậm chí nhiều tông môn phải lén lút đi qua các nước khác để "đào tẩu" lẫn nhau nữa. Có thể nói nếu tình hình lớp kế thừa cứ điều linh như vậy thì các tông môn ở Hành sơn thập quốc khó lòng mà phát triển được. Ba canh giờ trôi qua, lúc này hơn chính phân nam nữ thiếu niên đã được kiểm tra linh căn xong. Tại chỗ ngồi của mình, Không Tấn đang xem báo cáo kết quả tạm thời từ trưởng lão giám sát cuộc trắc khảo.

- Bốn bảy tên ngũ hành linh căn, hai mươi ba tên tứ thuộc tính linh căn, chín tên tam thuộc tính linh căn, một tên song linh căn. Rất tốt, ta không nghĩ lần này lại phát hiện được một song linh căn đệ tử. Coi như đợt khảo hạch lần này không uổng công tổ chức rồi, cuối cùng cũng thu hoạch được một mầm mống tốt.

Tâm tình của Không trưởng môn trở nên thoải mái hơn nhiều. Song linh căn thuộc tính cần mấy chục năm mới mong tìm ra một tên. Bây giờ bỗng dưng phát hiện được tất nhiên lão phải nghĩ cách giành bằng được về cho Hào Địa tông của mình. Vừa định tìm các vị trưởng lão để bàn bạc thì Không Tấn bỗng nhiên nghe thấy phía dưới quảng trường bùng lên tiếng la ó, phấn khích dữ dội.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Đội chấp sự đâu? Tại sao lại để mất trật tự như vậy?

Không trưởng môn đập bàn quát lớn đầy uy mãnh khiến những người xung quanh cũng khẽ rung mình. Uy lực của Kim Đan chân nhân tuyệt không phải Trúc Cơ kỳ có thể đối kháng được. Lúc này một tên chấp sự sắc mặt hốt hoảng vội vã chạy đến ôm quyền bẩm báo:

- Bẩm trưởng môn, trong đám trắc khảo chúng ta tìm được một thiếu niên thuần linh căn hòa thuộc tính.

- Cái gì? Người nói là có trong đám thí sinh có người mang trong mình thuần linh căn sao?

Không Tấn bật người đứng dậy túm lấy tên chấp sự khiến hắn xanh cả mặt. Những vị trưởng lão xung quanh cũng thất thố bu lại vây quanh. Có thể thấy tin tức tên chấp sự vừa nói ra có sức oanh động như thế nào. Trên chỗ ngồi dành cho các tông môn khác, những vị trưởng môn kia dường như cũng đang gấp rút cho người tìm hiểu sự việc. Trở lại phía Hào Địa tông, tên chấp sự bị hai tay trưởng môn xiết chặt lấp bắp trả lời:

- Tin tức này tuyệt đối chính xác thừa trường môn. Tất cả chấp sự đã xác nhận và tạm thời cho ngưng cuộc kiểm tra lại. Bọn họ đang tập trung bảo vệ thí sinh đó để chờ trường môn đến xử lí.

Vút...

Không có thời gian trả lời tên chấp sự nữa, Không Tấn lập tức đạp không bay thẳng xuống quảng trường. Lúc này nơi trắc khảo vô cùng rối loạn, toàn bộ chấp sự chỉ lo bao lấy thiếu niên thuần linh căn vào giữa. Bọn họ không có thừa người để quan tâm những thí sinh còn lại như thế nào. Lui ra xa khỏi đám đông đang cố gắng chen chúc để mong được xem mặt vị tư chất thiên tài kia, Nguyên Hạo ngao ngán lắc đầu:

- Chỉ là thuần linh căn mà thôi. Bọn họ cần gì biểu hiện ghê gớm như vậy. Lúc trước tên Bàn tử kiểm tra được thuần linh căn ở Phong Linh tông cũng đâu tạo ra được tràng cảnh như thế này.

- Trường đoàn có điều không biết rồi. Hành sơn thập quốc chúng ta vốn dĩ dân cư ít ỏi. Đã vậy hằng năm số người chết vì chiến tranh và nghèo đói lại rất nhiều nên nhân tài có linh căn cao cấp ít ỏi như lá mùa thu. Tội nghĩ thuần linh căn này chắc cả trăm năm hoặc lâu hơn vẫn chưa tìm được ai nên mới tạo ra cảnh tượng sôi trào như vậy.

Bạch Vũ đứng kế bên lên tiếng giải thích. Thật lòng mà nói thì lão cũng muốn hòa vào đám đông để diện kiến thiên tài truyền thuyết kia. Thế giới này vốn cường giả vì tôn, một người có căn cơ cực tốt cũng tượng trưng cho thành tựu rất cao trong tương lai. Nên việc họ được sùng bái và đối xử ưu ái đặc biệt là chuyện hết sức bình thường. Suy nghĩ điều gì đó, Nguyên Hạo liền vỗ vỗ vai Khương Thượng rồi cười cợt nói:

- Hắc hắc, mới có một tên thuần linh căn mà đã kinh động như thế. Một tí phụ tử mình kiểm tra xong thì không biết sẽ dẫn đến phong ba bão táp thế nào nữa. Nghĩa phụ người cần phải tỏ ra nét kiêu ngạo của tuổi trẻ tí đi. Người cứ trầm lặng ông già như thế thì cho dù cải biến khuôn mặt trẻ lại cũng không làm người khác tin được đâu nha.

- Thằng con bất hiếu này, cả nghĩa phụ mà người cũng dám trêu chọc sao. Có điều ta đây cũng bất ngờ với cảnh tượng như thế này. Không ngờ chỉ là thuần linh căn thôi mà sao phải tung hô như thế nhỉ? Thật kỳ lạ.

Khương lão hồ hững nói. Trong mắt lão cái thuần linh căn này chẳng có gì đặc biệt cả. Có điều khi Bạch Vũ nghe lão nói thế thì tròn cả mắt lên. Phụ tử các người thật là ngu ngốc! Người ta thuần linh căn trong truyền thuyết đó, mấy trăm năm mới có một người. Các người tưởng đó là rau củ bán ngoài chợ hay sao mà tỏ thái độ xem thường như vậy. Nếu để đám người đang điên cuồng đang kia biết được hai cha con các người nghĩ gì thì chắc họ sẽ phun nước bọt dìm ta chết chung luôn đây. Xem ra lúc trước ta nghĩ tên Nguyên Hạo này anh dũng là sai lầm rồi, hẳn căn bản không biết chữ sợ viết thế nào mà. Dám lên tiếng chê bai thuần linh căn thiên tài nữa, trời ạ.

Đám đông lúc này không có dấu hiệu bình tĩnh lại mà càng chen lấn dứ dội hơn, thậm chí có kẻ xích mích muốn đánh nhau nữa. Nhưng rất may cuối cùng Không Tấn cũng bay đến, lão nhẹ nhàng hất tay một cái khiến toàn bộ đám đông bị thổi bay ra xa mấy trăm thước. Giải quyết phiên phức xong, Không trường môn hạ xuống kế bên cạnh thiếu niên đang được bao bọc bởi các chấp sự Hóa Địa tông. Lão nhìn vị thuần linh căn thiên tài kia một chút rồi cười hòa ái nói:

- Ta là Không Tấn, trưởng môn Hóa Địa tông, chắc người cũng đã biết rồi. Người tên là gì? Là người ở nơi nào?

Thiếu niên thần sắc đang kiêu ngạo hưởng thụ ánh mắt sùng bái của bao nhiêu người dành cho thì bất ngờ lão già họ Không này xuất hiện làm gã giật mình. Cổ gáy lẩy chút bình tĩnh, gã rụt rè trả lời:

- Bẩm trưởng môn, tiểu nhân là Mạc Úy, người Triệu quốc. Tiểu nhân rất vinh hạnh khi được chiêm ngưỡng uy phong vô thượng của ngài. Thật là tam sinh hữu hạnh.

Khúm núm nịnh hót, tên này không còn vẻ ngạo nghễ như lúc nãy nữa. Có điều Không Tấn cũng là người thích những lời "lễ phép" như vậy. Lão thấy thiếu niên này nhìn khá thuận mắt, rất có tiền đồ nha. Bật lên một tràng cười lớn, lão gật đầu hải lòng rồi phát tay tuyên bố:

- Tốt lắm, một hạt giống rất có triển vọng. Ta sẽ đem người về sảnh đường để lựa chọn môn phái. Buổi trắc khảo đến đây chấm dứt.

Vừa nói xong lão nắm lấy tên Mạc Úy bay vút đi trong sự ngỡ ngàng của Nguyên Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Ta đến để kiểm tra linh căn

- Khôngggggg...Ta vẫn chưa được kiểm tra linh căn mà, làm ơn đừng đi.

Nguyên Hạo gào đến khán cổ nhưng chẳng ai quân hấn cả. Một đám trường môn các tông phái cũng nhao nhao bay về hướng chánh điện Hòa Địa tông. Không ai muốn mình bị mất phần trong việc phân chia đệ tử hết sức quan trọng này. Đám chấp sự lúc này đã rảnh tay liền tản ra trấn áp đám đông mất trật tự lại. Tên trưởng lão quản lý việc trắc khảo nhìn hết một lượt các thí sinh rồi nói lớn:

- Các người hãy ngoan ngoãn ở yên nơi này. Các vị trường môn đang bận bàn bạc đại sự nên không thể làm lễ bế mạc buổi trắc khảo này được. Bây giờ ta sẽ dẫn những người thông qua kiểm tra linh căn rồi đi. Mấy kẻ còn lại thì chờ đợi một chút sẽ có pháp khí phi hành đưa các người trở về. Tên nào gây mất trật tự sẽ bị ném ra khỏi Hòa Địa tông, tự sinh tự diệt. Tất cả hãy liệu hồn đi.

Nói rồi lão cũng phát tay áo mang theo đám thiếu niên thông qua kiểm tra linh căn lên một pháp khí to lớn bay về phía chánh điện. Phần lớn người không có linh căn hoặc chưa được kiểm tra như đám Nguyên Hạo thì bị bỏ ở lại quảng trường với mấy tên chấp sự. Một số tên được kiểm tra linh căn quá khích lao lên phân bua. Kết quả là từng tên một bị túm lấy trời ra một góc. Chờ đợi bọn chúng là bị quăng vào rừng sâu, làm bạn với thú dữ. Cách xử lý lạnh lùng của đám chấp sự khiến toàn bộ thí sinh còn lại rét run, không còn ai dám manh động hay ý kiến gì thêm nữa. Xem tình hình diễn tiến không như mong muốn, Khương Thượng ghé vào tai Nguyên Hạo hỏi nhỏ:

- Hạo nhi, bây giờ chúng ta phải làm gì đây? Mấy tên chấp sự này có vẻ không dễ nói chuyện đâu. Bọn chúng căn bản là khinh rẻ những thí sinh còn lại này. Nếu cứ làm liều e là...

Nguyên Hạo lập tức khoát tay chặn lời lão lại rồi nghiêng răng đáp lại:

- Con hiểu tình huống của mình rồi. Nhưng mọi chuyện chưa chắc đã hết hi vọng. Vẫn còn một cách để lật ngược cục diện khó khăn này. Có điều mưu kế này hơi liều một tí, cầu phú quý trong hiểm nguy mà.

Sau đó hắn không giải thích gì thêm mà ngồi xuống nhắm mắt chờ đợi.

Bên trong đại điện của Hòa Địa tông giờ này đang chật ních người. Mặc dù những tông môn quá nhỏ và những người không phận sự đã được chỉ định đứng phía ngoài quan sát. Thế nhưng số lượng đại diện tông môn vừa và lớn cũng đã quá đông đảo rồi. Ngồi trên ghế chủ tọa, Không Tán sắc mặt tươi rói, hồng quang mùi phấn. Với địa vị áp đảo của Hòa Địa tông hiện tại, tên đệ tử thuần linh căn làm sao có thể chạy khỏi tầm tay lão được cơ chứ.

"Đàm phán nhẹ nhàng không được thì ta uy hiếp. Lũ các người dám tranh với Hòa Địa tông sao.? Trong đại điện này còn ai tu vi cao hơn Không gia nữa khả khả."

Đứng chính giữa đại điện là Mặc Úy cùng một cô gái e thẹn và chín tên tam thuộc tính linh căn. Đám tứ và ngũ thuộc tính linh căn không được triệu kiến vì linh căn cỡ này thì quá bình thường. Nếu như là trước kia thì các tông môn còn để mắt đến bọn họ một chút. Thế nhưng hiện tại môn hàng cao cấp song linh căn và tuyệt phẩm thuần linh căn đang đứng ở đó thì ai mà quan tâm mấy tên hàng dạt này nữa. Cô gái mang song linh căn này tên là Mỹ Ý, chỉ mới mười hai tuổi. Vốn chỉ là con gái của một quý tộc ở Mễ Hà quốc trong thập quốc Hành sơn, nhìn cô nhóc thật nhỏ bé giữa đại điện to lớn lấp đầy người. Thấy tất cả đã đến đông đủ, Không Tán bèn đứng dậy mở lời:

- Buổi trắc khảo linh căn hôm nay đã hết sức thành công ngoài mong đợi. Ta nghĩ bây giờ chính là lúc mọi người quân tâm nhất. Chúng ta sẽ bàn bạc xem những mầm non này sẽ lựa chọn làm đệ tử tông môn nào.

Lời lão vừa nói xong, nhiều tên trường môn các môn phái nhỏ đứng phía ngoài đại điện trong lòng phỉ nhổ. Cái gì mà lựa chọn, bọn thiếu niên này có quyền lựa chọn sao? Nói trắng ra là các tông môn lớn các người phân chia nhân lực thì đúng hơn. Sau khi các người xâu xé xong mới còn chút cơm thừa canh cặn cho bọn ta thôi. Mặc dù vô cùng uất ức nhưng thực lực không bằng người nên những người này cũng đành ngậm ngùi thờ dài. Chỉ thu nạp thêm vài tên tứ, ngũ linh căn như thế này thì tông môn ngày nào trở mình đây. Bỏ qua tâm tình của những kẻ ngoài đại điện, những trưởng môn tông môn lớn lúc này ánh mắt sáng rực nhìn mười một nam nữ với vẻ đầy tham lam. Cuối cùng cũng có người không nhịn được đứng dậy lên tiếng:

- Không biết việc phân chia các đệ tử này Không trưởng môn tính như thế nào đây?

Lời của gã cũng chính là tâm tư của hầu hết mọi người trong đại điện. Tất cả ánh mắt đều tập trung vào Không Tán nhưng lão vẫn bình thản như không có chuyện gì. Cầm chén trà lên nhấp nháp một chút, lão mới nhìn sang tên vừa đặt câu hỏi xong nói:

- Ta vừa bảo là để cho những thiếu niên này lựa chọn tông môn theo ý họ. Tại sao bây giờ lại thành ra tông môn đòi bắt người rồi? Hòa Địa tông ta luôn tôn trọng việc tự do nguyện vọng của đệ tử, không bao giờ uy hiếp hay bắt buộc họ làm điều gì mà bản thân họ không muốn cả.

"Cáo già!"

Các vị trường môn có mặt đều chửi thầm trong lòng. Vài người tinh ý hiểu ra vấn đề thì đều cảm thấy giật mình. Hóa ra lúc này lão bắt tử này vội vàng lao xuống tiếp cận tên thuần linh căn đệ tử là có mưu tính. Chắc chắn trong khoảng thời gian lão đưa tên Mặc Úy về đại điện đã gạ gẫm hứa hẹn với gã rất nhiều thứ rồi. Bây giờ về lý hay về sức mạnh cũng đều đứng về phía lão cả rồi. Xem ra những ai muốn ôm mộng có được viên minh châu thuần linh căn kia phải bỏ cuộc thôi. Tương lai Hòa Địa tông sẽ lại có thêm một cường giả tọa trấn, như vậy tông môn của họ lại càng vững vàng ở ngôi vị bá chủ Hành sơn thập quốc. Các vị trường môn của tông môn lớn vốn đều là những con hồ ly thành tinh. Hiểu được tình thế hiện tại, những kẻ này liền chuyển hướng sang cô nhóc song linh căn Mỹ Ý. Mùi thuốc súng bắt đầu dâng cao khi có vài người bắt đầu đưa ra những ưu đãi lợi ích để quyến rũ cô bé.

Phía ngoài quảng trường lúc này đã nửa canh giờ trôi qua. Nguyên Hạo đang ngồi tĩnh tọa thì đột nhiên hai mắt mở ra, miệng mỉm cười lẩm bẩm:

- Con cá lớn đã đến.

Trên không trung đang yên tĩnh bỗng có tiếng gió thổi vù vù như cuồng phong. Hai bóng mờ một trắng một đen liền xuất hiện. Cả hai đang rượt đuổi nhau hết sức sít sao nhưng tốc độ của bóng đen có vẻ không đủ nhanh để thu hẹp khoảng cách với bóng trắng kia.

- Tên âm hồn kia, đứng lại cho ta. Ta không tin mình không bắt được ngươi. Grừ.

Thì ra cái bóng trắng kia chính là Phong Ảnh, còn bóng đen kia không ai khác hơn là tên mặt đồ đen bịt mặt có quan hệ với Không Tán. Nhìn vẻ điển tiết của gã có thể đoán được trò cúp bắt này gã đã bị Phong Ảnh dắt mũi thê thảm lắm rồi. Ảnh mắt lóe lên, Nguyên Hạo đứng dậy chấp hai tay sau lưng tạo hình tượng xuất thần huyền thoại của mình.

- Đến vai diễn của ca rồi.

Hắn vừa cười quỷ dị nói nhỏ thì Phong Ảnh đang bay lung tung trên không bỗng đổi hướng. Nó nhanh chóng lao thẳng về phía chủ nhân của mình rồi dừng lại sau lưng hắn. Vài hơi thở sau, tên áo đen cũng đuổi kịp đến. Gã dừng lại trước mặt Nguyên Hạo rồi tỉ mỉ quan sát hắn.

- Cái âm hồn này là của ngươi?

Tên áo đen đột nhiên chỉ về phía Phong Ảnh hỏi.

- Đúng vậy. Âm hồn này là thuộc hạ của ta. Không biết nó đã đắc tội gì với ngươi mà phải truy đuổi nó như vậy?

Tò ra không dao động trước cử chỉ của đối phương, Nguyên Hạo hồ hững hỏi lại khiến cho gã áo đen cũng giật mình bất ngờ.

- Đắc tội thì không nhưng ta phát hiện nó ẩn nấp và nghe lén việc cơ mật của ta. Vì vậy ta phải bắt nó lại kiểm tra.

- Hahaha

Ngửa mặt lên trời, Nguyên Hạo cười một tràng dài làm tên áo đen đối diện chau mày khó hiểu.

- Ngươi cười gì đó tiểu tử?

- Haha ta cười ngươi thôi. Ngươi nói các ngươi có chuyện cơ mật thế mà âm hồn của ta chỉ đi dạo chơi ngang qua cũng xâm nhập vào được. Vậy nếu đổi lại là một nội gián phía địch thì các ngươi đã bị người ta khai thác sơ hở đến cỡ nào nữa chứ. Thật là chuyện nực cười quá.

- Ngươi...

Gã vừa định lên tiếng thì Nguyên Hạo khoát tay chặn lại nói tiếp:

- Ngươi cái gì mà ngươi? Đã là cường giả phải biết lắng nghe và cải thiện khuyết điểm của mình. Các ngươi không chỉ sai sót ở mỗi chuyện đó thôi đâu. Ví dụ như là... À mà thôi, tại sao ta phải nói các ngươi biết chứ. Ca đây không rảnh.

Móa, tên khủng khiếp này ở đâu chui ra vậy. Tên áo đen tức giận đến khuôn mặt co giật liên tục, hai mắt muốn lòi ra ngoài. Tự nhiên gã vừa xuất hiện lại bị người khác xài xẻ một trận. Đã vậy thằng nhóc này còn tỏ thái độ như ban ơn nữa chứ. Lão tử ta sống bao nhiêu năm cũng chưa thấy qua mặt hàng này nha. Nguyên Hạo vẫn tỏ ra lãnh đạm với phản ứng kỳ quái của đối phương. Hắn thu phong ảnh lại rồi ngồi xuống tĩnh tâm thổ nạp linh khí tu luyện.

- Ô, không ngờ tiểu tử ngươi nhìn vậy đã là Ngung Khí hậu kỳ rồi. Không tệ! Ngươi là người của môn phái nào vậy? Hình như đây là khu vực của thí sinh dự thi kiểm tra linh căn mà?

Tên áo đen tỏ ra hiếu kỳ dò hỏi. Gã thấy tuổi của tên nhóc này không lớn, tầm mười sáu mười bảy. Ở độ tuổi này nếu vào tông môn tu luyện từ sớm thì đạt được tu vi này cũng thuộc dạng khá giỏi rồi. Nhất là ở nơi Hành sơn thập quốc này linh khí và tài nguyên thiếu thốn nữa. Suy đoán như vậy gã càng thêm tỏ ra tán thưởng với tên hậu bối này. Tư chất không tệ mặc dù thái độ có hơi quá đáng, cần rèn luyện nhiều hơn. Thế nhưng câu trả lời tiếp theo của Nguyên Hạo lại khiến gã suýt giật mình té ngã:

- Tổng môn gì? Ta đến đây để kiểm tra linh căn.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thiết Tử Dạ Xoa mắc câu

- Hà, cái gì? Người đã tu luyện đến Ngưng Khí tầng bảy rồi còn kiểm tra linh căn làm cái rắm gì nữa?

Tên áo đen nhảy dựng lên chất vấn. Thằng nhãi này đang đùa với lão tử hay sao. Người không có linh căn thì tu luyện được đến thực lực như bây giờ sao mà còn đòi đi kiểm tra. Hay là tiểu quỷ này có sở thích giả trư ăn thịt hổ, muốn bắt ngờ tóa sáng để uy phong một phen trước mặt các trưởng môn. Càng suy nghĩ ánh mắt gã càng quái khí nhìn Nguyên Hạo.

- Khụ khụ, người đừng hiểu lầm. Thật ra là do ta may mắn gặp được cơ duyên nên mới tập tành tu luyện chơi một tí. Nhưng do không có sư môn cũng như không biết linh căn mình thuộc loại gì nên mới tham gia buổi trắc khảo này.

Vội vàng phân bua giải thích, Nguyên Hạo bày ra một khuôn mặt ngây thơ thuần khiết vô cùng. Tên áo đen hơi do dự suy nghĩ vài phút rồi gật đầu đáp:

- Ta tạm tin lời người là thật. Vậy người đã kiểm tra xong chưa?

Thấy đối phương đã bắt đầu mắc câu rồi, Nguyên Hạo giả bộ ngước mặt lên thờ dài, giọng nói nghẹn khuất.

- Ta cứ nghĩ mong muốn đơn giản nhỏ bé của mình sẽ dễ dàng thực hiện. Không ngờ khi Không chừng môn phát hiện ra một thiếu niên thuần linh căn thì vội vàng tuyên bố kết thúc trắc khảo. Ta...ta cảm thấy mọi ước mơ và nguyện vọng như sụp đổ vậy.

Giọng điệu của Nguyên Hạo lúc này vô cùng tội nghiệp a. Về khoản khóc lóc ăn vạ thì tên này đúng là thiên tài hàng đầu rồi. Gã áo đen cũng cảm thấy mùi lòng bèn vỗ vỗ vai hân an ủi.

- Người đừng nhụt chí như vậy. Đổi lại là kẻ khác khi biết trong đám thí sinh có một thuần linh căn đệ tử thì gã cũng chẳng quan tâm đến gì khác gì nữa. Hừ lão giả Không Tấn này cũng nhanh tay thật. Sợ ta giữ mất tên đệ tử đó nên lão ta mới giấu nhem chuyện này đi. Đến khi ta phát giác thì thiếu niên đó cũng đã trở thành đệ tử của Hỏa Địa tông mất rồi. Được lắm, lát nữa ta sẽ tính sổ với lão hôn đản đó sau. Giờ để ta giúp người kiểm tra linh căn một chút. Nếu người tư chất tốt ta sẽ giới thiệu một tông môn cao cấp cho.

- Người nói thật sao? Ta thật sự còn cơ hội ư?

Khóe mắt ươn ướt, Nguyên Hạo đóng giả hình tượng "cảm động" hết sức nhập tâm đến mức nếu ai trông thấy cũng sẽ tin đây là cảm xúc thật của hắn. Tạo nghệ diễn xuất tên này quá xuất thần nhập hóa rồi. Ngay cả tên áo đen vừa rồi còn chút thành kiến với hắn cũng gật đầu hài lòng. Từ trong nhẫn trữ vật, gã móc ra quả thủy tinh cầu kiểm tra linh căn quen thuộc và nói:

- Người hãy đặt tay lên quả cầu này. Nó sẽ cho biết linh căn của người thuộc tính gì và chất lượng ra sao.

Nguyên Hạo nhìn quả cầu trong suốt ra vẻ do dự một hồi rồi rụt rè lên tiếng:

- Ngài có thể kiểm tra vị huynh đệ này của ta trước không? Huynh ấy cũng không được kiểm tra linh căn như ta, rất tội nghiệp á.

- Hừm thôi được rồi, coi như làm chút việc tốt. Cả hai người tranh thủ thời gian đi.

Nguyên Hạo vâng dạ cảm ơn rồi vội vàng chụp lấy Khương Thượng to nhỏ gì đó. Sau đó, hắn cùng lão cùng đi đến trước mặt tên áo đen.

- Tại hạ Khương Thượng, đa tạ tiền bối đã rộng lượng giúp đỡ.

Khách sáo cảm tạ một câu Khương lão liền đặt tay lên quả cầu. Ánh mắt tên áo đen khá hơi hột, không chút biểu cảm. Vốn dĩ gã chỉ hứng thú với Nguyên Hạo, tên thiếu niên này đơn thuần là tiện tay giúp đỡ thôi. Thế nhưng kết quả từ màu sắc quả cầu phát ra lại khiến hai mắt gã tròn lên, miệng mở to đến mức có thể nhét được cả quả trứng vào. Một màu trắng sữa hơi đục đang phát sáng rực rỡ khiến cho mọi người xung quanh đều bị hấp dẫn nhìn sang.

- Nhìn kia cái đó không phải là thủy tinh cầu kiểm tra linh căn sao? Trời ạ, một màu sắc duy nhất, tên này là thuần linh căn đệ tử thứ hai sao?

- Màu trắng sữa này là thuộc tính gì vậy? Trong ngũ hành hình như không có màu sắc này.

- Ta kháo, tên này từ đâu xuất hiện vậy? Tại sao lúc này kiểm tra lại bỏ sót hắn.

Lại thêm một đợt oanh động mới, hàng ngàn người đang đứng ở quảng trường liền vội vàng chạy lại nơi ánh sáng phát ra. Cả đám chấp sự cũng giật mình nhìn nhau rồi đập phi kiếm bay thẳng đến. Có điều tên áo đen này lại không phải loại dễ dãi như Không Tấn. Gã hừ lạnh một tiếng rồi vung tay tạo ra một màn chắn điện tích cả trăm mét khiến cho người ngoài không thể nào tiếp cận được. Tiếp đó gã thả ra một cái lệnh bài cho đám chấp sự rồi quát lớn:

- Đây là lệnh bài đại diện cho trưởng môn thân phận của Hỏa Địa tông. Người cầm lệnh bài có quyền điều động ra lệnh bất kỳ đệ tử nào trong tông phái. Toàn bộ chấp sự có mặt nghe rõ, kẻ nào dù có ý hay vô tình đụng vào màn chắn ta dựng ra thì lập tức giết chết ngay. Nếu các người không dẹp yên được đám kiến hôi này thì ta sẽ không ngại lấy thủ cấp các người thay thế đâu.

Dứt lời, gã bùng phát linh lực dữ dội khiến người trong quảng trường thổ huyết trọng thương rất nhiều. Những kẻ đứng gần nhất thậm chí lực phủ ngũ tạng vỡ nát, thất khiếu chảy máu chết tươi tại chỗ. Đám chấp sự cũng thấy huyết khí sôi trào, linh lực toán loạn khiến cả đám ngã từ phi kiếm xuống đất.

- Kim Đan chân nhân! Không, uy áp này thậm chí còn đáng sợ hơn trưởng môn nữa. Từ lúc nào Hỏa Địa tông chúng ta lại xuất hiện một cao thủ đáng sợ

như vậy chứ.

Mấy tên chấp sự hô lên sợ hãi. Nhưng bọn chúng cũng không phải lũ đầu đất nên cả đám vội vàng bỏ dây rồi lập thành hàng rào cảnh xung quanh màn chắn. Ánh mắt từng tên chấp sự long lên như thú dữ. Giờ phút này chỉ cần tên thí sinh ngu ngốc chán sống nào dám bước lên thì hắn sẽ bị ăn tươi nuốt sống ngay. Thấy đám đông đã yên ổn, gã áo đen mới thu lại dáng vẻ sát thần của mình rồi sau đó quay sang cười hí hóp mắt với Khương Thượng:

- Haha không ngờ lại là phong linh căn thuộc tính biến dị. Quả là tuổi trẻ tài cao nha. Không biết cậu đã có sư môn hay chưa? Nếu chưa thì ta sẽ giới thiệu cậu một vài tông môn hùng mạnh nhé.

Ta kháo, sao cảnh tượng này quen quá vậy. Nguyên Hạo đứng một bên liên vội ho khan vài tiếng. Hắn sợ đề lão nói thêm vài câu nữa là sẽ phóng mất dạng giống như tên Không trường môn lúc này.

- Khụ khụ, vị huynh đệ kết nghĩa này của ta cũng chưa có đầu nhập tông môn nào cả. Mà hình như đến phiên ta kiểm tra linh căn đúng không vị đại ca áo đen này?

- Haha đúng vậy, suýt tí nữa ta quên mất. Nào đến đây kiểm tra đi. Ngươi cứ yên tâm đi, có huynh trưởng như vậy thì ngày sau ngươi cũng được thom lây đấy. Quên giới thiệu với các ngươi ta tên là Thiết Từ, biệt hiệu Dạ Xoa. Các người cứ gọi ta Thiết ca là được.

Lại còn Thiết ca nữa chứ! Ta thấy gọi ngươi là quý dạ xoa phù hợp hơn nha. Lại còn cái gì thom lây nữa, ca đây cần phải ăn ké danh tiếng người khác sao. Ngươi hãy chống mắt mà xem ca ca thể hiện đây. Mang theo khuôn mặt hắc tuyến, Nguyên Hạo tiến lên đặt tay lên thủy tinh cầu. Một, hai, ba hồi thờ trôi qua. Một mảng màu đen ma mị từ từ lan rộng khắp quả cầu.

- Không... Không thể nào...

Thiết Từ dụi hai mắt mình liên tục như không tin tưởng vào những gì gã đang nhìn thấy. Chẳng mấy chốc màu đen đã phủ kín hết thủy tinh cầu khiến toàn thân gã run rẩy dữ dội như gặp quỷ vậy.

- Thần tích... Hắc Âm linh căn... Haha ta tìm được rồi.... Không ngờ ông trời cho Thiết Từ ta tìm được rồi haha

Gã bật cười lên như điên dại, nước mắt chảy dài trên má. Nguyên Hạo và Khương Thượng đứng kế bên cảm thấy e ngại bèn lùi ra xa vài bước. Tên này bị thần kinh rồi sao, tự nhiên vừa khóc vừa cười như thế. Sau khi giải tỏa hết xúc động mãnh liệt của mình, Thiết Từ bất ngờ quay lại chụp lấy vai áo Nguyên Hạo. Ánh mắt gã nóng bỏng như thấy tình lang rồi dùng giọng điệu chân thành thốt lên:

- Ta đại diện cho phân đà phía đông của liên minh Thánh Vực thỉnh cầu ngươi gia nhập. Bọn ta là một trong những thế lực lớn nhất đại lục Lạc Thần này. Tông môn lớn lẫn siêu cấp đều có, chỉ cần nguyện ý thì tương lai ngươi nhất định sẽ trở thành cường giả hàng đầu, tiền đồ vô lượng. Nếu ngươi có yêu cầu gì cứ nói ra, trong khả năng cho phép ta sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng cho ngươi.

Nói đùa gì chứ, loại nhân tài cỡ này thì chỉ cần tên tiểu niên kia không đòi hỏi nghiêm trọng lệch đất thì nhất định ta sẽ làm hắn hài lòng. Bất quá nếu hắn yêu cầu trên trời thì ta đành mặt dày nhờ vả mấy lão già ở liên minh tam tông thôi. Mà chỉ cần nghe đến Hắc Âm linh căn thì chắc chắn mấy lão bắt từ đó sẽ giắt giò lên tranh giành còn không kịp nữa là. Chỉ cần vài chục năm nữa thôi, ma đạo bọn ta sẽ có cơ hội chuyển mình rồi.

- Thật sự đòi hỏi không quá đáng đều được đáp ứng tất cả sao Thiết ca?

- Ừm đúng vậy, sau này ngươi gia nhập tông môn thì càng được hưởng thụ ưu đãi vô số. Ngươi chính là đối tượng bọn ta sau này bồi dưỡng mà.

Thiết Từ hào phóng khoát tay nói. Gã xem chừng tên thiếu niên này mới bước vào tiên đạo. Chỉ cần cho chút lợi ích ngọt ngào dụ dỗ là xong thôi. Hắc hắc tìm được một hạt giống siêu cấp như vậy cho liên minh Thánh Vực chắc chắn ta sẽ lập công to. Nghĩ như vậy gã đắc ý ngửa mặt lên trời cười lớn. Đáng thương cho Hắc Quỷ này không hay biết Khương Thượng đang dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn gã. Ai không hiểu con người Nguyên Hạo chứ lão thì quá rành rồi. Tuyệt đối tên Thiết Từ này sẽ bị hắn nuốt đến da xương cũng không còn. Trông thấy cảnh hai mắt Nguyên Hạo đang rực sáng, hai tay thì không ngừng tính toán những thứ hắn cần đòi hỏi, Khương lão chỉ biết thở dài cảm thán:

- Haiz thật là bi kịch nhân gian mà.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 59: Nguy cơ

Sau một hồi cân đong đo đếm, tính tới tính lui thì Nguyên Hạo mới ngại ngần quay sang ý kiến:

- Khụ khụ, yêu cầu của tiểu đệ thì nhiều lắm, tạm thời chưa liệt kê hết được. Thiết ca có thể cho ta vài ngày để chuẩn bị được không?

- Ách...Vài ngày? Bộ ngươi đòi hỏi nhiều lắm sao?

Thiết Từ trở mặt lên hỏi. Tên nhóc này lúc nãy nhìn nai tơ chất phác lắm sao giờ ta trông lại có vẻ hèn mọn như vậy. Không lẽ lão tử đánh giá nhầm người rồi?

- Không nhiều đâu, chỉ tầm vài chục... À không, khoảng vài trăm vấn đề thôi. Thiết huynh phát tay một cái là giải quyết được liền thôi mà. Với lại đệ cũng không cần xử lí hết một lần đâu. Khi nào đến thời điểm cần thiết mới nhờ huynh ra tay giúp đỡ thôi.

Phụt...Xém tí nữa thì gã Dạ Xoa phun ra. Tên nhóc này đúng là sư tử ngoan thật rồi. Sao ta có cảm giác mình đã phạm một sai lầm cực lớn như vậy chứ? Mặc dù hơi bị sốc trước thái độ của Nguyên Hạo nhưng Thiết Từ vẫn biết phân biệt nặng nhẹ. Gã khoát tay khẳng định:

- Yên tâm đi, chỉ cần ngươi thể hiện tốt thì tương lai ngươi có đòi hỏi gì bọn ta cũng sẽ đáp ứng. Vì vậy sau này ngươi cần phải hết sức nỗ lực tu luyện để đạt thành tích tốt nhất. Hiểu chưa?

Nghe đối phương đồng ý hứa hẹn, Nguyên Hạo liền cười tủm tỉm gật đầu. Thiết Từ cũng hết sức hài lòng, gã cuối cùng đã giải quyết xong tên thiếu niên khó nhai này rồi. Lần này quả là trúng lớn, cùng một lúc tìm được hai đệ tử biến dị linh căn. Mấy lão gia hỏa ở liên minh nhất định sẽ tranh giành đến sứt trán mẻ đầu hết khả khả. Tiếp theo gã định đưa mọi người đi đến liên minh tam tông nhưng Nguyên Hạo mong muốn trở lại An Nam quốc để rước tất cả thành viên Phi Ứng đoàn theo cùng. Với cá tính của hắn thì dù là một tên thủ hạ yếu kém nhất cũng sẽ không bỏ rơi lại.

- Được rồi, ta sẽ đưa người của ngươi đi cùng. Bây giờ các người theo ta vào chào từ biệt và cảm tạ lão già Không Tán đã. Ta thật sự muốn nhìn thấy phản ứng của lão khi biết mình đã bỏ qua siêu cấp hạt giống biến dị linh căn. Chắc lão sẽ tiếc đứt ruột đến thổ huyết mất haha.

Cười đắc ý vô cùng, Thiết Từ phát tay mang theo Nguyên Hạo, cha con Khương Thượng và Bạch Vũ bay thẳng về phía đại điện. Đến lúc này đám thí sinh và chấp sự bên trong quảng trường một đám ngồi bệt xuống lau mồ hôi.

- Tên ác ma đó đi rồi. Thật sự là quá đáng sợ mà. Mau thu dọn nơi này lên kéo trưởng lão quay lại trách phạt nữa.

Bên trong đại điện lúc này việc phân chia đệ tử đã hoàn tất. Tên thiếu niên thuần linh căn Mạc Úy hiển nhiên lựa chọn đầu nhập vào Hỏa Địa tông theo đúng ý Không Tán. Nữ hài song linh căn Mỹ Ý thì được Tuyệt Hoa môn của vị Liễu trưởng môn lôi kéo thành công. Chín tên tam thuộc tính linh căn trở thành tâm điểm các tông môn lớn và vừa khác ở Hành sơn thập quốc xâu xé. Còn số lượng lớn tứ, ngũ linh căn lại được phân chia cho các tông môn một cách yên bình. Bởi lẽ không ai quá mặn mà với những đệ tử tạp linh căn, bọn họ vào tông môn cũng chỉ làm những nhiệm vụ phổ thông mà thôi. Trên ghế chủ tọa, Không trưởng môn đang cười tươi rói. Thu nhận được Mạc Úy chính là điểm báo cho tương lai tương sáng của tông môn của lão. Chỉ cần dồn hết tài nguyên và sức lực đầu tư vào đệ tử này thì tương lai thậm chí có thể thành tựu cả Nguyên Anh kỳ cũng không chừng. Khi đó, Hỏa Địa Tông hiển nhiên sẽ trở thành tông môn hai sao hàng thật giá thật. Như vậy, tông môn sẽ đủ sức vươn ra khỏi cái ao Hành sơn thập quốc nhỏ bé này và có thể xưng hùng xưng bá ở các quốc gia khác nữa. Các vị trưởng môn có mặt đều hiểu rõ tâm tư của Không Tán nhưng thực lực không bằng người thì cũng đành chịu. Nhìn lướt qua tất cả mọi người trong đại điện, Không trưởng môn ung dung đứng dậy chuẩn bị tuyên bố kết thúc buổi tuyển chọn đệ tử thì một tia chớp xẹt qua. Khi mọi người kịp quan sát lại thì giữa đại sảnh bây giờ đã xuất hiện thêm năm bóng người.

- Các người là ai? Tại sao dám xâm vào đại điện của Hỏa Địa tông chúng ta?

Một loạt các trưởng lão cầm pháp khí bước ra định áp chế bọn người xa lạ này nhưng Không Tán đã lên tiếng ngăn trở:

- Các ngươi lui lại hết đi. Vị này là khách quý của Hỏa Địa tông chúng ta, không được vô lễ.

Khuôn mặt của Không trưởng môn xụ xuống, lão không ngờ tên Hắc Quỷ này lại lỗ mãng xuất hiện trước mọi người như vậy. Thân phận của hắn vô cùng nhạy cảm, chỉ cần lộ ra một tí là tông môn của lão sẽ thành bia ngắm cho bọn Quang Minh hội ngay. Thậm chí, Không Tán còn tin rằng bọn tự cho là chính đạo kia đã cho nội gián trà trộn vào trong Hỏa Địa tông từ lâu rồi. Không lẽ tên này biết được ta giấu hẩn việc của tên thuần linh căn đệ tử nên tìm đến đây để giành người.

- Haha xem ra Không trưởng môn đang rất cao hứng nha. Đúng rồi, dễ gì tìm được một thuần linh căn đệ tử cơ chứ. Chúc mừng lão già ngươi, hi vọng Hỏa Địa tông ngày càng mạnh mẽ hơn.

Thiết Từ nở nụ cười vô cùng rạng rỡ, cử chỉ chân thành khiến Không Tán ngây người. Lão cứ tưởng tên kia sẽ hồ báo nói nặng nói nhẹ rồi tìm cách gạt người đi. Không ngờ tên này lại tỏ thái độ hòa ái như vậy, đây hình như không phải tên Dạ Xoa tàn bạo, hút máu người mà ta biết nha.

- Khụ khụ đa tạ Khiết huynh đệ, việc tìm được một hạt giống tốt như Mạc Úy chính là phúc phần của tông môn ta. Không biết người lần này hiện thân có việc gì cần đến lão phu chăng?

Cố gắng nở nụ cười gượng gạo, Không trưởng môn chấp tay hồi lễ với Khiết Từ. Trong lòng lão đang lo lắng suy đoán không ngừng mục đích xuất hiện của tên ác quỷ này là gì đây.

- Ta sắp phải đi xa nên có ý đến đây từ biệt Không trưởng môn một tiếng. Tiện thể chúc mừng người thu nhận được đệ tử giỏi luôn. À, suýt tí nữa ta quên mất. Ta cũng vừa tìm được hai tên thiếu niên không tệ nên định đem về tông môn thu nhận hắc hắc.

- Hả, Thiết Từ ngươi tìm được người rồi sao? Không biết là long nhân chi phụng ở nơi nào mà có thể lọt vào pháp nhãn của ngươi vậy?

Không Tấn tỏ ra hứng thú hỏi thăm. Theo lão biết thì tên này cực kỳ khó tính. Để có thể khiến gã chú ý thì ít nhất cũng phải song linh căn thuộc tính. Nhìn thần thái vui vẻ của Thiết Từ, lão đoán chừng tên này không chừng cũng may mắn tìm được thuần linh căn đệ tử rồi.

- Haha ta chỉ vô tình tìm được một tên phong linh căn thuộc tính và một đứa hắc ám thuộc tính mà thôi. Bình thường... bình thường a.

- Móa...

Không Tấn không nhin được mà thốt lên chửi tục. Lão cứ nghĩ việc mình tìm được tên thuần linh căn đệ tử là vận khí may mắn lắm rồi. Không ngờ tên Hắc Quỷ này một lần phát hiện đến hai tên mà còn dị linh căn nữa. Lão thiên người cũng thật biết sắp đặt nha. Dù cảm giác ganh tị với đối phương đáng lên nhưng Không trưởng môn vẫn cố kiềm chế giữ lại hình tượng cho mình.

- Khụ khụ nói như vậy ta phải chúc mừng Thiết Từ người rồi. Nhất định tông môn sẽ ban thưởng cho người rất trọng thị. Chắc người tìm kiếm hai thiếu niên này rất cực khổ đúng không?

- À, không hề khó khăn gì cả. Nhắc đến chuyện này ta phải mang ơn lão già người nữa chứ. Chính vì người ra lệnh kết thúc sớm buổi trắc khảo nên ta mới gặp gỡ được hai anh bạn trẻ này trong đám người chưa được kiểm tra linh căn đó chứ. Không Tấn người đứng là tri kỷ của ta nha.

Phụt... Không trưởng môn uy vũ nhất nhì Hành sơn thập quốc phun một búng máu rồi lăn ra bất tỉnh ngay tại chỗ. Quá đau đớn mà, đáng lẽ hai viên ngọc quý này đã thuộc về ta. Không ngờ chỉ vì sự hấp tấp của mình lại thành ra may áo cho người, hai tay dâng tặng cho đối phương mà không hề hay biết gì cả. Tổ tông của Hỏa Địa tông à, Không Tấn ta đúng là tội nhân thiên cổ mà. Ta làm sao còn mặt mũi mà viếng bài vị lão tổ, làm sao để trình bày với sư huynh đây. Nhìn thấy đối phương lăn ra ngất xỉu, trên mặt còn hai dòng lệ nóng, Thiết Từ nhếch môi cười mỉm rồi như con gió cuốn đám người Nguyên Hạo biến mất.

- Không Tấn, lần này tìm được hai nhân tài nên tâm trạng ta rất tốt. Nếu lần sau người còn ý nghĩ che giấu ăn mảnh, không biết nghĩ đến lợi ích chung thì đừng trách ta ra tay độc ác. Liên minh Thánh Vực không cần loại tiểu nhân không tuân theo mệnh lệnh. Hừ!

Sau khi Hắc Quỷ rời đi, đám trưởng lão Hỏa Địa tông vội vàng đưa trưởng môn đi kiểm tra thương thế. Còn những tông môn khác tham dự cũng lục đục ra về, bọn họ đã đạt được mục đích của mình nên không cần thiết ở lại nữa. Trên một chiếc phi hành pháp khí khá trang nhã, nữ trưởng môn họ Liễu vừa vung tay thả phi kiếm truyền tin đi. Ánh mắt cô ta nhìn về phía Hỏa Địa tông phía xa đầy chán ghét.

"Hỏa Địa tông cầu kết với ma đạo. Tên sứ giả Dạ Xoa của Đông bộ Thánh Vực cũng đã xuất hiện. Hẳn mang theo hai tên thiếu niên biến dị linh căn. Đề nghị tổng hội đưa người đến hỗ trợ ngay."

Với tốc độ của Kim Đan hậu kỳ, chỉ tốn vài canh giờ Thiết Từ đã mang Nguyên Hạo và mọi người từ Linh Hương quốc xuyên qua vài quốc gia về tới kinh thành An Nam. Vừa đến nơi, gã liền ra lệnh cho Nguyên Hạo bằng giọng điệu vô cùng lạnh lùng:

- Mau chóng tập trung người của các người lại. Chúng ta cần phải lập tức rời khỏi đây ngay lập tức. Điểm đến tiếp theo sẽ là Âm Dạ Môn.

- Ủa, không phải ngài nói sẽ đưa tôi đến liên minh tam tông gì à?

Nguyên Hạo hết sức bất ngờ. Hắn không hiểu tại sao gã Thiết Từ này lại đột ngột thay đổi lộ trình kế hoạch như vậy.

- Hành tung của ta khi vừa xuất hiện ở quảng trường đã bị phát hiện. Tên Không Tấn kia đúng là đồ bị thịt, không làm nên trò trống gì cả. Nếu chúng ta không kịp thời rút lui thì Quang Minh hội sẽ rất mau cho người truy sát đến đây. Lúc đó ngay cả ta cũng không thể bảo đảm an toàn cho các người được. Vì tương lai của ma đạo, các người nhất định phải sống sót. Nhanh lên, chúng ta không còn thời gian nữa.

- Bẩm báo chương môn, có phi kiếm truyền tin khẩn cấp từ Liễu trưởng môn của Tuyết Hoa tông.

- Có việc gì nói đi.

Một lão giả áo bào xám đang ngồi tĩnh tọa trên bờ đoàn nhân nhạ lên tiếng.

- Nội dung của tin cấp báo chính là Hỏa Địa tông cầu kết với ma đạo. Phát hiện tung tích của Dạ Xoa ma đạo sứ giả, một trong mười tên bị truy nã gắt gao nhất bên phía liên minh tam tông. Nghe nói hắn còn dắt theo hai thiếu niên biến dị linh căn.

- Tốt.

Khí tức của lão giả bỗng nhiên bùng lên dữ dội làm rung động cả một ngọn núi.

- Lập tức thông tri tin này cho thái thượng trưởng lão. Tập trung toàn bộ các vị trưởng lão, chấp sự và nội môn đệ tử, bật pháo hiệu chiến đấu cho toàn tông môn. Nửa canh giờ sau Thiên Sát tông chúng ta đồng loạt xuất phát.

Chương 60: Niềm hi vọng của ma đạo

Sau khi tụ hội với Bạch Liên, Trữ Lôi và các thành viên Phi Ưng đoàn, Nguyên Hạo lập tức dẫn mọi người lên pháp khí phi hành to lớn hình chiếc thuyền của Thiết Từ để rời khỏi Hành sơn thập quốc. Trên đường đi, gã có biệt hiệu Dạ Xoa này đã chia sẻ cho mọi người rất nhiều kiến thức rộng lớn về đại lục Lạc Thần. Vốn dĩ mảng đại lục rộng lớn này không hề bằng phẳng mà tổng thể của nó bao gồm năm đại lục tách rời: Đông, tây, nam, bắc và trung tâm. Y như tên gọi, bốn phiên đại lục nhỏ kia nằm ở bốn hướng xung quanh và bao bọc lấy đại lục trung tâm. Từ xưa đến nay, không có nhiều người biết về đại lục trung tâm bởi vì bao quanh nó là một vùng biển rộng lớn có gió xoáy và nhiều thủy quái cực kỳ hung hãn. Nghe nói có tồn tại truyền tống trận câu thông với đại lục trung tâm nhưng phí vận hành trận pháp là cực lớn. Chỉ có những đại năng mới đủ tài phí sử dụng loại vận chuyển cực kỳ tốn kém này. Vì vậy thông tin về đại lục to lớn ở chính giữa kia vẫn là một bí ẩn rất lớn với nhiều tu luyện giả. Nghe đến đây, ánh mắt Nguyên Hạo bỗng lơ đãng nhìn ra bầu trời xa xăm. Hắn đang suy nghĩ không biết sau này mình có cơ hội đặt chân lên vùng đất xa xôi đó không nữa.

- Lại nói đến bốn đại lục bao quanh, trong đó nam đại lục là nơi linh khí sung túc, tài nguyên cực kỳ dồi dào. Tông môn ở nơi này rất nhiều và không thiếu những thế lực vô cùng cường đại. Bắc đại lục khí hậu rất hà khắc và kỳ lạ. Điều đó khiến cho phiên đại lục này phát triển không giống với những nơi khác. Theo vài đại năng kể lại vùng đất này tu sĩ cũng không khác gì yêu thú cả. Bọn họ vô cùng hung hãn và sẵn sàng lột da xé xác kẻ khác mỗi khi có cơ hội hắc hắc.

Thiết Từ có vẻ rất hứng thú với bắc đại lục tàn bạo này, gã vừa kể vừa cười nghe mà rộn cả người. Cả đám người Phi Ưng đoàn cũng im thinht, tay chân đồ mồ hôi. Dù bọn họ là thổ phi nhưng cũng không thể tưởng tượng ra nổi những cảnh tượng huyết tinh, cá lớn nuốt cá bé như lời kể của gã mặc áo đen qui dị này.

- Sợ rồi sao? Các ngươi đã bước vào con đường truy cầu tiên đạo thì phải hiểu được nguyên tắc mạnh được yếu thua. Chỉ có tranh đấu mới khiến cho thực lực chúng ta mạnh mẽ hơn, chỉ có bước qua xác kẻ thù thì cường giả mới ra đời. Cũng chính vì bắc đại lục hoang dại như thế nên những tên quái vật đi ra từ miền đất ấy luôn khiến ba đại lục còn lại kiêng kỵ. Ngay cả những tên kiêu ngạo của nam đại lục cũng không dám hung hăng can rờ đặt chân đến vùng đất đáng sợ đó. Tiếp đến là tây đại lục hay còn có tên gọi là thiên đường của yêu thú. Trải rộng khắp phiên lục địa này toàn là thiên nhiên hoang sơ như rừng rậm, sông núi. Yêu thú chính là chúa tể ở nơi này với số lượng nhiều không kể xiết, vô vàn chủng loại khác nhau. Ta nghe nói sâu bên trong tây đại lục có những tồn tại yêu thú vô cùng khủng bố như yêu vương cấp bậc hắc hắc. Cỡ Nguyên Anh kỳ mà gặp bọn chúng thì chỉ cần một hơi thở cũng đủ tan xương nát thịt rồi.

- Yêu vương là gì vậy Thiết ca? Thực lực của nó mạnh đến mức nào vậy?

Nguyên Hạo lại thắc mắc. Từ khi đi đến thế giới này thì hắn mới một lần gặp được yêu thú thôi. Đó chính là con Song Đầu Hỏa Lang mà Bàn tử đã chọc giận trước khi cả đám đến được Phong Linh tông. Nghe câu hỏi liên quan đến yêu vương, thần sắc của Thiết Từ cũng trở nên ngưng trọng.

- Yêu vương là cách xưng tụng của bọn yêu thú cao cấp. Thông thường yêu thú được chia mười cấp bậc, từ nhất giai đến thập giai yêu thú. Yêu thú càng cường đại càng khó đối phó bởi vì chúng có nhục thân vô cùng cường hãn. Chẳng những thế vài con yêu thú còn có thần thông riêng vô cùng tà dị. Thông thường mọi người hay thành lập tổ đội liệt sát yêu thú cấp thấp mà thôi. Yêu thú càng cao thì linh trí càng mở mang nên rất khó vây bắt. Truyền thuyết còn kể lại rằng yêu thú đến một cấp độ nhất định sẽ hóa thành hình người và có trí khôn không thua gì nhân loại.

- Oa... Thật là lợi hại quá.

Khương Thương ngồi một bên lắng nghe đến say mê từ nãy giờ mới lên tiếng. Đối với cậu nhóc này những chuyện vừa kể không có tính hù dọa gì cả mà càng kích thích tính hiếu kỳ của bản thân thêm thôi. Thiết Từ cũng chỉ hừ một tiếng rồi tiếp tục:

- Cuối cùng phải kể đến đông đại lục, nơi chúng ta đang sinh sống và tu luyện. Đáng buồn mà nói đây chính là một phiên đại lục nghèo nàn và bị tàn phá. Linh khí loãng nhất, tài nguyên ít ỏi chính là những từ miêu tả chân thực nhất về nơi này. Có điều vùng đất tưởng chừng như không có gì đặc biệt như đông đại lục lại là nơi có rất nhiều bí cảnh chưa khám phá hết được. Theo thư tịch của tiền nhân để lại, có rất nhiều dấu tích chứng minh rằng đại lục này từng là chiến trường viễn cổ khổng lồ. Điều đó cũng giải thích việc tại sao linh khí và tài nguyên bị ảnh hưởng không thể phục hồi được.

Vụt... Đúng lúc này một thanh phi kiếm truyền tin bay vào trong chiếc thuyền pháp khí. Thiết Từ cầm lấy xem thoáng qua nội dung rồi cười lạnh lẽo:

- Bọn Quang Minh hội đã tấn công vào Hoà Địa tông rồi khả khả. Lão già Không Tán kia giờ này chắc đã hiểu cảm giác lừa dối Dạ Xoa ta sẽ có kết quả ra sao rồi.

- Thiết huynh, Hoà Địa tông bị kẻ thù xâm phạm sao? Bọn Quang Minh hội mà huynh nhắc đến nhiều lần cụ thể là thế lực như thế nào vậy?

Lần này đến lượt Khương Thương tỏ ra thắc mắc. Chẳng phải chúng ta vừa mới rời Hoà Địa tông các đây chưa đến một ngày sao? Lý do gì một tông môn lớn nhất Hành sơn thập quốc lại bị kẻ khác tấn công trực tiếp như vậy? Cái thế lực gọi là Quang Minh hội kia có bao nhiêu lợi hại mà tên Hắc Quỷ này e ngại như vậy?

- Hừ Hô Địa tông chỉ là con cá trong ao mà thôi. Đem so với tông môn ở đông đại lục thì chỉ là hạng hạ phẩm, không đáng để tâm. Trước sau gì các người cũng phải đối mặt với bọn Quang Minh hội nên ta sẽ giải thích sơ lược về các thế lực trên Lạc Thần đại lục này. Có thể nói lịch sử của toàn bộ mảng đại lục này là cuộc chiến không ngừng nghỉ giữa chính phái và ma đạo. Thậm chí những tích sử xưa lưu lại còn có thuyết cho rằng vào thời hồng hoang Lạc Thần vốn là một thể thống nhất. Sau đó đã nảy sinh ra cuộc chiến vô cùng ác liệt giữa hai vị đại năng dẫn đến việc phiên lục địa bị nứt gãy ra thành năm phần riêng biệt. Kết quả của cuộc giao tranh đó không ai biết được nhưng kể từ lúc ấy đã hình thành nên hai thế lực thù địch chính tà. Cũng chính là tiền thân của Quang Minh hội và liên minh Thánh Vực sau này. Cả chính phái và ma đạo đều đại diện cho ý chí mà sự căm hận của hai vị đại năng nên họ không ngừng tiếp tục các cuộc thảo phạt lẫn nhau suốt bao vạn năm qua. Cho đến hiện tại, giao tranh giữa chính phái và ma đạo chủ yếu diễn ra ở đại lục trung tâm, nam và đông đại lục chúng ta. Đáng buồn thay, bây giờ thực lực của ma đạo chúng ta đang rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể cầm cự chứ không thể đối đầu mạnh mẽ với bọn khốn chính đạo được. Một phần nguyên nhân của sự suy yếu của ma giáo là do chúng ta lơ là trong việc phát triển lửa kế tục. Chính vì vậy hai người các người chính là hi vọng quật khởi của đông bộ liên minh Thánh Vực chúng ta. Thiết Từ ta dù liều cả cái mạng này cũng quyết sẽ bảo hộ các người an toàn.

Ánh mắt của tên Dạ Xoa lúc này long lên vô cùng đáng sợ. Bao nhiêu năm qua, gã đã không ngừng tìm kiếm những tài năng trẻ với tham vọng gầy dựng lại sức mạnh vốn có của ma đạo. Thế nhưng mang lưới tình báo của gã quá mỏng cộng với việc bọn Quang Minh hội cũng không ngừng giành giật, lôi kéo dụ dỗ những thiên tài từ các tông môn khiến kế hoạch của gã gần như phá sản. Đến lúc tưởng chừng như vô vọng, nữ thần may mắn lại đột nhiên mỉm cười với Thiết Từ gã. Xem ra lão thiên vẫn chưa triệt đường ma giáo chúng ta.

- Có phải Thiết huynh biết trước Quang Minh hội có nội gián theo dõi nên cố ý lấy Hô Địa tông làm bia đỡ cho mình?

Nguyên Hạo ngồi trầm tư này giờ đột nhiên lên tiếng.

- Người biết được ý đồ của ta?

Thiết Từ tỏ ra khá bất ngờ nhìn sang hỏi. Kế hoạch của gã thực hiện khá thâm sâu, tên nhóc này mới đi chung với ta chưa đến một ngày mà nhận ra được sao.

- Haha tiểu đệ chỉ suy đoán mà thôi. Theo như huynh đã kể thì Quang Minh hội có mạng lưới rộng khắp đông đại lục. Như vậy, đột nhiên Hô Địa tông tổ chức một cuộc trắc khảo tìm kiếm đệ tử qui mô chưa từng có trong Hành sơn thập quốc thì liệu tổ chức khổng lồ kia có thể không chú ý gì hay sao. Nhất định họ sẽ cho ám tử của mình trà trộn vào dò xét tình hình. Tiểu đệ thiên về nhận định nội gián sẽ nằm trong đám người tông môn khác đến tham dự, khả năng là địa vị rất cao nữa là khác. Bởi vì địa vị thấp sẽ khó lòng thâm nhập sâu vào các cuộc họp bí mật được. Hắc hắc đệ nghĩ việc này Thiết huynh và Không trưởng môn cũng có nhận định như vậy đúng không?

- Chính xác.

Thiết Từ gật đầu đồng ý, suy luận của tên thiếu niên này khá rõ ràng, mạch lạc và hợp lí. Phất tay áo, Nguyên Hạo cười nhạt rồi nói tiếp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng việc huynh ẩn mình trong phòng họp lần trước chính là để quan sát tìm kiếm kẻ nằm vùng của Quang Minh hội phải ra đúng không? Sau đó huynh lại phát hiện ra âm hồn Phong Ảnh của đệ và nghĩ là do thám của địch nên đuổi theo bắt lại. Tiếp theo sau đó huynh phát hiện ra Không trưởng môn giấu diếm việc tìm ra một thuần linh căn đệ tử thay vì báo cho liên minh biết. Hắc hắc một đời chưởng quân cả tông môn vậy mà lại phạm một sai lầm căn bản như vậy. Nhưng con người là vậy, mật ngọt chết ruồi. Đứng trước lợi ích lớn thì họ chấp nhận tất cả mọi rủi ro nguy hiểm, đến khi hối hận nhận ra thì đã quá muộn màng rồi. Tiếp theo sau đó Thiết huynh cố ý hiện thân ra giữa đại diện không phải để châm chọc lão ta mà là để nói cho bọn ám tử biết quan hệ giữa Hô Địa tông và ma giáo. Như vậy vô tình Hô Địa tông sẽ trở thành mục tiêu công kích của Quang Minh hội và chúng ta có thể tranh thủ thời gian bỏ chạy thật xa. Thật là diệu kế.

- Hay lắm, rất ấn tượng. Người có biết vì sao ta phải xuất hiện ở đại diện thay vì dẫn người bỏ chạy không? Thậm chí ta cũng có thể giết hết tất cả những kẻ mục kích sự việc, như vậy không phải an toàn hơn sao?

Vỗ tay tán thưởng, Thiết Từ không ngờ đầu óc nhanh nhạy như thế. Chỉ nhìn sự việc thôi là có thể đưa ra những phán đoán rất sắc sảo.

- Vì sao ư? Đơn giản là huynh không thể làm được. Nếu đệ không làm thì tên ám tử đó ắt giấu thực lực nhưng tu vi thực tế không thua kém gì huynh nên nếu ra tay rất có thể sẽ liên lụy đến hai người bọn đệ. Vì vậy lựa chọn không ra tay là biện pháp an toàn và hợp lí nhất. Tiếp theo phải nói đến việc xuất hiện trong đại sảnh của huynh là một nước cờ rất cao tay, một hành động đạt được nhiều mục đích. Nếu huynh không vào đại diện mà dắt bọn đệ đi ngay thì rất có thể tên ám tử sẽ ra tay ám sát những người bên cạnh huynh rồi bỏ trốn. Khi huynh hiện thân nói chuyện với Không trưởng môn đã xác nhận quan hệ giữa hai người khiến cho gã nội gián e ngại cảnh bị liên hợp vây công mà không dám manh động. Gã ám tử đó chắc chắn sẽ kêu gọi viện binh đến ngay sau khi vừa ra khỏi Hô Địa tông. Theo lối suy nghĩ bình thường, bọn tiếp viện sẽ đưa một phần sang tiêu diệt Hô Địa tông và một phần mai phục trên đường đến liên minh tam tông. Hắc hắc Thiết huynh biết trước quay về tam tông chính là từ lộ nên đã lựa chọn chạy đến Âm Dạ môn để trốn tránh tai mắt của kẻ địch. Ai dám nói Hắc Quý chỉ biết tàn bạo, tiểu đệ thấy tên Không Tấn kia tu thêm mấy kiếp nữa cũng không thể so với huynh được.

- Người...

Giờ phút này Thiết Từ hoàn toàn bị cháng váng. Ánh mắt kinh hoàng như nhìn thấy quỷ, hai tay run rẩy vì quá kích động. Tên nhóc cao gầy trước mắt này bỗng nhiên trở nên to lớn đáng sợ vô cùng trong mắt gã. Nếu như cách đây vài chục phút, gã còn xem Nguyên Hạo là một mầm non có tương lai thành tựu tu vi cường giả mà thôi. Thì giờ phút này, Thiết Từ biết thiếu niên này tương lai khẳng định sẽ không phải vật ở trong ao, nhất phi trùng thiên, phong vân trên đỉnh đại lục. Tài trí cỡ này chỉ cần được trui rèn thì chắc chắn sẽ thống lĩnh cả ma đạo đông bộ san bằng bọn Quang Minh hội. Hắc Quý vô tình không biết trên mặt gã lệ nóng đã doanh tràn, xúc động vô bờ. Sau bao nhiêu năm tháng khổ cực, gã cuối cùng đã nhìn thấy được hi vọng rồi.

- Haha, bình minh của ma đạo sắp trở lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Âm Dạ truyền kỳ

- Mau mạng Ủy nhi rời đi. Toàn bộ trưởng lão và đệ tử Hỏa Địa tông nghe lệnh ta, thề chết ngăn cản kẻ địch lại tranh thủ thời gian cho Không trưởng môn. Đây là hi vọng duy nhất của tông môn chúng ta. Sátttttt.

Tùng tiếng nổ rền vang cả một góc Hành sơn khiến cho chúng sinh vạn vật cũng hoảng sợ bỏ chạy tứ tán. Một tông môn bá chủ mấy trăm năm sừng sững vậy mà giờ đang bị tàn sát không hề có sức kháng cự. Đại trận hộ tông chỉ chịu đựng được vài đợt công phá rồi hoàn toàn tan vỡ. Với tu vi áp đảo của lực lượng tông môn hai sao, Thiên Sát tông dễ dàng tàn sát đối phương mà không gặp phải khó khăn gì quá nhiều. Đặc biệt là phía họ còn có lão tổ Nguyên Anh kỳ áp trận nên mọi việc lại càng đơn giản hơn. Chẳng mấy chốc số đệ tử của Hỏa Địa tông đã thương vong gần hết, trưởng lão tông môn còn sống cũng không đến ba phần. Sư huynh của Không Tán bị mất một cánh tay, huyết tinh loang lổ đầy người. Anh mắt của lão vừa bị phẫn, vừa tuyệt vọng. Cứ tưởng việc âm thầm đầu nhập dưới trướng của liên minh Thánh Vực sẽ giúp tông môn phát triển quật khởi, không ngờ cuối cùng lại mang đến họa diệt môn như hôm nay. Đúng là ý trời trêu người mà.

- Nếu biết có kết cục như vậy thì đừng nói giáo cho ma đạo. Việc Quang Minh hội chúng ta thống nhất đồng đại lực đã nắm chắc trong lòng bàn tay rồi.

Giọng nói cao ngạo của lão tổ Nguyên Anh phía Thiên Sát tông vang lên. Chắp tay đứng trước vài tên Kim Đan bên phía mình, lão nhìn xuống những người còn sót lại của Hỏa Địa tông một cách đầy coi thường khinh rẻ. Một lũ không biết thức thời, chỉ là tông môn một sao mà cũng dám can rờ trước mặt ta sao?

- Giết thì cứ giết đi, đừng nhiều lời. Bọn chính phái các ngươi cũng tốt đẹp gì mà thốt ra những lời rắm thúi như vậy. Nghe thật là buồn nôn quá, ta nhờ.

Sư huynh Kim Đan của Không Tán tỏ ra hết sức cương liệt. Vốn lão cũng hiểu được bản chất của lũ tự xưng là đại diện cho chính nghĩa này. Một lũ ăn thịt người không nhà xương, đạo đức giả. Dù bây giờ lão có van xin đầu hàng thì bọn khốn kiếp này cũng sẽ không tha mạng cho bất kỳ ai ở đây cả đâu.

- Hừ, chết đến nơi mà còn cứng miệng. Đừng tưởng ta không biết ngươi đang cố gắng kéo dài thời gian để cho đồng bọn tẩu thoát hắc hắc. Yên tâm đi, một chút nữa ngươi sẽ sớm gặp lại bọn nó thôi.

- Ngươi...

Lão sư huynh của Không Tán run rẩy tức giận. Vừa nghe tin địch tập kích lão đã yêu cầu tên trưởng môn sư đệ lập tức đem theo thuần linh căn đệ tử bỏ trốn, không ngờ vẫn bị kẻ địch phát hiện ra. Hi vọng bọn họ có thể bình yên tẩu thoát, nếu không thì Hỏa Địa tông phải bị diệt vong thật rồi. Biết được tâm tư của lão, tên Nguyên Anh kỳ của Thiên Sát tông mỉa mai châm biếm:

- Ngươi không nên hi vọng gì nữa đâu. Ba trưởng lão Kim Đan kỳ của bọn ta đã trung tung theo tên đó rồi, dù hán có chắp cánh bay cũng khó mà thoát được.

Đúng như gã tuyên bố, chỉ tầm nửa canh giờ sau ba tên trưởng lão đã quay trở lại cùng với một thiếu niên. Vừa nhìn thấy cảnh này, lão sư huynh cảm thấy choáng váng, thổ huyết tại chỗ rồi gục ngã. Tên Nguyên Anh kỳ vô cùng thích thú khi nhìn thấy kẻ khác tuyệt vọng. Hắn cười một cách ghê rợn rồi quay sang ngắm nghía tên thiếu niên đang run cầm cập đứng giữa các trưởng lão Thiên Sát tông.

- Ngươi chính là tên Thuần linh căn hỏa thuộc tính của Hỏa Địa tông?

Thấy lão già quyền uy trước mặt lên tiếng hỏi, tên thiếu niên vội quỳ xuống khóc lóc dập đầu liên tục:

- Tiểu nhân Mạc Ủy, xin tiên bối tha chết cho tiểu nhân. Tiểu nhân xin nguyện làm trâu ngựa cho ngài.

- Hahaha

Lão thái thượng trưởng lão của Thiên Sát tông ngược mặt cười lớn đầy ngạo ngễ. Thực lực vi tôn, có thực lực thì có thể chà đạp chúng sinh dưới chân mình. Đó cũng là nguyên nhân đa phần người tu tiên bất chấp tất cả để trở thành cường giả. Vì họ không muốn làm con kiến hôi, để mặc sinh tử trong tay kẻ khác.

Đồng đại lực là một vùng đất tương đối bình ổn để phàm nhân sinh sống. Bởi vì trừ những nơi tử địa khét tiếng ra thì hầu hết yêu thú đều tập trung ở Địa Âm Sâm Lâm. Khu rừng kéo dài như vô tận này chiếm diện tích một phần tư của cả phiên đại lực. Thông thường thì chỉ có những tiểu đội liệt sát yêu thú của tông môn hay đoàn thể dong binh mới dám tiến vào. Có điều bọn họ cũng chỉ hoạt động ở rìa ngoài khu rừng mà thôi, một số kẻ tu vi cao mới dám thử thách bản thân đi vào sâu thêm một chút. Nhưng tuyệt nhiên không một ai dám đi vào trong nội vi của Địa Âm Sâm Lâm cả bởi vì đó là nơi sinh sống

của rất nhiều yêu thú cường đại đáng sợ. Truyền thuyết còn cho rằng tận cùng trung tâm của khu rừng chính là nơi ở của Địa Âm yêu vương, một tồn tại vô cùng khủng bố. Yêu vương cũng chính là người cai quản và bảo hộ cho tất cả yêu thú và rừng rậm nơi đây. Không ai biết thuyết này có thật hay không nhưng từ mấy ngàn năm qua vẫn chưa một cường giả hay tông môn nào dám chạm đến tôn nghiêm của Địa Âm khiến cho nơi này vĩnh viễn là một nơi bí ẩn bậc nhất lục địa.

Tuy khu rừng này rất đáng sợ thế nhưng những người thám hiểm vẫn trông thấy một cái tự viện nhỏ dựng lên từ rất lâu ngay sát Địa Âm. Từ bề ngoài nhìn vào thì đây chẳng khác nào một cái miếu hoang vì trông nó quá rách nát thảm hại. Rêu xanh bám đầy các bức tường đổ nát, cánh cửa chính thì xiêu vẹo sắp rời ra, nhanh khỏi thì hầu như quanh năm không hề có. Trụ trì ngôi tự viện này là một con sâu rượu chính hiệu. Thỉnh thoảng có người dừng chân tá túc đều thấy lão bước ngà bước nghiêng ôm lấy bầu nữ nhi hồng vừa uống vừa hát. Một số người cũng thấy lạ vì sao lão lại có tiền uống rượu ngon như thế nhưng rồi họ cũng mặc kệ vì không ai lại rảnh rỗi đi lo chuyện của một lão thầy tu phàm tục cả. Ngày hôm nay, khí trời tươi mát, từng tiếng chim kêu riu riu rít bám trên mái nhà lũng lổ như tổ ong của ngôi chùa. Cảnh sắc yên bình như vậy bỗng dừng lại bị tiếng ồn ào của một đám người đập tan.

- Này Thiết ca, huynh có nhầm lẫn không đấy? Chúng ta ngồi pháp khí suốt mấy ngày ê cả mông chỉ để viếng cái ngôi miếu bỏ hoang này sao? Cái tông môn Âm Âm gì mà huynh nói là ở nơi nào vậy?

Tiếng nói chanh chua của Nguyên Hạo vang lên lãnh lút trước lối vào tự viện. Sau khi vượt qua một quãng đường rất xa cuối cùng Thiết Từ cũng đưa được cả đám đến nơi.

- Khụ khụ, đây chính là bản doanh của Âm Dạ Môn đó, mặc dù có hơi nhỏ và bất tiện một chút.

Thiết Từ ho khan nói. Lập tức mọi người liền tròn mắt lên nhìn gã rồi lại quay sang quan sát hết chiều dọc rồi đến chiều ngang cái chùa trước mặt. Dù nhìn thế nào cả đám vẫn cứ thấy cái "đại bản doanh" này y chang động ổ của cái bang vậy. Bọn ta Phi Ưng đoàn làm thô phi không giàu có gì nhưng cũng dựng được cái trại ra hồn nha. Thấy mọi người khuôn mặt cô quái, không ai chịu tiếp tục đi vào nên Thiết Từ đành thở dài giải thích:

- Mọi người đừng xem thường cái tự viện nhỏ bé này. Đây thật sự là nơi tọa lạc của Âm Dạ Môn, một trong những tông môn từng đứng trên đỉnh cao của đông đại lục này. Cách đây khoảng một ngàn năm, có một cường giả vô cùng lợi hại tên Âm Dạ Vương đã thành lập nên tông môn này. Vào thời điểm đó, bất kỳ ai trong chính tà khi nhắc đến ba chữ Âm Dạ Môn đều run rẩy khiếp sợ. Sức mạnh của họ không chỉ ở tu vi mà còn ở khả năng ám sát cực kỳ quái dị. Âm Dạ giết người trong vô hình, bao nhiêu thế lực chống đối đều bị họ thanh trừ chỉ trong một đêm. Không một dấu vết nào còn sót lại, không một ai sống sót sau khi họ ra tay cả. Nhưng sau khi sự kiện kinh thiên kia xảy ra, Âm Dạ Vương cùng toàn bộ cường giả trong tông biến mất. Rất may mắn sau đó còn lại một vị trưởng lão đang bận nhiệm vụ bí mật nên thoát nạn được. Lão giả đó cũng chính là thành viên duy nhất còn lại đến hiện tại đang trưởng quản Âm Dạ Môn. Cũng chính là ngôi miếu cũ nát mà các ngươi đang thắc mắc đó.

Cả đám người Phi Ưng đoàn đồng loạt hít vào một hơi lạnh rồi nhìn nhau. Không ngờ nơi đồ nát trước mắt họ lại là một truyền kỳ kinh thiên động địa như vậy. Thiên địa đổi dời, bể dâu xanh thẳm, một cảm giác tang thương xa xăm bỗng bao trùm lên ngôi tự viện cô tịch này. Ánh mắt Nguyên Hạo nhấp nháy như đang vẽ ra tràng cảnh hùng ngàn năm của Âm Dạ vương, chúa tể một cõi.

- Sự kiện kinh thiên mà Thiết huynh nói đến là gì vậy? Nó đáng sợ đến mức hủy diệt cả một tông môn như Âm Dạ sao?

Khương Thượng tỏ ra bình tĩnh hỏi. Lão sống biết ban vạn năm, đã nhìn thấy bao nhiêu tông môn lụi tàn, cường giả gục xuống. Nên một cái Âm Dạ Môn này biến mất trong dòng chảy lịch sử cũng chẳng có gì là to tát cả.

- Đó là một câu chuyện dài, cũng là bí mật rất lớn của đông đại lục. Khi nào các ngươi đủ thực lực sẽ tự động được biết thôi. Bây giờ chúng ta hãy vào bãi kiến vị trưởng lão năm xưa của Âm Dạ Môn thôi.

Dứt lời Thiết từ liền dẫn đầu mọi người đi qua con đường đá sỏi lồi lõm. Phía trước họ là cánh cổng bằng gỗ mục nát, bên trên là tấm biển đề hai chữ "Tĩnh Tâm".

Cách nơi đám người Nguyên Hạo đang đứng rất xa đến hơn nửa diện tích đông đại lục, một chiếc kiệu cực kỳ xa hoa đang bay với vận tốc chóng mặt trên bầu trời. Bên trong kiệu, một nam tử tuấn lãng, nụ cười cô quái đang ngồi cùng với một lão bà và một cô gái nhanh sắc như hoa. Cả ba đang đối ẩm rất vui vẻ thì một tia chớp chợt bay vào, tên thanh niên nhẹ nhàng dùng thần thức lướt qua rồi cười nhạt:

- Hắc Âm linh căn sao? Cũng chỉ là hạt cát trong mắt ta mà thôi. Sau này những tin tức như vậy thì tự xử lý đi, đừng làm phiền nhả hứng của ta và Huyền muội đối ẩm với nhau.

Tận sâu trong Địa Âm Sâm Lâm, một ánh mắt màu tím nhạt bỗng mở ra.

- Khí tức này thật quen thuộc, chẳng lẽ là...

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Cảm ngộ

"Két"

Cánh cửa gỗ được mở ra, mọi người lần lượt đi vào trong ngôi tự viện. Lúc này Thiết Từ mới phát hiện ra Nguyên Hạo và Khương Thượng vẫn còn đứng trước cổng. Hai người đang đứng ngầy ra như tượng đá không rời ánh mắt khỏi tấm biển "Tĩnh Tâm" cũ kỹ.

- Hạo ca, ông già, hai người đang làm gì vậy? Cái biển này có gì đặc biệt đâu mà hai người say mê như vậy chứ?

Khương Thiên chạy lại hiếu kỳ hỏi thăm nhưng cả hai vẫn không hề có tí phản ứng nào cả. Nhìn thấy cảnh này, Thiết Từ thì cau mày suy nghĩ rồi chợt giật mình thốt lên:

- Chẳng lẽ hai người này đang trong trạng thái cảm ngộ? Không thể nào a, từng có rất nhiều cao thủ từ liên minh ghé qua nơi này nhưng ta vẫn chưa gặp ai có thể cảm ngộ gì về tấm biển cửa này cả.

Gã rất rõ ràng việc này đại biểu cho vấn đề gì. Tu vi cao không có nghĩa là ngộ tính cao. Người có thể tu hành trước đối phương rất xa nhưng trên phương diện cảm ngộ không bằng người thì tương lai sẽ tụt hậu lại. Trạng thái đốn ngộ này không phải rèn luyện là có mà nó thuộc về thiên phú lẫn cơ duyên. Nếu người đã vô duyên thì dù người bá đạo thế nào cũng vô dụng thôi. Ngẫm lại điều này vô cùng hợp lý, nếu không như vậy thì những tên cường giả sẽ độc chiếm hết những truyền thừa trong các bí cảnh thì sao. Ở đây, Thiết Từ cảm thấy khó tin là vì liên minh Thánh Vực đông đại lục nhân tài không ít nhưng chưa từng có ai phát hiện bí mật của tấm biển này. Vậy mà hôm nay hai tên thiếu niên hèn mọn mới tìm kiếm được lại tìm ra được. Đây không phải thiên ý thì là gì đây, thật sự dọa chết người mà.

- Lũ các người không làm được không đại biểu cho người khác cũng không thể. Ngay cả cửa ải này cũng không qua được thì nói gì đến truyền thừa Âm Dạ môn? Đúng là lũ đầu đất mà.

Một giọng nói già nua vang lên sau lưng mọi người. Khi tất cả quay lại thì thấy một lão thầy tu đang ôm hũ rượu to dùng ngồi dựa vào một cây cột tường. Trông lão vô cùng lếch thếch lơ đãng, lại còn bốc lên mùi rượu nồng nặc nữa chứ. Rõ ràng là một con ma men chính hiệu rồi. Cả đám người còn đang tỏ ra khó chịu thì Thiết Từ đã vội vàng chạy lại kính cẩn cúi chào:

- Tại hạ xin ra mắt Lý tiên bối, lão nhân gia người vẫn khỏe mạnh chứ?

- Hừ tên Dạ Xoa người cũng nhớ đến lão già này sao? Lần này gặp chuyện gì mà phải chạy đến Địa Âm Sâm Lâm này vậy? Thôi, vào bên trong rồi hẵng nói. Đừng làm phiền hai tên tiểu tử kia.

Lão thầy tu nhếch nhác ngồi dậy rồi loạng choạng đi vào bên trong chính điện. Cả đám người Thiết Từ cũng lảo đảo theo sau gã, Khương Thiên và Bạch Vũ thì cương quyết ở lại thủ hộ cho hai người Nguyên Hạo và Khương Thượng. Từng đến đây nhiều lần nên Thiết Từ rất quen thuộc ngôi miếu tự này, gã nhanh chóng sắp xếp nơi nghỉ ngơi cư trú tạm thời cho các thành viên Phi Ứng đoàn rồi đến gặp lão sư già bẩm chuyện:

- Bẩm Lý tiên bối, lần này trên đường tại hạ vô tình tìm được hai viên ngọc thô biến dị linh căn. Thậm chí một trong hai tên nhóc đứng ngoài kia còn là Hắc Âm linh căn cực kỳ quý hiếm. Vì hành tung đã bị bọn Quang Minh hội phát hiện nên tại hạ buộc phải đưa họ đến nơi này lánh nạn. Mong tiên bối bỏ qua cho việc lỗ mãng đến mà không báo trước cho ngài của tại hạ.

- Hừ đây đâu phải lần đầu người lấy lão già ta ra làm bia đỡ đầu chứ. Các người mau sớm rời khỏi đây đi, ta từng nói không thích bản thân dính vào chuyện chính tà tương tranh của các người.

Lão sư họ Lý tỏ ra chán ghét lên tiếng. Xem ra lão cũng không phải người của ma đạo hay chí ít không muốn tham gia vào vũng nước đục này.

- Tiên bối ngài còn trách nhiệm rất nặng nề trên vai, điều này tại hạ hiểu rõ. Nhưng người đã quên Âm Dạ tông uy phong năm xưa rồi sao? Lúc đó bọn tự xưng chính đạo kia chỉ có thể lần trốn như còn rùa rút đầu vậy. Còn bây giờ lũ Quang Minh hội lại hung hăng càn quấy đi sát hại nhân sĩ ma đạo khắp nơi. Thiết nghĩ đông bộ Thánh Vực liên minh không còn chống đỡ được bao lâu nữa rồi.

Thiết Từ cố gắng xoa dịu lão già khó tính này, có điều lão Lý này vẫn không hề để tâm mà tiếp tục uống rượu. Quá chán nản, gã đành thay đổi chủ đề đàm luận.

- Hai tiểu tử ngoài kia sẽ còn đứng như thế bao lâu nữa vậy Lý tiên bối? Bọn chúng có nguy hiểm gì không? Lão nhân gia người nói bọn họ đang lĩnh hội cơ duyên của Âm Dạ môn sao?

Đến lúc này, Lý lão mới buông hũ rượu xuống và nhìn ra phía ngoài cổng tự viện. Ánh mắt lão sáng lên trong nháy mắt rồi nhàn nhạt trả lời:

- Đứng bao lâu còn tùy vào ngộ tính của chúng nữa khả khả. Đây chỉ là bước xét duyệt tư chất để lựa chọn đệ tử của Âm Dạ môn năm xưa mà thôi. Sau khi vượt qua vòng tư chất mới đến khảo thí nhập môn. Theo qui định của Âm Dạ môn, kẻ nào có thể cảm ngộ được hơn ba canh giờ sẽ được tư chất đệ tử ký danh, sáu canh giờ là đệ tử ngoại môn, qua một ngày là đệ tử nội môn. Còn nghịch thiên vượt qua ba ngày chính là đệ tử thân truyền cao quý nhất. Cứ qua một canh giờ độ khó sẽ tăng lên gấp bội nên mỗi một cấp độ tư chất thật sự cách nhau rất xa. Hiện tại đã qua hai canh giờ, ta xem bọn chúng rất có cơ duyên với tông môn này. Không biết giới hạn cuối cùng của hai tiểu tử này là bao nhiêu nữa.

- Vậy người từng đón ngộ lâu nhất là bao nhiêu ngày vậy Lý tiền bối?

Thiết Từ cảm thấy hưng phấn lẫn hồi hộp. Nếu hai tên nhóc này có thể thông qua thành đệ tử của Âm Dạ môn liền tiếp xúc được với vũ kỹ, công pháp siêu cấp rồi. Mặc kệ lão già này cổ hủ thế nào, hai tên kia ít ra cũng do ta mang về. Sau này lôi kéo chúng về phía liên minh Thánh vực sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Bảy ngày

- Những bảy ngày? Chắc đó là một tuyệt thế đệ tử của môn phái?

Miệng há to giật mình, Thiết Từ không ngờ Âm Dạ Môn đã từng sản sinh ra một thiên tài tuyệt đỉnh như vậy.

- Đúng vậy, người đó không ai chính là Âm Dạ vương của chúng ta. Ngài là thiên tài của các thiên tài, đệ nhất nhân từ trước đến giờ mà Lý Mạc ta từng chứng kiến. Ta đang hi vọng hai tên tiểu tử kia có thể đạt được một phần của người để trở thành nội môn đệ tử. Như vậy, ta có thể trao lại cho chúng trách nhiệm trông giữ nơi này trong tương lai.

Lý lão vừa nói vừa nhìn về phía xa như hoài niệm. Một thiên tài ngàn năm có một, niềm tự hào của đông đại lục cuối cùng lại vẫn lạc. Thế mà lũ ngu dốt kia vẫn cứ lo tranh đấu suốt ngày, một khi thế lực kia trở lại thì ai sẽ chống đỡ cho cả linh giới này đây. Thiết Từ cũng trầm ngâm, có những việc ở cấp độ của hắn không được biết đến. Mà dù có biết thì với tu vi nhỏ bé như ruồi muỗi của hắn cũng chẳng giúp được gì cả.

- Người cho gọi ta?

Một con báo khổng lồ có đôi mắt màu xanh lá quai dị găm lên. Nếu có ai ở đây sẽ khiếp sợ đến chết ngất, bởi vì con báo này là yêu thú cấp bốn đỉnh phong hàng thật giá thật. Có điều lúc này, có vẻ nó đang thuần phục trước bóng đen trước mặt mình.

- Ta có việc cần ngươi làm. Ta cảm nhận một khí tức rất quen thuộc với mình phía ngoài bìa rừng. Ngươi hãy lập tức đi tìm và đưa kẻ đó về cho ta.

Trăng đã lên cao, từng cơn gió lửa mạnh mẽ va đập vào ngôi tự viện như muốn cuốn bay nó đi. Lúc này, Lý Mạc đã ngủ khò khò bên hũ rượu của lão còn Thiết Từ vẫn đang ngồi ngay chính điện nhìn ra phía cửa.

- Đã năm canh giờ hơn trôi qua rồi, xem chừng hai tên này có hi vọng đạt được tư chất khảo thí nội môn đệ tử rồi

Ngoài cửa tự viện, hai nhân vật chính của chúng ta là Nguyên Hạo và Khương Thượng vẫn đứng yên như hóa đá. Bạch Liên sau khi bàn giao với mọi người cũng đi ra chăm sóc cho Khương Thiên. Cậu nhóc này dù tay chân tím ngắt vì lạnh nhưng vẫn quyết không rời đi. Trong lòng cậu hiện đang vô cùng lo lắng, ngay cả việc ăn uống cũng không mãn. Bạch Liên phải dỗ dành năn nỉ mãi tiểu Thiên mới chịu lót dạ chút ít. Bạch Vũ cũng đứng một bên cũng đã liên tục quan sát từ sớm đến giờ.

- Hử?

- Có việc gì sao Bạch thúc thúc?

Bạch Vũ đột nhiên chau mày lên tiếng khiến con gái và tiểu Thiên lập tức quay sang.

- Ta có cảm giác hai người này đang mờ dần đi thì phải? Hai người các ngươi có thấy như vậy không?

Bạch Liên và tiểu Thiên nghe vậy liền trừng mắt ra quan sát một hồi nhưng cuối cùng cả hai đều lắc đầu.

- Cháu không thấy có gì khác biệt cả Bạch thúc thúc.

- Phụ thân, con cũng không phát hiện điều gì. Người nên nghỉ ngơi một tí đi, người đã đứng với họ gần sáu canh giờ rồi.

Xoa xoa trán, Bạch Vũ lại nhìn Nguyên Hạo và Khương Thượng thêm lần nữa. Gã vẫn cảm giác có gì đó quý dị đang xảy ra nhưng không giải thích được.

- Ừm, có lẽ ta hơi căng thẳng. Mong cho hai người bọn họ bình an vượt qua trở ngại lần này.

- Gà, vẫn không phải bọn này. Xem ra phải tìm kiếm ra xa khu vực rìa hơn nữa.

Con báo mắt xanh lăm lăm bám vài câu rồi phóng đi như chớp trong đêm tối. Đêm nay chính là đêm kinh hoàng cho tất cả các đoàn thể dong binh hay các nhóm đệ tử tông môn đang hoạt động ở rìa Địa Âm Sâm Lâm. Rất nhiều tổ đội đã bị một con quái vật khổng lồ vô lấy, sức mạnh của nó vô cùng khủng khiếp khiến không ai có thể phản kháng. Sau khi người người những con mồi trong tay nó, con báo lắc lắc cái đầu rồi bóp nát nạn nhân không hề thương

tiếc. Cứ mỗi nơi nó đi qua không ai sống sót, tất cả đều bị xé xác rất thê thảm. Thế nhưng có vẻ con báo vẫn chưa tìm được thứ mà nó muốn nên cuộc truy lùng vẫn tiếp tục. Một đêm thật dài và tanh máu, một đêm của những tiếng gầm rú hoang dại.

Bình minh bắt đầu ló dạng nơi chân trời, ngôi tự viện vẫn vững chãi sau một đêm gió lộng. Vẫn xiêu vẹo, lụp xụp như sắp đổ thế nhưng nơi đây vẫn cứ tồn tại suốt hàng trăm năm qua. Có lẽ ngôi tự viện này đang cố gắng duy trì hơi tàn của mình cùng với Lý Mạc. Người mang theo niềm kiêu hãnh của Âm Dạ tông năm nào, người vẫn luôn tìm cách cứu rỗi một thế lực đã chìm vào quá khứ. Tận sâu trong lòng lão, ngọn lửa hi vọng chưa bao giờ tắt. Lão đang đợi một người, một Âm Dạ vương thứ hai đản sinh. Như vậy, cả đông đại lục lại một lần nữa nhớ đến một cường giả vô địch, ông vua của bóng tối, của sự chết chóc vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Khương Thiên bị bắt cóc

- Thiết ca, huynh mau ra xem ông già và Nguyên Hạo ca. Bọn họ đang gặp chuyện gì rất kỳ lạ á.

Khương Thiên và Bạch Liên hấp tấp chạy vào hét toáng lên. Đứng bật dậy nhanh như chớp, Thiết Từ hướng cửa tự viện phóng đi. Vừa ra đến, gã đã thấy lão sư họ Lý đứng sẵn kế bên Bạch Vũ từ khi nào rồi.

- Lý tiền bối, hai người họ...

- Cứ quan sát trước đi.

Gã vừa lên tiếng định hỏi thì Lý Mạc phát tay ngăn lại. Hiện tại, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào hai thiếu niên đang đứng trước cổng tự viện. Khi Thiết Từ quan sát đến thì toàn bộ thân thể Nguyên Hạo và Khương Thượng lúc này đã nhạt đi khá nhiều nhưng lại mang đến cho người đứng gần một cảm giác thuần khiết tự tại. Vung tay tạo ra một vòng bảo xung quanh hai người, lúc này Lý lão mới khẽ gật đầu một cái rồi nhàn nhạt nói:

- "Tĩnh Tâm"! Ý ở đây chính là có thể đưa tâm cảnh của mình trở nên tĩnh lặng như gương, hòa vào thiên địa. Tu vi cao không có nghĩa tâm không gọn sóng, vì vậy dù là cường giả cũng chưa chắc ngộ ra được hai chữ này. Các ngươi nghĩ vì sao Âm Dạ sát thủ nổi tiếng lại vô cùng đáng sợ? Bởi vì không ai cảm nhận được sự tồn tại của họ dù đang đứng ngay bên cạnh ngươi. Tư chất càng cao thì sau này thành tựu càng lớn. Hai tên này đã vượt qua được một ngày rồi, hi vọng chúng có thể chịu đựng đến ngày thứ ba. Thời gian càng lâu thì "tâm" họ càng được thanh lọc, rất có lợi cho việc tu luyện sau này. Chỉ cần một trong hai thành công thôi, Âm Dạ môn chúng ta coi như đã tìm được người kế tục rồi. Tất cả đành trông chờ vào ý trời vậy.

Giải thích sơ lược về bí mật của tấm biển treo trước tự viện, Lý lão thở dài rồi biến mất. Tuy không ở lại quan sát nhưng ai cũng hiểu được trong lòng lão vô cùng coi trọng kết quả của hai thiếu niên này. Lại nửa ngày nữa trôi qua, hình dáng của Nguyên Hạo và Khương Thượng lại càng mờ ảo hơn nữa. Do được Lý lão giải thích từ trước nên mọi người khá bình tĩnh quan sát chờ đợi. Bỗng nhiên một tiếng dã thú gầm lên rung chuyển mặt đất khiến sinh vật cả một vùng hốt hoảng. Khương Thiên sắc mặt tái nhợt quay sang Bạch Vũ hỏi:

- Bạch thúc thúc, tiếng kêu đáng sợ kia là của con gì vậy?

- Ta cũng không biết nữa. Bạch Liên, con hãy đưa tiểu Thiên vào trong tự viện tạm lánh đi. Ta có cảm giác thứ gì đó nguy hiểm đang đến rất gần.

Bạch Vũ sắc mặt ngưng trọng thúc giục. Lão từng được đối mặt với yêu thú cấp một vài lần nhưng chưa từng thấy qua con nào khủng bố như vậy. Tiếng kêu của nó có thể trấn áp cả mấy chục dặm, đây là thứ tồn tại gì vậy chứ. Ngay lúc lão còn đang thất thố suy nghĩ thì hai bóng người đã hiện ra.

- Dạ Xoa, ngươi hãy nhanh chóng đưa mọi người rút lui vào chính điện, nơi đó có trận pháp bảo hộ của ta. Không còn thời gian nữa đâu! Quỷ quái thật, tại sao ở ngoại vi Địa Âm Sâm Lâm lại có yêu thú cỡ này xuất hiện cơ chứ?

Vừa dứt lời, lão liền phóng ra một tấm phiến màu đen chắn phía trước tất cả mọi người.

- Không kịp nữa rồi, tất cả mau chạy đi.

Một cái trào khổng lồ từ trên không trung từ đâu xuất hiện vỡ mạnh xuống tấm phiến khiến nó nứt toát ra thành nhiều mảnh. Ngay lập tức Lý Mạc lại lấy ra một cây trường thương có nạm ngọc sau đó vung lên lao thẳng đến con quái vật vừa xuất hiện. Thiết Từ vừa nhìn rõ tình huống sắc mặt tái nhợt vội vàng la lên:

- Đây là yêu thú cấp bốn, mọi người mau chạy vào bên trong tự viện.

Cả đám người rồi loạn cả lên, Bạch vũ và con gái vội vàng ôm lấy Khương Thiên bỏ chạy. Trên không trung, con quái thú khổng lồ đã hiện rõ ràng bản

thể chính là con báo mắt xanh. Nó tỏ ra thờ ơ trước những đòn tấn công của lão Lý mà chỉ quan tâm quan sát những người đang chạy toán loạn phía xa kia. Ánh mắt của nó chột lóe lên rồi đột ngột tăng tốc vọt về phía Bạch Vũ.

- Nghiệt súc, đứng lại cho ta.

Lý Mạc hét lớn một tiếng rồi dồn linh lực vào cây trường thương của mình khiến nó biến lớn lên gấp trăm lần.

- Liệt Kim Thương, hãy tiêu diệt con súc sinh này.

Vung tay một cái, Lý lão huy động cây thương to tướng đâm thẳng xuống lưng con báo. Cứ tưởng rằng nó sẽ phải tránh né đòn tấn công của lão nhưng con báo mắt xanh lại thản nhiên như không có chuyện gì mà vẫn tăng tốc băng băng về phía trước. Chỉ vài hơi thở nó đã tiến sát Bạch Vũ khiến lão cảm giác cái chết đến rất gần. Không suy nghĩ nhiều lão liền ném Khương Thiên ra xa rồi nhắm mắt chờ đợi kết thúc của mình. Thế nhưng con báo không đếm xỉa đến lão mà vồ một cái chụp lấy tiểu Thiên. Nó đưa cậu lên mũi ngửi ngửi rồi gầm lên hừng khởi. Lúc này cây thương cũng lao thẳng đến sau lưng của nó và đâm thật mạnh vào khiến cho nó mạnh, bụi đất mù mịt.

- Thành công rồi sao?

Thiết Từ đứng gần đó thì thảo. Tốc độ con yêu thú này quá khủng khiếp khiến gã không kịp làm gì cả. Rất may là linh bảo của Lý tiên bối đã liệt sát được con quái vật này rồi. Khói bụi bắt đầu tản ra, hiện ra trước mắt mọi người là một cây thương đang bị rất nhiều dây leo mọc từ dưới đất quấn chặt lấy. Con yêu báo thì vẫn bình yên đứng kế bên ánh mắt trào phúng nhìn về phía Lý Mạc.

- Thần thông mộc hệ? Thế nào con báo này lại là yêu thú có mang huyết thông đặc biệt?

Lý lão cảm thấy miệng mình đắng chát. Tu vi lão chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, dù có linh bảo trong tay cũng chỉ có thể gây khó dễ cho con yêu thú này thôi. Không ngờ bây giờ còn phát hiện ra nó là yêu thú có mang thần thông thì đánh đấm gì nữa bây giờ. Nhất thời lão cũng không biết nên làm gì tiếp theo, nên liều mạng hay bỏ chạy để giữ lấy truyền thừa môn đây? Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi con báo ra tay thế nhưng bất ngờ là nó bỗng dưng gầm lên giọng nói của con người rồi mang theo Khương Thiên phóng mất.

- Lũ nhân loại hạ tiện, bốn yêu gia không rảnh chơi với các ngươi. Lần sau gặp lại ta sẽ xé xác từng tên một hắc hắc.

- Nó nói được tiếng người? Không phải chỉ có yêu thú hóa hình mới có thể nói chuyện sao? Lý tiên bối, chuyện này là thế nào vậy?

Thiết Từ tròn mắt há hốc ra hỏi Lý Mạc nhưng lão chỉ im lặng đứng đó. Thật ra trong lòng lão cũng đang thắc mắc đủ thứ chứ có hơn gì kẻ khác đâu. Cứ tưởng con quái này sẽ thắng tay đồ sát cả đám không ngờ nó lại phẩy đuôi rồi đi nhẹ nhàng như thế.

- Thôi, nó bỏ đi là tốt rồi, ít ra không có ai phải tử thương cả. Ta xem chừng mục tiêu của nó chính là thằng nhóc lúc nãy mà thôi. Kỳ lạ thật, một con yêu thú cấp bốn lại chạy đến đây chỉ vì một thằng bé phạm nhân thôi sao hừm. Bỏ đi, bảo hộ hai tiểu tử này cảm ngộ quan trọng hơn.

Trong mắt Lý Mạc cho dù tất cả người ở đây có chết hết lão cũng không mấy may để tâm. Chỉ cần hai thiếu niên kia có thể thành công vượt qua ba ngày cảm ngộ thì dù giết hết người đồng đại lục lão cũng đồng ý. Lão sống gần ấy năm chỉ vì chấp niệm duy trì truyền thừa của Âm Dạ Môn mà thôi. Lo sợ lại có yêu thú đến phá rối, lần này Lý lão đích thân thủ hộ tại chỗ cho Nguyên Hạo và Khương Thượng. Bạch Liên và Bạch Vũ nhìn nhau rồi cũng thờ dài, họ không biết khi đoàn trưởng tỉnh lại phải ăn nói thế nào về chuyện của tiểu Thiên đây.

Bản thân Nguyên Hạo đang bị vây trong một trạng thái hết sức kỳ diệu như đang du ngoạn trong giấc mơ vậy. Hắn thấy mình đang ngồi trên một thảo nguyên xanh bát kéo dài vô tận. Cảm giác thật tư thái trống rỗng, gần như mọi buồn phiền trong ký ức đều không tồn tại. Hắn cứ ngồi như vậy không cảm nhận được thời gian trôi qua, không muốn thức tỉnh dậy nữa. Cứ như thế ngày thứ ba cũng đến trong sự chờ đợi và lo lắng của tất cả mọi người.

- Sắp đến rồi, chỉ còn vài khắc nữa thôi, các người phải vượt qua được bằng mọi giá. Âm Dạ tông sắp phục hưng rồi.

Hai bàn tay già nua của Lý Mạc nắm chặt, lão đã chờ đợi giây phút này quá lâu rồi. Cuối cùng thì thời điểm ba ngày cũng đã đến, tất cả nín thở chờ đợi cũng được buông lỏng một chút. Bạch Vũ ôm quyền hỏi thăm Lý lão:

- Thừa Lý tiên bối, đã qua ba ngày thời gian rồi. Không biết khi nào thì đoàn trưởng và quân sư của chúng ta sẽ tỉnh lại vậy?

- Có thể lập tức tỉnh lại hoặc vài canh giờ, thậm chí vài ngày nữa. Cũng có thể không bao giờ tỉnh lại.

Lý Mạc lạnh lẽo trả lời. Bây giờ mới đến cửa ải cuối cùng nguy hiểm nhất. Nếu như hai tên này tỉnh lại thì sẽ phá kén thành bướm, thành tu tương lai sáng rạng. Nhưng nếu không thể tỉnh lại thì bọn họ sẽ... mãi mãi tan biến vào hư không.

- Không bao giờ? Sao lại như vậy?

Bạch Vũ sững sốt hỏi. Lão cứ nghĩ cái việc cảm ngộ này không có nguy hiểm cả, chỉ đơn thuần là xem ai có thể chịu đựng được lâu hơn thôi. Nhưng bây giờ lại có thể mất luôn cả cái mạng nhỏ nữa chứ, phải làm sao bây giờ? Lý Mạc vô cảm không buồn trả lời lão mà nhắm mắt dưỡng thần. Thiết Từ thờ dài đi đến chỗ Bạch lão an ủi:

- Con đường tiên đạo là nghịch thiên mà đi, cơ duyên luôn đồng hành với nguy hiểm. Lần này phải xem tạo hóa của hai tên nhóc này rồi, bản thân ta cũng không giúp gì được cả. Ài...

Bạch Liên hai mắt ửng đỏ chạy đến điu phụ thân mình. Hi vọng đổi đời mới nhen nhóm với phi Ưng Đoàn của họ bây giờ giống như ngọn đèn cầy trước gió, có thể vụt tắt bất cứ lúc nào. Cứ như vậy, mọi người mang tâm trạng càng lúc càng nặng nề khi thời gian cứ trôi đi. Chẳng mấy chốc đã đến ngày thứ sáu, bây giờ thì ngay cả Lý Mạc cũng không thể ngồi yên được nữa. Lão cứ đi qua đi lại, chốc chốc lại nhìn sang hai người Nguyên Hạo rồi ngao ngán thờ dài.

- Đã sáu ngày rồi, lão thiên à. Không lẽ nào một ám dạ vương khác ra đời hay sao?

Trong lòng lão bây giờ sự tuyệt vọng đang dần dần lớn lên. Ám Dạ vương là thần thoại cả ngàn năm qua của đông đại lục. Tư chất của người tuyệt đối là thể nhân khó tìm, hai tên nhóc này làm sao có thể so bì chứ. Cuối cùng thì ngày thứ bảy cũng đến, khuôn mặt của Lý lão và mọi người đều như tro tàn. Đến lúc này, hai người Nguyên Hạo và Khương Thượng cứ như hai hư ảnh, nhìn cực kỳ mờ ảo giống như linh hồn vậy. Thiết Từ bước đến định an ủi động viên lão vài câu nhưng Lý lão đã khoát tay chặn lại:

- Không cần nói gì cả. Họ chưa biến mất nghĩa là hi vọng chưa kết thúc.

Trông thấy cảnh này, Thiết Từ gã cũng đành lắc đầu rồi yên lặng rời đi. Ngày thứ tám, thứ chín, thứ mười...đến ngày thứ hai mươi chín cũng gần trôi qua mà không có dấu hiệu gì của sự hồi sinh của cả hai nữa cả. Lý Mạc vẫn không rời khỏi, tơ máu tràn khắp hai mắt lão. Bóng dáng gầy trơ xương, cô tịch của lão khiến ai nhìn thấy cũng đau lòng. Một vị trưởng lão trung thành với tông môn suốt cuộc đời, một ngàn năm ôm một hi vọng, mang theo ánh hào quang đã lụi tàn của Ám Dạ môn đến hơi thở cuối cùng. Ngày thứ ba mươi, một tháng thời gian, điều kỳ diệu lão chờ đợi đã xuất hiện. Mây đen kéo vần vũ khắp bầu trời, sấm chớp vang dội. Một ánh sáng như từ thiên đường tách mây chiếu thẳng xuống Khương Thượng. Chứng kiến cảnh này, Lý Mạc lệ nóng chảy dài, quỳ hai gối ngửa mặt lên trời cười như điên dại.

- Nhân định thắng thiên, Ám Dạ bắt diệt hahaha

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nguyên Hạo tan biến

Từ Thiết Từ, cha con Bạch Vũ đến toàn bộ thành viên Phi Ưng đoàn đều sững sốt nhìn thần tích xuất hiện. Ám Dạ vương giác ngộ hai chữ "Tinh tâm" bảy ngày có thể tung hoành đông đại lục, được mệnh danh thiên tài nghìn năm. Vậy Khương Thượng một tháng mới kết thúc giác ngộ thì gọi là gì đây? E là hai từ yêu nghiệt cũng không đủ để diễn tả hết những gì đang diễn ra. Đáng tiếc Tiểu Vô không xuất hiện, nếu không nó sẽ khinh bỉ ra mặt với đám người vô tri này. Thân thể lão già này tái tạo từ Bất Từ Thụ độc nhất thiên địa đó, các người đem ra so sánh với tên Ám Dạ tiểu tốt ở linh giới nhỏ bé này sao? Đúng là trò cười nhất trong thiên hạ này rồi.

- Khương quân sư đã thành công, vậy còn đoàn trưởng của chúng ta sao vẫn chưa tỉnh dậy nữa phụ thân? Con cảm thấy lo lắng quá.

Bạch Liên buồn bã nhìn về phía Nguyên Hạo. Lúc này bên trong tiềm thức, hắn vẫn đang bước đi dạo trên thảo nguyên xanh ảo mộng. Bỗng nhiên hắn cảm thấy bầu trời bắt đầu sụp đổ, cảnh vật từ từ nứt ra như những mảnh gương vỡ. Hốt hoảng, hắn cầm đầu bò chạy nhưng xung quanh vẫn không ngừng vỡ vụn. Từ phía cùng đường, Nguyên Hạo đánh bất lực dừng lại nhìn thể giới đang sụp đổ trước mắt mình.

- Phụ thân, người mau nhìn xem. Đoàn trưởng đang biến mất kia.

Bạch Liên hét lên kéo lấy Bạch Vũ. Giờ phút này toàn thân thể Nguyên Hạo đã trong suốt hoàn toàn như bong bóng nước rồi. Xa xa, Thiết Từ ánh mắt nhấp nháy. Tên thiếu niên này do hắn dẫn đến đây nên khi nhìn thấy kết cục này lòng hắn cảm giác hơi chua xót. Hắc Ám linh căn, không biết bao nhiêu năm nữa mới tìm được một nhân tài có tố chất như vậy nữa. Chẳng lẽ việc ta dắt hắn đến đây là một sai lầm sao?

- Thật đáng tiếc. Dù sao một tên thành công cũng vượt ngoài mong đợi rồi. Thiên đạo vô tình, vô duyên tất diệt vong.

Thờ dài một hồi, Lý Mạc ngoảnh mặt đi không nhìn nữa. Mỗi giây phút trôi qua, bóng hình Nguyên Hạo cứ hòa dần vào không khí. Đến cuối cùng chỉ còn lại một điểm sáng rất nhỏ đến nỗi không ai nhận ra cả. Ngay lúc hắn biến mất thì tám biến đề hai chữ Tinh Tâm cũng vỡ tan thành bụi phấn.

- Ba người bọn họ giờ chỉ còn mỗi Khương Thượng quân sư. Nghĩa tử thì vẫn lạc, nhi tử ruột lại bị yêu thú bắt đi. Không biết đây là cơ duyên hay là tai họa của hắn nữa.

Bạch Vũ cảm thán thốt lên. Sau đó gã cùng con gái bỏ vào bên trong tự viện để nghỉ ngơi. Bọn họ cần một chút thời gian để thích nghi với những sự kiện dồn dập vừa qua. Sau ba ngày trôi qua, mây đen cũng rút khỏi, bầu trời lại được trả lại nét trong xanh vốn có của mình. Khương Thượng sau khi tỉnh lại được Lý Mạc và Thiết Từ thuật lại những sự việc đã qua. Khi nghe đến chuyện của Khương Thiên, lão liền lồng lộn như một con thú bị tổn thương. Tôn cả nửa canh giờ, Lý Mạc phải khó khăn lắm mới khuyên nhủ được lão ngừng cái ý tưởng liều mạng xông vào Địa Âm Sâm Lâm để tìm nhi tử của mình. Thiết Từ một bên cũng khuyên can khô cả lưỡi, gã nắm lấy hai vai của Khương Thượng giải bày:

- Lý tiên bối đã rất cố gắng để ngăn cản nhưng con báo đó quá mạnh mẽ. Hơn thế nữa, nó còn là yêu thú có thần thông đặc biệt nữa. Cũng may là sau

đó nó đã vội vàng rời đi chứ không thì... không ai còn sống sót được cả. Theo bọn ta thì có lẽ tên huynh đệ của người bị bắt đi vì lí do riêng nào đó. Nếu muốn cứu nó thì cách duy nhất là người hãy cố gắng tu luyện đến khi đủ thực lực để tiến vào Địa Âm Sâm Lâm.

Vốn nghĩ chỉ lựa lời dụ dỗ tạm thời, Thiết Từ không ngờ khi tên thiếu niên này nghe xong liền gật đầu im lặng không tỏ ra phản kháng gì nữa. Hai người Thiết Từ và Lý Mạc không hề biết Khương Thiên là con trai của lão mà chỉ cho rằng đây là hai huynh đệ mà thôi. Thở phào một hơi, gã Dạ Xoa lại an ủi thêm vài câu rồi rời đi để lại tên kia yên tĩnh một mình. Trong bóng đêm cô tịch, Khương Thượng đang suy tính lại mọi chuyện một cách lí trí. Lão đã trải qua quá nhiều mất mát nên từ từ tính cách cũng trở nên cứng cỏi hơn rất nhiều. Người khác không biết lý do Khương Thiên bị bắt đi nhưng lão lại có thể đại khái suy đoán được. Khí chất của Vĩnh Hằng Chi Vật chính là thiên địa tạo hóa nên có sức hấp dẫn chí mạng đối với yêu thú.

- Xem ra tạm thời Thiên nhi sẽ không lo lắng đến tính mạng nhưng muốn cứu nó ra lại không hề dễ dàng. Ta phải cố gắng tận dụng Âm Dạ môn này để gia tăng thực lực nhanh chóng mới được.

Kiếp này tái tạo lại cơ thể Khương Thượng đã chọn phong linh căn thuộc tính thay vì mộc thuộc tính trước kia. Lão muốn mình có thể chiến đấu mạnh mẽ để bảo vệ người thân của mình thay vì chỉ đứng sau hỗ trợ. Nghĩ xong việc Khương Thiên, lão lại phiền muộn đến việc của tên nghĩa tử. Kẻ khác đều cho rằng Nguyên Hạo đã thất bại trong việc cảm ngộ mà vong mạng nhưng Khương Thượng lại chắc chắn tin tưởng đứa con mình vẫn còn sống. Hư Vô linh căn là đệ nhất linh căn truyền thuyết thì làm sao dễ dàng tiêu tán như vậy chứ. Chỉ là cái cảm ngộ đơn giản ở linh giới mà có thể đánh bại được truyền kỳ của thần giới thì đúng là truyền cười khắp cõi thiên địa này rồi. Chỉ là bây giờ lão không biết thẳng nghĩa tử mình đang ở nơi nào thôi. Nó không sợ gặp nguy hiểm trong tu luyện nhưng lỡ gặp kẻ thù mạnh mẽ thì đúng là có chuyện lớn rồi.

- Lo nghĩ cũng không thể giải quyết gì được. Việc bây giờ là dồn hết tinh thần tập trung tu luyện để cứu Thiên nhi ra trước đã.

Quyết định như vậy, ngày hôm sau Khương Thượng liền nói rõ ý định của mình với Lý Mạc và được lão tán đồng. Do đã tìm được người thừa kế và e sợ con yêu thú kia quay lại tấn công nên Lý lão đã di chuyển tất cả mọi người đến một nơi khác rất xa Địa Âm Sâm Lâm.

- Cứ bay theo hướng này sẽ đến Thương Bình quốc ở tận phía đông xa xôi. Nơi đó chủ yếu là các tông môn trung lập nên các người có thể trốn tránh tai mắt của bọn Quang Minh hội thuận tiện hơn. Bây giờ ta sẽ đưa tên thiếu niên này đến nơi tọa lạc bí mật của Âm Dạ tông để khảo hạch tiếp nhận truyền thừa. Chắc ít nhất vài năm thời gian nữa chúng ta mới gặp lại nên Thiết Từ người hãy tự lo cho mình đi nhé.

Dặn dò đơn giản vài câu, Lý Mạc liền túm lấy Khương Thượng rồi bay vút đi. Nơi mà lão cần đến là một trong những khu vực vô cùng nguy hiểm của đông đại lục có tên là khe núi tử thần. Đây cũng chính là lãnh địa của Âm Dạ Môn năm xưa, một cấm địa mà bất kỳ ai cũng phải né tránh từ xa. Bên trong khe núi này lúc nào cũng có sương mù bao quanh nên rất khó để quan sát xung quanh. Nghe nói có những yêu thú hay ma quỷ vô cùng đáng sợ luôn rình rập tấn công bất ngờ những kẻ nào dám xâm phạm vào khu vực này. Chỉ có những thành viên của Âm Dạ môn năm xưa mới biết cách ra vào nơi này an toàn mà thôi. Hiện tại, Lý Mạc đã dẫn Khương Thượng bay vào bên trong đám sương mù. Tên thiếu niên này khiến lão hết sức ấn tượng không chỉ ở tư chất cực kỳ nghịch thiên mà còn ở thái độ vô cùng bình thản của hắn. Chỉ là Ngưng Khí tầng một mà lại không hề e dè trước mặt cường giả hay do dự khi đi vào hiểm địa. Tên này không phải tâm lý quái thai thì chắc là mất cảm giác sợ hãi rồi.

- Người đã chuẩn bị tinh thần chưa? Lần khảo hạch cuối cùng này nguy hiểm còn cao hơn cái kiểm tra cảm ngộ nhiều bởi vì người sẽ thử thách với truyền thừa cao nhất của Âm Dạ môn bọn ta. Do tư chất tuyệt đỉnh nên người sẽ phải lựa chọn khảo hạch dành riêng cho vị trí trưởng môn của bản phái. Tất nhiên vì thế nên cấp độ khó khăn hơn khảo hạch đệ tử gấp rất nhiều lần đấy.

Lý Mạc quay lại nhìn tên thiếu niên một cách hứng thú rồi đặt câu hỏi có chút hăm dọa. Thế nhưng Khương Thượng không hề tỏ ra quan tâm mà chỉ gật đầu kiên định một cái khiến lão phải thất vọng.

- Tốt, tốt. Có khí phách haha. Như vậy mới xứng là ứng viên cho Âm Dạ vương đời tiếp theo. Chào mừng người người đến với thế giới của bóng tối và giết chóc, thế giới mà chúng ta là chúa tể.

Một năm sau, trên hoang mạc Dã Mãng lớn nhất đông đại lục đang có một đội xe chở hàng đang di chuyển. Mặc dù diện tích rộng lớn trải dài tương tự vô cùng lại luôn có gió cát và lốc xoáy, thậm chí có cả yêu thú hết sức nguy hiểm nhưng hoang mạc này luôn có những đoàn người không ngừng qua lại. Họ chính là những thương nhân buôn bán giữa các nước hai đầu hoang mạc. Mỗi chuyến đi buôn đều là đem sinh mạng đi đánh cược nhưng tài lộc đem lại là cực lớn khiến ngày càng nhiều người dần thân vào con đường tơ lụa nóng bỏng này. Thậm chí, có rất nhiều nhà buôn giàu có hợp với nhau lại thành những thương hội lớn, tài lực hùng mạnh để phát triển sinh ý. Những thương hội này nghe nói còn có đủ năng lực để thuê cả quân đội để hộ tống những chuyến hàng đắt giá của mình nữa. Có điều đội xe mà chúng ta đề cập ở đây chỉ là một đoàn buôn rất nhỏ của một gia tộc mà thôi. Lúc này bọn họ đang dừng lều trại để ăn uống nghỉ ngơi. Cái nóng gay gắt của sa mạc khiến cho các đoàn buôn luôn di chuyển khá chậm và mệt mỏi.

- Nhã nhi, con đem lương thực và nước uống cho tên thiếu niên kia đi. Hắn mới tỉnh lại cần phải hồi phục lại sức lực nên cần ăn uống và nghỉ ngơi nhiều chút.

Một lão bản già nhất đoàn lên tiếng phân phó, xem chừng ông ta chính là gia chủ của gia tộc này. Từ trong đám người đang lay hay chuẩn bị bữa cơm chiều, một cô bé má lúm đồng tiền khá dễ thương vâng dạ mỉm cười thật tươi mang theo giỏ đồ ăn chạy ra.

- Cháu biết rồi Thái gia, Nhã nhi sẽ đi ngay.

Dáng vẻ khá tinh nghịch, cô nhóc tầm khoảng mười tuổi tung tăng đi về phía một xe chở đồ dùng cho mọi người đang đậu ở phía cuối đoàn. Cô bé vừa đi khuất thì một tên thiếu niên tầm tuổi Khương Thiên cau mày tỏ vẻ khó chịu hỏi lão già:

- Gia gia, tại sao chúng ta lại phải cứu tên rách nát nhà quê kia chứ. Đã vậy người lại kêu Nhã muội chăm sóc hắn nữa. Mấy chuyện đó để lũ tôi tớ làm

được rồi.

- Haha Phi nhi, gã thiếu niên này là do Nhã nhi tìm thấy khi y đang đang bất tỉnh trên sa mạc. Vì vậy con bé rất có hảo cảm với hắn. Cứu người làm phước, coi như chúng ta tích chút công đức đi.

Lão già vuốt vuốt chòm râu trắng dài của mình cười nhân hậu trả lời đứa cháu trai. Trong các tử tôn của mình, Nhã nhi là đứa cháu lão yêu quý nhất vì có tính tình nhân hậu, trong sáng. Còn thiếu niên đang không vui vẻ này cũng là cháu trai, còn là con trai độc nhất của trưởng tử của lão nữa. Nhưng tính tình của nó lại không được tốt cho lắm dù rằng khá sáng sủa thông minh. Nhã nhi lúc này đã leo vào trong gian chứa đồ của xe chở hàng, cô nhìn thấy thiếu niên cao gầy kia đã tỉnh lại và nhìn mình mỉm cười thật tươi.

- Nhã muội, muội lại mang đồ ăn cho ta sao. Thật là cảm ơn muội và mọi người đã cứu ta từ trong cát bụi sa mạc này trở về. Nếu không chắc ta giờ đã thành món ăn cho lũ quạ đen rồi

- Hihi, Nguyên Hạo ca ca mau dùng bữa đi. Ca phải mau chóng khỏe lại nếu không Nhã nhi sẽ không mang đồ ăn cho ca nữa đâu.

Cô nhóc lém lỉnh đối đáp rồi đôi tay nhỏ nhanh chóng đem vài ổ bánh mì, thịt nướng khô và rau củ ra. Du hành trên sa mạc thì việc nấu nướng thức ăn chín chỉ vào buổi tối thôi còn ban ngày mọi người chủ yếu dùng lương khô để tiết kiệm thời gian.

- Được được ta sợ muội rồi. Ca sẽ ăn sạch hết mọi thứ luôn, muội vừa lòng chưa?

- Ca ngoan hihi.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ với nhau. Bỗng nhiên hàng loạt tiếng kêu thất thanh từ phía ngoài vọng vào khiến Nguyên Hạo cau mày.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hành trình mới

- Muội ở yên trong này, để ca ra ngoài xem chuyện gì rồi tính sau.

Vén tấm rèm lên, Nguyên Hạo nhanh như cắt đã chạy đến gần chỗ tiếng la ó diễn ra. Hiện tại, cả đoàn đang bị một đám Trùng Sa Mạc vây vào giữa. Những con quái trùng này to lớn vô cùng, đường kính của chúng bằng cả vòng tay của người trưởng thành. Vài tên cao thủ võ lâm được thuê đi theo hộ tống đang múa may vũ khí nhưng bọn chúng nhanh chóng trở thành thức ăn của lũ trùng khổng lồ. Tên tiểu tử lúc nãy có thành kiến với Nguyên Hạo đang co ro núp dưới gầm một xe hàng, những hài tử khác thì đang được những người lớn trong tộc che chở. Lão già tóc bạc nhìn tràng cảnh này thì ngược đầu thờ dài tuyệt vọng.

- Cứ nghĩ Thái gia chúng có thể nhờ những chuyến buôn này mà níu kéo lại sinh ý của gia tộc. Không ngờ ông trời cũng muốn tuyệt đường của chúng ta. Thái Hoàng ta thật có lỗi với liệt tổ liệt tông, có lỗi với tôn tử và huynh đệ của mình.

Thái lão gia chủ lệ nóng tuôn rơi rồi bước về phía trước, lão không muốn thấy con cháu mình từng người bị sát hại nên chấp nhận hi sinh đầu tiên. Trong hoang mạc Dã Mãng này, gặp yêu thú đồng nghĩa với cái chết chắc chắn, không thể trốn chạy được. Chỉ có những thương đội lớn có quân đội cao thủ hộ vệ mới đánh đuổi được vài con yêu thú yếu ớt, còn nếu yêu thú quá đông và hung hãn thì bọn họ cũng bó tay. Bởi lẽ cho dù yêu thú chưa đạt nổi cấp một thì vẫn rất mạnh mẽ hơn con người nhiều, một con như vậy có thể địch lại trăm người khỏe mạnh chứ chả chơi.

Thấy con mồi tiến về phía mình, một con yêu trùng liền há cá mồm to lớn đầy rìa xúc tu đáng sợ lao đến. Đúng lúc này một thanh phi kiếm xé gió lao đến chém một đường xé con quái ra làm đôi trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Tiếp theo thanh phi kiếm không ngừng uy vũ tung hoành xả mấy con trùng nữa ra mấy khúc khiến cho cả bầy bọn chúng sợ hãi rít lên rồi đồng loạt chui xuống cát trốn mất.

Núp sau một xe chở hàng, Nguyên Hạo cũng không truy kích bọn yêu thú tiếp tục mà nhanh chóng thu phi kiếm lại rồi lặng lẽ trở về trong thùng xe mà mình cư trú. Hiện tại linh lực của hắn chỉ hồi phục được một phần nên chỉ có thể điều khiển thanh phi kiếm nhân cấp hạ phẩm thôi. Cũng may là lũ trùng này chỉ là chủng loại yêu thú yếu đuối, chưa thể gọi là yêu thú cấp một hạ cấp đúng nghĩa nữa nên hắn có thể dễ dàng liệt sát. Nếu mà gặp yêu thú cấp một hàng thật giá thật thì hắn chắc chỉ có thể né đi mà thôi. Do vậy nên việc cấp bách bây giờ Nguyên Hạo đặt ra là tịnh dưỡng để mau chóng khôi phục lại thực lực tốt nhất của mình.

- Nguyên Hạo ca ca, huynh trở lại rồi. Muội ở trong này thấy lo quá, tiếng kêu kinh khủng vừa rồi có phải quái vật không ca? Phụ thân, gia gia muội và mọi người có gặp chuyện gì bất trắc không?

Vừa thấy Nguyên Hạo đi vào, Nhã Lệ liền chạy đến vội vã hỏi thăm. Nhìn hai mắt cô bé đỏ hoe, bàn tay nắm chặt vành áo thì cũng đoán được cô lo lắng và sợ hãi thế nào. Xoa xoa đầu cô, Nguyên Hạo dùng giọng nói ấm áp trấn an:

- Khi huynh vừa chạy ra thì thấy một đám yêu thú tấn công mọi người trong đoàn xe. Có vài hộ vệ bị chúng ăn thịt mất nhưng sau đó có một vị tiên nhân đã ra tay đuổi hết chúng đi rồi. Gia gia và phụ mẫu muội vẫn bình yên, muội cứ yên tâm đi.

- Tiên nhân là thần tiên có thể bay trên trời giống như gia gia muội kể đúng không Nguyên Hạo ca ca?

Nghe người thân của mình đều an toàn, Nhã Lệ liền an lòng. Ngay lập tức cô bé lại xoay sang hỏi chuyện về vị thần tiên ra tay cứu giúp mọi người. Đúng là tính tình của trẻ con mà.

- Khụ khụ, huynh cũng không kịp thấy rõ nữa vì lúc đó huynh đang ở cách xa chỗ tiên nhân ra tay. Hay là muội hỏi thăm gia gia và mọi người xem, có thể họ chứng kiến rõ ràng hơn huynh đó.

Không biết trả lời như thế nào, Nguyên Hạo đành di dời sự thắc mắc của cô bé chuyển sang các thành viên trong đoàn xe buôn.

- Dạ vâng, vậy muội phải ra bắt mọi người kể lại cho muội nghe mới được. Nguyên Hạo ca ca nghỉ ngơi đi nha, ngày mai muội lại mang bữa ăn đến cho huynh nhé hìhì.

Nở một nụ cười đáng yêu như thiên sứ, Nhã Lệ vội vã nhảy khỏi thùng xe ra ngoài rồi chạy vội về hướng gia gia của mình. Như vậy là mọi việc xong xuôi, Nguyên Hạo dựa người và đồng rơm để chất đồ đạc rồi lấy ra một bông hoa màu đen huyền rất kỳ ảo. Ngắm nhìn một hồi không tìm ra manh mối gì, hắn lại cất nó vào rồi bắt đầu đã tọa hấp thụ linh khí khôi phục lại thực lực.

"Àm ăm"

Nguyên Hạo đang nhớ lại tình cảnh một năm về trước. Cả thế giới bắt đầu tan vỡ với tốc độ cực nhanh khiến hắn chỉ còn đứng yên chờ chết mà thôi. Bỗng nhiên một cánh cửa chói lóa hiện ra bên cạnh, không còn thời gian để suy nghĩ hắn bèn lao thẳng vào. Thoát khỏi thế giới với cánh đồng xanh vô tận, hắn lại lọt vào một không gian trắng xóa, bốn phía chỉ một màu trắng duy nhất không có gì khác nữa cả. Định tìm cách thoát thân thì Nguyên Hạo đột nhiên cảm giác buồn ngủ dữ dội. Sau đó hắn chìm hẵn vào mê mang không còn biết gì nữa, cho đến khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong sa mạc.

Toàn thân hắn khi đó không còn một chút khí lực nào cả, linh lực cũng cạn kiệt. Không ngờ một đời tu tiên lại chết đói khát trên sa mạc thì thật vô cùng trớ trêu, có điều ông trời vẫn còn thương xót hắn. Khi hắn kiệt sức ngã đi thì đoàn thương buôn của gia tộc họ Thái lại đi ngang qua và cũng chính cô bé Nhã Lệ kia đã phát hiện và cứu sống hắn. Mọi người trong đoàn đến giờ vẫn không ai biết hắn là tiên nhân, bản thân Nguyên Hạo cũng không chắc đám người này tốt xấu ra sao nên cũng không tiết lộ ra thân phận của mình.

Còn đóa hoa màu đen kia không biết từ lúc nào lại nằm trong người hắn nữa. Mấy ngày qua Nguyên Hạo đã cố gắng tìm hiểu nghiên cứu nhưng không phát hiện ra điều gì khác lạ cả. Do linh lực chưa hồi phục nên hắn cũng không quá cố gắng tra xét nguồn gốc thật sự của đóa hoa. Điều hắn lo ngại nhất là việc không thể câu thông với Tiểu Vô dù đã dùng mọi biện pháp có thể.

Chuyện xảy ra hôm nay, cả đoàn người Thái gia đều phán đoán là có tiên nhân giúp đỡ nhưng do vị cao nhân này không muốn ra mặt nên sau khi xong việc đã bỏ đi rồi. Những ngày tiếp theo của hành trình khá yên ả, mọi người không hề gặp phải yêu thú hay bất bão cát gì cả.

Sau một tháng rong ruổi, cuối cùng đoàn xe chở hàng cũng đến được một thành trì bên cạnh hoang mạc có tên là Thạch thành. Sở dĩ có tên như vậy cũng do thành này hoàn toàn được xây dựng từ những khối đá to lớn để có sức chịu đựng được những cơn bão cát sa mạc quét ngang thường xuyên. Phủ đệ của Thái gia nằm ngay trong thành, tuy không xa hoa tráng lệ nhưng cũng đủ lớn để cả mấy chục người cùng cư ngụ. Lần này hàng hóa thành công đem về sẽ giúp cho gia tộc có thêm nguồn thu nhập trong vài tháng. Thường thì một năm, Thái gia sẽ đi buôn hàng hóa hai lần, thời gian khác họ sẽ đem hàng hóa trao đổi về để bán ra thị trường tiêu thụ.

Lúc này Nguyên Hạo đã hồi phục được tám, chín phần linh lực của mình. Có điều do muốn trả ơn Thái gia và Nhã Lệ nên hắn vẫn chưa muốn rời đi. Với lại hiện tại hắn cũng cần xác định lại vị trí của mình, trong thời gian qua hắn chỉ nói chuyện với Nhã Lệ nên thông tin có được khá ít ỏi. Được sắp xếp trú ngụ tạm thời trong một căn phòng khá khiêm tốn trong Thái gia, hắn cũng không để tâm hay phản nản điều gì. Hai ngày sau khi hồi phủ, cô nhóc đáng yêu kia cùng với lão già gia chủ bỗng nhiên cùng nhau đến thăm hắn.

- Nguyên Hạo ca ca, nếu huynh không có nơi nào để đi thì huynh ở lại nhà muội đi. Thái gia gia nhất định sẽ vui vẻ giữ huynh ở lại mà.

Vừa nói, cô bé con nháy nháy mắt nhìn về phía gia gia mình. Lão già chỉ biết lắc đầu cười khổ nói:

- Đứa cháu yêu này thật là...Thôi được rồi, chúng ta xem như cũng có duyên. Từ nay ngươi đi theo Nhã nhi hỗ trợ nó việc quản lý kinh doanh của gia tộc đi.

- Quản lý kinh doanh? Ý của lão nhân gia người là...?

Nguyên Hạo tỏ ra ngạc nhiên nhìn Nhã Lệ rồi lại quay sang lão già với vẻ khó hiểu.

- Khả khả ngươi đừng nhìn Nhã nhi nhỏ tuổi mà xem thường. Trí thông minh của con bé này hơn xa cả những kẻ trưởng thành trong gia tộc nhiều. Bình thường những ý tưởng kinh doanh hay quản lý nhân viên, sổ sách ta đều giao một tay nó chường quản đó. Có cháu gái như vậy lão già ta cảm thấy rất an ủi.

- Hìhì gia gia người đừng chọc cháu nữa. Nhã nhi còn phải ở bên gia gia để người dạy bảo nhiều hơn.

Cô cháu gái chu mỏ lên nịnh nọt nhảy vào lòng ông lão như một chú mèo nhỏ hết sức đáng yêu. Ông lão thì cười tươi rói đến không ngậm mồm lại được, rõ ràng đây chính là viên minh châu quý giá nhất của lão rồi. Nguyên Hạo đứng một bên cũng ôn nhu nhìn Nhã Lệ, cô bé này đúng là ai nhìn thấy cũng muốn cũng có hảo cảm yêu thích không thôi.

- Được, nếu Thái lão gia không chê thì tại hạ xin làm phiền mọi người một thời gian vậy.

- Tốt tốt, từ nay mọi người đều là người của Thái gia tộc. Người cứ cố gắng, chúng ta sẽ không bạc đãi nhân tài đâu. Ta tên là Thái Hoàng, sau này người gọi là Hoàng lão cũng được. Bây giờ ta có việc phải xử lý, Nhã nhi sẽ sắp xếp và giới thiệu mọi thứ sơ lược cho người nắm rõ.

Nói xong Thái Hoàng lão nhanh chóng rời khỏi. Lúc quay lưng đi, khuôn mặt lão trở nên sầu muộn, những điều này Nguyên Hạo đều quan sát thấy được. Có điều hẳn là người không thích bao đồng, khi nào thuận tiện thì sẽ ra tay giúp đỡ trả ơn sau. Giúp người khi hoạn nạn mới đạt được giá trị cao nhất, quá nhiệt tình nhiều khi sẽ làm on mất oán. Kẻ ngu quá tắt chết, người khôn quá cũng phải chết, chỉ có trí giả biết thức thời mới tồn tại. Biết lúc khôn, biết lúc dại, biết thời biết thế tạo nên truyền kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Bốn cột Lâm Vĩnh

Nằm sát bên hoang mạc Dã Mãng rộng lớn, Thạch thành là một đầu mối giao thông quan trọng của Thổ Bình quốc. Các thương đội lớn nhỏ liên tục xuất nhập thành, lượng hàng hóa giao dịch vô cùng phong phú. Một thị trường béo bở như vậy tất nhiên rất nhiều thế lực lao vào xâu xé. Chín phần phụng thị trong thành được hai đại gia tộc là Lâm gia và Bành gia cùng với Nhật Nguyệt thương hội chia nhau quản lý. Trong đó, Nhật Nguyệt thương hội có thực lực mạnh mẽ nhất vì họ là thương hội lớn xếp thứ ba trên Lạc Thần đại lục. Sinh ý của họ trải dài suốt cả năm phiên đại lục riêng lẻ, ở Thạch thành này chỉ là một chi nhánh cực kỳ nhỏ bé của Nhật Nguyệt thương hội mà thôi. Một sợi lông con hổ thì cũng đáng sợ hơn mấy con kiến hôi thế lực địa phương nhiều nên ngoài mặt là ba thế lực phân tranh nhưng thực tế hai gia tộc kia không hề dám đụng chạm gì đến họ cả.

Tiếp đến là Bành gia, một thế lực lâu đời, họ kinh doanh mấy trăm năm căn cơ thâm sâu. Nghe nói hằng năm gia tộc này bỏ rất nhiều tiền để duy trì quan hệ với các quan lại quyền cao chức trọng ở kinh thành để làm hậu thuẫn. Khác với Bành gia, gia tộc họ Lâm lại mới nổi lên trong vòng vài năm trở lại đây. Nghe nói con trai trưởng của gia chủ Lâm gia đã được một tông môn thu nhận. Vì tư chất cực tốt nên hẳn rất được ưu ái, ngay cả gia tộc cũng dựa vào quan hệ này mà lên như điều gặp gió.

Ngoài ba thế lực vừa kể, một phần phụng thị buôn bán còn lại thuộc về những gia tộc trung lưu và nhỏ khác. Trong đó, Thái gia cũng được xem là một gia tộc có sinh ý tạm ổn. Sau khi nắm rõ được tình hình phân bổ thế lực và thị trường ở Thạch thành, Nguyên Hạo gật gù cảm thấy thú vị. Dù ở thế giới nào thì việc kinh doanh cũng luôn cần một thế lực phía sau chống đỡ. Xem ra hoàn cảnh Thái gia này cũng khá bấp bênh, vừa phải cạnh tranh với các gia tộc nhỏ khác lại phải e sợ ba đại thế lực chèn ép. Haiz, sống lang thang như ca đây có vẻ thoải mái hơn nhiều a.

- Nguyên Hạo ca ca, thật ra muội nghe gia gia kể lại Thái gia vốn là một đại gia tộc rất giàu có. Sau đó vì đắc tội kẻ xấu nên gia tộc bị áp bức đến tiêu điều. Cuối cùng vì để duy trì gia tộc, gia gia đã dắt cả gia tộc bỏ chạy đến Thạch thành này để lánh nạn. Giờ đây, Thái gia chỉ còn là có thể duy trì sinh kế thôi, rất khó trở lại huy hoàng như xưa. Dù vậy, muội có niềm tin mình sẽ giúp gia gia thực hiện được mơ ước vực dậy gia tộc của người.

Nhã Lệ vừa đi kiểm tra các quầy buôn bán hàng hóa của Thái gia vừa kể cho Nguyên Hạo nghe về gia tộc của mình. Việc lên cao như núi rồi lại tàn như rớt xuống vực sâu là chuyện hết sức bình thường của nhân sinh. Có điều Nguyên Hạo đánh giá cao thái độ dứt khoát của lão Thái Hoàng, dám từ bỏ tất cả để tìm đường sống cho gia tộc mình. Tư Mã Ý từng nói còn sống rất tốt, sống có thể thay đổi sai lầm, có thể giành lại thiên hạ. Nguyên Hạo hẳn rất đồng tình với câu nói này, khi tiết có thể nuôi sống mấy chục gia quyến sao? Nam nhi cái khó không phải là đao kẻ cổ mà là cúi đầu trước kẻ khác. Hi sinh cái tôi vì đại nghĩa, người này tuyệt đối xứng đáng được tôn trọng.

Sau khi đi một vòng kiểm tra tình hình buôn bán và sổ sách, Nhã Lệ cùng Nguyên Hạo cùng nhau đi dùng bữa trưa. Theo giới thiệu của cô bé, họ lựa chọn từ lâu khá nổi tiếng ở Thạch thành là Thiên Ý Lâu. Sau khi bước vào, hai người liền lựa chọn một bàn nhỏ trên lầu hai ngay sát cửa sổ để ngắm nhìn cảnh quan xung quanh. Tuy là tiểu thư của gia tộc nhưng Nhã Lệ rất hòa đồng và giản dị, cô bé không bao giờ đòi hỏi sơn hào hải vị mà chỉ chọn những món ăn khá bình dị không hề mắc tiền. Bữa cơm diễn ra khá ngon miệng và vui vẻ, Nguyên Hạo kể đủ thứ chuyện cô tích từ địa cầu cho cô bé nghe khiến cô nhóc bị lôi cuốn đến quên cả thời gian. Khi chuẩn bị tính tiền ra về, đột nhiên một toán thiếu niên ăn mặc sang trọng xuất hiện và đi về phía bàn ăn của họ.

- Đây Thái Phi, đây không phải cô em họ dễ thương trưởng quản kinh doanh gia tộc của người đấy chứ? Tại sao lại dùng bữa với một tên hạ nhân nghèo hèn rách nát như thế? Thật là mất phẩm vị quá đấy.

Một tên mập mập trong đám lên tiếng châm chọc bẽ diu. Thiếu niên tên Thái Phi kia chính là người có thành kiến với Nguyên Hạo lúc ở hoang mạc. Bây giờ lại nghe đám bằng hữu châm đầu vào lửa khiến mặt gã tối sầm lại, định bước qua giáo huấn tên đáng ghét không an phận kia.

- Khoan đã, người mang khuôn mặt như vậy sẽ khiến Nhã Lệ tiểu thư sợ hãi đấy. Cứ để bọn công tử giải quyết việc này cho.

Một tên thiếu niên cũng tầm mười bốn tuổi kéo vai tên Thái Phi lại mỉm cười nói khẽ. Nhìn trang phục của gã có thể đoán ra ngay được gia thế vô cùng giàu có. Tên nhóc Thái Phiền do dự một chút rồi gật đầu nói:

- Được, Lâm Vĩnh ngươi muốn làm gì thì cứ xuống tay nhưng nhớ không được tổn thương hay ức hiếp biểu muội của ta.
- Yên tâm đi haha.

Cười sáng khoái, tên thiếu niên họ Lâm đi thẳng đến trước mặt Nhã Lệ rồi ra vẻ tiêu soái nói:

- Tại hạ Lâm Vĩnh, là con thứ hai của gia chủ Lâm gia Thạch thành, nghe danh Nhã Lệ tiểu thư của Lâm gia tuổi nhỏ nhưng tài sắc hơn người. Nay được diện kiến thật là vinh hạnh, không biết tại hạ có thể cùng ngồi đối ẩm với tiểu thư hay không?
- Xin lỗi Lâm huynh, hiện tại muội đang dùng cơm với Nguyên Hạo ca ca nên đành hẹn huynh khi khác vậy.

Nhã Lệ tỏ ra không thích thú nhưng vẫn phải lịch sự từ chối. Lâm gia ở Thạch thành chính là một thế lực đang lên như mặt trời ban trưa, nếu như đắc tội họ có thể ảnh hưởng đến sinh kế của gia tộc. Mặc dù còn nhỏ nhưng cô nhóc này lại thấu hiểu những vấn đề quan trọng trong ứng xử và giao tiếp bên ngoài.

- Ngươi là Nguyên Hạo?

Tên thiếu gia họ Lâm thân thái ngạo mạn xoay qua ra vẻ bề trên hỏi kẻ dưới.

- Đúng vậy, ca đây chính là Nguyên Hạo đỉnh đỉnh đại danh, người gặp người thương, hoa thấy hoa nở đây. Chú em muốn xin chữ ký của ca phải không?

Nguyên Hạo chẳng những không tỏ ra bất mãn điều gì mà còn vô cùng nhiệt tình cười nói vỗ vỗ vai đối phương nữa chứ. Khả khả, chú em tuổi gì mà chơi trò ngựa non háu đá với ca. Lúc ca đây đi làm kiếm cơm, lăn lộn giang hồ thì chú mày chỉ là thằng nhãi quần tã khóc lóc đòi sữa thôi nhé. Thoáng sững người một chút, Lâm Vĩnh mới hiểu ra vấn đề. Không ngờ một tên hạ nhân mà lại dám bốn cọt bốn thiếu gia sao. Được, muốn giỡn thì ta giỡn với ngươi. Quyết tâm gỡ gạc trả thù, Lâm thiếu gia liền cười lớn như rất thú vị trước câu trả lời của Nguyên Hạo.

- Haha ngươi cũng thật là hài hước. Nhưng bây giờ bốn thiếu gia có việc phải tâm sự với Nhã Lệ tiểu thư. Đây là ngân phiếu một trăm lượng bạc, ngươi cầm lấy mua thứ gì mình muốn đi. Nếu thiếu thì cứ nói, Lâm gia ta rất giàu có nha.

Móc từ trong người ra tờ ngân phiếu, Lâm Vĩnh cười đắc ý. Lương một tên nhân viên quen ở mấy cửa hàng buôn bán cao lắm chỉ khoảng mười lượng một tháng. Một lần ra tay đã bằng cả năm lương của bọn hạ nhân, thiếu gia ta thật là hào phóng mà. Lạ lùng là Nguyên Hạo vừa nhìn thấy tấm chi phiếu thì vội vàng chụp lấy rom róm nước mắt. Nhìn thấy cảnh này cả đám thiếu niên cười ồ lên đầy mỉa mai châm chọc. Thế nhưng câu nói tiếp theo Nguyên Hạo thốt ra lại khiến cả đám im bật.

- Lão thiên ơi, từ đó đến giờ ca toàn xài vàng khối chứ có thấy tờ bạc lẻ này đâu. Lâm Vĩnh ngươi thật đáng thương nha, gia cảnh cơ hàn khó khăn như vậy thì phải nói sớm. Lại đây, ca đưa vài cục vàng hằng ngày ca ném cá chơi chim mại về mà mua bảo ngư vi cá ăn đỡ đói. Thật là tội nghiệp quá, ta vốn lương thiện, thấy cảnh như vậy lại không cầm được nước mắt a.

"Cạch cạch"

Cả trăm thỏi vàng nén hàng thật giá thật được Nguyên Hạo đặt trên bàn từ lúc nào. Cả đám thiếu niên khi thấy nhiều vàng như vậy thì lóa cả mắt, bọn chúng tuy là công tử con nhà gia thế nhưng tiền tiêu vật bình thường mang theo cũng vài trăm lượng bạc là cùng. Không ngờ tên hạ nhân nhìn rách nát như vậy mà chỉ cần vung nhẹ tay lại dễ dàng lấy ra cả một gia tài như thế. Cả đám do quá rung động nên không ai để ý Nguyên Hạo lấy cả đồng vàng ra như thế nào cả. Mặt mày Lâm Vĩnh lúc này đỏ cả lên, gã có cảm giác như tự tát vào mặt mình. Hắn định dùng tiền để khi nhục đối phương không ngờ tên kia lại dùng cả đồng vàng để bẽ mặt mình. Nếu gã hạ nhân này mà nghèo thì ta là cái gì chứ. Chẳng phải còn thua cả ăn mày sao? Không dám ở lại đối co với Nguyên Hạo thêm tí nào nữa, Lâm Vĩnh mang theo ánh mắt oán độc dắt cả đám thiếu niên vội vã rời khỏi.

- Hoan hô, Nguyên Hạo ca ca giỏi quá, đuổi hết cả bọn khó ưa đi hết rồi. Mà sao huynh lấy đâu ra nhiều vàng như vậy?

Nhã Lệ đợi cả đám Lâm Vĩnh đi mất mới nở nụ cười khả ái quần lấy Nguyên Hạo hỏi chuyện.

- Haha huynh cũng giàu có gì đâu. Chẳng qua đối với lũ dùng mắt chó nhìn người thì huynh phải dùng biện pháp đặc biệt để xử lý. Nghệ thuật ứng xử không phải là cứ hung hăng nói to quát lớn là thắng được kẻ khác đâu Nhã muội.

Cầm chén trà lên nhấp nhai, Nguyên Hạo cười đùa trả lời nhưng Nhã Lệ có vẻ lo lắng nói:

- Nhưng huynh đã đắc tội với tên Lâm Vĩnh đó rồi. Muội sợ hấn sẽ tìm cách trả thù, huynh phải cẩn thận.
- Hahaha huynh cũng mong chờ xem tên đó sẽ trả thù huynh như thế nào.

Nguyên Hạo nhìn ra ngoài cửa sổ nở nụ cười quỷ dị. Thạch thành Lâm gia, trò vui của ca chỉ mới bắt đầu thôi.

Chương 67: Thiên tài kinh doanh

"Thương nhân". Hai từ này ta có thể hiểu là người làm thương nghiệp nhưng cũng có hàm nghĩa khác chính là "hại người". Bởi lẽ trước lợi ích trước mắt, bao nhiêu người có thể tránh khỏi việc lòng tham che mắt. Rất nhiều người cho rằng thương trường như chiến trường, cá lớn nuốt cá bé. Sức mạnh của quyền lực và tiền tài sẽ giúp mình độc quyền trên thị trường, điều này là đúng hay sai?

- Nhã nhi chúng ta cần phải thay đổi chiến lược kinh doanh của Thái gia. Huynh có một vài ý tưởng để hàng hóa của chúng ta sẽ bán đắt như tôm tươi, muội có muốn nghe không?

Nguyên Hạo cười nham nhảm về thần bí rồi thì thầm to nhỏ với Nhã Lệ. Cô bé lúc đầu còn không hiểu chuyện gì nhưng sau khi nghe xong sáng kiến của hắn thì hai mắt sáng rỡ, đôi môi chu lên tỏ vẻ hào hứng.

- Thật là ý tưởng quá độc đáo. Tuy muội không biết nó có thành công hay không nhưng muội tin tưởng Nguyên Hạo ca ca.

Quo quơ nắm tay nhỏ xíu của mình lên, Nhã Lệ muốn thể hiện sự ủng hộ của mình đối với Nguyên Hạo khiến hắn cảm thấy xúc động. Cô bé nhìn ngây thơ này mỗi ngày phải lo lắng mưu toan cho sinh kế của gia tộc thay vì được vô tư chơi đùa như những đứa trẻ khác ở tuổi mình. Đột nhiên hắn cảm thấy một sự đồng cảm sâu sắc với bóng dáng bé nhỏ trước mặt. Đưa bàn tay lên vuốt nhẹ mái tóc Nhã Lệ, Nguyên Hạo trìu mến nói:

- Có huynh ở đây muội cứ yên tâm, kẻ nào dám ức hiếp Nhã nhi, huynh sẽ lột sạch quần áo của hắn treo trên bờ thành haha.

Hai bóng người một cao một thấp cứ như vậy cười nói vui vẻ trở về Thái phủ. Tiếp theo sau đó, một loạt thay đổi đã diễn ra ở các cửa hàng của gia tộc. Những quầy hàng của họ dán lên rất nhiều bố cáo mang nội dung mới lạ, chưa từng có ở Thạch thành, thậm chí là lĩnh giới này.

"Giảm giá hai phần cho da thú thượng hạng trong vòng mười ngày"

"Mua hai tặng một, nhanh chân thì còn. Bình hoa thủ công tinh xảo đây, ưu đãi này chỉ có trong vòng ba ngày thôi"

"Đăng ký làm khách hàng thân thiết sẽ được giảm giá hai thành khi mua sản phẩm dược liệu của chúng tôi."

"Mua số lượng trên một trăm cân rượu sẽ được giảm giá một thành, mua càng nhiều giảm càng cao đây."

"Giới thiệu bạn bè đến mua sẽ có hoa hồng, giới thiệu càng nhiều thì kiếm bạc càng nhiều đây."

Rất nhiều tờ rơi viết những dòng chữ tương tự như thế được phân phát trên khắp các nẻo đường phố. Ngoài ra, khi nhận tờ rơi người đọc còn được phát một phần quà nhỏ lưu niệm như bánh trái nữa. Tất nhiên khối lượng quà tặng rất nhỏ bé nhưng khiến vô số người dân hồ hởi lao đến để nhận tờ rơi. Sự kiện này khiến cho các cửa hàng của các gia tộc nhỏ và cả những thế lực lớn đâm tiếu cười nhạo, họ cho rằng đây là bí quá hóa liều, bày ra mấy trò kịch cớm mua vui. Đã thế còn tặng quà nữa chứ, tiền chưa vào túi đã bỏ ra không công cho kẻ khác, trên đời này có kẻ nào ngu như thế chứ. Ngay chính bên trong Thái gia cũng có nhiều người tỏ ra bất bình trước những sự kiện này, Thái Phi và phụ thân của hắn là Thái Khiết cực lực đã kích những thay đổi do Nguyên Hạo và Nhã Lệ thực hiện.

- Đây đúng là trò cười cho thiên hạ mà, tại sao Thái gia gia người lại đồng ý cho Nhã Lệ và tên người lạ này lãng phí tiền tài của gia tộc như vậy? Chúng ta không phải là tam đại thế lực mà xem bạc trắng như cỏ rác được.

- Đúng vậy, theo cháu thì Nhã muội chỉ bị tên kia đầu độc dụ dỗ nên mới làm ra chuyện này. Cần phải đuổi hắn ra khỏi Thái gia ngay.

Hai phụ tử này kẻ xướng người bè không ngừng lên tiếng phản bác chiến lược quảng bá của Nguyên Hạo đề ra. Có điều hai tên kia la lối thế nào thì hắn vẫn tỏ ra khá bình thản, giống như những lời kia chỉ là gió thổi qua tai mà thôi. Ngồi trên ghế gia chủ, Thái Hoàng vẫn im lặng nhìn một lượt khắp mọi người trong tộc rồi quay sang cười với Nhã Lệ ôn hòa hỏi:

- Nhã nhi, những việc hôm nay là như thế nào? Con có thể giải thích rõ cho gia gia nghe được không?

Nghe ông mình hỏi, cô bé liếc nhìn sang Nguyên Hạo đôi mắt cầu cứu. Thấy thế, hắn cười xòa một tiếng rồi bước ra ôm quyền với Thái lão rồi nói:

- Bẩm Thái lão gia, những hoạt động đặc biệt ngày hôm nay của các cửa hàng gia tộc là do chính tại hạ đề xướng và chủ trì. Nhã nhi chỉ là hỗ trợ cho tôi mà thôi.

- Do người, người có biết việc làm đó tốn kém bao nhiêu ngân lượng của Thái gia không? Chưa tính nhân lực buôn bán phải đi phát mấy tờ giấy gì đó của người nữa khiến cho cửa hàng bỏ trống làm thiếu hụt nhân viên bán hàng nữa.

Lý lão gia chủ trầm giọng chất vấn. Lão không có thành kiến gì với thiếu niên này, thậm chí còn có một chút hảo cảm nữa. Thế nhưng sự việc hôm nay hẳn đã đi quá xa rồi, ảnh hưởng về vật chất lẫn danh dự của gia tộc đều bị tác động cả.

- Tại hạ biết rõ. Xin Thái lão hãy cho ta và Nhã lệ bảy ngày, bảy ngày sau nếu như ta không thể khiến sinh ý của gia tộc tăng lên thì ta nguyện sẽ đền bù tất cả tổn thất và rời khỏi Thái gia này.

Ánh mắt nghiêm nghị, Nguyên Hạo kiên định tuyên bố. Đối phó với những tình huống này chỉ có kết quả thực tế mới chứng minh được giá trị của mình, cãi chày cãi cối cũng không được gì cả. Trông thấy khí thế và sự tự tin mãnh liệt của chàng trai trẻ, Thái Hoàng vuốt vuốt chòm râu bạc rồi gật gù đáp:

- Được, vì Nhã nhi ta sẽ tin ngươi một lần. Bảy ngày sau ta muốn có một câu trả lời.

- Được, một lời đã định, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy haha.

Cúi đầu chào Thái lão xong, Nguyên Hạo phất tay áo bước từng bước đầy hào khí ra khỏi đại sảnh. Trên miệng hắn vẫn còn giữ nụ cười cợt thâm thúy, mọi người cười ta ngu muội, ta ngạo chúng sinh vô tri. Không cần chờ đợi quá lâu, chỉ ba ngày sau kết quả lợi tức trên sổ sách đã khiến cho cả Thái gia giật mình.

- Mặc dù giá bán ra không như mong đợi, thậm chí là khá rẻ nhưng số lượng sản phẩm tiêu thụ rất nhanh chóng. Hiện tại các cửa hàng chúng ta luôn đông nghẹt khách hàng, thật sự là một kỳ tích.

Sau khi nghe vị lão gia chuyên thống kê giấy tờ sổ sách của các cửa hàng gia tộc thông báo kết quả buôn bán, niềm tình như Thái Hoàng cũng đứng bật dậy và cầm lấy sổ sách xem tỉ mỉ lại một lượt.

- Haha, thiên tài. Nguyên Hạo, lão già ta thật quá xem nhẹ cậu rồi. Không ngờ tài nghệ kinh thương của cậu lại đáng gờm như vậy. Xem ra Thái gia có thể yên tâm sinh sống thời gian dài rồi.

Ngửa mặt lên trời cười lớn, Thái lão gia chủ hết sức hứng khởi. Đã lâu rồi lão không vui vẻ hào hứng như vậy, nếu mọi chuyện cứ tốt đẹp như thế thì tương lai gia tộc cũng có thể trụ vững ở Thạch thành này. Nguyên Hạo cũng không ý kiến gì mà chỉ cười nhạt cho qua, cuộc chiến chân chính vẫn còn ở phía sau.

Mười ngày trôi qua, cả thành rung động vì hiệu quả của phương pháp quảng cáo tuyên truyền lẫn khuyến mãi của các quầy hàng của Thái gia. Cứ nhìn hàng đoàn người xếp hàng từ sáng sớm để mong mua được món hàng trước khi khuyến mãi kết thúc là mọi người có thể hiểu được sự lợi hại của phương pháp kinh doanh này. Lúc này, ngay cả những thế lực lớn cũng bắt đầu tọc rịch. Bọn họ bắt chước những phương thức mà Nguyên Hạo bày ra, thậm chí còn khuyến mãi lợi ích nhiều hơn nữa. Chính vì điều này mà chỉ một, hai hôm sau, lượng khách hàng lại ủa về phường thị của ba đại thế lực kia.

Nhìn báo cáo sổ sách tài chính, Thái Hoàng như rơi từ trời cao xuống hố sâu vạn trượng. Niềm vui nho nhỏ của lão mới chớm nở đã vụt tàn, ông trời thích trêu người a. Tộc nhân Thái gia cũng thở dài ngao ngán, bọn họ cũng hiểu tài lực và uy quyền của ba thế lực kia quá lớn. Những kẻ đó nhất định sẽ không để cho những gia tộc nhỏ bé như Thái gia có cơ hội chuyển mình chen chân vào thị phần độc quyền của họ được. Nhã Lệ ngồi một bên an ủi ông của mình đồng thời cũng đưa mắt dáo dác tìm kiếm Nguyên Hạo nhưng gã đã biến đi đâu mất tăm. Mọi người cũng không ai còn chú ý đến hắn nữa, họ đều cho rằng giờ phút này hắn vì phương pháp kinh doanh phá sản mà trôn vào một xó nào rồi.

- Chà, mấy con sâu này to thật nhì!

Đứng dưới thân một cây cao lương mọc rất cao, bông khá to trông vô cùng trĩu nặng. Trong tay Nguyên Hạo là vài cành cây hắc vừa bứt xong, lộ ra bên trong thân cây rất nhiều sâu hại đang lúc nhúc. Nhìn về phía chân trời xa xa hoàng hôn đang buông xuống, hắn lặng lẽ một mình bước đi và suy tính cho những bước đi tiếp theo.

Âm thầm trở về Thái gia gặp Nhã lệ, Nguyên Hạo yêu cầu cần huy động số lượng lớn tiền bạc, của cải cho kế hoạch của mình. Tuy là chương quản công việc của gia tộc nhưng việc xuất ra vốn liếng không phải là việc dễ dàng gì cho cô nhóc. Thế nhưng đã hứa là sẽ ủng hộ Nguyên Hạo hết mình nên Nhã Lệ đã đâm liều đem số vốn lưu động và dự trữ có thể đem cho hắn. Cầm cả một sấp ngân phiếu trong tay, Nguyên Hạo nhìn cô bé thật lâu rồi hỏi:

- Muội giao cho ta một lượng lớn tài lực và của cải gia tộc như vậy không sợ ta sẽ bỏ trốn sao? Hoặc giả ta thất bại thì muội sẽ gặp phiền phức rất lớn đó.

- Lần trước ở tù lâu huynh đã đem ra nhiều vàng như thế thì cần gì phải lừa dối Nhã nhi. Với lại muội đã từng hứa sẽ ủng hộ huynh thì muội nhất định phải thực hiện đến cùng. Muội có niềm tin kỳ lạ là huynh nhất định sẽ không làm muội thất vọng đâu. Gia gia từng nói đôi lúc phải dùng cả trái tim để cảm nhận và đưa ra quyết định nên lần này muội đã lựa chọn theo cảm giác của mình. Thôi, huynh mau đi lo công việc sớm đi, muội chờ tin vui của huynh.

- Haha, nhân sinh không uống kiếp người. Huynh sẽ trả lại muội gấp trăm lần số vốn này.

Chương 68: Ai cũng có ngày mưa không mang dù

“Trì sinh chi chính đạo dã, nhi phú giả tất dụng kỳ thắng.” (Chính trị đi theo đường chính đạo, người giàu có tất dùng điều kỳ lạ để thắng).

Ung Bá bán quấy, Trùng Thị bán thịt. . . Bao nhiêu tấm gương đã làm giàu bằng chính những bí quyết kỳ lạ của mình. Thiên hạ này không có kẻ nghèo mãi mãi, chỉ có kẻ không biết cách làm giàu mà thôi. Sau khi nhận ngân lượng từ Nhã lệ xong, Nguyên Hạo bí mật đập phi kiểm phóng ra khỏi Thạch thành. Theo bản đồ địa lý mà hắn tìm hiểu được mấy ngày nay thì Thổ Bình quốc nằm rất xa về phía tây của đông đại lục. Là một trong những nước bao quanh hoang mạc Dã Mãng, nông nghiệp của quốc gia này khá thiếu thốn nên nạn đói xuyên xảy ra. Vì vậy, triều đình thường phải mua thêm lương thực hằng năm từ các quốc gia khác để tiếp tế cho dân chúng. Bay suốt nhiều ngày liền, cuối cùng hắn cũng đến được những quốc gia màu mỡ trù phú. Tại đây Nguyên Hạo đã dùng tất cả ngân lượng mà Nhã lệ đưa cho cũng như tất cả vàng bạc của mình để thu mua lương thực. Sau khi chuyển tất cả vào nhân trữ vật, hắn bắt đầu quay trở về. Theo tính toán của hắn, thiên hạ đã bắt đầu rồi.

Đúng như Nguyên Hạo dự đoán, sau khi hắn rời khỏi Thạch thành bốn ngày thì đại dịch sâu bệnh xuất hiện. Hầu như toàn bộ hoa màu, cây cối đều bị chúng ăn sạch. Thành chủ đã rất cố gắng huy động quân đội lẫn quần chúng nhưng vô vọng. Không còn lúa thóc, rau quả, mọi người phải ăn đến thịt da súc để duy trì. Đến khi gia súc không còn thậm chí nhiều gia đình phải chuyển sang ăn cả trâu bò ngựa. Đến cuối cùng thì không còn gì để ăn nữa cả, cả thành lâm vào khủng hoảng chưa từng có. Vào thời điểm này, giá của một miếng thịt khô có thể mua bằng vàng khối nhưng cũng không ai dại mà đem lương thực ra bán. Lúc sống chết thì những thỏi bạc vàng óng ánh kia khác gì sỏi đá cơ chứ, thế mà người đời vẫn cứ khư khư giữ lấy như giữ mạng vậy.

Trong tràng cảnh tiêu điều này, Thái gia cũng lao đao không kém. Tất cả mọi người mọi bữa chỉ húp cháo loãng hoặc gắp một tí xú thịt để sống qua ngày. Đúng lúc này Nguyên Hạo đã trở về mang theo rất nhiều lương thực phẩm khiến Nhã Lệ giật mình tròn xoe mắt của mình. Tiếp theo, hắn liền đem thực phẩm ra bán với giá cực cao cho các gia tộc khá giả và tam đại thế lực. Tiền vốn là thứ không hề thiếu đối với những tầng lớp này nhưng mỗi ngày hắn cũng chỉ bán ra một số lượng nhất định lương thực mà thôi. Ngày qua ngày, giá của thực phẩm cứ tăng lên theo bội số khiến nhiều thế lực tỏ ra khó chịu. Có điều Nguyên Hạo lại đưa ra lý do thực phẩm càng lúc càng khan hiếm, nếu người không mua thì về chết đói đi. Dù rất oán giận nhưng bọn nhà giàu phú hộ đến các gia tộc đều phải cắn răng bỏ số tiền khổng lồ ra mua thức ăn mà thôi. Đến lúc này vấn đề mới xảy ra, Bành gia đưa cả trăm tên thủ hạ đến điểm buôn bán lương thực của Thái gia để gây rối cướp đoạt.

- Chúng mày khôn hồn thì giao hết lương thực ra, nếu không đừng trách bọn ta ra tay ác độc.

Một tên râu tóc bồm xồm, tướng mạo to lớn, tay cầm đại đao đứng ra quát tháo. Có điều hắn chưa oai phong được bao lâu thì đã thấy toàn thân nhẹ bồng, mây trời lững lờ, gió thổi vi vu bên tai.

- Ách... lão tử đang bay sao?

Chỉ một động tác nhẹ nhàng, Nguyên Hạo đã ném gã bay xa mấy trăm thước. Đám còn lại thấy thủ lĩnh bị đánh hạ thì diên tiết xông vào nhưng kết quả của bọn này cũng không khá hơn là mấy. Chỉ một lát sau, người dân quanh đó ai cũng nhìn thấy một cái núi nhỏ bằng người thật đang nằm chồng lên nhau. Tên nào cũng sứt tai gãy gọng kêu la thảm thiết, ánh mắt tràn đầy vẻ không tin tưởng. Móa, không phải nói Thái gia chỉ là gia tộc nhỏ xú thôi sao, ở đâu chui ra cái tên nhóc quái vật như thế này? Lực sĩ cũng không thể ném người dễ dàng như ném cục đá ven đường như vậy đi nha. Phui phui tay áo của mình, Nguyên Hạo nhàn nhả dặt Nhã Lệ bước đến gần "núi người" cười khẩy nói:

- Một lũ vô dụng, chỉ giỏi lấy đồng hiệp yếu. Lần này ta nhẹ tay cho, nếu còn có ý định cướp đoạt lương thực thì ta sẽ bẻ gãy hai tay hai chân của bọn bây. Về nói cho Bành gia biết, người khác mua lương thực thì giá cả bình thường. Còn Bành gia mua thì phải trả gấp đôi, biết không? Nếu còn có ý đồ gì khác thì ta sẽ tăng lên gấp mười đấy hắc hắc.

Cảnh cáo đám cẩu nô tài của Bành gia xong, Nguyên Hạo lại tiếp tục việc buôn bán của mình. Chứng kiến cảnh tượng bá đạo như thế, ai nấy đều ngoan ngoãn xếp hàng mua lương thực mà không hề than phiền hay ý kiến gì nữa cả. Giờ sao, mấy tên to xác kia còn bị tên thiếu niên trẻ tuổi này ném như đồ chơi thế kia. Chỉ có kẻ nào ngạo mình sống quá lâu rồi mới muốn thử cảm giác bay lượn có một không hai như vừa rồi thôi.

- Nguyên Hạo ca ca, huynh thật là mạnh quá. Mấy tên kia bị con gấp đôi huynh mà vẫn bị huynh ném một cách dễ dàng. Huynh dạy muội được không?

Nhã Lệ đi bên cạnh kéo kéo tay áo của hắn nài nỉ. Trong mắt cô bé này thì hình tượng của hắn bây giờ cũng không thua thần tiên là mấy, vừa giỏi kinh doanh lại rất mạnh mẽ nữa chứ. Nghe câu nói ngô nghê của Nhã Lệ, Nguyên Hạo xoa xoa đầu cô nhóc nói:

- Haha, sau này Nhã nhi lớn huynh sẽ dạy muội. Mau bán hàng xong sớm để chuẩn bị cho buổi tối nữa chứ nè.

- Vâng, muội biết rồi Nguyên Hạo ca ca.

Thì ra mỗi tối đến hai người lại cho nhân viên nấu cháo và lương khô phân phát cho dân chúng nghèo khổ. Vì sợ bị cướp bóc nên đa số mọi người đến nhận phần đều ăn ngay tại chỗ. Nhìn cảnh này Nguyên Hạo lại nhớ đến thời thơ ấu của mình, kiếp người thật là khổ mà.

Bên trong Bành gia lúc này, gia chủ Bành Hình của Bành gia đang đập bàn tức giận. Lão không ngờ cái gia tộc nhỏ như con kiến kia lại có gan chống lại

một trong tam đại thế lực của Thạch thành.

- Hừ, thiên hạ thái bình lâu quá rồi. Không ai còn nhớ đến Bành gia ta là ai nữa rồi. Ngày mai hãy phát thư tín triệu tập cao thủ về đây cho ta. Bành Hình ta muốn xem Thái gia kia có ba đầu sáu tay như thế nào.

Lão già phát tay ra lệnh cho bọn lâu la đi thi hành nhiệm vụ. Lần này Bành gia quyết tâm làm một vỏ thật lớn, đáng tiếc họ lại không biết mình phải đối đầu với ai.

Khác hẳn với Bành gia, thái độ của Lâm gia lại im ắng hơn nhiều. Sau khi sự việc va chạm giữa Thái gia và Bành gia diễn ra họ vẫn không biểu hiện ra thái độ gì chứng tỏ mình sẽ tham gia vào cuộc tranh giành này cả.

- Phụ thân, tại sao chúng ta lại án binh bất động không ra tay gì vậy? Nếu như Bành gia có thể chiếm được số lương thực đó thì chúng ta sẽ chịu thiệt rất nhiều.

Gã thiếu niên Lâm Vĩnh từng có ân oán với Nguyên Hạo ở tửu lâu đang đối thoại với một trung niên ngồi trên ghế gia chủ. Người này cũng chính là cha của y, tên là Lâm Viễn.

- Không cần vội. Thái gia dám đối kháng trực diện với Bành gia chứng tỏ họ có thể lực chống lưng hoặc còn con bài tẩy nào đó. Chúng ta cứ xem tình hình rồi nhảy vào làm ngư ông đắc lợi là được.

- Phụ thân thật là cao minh. Nếu có cơ hội chúng ta có thể thanh lý hai cục đá cản đường đó luôn thì càng tốt hắc hắc.

Lâm Vĩnh cười khoái trá, trong suy nghĩ của gã này chưa từng xem các thế lực khác ra gì cả. Trong khi đó, Lâm Viễn thì rất bình đạm lắc đầu đáp:

- Đừng xem thường gia tộc khác, bọn họ có thể đứng vững ở Thạch thành này chứng tỏ họ có căn cơ rất vững vàng. Chúng ta không thể trong thời gian ngắn mà có thể xóa sổ hết bọn chúng được. À, ta vừa nhận được tin báo, huynh trưởng của con có việc sắp ghé về thăm nhà. Đi cùng với nó còn có trưởng lão và huynh đệ đồng môn nên chúng ta cần phải chuẩn bị thật chu đáo. Thằng quý đó trở thành tiên nhân rồi thì chẳng nhớ gì đến cha mẹ huynh đệ nữa, nó rời nhà cũng đã tám năm hơn rồi.

- Thật sao phụ thân? Tốt quá, lần này gia tộc mình uy phong rồi. Con nghĩ chúng ta nên mời các gia tộc khác đến để thể hiện cho họ thấy sức mạnh thật sự của Lâm gia. Như vậy sau này không ai dám ra mặt chống đối với cha con chúng ta nữa hắc hắc.

Vượt cảm suy ngẫm một lúc, Lâm Viễn vỗ vỗ trán vài cái rồi cười lớn lên:

- Ta lo xa quá nên đầu óc u mê mất rồi. Ý kiến cũng Vĩnh nhi con rất tốt, ta sẽ cho người nhanh chóng phát thiệp mời. Lần này được dịp chèn ép mấy lão già kia một phen haha.

Phụng Hoàng Lâu, đệ nhất tửu lâu tại Thạch thành, nơi đây không quá rộng lớn nhưng mức độ xa hoa, trang trọng thì không đâu sánh bằng. Những người bước vào chốn này đều là tầng lớp giàu có, danh gia vọng tộc. Đặc biệt bên trong Phụng Hoàng Lâu còn có một phòng đặc biệt được trang hoàng bài trí không khác gì hoàng cung chuyên dành cho những tồn tại cao cấp nhất. Hôm nay trong căn phòng này đang có ba người đang ngồi đối ẩm với nhau trông rất thân thiết. Nếu những kẻ có máu mặt ở Thạch thành nhìn thấy sẽ giật mình hốt hoảng vì một trong ba người chính là cự đầu của Nhật Nguyệt thương hội. Đối diện gã là một thiếu niên khá trẻ nước da ngăm và một cô bé xinh xắn tầm mười tuổi.

- Nguyên Hạo huynh đệ, Quách Toàn ta mời người một ly. Hy vọng chúng ta có thể hợp tác với nhau lâu dài haha.

Rót một ly rượu đầy, gã trung niên địa vị cực cao này vô cùng hòa ái xưng huynh gọi đệ với thiếu niên trước mặt. Vốn gã nghĩ việc đàm phán mua lương thực từ Thái gia sẽ rất khó khăn vì đã có tầm gương của Bành gia hôm trước. Không ngờ động thái của đối phương lại vô cùng dễ chịu, thậm chí cả hai người dường như kinh doanh phía họ còn đích thân gặp mặt mình nữa chứ. Điều này khiến Quách Toàn cảm thấy vui vẻ cũng rất hứng thú với thiếu niên trẻ tuổi đầy bản lĩnh này.

- Haha, người kính ta một thước, ta nhường người một trượng. Nguyên Hạo này làm người luôn giữ lễ với người khác. Quách huynh đối đãi chân thành khiến ta rất quý mến, còn những kẻ bá đạo như Bành gia thì ta nhất định sẽ không nương tay. Bọn chúng đến thiên quân vạn mã ta cũng sẽ cho chúng như chó nhà tang mà trở về.

- Hay cho câu "người kính ta một thước, ta nhường người một trượng". Nguyên Hạo huynh đệ, chúng ta cạn thêm một ly nữa.

Hai người nói chuyện khá thuận nhau khiến cuộc đối ẩm càng lúc càng hứng khởi. Lúc này, Quách Toàn mới mỉm cười thầm ý hỏi một câu:

- Nguyên Hạo huynh đệ, ta hỏi thật lòng một câu. Tại sao đệ lại đồng ý chia sẻ lương thực cho Nhật Nguyệt thương hội của chúng ta với giá khá mềm? Đệ hoàn toàn có thể giữ lại để bán kiếm một khoản lợi to mà.

Uống cạn ly rượu của mình, Nguyên Hạo nhìn đối phương cười nhẹ rồi nói:

- Quách huynh, trong cuộc đời này, ai cũng có ngày mưa không mang dù.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Đạo thương nhân, đạo làm người

- Quách huynh, vàng bạc châu báu đều không phải là kho báu thực sự, chỉ có nhân cách, mới là bảo vật lớn nhất của đời người. . . Để ta kể cho huynh nghe một câu chuyện:

"Ngày xưa, có một vị thương nhân tên là Hồ Tuyết Nham, là một nhà kinh doanh rất tài ba. Mỗi khi những chi nhánh của ông hoạt động không hiệu quả, có lợi nhuận thấp thì ông đều nghiêm khắc giáo huấn. Ông yêu cầu nhân viên của mình lần sau trước khi đầu tư phải phân tích thật kỹ thị trường, không được tùy tiện sử dụng đồng vốn một cách vô ích.

Đến một ngày nọ, có một vị thương nhân sắc mặt đầy lo lắng đến tìm ông. Vốn là, vị thương nhân này trong một thương vụ làm ăn gần đây đã bị thất bại nên cần gấp một số tiền lớn để xoay sở, giải quyết khó khăn. Bởi vì thời gian quá gấp rút nên ông ta muốn bán toàn bộ gia sản của mình với giá thấp cho Hồ Tuyết Nham. Đây quả là một cơ hội trời cho, khi không có người dâng món hời đến tận miệng của mình.

Thế nhưng, Hồ Tuyết Nham không hề tỏ ra vội vàng, ông hẹn người thương nhân kia ngày hôm sau hãy quay lại. Sau đó ông cho người tìm hiểu và biết được những gì người thương nhân đó kể hoàn toàn là sự thật. Ngày hôm sau, khi ông ta quay lại, Hồ Tuyết Nham không những đồng ý mua, mà còn mua những bất động sản và cửa hàng của ông này theo giá thị trường, giá này cao hơn giá ban đầu đưa ra. Vị thương nhân rất kinh ngạc, không hiểu vì sao Hồ Tuyết Nham lại không mua với giá rẻ, mà lại nhất quyết mua theo giá thị trường. Hồ Tuyết Nham vỗ vai của vị thương nhân, bảo ông hãy yên tâm và nói rằng mình chỉ tạm thời giúp ông bảo quản số tài sản thế chấp này thôi, đợi đến khi ông vượt qua giai đoạn này sẽ bán lại những bất động sản này lại cho ông, cùng với một chút ít tiền lãi. Cách hành xử của Hồ Tuyết Nham làm cho thương nhân vô cùng cảm kích. Sau khi ký xong thỏa thuận, ông ta thờ dài, rung rung nước mắt quay trở về nhà.

Khi chuyện này đồn ra, mọi người đều thắc mắc vì sao ông lại làm như thế, mỡ treo miệng mèo mà lại không ăn. Khi đó, Hồ Tuyết Nham mới kể lại một trải nghiệm hồi còn thơ bé của ông:

- Khi tôi vẫn là một cậu bé, có một ngày đang vội đi trên đường thì gặp mưa, có một người đi cùng đường bị mưa xối ướt sũng. Ngày hôm đó cũng may là tôi mang theo dù, tôi liền cho người đó đi cùng. Sau này, khi trời mưa, tôi thường cho một số người không có dù đi nhờ. Cứ như vậy một thời gian lâu, những người trên đường ngày càng có nhiều người biết tôi. Vì thế lúc tôi quên không mang theo dù cũng không lo, bởi vì sẽ có rất nhiều người mà tôi từng giúp sẽ cho tôi đi cùng.

Hồ Tuyết Nham tiếp tục cười nói: "Bạn cho người khác đi nhờ, người khác mới nguyện ý cho bạn đi nhờ. Sản nghiệp của thương nhân đó, có thể là mấy đời mới tích góp được, nếu tôi mua theo cái giá mà người đó đưa ra, thì chắc chắn sẽ kiếm được món hời lớn, nhưng có thể người ta cả đời sẽ không ngóc lên được. Đây không phải là một đầu tư đơn thuần, mà là một cách giúp đỡ người khác, kết giao bạn bè, cũng không hổ thẹn lương tâm. Ai cũng có lúc gặp phải ngày mưa không mang dù, có thể giúp họ thì hãy chia dù ra che cho họ".

Mọi người nghe xong, tất cả đều im lặng. Sau này, thương nhân lấy lại sản nghiệp của mình, cũng trở thành bạn hợp tác trung thành với Hồ Tuyết Nham. Sau đó, ngày càng nhiều người biết đến nghĩa cử của Hồ Tuyết Nham, và rất bội phục ông. Người dân ở đó đều rất kính nể cách đối đãi có tình có nghĩa của Hồ Tuyết Nham. Công việc làm ăn của Hồ Tuyết Nham cũng trở nên thuận lợi vô cùng, bất luận là kinh doanh trong lĩnh vực nào, thì cũng đều có người giúp đỡ, càng ngày càng có nhiều khách hàng đến ủng hộ họ."

- Qua câu chuyện này, ta thấy thành công của một người, là không chỉ dựa vào sự nỗ lực của chính mình! Vì thế khi người khác gặp khó khăn, nếu có thể hãy chia tay ra giúp đỡ họ. Chính vì thế, Nguyên Hạo ta rất vui lòng cùng chia sẻ chiếc dù với Quách Toàn ca, hi vọng sau này chúng ta sẽ là hảo bằng hữu của nhau, cùng vượt qua những khó khăn lẫn chia sẻ thành công.

Ánh mắt sáng ngời, Nguyên Hạo mỉm cười hòa ái với Quách Toàn. Hắn không phải bị thịt mà coi trời bằng vung, không e sợ bất kỳ thế lực nào. Trong tam đại cự đầu của Thạch thành rõ ràng Nhật Nguyệt thương hội chính là mạnh nhất cũng là dễ dàng nói chuyện nhất. Thương nhân cần nhất là lợi ích và tín nhiệm, kết giao với họ còn đáng giá hơn mấy gia tộc cổ hủ cục bộ kia rất nhiều. Hắn còn tin rằng phía sau Nhật Nguyệt thương hội còn có tiền nhân chống lưng hỗ trợ nên mới phát triển khắp đại lục Lạc Thần như vậy. Xoa xoa cằm của mình, Quách Toàn thoáng đắm chiều một tí rồi chợt đứng dậy cười rất tươi đáp lễ:

- Quả là anh hùng xuất thiếu niên! Quách Toàn ta cả đời kinh thương, đã nghe không ít lý luận về kinh doanh nhưng đây là lần đầu tiên biết được một triết lý sâu sắc như vậy. Hay cho câu "ai cũng có ngày mưa không mang dù"! Đúng vậy, chính bản thân ta hiện tại đang nhờ chiếc dù của Nguyên Hạo huynh đệ, tình nghĩa này ta sẽ khắc sâu trong lòng của mình. Lãnh ngộ về thương nghiệp của huynh đệ rất cao, không biết có thể đàm đạo với Quách Toàn ta vài tâm đắc được không?

Dùng thái độ vô cùng trân trọng, cự đầu của Nhật Nguyệt thương hội to lớn lại đang thỉnh giáo một câu nhóc tuổi chưa đủ đôi mươi. Thật là thiên hạ lắm chuyện hay, kẻ hiểu nhiều mới làm thầy, tiếng nói là dựa vào thực lực.

- Quách huynh quá lời, thật ra đệ kinh nghiệm non nớt, trải đời không nhiều. Chỉ là vô tình ngộ ra vài kinh nghiệm của tiền nhân mà thôi, nói ra thật hổ thẹn. Nếu huynh đã quý mến như vậy, đệ sẽ dùng lời của những vị thương nhân tiền nhân đã thành công để trao đổi cùng nhau.

Nguyên Hạo khách sáo đáp lời. Hắn cũng tỏ ra khá hào cảm với gã chàng quân Nhật Nguyệt thương hội chi nhánh Thạch thành này. Chắp hai tay sau lưng, bước đi nhẹ nhàng, ánh mắt có thần, hắn bắt đầu mở lời:

- Sau vài năm bưng trải với đời, đệ đã nhận ra được sáu điều tâm đắc nhất. Điều đầu tiên chính là "Đồ hồng khắc bích, níu kéo khách hàng". Ý nghĩa câu này chính là phải tạo ấn tượng ban đầu với khách hàng của mình. Các cửa hàng treo biển quảng cáo, buổi tối nhà nhà thắp đèn kết hoa rực rỡ khiến cho đường phố sáng trưng như ban ngày. Có cửa hàng treo tranh vẽ tên sản phẩm, văn phong nho nhã, làm thăng hoa vị trí sản phẩm của cửa hàng và nâng cao tỷ lệ khách hàng quay trở lại. Còn có những cửa hàng như quán trà, quán rượu, quán cơm lại sắp xếp nhóm nhạc cụ diễn tấu hoặc bình văn thơ để tạo hứng khởi cho khách hàng. Thái độ của nân cũng cần được dạy dỗ kỹ lưỡng, chỉ cần khách hàng ngồi xuống ghế, tiểu nhị lập tức ra hỏi khách cần gì rồi phục vụ khách rất nhiệt tình, không dám sai sót. Người kinh doanh hiểu rõ giá trị sang trọng phản ánh thực lực của cửa hàng, vậy là họ trang hoàng cửa hàng thật lộng lẫy, chạm trổ cột, khắc hoa, thêm màu khoe sắc để nghênh đón quan lại, quý phu nhân có tâm lý ưa thích danh tiếng, sang trọng. Khách vừa vào đến cửa được đón tiếp bởi nụ cười tươi của chủ nhà, mua hàng xong lại được đưa tiễn ra tận bên ngoài, thậm chí còn xách hộ hàng về đến tận nhà cho khách. Cách thể hiện coi khách như thượng đế đã làm tăng về nho nhã, cao quý cho cửa hàng khiến cho khách hàng rất hài lòng, lần sau lại muốn đến nữa.

- Hay, đúng là những điều này bình thường không ai nghĩ đến cả. Không phải chính tai ta nghe đệ nói thì ta còn tưởng của một lão gia hỏa nào mở cửa hàng mấy chục năm đó chứ.

Quách Toàn vỗ bàn một cái khen đáo để. Từ đó đến giờ, lão chưa từng nghe những ý tưởng đơn giản mà lại sâu sắc đến như thế. Nhả lệ ngồi kế bên ánh mắt cũng rực sáng, vội vàng tập trung tinh thần ghi nhớ những lời vàng ngọc này lại để áp dụng cho Thái gia về sau.

- "Lấy nghĩa làm lợi, trọng nghĩa hơn tài" là điều thứ hai phải nhớ lấy. Có một thương gia tên là Lý Đại Hạo từng nói "Tiền bạc nhờ đạo đức mà có, cái lợi làm tôn cái nghĩa, phải lấy đó mà tự răn mình. Giàu có mà bất nghĩa thì cùng chi là phù vân". Quân tử yêu tài là cách đúng đắn, lấy nghĩa đoạt lợi, đức tài hưng phát. Bỏ nghĩa đoạt lợi, mất nghĩa mà cũng chẳng được lợi. Những ai tích thiện, ắt sẽ dư thừa, những ai không tích thiện ắt sẽ bị phá. Nếu một nhà thương nhân giỏi có trí tuệ muốn làm ăn lâu dài chắc chắn sẽ không dùng thủ đoạn độc ác, bĩ ổi để giành lợi. Dùng bất cứ thủ đoạn tàn ác nào để buôn bán làm ăn cuối cùng cũng sẽ mất đi lợi nhuận và bị người đời khinh ghét.

- Đúng thế, những kẻ làm ăn thất đức sẽ không bền vững được, ta cũng tin tưởng điều ấy.

Quách Toàn gật gù đồng ý, lão cũng là một thương nhân chân chính không vì lợi ích mà bất chấp đạo lý tình nghĩa.

- "Trường tu thiện vũ, đa tiền thiện cổ", mười vạn đồng tiền vốn không trung chuyển được thì một trăm năm sau nó vẫn chỉ là mười vạn đồng, thậm chí là đóng giấy vụn. Còn nếu kinh doanh thuận lợi, vốn trung chuyển nhanh thì từ mười vạn đồng ấy sẽ trở thành hàng trăm vạn đồng. Đó là lý luận của điều thứ ba, Tay dài múa khéo, tiền nhiều khéo buôn. Tiếp đến là điều thứ tư cũng chính là cách mà đệ đã làm khi đại dịch sâu hại xảy ra. Khi phát hiện ra dấu hiệu của thiên phạt, đệ đã tự mình gom góp lương thực để phòng ngừa nguy cơ và đầu cơ tích trữ. "Trị sinh chi chính đạo dã, nhi phú giả tất dụng kỳ thắng." (Chính trị đi theo đường chính đạo, người giàu có tất dùng điều kỳ lạ để thắng).

- Kỳ tài, ta vốn cứ nghĩ số lương thực này là do huynh đệ may mắn tích trữ được. không ngờ đệ lại nhìn trước được tương lai, tiền đoán hậu sự để tích cóp chờ thời cơ. Quốc Toàn ta xin bái phục thật lòng.

Giật mình một cái, gã cự đầu Nhật Nguyệt thương hội càng thêm sợ hãi thiếu niên trước mặt. Có thể đoán trước thiên tai, nhìn được cơ hội trong nghịch cảnh thì có mấy ai cơ chứ. Thần nhân cũng đến thế là cùng. Cười nhẹ khoát tay, Nguyên Hạo lại tiếp tục:

- Trong an nghĩ tới nguy, nghĩ xong phải chuẩn bị, có chuẩn bị sẽ không gặp khó khăn là điều thứ năm. Làm ăn buôn bán cần phải cần cù, nhanh chóng, không lười nhác ỷ lại, nếu lười nhác thì mọi việc đều trở thành vô ích. Dùng điều độ để tiết kiệm, tránh xa xỉ, nếu xa xỉ tiền tài tất sẽ cạn. Từ đó có thể thấy, người kinh doanh trong an phải nghĩ tới nguy, cần kiệm được chú trọng. Đang được bình an nhưng không quên khó khăn. Thiếu một chút an lạc là nhiều thêm một phần lo lắng. Chính mọi người ở Thạch thành lần này không phải qua chủ quan rồi sao? Nếu có tích trữ tốt thì sẽ không dẫn đến tình trạng rối loạn như thế.

- Điều cuối cùng ta muốn nói đến là "chọn người giao việc, thành thật cư xử với người". Có một vị danh tướng tên là Tôn Tử từng nói: "Dùng lợi để bảo người, sai người làm việc, giúp đỡ ở bên ngoài. Công việc phải có lợi thì mới bắt người ta theo. Kẻ muốn kiếm tiền ắt phải tìm việc, làm việc hết mình, không chịu nợ người. Như vậy mới tìm được người làm việc cho mình". Có một lão thương nhân tên Hồ Vinh Mệnh làm kinh doanh hơn năm mươi năm. Ông đối xử với người làm rất tốt, thành tâm thành ý với người ta, không ai có thể chê trách, tiếng thơm vang danh bốn bể. Cuối đời ông gác kiếm trở về quê hương, có người còn dùng hàng vạn lượng vàng để mua danh tiếng của ông nhưng ông từ chối nói rằng: "Tôi thành thật tin tưởng người không phải để mua bán!"

- Haha, không ngờ một đời trải của Quách Toàn ta lại không có giá trị bằng một bữa tiệc rượu đối ẩm này. Ta thay mặt Nhật Nguyệt thương hội xin đa tạ ơn tri ngộ này của Nguyên Hạo huynh đệ. Ta tin với những bài học quý giá ngàn vàng này thương hội chúng tôi sẽ có thể phát triển vượt bậc và trở thành đệ nhất thương hội của Lạc Thần đại lục này.

Sau khi bày tỏ hết lòng biết ơn và tán thưởng nồng nhiệt của mình, Quách Toàn rồi đi trở về thương hội. Trước khi chia tay, lão còn đưa cho hắn một tấm lệnh bài thân phận cao cấp và căn dặn bất cứ khi nào cần đến sự giúp đỡ Nhật Nguyệt thương hội hãy dùng đến nó. Nguyên Hạo cũng không hề khách sáo mà bỏ thẳng vào túi, những gì hắn truyền đạt hôm nay chắc chắn sẽ khiến thương hội này thay da đổi thịt trong tương lai không xa. Trên đường trở về Thái gia, Nhả Lệ không ngừng xuyt xoa hỏi lại những điều hắn đã nói. Mím cười thật âm áp, Nguyên Hạo nhéo má cô nhóc một cái rồi nói:

- Những gì huynh nói với lão ấy là chính xác nhưng đó là những kinh nghiệm của tiền nhân. Huynh còn bốn chữ tâm đắc của mình mà vẫn chưa nói ra hắc

hắc

- Bốn chữa gì vậy Nguyên Hạo ca ca?

Nhã Lệ quay ngoắt lại túm lấy tay áo Nguyên Hạo hỏi dồn. Ngược lên nhìn bầu trời đêm đầy sao, Nguyên Hạo ánh mắt hoài niệm về quê nhà địa cầu xa xăm rồi nhẹ giọng nói:

- Chỉ lấy sáu phần.

Chương này mình có dùng rất nhiều tài liệu từ các bài báo trên mạng. Mình hi vọng các bạn có thể hiểu và chiêm nghiệm về đạo lý kinh doanh. Thương nhân hãy là Thương của yêu thương chứ không phải "thương" trong chữ tổn thương, hãm hại người khác. Đạo kinh doanh cũng chính là đạo làm người, đạo nhân sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Phong ba sắp nổi lên

- Chỉ lấy sáu phần? Muội không hiểu ý của huynh lắm.

Nhã Lệ mắt tròn xoe tỏ ra mù mịt hỏi. Thò tay vào túi, Nguyên Hạo lấy ra một cái bánh to rồi xé làm hai phần không đều, sau đó đưa phần nhỏ hơn cho cô nhóc rồi nói:

- Ta lấy sáu phần, chia cho muội bốn phần. Ý nghĩa đơn giản là thế đấy. Trong cuộc sống này, một miếng bánh lợi ích, chúng ta lấy bảy phần là hợp lý, tám phần thì cũng được, thế nhưng kẻ trí chỉ nên lấy sáu phần. Chỉ lo chạy theo lợi nhuận, đó là hành vi của kẻ tầm thường; hiểu được chia sẻ lợi nhuận, ấy là nghĩa lớn của người phi thường. Đời người trăm năm, vốn không thể hưởng trọn hết thảy vinh hoa của thế gian; ban ơn cho người khác, có thể nhận được càng nhiều tình cảm chân thành của chúng sinh đáp lại. Khi ta mang đến phúc lành cho người khác, trên thực tế là đang trải rộng con đường cho chính bản thân mình! Người mà phúc hậu, con đường nhân sinh khi nào cũng rất rộng rất dài Muội đã hiểu chưa?

Đôi mắt long lanh như những vì sao tô điểm cho bầu trời kia, Nhã Lệ gật nhẹ đầu một cái rồi chạy đến đưa phần bánh của mình cho một bé trai tầm ba, bốn tuổi đang ngồi khóc bên góc đường. Nhìn thấy cảnh này, Nguyên Hạo cảm thấy cuộc sống này cũng còn tươi đẹp lắm. Ít nhất trước mắt hắn là một đóa hoa vô ưu không nhiễm những xấu xa của cuộc đời đầy phức tạp gian trá này. Tiên đạo là gì? Đôi lúc ta cảm thấy không cần trường sinh để vô can nhìn đời mà chỉ cần làm một đóa hoa đại tỏa hương cho cuộc sống thế thôi.

Sáng hôm sau, như thường lệ mọi người lại tụ tập nhau hướng về phường thị của Thái gia để mua lương thực. Thế nhưng một tin tức rung động lại được truyền ra khiến cư dân Thạch thành chú ý đến.

- Tin nóng hổi đây, Nhật Nguyệt thương hội cũng có bán lương thực đó, mau qua đó xếp hàng mua nhanh kẻo hết.

- Cái gì? Chuyện này là thật sao? Không biết bên đó bán giá thế nào nữa, tôi cũng chạy qua xem sao.

- Đúng vậy, ta cũng đi qua đó thử vận xem. Bên Thái gia xếp hàng nhiều quá không biết đến bao giờ mới đến lượt của mình nữa.

Rất nhiều người nửa tin nửa ngờ bàn tán nhưng sau đó một số người cũng thử đi qua phường thị của Nhật Nguyệt thương hội thử vận xem sao. Kết quả đúng thật như vậy khiến cho dân chúng từ khắp nơi ủa về phường thị bên này càng lúc càng đông. Có một điều thú vị là giá cả của hai bên Thái gia lẫn Nhật Nguyệt thương hội lại không hề chênh lệch, giống như cả hai đã biết sẵn bên kia sẽ đưa giá tiền bán bao nhiêu vậy.

Việc thế lực lớn nhất trong tam đại cự đầu mở cửa bán lương thực khiến cho Bành gia và Lâm gia bối rối. Xưa nay cả ba đều cùng cạnh tranh với nhau khá sít sao thế mà bây giờ cả hai nhà lại trở thành người ngoài. Thậm chí tệ hại hơn là thái độ dứt khoát của Nhật Nguyệt thương hội khi cả hai gia tộc này muốn mua lại một phần lương thực để tích trữ. Không giảm giá, chỉ bán theo số lượng mỗi ngày qui định chính là câu trả lời của Quách Toàn đáp lại yêu cầu từ phía đối phương. Bành gia điên tiết lên, xưa nay bọn họ và Nhật Nguyệt thương hội tuy không hợp tác nhưng cũng không đối đầu, nước sông không phạm nước giếng. Thế mà giờ đây họ lại bị khinh rẻ như thế, kể cả Thái gia nhỏ như hạt đậu cũng dám can rờ từ chối họ, thiên hạ này không ai coi gia tộc họ Bành ra gì nữa sao. Bành Hinh không kiên nhẫn được nữa, lão yêu cầu chi viện tối đa từ các nơi phải tập trung về Thạch thành gấp để "lấy lại những gì đã mất". Lâm gia thì vẫn bất động như không hề quan tâm đến sóng gió sắp nổi lên này, thậm chí họ còn cho người hầu treo kèn, kết hoa chuẩn bị trang hoàng gia phủ rất tươm tất.

- Bẩm Quách tổng quản, phía Bành gia đang huy động vô số cao thủ của gia tộc từ khắp nơi đổ về. Còn phía Lâm gia không có động thái gì đặc biệt nhưng họ vừa mới gửi thiệp đến cho hầu hết các gia tộc ở Thạch thành trong sáng nay.

Một tên hộ vệ chạy vào thông báo tin tức vừa nhận được về tình hình của hai đại gia tộc cho Quách Toàn biết. Sau khi nghe xong, gã chỉ cười nhạt rồi lẩm bẩm nói:

- Bành lão tử đã không chờ đợi được nữa rồi sao? Chúng ta hãy chuẩn bị lực lượng khi cần thì tiếp ứng cho Thái gia. Như vậy có thể bán cho họ ân tình, cũng tiện tay dẹp loạn Bành gia kia luôn. Phải cho chúng biết Nhật Nguyệt thương hội chúng ta không phải chỉ biết lo kiếm tiền mà mặc cho ai muốn làm gì cũng được.

- Dạ vâng, tiểu nhân sẽ cho người chuẩn bị.

Phất tay cho tên hộ vệ lui ra, Quách Toàn mới mở tấm thiệp do Lâm gia đưa đến ra đọc. Sau khi lướt qua hết nội dung, gã nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài một hơi.

- Lâm Vũ hồi gia, xem ra lần này tên Lâm Viễn kia lại có thể quật khởi thêm một lần nữa rồi.

Sáng sớm hôm nay khí trời mát mẻ, gia phủ vốn bình lặng của Lâm gia lại trở nên náo nhiệt lạ thường. Gia nhân được huy động tối đa, lồng đèn được kết sáng khắp nơi, trang cảnh vô cùng rực rỡ. Tại sảnh chính của gia tộc lúc này, trừ gia chủ Lâm Viễn, nhị công tử Lâm Vĩnh và các trưởng lão gia tộc ra còn có một đám người khác khí thế xuất trần. Ngồi ngay trung tâm của bọn họ là một lão giả ra vẻ cao nhân đạo mạo, bên cạnh là một thanh niên tuấn tú, tiêu soái. Ngồi xung quanh bọn họ còn có mười thanh niên nam nữ khác, tất cả đều tỏ ra thái độ ngạo nghễ, cao cao tại thượng. Sau khi Lâm Viễn đứng ra ôm quyền chào hỏi ân cần, Lâm Vũ cũng giới thiệu sơ lược những người đi cùng với hắn cho mọi người biết:

- Phụ thân, đây là đại trưởng lão của Thanh Yên môn của chúng con, cha cứ gọi người là Văn trưởng lão. Vì trưởng môn đang bận bế quan nên người sẽ thay thế dẫn dắt chúng con. Còn đây là mười huynh đệ tỷ muội đi cùng con đến đại hội tông môn ở Thổ Bình quốc lần này. Họ đều là tinh anh của môn phái, pháp lực tu vi đều hết sức cao cường.

- Haha nói đến thiên tài của tông môn thì không ai có thể so sánh với Vũ đệ được. Chỉ mới hai mươi hai tuổi đã là Ngưng Khí tầng tám, tuyệt đối là thiên tài trăm năm của tông môn chúng ta rồi. Ta cam đoan không bao lâu nữa đệ nhất định thành tựu Trúc Cơ và bước vào hàng ngũ cao thủ đứng đầu của Thanh Yên Môn chúng ta.

Một tên thanh niên lớn tuổi tầm hai tám trong đám người lên tiếng khen ngợi. Rõ ràng theo cách sắp xếp chỗ ngồi thì trong đám đệ tử, Lâm Vũ chính là người có địa vị cao nhất.

- Triệu huynh quá khen rồi, tiểu đệ có được ngày hôm nay cũng nhờ có tông môn bồi dưỡng. Lần này chúng ta nhất định phải đạt được thứ hạng tốt để giành lấy danh dự cho tông môn mới được.

Mặc dù miệng nói lời khách sáo nhưng sắc mặt Lâm Vũ tỏ ra hết sức đắc ý. Trong tông môn, hắn chính là thiên kiêu được mọi người tôn sùng, ân sủng. Lần đại hội tông môn này gã được đặt nhiều kỳ vọng có thể giành lấy thứ hạng tốt hơn mọi lần để giành lấy phần thưởng và tài nguyên phân chia cho tông môn nhiều hơn. Ngồi ở ghế gia chủ, Lâm Viễn hồng quang đầy mặt, lão cảm thấy hết sức tự hào về đứa con này. Chẳng những con trai lão có thể tu luyện tiên đạo mà giờ đây còn là minh tinh của môn phái, tương lai vô cùng sáng lạng. Như vậy Lâm gia lão càng có thể bành trướng mà không sợ bất kỳ thế lực nào cản trở nữa. Tâm tình hết sức vui vẻ, gã bèn phụng bồi cho cả đoàn người Thanh Yên Môn hết sức chu đáo sau đó tiếp tục đi thị sát tiến độ chuẩn bị cho buổi tiệc ngày hôm sau.

Giống bão ầm ầm sắp kéo đến nhưng Nguyên Hạo của chúng ta vẫn đang rất vô tư nha. Hắn đang ngồi cùng với Nhã Lệ trông coi việc buôn bán lương thực như mọi ngày, tuy số lượng khách hàng có giảm đi đáng kể nhưng cửa hàng nào cũng còn đầy người đứng xếp hàng đợi. Bỗng nhiên có tiếng ồn ào bát nháo vang lên khiến cả đám đông người quay lại chú ý. Lúc này trên con đường lớn phía trước phường thị Thái gia đã tập trung cả trăm tên đầu gấu. Bọn này nhìn khí thế khác rất xa đám hôm trước đến quấy phá, bên trong ánh mắt của từng tên đều tỏa ra quang mang sát khí. Điều này chứng tỏ đây là một đám giết người như cơm bữa, một bọn đạo phủ chính hiệu. Chính xác những kẻ này là những võ lâm cao thủ, sát thủ giang hồ được Bành gia bí mật giao hảo hoặc đào tạo để xử lý những đối thủ cản đường gia tộc. Lần này, Bành Hinh đã huy động gần như những tên giỏi nhất trong số chúng về Lạc thành này. Lão muốn cho mọi người thấy kết cục của những kẻ dám chống lại thế lực khổng lồ của gia tộc họ Bành là như thế nào. Có điều kỳ lạ là dù cho bọn chúng tỏ ra hung hãn dữ tợn thế nào thì mọi người vẫn bình thản tiếp tục xếp hàng mua lương thực, kể cả những nhân viên bán hàng cũng không buồn liếc mắt đến chúng một chút nào. Quá ức chế, một tên chợt mất có vẻ là thủ lĩnh cả đám bước lên quát lớn:

- Lần trước các người dám đã thương người của Bành gia chúng ta. Bây giờ khôn hồn bước ra chịu trời nếu không bọn ta sẽ huyết tẩy nơi này.

Lăm lăm cây đao sáng bóng trên tay, gã nhìn lướt qua mọi người đang có mặt rồi tập trung vào một thiếu niên và một cô nhóc tí đang ngồi ở vị trí chương quân. Vừa định bước lên gây hấn thì gã lại nghe một giọng nam hài phía sau mình vang lên.

- Bọn sâu bọ này ở đâu mà đứng chắn đường ra thế? Mau né ra cho nãi nãi của ta đi nhanh lên.

Tiếp theo đó là tiếng kêu la của những tên thủ hạ Bành gia khiến cho tên chợt quay lại tròn mắt lên. Trước mặt gã là la liệt những tên thủ hạ, tất cả đều chết hết sức quỷ dị. Toàn thân chúng đen kịt, bốc mùi hôi thối vô cùng ghê tởm. Ngay bên cạnh những cái xác đó là một bà lão xấu xí và một thằng nhóc

đang vênh vào, cả hai đều ăn mặc hết sức lạ mắt.

- Hai...hai người là ai? Các người dám giết người của Bành gia chúng ta, các người thật to gan.

Tên chợt lấp bắp nói. Hắn đang run rẩy như gặp quỷ vậy, bà già này tuyệt đối là cao thủ đỉnh phong. Vừa rồi cả đám còn mới đứng sau hắn mà giờ đã chết đi mười mấy tên một cách nhanh chóng không hề có sức kháng cự như vậy. Tuy nhiên, lão bà kia không có ý định trả lời chúng mà dắt nam hài đi về phía trước giống như những kẻ khác trên đường của họ chỉ là cây cỏ, cản trở thì sẽ bị dẫm nát đi. Bá đạo như vậy, nhưng một đám đầu gấu của Bành gia lại không hề dám phản ứng gì mà chỉ lặng lẽ tách ra nhường đường cho hai người. Lúc đi ngang qua quầy hàng của Nguyên Hạo và Nhã Lệ, ánh mắt nam hài bỗng léo sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Ta đồng ý bái sư

- Nãi nãi, cô bé kia xinh quá, thật là đáng yêu quá đi.

Chú nhóc kéo kéo tay lão bà rồi chỉ về phía Nhã Lệ đang ngồi kế Nguyên Hạo. Bà lão khẽ quay lại quan sát rồi mỉm cười xoa đầu nam hài:

- Nếu cháu thích thì ta sẽ bắt cô bé đó về làm bạn với cháu.

- Thôi, bà sẽ dọa cô ấy sợ chết khiếp mất. Để cháu qua làm quen nói chuyện thử xem sao.

Thế là nam hài vui vẻ bước đến trước mặt Nhã Lệ cúi chào rồi mở lời:

- Chào bạn, mình tên là Trịnh Đạt. Vừa nhìn thấy bạn mình liền muốn làm quen ngay nên mới đường đột bắt chuyện. Không biết bạn tên họ là gì, có thể cho mình biết được không?

- Tên mình là Nhã Lệ, không biết bạn từ đâu đến? Bà của bạn thật đáng sợ quá, giết chết cả chục người trong nháy mắt.

Cô nhóc nhìn sang Nguyên Hạo một cái rồi mới trả lời. Thấy nữ hài khá ái lên tiếng, cậu nhóc họ Trịnh cảm giác lâng lâng vội vàng nói tiếp:

- Bạn đừng lo, nãi nãi của mình đối với người ngoài lạnh nhạt nhưng lại rất dịu dàng với mình và bằng hữu của mình.

- Hà hà đúng vậy, cô bé rất hoạt bát đáng yêu, lão bà như ta cũng rất thích.

Đúng lúc này, nãi nãi của Trịnh Đạt cũng đã đi đến. Khuôn mặt của bà bây giờ nhìn khá hiền từ khiến không ai có thể liên tưởng đến người vừa ra tay hạ sát mười mấy tên thủ hạ của Bành gia khi nãy. Đứng kế bên, Nguyên Hạo liền vội vàng đứng ra ôm quyền:

- Văn bối là Nguyên Hạo, xin ra mắt lão tiền bối. Cháu thấy tiểu chất của người trò chuyện rất vui vẻ với Nhã Lệ tiểu muội. Vậy cháu mạo muội kính mời mọi người cùng đến từ lâu nổi tiếng gần đây để đối ẩm. Không biết ý tiền bối thế nào?

Lão bà nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nguyên Hạo một cái rồi lại quan sát đến đứa cháu mình và Nhã Lệ. Cuối cùng, bà nở một nụ cười yêu dị rồi gật gù:

- Cũng tốt, dù gì bọn ta cũng không gấp lắm. Dừng chân để Đạt nhi nghỉ ngơi một chút và có thể tâm sự nhiều hơn với bé gái dễ thương này cũng là một ý hay. Người mau dẫn đường đi.

Được đối phương đồng ý, Nguyên Hạo tỏ ra hết sức niềm nở. Từ lúc bà lão xuất hiện, hắn đã thử dò xét và phát hiện tu vi của bà ta sâu không lường được. Xem chừng thấp nhất cũng Kim Đan chân nhân chứ chả chơi. Vì vậy, hắn liền cố ý thử dùng bí thuật của Hư Vô công pháp che giấu tu vi của mình lại. Thế nhưng biểu hiện khác thường của bà ta vừa rồi xem chừng đã phát hiện ra tu vi ẩn tàng của hắn rồi. Từ đó, Nguyên Hạo có thể suy đoán bà lão này rất có thể là Nguyên Anh kỳ cường giả. Mà tồn tại ở đây thì tại sao lại rảnh rỗi dắt đứa cháu trai dạo chơi như thế cơ chứ? Nghe giọng điệu của bà ta thì hình như là chỉ tiện đường đi ngang qua Thạch thành này thôi. Chỉ là vô tình đứa cháu trai của mục bỗng nhiên phát hiện ra Nhã Lệ nên sinh lòng ưa thích mà bắt chuyện.

Với phân tích như vậy, Nguyên Hạo cả gan đề nghị được mời hai bà cháu vào từ lâu dùng bữa, kỳ thật chính là để dò hỏi thông tin từ đối phương thôi. Bởi vì hiện tại hắn đang ở một nơi quá xa xôi trên đông đại lục nên việc muốn tìm lại cha con tiểu Thiên ở tận Địa Âm Sâm Lâm là một việc vô cùng khó khăn. Cách tốt nhất hiện tại là cần phải nâng cao thực lực và chuẩn bị đầy đủ mới có thể tìm lại mọi người được.

- Các người không được đi. Bà đã giết nhiều người của Bành gia thì cần phải cho chúng ta một cái công đạo với chứ.

Đứng yên này giờ, tên chợt mắt thấy bà lão cùng tên nam hài đi chung định rồi khỏi liền kéo theo thủ hạ vây lại và lên tiếng chất vấn. Nhìn thấy cảnh này

Nguyên Hạo lắc đầu thờ dài, tên ngu xuẩn tự tìm đường chết thì cũng không trách được ai. Lúc này bà lão quay sang nhìn cả đám đầu gấu rồi vung tay một cái kèm theo một giọng nói lãnh khốc vô tình:

- Được, nhận lấy cái công đạo của các người đi.

Mười phút sau khi bà lão cùng đứa cháu và hai người Nguyên Hạo đi mất, mọi người vẫn không ai dám nhúc nhích gì cả. Chỉ có vài người nhát gan là nôn ra mặt xanh mặt vàng hoặc lăn ra ngất xỉu. Cả con đường trở nên đầy máu tanh với cả trăm xác người không nguyên vẹn. Chỉ một cái phát tay đã khiến vô số người tan xác, đây tuyệt đối là ma quỷ trong mắt vô số người chứng kiến hôm nay.

Bên trong tửu lâu, hai cô cậu nhóc đang trò chuyện hết sức vui vẻ. Trịnh Đạt không ngừng huyền thuyên về những nơi mình đã đi qua, những câu chuyện kỳ lạ mà mình chứng kiến khiến Nhã Lệ vô cùng thích thú, chốc chốc lại vỗ tay không ngừng. Còn bà lão ngồi kể bên thì đang im lặng nhìn tên thiếu niên đối diện đầy ý vị.

- Mời lão thái thái dùng tí hoa quả, trái cây phàm tục không có gì quá đặc sắc hi vọng người không chê.

Phá vỡ không khí trầm lắng, Nguyên Hạo liến mồm cười thật tươi cung kính rót rượu và mời mọc một vài trái cây cho lão bà. Đến lúc này bà ta mới mở miệng nhàn nhạt cất giọng khàn đục giã nua lên:

- Ngươi cũng không tệ, tại sao lại ở đây với người phàm tục? Đây là tiểu muội của ngươi sao?

- Hồi bẩm tiền bối, vẫn bối chỉ là một tán tu. Do tư chất bình thường nên không được các tông môn thu nhận. Cô bé này là ân nhân của cháu, do một lần bị người đuổi giết bị thương nặng. Nhưng cuối cùng do số phận còn may mắn nên được Nhã muội phát hiện và cứu sống. Chính vì như thế cháu mới ở lại Thái gia để trả ơn cho mọi người và muội ấy.

Ánh mắt Nguyên Hạo vô cùng thành thật khiến cho bà lão suy ngẫm một chút rồi bất chợt bà ta đập mạnh xuống bàn quát lớn:

- Có tình có nghĩa, rất là tốt. Ngươi nói tư chất ngươi bình thường nhưng ta thấy tu vi của ngươi đã Ngưng Khí tầng bảy rồi đấy. Nhìn ngươi chưa đến mười tám tuổi mà đã đạt đến Ngưng Khí hậu kỳ thì "bình thường" ở chỗ nào hả tiểu tử. Ở tông môn bọn ta trình độ và tiềm năng như vậy đã là đệ tử nòng cốt hoặc thậm chí là thân truyền của mấy trưởng lão rồi. Với bản lĩnh như thế mà không tông môn nào nhận ngươi sao? Dám trước mặt ta xàm ngôn, ngươi thật muốn ta dùng một chiêu khiến ngươi tan thành bụi cám sao?

Thái độ của bà lão đúng y như trong dự đoán của Nguyên Hạo nên hẳn giả bộ sợ hãi vội vàng lấp bấp giải thích:

- Tiền bối nói vậy thật là oan uổng quá. Do cơ duyên nên cháu mới đạt được tu vi như thế này chứ không có sự môn gì cả. Sau đó cháu quyết định tìm đến tông môn để kiểm tra xét duyệt làm đệ tử. Có điều khi vừa kiểm tra lĩnh căn xong thì tông môn liền bị bọn Quang Minh hội gì đó tấn công khiến cho tràng cảnh vô cùng hỗn loạn. Khi đó một vị cường giả có biệt danh là Dạ Xoa đã đem cháu bỏ trốn thế nhưng giữa đường đã thất lạc nhau. Sau đó cháu bị một lực lượng kỳ bí làm cho bị thương và bất tỉnh. không biết bằng cách nào cháu lại nằm trên hoang mạc Dã Mãng nữa, để rồi tiếp theo là được Nhã muội tìm thấy. Cháu đã tìm bản đồ đại lục xem xét thì hết sức bất ngờ việc mình lại bị truyền tống đi hơn một nửa đông đại lục đến đây. Mọi chuyện là như vậy, không hề có nửa câu giả dối, xin tiền bối minh giám.

Tò ra bộ dáng vô cùng đáng thương, hẳn cúi người thật sâu. Nhã Lệ ngồi sát bên khi nghe câu chuyện cùng ửng đỏ hai mắt vì tội nghiệp cho Nguyên Hạo ca ca. Thì ra ca ca đã trải qua quá trình bị truy sát nguy hiểm như thế. Vừa nghe xong câu chuyện của tên thiếu niên, bà lão bỗng nhiên sùng sốt cả lên:

- Ngươi nói người mang ngươi bỏ trốn là Dạ Xoa? Có phải hẳn tên thật là Thiết Từ phải không?

"Mắc câu rồi"

Nguyên Hạo cười thầm trong lòng. Nhìn phong cách ra tay và khí tức, từ đầu hẳn đã xác định lão bà này là người của ma đạo. Vì vậy, hẳn đã nghĩ ra một kế hoạch trong đầu mình. Bà lão này tu vi cao như vậy, nếu hẳn và Nhã Lệ có thể dựa vào bọn họ thì mọi chuyện sau này dễ hơn nhiều. Nghĩ thế hẳn liền ngược đầu lên gật gù liên tục:

- Đúng vậy, Thiết Từ tiền bối luôn mặc đồ đen và che mặt. Ngài đã nói với cháu rằng dù phải hi sinh thì ông ta cũng phải đưa cháu về liên minh tam tông an toàn. Bởi vì cháu là hắc ám linh căn gì đó trong truyền thuyết, người sẽ vực dậy ma đạo sau này. Đáng tiếc giữa đường đã bị phục kích và phải ôm cháu tháo chạy.

- Hắc ám linh căn? Ngươi mang trong người hắc ám linh căn thật sao?

Bật người đứng dậy như lò xo, bà lão ánh mắt vô cùng khó tin nhìn Nguyên Hạo. Hắc ám linh căn, truyền thuyết của tà phái, khởi nguồn của ma vương. Nghĩ lại thì lý do này cũng hợp lý, chỉ có như vậy bọn Quang Minh hội mới điên cuồng truy đuổi để tiêu diệt thiếu niên này thôi. Tên nhóc này vừa là tuyệt thế trấn bảo của các tông phái ma đạo nhưng cũng mang lại họa sát thân cho những ai dám giấu diếm hắn. Đắn đo suy nghĩ, thần thái của bà lão càng ngày càng phức tạp. Cuối cùng, bà ta cũng xiết chặt nắm đấm của mình đưa ra quyết định. Có thể nói về sau này, bà lão này mới nhận ra lựa chọn của ngày hôm nay đã thay đổi lịch sử đông đại lục đến mức nào.

- Tiểu tử, ngươi tên là Nguyên Hạo đúng không? Ta tên là Nguyệt Linh, ngươi cứ gọi ta là Nguyệt lão. Ta vốn không phải người Thổ Bình quốc, lần này ta dắt đứa cháu ruột này đi tìm thần y để chữa bệnh nan y cho nó nên mới đi ngang qua đây. Cả khu vực nóng như lửa và đầy sa mạc này trên đông đại

lục gọi là Viêm Thổ và chúng ta là một tông môn cũng nằm trong Viêm Thổ này. Tuy tông môn bọn ta cũng là ma đạo nhưng lại không tham gia vào liên minh thánh vực gì đó. Hầu hết các tông môn nằm trong Viêm Thổ này cũng nằm ở vị thế trung lập vì nơi đây vốn là vùng đất hỗn tạp. Tông môn ở nơi này vô cùng nhiều nhưng chẳng có ai làm bá chủ cả. Ở Viêm Thổ tự thân không có đạo lý gì cả mà chỉ có thực lực mới có quyền lên tiếng và sinh tồn khả

- Tiền bối nói như vậy nghĩa là nơi này cháu sẽ không bị bọn Quang Minh hội truy sát nữa sao?

Ánh mắt Nguyên Hạo lóe sáng hỏi. Nơi này dù phức tạp hay ăn thịt người thì cũng chả sao, những chỗ được cho là thái bình thì vẫn có những nguy hiểm tiềm tàng đó thôi. Sống trên đời đừng mong an nhàn vì điều đó vốn là mộng tưởng viễn vông mà thôi. Đây rõ ràng là vùng đất tốt để hấn phát triển, một vùng trời bao la tự tại. Ít ra hấn sẽ không trở thành tâm điểm ám sát của bọn Quang Minh hội kia.

- Đúng vậy, nhưng không có nghĩa là ngươi sẽ an toàn sống sót nếu cứ thân cô thế cô như thế này. Ngươi là một nhân tài ngàn năm có một, nếu ngươi đồng ý bái ta làm sư phụ thì ta sẽ đưa ngươi về tông môn bảo hộ. Ngoài ra ngươi sẽ được học những công pháp vũ kỹ tốt nhất, sẽ được...

Lão bà còn đang thao thao bất tuyệt những ưu đãi để lôi kéo Nguyên hạo thì hấn đã phát tay ra chặn lại.

- Được rồi tiền bối, ngươi không cần phải quảng cáo như vậy nữa đâu. Ta đồng ý hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Nhã Lê linh căn

- Hà, cái gì ngươi đồng ý dễ dàng như vậy sao?

Nguyệt lão há hốc mồm ra hỏi lại. Thế nào mà tên nhóc này lại dễ dãi như thế chứ, trông đáng vẻ hiện tại của hấn lại vô cùng hèn mọn nha.

- Đúng vậy nhưng vẫn bối có một số yêu cầu hi vọng tiền bối có thể hoàn thành cho ta. Có như vậy cháu mới yên lòng mà toàn tâm toàn ý đi theo làm đệ tử của người.

Nguyên Hạo tỏ ra giao hoạt nói, hấn đã quá kinh nghiệm ở vụ kì kèo làm giá này rồi. Có điều những đối với một vị Nguyên Anh kỳ như lão bà này thì đó không phải là vấn đề gì cả.

- Được, ngươi cứ nói đi. Nếu trong khả năng của ta thì ta sẽ hoàn thành cho ngươi.

Mỉm cười nhẹ, Nguyên Hạo nhìn bà lão rồi quay sang Nhã Lê nói:

- Tiền bối có thể giúp Nhã muội kiểm tra linh căn được không?

- Không thành vấn đề.

Khác với những lần trước hấn thấy, Nguyệt lão bà không hề lấy ra thủy tinh cầu kiểm tra mà chỉ bước đến đưa bàn tay đặt nhẹ lên đầu Nhã Lê. Sau vài hơi thở, việc kiểm tra đã xong, bà ta cũng rút tay lại nhưng vẻ mặt lại tỏ ra vui vẻ vô cùng:

- Xem ra lần này Đạt nhi thật sự là phúc tinh của nãi nãi rồi, chẳng những tìm được một hắc ám linh căn mà giờ lại phát hiện thêm một song linh căn nữa. Haha ý trời cũng giúp tông môn của chúng ta rồi.

- Song linh căn thuộc tính!

Cả Nguyên Hạo lẫn Trịnh Đạt đều giật mình thốt lên. Đối với hai người thì việc Nhã Lê có được linh căn đúng là một tin vô cùng tốt đẹp. Nhìn cô nhóc một cách triu mến, Nguyên Hạo dùng một giọng điệu vô cùng trầm âm để hỏi chuyện:

- Chúc mừng Nhã nhi, có linh căn đồng nghĩa với muội có thể tu luyện thành tiên đấy. Không phải muội thường nói với huynh ước mơ lớn nhất của mình là được tự do bay lượn như chim sao. Bây giờ mọi thứ trở thành sự thật rồi đấy. Nếu muội đồng ý cùng huynh bái Nguyệt Linh tiền bối làm sư phụ thì mình có thể trở thành đồng môn với nhau rồi.

Lời vừa nói xong, hấn liền cảm thấy ánh mắt của bà lão liếc nhìn hấn đầy tiểu ý. Có điều hấn thật lòng muốn Nhã Lê cùng đi theo mình tu luyện để hấn có thể trả ơn cứu mạng. Gãi gãi đầu, cô bé tỏ ra lúng túng không biết nên lựa chọn như thế nào. Thấy vậy, Triệu Đạt liền bước đến hỏi:

- Nhã Lê, có điều gì khiến bạn do dự sao? Hay là bạn sợ nhớ cha mẹ của mình?

- Đúng vậy, mình không muốn xa cha mẹ và gia gia. Với lại mình còn phải lo việc buôn bán của gia tộc nữa.

Áp ứng một hồi, cuối cùng cô nhóc cũng nói ra lí do. Việc này đối với tâm lý trẻ con là điều rất bình thường, chúng thường chỉ muốn quấn quýt bên gia đình của mình thôi. Dự liệu trước tình huống này, Nguyên Hạo liền đến sát bên Nhã Lệ thì thầm:

- Nhã muội, tu tiên thì vẫn thường xuyên về thăm cha mẹ muội được mà. Sau này muội có thể bay lượn rồi thì dù xa mấy cũng có thể trở về Thái gia trong chớp lát mà thôi. Hơn nữa không phải muội muốn giúp gia gia hoàn thành tâm nguyện của mình sao? Chỉ cần muội thành tiên nhân thì gia tộc sẽ có thể quật khởi và trở về thời kỳ huy hoàng của mình năm xưa. Những kẻ đã hãm hại gia gia muội đều sẽ bị trừng trị thích đáng mà không thể phản kháng gì cả. Tất cả chỉ nhờ vào muội thôi đó.

Nghe những lời búi tai của Nguyên Hạo, cô bé ngây thơ cặp mắt bỗng sáng rõ nhưng vẫn còn hơi do dự chưa quyết. Có điều trong mắt hần thì mọi chuyện đã thành công rồi, đồ con nít chỉ cần làm chúng lung lay tư tưởng thì việc tiếp theo hết sức dễ dàng. Kỳ thật hần phải cố gắng tốn nước bọt để thuyết phục Nhã Lệ cũng vì nghĩ cô nhóc cả thôi. Không nói đến lợi ích khi tu tiên, điều quan trọng là nếu cô bé không đồng ý thì bà lão Nguyệt Linh hung dữ này liệu có buông tha cho không? Với bản tính bá đạo của bà ta thì tất nhiên là không rồi, lúc đó sợ rằng con liên lụy đến Thái gia nữa. Nên việc cô bé bái bà ta làm sư phụ rồi theo con đường tu chân là trọn vẹn cả đôi đường. Sau khi hứa hẹn đủ điều, cuối cùng Nhã Lệ cũng gật đầu đồng ý.

- Muội tin Nguyên Hạo ca ca và Triệu Đạt, hai người nhất định phải thường xuyên dắt muội về thăm nhà đó. Rồi còn phải bảo vệ muội, không để ai ăn hiếp muội nữa.

Nguyên Hạo ngoài mặt vui vẻ nhưng trong lòng cười khò không thôi, dự đồ trẻ em là chuyện phi thường khó khăn a. Trong khi đó thì Triệu Đạt hưng phấn đến cười không ngấm mồm được, cứ bám lấy Nhã Lệ không rời. Thăng nhóc này có người trong mộng là quên luôn cả bệnh tật mà, bởi vậy người ta nói tình yêu là độc dược và cũng là đan dược chữa bệnh nghịch thiên nhất trên đời.

Buổi tối hôm nay Thái trở nên khá rục rờ nhưng lại vô cùng yên tĩnh bởi vì họ phải tiếp đón hai vị khách đặc biệt. Hầu như mọi tộc nhân lần trưởng lão đều không được phép đi vào sảnh đường nửa bước. Lý do là bên trong sảnh lúc này chỉ có Nguyệt lão, Triệu Đạt, Nguyên Hạo, Nhã Lệ cùng với cha mẹ, gia gia của cô bé. Trừ Nguyên Hạo và Nhã Lệ còn bình thân trò chuyện ra thì ba người kia đều ngồi im như tượng gỗ. Khi cha mẹ và gia gia của Nhã Lệ biết hai vị khách nhân này là tiên nhân thì họ đều khiếp sợ đến xanh mặt. Tiên nhân là gì cơ chứ? Phất nhẹ một tay là cả Thái gia sẽ trở thành dĩ vãng ngay. Nhìn thấy cảnh tượng này, Nguyệt Linh lão bà cười lạnh lẽo rồi cất tiếng nói:

- Ta phát hiện ra tư chất của con gái của hai người các ngươi rất tốt nên muốn thu nhận nó làm đệ tử và bắt đầu bước vào con đường tu tiên đạo. Các ngươi có ý kiến gì không?

Cha mẹ của Nhã Lệ nhìn đứa con mình rồi định nói gì đó nhưng Thái Hoàng đã ngăn lại rồi cung kính ôm quyền đáp:

- Nhã nhi được tiên nhân lựa chọn là phúc khí cực lớn của nó, chúng tôi nào dám có ý kiến gì. Chỉ mong tiên nhân có thể dạy dỗ con bé thành tài là Thái gia chúng tôi đời đời không bao giờ quên ân đức này.

Nói rồi lão gia chủ Thái gia này cúi người thì lễ thật sâu. Thái độ ứng xử của lão đã khiến Nguyệt lão gật nhẹ đầu hài lòng, những kẻ sống cả đời người ít ra cũng phải có tầm nhìn như thế. Không còn việc gì để bàn bạc thêm nữa, Nhã Lệ trở về tâm sự cùng với ba mẹ và gia gia của mình trong khoản thời gian ngắn ngủi còn lại. Mặc dù không muốn xa con gái nhưng cha mẹ của cô bé cũng không thể làm gì hơn. Thái Hoàng cũng phân tích cho hai người nghe giống y như những gì Nguyên Hạo đã nói với Nhã Lệ.

- Nhã nhi chỉ rời đi để tu luyện thành tiên nhân, nó sẽ trở về thăm các ngươi thôi. Có gì mà phải khóc lóc buồn rầu như thế? Các ngươi vẫn còn có thể sinh con tiếp tục mà, đừng quá buồn lòng về chuyện này. Chỉ vài năm nữa, nhờ có Nhã nhi, Thái gia chúng ta chắc chắn phát triển cực nhanh và có thể trở về với thời kỳ thịnh vượng như trước. Đây mới chính là điều quan trọng, các ngươi thân là tộc nhân của gia tộc phải hiểu lấy điều này.

Cúi đầu cam chịu, cha mẹ của Nhã Lệ cũng hiểu họ phải chấp nhận sự thật này thôi. Cuộc đời có bao năm, mấy ai hiểu được tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ chứ. Ví như chuyện Đỗ sinh trong sử Việt, cha cậu vì con mà van xin cảm động cả hổ dữ. Thế nhưng khi đứa con thành tài trở về thì ông đã không còn trên đời này nữa.

Có khi nào chúng ta cũng đồng cảnh ngộ như Đỗ sinh không? Một lúc nào đó ta có nhớ về cha mẹ đã khuất mà lệ tràn hoen mi, đứng trước mộ mẹ cha mà nuối tiếc như đứt từng khúc ruột? Phải chăng chúng ta đã quá mải miết chạy theo hoài bão của cá nhân mình mà quên mất rằng: Cha mẹ vẫn đang chờ đợi chúng ta quay trở về?

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn báo hiếu mà cha mẹ đâu còn? Thành tiên đắc đạo rồi có còn nhớ hai tiếng mẹ cha? Phong mang một cõi sao vội quên nghĩa tào khang? Tiên đạo vốn vô tình hay bản chất nhân sinh tính đã bạc bẽo như thế? Nguyên Hạo là người hiểu rõ nhất điều này. Hần tự hứa với lòng rằng chỉ cần có cơ hội thì nhất định sẽ giúp Nhã Lệ đoàn tụ với phụ mẫu mình.

Ngày hôm nay cả Thạch thành vô cùng sôi động, dân chúng ai cũng bàn tán sôi nổi về buổi đại tiệc được tổ chức tại Lâm gia. Nghe nói tất cả gia tộc hay thế lực lớn nhỏ đều được mời đến sự kiện này. Có điều không ai biết lí do vì sao lần này Lâm gia lại ra mặt làm rình rang như thế. Chỉ có những gia tộc có tai mắt nghe ngóng mới biết rõ mục đích của họ thôi. Tất nhiên trong đó có Nguyên Hạo của chúng ta rồi. Hần vốn có Phong Ảnh thám thính vô cùng lợi hại nên đã phát hiện sự có mặt của đám người Lâm Vũ. Dựa theo thông tin tìm hiểu, hần liền xác định đó có thể là đứa con trai trưởng đã rời nhà gia nhập tông môn tu tiên nhiều năm. Lần này tự nhiên tên đó trở về cộng với việc Lâm gia tổ chức đại tiệc thì chắc chắn là có vấn đề gì ở đây rồi.

- Hắc hắc, Nguyệt sư phụ, người đừng có bộc lộ khí thế ra sớm quá nhé. Con cũng muốn xem gã Lâm Viễn này diễn trò vui gì đây?

- Hừ tiểu tử nguoi lắm trò quá. Không phải chỉ cần ta phát tay một cái là mọi thứ giải quyết xong sao?

Nghe Nguyên Hạo lải nhải bày trò, Nguyệt lão bà tỏ ra không vui nói.

- Giết người thì dễ nhưng nên tập tính cẩn thận sư phụ à. Vội lại dù cho chúng tà ma đạo thì người cũng nên có phong phạm của cường giả cao thủ. Như vậy sau này người mới dễ thu phục nhân tâm, lãnh đạo quần hùng chứ.

Biết ý đối phương, Nguyên Hạo liền vuốt đuôi vài câu khiến cho Nguyệt lão cũng lắc đầu chào thua.

- Thôi thôi, được rồi. Nguoi chẳng những là thiên tài tu luyện mà còn vô đối về chiêu trò và miệng lưỡi nữa. Ta không biết việc thu nguoi làm đệ tử là phước hay là họa nữa.

- Hắc hắc nguoi ta hay nói là phước thì không phải họa, là họa thì trốn không khỏi đâu sư phụ à.

Nguyên Hạo cười cợt trả lời. Hắn không biết rằng có một cặp mắt lạnh như băng đang lặng lẽ theo dõi mình từ sâu bên trong Lâm gia.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Lâm gia lập uy

- Chà, đúng là hoàng tráng thật đấy. Xem ra lần này Lâm gia không tiếc bỏ đại giới ra để tổ chức buổi tiệc này nhỉ.

Nhìn bên trong Lâm phủ được trang trí vô cùng xa hoa rực rỡ, Nguyên Hạo chất lưỡi cảm thán. Hiện tại số người được mời cũng đã đến tham dự khá đông đủ, mọi người đều có chỗ ngồi riêng của mình. Theo cách sắp xếp của Lâm gia thì những gia tộc lớn sẽ được ngồi bàn phía trên cao nhất, tiếp theo là các gia tộc trung đẳng rồi đến gia tộc nhỏ. Cách phân chia cấp bậc này cũng khá phổ biến ở vì nó thể hiện thực lực và tôn ti trật tự của mỗi thế lực được mời đến đây.

- Xem ra Lâm gia muốn xưng bá thật rồi, bọn họ đã cố ý đặt hai bàn riêng ở vị trí cao nhất cho mình. Nếu con đoán không lầm một bàn trong đó sẽ dành cho con trai cả của lão Lâm Viễn và đám đồng môn của chúng.

Đúng như lời Nguyên Hạo nhận xét, chỉ một lúc sau Lâm Vũ đã xuất hiện. Gã đi theo sát phía sau một lão già đạo mạo, thần thái thoát tục. Tiếp theo nữa là mười vị huynh đệ tỷ muội đồng môn của gã, ai nấy đều nam thanh nữ tú, kẻ uy vũ, người yếu điệu khiến mọi người đều phải trầm trồ quan sát.

Lần này Thái gia tham dự buổi tiệc chiêu đãi chỉ có năm người là Nguyên Hạo, Nguyệt Lão, Triệu Đạt, Nhã Lệ và lão gia gia của cô bé. Vì gia tộc họ Thái cũng chỉ mới nổi tiếng một chút do sự kiện bán lương thực nên họ cũng chỉ được ngồi ở vị trí khúc giữa của các gia tộc trung đẳng mà thôi. Điều này khiến Triệu Đạt không vui lên tiếng:

- Này Nguyên Hạo ca, tại sao chúng ta phải ngồi tuốt ở phía dưới này. Với địa vị của nãi nãi ta phải ngồi bàn cao nhất mới phải chứ?

- Haha chúng ta ngồi đây là để xem kịch vui. Đệ cũng đâu muốn làm trò cho mọi người cười đúng không?

Nguyên Hạo cười sáng khoái vừa đưa bánh trái sang cho cậu nhóc vừa giải thích. Đúng lúc này ở bàn chủ tọa, Lâm Viễn cùng với vài trưởng lão đã xuất hiện. Tên nhị công tử Lâm Vĩnh cũng lơ đãng theo sát lão, ánh mắt hắn đảo dáo nhìn khắp các bàn khách quan. Cuối cùng dừng lại ngay bàn của Nguyên Hạo, miệng hắn liền nhếch lên tỏ vẻ kênh kiệu đầy đắc ý.

- Này Nguyên Hạo ca, tên kia làm gì nhìn huynh cười có vẻ ngạo mạn vậy? Để ta kêu nãi nãi bẻ đầu hắn nhé.

Triệu Đạt đang gặm dở chiếc bánh ngọt vừa hưng hăng nói. Xưa nay ở tông môn có ai dám to gan mà dám nhìn cậu như vậy chứ, trừ khi kẻ đó ngại mình sống quá lâu rồi. Đang ngồi nhâm nhi chén trà, nghe tên nhóc con ý kiến khiến Nguyên Hạo suýt tí phun ra.

- Tiểu Đạt này, không nên cứ dùng bạo lực để giải quyết mọi chuyện được. Chiến đấu chỉ nên dùng khi cần thiết thôi, chúng ta còn rất nhiều cách để khuất phục kẻ thù.

- Hừm sao huynh và nãi nãi ta nói chuyện khác nhau thế. Nãi nãi ta chỉ luôn biết sát phạt kẻ thù một cách mạnh mẽ và trực diện nhất thôi.

Vừa nói chuyện vừa lấy thêm một chiếc bánh, Triệu Đạt không để ý Nguyệt lão đang trợn mắt nhìn hắn. Nguyên Hạo cũng chỉ cười nhạt rồi tiếp tục quan sát buổi tiệc diễn ra. Phía bàn trên, Lâm Viễn đáng người nghiêm trang, thần thái tự tin nhìn khắp mọi người mở lời tuyên bố:

- Hôm nay được mọi người nể mặt đến dự buổi tiệc rượu nho nhỏ này, Lâm Viễn ta hết sức vui mừng cảm tạ. Lý do chính lần này ta mời tất cả các vị đến đây là vì nhân dịp làm lễ tẩy trần cho con trai trưởng của ta là Lâm Vũ. Sau bao nhiêu năm bái học tông môn tu tiên, thành tựu không nhỏ. Hôm nay cơ duyên may mắn, Vũ nhi cùng các đồng môn ghé về Lâm gia thăm lại vị cha già này. Bọn họ đều là những tiên nhân phép thuật cao cường, đẳng vân giá vũ. Xin quý vị nâng ly để chào mừng họ.

Lâm Viễn vừa dứt lời thì hàng loạt người đứng dậy lên tiếng chúc tụng vuốt đuôi. Bọn họ đều có chung suy nghĩ cầu cạnh vào Lâm gia sau này. Biết làm sao được, gia tộc người ta có con trai là tiên nhân cơ mà. Ngồi ngay sát bàn của Lâm Viễn, khuôn mặt của hai người lãnh đạo hai thế lực lớn khác ở Thạch thành là Bành Hinh và Quách Toàn đều tỏ ra khó chịu. Lão già này cáo mượn oai hùm, nói tổ chức tiệc tẩy trần gì chỉ là che mắt thiên hạ, sự thật chính là muốn mượn cơ hội này để chèn ép chúng ta. Lửa giận bốc lên, Bành Hinh liền liếc mắt sang tên hộ vệ đứng kế bên rồi nháy mắt nhẹ. Gã hộ vệ nhận tín hiệu mệnh lệnh liền bước ra chấp tay nói lớn:

- Tại hạ là Cao Diễn, hộ vệ của Bành lão gia chủ. Tập luyện võ nghệ từ nhỏ, tạo nghệ không thấp. Xưa nay nghe đồn tiên nhân lợi hại hơn người phàm rất nhiều nhưng chưa được chứng kiến. Nay cơ duyên xảo hợp, tại hạ mạo muội xin phép được thử sức của mình cùng với lệnh công tử đây. Không biết ý Lâm Vũ công tử như thế nào?

- Đúng vậy, Cao hộ vệ là thủ hạ số một của ta. Hắn rất thích giao lưu võ học với những người trẻ tuổi khác. Ta hi vọng Lâm công tử có thể thi triển bản lĩnh của mình ra cho ta và mọi người ở đây có thể nhìn nhận.

Bành Hinh cũng đứng dậy lên tiếng khích tướng. Trong mắt lão, tiên nhân thì có gì ghê gớm chứ. Tên hộ vệ này của lão ngay cả dã thú như hổ, gấu đều có thể diệt sát dễ dàng. Lần này chỉ cần Cao Diễn đánh bại tên đại công tử này thì khí thế của Lâm gia sẽ bị tan vỡ ngay. Có điều tính toán của lão ta đã quá sai lầm rồi, Lâm Viễn sau khi nghe xong lời khiêu chiến thì khuôn mặt tiếu ý nhìn Cao Diễn rồi quay sang con trai của mình cười nói:

- Vũ nhi, Cao hộ vệ muốn thử sức với con. Con có chấp nhận khiêu chiến không?

Lâm Vũ lúc này vẫn đang vui vẻ trò chuyện với huynh đệ đồng môn. Hắn căn bản không hề xem đám người ồn ào phía dưới ra gì. Nghe cha mình gọi đến, hắn mới lười nhác liếc mắt nhìn sang Cao Diễn rồi khinh bỉ nói:

- Một con bọ hôi mà cũng muốn Lâm Vũ ta ra tay sao? Dương Tử, đệ giải quyết hắn đi.

- Vâng, Vũ ca. Cứ để cho đệ dọn dẹp lũ không biết trời cao đất dày này.

Một tên thiếu niên tầm hai mươi tuổi đứng dậy khỏi bàn bước ra. Ở phía xa, Nguyên Hạo nhìn ra tên này tu vi chỉ ở Ngưng Khí tầng bốn. Trong đám người Lâm Vũ, trừ hắn ra còn hai người nữa có tu vi Ngưng Khí hậu kỳ ra, còn lại đều là Ngưng Khí trung kỳ. Xem ra tông môn này không mạnh mẽ như Phong Linh tông hay Hòa Địa Môn, thực lực đệ tử nhìn chung có phần thấp hơn. Do không có chỗ trống để giao thủ nên bọn người hầu liền dọn dẹp một góc vườn cây thành bãi đất trống. Sau khi tràng đấu được dựng lên, Cao Diễn liền phi thân nhảy lên dừ tợn chỉ về phía Dương Tử hét lớn:

- Mau lên đây, để ta được mở mang tầm mắt xem tiên nhân có gì lợi hại.

- Hắc hắc ngươi sẽ được sáng mắt ra thôi, tên phàm nhân ngu ngốc.

Nhẹ nhàng lướt thẳng lên tràng đấu, tên mập Dương Tử dáng vẻ đầy coi thường nhìn đối thủ. Điện tiết trước thái độ của tên tiên nhân kia, Cao Diễn liền lao đến tung một cú đá song phi đẹp mắt nhắm vào đầu đối thủ. Trước đòn đánh phủ đầu cực nhanh của tên hộ vệ Bành gia, Dương Tử chỉ nhếch mép cười nhạt rồi nhẹ nhàng giơ một tay ra gạt một cái khiến cú đá của đối phương bị văng trở về.

- Khá lắm, đón đỡ tuyệt kỹ liên hoàn của ta đây.

Không hổ là cao thủ võ công, tên Cao Diễn vừa bị đánh bật ra liền dùng cả hai tay liên tục đánh vào những chỗ hiểm yếu trên cơ thể to béo của kẻ địch. Thế nhưng dù hắn ra tay nhanh và chuẩn xác thế nào thì gã Dương Tử vẫn phá giải hết sức đơn giản, không có chút khó khăn gì cả.

- Khốn kiếp

Rút một cây đoản đao mỏng từ trong tay áo ra, ánh mắt của Cao Diễn long lên. Hắn đã dùng đến sát chiêu sở trường của mình. Dù phải chịu tiếng xấu sử dụng vũ khí đánh lén hắn cũng phải thắng trận ti thí này. Quyết tâm cao độ, hắn liền nhanh như xé gió chém thẳng thanh thủ vào ngay ngực đối thủ.

- Tốc độ vẫn còn chậm lắm, chơi đùa với ngươi đủ rồi. Bây giờ thì chết đi đồ sâu bọ.

Dương Tử cười khẩy rồi vận linh lực bùng lên khiến cử động của Cao Diễn bị ngăn trở dừng lại. Ngay lập tức, hắn liền tung một chưởng vào người tên hộ vệ khiến gã văng khỏi tràng đấu học máu vong mạng tại chỗ.

- Quá yếu ớt rồi haha.

Cười lớn tiếng ngao nghể đắc ý, tên mập ung dung trở về bàn của mình rồi tiếp tục uống rượu trò chuyện với huynh đệ. Toàn thân hắn không có một giọt mồ hôi nào giống như chỉ vừa bước ra hóng gió chơi rồi trở về vậy. Phía bàn kế bên, Lâm Viễn cười đến không ngậm mồm lại được. Trong khi đó, sắc mặt của Bành Hinh thì tái nhợt lại. Cuộc so đấu đơn giản của cả hai nhà không ngờ lại kết thúc đơn giản như thế.

- Thua... Thua thật rồi.

Bành lão gia chủ giờ mới cảm nhận được sự đáng sợ của tiên nhân. Tên thủ hạ Cao Diễn vừa bị giết chết của lão là cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh. Cho dù

bình thường dùng cả trăm người truy sát cũng không làm gì được gã. Vậy mà trước tên tiên nhân mập mạp kia lại không thể chạm được cả vào vạt áo của hắn nữa. Hơn thế nữa có vẻ tên kia căn bản không phải chiến đấu gì hết mà chỉ là đùa giỡn dạo chơi thôi. Thế này thì còn tranh giành gì nổi nữa chứ, tiên phạm hóa ra thật sự chênh lệch lớn như vậy sao?

- Haha thật là ngại quá, vì ra tay hơi quá trớn nên vị tiên nhân này đã lỡ tay làm chết mất tên hộ vệ của Bành gia chủ đây. Không biết bây giờ còn có vị cao thủ nào muốn thử sức với các vị tiên nhân đây nữa không?

Lâm Viễn đứng dậy hỏi lớn thị uy. Lão ta xem chừng mản ra tay chấn nhiếp vừa rồi của tên sư đệ tiên nhân của nhi tử mình có hiệu quả hết sức mạnh mẽ. Tất cả khách mời đến từ toàn Thạch thành đều im thinh thít, thậm chí có người còn sợ hãi cúi mặt không dám nhìn lên nữa. Đúng lúc này, tên con trai thứ hai Lâm Vĩnh của gã đột nhiên đứng dậy chỉ về phía bàn của Nguyên Hạo nói với giọng đầy khiêu khích:

- Tên hạ nhân đệ tiện kia, ngươi từng làm bẽ mặt bốn công tử. Bây giờ ngươi có giỏi thì bước ra so tài với Lâm gia của ta không?

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Nguyên Hạo ra tay

Lâm Vĩnh vừa lên tiếng nhất thời toàn trường đều tập trung ánh mắt quan sát về bàn tiệc của Thái gia. Hai tay run run, Nhã Lệ nhìn Nguyên Hạo rồi nói khẽ:

- Nguyên Hạo ca ca, tên Lâm Vĩnh đó muốn trả thù riêng, huynh đừng đáp ứng hắn.

Mỉm cười ảm áp xoa xoa đầu cô nhóc, Nguyên Hạo ôn nhu trả lời:

- Nhã nhi đừng lo, loại cáo mượn oai hùm, thùng rỗng kêu to này chả có tài cán gì đâu. Để huynh cho hắn một bài học nhớ đời.

Dứt lời, ánh mắt hắn liền thay đổi thành tư thái trào phúng nhìn tên thiếu niên đang đồng dạng ở phía bàn cao nhất rồi nhếch mép lên nói:

- Ngươi cũng có tư cách đại diện cho Lâm gia sao? Tốt, giờ ta khiêu chiến với Lâm Vĩnh ngươi đấy. Ngươi to tiếng hùng hổ như thế chắc bản lĩnh không rồi, vậy hai chúng ta cùng chiến một trận xem ai hơn ai nào?

Vừa cất lời, Nguyên Hạo liền nhanh miệng xoay chuyển tình huống thành mình khiêu chiến đối thủ khiến cho Lâm Vĩnh giật mình bất ngờ, miệng lắp bắp không biết ứng đối như thế nào:

- Ngươi... Ta...

- Ngươi ngươi, ta ta cái gì. Nam nhi đại trượng phu mà ăn nói bẽn lẽn như phụ nữ thế. Ta xem chừng ngươi không đủ dũng khí để bước lên đài đấu nữa chứ nói gì chiến đấu với ta cơ chứ. Thật là hài hước, nhị công tử Lâm gia hóa ra chỉ là một tên to mồm, dựa hơi phụ thân và huynh trưởng của mình. Bản thân thì lại chẳng có một chút tài cán gì, vậy mà còn dám đứng lên hùng hổ, tỏ ra mình ghê gớm. Ta khinh, tốt nhất ngươi nên mau ra đánh với lão tử một trận, còn không thì trốn vào khuê phòng mà khóc lóc ướt át đi haha.

- Phụt

Lâm Vĩnh toàn thân run rẩy, khuôn mặt tái nhợt phun ra một búng máu. Gã không ngờ mình vừa mới đứng ra định lời tên kia xuống nước, không ngờ chính mình lại bị đối phương đim chết đuối mà không phản kháng được câu nào. Nhất thời nhiều quan khách nhìn cười được đều cười rộ lên khiến cho sắc mặt của những người Lâm gia tỏ ra hết sức khó coi. Triệu Đạt, Nhã Lệ và Thái Hoàng đều giơ ngón tay cái lên với Nguyên Hạo, bọn họ thật sự phục tên thiếu niên này sát đất. Riêng Nguyệt lão thì nhìn tên nhóc Lâm Vĩnh một cách thương hại rồi lắc đầu cảm thán. Chỉ mới tiếp xúc với tên đệ tử không lâu nhưng bà đã nhận ra khả năng đầu óc và miệng lưỡi của hắn tuyệt đối là cao thủ vạn người có một. Đấu võ mồm với hắn thì chẳng khác nào chịu ngược đãi, thật là không tự lượng sức mà.

- Hừ

Thấy đứa em mình bị kẻ khác đem ra làm trò cười, Lâm Vũ tỏ ra không vui. Hắn liếc nhìn tên Dương Tử một cái như ra hiệu rồi tiếp tục im lặng uống rượu. Hiểu được mệnh lệnh của hắn, tên mập liền lập tức đứng dậy, nhìn về phía tên thiếu niên ngồi ở bàn phía xa quát lớn:

- Thăng nhãi kia, mày dám khi nhục đệ đệ của sư huynh tao. Bây giờ Dương Tử tao thách đấu với mày, mày có dám tiếp chiến không?

"Khó chịu rồi sao, hắc hắc. Con cá lớn, từ từ ngươi cũng sẽ mắc câu của lão tử thôi"

Cười lạnh trong lòng nhưng ngoài mặt Nguyên Hạo vẫn tỏ ra thờ ơ lãnh đạm không chú ý đến khiến tên mập điên tiết lên. Lần này, hắn dùng sức lực gầm

lên khiến những bàn tiệc ở gần bị thổi tung cả lên:

- Tao nói mày đó thằng kia, mày đừng có giả điếc như thế.

Bây giờ Nguyên Hạo mới liếc mắt sang nhìn sang Dương Tứ rồi nhàn nhạt nói:

- Ngươi là cái thá gì mà ta phải trả lời chứ? Ta đang nói chuyện với Lâm gia nhị công tử, con ngươi là ai chứ? Ngươi chỉ là một tên được mời dự tiệc kẻ thời, đã ăn chực thì đừng có lớn lối như thế, kéo ngươi ta lại tưởng ngươi là chủ nhà nữa đấy hắc hắc.

- Khốn kiếp, ta sẽ băm ngươi ra thành cám cho chó ăn.

Dương Tứ điên tiết lên định lao đến ăn thua đủ với gã thiếu niên xác xơ kia, đúng lúc này thì Lâm Vũ bỗng nhiên đứng dậy lên tiếng:

- Vị huynh đệ đây tài ăn nói rất sắc sảo, thằng em của ta ngu muội không thể so đầu với ngươi. Ta đại diện cho Lâm gia, cho phép Dương Tứ sư đệ ta khiêu chiến với ngươi. Chúng ta lấy tài sản của Thái gia ra để đặt cược được không? Không phải này giờ ngươi rất tự tin vào bản thân sao?

Vừa nghe khiêu chiến, Thái Hoàng thiếu điều ngất xỉu tại đương trường. Thế nào các ngươi cãi nhau lại lôi cả Thái gia của ta vào cuộc thế này. Giả bộ trầm ngâm suy nghĩ một lúc, Nguyên Hạo tỏ ra khó xử nói:

- Ta xem ra vị sư đệ của ngươi võ công rất cao nha, ta tuy võ công cao cường, ngọc thụ lâm phong nhưng cũng không chắc có thể thắng được. Thôi như vậy, nếu ngươi đồng ý lấy một phần mười gia sản của Lâm gia ra làm vật đặt cược thì ta sẽ suy nghĩ lại.

- Được, ta đồng ý. Dương Tứ, đệ cứ thoải mái ra tay, hãy cho hần một trận nhớ đời nhé.

Lâm Vũ không cần suy nghĩ liền đáp ứng. Này giờ, gã đã dùng thần thức kiểm tra tên thiếu niên này nhưng không hề thấy linh lực nào phát ra cả. Ngay cả Văn trưởng lão cũng tỏ ra khá bình thản không có phản ứng gì cả. Một tên phạm nhân như thế thì có thể làm được gì cơ chứ, đúng là chán sống rồi mà.

- Tiểu tử, mau lên đây để tao dạy cho mày biết cái gì là châu chấu đá xe, không tự lượng sức mà dám vuốt râu hùm.

Nhảy một cái liền xuất hiện ngay trên tràng đấu, Dương Tứ tỏ ra đầy hung hãn quát tháo đối thủ. Thế nhưng, Nguyên Hạo lại không gấp gáp, hần từ tốn từng bước nhẹ nhàng đi lên tràng đấu. Tồn mấy phút sau, hần mới vào được vị trí đối chiến với đối phương. Nghiến răng ken két, mặt chỉ thẳng vào đối thủ nói:

- Nể tình ngươi non người trẻ dạ, ta chấp ngươi ba chiêu. Sau đó thì ta mới ra tay, hắc hắc, lúc đó đừng trách ta độc ác.

- Vậy à, cảm ơn nhé.

Nguyên Hạo vừa nghe đối phương đòi chấp mình ra chiêu thì cười hết sức ngọt ngào rồi như một mũi tên bắn lao thẳng về phía đối thủ.

- Ngươi hiểm, sư đệ cẩn thận.

Cảm giác không ổn, Lâm Vũ liền la lên nhưng mọi chuyện đã muộn. Quá khinh thường đối thủ nên tên Dương Tứ hầu như không hề có phòng bị gì cả. Khi thấy đối phương đột nhiên tăng tốc lên thì hần mới giật mình tính phản ứng lại. Có điều lúc này thanh phi kiếm nhân phẩm trung phẩm mà của Nguyên Hạo đã nhanh như chớp cấp thẳng vào người hần. Tên mặt chỉ kịp kêu lên một tiếng không cam tâm rồi tắt thở vong mạng. Tất cả mọi người đều bàng hoàng trước những gì diễn ra trước mặt họ, giống như là một giấc mơ vậy. Mới trước đó không lâu, cao thủ khét tiếng của Bành gia đã bị gã tiên nhân mặt này liệt xác dễ dàng thì giờ đây tên tiên nhân đó lại bị một thiếu niên dễ dàng giết chết. Đây chẳng phải nói tên thiếu niên này còn đáng sợ hơn thân tiên sao?

- Thắng thật rồi, gia gia. Nguyên Hạo ca ca thắng rồi.

Nhã Lệ vui mừng nhảy cẫng lên, này giờ cô bé hết sức lo lắng và hồi hộp. Bên cạnh, Thái Hoàng bất ngờ đến nỗi miệng không ngậm lại được, lão không ngờ tưởng chừng như gia tộc mình phải tiêu tan thì giờ kết quả lại ngoài sự tưởng tượng của mình đến vậy. Mãi đến mười phút sau, lão mới từ từ tỉnh dậy, nước mắt chảy ướt cả khuôn mặt già nua của mình.

- Đúng rồi, thắng rồi. Thái gia không sao, tạ ơn trời đất.

Ngay cả Bành Hinh và Quách Toàn cũng tỏ ra bất ngờ trước kết quả của trận đấu. Có điều nhìn thấy Lâm Viễn sắc mặt xanh mét, còn làm rơi cả ly rượu đang cầm trong tay thì cả hai vô cùng há hê. Bọn ta cho ngươi lấy uy này, cho ngươi lấy tiên nhân ra hiếp người này. Giờ thì tốt rồi, cả tiên nhân cũng vong mạng thì xem ngươi còn vênh vào thế nào nữa.

- Hần...hần ản giấu tu vi...Tại sao ta lại không nhận ra cơ chứ?

Lâm Vũ hai tay xiết chặt, trong lòng vô cùng khó chịu. Hần không hề cảm thấy thương tiếc gì cho tên sư đệ đã chết của mình mà chỉ cảm thấy danh dự của mình bị xúc phạm. Vừa rồi chính hần đứng ra chấp nhận khiêu chiến cho tên Dương Tứ, còn mệnh mạng yêu cầu dạy dỗ đối phương thế mà chưa gì đã thất bại. Hần cảm thấy như tự mình tát mặt chính mình vậy. Chín huynh đệ tỷ muội ngồi cùng bàn với hần cũng đứng bật dậy, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn tên thiếu niên đã hạ sát đồng môn của mình. Có điều Nguyên Hạo không quan tâm, hần đứng đĩnh đi về bàn tiệc của mình.

- Thật là lão xược, hăm hại người của Thanh Yên Môn chúng ta mà còn thái độ khinh người như thế. Huynh đệ cùng xông lên trả thù cho Lão Dương nào.

Một tên đệ tử Thanh Yên Môn nhìn không được hô lên khiến cho những người còn lại đồng loạt lấy pháp khí ra. Tất cả bọn họ đều sẵn sàng lao đến xé xác tên thiếu niên kia ra làm trăm mảnh. Trước khí thế của đám người kia, Nguyên Hạo lại tỏ ra khá bình tĩnh, lại còn cười cợt châm chọc nói:

- Ta tưởng bọn người tự cho mình là tiên nhân có gì hay ho, hóa ra cũng chỉ biết lấy đông hiếp yếu mà thôi. Đến đi, ca đây chấp hết.

- Đủ rồi.

Đập mạnh tay một cái khiến cái bàn tiệc tan nát thành nhiều mảnh, Lâm Vũ lúc này mới đẩy bá khí đứng dậy. Thấy hắn lên tiếng, những huynh đệ đồng môn liền lập tức ngừng lại. Rõ ràng ở đây, trừ đại trưởng lão Thanh Yên Môn ra, hắn chính là người có tiếng nói chủ đạo nhất. Nhìn tên thiếu niên khiến mình phải ra mặt, Lâm Vũ tỏ ra ngao ngễ nói:

- Không tệ, ta bắt đầu cảm thấy hứng thú với ngươi rồi đó tiểu tử.

- Vậy sao? Thế nhưng ta lại thấy ngươi rất nhàm chán. Một tên tự cho mình là tài giỏi, thật ra chỉ là con ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Nguyên Hạo ngáp dài đáp, hắn tỏ ra vô cùng xem nhẹ đối phương. Điều này khiến cho Lâm Vũ cảm thấy lửa giận lên vao, khó kiềm chế nổi.

- Miệng mồm giỏi không có ích gì đâu. Bây giờ đích thân ta sẽ thách đấu với ngươi, nếu thắng được ta thì toàn bộ gia sản Lâm gia sẽ là của ngươi. Thế nào, có dám nhận lời không?

- Hắc hắc ta có gì mà không dám chứ.

Nguyên Hạo sáng khoái đáp. Tên này ở trong tông môn chắc coi trời bằng vung, nên cứ ảo tưởng mình là số một. Lần này để ca ca cho ngươi biết tay, núi cao còn có núi cao hơn. Thấy đối phương không hề e ngại mình, Lâm Vũ ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Haha tốt lắm. Lâu lắm rồi mới có kẻ dám khiêu chiến Lâm Vũ ta. Dù có chết thì ngươi coi như cũng vinh dự rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Đả bại Lâm Vũ

- Ủi, ta sợ quá. Tốt nhất ngươi nên ít thôi da trâu lại đi, đến khi bại dưới tay ta thì danh dự của ngươi chẳng những mất hết mà cả tài sản gia tộc Lâm gia cũng rơi vào túi của lão tử thì đừng có hối hận nhé.

- Tiểu tử thôi, chỉ giỏi mồm mép. Có giỏi thì mau lên đài quyết chiến cùng ta.

Đôi mắt long lên vô cùng đáng sợ, Lâm Vũ phóng người một cái đã xuất hiện trên tràng đấu. Từ lúc gia nhập Thanh Yên Môn đến giờ hắn chưa từng bị ai bốn cọt như thế. Nếu như không lột da rút gân tên thiếu niên này thì danh tiếng của hắn sẽ không còn gì nữa. Lão giả đại trưởng lão ngồi kế hắn cũng dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Nguyên Hạo.

"Thiếu niên này không đơn giản, ngay cả ta cũng không phát hiện ra tu vi của hắn. Với tuổi tác trẻ như vậy, tên này thực lực không thể nào đạt đến Trúc Cơ kỳ được. Không lẽ hắn có được bí thuật che giấu cực kỳ lợi hại."

Nghĩ như vậy, đôi mắt lão sáng rực lên. Nếu tên này đã có bí pháp như thế thì rất có thể còn cất giấu nhiều thứ quý giá hơn nữa. Đã thế thì lão nhất định không thể để thiếu niên này sống sót rời khỏi đây. Tính toán xong, Vân trưởng lão liền dồn linh lực vào tay, chuẩn bị ám toán đối phương. Đúng lúc này bỗng nhiên có một tiếng nói kèm theo uy áp đè xuống khiến lão không thể nào cử động thân thể được.

- Tốt nhất ngươi nên ngồi yên đi, nếu không toàn bộ người Thanh Yên Môn có mặt tại đây sẽ chết không toàn thây, liệu hồn đó.

Ngay lập tức toàn thân lão run rẩy dữ dội, mồ hôi tuôn ra như tắm. Trời ạ, tên tiểu tử kia có bí thuật như thế chắc chắn phải có cao nhân phía sau hỗ trợ. Tại sao ta lại ngờ nghệch như vậy? Lại còn dám có ý định giết hắn cướp bảo nữa chứ. Ta đúng là già quá đến mức cảm mất rồi, cầu cho lão sư phụ của tên đó buông tha cho mình. Bỏ qua lão già đang hốt hoảng sợ hãi ở bàn tiệc, bên phía tràng đấu Nguyên Hạo cũng đã bước lên đối diện với đối thủ của mình.

- Hừ, ta sẽ cho ngươi một cái chết thật là nhanh chóng. Hãy tự hào vì mình đã bại dưới tay Lâm Vũ này.

Rút ra một cây thương dài, Lâm Vũ bắt đầu niệm pháp quyết. Từng làn hơi nước mờ ảo bắt đầu xuất hiện rồi từ từ tràn ngập khắp sàn đấu. Chẳng mấy

chốc toàn bộ xung quanh gã và Nguyên Hạo đều trở nên mờ ảo trắng xóa. Người xem rối rít cả lên, không ai có thể thấy rõ được bóng dáng hai người trên tràng đấu nữa. Cười gằn một tiếng ác độc, gã bắt đầu từng bước quý dị bước đến.

- Mê Thủy Thuật kết hợp với Nhuyễn Sóng Huyền Thương chính là tuyệt chiêu sở trường của ta. Đáng lẽ ta định biểu diễn chiêu này ở đại hội tông môn nhưng bây giờ sẽ dành tặng cho ngươi thưởng thức trước hắc hắc.

Đứng trong sương mù, Nguyên Hạo cảm thấy bản thân không thể quan sát gì được trong hoàn cảnh này cả. Ngay cả thần thức cũng bị hạn chế khá nhiều, tuy vậy do hắn rèn luyện linh hồn lực rất nhiều nên khi đối phương tiến sát trong vòng vài thước hắn liền có thể cảm nhận được ngay. Nhanh chóng rút ra cây roi mà Hứa Minh từng dùng, Nguyên Hạo liền nhắm mắt lại, tập trung tinh thần cảm nhận mọi chuyển động xung quanh mình.

"Vụt"

Một tiếng gió rít rạo đến, Nguyên Hạo liền vùng roi tạo ra từng đợt sóng uy lực ngăn cản đòn tấn công lại. Sau một chiêu đầu tiên không kết quả, Lâm Vũ tiếp tục huy động thanh trường thương không ngừng công kích đối thủ. Các chiêu thương pháp của gã uyển chuyển nhẹ nhàng như sóng vỗ vậy, từng đợt từng đợt liên miên bất tận khiến cho kẻ địch chỉ có thể lâm vào cảnh chống đỡ mà không thể phản công được. Mặc dù vậy, Nguyên Hạo vẫn tỏ ra bình tĩnh kiên trì phòng ngự. Tuy có vài lần đối phương đâm lệch qua cơ thể tạo ra nhiều vết thương ngoài da nhưng hắn vẫn không hề có một tí dao động gì cả. Hắn biết chỉ cần tinh thần mình có chút xiu lung lạc sẽ khiến đối phương tận dụng sơ hở ngay.

- Haha để ta xem ngươi còn chịu đựng được bao lâu nữa. Ở trong màn nước này ta chính là bá chủ, còn ngươi giống như người đi trong đêm đen thôi. Ngươi không thể xác định được ta ở đâu thì làm sao mà phản công cơ chứ.

Lâm Vũ cười lớn chế nhạo. Thế nhưng sự thật trong lòng gã cũng đang cảm giác khó chịu vô cùng. Tên thiếu niên này tu vi khi đối chiến thể hiện ra chỉ là Ngưng Khí tầng bảy, vậy mà trước tuyệt kỹ của mình lại có thể chống đỡ lâu như thế. Cứ đánh kiểu này không biết đến khi nào mới đánh bại đối thủ được đây.

- Ngươi không còn chiêu nào khác trừ trò múa may này sao? Dù cho có đánh thêm mấy trăm hiệp nữa cũng không hạ được ta đâu.

Vừa vùng roi ngăn cản, Nguyên Hạo liên tục la lớn châm chọc không ngừng. Không những thế hắn còn cố ý tỏ ra yếu thế dần dần để cho đối phương nghĩ mình sắp sức cùng lực kiệt. Nhìn thấy thế trận nghiêng hẳn về phía phe địch, Triệu Đạt ở phía dưới bàn tiệc cau mày quay sang hỏi Nguyệt lão.

- Nãi nãi, Nguyên Hạo ca ca có bị thua không? Tại sao huynh ấy không đánh trả lại vậy?

Xoa xoa đầu đứa cháu yêu, bà lão mỉm cười trả lời:

- Hắn đã kể với bà là bản thân mình không có sư môn nên vũ kỹ trong tay không có gì cả. Vì thế việc bị đối phương chiếm thượng phong là chuyện bình thường thôi. Cháu cứ yên tâm, nhìn hắn thế thảm như vậy chứ thật ra tên kia từ đầu đến giờ vẫn chưa tổn thương được hắn gì đâu.

Đúng thật như vậy, trận đánh càng kéo dài, Nguyên Hạo càng rơi vào thế hạ phong nhưng hắn thủy chung vẫn không hề bị trùng đòn nào nguy hiểm cả. Ngược lại phía đối phương đã tỏ ra có phần mệt mỏi khi phải sử dụng thương pháp tốc độ cao liên tục.

- Khốn kiếp, tại sao ngươi có thể duy trì linh lực trong thời gian dài như vậy hả?

- Haha ngươi mệt rồi sao? Vậy thì bỏ cây thương xuống, quý gối gọi ta tiếng gia gia thì ta sẽ thương xót mà tha chết cho.

Nguyên Hạo cười nhạo một phen. So đấu về linh lực thì căn bản tên kia không phải đối thủ của hắn rồi. Cảm giác không ổn, Lâm Vũ găm lên rút cây thương về.

- Được, nếu ngươi muốn chết như vậy thì đừng trách ta. Hãy xe sát chiêu Kinh Thủy của ta.

Hô lên hai chữ, phía trước đầu thương của gã hình thành một áp lực cực mạnh khiến không khí cũng vặn vẹo. Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Nguyên Hạo lóe lên rồi cũng nhanh chóng niệm pháp, sau đó dồn hết linh lực vào cánh tay phải của mình. Một đoàn hắc hỏa bỗng nhiên bùng lên trong lòng bàn tay của hắn, cuối cùng tạo thành một đầu lâu màu đen vô cùng ghê rợn. Đây chính là vũ kỹ mà Nguyệt lão đã truyền thụ riêng cho hắn, là một vũ kỹ nhân cấp thượng đẳng hàng thật giá thật. Vũ kỹ này chỉ làm bốn tầng, tầng đầu tiên sẽ tu luyện ra ba đầu lâu bằng hắc hỏa, tầng thứ hai sẽ là sáu, tầng thứ ba là chín, đến tầng thứ tư sẽ thêm một đầu lâu nữa và có thể kết hợp mười cái lại thành một tuyệt chiêu hủy diệt vô cùng đáng sợ. Có thể nói nếu tu luyện đến viên mãn tầng thứ tư thì đây sẽ là một đòn sát thủ chủ lực dành cho hắn. Hiện tại, Nguyên Hạo chỉ mới tu luyện ra được một đầu lâu mà thôi nhưng uy lực của nó ở cấp độ Ngưng Khí kỳ cũng đủ xài rồi.

- Thì ra ngươi là người của ma đạo. Hay lắm, lần này ta sẽ vì tu sĩ chính phái mà tiêu trừ đi tên ma đầu này.

Sau khi đã tích tụ áp lực đến tối đa, Lâm Vũ liền phóng thẳng đến đối thủ rồi đâm ra một thương uy lực vô cùng. Lần này quyết tâm phải khiến tên thiếu niên này tan xác dưới tuyệt chiêu mạnh nhất của mình. Phía đối diện, Nguyên Hạo cũng đã chuẩn bị xong, liền phóng ngay đầu lâu ra đối kháng với đòn tấn công của kẻ địch.

- Đến hay lắm, một chiêu kết thúc trận đấu đi haha.

Nguyên Hạo cười dài đầy khí thế xông đến. Ngay khi đầu lâu va chạm với đầu thương thì một tiếng nổ dữ dội vang lên khiến cát đá bị sỏi tung, mặt đất rung chuyển. Tràng thi đấu đã bị cày lên thành một đồng hồ ồn, ngay chính giữa là một cái hố to do uy lực của hai vũ kỹ va chạm với nhau tạo thành. Vài phút sau, khói bụi tan đi, để lộ ra hai hình ảnh hai người thuyết huyết đang đứng đối diện nhau. Toàn thân cả hai đều đầy những vết thương do dư

chấn của vụ nổ gây ra. Lúc này, ánh mắt của Lâm Vũ tỏ ra mờ mịt, hẳn không tin những gì đang diễn ra.

- Khốn kiếp, chuyện gì đang xảy ra vậy. Tại sao tuyệt chiêu của ta lại bị phá giải cơ chứ. Tại sao?

Hắn gào rú lên như một con thú bị tổn thương. Có điều tên này không biết rằng vũ kỹ của hắn chỉ là loại tốt nhất trong nhân cấp hạ phẩm mà thôi, còn phía đối phương lại là vũ kỹ nhân phẩm cao cấp hàng xịn đẳng hoàn. Phía đối diện, Nguyên Hạo đưa tay chùi vết máu ở miệng rồi bất ngờ tăng tốc lao thẳng vào tên thanh niên còn đang bàng hoàng đứng đó.

- Đừng tự cho mình là nhất. Bây giờ ca ca sẽ trả lại hết cho ngươi những gì ngươi đã chèn ép ta từ nãy đến giờ. Này thì trang bức hồ báo, ta đánh cho ngươi một trận nhớ đời haha.

Liên tục vung ra các đòn roi dũng mãnh khiến Lâm Vũ chỉ biết yếu ớt chống đỡ. Nguyên Hạo đang tái hiện lại tràng cảnh lúc đầu của trận đấu, chỉ có điều người đang chịu ngược đãi đang đổi vai cho đối thủ của hắn. Tuy nhiên, Lâm Vũ vốn không có được nguồn linh lực dồi dào như tên thiếu niên quái thai kia nên chỉ sau năm phút kháng cự cây thương của hắn đã bị đánh văng ra. Tiếp theo là một loạt những đòn roi như mưa trút xuống người hắn, một cảnh tượng hành hạ vô cùng ác liệt. Nhiều người đứng ngoài nhìn đều tròn tròn mắt, miệng há to hết cỡ. Họ không ngờ tên thanh niên thiên tài của Lâm gia vừa rồi còn hung hăng hồ báo múa thương như làm xiếc, thế mà bây giờ lại bị đánh nằm một đồng như con chó chết trôi như thế.

Nhìn thấy đối phương bị đánh đến thừa sống thiếu chết, Nguyên Hạo mới ngừng tay lại rồi tiêu soái quay lưng đi chỗ ngồi trước sự hoan hô vang dội của mọi người. Đúng ngay lúc này, bàn tay không lồ từ đâu xuất hiện nhanh như tia chớp từ phía sau giáng xuống đầu hắn. Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhã Lệ hốt hoảng la lớn lên:

- Nguyên Hạo ca ca cẩn thận, có kẻ đánh lên.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Thế lực thần bí

"Bành"

Nguyên Hạo cứ tưởng mình đã tiêu tùng rồi, không ngờ khi nguy cấp nhất thì Nguyệt lão đã thuận di xuất hiện kịp lúc để đỡ đòn cho hắn.

- Sư phụ.

- Mau lập tức lui ra, hãy bảo vệ cho Đạt nhi và Nhã nhi. Chuyện ở đây cứ giao lại cho ta xử lí.

Nguyệt lão sắc mặt hết sức nghiêm trọng quát lớn khiến Nguyên Hạo giật mình. Đoán biết tình thế không ổn, hắn vội gật đầu rồi chạy ngay đến chỗ bàn tiệc của Thái gia.

- Khả khả, phản ứng nhanh thật. Xem ra mụ đã sớm phát hiện ra sự hiện diện của ta rồi phải không?

Lúc này hiện ra trước mắt tất cả mọi người là một tên trung niên nam tử lạ mặt đang lơ lửng giữa không trung. Điều kinh dị nhất là một cánh tay của gã không phải tay người mà là cánh tay của quái vật. Đó là một cánh tay lực lưỡng, màu tím đậm, đầy các gai nhọn, ngón tay thì cực dài y hệt như móng vuốt của một loài yêu thú nào đó.

- Hừ, làm sao ta quên được khí tức của bọn yêu nghiệt các ngươi. Không ngờ sau trận chiến kinh thiên đó, tàn dư của chúng mày vẫn còn tồn tại cho đến giờ. Đã vậy thì lần này ta tiện thể sẽ diệt trừ hiểm họa cho linh giới này luôn.

Lấy ra một cây quyền trượng, Nguyệt lão liền chỉ về phía tên quái nhân hô lớn.

- Hắc hỏa điều, thôn phệ hắn cho ta.

Từ trong hư không, một ngọn lửa đen bùng lên dữ dội rồi hóa thành một con chim khổng lồ. Nó đang rộng hai cánh của mình như có sự sống rồi tăng tốc lao thẳng về phía kẻ địch. Trước đòn tấn công của Nguyệt lão, tên quái nhân tỏ ra không hề e ngại, lại còn cười cợt nói:

- Hắc hắc, chưa gì đã ra tay độc ác rồi. Có điều hôm nay ta không có hứng thú để chơi với ngươi.

Dứt lời hắn phóng từ trong túi trữ vật ra hàng loạt quả trứng về phía đám đông người phía dưới. Những quả trứng này vừa rớt xuống liền nở ra những con ong to như bàn tay, có đuôi màu đỏ như máu. Chúng ngay lập tức lao đến tấn công những người dự tiệc ngay gần đó.

- Huyết Xích Trùng, yêu thú cấp ba, thật là bi ối. Không ngờ tên khốn này đã có chuẩn bị.

An toàn của Trịnh Đạt là quan trọng nhất nên Nguyệt lão đành từ bỏ tấn công kẻ địch mà lập tức bay xuống bảo hộ cho đứa cháu và mọi người Thái gia. Cảnh tượng toàn Lâm phủ lúc này vô cùng hỗn loạn, cả đàn Huyết Xích Trùng đang tàn sát bừa bãi những người tham dự buổi tiệc. Sau khi giết chết nạn nhân, bọn côn trùng này liền đẻ trứng vào trong cơ thể họ rồi bay đi.

- Tất cả hãy ở trong vòng bảo hộ này không được ra khỏi nửa bước. Ta phải tiêu diệt hết đám yêu thú kinh tởm này, chỉ cần một con sống sót lọt ra thì cả Thạch thành này sẽ thành thức ăn cho bọn chúng. Đặc biệt là bọn này sinh sản vô cùng nhanh, phải tiêu hủy hết chủ thể mà bọn chúng có thể đẻ trứng vào được thì mới có thể diệt trừ tận gốc.

Tạo ra một vòng phòng hộ trảo bao lấy người phe mình xong, Nguyệt Lão liền lật tức vung tay biến ra một bức tường lửa khổng lồ vây lấy Lâm phủ. Mục tiêu của bà chính là không để cho bất kỳ con yêu trùng nào có cơ hội lọt lưới trốn thoát và trở thành hiểm họa sau này. Sau đó, Nguyệt lão tiếp tục niệm pháp sinh ra thêm hai con hắc hỏa điều nữa rồi huy động chúng không ngừng thiêu đốt bọn Huyết Xích Trùng. Sau nửa canh giờ, bà cũng giải quyết hết toàn bộ bọn chúng và đất đám người của Nguyên Hạo rời khỏi. Trở về phủ đệ của Thái gia, mọi người mới lấy lại bình tĩnh ngồi xuống hỏi chuyện Nguyệt lão.

- Bọn Huyết Xích Trùng đó đáng sợ lắm hay sao mà khi thấy chúng người lại vô cùng khản trương vậy sư phụ? Còn tên nửa người nửa quái vật đánh lên con là ai vậy?

Nguyên Hạo là người mở lời đầu tiên. Hắn không hiểu mình có điểm gì thu hút mà lại khiến một gã quái vật lại muốn tấn công mình như vậy.

- Hừm, Huyết Xích Trùng đó tuy chỉ là yêu thú cấp ba nhưng khả năng sinh sản lại vô cùng đáng sợ. Gặp phải một đoàn vài trăm con thôi thì ta cũng phải chạy thật nhanh để tránh chúng đấy. Loài này từ lâu đã không còn tồn tại nữa, không ngờ bọn khốn kia vẫn còn giữ lại thứ vũ khí kinh tởm này.

Thở dài một hơi, Nguyệt lão liền vung tay tạo ra một màn cách âm căn phòng lại. Lúc này, bà mới yên tâm nhìn lướt qua Trịnh Đạt, Nguyên Hạo và Nhã Lệ rồi cất giọng có chút tang thương kể lại:

- Nhắc đến tên đánh lên Hạo nhi ở Lâm phủ là cả một câu chuyện dài và xa xưa. Chắc các người đã nghe ta nhắc về sự kiện kinh thiên lúc đang đối đầu với tên quái nhân rồi phải không? Chuyện đó xảy ra đã một ngàn năm trước rồi, những cường giả tham dự vào cuộc chiến đó hầu hết đã ngã xuống. Sư phụ của ta ngày ấy cũng vì lời kêu gọi của thủ lĩnh phía tà phái là Âm Dạ vương mà đầu nhập vào. Cuối cùng người đã hi sinh anh dũng như bao vị đại năng khác để mở ra chiến thắng quyết định cho toàn bộ đông đại lục. Ta lúc đó chỉ là một Trúc Cơ kỳ nhỏ nhoi mà thôi, nhưng cũng được người mang theo bên cạnh trong suốt quá trình chiến đấu. Trước lúc lâm chung, người đã luôn dặn dò ta phải cố gắng xây dựng lại tông môn và phải luôn dè chừng bọn ác quỷ này quay trở lại. Không ngờ một ngàn năm sau, bè đảng của bọn chúng vẫn còn tồn tại.

Âm Dạ vương sao? Cái tên này khá xa lạ với Nhã Lệ và Trịnh Đạt nhưng với Nguyên Hạo thì hết sức quen thuộc. Hắn chính vì cái cảm ngộ tư chất của Âm Dạ Môn mà suýt nữa tiêu vong mất nên làm sao mà quên được. Xem ra sự kiện một ngàn năm trước thật sự vô cùng khốc liệt khiến phần lớn những cường giả bị tiêu diệt chung với kẻ thù rồi. Nhủu mày lại, Nguyên Hạo tiếp tục thắc mắc:

- Vậy cái thế lực kia đến tận cùng là những ai mà lại có thể làm rung động cả đông đại lục vậy sư phụ?

- Không phải chỉ có đông đại lục mới bị lôi vào cuộc chiến đó mà là toàn bộ đại lục Lạc Thần này. Chỉ là khi đó chiến trường được chia làm năm ở năm phiên đại lục khác nhau thôi, chúng ta gọi đó là cuộc chiến bảo vệ Lạc Thần. Con hỏi thế lực kia là ai sao? Chính mọi người khi đó cũng không rõ ràng xuất xứ của bọn chúng, chỉ biết rằng bọn này tu luyện một loại cấm thuật vô cùng đáng tởm. Như các con cũng thấy tên quái nhân kia, cánh tay của hắn không phải của nhân loại. Tất cả thành viên của thế lực này đều có khả năng biến hóa cơ thể của mình thành giống như quái vật vô cùng đáng sợ. Chúng ta đã từng mổ xác của bọn chúng ra để xem xét thì phát hiện bọn này không hề có trái tim như nhân loại hay yêu thú bình thường.

Nói đến đây, sắc mặt của Nguyệt lão hết sức ngưng trọng. Tất cả hồi ức kinh khủng của một ngàn năm trước đang ùa về và hiện ra hết sức chân thật trong đầu của bà. Cầm lấy tách trà uống một hơi để định thần, bà tiếp tục kể:

- Trái tim của bọn chúng được thay bằng một quả trứng màu đen khi chủ thể chết đi thì quả trứng cũng đã vỡ ra từ khi nào. Mọi người đều rất thắc mắc không biết bên trong quả trứng kia chứa đựng thứ gì nhưng do phải tập trung cho cuộc chiến nên về sau cũng không ai nhắc đến nữa. Cứ nghĩ lúc đó nhân loại đã diệt trừ hết hang ổ của bọn chúng rồi, và thậm chí suốt cả ngàn năm qua cũng không thấy tăm hơi gì của thế lực này cả. Không ngờ hôm nay ta lại gặp phải một tên quái vật của thế lực khủng bố kia, đây rõ ràng là một điềm báo chẳng lành.

- Nói như vậy, tên này xuất hiện là một bí ẩn vô cùng khó giải thích rồi. Tại sao bọn chúng lại im lặng suốt một ngàn năm qua, giờ lại có thể ngang nhiên hiện thân để lộ tung tích như thế? Tên vừa rồi chỉ là tàn dư còn sót lại hay phía sau chúng còn có những tên đầu não khác? Con đề ý lúc tên đó rời đi hắn còn dẫn theo cả đám người Thanh Yên Môn nữa. Chẳng lẽ tông môn kia có quan hệ gì với thế lực đó? Con cảm giác sự việc này không hề đơn giản, sư phụ người nên có sự chuẩn bị kỹ càng.

Nguyên Hạo thái độ nghiêm túc nhắc nhở Nguyệt lão. Sự kiện lần này có quá nhiều điểm đáng ngờ nhưng với tu vi của hắn muốn tham gia vào điều tra thì cũng lực bất tòng tâm, chỉ có thể ở phía sau hỗ trợ cho sư phụ của mình mà thôi. Thấy tên đệ tử mới thu nhận tỏ ra quan tâm mình, Nguyệt lão có chút cảm động gật đầu đáp:

- Con yên tâm, sau khi giải quyết bệnh tình của Đạt nhi xong chúng ta sẽ lập tức trở về tông môn để bàn bạc kế sách. Bây giờ thực lực của kẻ địch thế nào chúng ta cũng chưa nắm rõ, nên không nên khinh cử vọng động. Tốt nhất ngày mai chúng ta hãy nhanh chóng lên đường đến Vạn Dược Cốc kéo dài vài dặm.

- Vâng, chúng con rõ rồi sư phụ.

Quyết định như vậy, sáng sớm hôm sau Nguyệt lão đã mang đứa cháu và hai tên đệ tử như tia chớp bay khỏi Thạch thành. Trước khi đi, bà ta cũng không quên để lại vài phù lục và pháp khí đơn giản để Thái gia làm bùa hộ mạng khi nguy cấp và hứa hẹn sau khi Nhã Lệ về đến tông môn sẽ được chăm sóc chu đáo. Sau khi tu hành có kết quả thì bà sẽ cho phép về thăm nhà bất cứ khi nào cô bé muốn.

Cách Thạch thành về phía nam một trăm dặm, trong một hang động tối tăm có hai người đang trò chuyện với nhau. Một trong hai tên chính là quái nhân đã xuất hiện ở Lâm gia ngày hôm qua.

- Lần này ngươi thật là quá bất cẩn rồi, tại sao lại hiện thân để người khác thấy như vậy? Lại để cho mục già Nguyên Anh kỳ kia phát giác ra thân phận nữa chứ, nếu Quỷ tướng biết được chắc chắn chúng ta sẽ không toàn thây đâu.

Tên còn lại tỏ ra khó chịu trách cứ gã quái nhân, xem chừng bọn chúng rất ngại việc để người trong tiên đạo phát hiện ra mình. Thế nhưng tên quái nhân chỉ bĩu môi khinh thường đáp:

- Hừ, con mục già đó biết thì làm gì được chứ? Lần này kế hoạch của chúng ta chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng, không hề có tí kẻ hở nào. Nhịn nhục suốt một ngàn năm qua cuối cùng ngày đó cũng sắp đến rồi hắc hắc.

Tên còn lại chỉ biết lắc đầu ngao ngán, tên này lúc nào làm việc cũng như thế. Bỏ qua việc đó, hắn lại tiếp tục chất vấn tên kia.

- Thế nhưng tại sao ngươi lại tính tóm tên nhóc Ngưng Khí kỳ kia, chúng ta đâu thiếu "vật chủ"?

- Ta cũng không rõ nữa, tên nhóc đó có khí tức rất đặc biệt. Khiến cho ta muốn ăn tươi nuốt sống nó ngay hắc hắc

Tên quái nhân vừa trả lời vừa đưa tay lên quẹt nước bọt chảy đầy miệng của mình. Thật sự tên nhóc kia có sức quyến rũ khá cao với gã, đúng là rất khó hiểu.

- Hừ ta thấy bản tính khát máu của ngươi sắp xâm chiếm cả thần trí rồi đấy. Liệu hồn coi chừng có ngày ngươi hoàn toàn thành quái vật vô tri thì chúng ta không tiếc thương gì mà xuống tay kết liễu ngươi đâu đó. Thôi, gom đủ người rồi, lập tức trở về phân đà. Sau này làm việc gì cũng nên cẩn thận, đừng để bọn nhân loại kia phát hiện ra dấu hiệu gì cả. Đến lúc bọn chúng hiểu ra mọi chuyện thì đã muộn rồi khả khả.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Vạn Dược Cốc

Trong thế giới tu chân, nhắc đến địa vị cao quý được tôn sùng thì chắc chắn phải nói đến chức nghiệp luyện dược sư. Ngươi muốn tu vi tăng cao? Ngươi muốn chữa trị vết thương chí mạng hay khử độc dược nguy hiểm? Hay ngươi muốn nghịch thiên cải tạo thể chất của mình? Tất cả những câu hỏi đó đều cần có luyện dược sư ra tay giải quyết. Chỉ có họ mới tạo ra được những viên đan dược thần kỳ khiến cho biết bao kẻ đồ mất giành giật. Chính vì thế mà rất nhiều cường giả đều tỏ ra nịnh nọt giao hảo, thậm chí sẵn sàng nghe lệnh chỉ vì cầu cạnh những vị luyện dược sư này. Tu vi càng cao thì đan dược cần để thăng cấp càng quý hiếm như phượng mao lân giác. Do đó luyện đan sư cấp bậc càng cao thì quyền hạn càng lớn, họ chỉ cần phất tay một cái cũng có thể khiến cả một tông môn diệt vong nhanh chóng.

Vạn Dược Cốc, nơi tập trung hầu hết những luyện dược sư cao cấp hàng đầu của đông đại lục. Đây chính là thánh địa bậc nhất mà cho dù chính phái hay tà phái đều không dám xúc phạm đến. Ngoài ra, Vạn Dược Cốc còn có qui định là trong vòng trăm dặm xung quanh cốc không một ai được phép phi hành. Mặc dù bá đạo như thế nhưng mọi người đều không cảm thấy phiền hà về điều này mà rất nghiêm ngặt tuân thủ theo. Lúc này trên con đường núi gồ ghề cách Vạn Dược Cốc không xa đang có bốn người đang di chuyển rất nhanh.

- Sư phụ, mình sắp đến chưa? Nơi đó có thật sự chữa khỏi bệnh của tiểu Đạt không?

Ngáp ngáp ngáp dài, Nguyên Hạo vừa cõng Nhã Lệ trên lưng vừa lười nhác hỏi. Hắn không biết cái đám luyện dược sư này có bao nhiêu ghê gớm nhưng việc bắt người khác đi bộ cả trăm dặm như thế này thật là quá đáng mà.

- Ngươi thật không có tiền đồ mà, đối với người tu tiên thì việc đi bộ vài trăm dặm có là gì đâu chứ? Về bệnh tình của Đạt nhi ta cũng không chắc có thể chữa được không. Cách đây một năm khi nó bắt đầu tập tành tu luyện thì ta mới phát hiện ra là nó không thể nào vận chuyển linh khí một cách bình thường được. Sau khi kiểm tra tỉ mỉ, ta và phụ thân của nó kết luận rằng nguyên do là kinh mạch của nó bị tắc nghẽn nên linh khí không thể thông suốt được. Mặc dù đã dùng mọi cách có thể nhưng không thành công, cuối cùng bọn ta quyết định đưa Đạt nhi đến Vạn Dược Cốc xin giúp đỡ. Hi vọng bọn họ có phương pháp giúp cho Đạt nhi hồi phục, nó chính là đứa cháu độc nhất của ta đây.

Giải thích rõ ràng về bệnh trạng của Trịnh Đạt, Nguyệt lão thờ dài một hơi nhìn sang đứa cháu đang hồn nhiên ngây thơ cười với mình. Lần này bà đã xác định dù bỏ ra bất cứ giá nào cũng phải giúp thằng cháu có thể tu luyện trở lại. Đi suốt một canh giờ, cuối cùng bốn người bọn họ cũng đến được Vạn Dược Cốc trong truyền thuyết. Nhìn từ xa nơi này giống như một vườn rau xanh um vậy, nhưng sự thật là những khu vườn kia đang trồng các loại dược thảo, từ loại bình thường nhất cho đến quý hiếm. Trước cổng của cốc là một đám lính canh chừng hai mươi người, tu vi của bọn họ Nguyên Hạo không

thể nhìn ra được, xem chừng toàn bộ đều là Trúc Cơ kỳ trở lên.

- Đúng là nơi được xưng tụng là thánh địa có khác. Ngay cả mấy tên gác cổng mà tu vi cũng khủng bố như vậy, không biết bên trong còn bao nhiêu cường giả tọa trấn nữa.

Nguyên Hạo cảm thán nói khiến cho Nguyệt lão quay sang nhìn hần cười châm chọc nói:

- Sao há nhóc con, bây giờ mới biết mình yếu kém thế nào ư? Khà khà, nơi này không phải là tông môn nên việc hộ vệ tu vi cao là chuyện bình thường. Bởi vì luyện được sư đang phân chỉ theo đuổi được đạo nên trên con đường tu luyện họ không hề chú trọng. Vì thế Vạn Dược cốc cần phải có cường giả tọa trấn để bảo hộ cho đan dược, thảo dược và cả những luyện dược sư trong cốc. Thôi, đã đến rồi, các người đợi ta xuất trình thân phận rồi mọi người hãy theo ta tiến vào.

Dứt lời, Nguyệt lão bước đến nói chuyện với bọn thủ vệ canh cổng. Sau khi đã thông qua, bà liền dắt cả đám đi vào. Bên trong Vạn Dược Cốc linh khí hết sức nồng đậm, mùi dược thảo thì hòa quyện vào không khí khiến ta hít vào cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái. Nhân viên bên trong cốc khá chuyên nghiệp, vừa thấy có khách nhân tiến vào là lập tức có một tên chấp sự đến thưa chuyện ngay. Sau khi tiếp nhận yêu cầu chữa bệnh, gã liền cung kính dắt bốn người đến một ngôi biệt viện khá tiện nghi và rộng rãi để nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, tên chấp sự đến rất sớm và cung kính dẫn đường cho Nguyệt lão và Trịnh Đạt rời đi. Còn Nguyên Hạo và Nhã Lệ thì ở lại trong phòng tu luyện. Tối hôm qua, Nguyệt lão đã chỉ điểm công pháp phù hợp cho cô nhóc bắt đầu tập thổ nạp. Cô nàng lần đầu tiên được tiếp xúc với tiên đạo nên hết sức tập trung và cố gắng. Vì nơi đây linh khí hết sức nồng đậm nên việc tu luyện của Nhã Lệ tiến bộ khá nhanh khiến cô bé mãi mê luyện công quên đi cả thời gian. Nguyên Hạo thì không được như vậy, Hư Vô công pháp của hần cần rất nhiều tài nguyên nên dù ở nơi này tu luyện cả năm nữa cũng chẳng đi đến đâu. Bước ra khỏi phòng định tìm Nhã Lệ nói chuyện phiếm nhưng thấy cô bé chỉ vui đầu vào tu luyện thì hần lắc đầu ngao ngán rồi bước ra khỏi biệt viện để tản bộ. Vừa đi được một lát, hần cảm giác hình như mình đã lạc đường mất rồi, nơi này căn bản là quá rộng lớn. Lúc này, bỗng nhiên có một giọng già nua gọi hần.

- Này cậu trẻ, lại đây ta nhờ một tí.

Quay đầu nhìn lại, Nguyên Hạo thấy một ông lão râu tóc khá dài, mặc đồ nông dân đang cúi cúi nầu nùi một nỗi gì đó đang bốc khói nghi ngút.

"Ách...Giữa trời nắng này mà ông lão đó định làm món lẩu sao trời? Thú vui thật là tao nhã nha."

Nghĩ như vậy nhưng hần vẫn lật đật chạy lại xem ông lão cần mình hỗ trợ chuyện gì. Khi đến gần hần mới nhìn rõ cái nồi đang bốc khói kia. Thì ra cái "nồi lẩu" mà hần suy diễn to như một cái nhà, xung quanh nó có bốn chân trụ nhìn hết sức chắc chắn. Ông lão thì đang không ngừng bỏ các thứ rau củ, dược liệu gì đó vào trong nồi với tốc độ cực nhanh. Nhìn thấy tên thiếu niên đang đứng nhìn mình, lão già bực mình quát lớn:

- Này mau coi chừng lửa giúp ta với, đừng có đứng thờ người ra đấy. Nếu lửa mà tắt thì ta lột da người đấy. Bây giờ ta đang bận suy nghĩ bước cuối cùng cần điều chế thế nào, người đừng làm phiền.

Móa! Ở đâu ra thể loại bá đạo như thế này. Kêu ca đến giúp đỡ còn nói cái giọng đó sao? Lão già này cậy già rồi ức hiếp con nít à? Để ta cho lão biết tay. Xụ mặt xuống, Nguyên Hạo cảm thấy khó chịu liền gọi lão lần nữa.

- Này lão già.

- Hử? Tiểu tử kia, ta bảo người canh lửa mà? Người thật sự chán sống rồi sao.

Lão già lần này tức giận thật sự. Toàn thân lão bất ngờ bùng phát uy áp dữ dội khiến Nguyên Hạo suýt tí nữa phun máu ra.

"Địch, đừng phải thứ dữ rồi!"

Nhìn thấy lão già chỉ mới nổi khí một chút mà linh lực tản ra đã khủng bố như thế. Nguyên Hạo biết là mình đã chọc phải thiết bản rồi. Hần liền vội vàng cười xòa, dáng điệu nhún hót nói:

- Hi hi, lão nhân gia người muốn con giữ lửa thì cũng phải chỉ dạy một tí chứ. Mấy thứ này con không rành lắm.

Thấy tên thiếu niên tự nhiên khúm núm sợ sệt như thế, lão già cũng hạ hỏa bốt liền nhân nhạ hỏi:

- Người mới đến nơi này sao?

- Thưa vâng, đúng như vậy.

- Vậy thì cầm lấy cái này đọc rồi làm theo đi, đừng có phiền ta nữa.

Quăng một cái ngọc giản cho Nguyên Hạo xong, lão già lại cúi đầu vào cả đống dược thảo ngổn ngang dưới đất mà tính toán.

"Xem ra gặp phải lão già bị thần kinh rồi haiz. Nhưng mà tu vi lão cao cường quá, ta mà làm phật ý lão thì tan xương nát thịt như chơi, xem ra đành phải dậm đầu theo lao thôi."

Đau khổ với số phận xui như mực của mình, Nguyên Hạo liền cầm lấy ngọc giản rồi đưa thần thức vào xem. Sau vài hơi thở, ánh mắt của hần bỗng sáng

rực lên, miệng lẩm bẩm.

- Thì ra kỹ thuật khống hỏa là như thế, cùng một nguyên tắc căn bản như cách khống chế linh hồn lực mà nghĩa phụ đã dạy ta. Minh thử làm thử theo phương pháp ghi trong ngọc giản này coi sao.

Thì ra bên trong ngọc giản này giới thiệu rất chi tiết về kỹ năng truyền linh lực duy trì hỏa diễm như thế nào, cao cấp hơn là cách điều khiển ngọn lửa căn bản mà luyện được sư căn biết nữa. Nghiên ngẫm từng chữ một cách rõ ràng, cuối cùng Nguyên Hạo cũng bắt đầu động thân ra tay. Hắn cố gắng cẩn thận từng li từng tí, bắt đầu dùng linh hồn lực vận chuyển linh lực để khống chế hỏa diễm đang cháy hừng hực bên trong chiếc nồi không lồ. Lúc đầu có chút căng thẳng khiến cho lửa điều khiển không ổn định lắm nhưng sau đó dần mọi thứ đã đi vào quỹ đạo. Vui mừng trước thành công bước đầu, Nguyên Hạo liền từ từ tăng linh lực nhiều hơn nữa. Từ trong đan điền, trừ hỏa linh lực hắn bắt đầu vận chuyển thêm một tia mộc thuộc tính linh lực vào. Mộc hỗ trợ hỏa, đây là điều căn bản nhất của việc tạo lửa. Thì ra ngoài tư chất thông hiểu được thảo, phương pháp luyện đan, một người để trở thành luyện sư cần phải có hỏa mộc linh căn. Tất nhiên có thể mượn hỏa hoặc mộc linh lực bằng nhiều cách khác nhưng điều này sẽ gây khó khăn nhiều trong quá trình điều chế đan dược.

- Tốt rồi, giờ ta thử tập luyện cách khống hỏa xem sao.

Thấy việc duy trì linh lực cho ngọn lửa đã ổn, Nguyên Hạo bắt đầu tò mò thử nghiệm đến kỹ thuật điều khiển thao túng ngọn lửa. Đến lúc này, khó khăn mới chính thức bắt đầu. Khống hỏa là điều căn bản nhất cũng là kỹ thuật khó đạt đến trình độ tuyệt mỹ nhất. Bởi vì dù chỉ sai lệch một tí thôi là có thể ảnh hưởng đến thành bại của đan dược rồi, độ lửa cũng quyết định đến chất lượng và phẩm giai của đan dược tạo thành. Do không lường trước được hết độ khó của kỹ thuật nên chỉ vài chục giây sau thì ngọn lửa có dấu hiệu bạo động, không còn trong tầm khống chế của hắn nữa. Hoảng loạn, Nguyên Hạo càng mất bình tĩnh, hắn cố gắng vận chuyển linh lực mạnh hơn để áp chế nhưng kết quả lại đi ngược với mong đợi. Được tiếp thêm linh lực, ngọn lửa bốc cao lên, bùng phát kịch liệt khiến cái nồi rung lắc dữ dội. Chấn động khá lớn khiến lão già đang chìm đắm trong tham ngộ phải giật mình nhìn sang:

- Trời đất, tên tiểu tử thôi, ngươi làm gì nồi thuốc của ta thế hả?

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tiến vào Hỏa Các

- Ngừng tay lại, ngươi sẽ làm cái đỉnh nổ tung mất. Khônggggg

Nhìn thấy cái đỉnh phình to lên chuẩn bị bạo tạc, lão già không còn lựa chọn nào khác liền lập tức lao đến túm lấy tên thiếu niên phá hại rồi thuận di ra xa. Ngay thời điểm lão vừa biến mất thì tiếng nổ đì đùng tai vang lên, căn nhà gỗ lẫn vườn thảo dược đã trở thành dĩ vãng. Nhìn thành quả suốt mấy ngày qua của mình chỉ còn lại một đám hỗn độn, khuôn mặt lão già co giật liên tục, ánh mắt như muốn giết người liếc nhìn sang Nguyên Hạo.

- Khụ khụ, lão không thể trách ta nha. Ta vốn không biết mấy cái thứ giữ lửa, khống hỏa này là gì cả. Nhưng lão đã nhờ vả nên ta đã cố gắng hết sức rồi á.

- Khốn kiếp, ai bảo ngươi khống hỏa hả? Ta chỉ bảo ngươi truyền linh lực để duy trì ngọn lửa một tí thôi, ngươi có biết để chuẩn bị điều chế loại đan dược này ta đã tốn kém bao nhiêu tâm huyết không hả?

Lão già mắng một hơi không ngừng nghỉ, nước bọt bay vèo vèo như mưa xuân vào mặt Nguyên Hạo khiến hắn xây xẩm cả mặt mũi. Sau khi trút hết cơn thịnh nộ của mình, lão già mới ném tên thiếu niên sang một bên rồi buông giọng dữ tợn:

- Từ bây giờ mỗi ngày ngươi phải đến đây chăm sóc dược viên cho ta, làm trong vòng ba năm để đền bù tổn thất mà ngươi đã gây ra. Ngày mai sẽ bắt đầu, tên nhóc ngươi mà kiếm đường đào tẩu thì ta sẽ lột da rút xương ngươi hầm canh cho thú sùng ăn.

Vừa dứt lời lão già cũng liền biến mất, xem ra những ngày đen đủi của Nguyên Hạo vẫn chưa kết thúc. Thất thiêu cắt từng bước chân nặng nề trở về biệt viện, trong lòng hắn không ngừng suy nghĩ, diễn luyện để tìm ra sai sót của mình trong việc khống hỏa thất bại vừa rồi. Việc phải lao động không công cho lão già kia hắn không quan tâm, điều hắn tập trung bây giờ là làm sao để thực hành hoàn thiện được phương pháp ghi trên ngọc giản. Với tính cách của Nguyên Hạo, càng khó khăn, càng có tính thử thách thì hắn lại càng cố gắng nhiều hơn.

"Tôi không thất bại, tôi chỉ tìm ra một trăm cách làm sai thôi."

Đó luôn là châm ngôn trong cuộc sống và làm mọi việc của hắn, dù chỉ còn một hi vọng cũng sẽ cố gắng. Cứ diễn luyện như thế suốt cả đêm, hắn đã tự tìm ra được một số thiếu sót của mình. Tiếp đến hắn lại tự đưa ra những phương pháp giải quyết dựa trên suy luận và phân tích của bản thân. Đáng tiếc là Nguyên Hạo lại không có môi lửa mạnh mẽ như cái mà lão già dùng để luyện đan để thử nghiệm thực tiễn. Ánh mặt trời đã chiếu rọi vào căn phòng, lúc này hắn mới sực nhớ ra mình phải đi làm việc trả nợ cho lão gia tử kia nữa. Lê lét tắm thân đến chỗ hẹn, hắn thấy cả một vườn thảo dược rộ ngát bát ngát.

- Cái gì vậy? Ta đến để chăm sóc mấy cây thuốc chứ có phải trồng rừng dâu mà bảo ta đến chỗ này cơ chứ.

- Hừ, ngươi tưởng được thảo là gì hả? Hay tiểu tử ngươi cho rằng công việc ta giao đơn giản như tưới hoa, cắt cỏ hả.

Đùng một cái, lão già râu dài quí dị hiện ra phía sau lưng của Nguyên Hạo làm hắn giật mình suýt ngã chổng vó. Ánh mắt lạnh nhạt nhìn tên thiếu niên, lão lại lấy ra một ngọc giản rồi buông ra một câu khô khốc:

- Đây là thông tin về tất cả loại dược thảo trong vườn của ta., từ đặc tính, dấu hiệu nhận biết, cách chăm sóc, công dụng vvv. Ngươi hãy mau chóng tham khảo đi, nếu làm sai chết đi một cây thì ngươi liệu mà ở đây cả đời làm việc trả nợ đi.

Nhìn thấy đôi phương chuẩn bị đi mất, Nguyên Hạo vội vàng la lên:

- Lão nhân gia, người khoan đi đã.

Khựng người lại, lão già tỏ ra khó chịu quay lại nói:

- Có chuyện gì nữa? Công việc này quá sức của ngươi sao? Tính kiếm cớ để trốn việc à?

- Không phải vậy, tiểu bối muốn hỏi lão mượn ngọn lửa mạnh mẽ như ngày hôm qua để luyện tập khống hỏa. Xin ngài giúp giùm cho.

Tỏ ra thái độ thành khẩn, Nguyên Hạo ôm quyền cúi đầu thật sâu. Lúc này, ánh mắt lão già lóe lên quang mang kỳ lạ rồi biến mất, sau đó lão lại quăng cho hắn một cái lệnh bài rồi biến mất:

- Làm xong việc hãy cầm cái lệnh bài này đến Hóa Các. Nơi đó có các loại hỏa diễm khác nhau, ngươi có thể tự do lựa chọn. Có điều nếu làm hư hao tổn hại gì thì ta sẽ tiếp tục tính vào món nợ của ngươi.

Cầm lấy tấm lệnh bài có một chữ Trúc, Nguyên Hạo hai mắt xoay chuyển rồi gãi gãi đầu lẩm bẩm:

- Lão già này có lúc cũng dễ thương ghê nhỉ. Ta tưởng phải tốn cả đồng nước bọt để năn nỉ nữa cơ đấy.

Khó hiểu với thái độ dị thường của lão nhưng hắn cũng cất lệnh bài vào trong người rồi bắt đầu mò mẫm cái ngọc giản về thông tin dược liệu. Vừa nhìn vào một phút, hắn bỗng điên tiết gào lên:

- Lão bất tử, ngươi chơi ca ca sao. Thế nào mà trong ngọc giản này giới thiệu tất cả linh thảo từ cấp thấp đến quý hiếm ở linh giới thế hả? Đây rõ ràng là từ điển bách khoa toàn thư chứ có phải vài loại thảo dược trong vườn viên như lão nói đâu. Thế này thì làm sao ta biết trong vườn lão trồng cái chủng loại quái nào cơ chứ?

Khóe không ra nước mắt, Nguyên Hạo không còn cách nào khác là bắt đầu mày mò trong một kho chữ vô cùng vô tận. Nhưng chỉ sau nửa canh giờ, ánh mắt hắn trợn tròn lên như thấy điều gì hết sức kinh khủng vậy.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Bình thường trí nhớ ta cũng thuộc loại siêu đẳng nhưng không đến nỗi nhìn lướt qua là nhớ như thế này chứ. Cứ tốc độ này thì chỉ cần vài hôm ta sẽ học thuộc hết thông tin trong ngọc giản này rồi haha.

Ngửa mặt lên trời cười như điên, Nguyên Hạo bắt đầu ngồi nhai cái mớ lý thuyết dược thảo nhiều như vô cùng vô tận ấy. Nếu kẻ nào mà thấy được tốc độ ghi nhớ của hắn chắc phải lé mắt ra mà gan tị chết mất. Những kiến thức này mọi người dùng bao nhiêu năm mới nhớ được vài phần, thế mà tên này lại có thể nhớ hết tất cả mà lại chỉ cần học trong vài hôm thôi nữa chứ. Người với người sao lại khác biệt nhau xa đến thế, lão thiên thật không công bằng mà.

Đến hoàng hôn, Nguyên Hạo mới ngừng việc học tập thảo dược lại và đi về phía Hóa Các. Nhìn từ xa, nơi này giống như cái hang động cho người tiên sử trú ngụ vậy. Trừ cái cửa hang khổng lồ với hai chữ Hóa Các ra và bốn tên hộ vệ canh cửa thì chẳng còn gì khác nữa. Có điều việc chỗ này thiết kế đẹp xấu, quái dị ra sao đối với hắn không quan trọng. Thông dong từ từ bước đến, hắn liền bị bốn tên lính canh chặn lại.

- Đây là cấm địa của cốc. Nếu không được phép thì không được tiến vào.

Một tên hộ vệ to cao quát lớn. Nguyên Hạo nhìn khí thế của gã thì tu vi có vẻ mạnh mẽ hơn cả mấy tên gác ngoài cổng chính Vạn Dược Cốc, xem chừng nơi đây không hề tầm thường mới cần hộ vệ cao cấp vậy. Lấy lệnh bài ra đưa cho gã lính canh, hắn hồi hộp chờ đợi kết quả, không biết lão già kia có lửa gat mình không. Thế nhưng ngoài dự đoán của hắn, mấy tên lính canh vừa nhìn thấy lệnh bài thì giật mình hốt hoảng, xem tới xem lui nhiều lần cái lệnh bài một cách kỹ càng. Cuối cùng, tên hộ vệ trả lại lệnh bài cho Nguyên Hạo rồi tỏ thái độ lễ phép nói:

- Thì ra huynh đệ là người của Trúc trưởng lão, chúng tôi thật là thất lễ quá. Xin mời cậu đi theo tôi.

Nói xong, gã liền nở nụ cười vô cùng hòa ái thân thiện, bước đi trước dẫn đường cho Nguyên Hạo. Bước vội theo sau, trong lòng hắn không ngừng thắc mắc địa vị của lão già kia.

"Tại sao bọn lính canh vừa thấy lệnh bài lại khách sáo như thế, lão già được gọi là Trúc trưởng lão kia có địa vị cao lắm sao?"

Theo suy đoán của hắn, đã gọi là trưởng lão thì chắc chắn là tồn tại không thấp rồi. Thôi kệ, dù gì hắn cũng đang xài kẻ lệnh bài của lão nên chỉ cần vào được Hóa Các là tốt rồi. Từ cổng hang đi sâu xuống mười phút, tên lính canh dừng lại rồi quay sang từ tốn hỏi:

- Không biết huynh đệ muốn dùng phòng hỏa điểm loại nào?

- Ở đây có nhiều loại hỏa điểm lắm sao? Khụ khụ, ta là người mới nên không rành lắm. vị huynh đài xin chỉ điểm giúp cho.

Nguyên Hạo cũng tỏ ra điệu thấp đề hỏi chuyện đối phương. Hắn vốn không phải người của Vạn Dược Cốc, lại còn là con nợ của lão già kia nên tốt nhất phải biết tỏ ra khiêm tốn hiền từ một chút mới mong lợi dụng được cơ hội lần này. Nghe thiếu niên kia trả lời một cách nhỏ nhẹ khách sáo, tên lính canh cười lớn đáp:

- Haha, thì ra là thế. Vậy thì để ta giới thiệu sơ cho chú em biết về nơi đây. Hỏa Các này, tên như ý nghĩa, chính là nơi cất giấu vô số hỏa điểm của Vạn Dược Cốc. Người cũng biết đã là luyện dược sư thì việc dùng hỏa điểm rất quan trọng. Thế nhưng không phải ai cũng có được một hỏa điểm tốt cho mình, vì vậy các vị trưởng quản cốc đã quyết định đem một số hỏa điểm từ cấp thấp đến cao để cho các đệ tử và chấp sự đến thuê dùng. Thấp nhất là hỏa hỏa, là hỏa điểm sinh ra do một số nguyên liệu đặc thù, loại này thường được đệ tử Ngưng Khí đang ở cấp độ dược sư học đồ sử dụng. Ưu điểm là dễ điều khiển nhưng sức nóng thì chỉ hơn lửa bình thường của phàm thế mà thôi. Tiếp đến là thú hỏa, loại này do cốc chúng ta thu mua và tìm kiếm trong thiên hạ. Cái này đa số luyện dược sư chính thức thuê để luyện đan dược, tùy theo cấp độ yêu thú mà hỏa điểm sẽ càng mạnh mẽ. Không biết chú em muốn thuê loại nào?

Sau khi giảng giải tỉ mỉ về Hỏa Các, Nguyên Hạo liền sờ vào túi trữ vật của mình suy ngẫm một chút rồi cười khổ nói:

- Vậy cho ta hóa hỏa loại thấp nhất đi. Giá thuê bao nhiêu linh thạch vậy vị sư huynh này?

Khoát tay một cái, tên lính canh hào sảng nói:

- Haha, có lệnh bài của Trúc trưởng lão thì không cần phải trả phí gì cả. Đây là chìa khóa phòng số tám, huynh đệ cứ tự nhiên nhé. Cần gì thì cứ tìm đến ta.

Sau khi tên lính canh rời đi, Nguyên Hạo mới cầm lệnh bài của lão già lên cảm thán nói:

- Haiz, biết thế ta đã chọn loại thượng hạng nhất rồi. Mà thôi kệ, từ nay có cái lệnh bài này, lão tử không lo lắng gì nữa rồi. Sau này có cơ hội phải tranh thủ kiếm thật nhiều linh thạch thủ thân mới được, ca đây anh tuấn, tài năng hơn người sao cái số nghèo khổ như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Tài năng khổng hỏa

Đi vào dãy phòng đầu tiên, Nguyên Hạo dừng chân trước căn phòng có số thứ tự thứ tám. Quan sát xung quanh không một bóng người, hắn liền mở cửa đi vào. Bên trong căn phòng diện tích không lớn lắm, chính giữa phòng ngọn hỏa hỏa đang tỏa sáng lấp lánh như chào đón vị khách mới đến. Vươn vai một cái, hắn cảm thấy phấn chấn tinh thần trở lại.

- Bắt đầu thôi, ta phát hiện ra rèn luyện kỹ thuật khổng hỏa này rất có ích cho việc tăng trưởng và kiểm soát linh hồn lực. Lần này nhất định được cái lợi ích không nhỏ rồi hắc hắc.

Không để lãng phí thời gian, Nguyên Hạo bắt đầu chuyển tâm vào bài học khổng hỏa căn bản. Do hỏa hỏa căn bản yếu hơn ngọn lửa của lão già lần trước nhất nhiều nên hắn không gặp nguy hiểm gì nhiều, việc khổng chế cũng dễ dàng hơn. Hắn cứ luyện tập như vậy cho đến sáng sớm hôm sau mới ngừng lại, sau đó rời khỏi Hỏa Các để tiếp tục nghiền ngẫm học thuộc các loại thảo dược. Nguyên Hạo cứ như vậy lặp đi lặp lại việc rèn luyện suốt bảy ngày, cuối cùng hắn cũng đã có thể học thuộc toàn bộ thảo dược từ căn bản đến cao cấp. Nhờ đó hắn đã có thể phân biệt được các loại thảo dược đang trồng trong dược viên để đưa ra các biện pháp chăm sóc thích hợp. Về mặt khổng hỏa, hắn cũng đã giải đáp được rất nhiều những sai sót căn bản và thử nghiệm được rất nhiều ý tưởng táo bạo do bản thân nghĩ ra. Nguyên Hạo không bao giờ thích chăm chăm đi theo lối mòn, hắn luôn tin rằng căn bản là quan trọng nhất còn những con đường sâu xa cần tự mình tìm tòi nghiệm chứng để khai sáng. Nếu bạn chỉ đi trên con đường người khác đã chỉ dẫn thì bạn mãi mãi không thể đột phá được, cần phải có kiến thức nền tảng thật tốt và dám bước đi, dám thất bại để thành công.

- Xem ra ta cần phải tìm một ngọn lửa mạnh hơn để luyện tập rồi, ngọn hỏa hỏa này để thực tập kỹ năng căn bản rất thích hợp nhưng độ khó không cao.

Nghĩ như thế hắn liền bước ra khỏi căn phòng số tám và tìm đến gã lính canh hôm bữa.

- Bữa nay chú em người không tu luyện nữa hay sao? Tìm ta có việc gì cần giúp chăng? Khả khả.

Mỉm cười thật niềm nở, gã lính canh bước đến vỗ vỗ vai Nguyên Hạo chào hỏi thân thiết. Vốn là suốt một tuần qua, ngày nào hai người cũng trò chuyện với nhau nên quan hệ cũng có thể xem là bước đầu hữu hảo. Gã lính canh này tên là Quý Dương, tu vi Kim Đan trung kỳ, làm đội trưởng phòng vệ cho Hỏa Các được sáu năm rồi. Gã vốn là một tán tu, sau này gia nhập Vạn Dược Cốc để được hỗ trợ đang được tu luyện. Tính khí của gã khá hiền lành, là

một người hào sảng nên Nguyên Hạo rất tán thưởng và quyết định kết giao bằng hữu.

- Haha Quý ca phán đoán như thần. Lần này đệ đến để làm phiền huynh giúp đổi phòng có hỏa diễm mạnh hơn để tu luyện.

Vui vẻ đáp lời, Nguyên Hạo cũng không câu nệ mà khoác vai cùng trò chuyện với gã. Có điều khi nghe xong câu hỏi thì tên Quý Dương này lại tỏ ra sững sốt bất ngờ.

- Ách, cái gì? Đệ đã không chế được ngọn hỏa hỏa ở phòng số tám rồi sao?

- Có vấn đề gì sao Quý ca?

Nguyên hạo tỏ ra khó hiểu thắc mắc, hẳn thấy việc đổi phòng đâu có vấn đề gì to tát đâu chứ.

- Vấn đề thì không nhưng đệ có chắc mình đã hoàn thiện kỹ năng khống hỏa đối với hỏa hỏa rồi chứ? Những đệ tử mới tới nơi này thường họ mất thời gian rất lâu mới xin đổi ngọn lửa cao cấp hơn. Đối với những kẻ tư chất bình thường có người mất cả năm thời gian, còn những đệ tử tài giỏi cũng mất cả mấy tháng mới thành công đấy. Thậm chí, những kẻ xuất sắc nhất gồm đệ tử thân truyền của mấy trưởng lão, kể cả đệ tử của cốc chủ và thái thượng trưởng lão thì thành tích tốt nhất cũng là một tháng mới khống chế được ngọn hỏa hỏa hạ phẩm này đấy.

Quý Dương nói đến thờ hồng học. Thiên tài thì hẳn thấy đã nhiều nhưng chỉ bảy ngày mà đã đổi đổi ngọn lửa thì đây là lần đầu tiên. Qua những lần trò chuyện, gã cũng biết được tên thiếu niên này căn bản chẳng phải đệ tử gì của Trúc lão cả, chỉ là một tên coi sóc được viên mà thôi.

- Haha, huynh cứ yên tâm. Nếu đệ thấy quá sức của mình thì sẽ lập tức dừng lại ngay.

Không biết giải thích như thế nào, Nguyên Hạo đành phải gãi đầu cười xóa cho qua chuyện. Mà thật sự hẳn cũng chẳng hiểu tại sao mình lại có thể thích nghi nhanh đến như thế. Theo lời của Tiểu Vô lúc trước nói thì Hư Vô lĩnh căn sẽ từ từ hòa nhập vào cơ thể khiến thiên tư của hắn càng lúc càng được nâng cao, từ học tập vũ kỹ, công pháp cho đến lĩnh hồn lực, cảm nhận mọi thứ khác.

"Xem ra ta bây giờ tư chất thuộc hàng cực phẩm rồi, tốt nhất nên điều thấp một tí nếu không sẽ mang họa ngập đầu. Trước khi có khả năng tự bảo vệ thì tuyệt đối không nên trở lại gì cả."

Đinh cao của trí giả chính là giả ngu, điều này luôn là tiêu chí hành động của Nguyên Hạo. Thấy tên thiếu niên trước mặt đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó, Quý Dương mới lên tiếng đánh động:

- Đệ làm sao thế? Hỏa hỏa mà đệ vừa dùng là loại bình thường thôi, còn có hỏa hỏa cao cấp nữa. Loại hỏa hỏa này tương đương với hỏa diễm do Trúc Cơ kỳ tạo ra đấy, nó hoàn toàn có thể dùng để luyện chế đan dược. Phía trên nữa là thú hỏa, tùy cấp độ của yêu thú mà có các loại thú hỏa khác nhau. Hiện tại bên trong Hỏa Các này chỉ có thú hỏa cấp ba là cao nhất thôi.

- Cấp ba thôi sao? Yêu thú cấp bốn khó tìm lắm hay sao Quý ca?

Nguyên Hạo hứng thú hỏi, theo hắn biết yêu thú cấp bốn tương đương với Nguyên Anh cường giả. Tuy khó đánh bại nhưng không có nghĩa là không thể.

- Cũng không phải là quá khó tìm, mà là mấy loại thú hỏa cấp độ đó ai tìm được đều đem ra đấu giá hoặc làm của riêng rồi. Đệ nên biết hỏa diễm tốt đối với luyện được sư có giá trị như thế nào mà.

Quý Dương cười nhẹ giải thích. Theo hắn biết thì trong Vạn Dược Cốc này chỉ có trưởng lão trở lên mới có hỏa diễm cấp độ đó thôi. Đa số các luyện dược sư học đồ thì dùng hỏa diễm của bản thân, còn các luyện dược sư cấp thấp thì cũng chỉ có hỏa diễm yêu thú phổ thông mà thôi. Sau khi nghe xong, Nguyên Hạo gật gù tỏ ra đã tường tận mọi thứ rồi liền ôm quyền nói:

- Đệ hiểu rồi. Quý ca, huynh giúp đệ tìm một phòng thú hỏa cấp một với nhé.

- Được thôi. Ách... Đệ nói cái gì? Thú hỏa cấp một? Ta tưởng đệ sẽ chọn phòng hỏa hỏa cao cấp chứ?

Quý Dương vừa nghe xong suýt tí té ngã. Tên thiếu niên này không phải thần kinh có vấn đề gì chứ, ta đã giải thích rõ ràng như thế mà sao hắn lại chọn thú hỏa. Loại này dành cho luyện dược sư chính thức hoặc luyện dược học đồ xuất sắc sử dụng mà thôi. Bộ tên này chán sống rồi sao? Hay là hắn quá điên cuồng ngạo mạn?

- Đúng vậy, huynh không hề nghe lầm đâu. Đệ vừa nghĩ ra một phương pháp khống hỏa mới nên hỏa hỏa dù cao cấp hay không thì bản chất hỏa diễm không thay đổi. Phương pháp mới của đệ không e ngại điều này, chỉ có sự cuồng bạo của thú hỏa mới giúp đệ rèn luyện tăng cao trình độ của mình thôi.

Bán tính bán nghi, Quý Dương nhìn tên thiếu niên trước mặt y như đang quan sát một con quái vật vậy. Phương pháp khống hỏa mới? Trời ạ, ngay cả các trưởng lão còn chưa chắc tự đưa ra một phương pháp mới cho mình, tên này đúng là bị thần kinh hết thuốc chữa rồi. Nghĩ vậy, gã liền ra sức khuyên can nhưng ý Nguyên Hạo đã quyết nên cuối cùng gã cũng đành bó tay.

- Thôi được rồi, đệ hãy hết sức cẩn thận. Đây là chìa khóa phòng ba trăm linh ba, nơi chứa loại thú hỏa cấp một thuộc loại hạ phẩm nhất. Tuy độ nguy hiểm không bằng mấy thú hỏa cấp một cao cấp nhưng so với đệ thì nguy cơ rất lớn. Ta biết không khuyên được đệ nên chỉ biết chúc đệ thành công, có việc gì hãy lập tức gõ cái chuông trong phòng thì đội cứu hộ sẽ đến ngay lập tức.

Dặn dò một cách kỹ lưỡng xong, Quý Dương cũng rời khỏi để Nguyên Hạo tự đi tìm phòng hỏa diễm cho mình. Đi sâu xuống lòng đất, lúc này hắn mới

rõ ràng cấu trúc của Hòa Các. Thì ra nơi đây cứ một trăm phòng là một tầng, trong tầng đó cũng chứa một loại hỏa diễm giống nhau. Còn phẩm cấp của loại hỏa diễm thì dựa vào số phòng mà đánh giá, số càng cao thì uy lực càng mạnh. Vừa bước đến tầng ba, hắn liền gặp một thiếu nữ khá xinh xắn đứng ngay trước dãy phòng. Xem chừng cô nàng cũng đang tìm hỏa phòng cho mình, có điều tính cách Nguyên Hạo không thích đối thoại với người lạ khi không cần thiết nên hắn nhẹ nhàng lướt qua cô ta để đi đến phòng mình.

- Í, tên kia hãy đứng lại mau cho ta. Ngươi cũng là người của Vạn Dược Cốc sao? Ta thấy mặt ngươi lạ lắm, sư phụ ngươi là ai vậy?

Cô nàng đang quan sát số phòng thì nhìn thấy có một thiếu niên lạ mặt đi ngang qua mình liền vội hô lên hỏi chuyện. Từ xưa đến nay ở trong cốc có ai lại gặp nàng mà làm lơ như thế bao giờ.

- Tôi là ai cũng không cần trả lời của cô? Sư phụ tôi là ai thì liên quan gì đến cô chứ? Hiện tại tôi đang rất bận nên không rảnh buồn chuyện với cô đâu, tạm biệt.

Dứt lời Nguyên Hạo liền đi vào phòng đóng cửa lại khiến cô nàng sững sờ há hốc mồm ra. Mãi đến vài phút sau, cô ta mới giật mình giật tím mặt, dậm chân tức giận nói:

- Một tên đầu đất, xưa nay chưa có ai dám nói chuyện với bốn cô nương như thế cả. Đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không ta sẽ kêu ca ca đánh ngươi một trận.

Không làm gì được đối phương, cô nàng cũng đành bỏ qua việc đó rồi tiếp tục tìm phòng của mình. Bên trong căn phòng ba trăm lẻ ba, Nguyên Hạo không hề biết rằng hắn mới chọn phải một phiên toái không hề nhỏ sau này. Mà cho dù có biết thì với cá tính của hắn tuyệt cũng không dễ dãi mà nịnh nọt cô gái đó. Giả ngu không có nghĩa là phải sợ hãi, quân đến tướng ngăn, phiền phức thì nghĩ cách hóa giải, tuyệt không bao giờ đánh mất bản tâm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Phụ tử! Ba số phận

Căn phòng dành cho thú hóa rộng rãi hơn căn phòng ở tầng một rất nhiều, vừa có chỗ luyện dược với hỏa diễm lại có mật thất dành cho tu luyện nữa. Ngắm nhìn căn phòng một lượt, Nguyên Hạo lắc đầu cảm thán:

- Đúng là đãi ngộ không giống nhau chút nào, xem chừng giá thuê căn phòng này không hề rẻ chút nào.

Mặc dù không thích thái độ lạnh nhạt của lão già kia nhưng Nguyên Hạo lại thấy cảm kích lão về việc cái lệnh bài. Từ lúc giao việc chăm sóc dược viên cho hắn xong, lão ta vẫn chưa xuất hiện lần nào nữa, trong khi hắn thì vẫn đang chiếm lợi từ việc đi vào Hòa Các miễn phí.

- Thôi, sau này ta cố gắng chăm sóc thật tốt dược viên cho lão là được. Giờ bắt đầu tu luyện thôi.

Nhanh chóng lao đầu vào thử nghiệm thú hóa, Nguyên Hạo tỏ ra hết sức hào hứng. Thế nhưng mọi thứ lại không hề dễ dàng như hắn tưởng tượng, bản chất cuồng bạo dã tính của thú hóa không hề đơn giản dễ khống chế. Là hỏa diễm sinh ra từ yêu thú thuộc tính hỏa nên bản chất thú hóa rất hoang dã, không hề dễ dàng nắm bắt và điều khiển. Những cách khống chế căn bản mà bao thế hệ luyện dược sư để lại chính là từng bước dùng linh hồn lực của mình để áp chế, chiến đấu ngạnh kháng để khống chế hỏa diễm từng chút một theo thời gian.

Trong khi đó, phương pháp mà Nguyên Hạo sáng tạo ra lại hoàn toàn khác biệt. Nói ra thì hết sức điên rồ, suốt quá trình thử nghiệm hắn đã có một cảm giác hết sức kỳ diệu. Hắn dường như cảm nhận được "đặc tính" của hỏa diễm, nghe thì rất không tưởng nhưng đó lại là sự thật. Rõ ràng hắn nhận ra được hỏa diễm này hung bạo hay nhẹ nhàng, nó đang mạnh mẽ hay yếu đuối ở điểm nào, nó bài xích người điều khiển hay không. Có điều nhận biết và khống chế lại là hai chuyện khác nhau, bạn hiểu đối thủ nghĩa là bạn có lợi thế nhưng bạn vẫn cần thời gian để tìm hiểu và hóa giải.

- Không sao, khởi đầu như thế là quá tốt rồi. Ít ra ta cũng biết được cái đích đến của mình là đâu, chỉ cần kiên nhẫn cố gắng là được.

Chính xác là như thế, dù là làm việc gì chỉ cần bạn biết mục tiêu của mình thì dù khó khăn mấy vẫn sẽ có ngày thành công. Mà với Nguyên Hạo, kiên nhẫn là thứ hắn có thừa, thậm chí là hơn người khác bội phần nữa. Đắm chìm trong việc tu luyện khống chế hỏa diễm và không ngừng quan sát, thử nghiệm các loại thảo dược từ thực tế, cuộc sống của hắn trở nên vô cùng bận rộn nhưng hết sức thú vị.

Chớp mắt đã qua một tháng nữa, trong khoảng thời gian này Nhã Lệ có ghé qua thăm hắn vài lần. Cô bé đã thành công tẩy kinh phạt tùy lần đầu tiên để bước vào Ngưng Khí tầng một. Theo cô nhóc cho biết thì bệnh tình của Trịnh Đạt đã được một vị trưởng lão ở Vạn Dược Cốc tiếp nhận và hiện đang nghiên cứu và chữa trị. Có điều thảo dược cần thiết để luyện chế đan dược chữa bệnh lại khá quý hiếm nên Nguyệt lão đã phải quay về tông môn để huy động thêm người tìm kiếm. Do vậy nên tạm thời bà ta không thể dạy dỗ hai người tu luyện được, đợi sau khi Trịnh Đạt hồi phục mọi người sẽ cùng nhau về tông môn. Có một điều đến bây giờ Nguyên Hạo và Nhã Lệ vẫn chưa được biết là tông môn tương lai của mình ở nơi nào, tên gọi là gì. Nguyệt lão tỏ ra hết sức thần bí, bà nói khi hai người về đến tông môn sẽ có một bất ngờ rất lớn. Đối với Nguyên Hạo thì việc hoãn lại thời điểm trở về tông môn là một

việc cực tốt, hẳn đang muốn hoàn thiện kỹ thuật khống chế của mình nên tạm thời chưa muốn rời đi.

- Xem ra ta đã có thể chuyển lên thú hóa cấp hai rồi.

Cuối cùng thì Nguyên Hạo cũng đã thành công toàn diện khống chế được thú hóa cấp một, tâm tình hẳn nhiên tại vô cùng vui sướng. Tuy khống chế thú hóa khó khăn hơn hóa hóa rất nhiều nhưng kết quả ngày hôm nay đã chứng minh cho phương pháp khống chế thú hóa mới của hắn là hoàn toàn chính xác và khả thi. Nghĩ như thế hẳn liền hưng phấn đi tìm Quý Dương.

- Chào Quý ca, hôm nay đệ lại có việc muốn nhờ huynh tiếp đây.

- Ngươi...Ngươi đừng nói với ta ngươi muốn đổi lên hỏa diễm cấp hai rồi.

Quý Dương khuôn mặt tái mét như nhìn thấy quỷ. Gã tự hỏi tên thiếu niên trước mặt là thứ quái vật gì vậy chứ. Tên này có thật sự là một gã lao công chăm sóc được viên không? Nếu hắn chỉ là lao công thì mấy tên thiên tài trong cốc là cái gì, chả phải rầm thú cũng không bằng sao.

- Hắc hắc, huynh đúng là bằng hữu tốt của ta. Huynh giúp đệ tìm một phòng hỏa diễm cấp hai loại tốt nhất nhé.

- Đây, ngươi cầm lấy và mau đi đi, ta cảm thấy chóng mặt cần phải nghỉ ngơi một tí.

Quá khiếp đảm với sự thật trước mắt, Quý Dương liền quăng ngay cái chìa khóa để số bốn trăm chín mươi bảy rồi chuồn mất. Thấy thái độ của vị bằng hữu như thế, Nguyên Hạo lắc đầu cười khò rồi lặng lẽ quay đi.

Chắc mọi người vẫn còn nhớ đến Khương Thiên chứ? Cậu nhóc sau khi bị con yêu báo mất xanh bắt đi đến giờ vẫn bật vô âm tín. Thật ra thì hiện tại cậu ta lại là người sống sung sướng nhất.

- Lan tỷ tỷ, bữa nay ăn ít một tí được không? Ngày nào cũng ăn cả một đồng thứ như vậy đệ thật sự chịu không nổi á.

Tiếng của tiểu Thiên vang lên bên trong một căn nhà tranh được trang trí khá đơn giản nhưng vô cùng tao nhã. Nơi này chính là nơi sâu nhất, cũng là trung tâm của Địa Âm Sâm Lâm.

- Không được, đệ không ăn thì làm sao mà tăng tu vi lên được cơ chứ? Ngoan đi, khi nào đệ mạnh mẽ lên tỷ tỷ sẽ dắt đệ đi tìm phụ thân và nghĩa huynh của mình. Tỷ có kêu cái con báo kia đi quay lại chỗ ngồi miếu tự kia nhiều lần nhưng không phát hiện ra ai trú ngụ ở đó nữa cả. Có lẽ họ có việc nên đã di chuyển đi nơi khác rồi cũng nên. Vì vậy, đệ muốn mau sớm gặp lại người thân thì phải nghe lời tỷ tỷ biết không?

Dụ dỗ mãi tiểu Thiên mới chịu ăn một ít khiến cho cô gái gọi là Lan tỷ tỷ này mệt mỏi hơi tai. Thế nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt thơ ngây của cậu nhóc, cô gái lại cảm thấy tinh thần phấn chấn, có động lực hơn.

- Haiz, một đời Địa Âm vương như ta không ngờ lại có ngày phải đi dỗ dành trẻ con như thế này, âu cũng là số phận rồi. Hi vọng thần thú phù hộ cho chúng con.

- Chà chà, ngươi làm sao có thể chăm sóc cái dược viên này tốt như vậy thể hả tiểu tử?

- Hừ, nhờ ơn của lão đó. Lão biết ta khổ cực thế nào mới học hết cái đồng dược thảo thư tịch đó không hả?

Hôm nay như thường ngày, Nguyên Hạo lại đến vườn thảo dược rất sớm không ngờ vừa đến đã thấy lão già chủ nợ của hắn đứng sẵn ở đó. Lão xem qua một số thảo dược rồi gật đầu hài lòng vô cùng, sau đó lão lại quay sang hứng thú hỏi thăm cách hắn chăm sóc khu vườn này như thế nào.

- Haha, tiểu tử thôi. Ngươi tưởng ta không biết gì sao, chỉ bảy ngày là ngươi đã phân biệt được tất cả thảo dược trong khu vườn này rồi đúng không? Thú hóa cấp hai ngươi đã khống chế đến mức nào rồi hả? Khả khả.

- Lão..lão theo dõi ta.

Lão già đột nhiên nói tất cả những gì Nguyên Hạo đã làm khiến hắn giật mình run rẩy. Thế nào mọi thứ lão già này đều biết hết vậy? Không lẽ lão cho người quan sát nhất cử nhất động của mình mọi lúc.

- Hừ theo dõi sao? Tất cả mọi việc diễn ra bên trong Vạn Dược Cốc này không gì có thể giấu được ta cả nhóc à. Có điều ngươi thật sự làm ta rất bất ngờ, không lẽ mọi thứ lại là ý trời sao?

Thở dài, lão già ngược mặt lên trời như hoài niệm về chuyện gì đó. Tiếp theo lão quay sang nhìn Nguyên Hạo thật sâu, ánh mắt vô cùng phức tạp. Cuối cùng, lão cũng lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

- Ngươi tên là gì? Sư môn ở đâu?

Tận sâu bên trong khe núi từ thần có một cung điện rất cổ xưa, mang đầy khí tức tang thương của một đế chế đã ngủ vùi qua năm tháng. Âm Dạ môn, cái tên từng làm rung chuyển đông đại lục, là thế lực đáng sợ mà ai nhắc đến cũng phải rùng mình khiếp đảm. Thế nhưng giờ đây nó chỉ còn là mộ ký ức rất xa xăm, không còn bao nhiêu kẻ biết đến nữa. Có điều, con quái vật ngủ vùi kia đang sắp hồi sinh, trở lại với vị thế vốn có của mình.

- Cố gắng lên Khương Thượng, người chính là hi vọng duy nhất của ta và Âm Dạ môn. Cầu xin ông trời hãy thương xót cho tông môn chúng ta.

Lặng người đứng trước Âm Dạ truyền thừa bí cảnh, Lý Mạc không ngừng lo lắng cầu khẩn. Đã một năm rồi, lão không biết quá trình thử thách để tiếp nhận truyền thừa của tên thiếu niên thiên tài kia như thế nào rồi. Nghe nói ngày trước, Âm Dạ vương ở trong bí cảnh này ba tháng là đã thành công, còn bây giờ lâu như vậy chưa thấy kết quả gì. Có điều lão đã thấy khả năng cảm ngộ của tên này đáng sợ đến thế nào nên lão vẫn giữ được cho mình một chút niềm tin nhỏ nhoi. Ngay đúng lúc này, cánh cửa bí cảnh bỗng nhiên lóe sáng rực rỡ rồi nổ lớn.

- Không...

Lý Mạc hét lớn, cánh cửa duy nhất vỡ tan đồng nghĩa với bí cảnh cũng biến mất theo. Lão còn sợ hãi định liều mạng lao đến thì trong khói bụi tan ra, xuất hiện một bóng người ẩn hiện như có như không, hư ảo nhưng cũng đầy chân thực. Nhìn thấy cảnh này, Lý Mạc run rẩy toàn thân dữ dội rồi vội vàng quỳ xuống hô lớn, nước mắt oanh tràn:

- Bái kiến tôn Âm Dạ vương, người chính là môn chủ đời tiếp theo của Âm Dạ Môn chúng ta. Haha, cuối cùng ta đã hoàn thành được trọng trách nặng nề trên vai mình suốt một ngàn năm qua rồi. Lý Mạc ta không thẹn với tông môn, không thẹn với bao nhiêu huynh đệ, với Âm Dạ vương năm xưa.

Đứng trên cao, ánh mắt Khương Thượng lạnh lùng nhìn hình ảnh lão già nua đang vui sướng khi trút được gánh nặng của mình rồi cất tiếng nhàn nhạt nói:

- Trách nhiệm của người chưa kết thúc đâu. Việc hiện tại ta cần tài nguyên để tu luyện cấp tốc, sau khi có được thực lực nhất định chúng ta mới xây dựng lại Âm Dạ Môn. Hiện tại ta phong cho lão làm phó tông chủ, sau này lão sẽ là người hoạt động ngoài sáng đại diện cho ta xử lý mọi chuyện. Rõ chưa?

Uy nghiêm bá đạo, Khương Thượng đang thể hiện ra hết khí thế của một đấng quân chủ vốn có khiến Lý Mạc vừa sửng sốt vừa mừng rỡ như điên. Thật ra thì đây mới chính là bá khí của thần nhân, chẳng qua bấy lâu nay gã điệu thấp không dám thể hiện ra mà thôi. Sau khi phân phó xong, Khương lão cho đối phương rời đi chuẩn bị tài nguyên, còn mình thì ngược đầu thờ dài, ánh mắt kiên định:

- Thiên nhi, Hạo nhi, hãy đợi phụ thân. Ta nhất định sẽ tìm được các con trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Học tập luyện đan

- Hừm, ta lao động khổ cực cho lão cả tháng trời, bây giờ lão mới chịu hỏi đến tên ta sao? Ta gọi là Nguyên Hạo, mới bái sư nhưng môn tên gì, ở đâu ta cũng không biết nữa. Vì phải chữa bệnh cho đứa cháu mình nên sư phụ ta đưa ta đến Vạn Dược Cốc trước, sau khi xong việc chúng ta mới hỏi tông môn sau.

Tò ra không vui trả lời, Nguyên Hạo cảm thấy lão già này hôm nay khá quái đản. Tự nhiên theo dõi mình rồi còn lại còn hỏi thăm tên họ, là gì, sư phụ là ai nữa chứ. Chẳng lẽ lão già này phát hiện tư chất đáng ngờ của ta nên muốn dò xét? Nghĩ như vậy, hắn liền tỏ ra cẩn trọng, đầu óc xoay chuyển xem nên đối phó thế nào. Thế nhưng câu nói tiếp theo của lão già lại khiến hắn giật mình ngạc nhiên.

- Người có thích luyện dược không?

Lão vẫn không nhìn hắn mà buông ra một câu vu vơ như vậy. Suy nghĩ mọi việc trong vòng vài giây, Nguyên Hạo chợt mỉm cười rồi đáp lại:

- Luyện dược sư là chức nghiệp cao quý mà ai cũng hằng mong ước nên nếu vân bối nói mình không thích thì là nói dối. Có điều, vân bối vốn là một tán tu, không có cơ hội tiếp xúc cũng như được dạy bảo nên tất cả khái niệm và kiến thức về luyện dược chỉ là con số không. Không biết lão tiền bối hỏi như vậy có ý gì không?

- Không có gì, ta thấy người tư chất rất tốt, nếu không luyện dược thì thật là uổng phí. Đây là tài liệu về luyện dược sư nhập môn, người hãy tự mình chiêm nghiệm đi.

Như lần trước, lão lại quăng ra một cái ngọc giản rồi biến mất tăm, xem ra lão già này có sở thích lúc ẩn lúc hiện thì phải. Cầm ngọc giản trên tay, ánh mắt Nguyên Hạo nóng lên, Tiểu Vô từng nói hắn có Hư Vô linh căn sẽ là thiên tài về các chức nghiệp. Nếu như vậy thì chỉ cần có tư liệu để nghiên cứu thì hắn sẽ có hi vọng rất lớn để thành công. Sau khi hoàn thành công việc chăm sóc dược viên, hắn không thể chần chờ thêm nữa liền lấy ngọc giản ra nghiên

cứu. Vừa đọc vào được một lúc, Nguyên Hạo tỏ ra không tin nổi thì thảo:

- Để trở thành luyện dược sư căn bản cần phải có kiến thức về dược thảo, khả năng khống hỏa và dược phương. Ngoài ra nếu muốn làm một luyện dược sư giỏi cần phải có hỏa diễm đặc thù riêng cho mình nữa, chẳng hạn như thú hỏa. Hai điều kiện đầu tiên ta chẳng phải có sẵn rồi sao, tất cả đều nhờ lão già kia cả. Không lẽ...

Mọi thứ quá trùng hợp khiến Nguyên Hạo lập tức nghĩ đến việc lão già kia đang âm thầm giúp đỡ hắn. Có điều tại sao lão lại không công khai thì hắn đoán do cá tính lão ta đặc biệt khác người hoặc có điều gì đó khó nói nên mới làm vậy. Phán đoán thêm cũng không được gì, điều quan trọng hắn biết mình đã mang ơn của người ta thì phải ghi nhớ trong lòng. Việc hắn cần nhất bây giờ là cố gắng trở thành một luyện dược sư chân chính mới được. Nghĩ như vậy, Nguyên Hạo liền tiếp tục nghiên cứu ngọc giản.

- Các bước luyện đan gồm có tinh chiết thảo dược, dung hợp tinh chất thảo dược theo đan phương, cuối cùng là thành đan. Mỗi bước đều có những yêu cầu về kỹ thuật và những điểm khó khăn riêng cần lưu ý. Ở đây có ghi thêm vài tâm đắc và diễn giải của lão già khi luyện dược, lại thêm vài dược phương đơn giản làm ví dụ để luyện tập nữa chứ. Xem ra cái luyện đan cơ sở này lão viết riêng dành cho người quen, chứ không ai lại đem những kinh nghiệm của mình đi rao đại trà như bán hàng ngoài chợ được.

Cảm giác có chút xúc động, Nguyên Hạo sờ sờ mũi thấy hơi cay cay. Xem ra lão già này ngoài lạnh trong nóng, không biết lão vì điều gì mà lại hỗ trợ hắn nhiều như thế nhưng phần tâm ý này chẳng khác nào sư phụ với đệ tử cả.

- Để luyện dược cần có lô đỉnh, đỉnh càng tốt thì hỗ trợ luyện dược hiệu suất càng cao. Hình như bên trong Vạn Dược Cốc có phường thị để mua bán trao đổi thì phải, ta cũng đến đó xem tìm được đỉnh nào thích hợp để luyện tập không?

Quyết định như thế hắn liền kiểm tra lại số linh thạch của mình rồi nhanh chóng rời đi. Phường thị bên trong Vạn Dược Cốc được cấu trúc và quản lý khá đặc thù. Có vị trí nằm bên trong phạm vi quản hạt của cốc nên nơi đây được xem là nơi buôn bán hết sức an toàn, vì thế phường thị ở đây thu phí dụng mở sạp hàng không hề rẻ. Có điều luyện dược sư chính là chức nghiệp hái ra tiền, nên chỉ cần món hàng mà họ muốn thì giá cả dù mắc bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Chính vì thế mà các sạp hàng ở phường thị này chủ yếu buôn bán các loại thảo dược quý hiếm, tài liệu yêu thú, các thứ phụ trợ luyện đan như lô đỉnh. Ngoài ra cũng có một số sạp hàng buôn bán các mặt hàng khác như vũ khí, phù lục vvv. Tất nhiên những sạp hàng này không phải là trọng điểm ghé thường xuyên của các luyện dược sư. Đi dọc con đường tập nập người qua lại, Nguyên Hạo nhìn thấy vô số những thảo dược kỳ dị, trân quý mà hắn đã được đọc bên trong thảo dược toàn thư. Thậm chí có lúc nhìn thấy những loại quá độc đáo hiếm thấy, hắn còn dừng lại quan sát thực tiễn một chút rồi mới rời đi. Mỗi một lúc vòng vo, hắn cuối cùng cũng dừng chân trước một quầy hàng khá lớn bán lô đỉnh. Nhìn uy thế của sạp hàng, Nguyên Hạo khá hài lòng liền cất bước đi vào.

- Khách nhân, không biết ngài cần tìm vật gì? Tiểu nhân có thể giúp gì được cho ngài?

Vừa thấy khách hàng, một tên nhân viên phục vụ lập tức chạy đến và mỉm cười hỏi han. Nguyên Hạo nhìn thái độ phục vụ của cửa hàng này thì gật đầu một cái liền không lạnh không nóng nói:

- Ta chỉ muốn tìm một cái đỉnh cấp thấp dành cho người mới tập luyện dược thôi. Không biết cửa hàng có bán loại này không?

Nghe thấy đối phương chỉ mua đỉnh loại thấp nhất dành cho người mới tập tành học nghề luyện dược sư, tên phục vụ có chút thất vọng trong lòng. Tuy nhiên ngoài mặt hắn vẫn lịch sự lễ phép nói:

- Bẩm, cửa hàng chúng tôi có đủ loại lô đỉnh. Cái ngài cần tôi sẽ cho người mang đến ngay, xin ngài đợi một chút.

Nói xong câu, tên phục vụ liền kính cẩn cúi chào rồi thối lui vào bên trong. Trong lúc chờ đợi, Nguyên Hạo liền đi dạo xem những lô đỉnh trưng bày bên trong cửa hàng. Có rất nhiều loại khác nhau được giới thiệu cho khách nhân, từ cao cấp đến bình dân, từ chất liệu quý hiếm đến phổ thông. Ngay cả kiểu dáng cũng muôn hình vạn loại, có cái thì nhìn thô thiển nhưng vững chắc, cái thì màu mè tinh xảo, có rất nhiều lựa chọn phụ thuộc vào sở thích của người mua. Còn đang thông dong ngắm nghía các món hàng đầy kiểu dáng thì đột nhiên Nguyên Hạo nghe tiếng của nữ nhân phía sau mình vọng đến.

- Hừm, có lô đỉnh nào loại tốt thì cứ mang ra đây cho bản cô nương lựa chọn, nếu hài lòng bản cô nương sẽ thưởng cho.

Giọng nói quá quen thuộc khiến hắn phải quay người lại nhìn xem là ai. Rốt cục hóa ra chính là cô nàng hôm trước hắn gặp tại Hòa Các tầng ba, lúc này cô gái kia cũng nhận ra hắn bèn chống nạnh đi đến trước mặt hắn.

- Ta nhận ra ngươi, ngươi chính là gã lần trước dám phốt lò bản cô nương đúng không? Hôm nay ngươi sẽ không dễ dàng chạy thoát như bữa trước nữa đâu. Lưu ca, Vĩ ca, hai người canh ở cửa giúp ta, đừng để tên này trốn ra khỏi cửa hàng đào tẩu mất.

Hai gã thanh niên đi theo vừa nghe cô gái ra lệnh liền gật đầu cười lạnh rồi nhanh chóng đứng chắn ngay cửa ra vào rồi nhìn chằm chằm vào Nguyên Hạo. Trong mắt hai tên này, tên thiếu niên không nhìn rừ tu vì kia rõ ràng là chán sống rồi, không biết mình đã làm phật lòng cô gái có bối cảnh không tầm thường này. Trái với thái độ hùng hổ của cô gái, Nguyên Hạo lại tỏ ra khá bình thản. Thề loại tiểu thư đài cát nghĩ mình là tâm điểm thiên hạ này hắn đã quá quen rồi. Buông cái đỉnh mình đang quan sát ra, hắn nhàn nhạt trả lời cô gái:

- Ta không quen biết cô thì sao có thể nói ta phốt lò cô được. Thứ hai là cha mẹ cô không dạy cô cách hỏi chuyện người khác một cách lịch sự ra sao à? Trong mắt ta không có người đẹp hay xấu, chỉ có nhân cách tốt hay tệ thôi, mỹ nữ thì sao chứ? Ta không quan tâm.

- Ngươi... Đệ tử toàn Vạn Dược Cốc này ai không biết bản tiểu thư Vũ Đào ta là thiên kim của đại trưởng lão chứ. Ngươi rõ ràng là cố ý làm như vậy.

Cô gái bị gã thiếu niên lạ mặt lên giọng dạy dỗ khiến cho tức giận đến đỏ bừng cả mặt. Từ lúc sinh ra đến giờ chưa ai trong cốc dám ăn nói lớn tiếng với

cô nửa lời chứ đừng nói chỉ dám dạy đời cô như vậy. Thế nhưng mặc kệ cô có dậm chân tỏ thái độ sao thì Nguyên Hạo vẫn không nhường nhịn nửa bước. Đáp lại câu nói của cô, hần cười lớn mang theo tiếng ý.

- Haha, thật xin lỗi, cô nương đã nhầm rồi. Ta vốn không phải người của Vạn Dược Cốc, chỉ là tạm thời trú ngụ nơi đây để đợi bằng hữu chữa bệnh mà thôi.

- Người nói dối, người không phải đệ tử Vạn Dược Cốc thì làm sao có thể xâm nhập vào Hóa Các để thuê hòa phòng sử dụng được.

Cô gái lắc đầu nhất định phủ quyết. Luật lệ của Vạn Dược Cốc vô cùng nghiêm ngặt, bất kỳ kẻ nào thân phận không rõ ràng đều không thể bước vào những nơi cấm địa như Hóa Các được. Nghe cô gái nói thế, Nguyên Hạo hiểu ra vấn đề, bèn móc từ trong người ra cái lệnh bài rồi giơ ra cho cô xem và cười cợt nói:

- Ta có lệnh bài của Trúc trưởng lão nên có thể tự do ra vào Hóa Các. Thế nhưng ta không phải đệ tử hay thân nhân của lão, chỉ là lão trả công ta chăm sóc tốt được viên của lão mà tiện tay giúp đỡ thôi. Vì vậy căn bản ta không biết cô là ai cả.

Nhìn cái lệnh bài khắc chữ "Trúc" trước mặt, cô gái mím chặt môi rồi xoay người đùng đùng bỏ ra khỏi cửa hàng khiến cho hai gã thanh niên đang canh cửa kia bối rối chạy đuổi theo. Một trong hai tên không hiểu chuyện xảy ra bèn hỏi:

- Vũ muội, sao muội lại buông tha cho tên tiểu tử đó như vậy?

Cô gái ánh mắt nổi lửa quay sang hai tên thanh niên trả lời giọng bức dọc:

- Hai người không thấy cái lệnh bài tên đó đưa ra sao? Đó chính là của lão già họ Trúc đáng ghét đó.

- Trúc trưởng lão sao?

Hai gã thanh niên vừa nghe đến lệnh bài có chữ "Trúc" thì đồng thanh hô lên. Bên trong Vạn Dược Cốc này chỉ có một vị trưởng lão duy nhất mang họ này mà thôi.

- Chứ còn ai vào đây nữa. Các người cũng biết lão đó nổi tiếng là lão điên mà, khu vực lão cư ngụ không hề có đệ tử nào dám bước chân vào cả. Tên này từ đâu có lệnh bài của lão thì tất nhiên không phải loại tầm thường rồi. Cái gì chăm sóc vườn được thảo chứ, người có nghe tên chăm vườn thảo được nào được khen thưởng lệnh bài chưa? Ta xem chừng tên thiếu niên này rất có thể là đệ tử mới thu nhận của lão quý đó.

Vũ Đào nói ra phán đoán của mình, cô cũng không phải ngốc. Dưới tình huống thân phận đối phương như vậy, tốt hơn là không nên gây chuyện. Không phải cô sợ hấn mà là e ngại tên sư phụ điên của hần đến kiếm chuyện thôi, lão điên đó giận lên thì chuyện gì cũng có thể làm cả. Nguyên Hạo chắc không ngờ rằng cái lệnh bài kia lại giúp hần tránh được một lần phiền phức, nhưng mọi chuyện rắc rối vẫn chỉ là mới bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Gặp lại Tiểu Vô

Sau khi mua được lô đỉnh loại phổ thông nhất dành cho luyện dược sư học đồ với giá rẻ thì Nguyên Hạo lập tức cho vào nhẫn vật rồi chạy đến Hóa Các để bắt đầu luyện tập. Hiện tại hần chưa thể không chế thú hòa cấp hai một cách thuần thục nên chỉ đành dùng thú hòa cấp một để tập luyện đan. Sau khi lấy lô đỉnh ra đặt vào vị trí, hần bắt đầu luyện tập bước thứ nhất trong luyện đan.

"Tinh chiết dược liệu, tỉ lệ chiết xuất càng cao thì càng cao thì càng tận dụng được nguyên liệu. Một phần dược liệu nếu tận dụng hết mười phần thì khi luyện đan mới có thể đạt được hiệu quả cao nhất. Tuy nhiên tỉ lệ chiết xuất càng cao lại càng khó thực hiện. Do vậy, đa phần luyện dược sư đều vì bỏ qua việc này nên khiến cho con đường dược đạo tự giới hạn lại. Luyện đan là phải không ngừng nỗ lực để truy cầu hoàn mỹ, chỉ có ý chí kiên định mới thành công."

Đọc những lời truyền thụ ngắn gọn nhưng hết sức sâu sắc, Nguyên Hạo cảm nhận được tâm tình của lão già khi viết ra nội dung phần luyện dược căn bản này.

- Xem ra lão sợ ta không hiểu được mấu chốt của các vấn đề nên cố gắng giải thích và nhấn mạnh vào. Ừm, nếu như vậy, xem ra bước thứ nhất này ta phải luyện tập thật tốt vì nó ảnh hưởng đến con đường luyện dược sư của ta đi được bao xa. Nhất định không được xem nhẹ!

Nghĩ như vậy, Nguyên Hạo bắt tay vào bước đầu tiên hết sức thận trọng. Hần dùng tốc độ chậm nhất có thể để thiêu đốt dược thảo theo tiêu chí "chậm mà chắc". Nếu mọi chuyện đơn giản như thế thì không có gì để nói, đáng tiếc cách tiếp cận này phá sản nhanh chóng. Mấy loại dược thảo hần vừa dùng thú hòa bao lấy một tí liền cháy ra tro, không hề có một chút gì được chiết xuất được cả. Điều này khiến cho Nguyên Hạo hết sức đau đầu, lay hoay tìm cách giải quyết.

- Hừm, chưa gì đã bị thiêu đốt sạch cả rồi. Để ta thử lại lần nữa với loại dược thảo khác xem sao.

Một lần, hai lần, ba lần... Không biết bao nhiêu dược thảo bị thiêu hủy một cách không thương tiếc, cuối cùng Nguyên Hạo mới ngừng tay lại. Ngồi bệt xuống đất, hần lau mồ hôi nhễ nhại cả khuôn mặt mình. Việc không hòa tuy hần đã có chút thành tựu nhưng rõ ràng tiêu hao linh lực và tinh thần là không ít tí nào. Hần chỉ mới luyện tập có nửa canh giờ mà cảm giác linh lực trong người cạn kiệt mấy lần. Nếu không nhờ Hư Vô điểm tiếp tế có lẽ hần đã không trụ nổi cường độ liên tục như vậy. Mặc dù tỏ ra mệt mỏi nhưng hần lại tỏ ra phấn khởi vì bản thân đã phát hiện ra nguyên nhân của vấn đề.

- Ra là vậy, khi dùng cùng một cường độ lửa, nếu sử dụng thảo dược khác nhau thì thời gian bị thiêu cháy nhanh chậm khác nhau. Như vậy bản thân mỗi loại dược thảo chịu nhiệt khác nhau tùy vào đặc tính của chúng, sau này phải lưu ý vấn đề này mới được. Bây giờ vấn đề quan trọng là dùng cường độ lửa phù hợp để có thể chiết xuất thảo dược được.

Lựa chọn loại thảo dược có khả năng chịu nhiệt tốt nhất, Nguyên Hạo lại vui đầu vào việc điều tiết nhiệt độ hỏa điểm. Thất bại mãi cũng sẽ thành công, cuối cùng sau ba ngày cật lực thử nghiệm cuối cùng hần cũng đã có thể chiết suất ra thảo dược tinh chất. Có điều thành phẩm có tỉ lệ cực thấp, thất thoát gần hết, thế nhưng đối với hần như vậy cũng là thành công rất lớn rồi.

- Haha cuối cùng ta cũng có thể chiết suất được dược thảo rồi. Tuy còn hơi tệ tí nhưng còn hơn lúc trước chỉ toàn cháy ra tro. Bên trong ngọc giản không có ghi làm sao để tăng tỉ lệ chiết suất lên. Chắc phải đi tìm lão già thỉnh giáo một phen.

Quyết định xong, Nguyên Hạo liền chạy đi tìm ông lão khắp nơi, từ ngôi nhà gỗ lần đầu gặp cho đến dược viên hưng vẫn không thấy tăm hơi. Hỏi thăm mọi người thì được biết lão già này là nhân vật quái đản nhất Vạn Dược Cốc, không ai biết được hành tung của lão bao giờ cả. Sau một buổi tìm kiếm bất lực, hần đành chán nản trở về.

- Xem ra lão không muốn hiện thân rồi. Vậy thì tự ta nghĩ cách giải quyết thôi, lão tử không tin không có người chỉ dạy thì ta không làm được.

Lặng lẽ trở về Hỏa Các, Nguyên Hạo lại vui đầu vào luyện tập điên cuồng. Có dược viên của lão già, nguồn tài nguyên để hần thực tập là rất nhiều, không cần phải tiết kiệm mà lại miễn phí. Không ngừng lập đi lập lại việc không hòa trong lúc chiết xuất, cảm giác của hần đối với hỏa điểm càng lúc càng tinh tế và nhạy cảm hơn. Hần không biết lí do vì sao nên dành cho rằng việc thử nghiệm của mình mang lại lợi ích. Chính vì thế, Nguyên Hạo lại càng cố gắng hơn nữa. Trừ ăn uống và nghỉ ngơi ngắn ngủi ra hần dồn toàn bộ tâm trí việc luyện tập bước đầu tiên của luyện đan thuật.

Cứ như vậy mỗi ngày cứ lập đi lập lại như thế đến hơn một tháng, khả năng chiết xuất của hần đã đạt đến chín mươi phần trăm. Đây là một tỉ lệ vô cùng khủng khiếp, bởi lẽ ngay cả những luyện dược sư siêu cấp cũng chỉ có thể đạt đến cỡ này thôi. Có điều Nguyên Hạo lại không hề biết điều ấy, hần còn cho rằng tỉ lệ mà mình tạo ra còn quá thấp, chỉ ít cũng phải chín mươi tám hay chín mươi chín phần trăm mới được. Nếu để những lão già luyện dược sư biết được ý nghĩ của hần chắc chắn hần sẽ bị phi nhỏ đến chết. Thế nhưng Nguyên Hạo cũng đâu rảnh rỗi quan tâm người khác nghĩ gì. Việc hiện tại của hần là làm sao để tiếp tục tăng tỉ lệ chiết xuất lên đến tối đa.

- Xem chừng ta gần đến đích rồi, haha. Ca đây quả là thiên tài ưu tú của xã hội mà.

Hưng phấn nhảy nhót một hồi, Nguyên Hạo lại tiếp tục tập luyện thêm mười ngày nữa. Đáng tiếc lần này hần lại chẳng thể tăng tỉ lệ của mình lên tí nào cả. Chín phần mười giống như một bức tường khổng lồ mà hần không tài nào vượt qua nổi. Cảm giác cơ thể mệt mỏi vô cùng, hai mắt đỏ ngầu, hần kiệt sức ngất đi mà không hay biết gì cả. Trong mơ màng, hần lại thấy mình lạc vào một nơi hư ảo quen thuộc.

- Ta đang ở đâu đây, sao cảm giác giống nơi lần đầu gặp Tiểu Vô vậy?

Mò mẫm đi về phía trước, Nguyên Hạo bắt gặp một cái gương to lớn chắn giữa đường đi. Đứng phía trước chiếc gương là một bóng dáng nhỏ mờ ảo không thể nhầm lẫn với ai khác.

- Tiểu Vô, thì ra ngươi ở đây. Vậy mà sao ta gọi ngươi suốt thời gian qua mà ngươi không trả lời ta vậy?

Mừng rỡ chạy vội lại, hần muốn ôm lấy hình ảnh tiểu hài trước mặt nhưng chạy mãi vẫn không cách nào đến gần được. Có điều khi dừng lại thì hần lại có cảm giác mình cách đối phương rất gần nên lại tiếp tục đuổi đến. Tình cảnh quái dị này cứ diễn ra như vậy một lúc thì cảnh vật bỗng nhiên đổ vỡ tan nát y hệt như lúc ở Tinh Tâm tự viện. Nhưng lần này có một ánh sáng nhanh chóng bao lấy Nguyên Hạo khiến hần biến mất trước khi quá muộn.

- Cảm giác thế nào nào? Thú vị không?

Giật mình tỉnh lại, hần thấy tên tiểu hài đáng ghét đang nhìn mình với nụ cười mỉa mai độc quyền. Ánh mắt nghi ngờ, Nguyên Hạo liền cất tiếng dò hỏi:

- Ngươi có đúng là Tiểu Vô không hay lại là cái ảo ảnh chết tiệt kia vậy?

- Đúng là vô dụng, ảo ảnh hay người thật cũng không phân biệt được sao? Hắc hắc.

Mím cười quí dị, tiểu hài vung tay một cái biến ra cái gương nhỏ xíu nhưng hình dáng y hệt cái trong ảo ảnh kinh hoàng vừa nãy. Vừa nhìn thấy, Nguyên Hạo lập tức nhảy dựng lên hỏi:

- Cái quái quỷ này là vật gì mà đáng sợ như vậy hả Tiểu Vô?

- Nó là một tiên bảo được cất giấu bên trong ảo cảnh, chỉ có ai vượt qua được hết thời gian thử thách thì mới tìm được nó. Lúc ngươi cảm ngộ ở Tinh Tâm tự, có phải ngươi cũng thấy tràng cảnh thế giới sụp đổ giống như vừa rồi không?

Tiểu Vô nhàn nhạt đáp lại khiến Nguyên Hạo hồi tưởng lại tràng cảnh khủng khiếp đã diễn ra hai lần. Mồ hôi lạnh túa ra, hắn rung mình một cái trả lời:

- Đúng vậy, nghĩ lại thật đáng sợ. Lần đó ta tưởng mình tiêu thật rồi.

- Hắc hắc, cầu phú quý trong hiểm nguy, cái ngươi nhận được không hề nhỏ tí nào đâu. Ngươi từng tẩy kinh phạt tủy, ngươi cũng hiểu quá trình đó thay đổi về chất toàn diện cho cơ thể con người đúng không? Ta nói cho ngươi biết, suốt một năm qua ngươi chính là ở trong cái gương này "Thanh tẩy linh hồn".

- Thanh tẩy linh hồn?

Nguyên Hạo lăm bắm tên gọi kỳ lạ này. Đúng là hắn vẫn thắc mắc suốt một năm hôn mê mình đã ở đâu. Nếu hắn nằm ở hoang mạc Dã Mãng thì làm sao có thể sống sót được cơ chứ.

- Hắc hắc ngươi không biết về "thanh tẩy linh hồn" cũng không có gì lạ. Bởi vì chỉ có những bảo vật thuộc về linh hồn cao cấp mới có thể làm được. Cái gương này chính là một vật như thế, ta dám chắc ở tiên giới nó cũng thuộc vào hàng đỉnh cấp chí bảo. Ta thật hiếu kỳ không biết vì sao một tiên bảo như vậy lại lưu lạc xuống vị diện thấp như linh giới này.

Nói đến đây, Tiểu Vô tỏ ra khá hứng thú nhìn xuống cái gương nhỏ mà nó đang cầm trên tay. Còn Nguyên Hạo thì hai mắt rực sáng, xoa xoa hai tay cười thô bỉ nói:

- Hắc hắc, đỉnh cấp tiên bảo sao? Có cái này không phải ca đây có thể đánh ngang linh giới này sao?

- Ngươi thấy hàng xịn là mắt sáng rỡ như vậy sao? Tiên đồ thật là tốt lắm mà! Ngươi nghĩ với tu vi tề hại Ngưng Khí của mình có thể điều khiển tiên bảo sao? Nó không quay lại phản hệ chết ngươi mới là lạ đó, đẹp bỏ mơ mộng đó đi nhé.

Tiểu Vô không hề nương tình mà dập tắt niềm vui mới chớm nở của Nguyên Hạo ngay khiến hắn yếu xìu ra trông thấy. Không còn tí hứng thú với cái gương chí bảo kia nữa, hắn định hỏi Tiểu Vô về luyện thì bỗng nhớ ra gì đó liền đưa tay vào trong áo lấy ra một vật.

- Tiểu Vô, ngươi xem có biết bông hoa màu đen này là gì không?

Nhẹ nhàng thu lấy bông hoa vào tay, Tiểu Vô nhìn nó một lúc lâu rồi mới đáp lời:

- Nếu ta không nhầm thì đây là một vật dùng như chìa khóa để mở ra cái gì đó. Ta cũng chưa từng nhìn thấy giống hoa nào kỳ lạ như vậy. Đây có thể không phải nguyên bản tự nhiên của nó mà do ai đó đã tạo ra bông hoa thể này. Còn cách sử dụng thể nào thì tạm thời ta cũng chưa nhìn ra được nữa. Ngoài ra, ta cảm nhận được ở bông hoa này một khí tức mờ nhạt nhưng hết sức đặc thù.

- Đó là khí tức gì vậy Tiểu Vô?

Nguyên Hạo tò mò hỏi, không biết bông hoa này thần thánh thể nào mà ngay cả Tiểu Vô cũng không nhìn ra hết được công dụng của nó. Lúc này, Tiểu Vô bỗng nhiên thay đổi giọng điệu nghiêm chỉnh trả lời:

- Ta cảm nhận được...khí tức của...quý.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Dịch Linh, Dịch Thể

- Khí tức của quý? Ngươi không đùa đấy chứ?

Nguyên Hạo trợn mắt lên khó tin hỏi. Hắn không ngờ bông hoa tưởng chừng vô hại mình mang theo suốt thời gian qua lại là đồ của ma quý. Thế nhưng nhìn thái độ nghiêm túc hiếm có của tên Tiểu Vô thì xem ra những lời nó nói là sự thật rồi.

- Cấp độ linh giới tuy có nhiều giới diện tương đương nhau cùng tồn tại nhưng chung quy không có gì đặc biệt. Còn tiên giới thì khác, trừ giới diện mà nhân loại các người phi thăng ra còn có các giới diện ngang cấp dành cho các chủng loại khác tồn tại như ma giới, quỷ giới. Bông hoa này chính là mang khí tức đến từ quỷ giới đó. Ta đoán nó và cái gương này có quan hệ với nhau, nếu tìm được manh mối một cái sẽ có thể liên quan đến cái còn lại. Tuy nhiên, thực lực của ngươi bây giờ không nên giữ lấy hai món đồ này. Tạm thời cứ để ở chỗ của ta đi, sau này có cơ duyên thì tiếp tục tìm hiểu.

Tiểu Vô vung tay cất cả chiếc gương và bông hoa vào. Sau đó nó quay sang nhìn Nguyên Hạo rồi trở lại với thái độ cười cợt nói:

- Trong suốt thời gian ngươi "thanh tẩy linh hồn", ta đã trợ giúp ngươi rất nhiều. Nói nghe thì đơn giản nhưng quá trình đó vô cùng nguy hiểm và khó khăn. Cơ thể mất đi có thể tạo cơ thể khác như trường hợp của cha con Khương Thiên, còn linh hồn nếu bị tổn thương sẽ rất khó hồi phục. Có điều thành quả sau khi "thanh tẩy linh hồn" là cực lớn, dù dùng đan dược cũng không thể nào sánh bằng được đâu hắc hắc.

- Ta có thấy linh hồn lực tăng thêm tí nào đâu, ngươi có khách đại quá mức không đấy?

Chau mày lại, Nguyên Hạo tỏ ra không đồng tình chút nào. Nghe tên tiểu quỷ này quảng cáo dữ dội như vậy mà sao hắn vẫn phải tu luyện được đạo cực khổ như thế chứ.

- Ngươi đứng là ếch ngồi đáy giếng, ta có nói linh hồn lực ngươi được đề thăng lúc nào kia chứ. Ngươi có biết người tu chân từ cấp độ Kim Đan kỳ là phải độ lỗi kiếp, vượt qua được mới thành tựu cấp độ tiếp theo. Mà khi độ lỗi kiếp thì tâm ma chính là chướng ngại đáng sợ nhất, rất nhiều người vì bị tâm ma quấy nhiễu mà độ kiếp thất bại, thân bại hồn vong đấy. Còn bản thân ngươi, do được "thanh tẩy linh hồn" rồi thì khả năng chống lại tâm ma sẽ cao hơn người khác rất nhiều lần. Bây giờ tên nào nhỏ ngươi đã hiểu mình đạt được cơ duyên lớn như thế nào chưa?

- Thì ra là thế. Nếu đúng vậy thì đây quả là thiên đại may mắn của ta rồi khả khả.

Nguyên Hạo gật gù tỏ ra đồng ý, trong khi Tiểu Vô liếc hắn với vẻ khinh bỉ. Thánh nhân dãi dãi kẻ khờ, tên này đúng là ăn may hết lần này đến lần khác. Thờ dài một hơi, Tiểu Vô tiếp tục nói:

- Sau khi hỗ trợ ngươi xong thì ta cũng kiệt sức nên không hiện thân nữa. Sau đó ta dành thời gian nghiên cứu cái gương này và phát hiện ra tính năng của nó như ngươi đã thấy. Mặc dù không xuất hiện nhưng ta vẫn theo dõi mọi việc của tiểu tử ngươi suốt thời gian qua đấy nhé, hắc hắc. Không ngờ chưa bao lâu mà ngươi đã bắt đầu tập tành luyện được rồi, cảm giác chức nghiệp luyện được sư tư vị thế nào?

- Không dễ dàng như ta tưởng tượng, ta còn đang nghi ngờ không biết mình có phải thiên tài luyện được như ngươi nói không nữa. Hiện tại ta đang gặp bình cảnh không thể vượt qua được, ngươi có biện pháp gì không?

Nguyên Hạo cảm thán đáp. Thời gian ngắn vừa qua đối với hắn cứ như là luyện ngục vậy, không biết đã kiệt sức ngã gục bao nhiêu lần. Thì ra luyện được lại tốn hao linh hồn lực đến vậy, người bình thường căn bản không thể nào chịu đựng được cường độ rèn luyện như hắn. Thế nhưng dù có gắng bao nhiêu thì hắn hiện tại vẫn không thể nào tăng tỉ lệ chiết xuất được thảo lên được. Nhìn ánh mắt chờ mong câu trả lời của đối phương, Tiểu Vô thích thú trả lời:

- Lão già kia đúng là keo kiệt, chỉ viết vài dòng luyện được sơ đẳng mà không giảng giải thêm gì cho ngươi cả. Ngươi có biết khái niệm tỉ lệ vàng trong luyện được không?

- Thì mười phần chiết xuất được hết không hao hụt là tỉ lệ vàng có phải không?

Nhìn câu trả lời có phần mờ mịt của Nguyên Hạo, Tiểu Vô đắc ý cười lớn rồi lắc đầu nói:

- Sai, hoàn toàn sai lầm. Nếu đơn giản như thế thì ta cần gì hỏi ngươi làm gì? Trong giới luyện được các người có lưu truyền về ba mức tỉ lệ là tỉ lệ bạc, tỉ lệ vàng, và tỉ lệ kim cương. Những ai có thể chiết xuất được dược liệu đến tám phần được gọi là tỉ lệ bạc, tỉ lệ này đã là những luyện được sư khá giỏi mới làm được. Tiếp theo nếu đạt được chín phần thì là tỉ lệ vàng, tỉ lệ này chỉ có số ít những luyện được sư thiên tài nổi tiếng mới làm được. Cuối cùng là tỉ lệ kim cương, chín phần rưỡi trên mười, tỉ lệ truyền thuyết đó nha. Nghe nói từng có một vô hạn luyện được được sư đạt được tỉ lệ này thôi. Còn cái tỉ lệ tuyệt đối mười phần như ngươi nói trong thiên địa này chưa từng tồn tại hắc hắc.

- Kiến thức của ngươi thật uyên bác đấy Tiểu Vô. Có điều ngươi bị nhốt trong Hư Lộ thì làm sao biết được những kiến thức ở thế giới khác vậy.

Nguyên Hạo đột nhiên tò mò hỏi đến khiến Tiểu Vô giật mình gãi gãi đầu ho khan.

- Khụ khụ, đúng là ta chưa tung rời khỏi Hư Lộ, thế nhưng cường giả từ ngoài đi vào thì lại nhiều không đếm xuể. Kiến thức ta có chính là tích lũy do nghe ngóng từ họ mà có đấy. Ta chính là chủ nhân của tầng một và vòng ngoài của Hư Lộ mà.

- Ra là vậy. Đây, ngươi nói tỉ lệ chiết xuất vàng là chỉ có thiên tài mới làm được sao? Ta thấy cái cấp độ này tuy luyện tập hơi khó nhưng cũng chỉ hơn một tháng là ta đã đạt rồi đấy.

Nguyên Hạo lại tiếp tục thắc mắc, hắn không ngờ tỉ lệ mình đạt được đối với người khác lại ghê gớm vô cùng. Nghe câu hỏi này, Tiểu Vô chán nản đáp:

- Cơ thể ngươi đang đồng hóa với Hư Vô linh căn, tư chất của ngươi cũng sẽ thay đổi. Ngươi sẽ cảm ngộ được nhiều thứ mà người khác không thể làm được. Tất nhiên tư chất chỉ là công cụ, quan trọng là nỗ lực của bản thân. Ngươi nên biết hằng vạn năm qua thiên tài yêu nghiệt xuất hiện vô số nhưng có bao nhiêu kẻ có thể sống sót để trở thành cường giả đỉnh phong một cõi chứ. Ta không thể hỗ trợ ngươi chiến đấu nên ngươi khôn hồn hãy lo cái mạng nhỏ của mình. Đừng bộc lộ tài năng quá lộ liễu mang họa sát thân đấy.

Gật đầu đồng ý, Nguyên Hạo nhớ đến việc hắn bị lão già kia theo dõi một cách dễ dàng thì không vui nói:

- Hừ nhắc đến việc này ta lại khó chịu, tu vi không bằng người thì có thể làm cách nào khác cơ chứ? Có cách nào để trốn tránh bị thần thức theo dõi mà không cần triệt để phong bế tu vi lại không vậy Tiểu Vô?

- Có chứ, ngươi có thể dùng trận pháp để che giấu hành tung hoặc phòng ngự trước đối thủ mạnh hơn. Thậm chí là vây khốn kẻ thù rồi tiêu diệt.

Tiểu Vô nhàn nhạt trả lời vấn đề làm cho hai mắt Nguyên Hạo rực sáng. Mỉm cười thâm ý, Tiểu Vô tiếp tục khích lệ vài câu.

- Mỗi chức vụ nghề nghiệp đều có cái hay riêng, chỉ cần ngươi chịu bỏ thời gian ra học tập thì tương lai sẽ rất hữu dụng đó. Việc lão già kia ngươi cũng không cần lo lắng quá, lão có thể quan sát ngươi đang làm gì, ở đâu nhưng thành quả việc luyện được không thể xem xét từ xa dễ dàng như vậy được. Do đó, ngươi cứ tận lực che giấu đi hắc hắc. Sau này, ta không thể hiện thân ra ngoài được kéo bị phát hiện nhưng vẫn có thể nói chuyện chỉ dẫn cho ngươi, cứ yên tâm đi. Bây giờ ngươi hãy trở về ăn uống nghỉ ngơi, ta thấy ngươi sắp đi đời nhà ma rồi đấy.

Châm chọc một câu cuối cùng, Tiểu Vô cùng khùng cảnh mò ảo cũng tan biến. Giật mình tỉnh giấc, Nguyên Hạo cảm giác cơ thể mình vô cùng suy yếu. Hắn cố gắng lê thân về lại biệt viện ăn uống lấy lại chút sức lực rồi lăn ra ngủ như chết. Đã lâu rồi hắn chưa cho mình thoải mái nghỉ ngơi như thế. Lúc này phía ngoài căn phòng của hắn, lão già họ Trúc đang lẳng không đứng nhìn vào, ánh mắt vô cùng xa xăm. Đứng một lúc lâu, lão già thờ dài rồi biến mất, trong khi đó Nguyên Hạo vẫn đang say mộng đẹp không hay biết gì cả.

Lần này hắn ngủ một cái là suốt ba ngày ba đêm mới tỉnh lại. Vươn vai lên, cảm giác cơ thể mình đã tràn trề năng lượng trở lại, hắn mỉm cười rồi nhay xuống giường, thay trang phục rồi lại tiến về Hóa Các. Sau khi đã thông hiểu về việc chiết xuất dược liệu, Nguyên Hạo không có ý định theo đuổi việc nâng cao tỉ lệ nữa. Theo Tiểu Vô cho biết thì để có được tỉ lệ kim cương không chỉ cần tư chất thôi mà còn phải có kỹ thuật đặc thù mới có thể thực hiện được điều đó. Mà để nghiên cứu ra một phương pháp như thế những vị luyện dược sư đại thiên tài kia không tốn mấy trăm năm thì ít cũng vài chục năm, hắn lại không có nhiều thời gian như thế. Vì vậy, hắn quyết định tiếp tục tập luyện bước thứ hai của luyện dược là dung đan, tức là dung hợp dược thảo theo đan phương. Đây là bước mấu chốt nhất trong quá trình luyện đan dược bởi vì bước thứ hai chính là công đoạn tốn nhiều thời gian và đòi hỏi kỹ thuật của luyện dược sư rất nhiều. Bắt đầu lọc loại thông tin trong luyện dược căn bản ngọc giản, Nguyên Hạo bỗng giật mình phát hiện:

- Ô, sau bước một, lão già kia có ghi hai loại phương pháp điều chế dược dịch để ta luyện tập nữa. Đây là không phải đan phương sao? Theo ghi chép thì chỉ cần chiết xuất vài loại dược thảo rồi trộn chúng vào chung với nhau là xong. Một loại là "Dịch Thể" và một loại tên là "Dịch Linh", một cái sẽ tăng cường sức mạnh của nhục thể, một loại thì làm khai mở kinh mạch to thêm một chút. Tiểu Vô, ngươi thấy hai loại dược phương kỳ lạ này thế nào?

- Hắc hắc, thật không ngờ lão già kia lại đưa ra hai loại công thức điều chế này này cho ngươi. Cái này không phải đan dược, nó dùng để điều chế dung dịch để sử dụng thôi, đơn giản hơn đan phương cấp một nhiều. Có điều, tuy nhìn vào thì cách điều chế không khó nhưng ngươi nên nhớ bất kỳ đan phương nào cũng cần phải có sự nghiên cứu, tìm tòi rất khổ cực và tốn nhiều thời gian của các luyện dược sư. Bởi thế nên hầu như chẳng ai lại đem những đan phương độc môn của mình truyền ra cho kẻ khác bao giờ, thậm chí là truyền cho đệ tử của chính mình nữa. Xem ra lão ta đối với ngươi rất tốt đấy, ngươi hãy điều chế hai loại dược phương này trước để tu luyện đi. Ở giai đoạn Ngưng Khí kỳ thì cải tạo thể chất, nâng cao nền tảng luôn được ưu tiên hàng đầu, nó quyết định con đường tương lai của ngươi đấy.

Tiểu Vô tỏ ra nhiệt tình cất tiếng giải thích. Nguyên Hạo cũng không nhiều lời, hắn liền đi chuẩn bị các loại dược thảo cần thiết cho việc luyện dược. Rất may mắn là những chủng loại dược thảo ghi trong dược phương đều có đầy đủ bên trong dược viên của lão già nên chẳng mấy chốc hắn đã có thể thu hoạch đầy đủ. Trở lại hòa phòng của mình, hắn bắt đầu chiết xuất và dung hợp theo dược phương hướng dẫn. Nhờ vào kinh nghiệm rèn luyện suốt cả tháng qua, kỹ thuật của Nguyên Hạo bây giờ y như hoa trôi nước chảy, hết sức thành thạo. Sau nửa canh giờ, hai loại dung dịch đã được luyện chế thành công. "Dịch Thể" thì mang một màu đỏ khá bắt mắt, còn "Dịch Linh" thì có màu xanh dương nhu hòa. Vô cùng hứng khởi, hắn liền bắt đầu lấy ra bốn tấm đã chuẩn bị sẵn rồi đổ loại "Dịch Thể" vào. Chỉ một lượng ít dược dịch được chế vào trong bốn thể nhưng nước liền bị chuyển hóa hết thành màu đỏ như máu. Hít một hơi thật sâu, hắn liền bước vào bên trong bốn tấm để ngâm mình. Có điều cơ thể vừa chạm đến chất lỏng màu đỏ kia thì Nguyên Hạo bỗng nhiên gào lên như bị cắt tiết.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 84: Luyện dược sư cấp một

- Aaaaaa... Đau quá, sao cứ như bị ngàn mũi kim đâm như vậy chứ? Aaaaa..

Nguyên Hạo bị đau đến khóc không ra nước mắt. Toàn thân hắn lúc này đã bầm tím nhanh chóng, nhìn chẳng khác nào vừa mới bị ngược đãi một trận hết sức thâm trầm. Nhìn thấy hắn cứ lăn lộn gào thét bên trong bồn nước, Tiểu Vô mới nhàn nhạt lên tiếng:

- Ngươi làm như vậy thì chẳng thể hấp thụ được dược lực gì đâu. Hãy tập tức đã tọa đi, ngươi quên mình đã được tẩy rửa linh hồn rồi sao? Chỉ cần ngươi tĩnh tâm nhập định thì mọi thứ xung quanh không thể tác động vào bản thân nữa.

Nghe theo lời Tiểu Vô, Nguyên Hạo liền cắn răng nhịn đau, lập tức ngồi khoanh tay lại, nhắm cả hai mắt, tinh thần buông lỏng. Chẳng mấy chốc hắn đã thật sự chìm vào trạng thái vong ngã, không còn cảm giác được gì đến đau đớn thể xác hay những sự việc diễn ra xung quanh nữa. Cứ như vậy, hắn đã tĩnh tọa suốt một đêm dài, nước trong bồn lúc này cũng trở lại màu sắc bình thường, toàn bộ dược lực đã được hắn hấp thụ triệt để. Giật mình tỉnh lại, hắn bước ra khỏi bồn nước, thử cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể của mình.

- Hừ, da thịt đàn hồi hơn, xương cốt đều cứng rắn hơn xưa nhiều. Khí lực của ta hiện tại có thể nâng cả vật nặng mấy trăm cân. Hắc hắc thật không biết nếu cứ ngâm loại Dịch Thể này thời gian dài thì nhục thể ta sẽ mạnh mẽ đến mức nào nữa đấy?

Quá hưng phấn trước kết quả đạt được, Nguyên Hạo liền một hơi luyện chế thêm mấy bình Dịch Thể nữa để sử dụng. Theo hướng dẫn của Tiểu Vô, hắn không vội tiếp tục hấp thụ cùng một loại dược dịch liên tục mà bắt đầu ngâm mình với Dịch Linh. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng cảm giác đau đớn khi ngâm lần đầu vẫn khiến hắn đau đớn thừa sống thiếu chết. Loại Dịch Linh này không tạo cảm giác đau từ bên ngoài nhưng lại khiến cơ thể thống khổ như bị xé rách từ bên trong, tư vị nếm trải đáng sợ không hề kém Dịch Thể tí nào. Cũng may là đã có kinh nghiệm từ lần trước, hắn liền nhập định để vượt qua được nỗi đau xé nhức thể này. Tác dụng của Dịch Linh khác hẳn với Dịch Thể, được lực từ từ thấm vào làm cho kinh mạch được rộng ra nhiều hơn. Nên biết tốc độ hấp thụ và vận chuyển linh lực chính là căn cứ vào độ rộng của kinh mạch mà quyết định. Cứ như thế, hắn hằng ngày đều dùng Dịch Thể và Dịch Linh mỗi thứ một lần. Thế nhưng Nguyên Hạo phát hiện là hấp thụ qua vài ngày thì hiệu quả lại giảm sút rõ rệt nên sau mười ngày thì hắn đã hoàn toàn không sử dụng thêm được nữa.

- Haiz, thật đáng tiếc! Mà thôi, dù sao cơ thể ta đã được cải tạo rất nhiều rồi. Hiện tại với nhục thể cường hãn như thế này, khả năng phòng ngự và chịu đựng va chạm của ta đã tăng bội phần. Còn linh lực của ta hiện tại có thể duy trì hỏa diễm ổn định ở cường độ cao trong thời gian dài gấp đôi rồi hắc hắc.

Đắc ý với thành tựu hiện tại, hắn lại bắt đầu lao vào luyện đan bước thứ hai. Đọc những đan phương chữa thương đơn giản mà lão già đã chuẩn bị cho hắn tập luyện cũng như những lời nhắc nhở, chỉ điểm được ghi chú lại, hắn mỉm cười rồi hồ hởi tiến hành. Dưới sự hỗ trợ của Tiểu Vô, sau ba tháng miệt mài bên trong hòa phòng, Nguyên Hạo đã thành công cả ba bước luyện đan căn bản. Hàng loạt lò đan dược đã được ra đời với chất lượng ngày càng tăng cao, lúc đầu hắn còn luyện chế ra phế đan, sau đó tỉ lệ đan dược thành công càng lúc càng nhiều. Đến cuối cùng thì không còn phế đan nữa, lúc này hắn lại tập trung vào chất lượng của đan dược ra lò.

- Đan dược được chia làm ba phẩm cấp căn bản là hạ, trung, thượng, đan dược phẩm cấp càng cao thì hiệu quả khi phục dụng càng lớn. Ví như cùng một loại đan dược chữa thương nhưng nếu người dùng loại thượng phẩm thì sẽ nhanh chóng hồi phục mà không để lại di chứng gì. Còn nếu dùng đan dược hạ phẩm thì thời gian hồi phục chậm hơn và trong đan dược còn có nhiều tạp chất, dùng nhiều sẽ có ảnh hưởng không tốt đến cơ thể. Tất nhiên chẳng có đan dược nào hoàn toàn không có tạp chất cả, hắc hắc. Nên dùng một loại đan dược quá nhiều sẽ lưu lại rất nhiều cặn bã không tốt trong cơ thể, sẽ có tác hại không tốt đến tu luyện sau này. Vì thế những kẻ thông minh thường chỉ dùng đan dược trong những lần đột phá trọng yếu và sau khi phục dụng họ cần tìm cách bài trừ tạp chất, không phục dụng đan dược khác trong thời gian dài. Khả khả, nếu không có hạn chế như vậy thì những tên luyện dược sư có thể ăn đan dược để lên tu vì vù vù dề chết người khác thì sao.

Huyền thiên giảng giải cho Nguyên Hạo về phẩm cấp đan dược, Tiểu Vô không cảm giác mệt mỏi là gì. Đối với nó, việc cô đơn cả bao nhiêu vạn năm thật là nhàm chán, bây giờ có một tên đệ tử dạy dỗ mỗi ngày thì đúng là không còn gì tuyệt vời hơn. Hiện tại, Nguyên Hạo đã có thể luyện chế ra một số đan dược cấp một đơn giản dành cho Ngưng Khí kỳ sử dụng. Mục tiêu của hắn hiện tại chỉ nâng cao phẩm chất đan dược và dành thời gian để luyện tập khống chế thủ hòa cấp hai hoàn toàn thuần thục. Phân loại đan dược mà mình luyện chế được trong tuần, hắn vui vẻ huýt sáo vừa làm bầm nói:

- Cứ tưởng luyện dược sư cao cấp mới kiếm được nhiều của cải, không nghĩ như ta bây giờ cũng dễ dàng phát tài như thế hắc hắc.

Cho tất cả mọi thứ đã chuẩn bị vào trong nhẫn trữ vật, Nguyên Hạo khoác lên mình một cái áo lông da thú màu đen che hết cả dáng người lẫn khuôn mặt rồi ung dung tiến về phía tòa nhà to lớn hoành tráng tên Vạn Dược Các nằm ở cuối phường thị của Vạn Dược Cốc. Nơi đây chính là trung tâm giao dịch mua bán đan dược của các luyện dược sư bên trong cốc với ngoại nhân. Chỉ cần bạn vào đăng ký sạp hàng mua bán thì Vạn Dược Cốc sẽ bảo hộ cho bạn, chỉ việc mỗi lần bán được đan dược gì đều phải chia một phần lợi nhuận cho cốc là được. Bước qua cánh cửa to lớn được điêu khắc khá tinh xảo, Nguyên Hạo bước đến quầy đăng ký móc ra mười linh thạch hạ cấp đưa cho nữ nhân viên.

- Lần này lại đến phát tài nữa phải không? Ta thấy người tuần nào cũng đều đặn đến mở sạp, đặc biệt là thu nhập rất cao nha.

Liếc nhìn hắc y nhân trước mặt, nữ nhân viên nở một nụ cười thân thiện nói rồi đưa một cái thẻ có số bảy mươi hai ra.

- Haha, nhờ mọi người ủng hộ thôi. Thôi ta đi nhé, chúc cô một ngày tốt lành.

Cầm lấy chiếc thẻ, Nguyên Hạo khách sáo một câu bằng giọng khàn khàn rồi vội chạy lại quầy hàng theo số thứ tự mình nhận được. Tại đây, hắn bày ra vài loại đan dược chữa thương, hồi phục linh lực cấp một mà mình luyện chế được, tất nhiên hắn chỉ trưng ra những đan dược thượng phẩm, hạ phẩm và vài viên trung phẩm thôi. "Thất phu vô tội, hoài bích có tội". Hắn hiểu rõ điều này nên không hề dám đem ra bán đan dược thượng phẩm nào, thậm chí trung phẩm cũng chỉ trưng bày hai, ba viên mà thôi. Nên nhớ đối với luyện dược sư cấp một thuộc hàng khá giỏi thì một lò đan có thể có một viên đan dược trung phẩm là tốt lắm rồi. Chỉ cần xuất lò ra được một viên đan dược hạ phẩm là có thể nhận được chứng nhận luyện dược sư cấp một rồi. Vì vậy, có nhiều luyện dược sư cấp một thậm chí chưa từng luyện ra viên đan dược trung phẩm nào nữa chứ đừng nói đan dược thượng phẩm. Đan dược cấp độ càng cao thì càng khó để luyện chế được phẩm cấp tốt. Trong Vạn Dược Cốc, luyện dược đan dược thượng phẩm phải nói đến khí vận nữa chứ không đơn thuần là kỹ thuật mà thôi.

Gian hàng của Nguyên Hạo giá cả khá mềm nên hắn vừa bày bán thì rất nhiều khách hàng quen thuộc vội vàng bu lại. Đối với phế đan và đan dược hạ phẩm thì hắn bán theo giá sỉ, mua nhiều được giảm giá nhiều. Riêng đan dược trung phẩm thì giá khá cao thể nhưng mọi người vẫn tranh giành dữ dội, bởi vì tác dụng của đan dược trung phẩm căn bản là hơn xa hạ phẩm. Trong chiến đấu, chỉ cần hồi phục thương thế hay linh lực nhanh hơn kẻ khác thôi cũng đủ khiến cục diện thay đổi kết quả rồi. Chưa đầy một canh giờ, toàn bộ đan dược đã được mua hết, Nguyên Hạo thông thả thu xếp gian hàng của mình lại rồi lặng lẽ đi lên lầu hai của Vạn Dược Các.

- Hắc hắc số phế đan lúc mới bắt đầu tập luyện dược đã được phân ra bán hết rồi. Hiện tại với khả năng của mình, đan dược thượng phẩm cũng có thể luyện chế ra. Xem ra sắp tới không cần phải bán đan dược giá rẻ nữa rồi.

Thì ra vì tiếc nếm thử phế đan và đan dược hạ phẩm nên Nguyên Hạo mới chia ra bán từ từ. Với khả năng hiện tại của hắn, việc luyện chế đan dược cấp một trung phẩm là chuyện không khó khăn gì, quan trọng là có bao nhiêu viên đan dược thượng phẩm có thể ra lò thôi. Đang khoái chí vì số linh thạch thu hoạch được, trong đầu hắn lại vang lên tiếng mĩ mai thân thương của Tiểu Vô:

- Người thật làm mất mặt luyện được sư quá đấy! Mấy viên phé đan đó dùng để ném cá ta còn thấy si nhục, không ngờ người lại đem chúng ta bán với giá rẻ như đang bán rau cải ngoài chợ. Thật là không có chút tiền đồ nào cả.

- Hắc hắc, thông cảm đi, ta đây hoàn cảnh bần hàn mà. Nghe nói tháng sau ở nơi đây sẽ có một đấu giá hội thường niên được tổ chức, đến lúc đó biết đâu ta lại cần đến tài phú để mua cho mình một vài thứ hữu ích chứ.

Lầu hai của Vạn Dược Các yên ắng hơn tầng một rất nhiều, có điều về mặc xa hoa tráng lệ thì lại hơn xa. Nơi này là tầng dành riêng cho những khách hàng cao cấp đến để mua những đan dược phẩm chất cao, chỉ những ai có lệnh bài thân phận chứng minh mới được bước vào. Đây là lần thứ ba Nguyên Hạo bước vào nơi này, sau khi xuất trình lệnh bài, hắn liền đi đến chiếc bàn số mười bốn của mình. Lúc này, chỗ ngồi dành cho khách hàng ở bàn của hắn đã có một gã béo ngồi đợi sẵn. Vừa thấy chủ nhân của chiếc bàn mặc chiếc áo lông đen dày cộm quen thuộc, gã liền đứng bật dậy, miệng tươi cười như hoa chào hỏi:

- Xin chào Mã đại sư, hôm nay người đến sớm hơn mọi khi nha. Chắc là lần này người có đem đến không ít đan dược chứ? Hi hi

Để thuận tiện cho việc ẩn giấu thân phận, Nguyên Hạo đã dùng cái tên Mã đại sư để giao tiếp với khách hàng. Lấy từ túi trữ vật ra hai bình đan dược, hắn dùng giọng khàn đục vô cảm nói với tên mập:

- Đây là hai bình đan dược chữa thương và khôi phục linh lực, mỗi loại năm viên, tất cả đều là thượng phẩm. Ông cứ kiểm tra đi.

Tên mập vừa thấy hai bình đan dược đối phương lấy ra thì ánh mắt sáng rực vội vàng chụp lấy mở ra xem xét. Chỉ vài phút sau, gã liền cất lấy tất cả vào túi rồi lấy từ túi trữ vật ra hai viên linh thạch đưa cho Nguyên Hạo.

- Đây là linh thạch trung phẩm theo yêu cầu của Mã đại sư ngài, một viên có thể đổi lấy một ngàn linh thạch hạ phẩm. Mong ngài nhận cho.

Không cần kiểm tra, Nguyên Hạo vung tay lập tức cất viên linh thạch vào rồi nhàn nhạt nói:

- Tốt lắm, còn việc ta nhờ người thăm dò đã có tin tức gì chưa?

Nghe hỏi đến, gã mập nhìn láo liên bốn phía rồi bèn vung tay tạo ra một màn chắn âm sau đó mới thận trọng trả lời:

- Tôi đã cố gắng tìm kiếm thông tin nhưng đan phương vốn là thứ vô cùng trân quý, bình thường dù có linh thạch nhiều đến bao nhiêu cũng không dễ dàng mua được vì không luyện được sư nào chịu đem ra mua bán cả. À, tháng sau có đấu giá hội lớn tại Vạn Dược Các này, ngài có thể đến để thử vận may xem sao. Bất quá ngài nên chuẩn bị thật nhiều linh thạch, bởi vì những thứ được đấu giá đều là kỳ trân dị bảo trên đời, giá cả không hề thấp đâu.

Không biểu lộ cảm xúc vui vẻ hay thất vọng ra bên ngoài, Nguyên Hạo chỉ lạnh nhạt ừm nhẹ một tiếng rồi đứng dậy rời đi. Tên mập cũng không tỏ ra bất mãn gì cả, gã đã quen với tính tình kỳ quái của tên Mã đại sư này. Trong mắt những kẻ thương gia như hắn, tên luyện được sư này mới là đối tượng hợp tác tuyệt vời nhất: Vừa không nhiều lời, dứt khoát và giữ lời. Sau khi rời khỏi Vạn Dược Các trở về, Nguyên Hạo rút bỏ cái áo da dày nóng nực ra rồi thờ dãi cảm thán:

- Tìm đan phương thật là khó, xem ra ta cần phải tìm cách khác thôi. Ta không tin trời lại tuyệt đường người có lòng, haiz.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 85: Hắc hội trao đổi

Chán nản không biết làm thế nào để giải quyết vấn đề đan phương, Nguyên Hạo thất vọng lững thững đi trở về. Thời điểm này đã là buổi tối về khuya, phường thị vẫn còn tấp nập người qua lại giao dịch. Tu tiên giới không giống như cuộc sống thế tục, ngày và đêm đối với họ không khác nhau bao nhiêu. Khi nào mệt thì ngủ, khi nào cần thì thức, một người tu tiên tu vì càng cao thì khả năng ích cốc càng lâu, họ cũng có thể thức liên tục nhiều ngày không cần nghỉ ngơi hay ăn uống gì cả. Rẽ vào một ngõ nhỏ, hắn đi đến trước một quầy bán tạp vật nhỏ bé. Tên chủ quán là một thanh niên tầm mười tám, mười chín tuổi đang ngáp ngáp dài vì không có khách hàng. Vừa nhìn thấy Nguyên Hạo tiến đến thì hai mắt hắn sáng lên, miệng cười tươi nhảy đến vỗ vỗ vai của hắn.

- Tiểu Hạo, người đến thật quá tốt. Ta buồn chán gần chết vì không có khách hàng nào ghé qua từ sáng đến giờ đây. Không biết hôm nay là ngày gì mà xúi quẩy như thế nữa?

- Hắc hắc, Cửu ca, ta đã nói huynh rồi. Đừng để giá hàng hóa cao qua, chúng ta cạnh tranh thì giá cả là thứ đầu tiên khách hàng nhìn vào. Huynh cứ để giá trên trời như thế, đã vậy sạp hàng lại nằm ở nơi khuất người thì ma nào chú ý đến cơ chứ. Thôi, ta mời huynh uống rượu bù lại nhé hắc hắc.

Tên thanh niên đang nhăn nhó mặt mày than vãn này tên là Ngô Cửu, gã chỉ là một đệ tử ngoại môn bình thường bên trong Vạn Dược Các mà thôi. Đối với chế độ phân chia đệ tử bên trong cốc, Nguyên Hạo cũng có khái niệm nhất định. Cũng như bao nhiêu tông môn khác, Vạn Dược Các chia đệ tử ra

làm ngoại môn và nội môn đệ tử. Ngoài ra còn có các đệ tử thân truyền của các vị trưởng lão nữa, bọn họ chính là những thiên tài chân chính của cốc. Có điều, điều kiện xét duyệt đệ tử ở nơi này lại không phải là tu vi như các tông phái tu tiên mà dựa trên thiên phú về luyện dược. Như Ngô Cửu đây tư chất không quá nổi bật nên chỉ có thể là đệ tử ngoại môn mà thôi. Gã này vốn tính tình thật thà, lại rất hay giúp người khác nên trong một lần vô tình gặp gỡ Nguyên Hạo đã kết giao bằng hữu với hắn.

- Không được, ta cần phải kiểm thêm chút linh thạch cho mình, sắp đến hắc hội trao đổi rồi.

Ngô Cửu lắc đầu từ chối khiến Nguyên Hạo giật mình. Tên này lần nào hắn rủ đi uống rượu cũng đều lập tức dọn hàng đi ngay, sao lần này lại tỏ ra khi khác như vậy?

- Hắc hội trao đổi là gì vậy Cửu ca? Ở đó có gì thú vị sao?

Ngó qua ngó lại không thấy có người ở gần sạp hàng của mình, Ngô Cửu mới nhỏ giọng trả lời:

- Không nên nói lớn để người khác nghe thấy. Đây là hội trao đổi vật phẩm bí mật giữa các đệ tử trong cốc với nhau. Đệ cũng biết là đệ tử chúng ta nếu không đạt đến luyện dược sư cấp một thì căn bản không được tiếp xúc với Tàng Kinh Các để học tập các loại đan phương. Vì thế các đệ tử mới tổ chức hắc hội này để giao dịch các đan phương, bí kíp luyện đan vvv. Tất nhiên việc này phải tận lực tránh đi tai mắt của chấp sự vì quy định của cốc rất nghiêm ngặt, nếu biết kẻ nào dám trao đổi những thông tin quan trọng như đan phương sẽ bị tước đi thân phận đệ tử, đuổi ra khỏi cốc.

- Ra là thế, Cửu ca, huynh có thể dắt đệ theo để tham gia hắc hội không? Đệ cũng muốn mở mang tầm mắt của mình.

Ánh mắt sáng rực, Nguyên Hạo liền lập tức năn nỉ đối phương để được đi kèm tham dự hắc hội trao đổi. Cực khổ tìm kiếm khắp nơi, không ngờ thứ mình cần lại ngay trước mắt. Hắn quyết tâm sau này cần phải chú ý đến các thông tin trong cốc hơn mới được, ai mà biết trừ cái hắc hội này ra còn có chỗ hờ nào để tìm kiếm đan phương nữa hay không?

- Thôi được rồi, ta sẽ dắt đệ theo nhưng đến chỗ đó đệ phải nghe lời của ta và không được tự ý đi lung tung hay ăn nói bậy bạ. Bởi vì những người tham gia còn có cả đệ tử thân truyền của các trưởng lão, họ chính là thiên kiêu của Vạn Dược Cốc, không ai dám đụng chạm làm phật ý họ cả.

Suy nghĩ một hồi, Ngô Cửu mới gật đầu đồng ý cho đối phương đi chung. Mặc dù quan hệ hai người khá hảo hữu nhưng Nguyên Hạo trong mắt mọi người vẫn chỉ là gã nhân viên chăm sóc dược viên mà thôi. Vì vậy nếu tên này lỡ gây ra chuyện gì thì sẽ rất phiền phức cho gã, ở nơi nào thì địa vị cũng hết sức quan trọng mà. Hiểu được vị huynh đệ này đã cố gắng giúp mình, Nguyên Hạo cười tươi khoác vai đối phương nói:

- Hắc hắc, vậy mới là huynh đệ tốt. Cửu ca cứ yên tâm, đến lúc đó huynh có thiếu chút linh thạch thì đệ sẽ lấy tích góp cho huynh mượn tạm.

Nghe đến đây, sắc mặt của Ngô Cửu mới giãn ra thoải mái. Gã vốn là ngoại môn đệ tử, tài phú không bao nhiêu nên mới phải mở cái sạp hàng nhỏ bán tạp vật để kiếm chác chút ít. Bây giờ có người cho mượn thêm linh thạch thì hi vọng tìm được món đồ ưng ý trong hắc hội sắp tới sẽ cao hơn nhiều.

- Được rồi, vậy đệ về chuẩn bị đi, tối ngày mốt cũng giờ này hãy đến đây. Khi đó chúng ta sẽ cùng tham gia hắc hội. À, nhớ mang đồ che dấu dung mạo của mình đi, ta nghe nói mọi người tham gia đều không muốn để lộ thân phận của mình ra cho kẻ khác biết.

Dặn dò xong, Ngô Cửu tiếp tục trở vào quầy hàng để chờ mong khách hàng ghé vào để kiểm thêm chút linh thạch. Trong khi đó Nguyên Hạo trở về phòng mình kiểm kê lại số tài sản hiện có, lần hắc hội này hắn nhất định phải có được đan phương mà mình cần.

Chẳng mấy chốc hai ngày thời gian gian cũng nhanh chóng trôi qua, đến thời điểm hẹn, cả hai người Ngô Cửu và Nguyên Hạo liền di chuyển đến một khu khuất bên trong dược viên của một trưởng lão trong cốc. Nghe nói vị trưởng lão này có công sự nên phải rời đi đến vài ngày nữa mới về, vì thế bọn đệ tử mới lựa chọn nơi này địa điểm tổ chức hắc hội. Mỗi người đến đây không cần trình ra thân phận mà chỉ cần đóng phí năm linh thạch hạ phẩm là có thể tham gia. Rõ ràng kẻ tổ chức buổi hắc hội này rất có đầu óc kinh doanh, với số lượng người tham dự nhiều thế này thì tối nay hắn kiếm được sẽ không ít. Ở đây cũng không hề có người dẫn chương trình mà tự mọi người vui lên món hàng của mình và điều kiện trao đổi, nếu ai muốn thương lượng thì cứ tiến đến đàm phán là xong. Luật giao dịch đơn giản như thế khiến Nguyên Hạo rất hài lòng, hắn không muốn mọi thứ quá phiền phức rườm rà.

Quan sát một lượt khắp mọi người tham dự, hắn bỏ qua những kẻ muốn trao đổi kỹ thuật luyện dược hay các loại dược thảo mà chỉ tập trung tìm kiếm những ai bán đan phương thôi. Có điều hắn vẫn chưa phát hiện ra ai có thứ mà mình muốn cả, thế nên Nguyên Hạo vẫn im lặng đứng một góc chờ đợi. Thời gian trôi qua, người đến gia nhập vào hắc hội càng lúc càng đông, món hàng được đưa ra càng lúc càng nhiều và có sức hấp dẫn nhiều người hơn. Ngay lúc này, có một tên ốm như xác khô, mang một tấm vải trắng che mặt nhìn khá buồn cười lên tiếng nói lớn:

- Ta có một thông tin vô cùng quan trọng, có liên quan đến thú hóa cao cấp. Nếu ai có hứng thú thì ta sẽ bán tin tức độc quyền cho kẻ đó, năm trăm linh thạch mà thôi.

Mọi người nghe xong thì ai nấy cũng cười bẽ diu rồi tản ra, không ai quan tâm đến gã nữa. Cả đám đều là luyện dược sư học đồ thì quan tâm đến thú hóa cao cấp làm gì, người muốn thì đem đi bán cho mấy vị trưởng lão đó. Đã vậy còn đòi năm trăm linh thạch, đúng là nào tàm nào. Gào thét đến khản cả cổ họng mà không ai hồi đáp, tên ốm nhom này cảm thấy thất vọng, gã lùi thui định rời khỏi hắc hội. Đúng lúc này, một giọng nói nhỏ truyền từ phía sau đến khiến đôi mắt gã sáng lên.

- Đi theo ta ra góc, ta có một chút hứng thú với thông tin mà ngươi rao đây.

Quay đầu lại, gã nhìn thấy một tên khoác áo lông thú màu đen che khuất cả người đang từ từ đi về phía một góc không người. Nhanh chân đuổi theo

đến, gã ôm liền mỉm cười nói:

- Người muốn biết tin tức về thú hòa thì đưa ra năm trăm linh thạch hạ phẩm, ta sẽ cho người biết tất cả.

- Hừ, người nghĩ ta là con nít lên ba sao. Thú hòa của người cấp mấy? Nếu dưới cấp bốn thì miễn bàn đi. Còn nếu cao cấp thì tùy vào thông tin người có giá trị đến đâu mà ta sẽ trả công xứng đáng. Tất nhiên không đến cái giá trên trời kia đâu, nếu người không hài lòng có thể rời khỏi. Ta tin chắc ở nơi này trừ ta ra không ai bị thần kinh mà đồng ý trả linh thạch cho người để đổi lấy thông tin này đâu.

Nguyên Hạo lạnh nhạt trả lời, hẳn có thừa kinh nghiệm trong việc trả giá với loại người như tên xương khô này. Đắn đo suy nghĩ một hồi, cuối cùng gã ôm cũng đành cắn răng gặt đầu một cái rồi nói:

- Thôi được, vậy ta muốn ba trăm linh thạch cho thông tin này. Bọn ta đã mất đi hai người huynh đệ mới biết được nơi tọa lạc của yêu thú hệ hỏa nên cái giá đó là hợp lý lắm rồi.

- Được, nếu như ta cảm thấy hài lòng ta sẽ trả cho người như ý.

Nguyên Hạo đồng ý đáp. Hắn thấy rõ rung động trong cảm xúc của tên ôm này, xem ra những gì hắn nói là sự thật, không phải giả dối.

- Đây là bản đồ có đánh dấu vị trí của yêu thú mà bọn ta nói. Cách đây hai tháng, ba người bọn ta khi đi ngang qua dãy núi Diêm Thạch đã phát hiện ra một đám cao thủ đang vây công một con yêu xà khổng lồ. Toàn thân con yêu xà đó có màu nâu đất và nó không ngừng phun lửa thiêu đốt cả một vùng rộng lớn. Hai người huynh đệ đồng hành của ta cũng chính vì yêu hỏa khủng bố đó vô tình vây hãm mà tán thân trong biển lửa.

Đưa ra một tấm bản đồ bằng da dê, tên ôm nhom hai mắt đỏ ừng kể lại.

- Vậy có thể con yêu thú đó đã bị đám người kia hạ sát rồi thì sao?

Nguyên Hạo vừa quan sát tấm bản đồ, vừa nhàn nhạt hỏi. Nếu con rắn kia bị đám người kia làm thịt rồi thì hẳn còn mất công tìm hiểu làm gì nữa chứ. Nghe đối phương chất vấn, gã ôm lắc đầu lia lịa nói:

- Tuyệt đối là không. Mặc dù ta không biết thực lực rõ ràng của yêu thú lẫn đám người đó nhưng rõ ràng bọn họ không phải đối thủ của con yêu xà. Lúc yêu thú quây đuôi bỏ đi thì đám người kia cũng không thể nào ngăn cản hay làm nó bị thương mảy may gì cả. Cho nên ta khẳng định là con yêu xà vẫn còn sống và chắc chỉ hoạt động ở khu vực gần đó thôi.

- Được rồi, đây là ba trăm linh thạch. Thành giao.

Nguyên Hạo lạnh lùng thấy một gói to cho đối phương rồi xoay người rời đi. Có cơ hội hắn sẽ tìm con yêu thú hệ hỏa này sau, chỉ một ít linh thạch đổi lấy một thông tin cũng không phải là quá xa xỉ. Đúng lúc này, tiếng la lối ồn ào vang lên trong đám đông đang tụ tập gần sát bên khiến hắn phải xoay người lại chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Di thư của tộc Cổ Du

- Cái tờ giấy rách nát này bốn tiểu thư trả giá một trăm linh thạch là cao lắm rồi. Người còn không biết điều như thế, có tin ta đem người ra phân thân cho chó ăn không?

Nghe thấy giọng nói chanh chua này, Nguyên Hạo liền lập tức giật mình nhận ra người đang nói chuyện là ai ngay. Có điều hắn không ngờ mình và cô gái kia lại có duyên đến thế, đi đâu cũng gặp phải nhau như vậy. Đáng lẽ hắn định lập tức rời đi tránh xa vị tiểu thư phiền phức này nhưng khi nghe Tiểu Vô lên tiếng bảo đó là báu vật thì liền từ bỏ ý định đó mà lặng lẽ ẩn sau mọi người tiến đến gần xem sự việc thế nào. Hiện tại, ngay chỗ đám đông tụ tập là một cô gái đeo mặt nạ lông vũ và một nam tử khoác một bộ xiêm y đơn giản bịt mặt. Trong khi cô gái không ngừng hung hãn la lối chèn ép thì vị nam tử này lại tỏ ra yếu thế, ánh mắt cầu cứu xung quanh. Có điều đám đông không ai có ý định chen vào việc này mà chỉ mang tâm lý xem kịch vui mà thôi. Tình cảnh như thế, cô gái kia lại can rờ lẫn tới nhiều hơn khiến cho vị nam tử kia sắp chịu không nổi.

- Không, đây là đồ của tổ phụ tôi để lại. Dù cô có nói thế nào tôi cũng sẽ không bán đâu, không lẽ cô muốn cướp giật trắng trợn ngay giữa hắc hội đông người thế này.

Thanh niên nam tử mặc dù yếu thế hoàn toàn nhưng vẫn lấy dũng khí còn lại để phản bác. Hắc hội này được một số vị chấp sự lớn đứng phía sau đảm bảo nên việc cướp giật, gây gỗ đánh nhau sẽ bị xử lý mạnh tay. Đây là luật lệ mà mọi người đều được biết khi tham gia trao đổi và cũng để duy trì tính công bằng chung của hắc hội. Thế nhưng lời cảnh cáo của thanh niên nam tử thốt ra lại chẳng có tí tác dụng nào với cô gái kia cả.

- Ô, ngươi cũng dám uy hiếp bọn tiểu thư sao? Ta không trực tiếp đoạt lấy đồ của ngươi ở đây được, nhưng liệu khi rời khỏi hắc hội này thì ai có thể đảm bảo an toàn của ngươi đây?

Mim cười cao ngạo, cô gái còn đe dọa ngược lại khiến toàn thân nam tử mồ hôi lạnh tuôn ra. Chính ngay lúc này, một bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai vị nam tử khiến hắn giật mình quay lại.

- Vị huynh đài này, tại hạ cũng có chút tò mò với món đồ của huynh. Không biết huynh có thể nói sơ về công hiệu và nguồn gốc cho tại hạ được rõ không?

Giả giọng nói khàn đục, lại mang áo da thú đen kịt trùm cả người, Nguyên Hạo trông vô cùng đáng sợ. Nhưng do tình thế của gã thanh niên nam tử lại không tốt lành gì nên khi thấy có người khác lên tiếng muốn tìm hiểu mảnh giấy trông giống thư tịch thời xa xưa của mình thì gã mừng như vớ được cọng rơm cứu mạng vậy. Sơ đồ phương đôi ý, gã liền lập tức lên tiếng trả lời ngay:

- Đây là di vật do tổ tiên gia tộc ta lưu truyền lại. Ngày trước do một lần cơ duyên vào một động khẩu tìm bảo mà phát hiện ra được. Sau một thời gian nghiên cứu và thỉnh giáo một số vị có kiến thức uyên, các vị tổ phụ vẫn không biết nội dung bên trong tờ giấy viết gì. Mặc dù mọi người đã bỏ công tìm hiểu trong các thư tịch cổ nhưng vẫn vô vọng, không hề có manh mối gì. Vì thế mảnh giấy này được truyền thừa lại trong gia tộc qua rất nhiều năm tháng cho đến đời của ta. Do cần có linh thạch để truy cầu con đường riêng cho chính mình nên ta định bán đi cái di vật này. Thế nhưng khi vừa đến hắc hội giao dịch thì lại gặp ngay cô gái không nói lí lẽ này, cô ta chẳng những đòi ép giá mua bí tịch của ta mà còn lớn tiếng hăm dọa nữa. Thật là không có thiên lí mà.

- Đúng thế, ta chèn ép ngươi đấy, thế thì ngươi làm gì được ta cơ chứ. Còn cái tên khoác áo da hôi thúi kia, khôn hồn thì đừng xía vào chuyện của bọn tiểu thư, nếu không kết cục của ngươi cũng không khá hơn đâu.

Thấy tên nam tử co rúm bám lấy gã áo đen mới xuất hiện, cô gái nhếch môi khinh thường lên tiếng quát. Trong mắt của cô ta thì tất cả người trong hắc hội này cũng chỉ là đám ngoại môn, nội môn đệ tử thôi. Không ai có đủ tư cách để chống lại địa vị và quyền uy của cô cả. Nhưng ngược lại với tưởng tượng của cô ả, gã khoác áo da thú đen kia chẳng hề quan tâm đến lời cô nói, giống như cô ta chỉ là không khí, không hề hiện hữu vậy.

- Ngươi muốn bán cái mảnh giấy này giá bao nhiêu?

Bỏ mặc cô gái đang trợn mắt dữ tợn nhìn mình, Nguyên Hạo chỉ nhìn gã nam tử rồi nhàn nhạt hỏi. Thấy thần thái tự tin của đối phương, gã nam tử cũng hơi vững dạ một tí. Gã xem chừng người này chắc bối cảnh cũng không nhỏ nên mới dám đối đầu với vị tiểu thư kia, vì thế gã mới dám đáp lời:

- Không dám giấu gì vị huynh đài đây, ta cần một nghìn linh thạch để mua một số thứ phụ trợ luyện đan. Nhưng nếu... con số này quá cao thì... ngươi trả... năm trăm linh thạch cũng được rồi.

Không trả giá hay ý kiến gì, Nguyên Hạo lạnh lùng móc từ trong người ra một túi to tướng rồi thả cho đối phương nói:

- Đây là một ngàn linh thạch hạ phẩm, ta không thích chiếm tiện nghi người khác.

Nhận được một túi linh thạch to tướng, gã nam tử cứ tưởng mình đang nằm mơ. Thế nhưng gã cũng không phải ngốc, liền lập tức cất linh thạch vào túi trữ vật rồi khom người cúi đầu tạ lễ một cái, sau đó nhanh chóng chen vào đám người người chùn mắt. Nguyên Hạo cũng định xoay người rời khỏi nhưng cô gái kia đã nhanh chân chạy đến chặn đường hắn.

- Tên hỗn xược này, ngươi có biết bọn tiểu thư là ai không mà dám phớt lờ lời nói của ta như vậy? Ngươi chán sống rồi sao?

Dùng ánh mắt âm u nhìn đối phương, Nguyên Hạo không hề khách khí lớn tiếng nạt lại:

- Ngươi là ai thì liên quan gì đến lão tử? Ở hắc hội này ai cũng che mặt, đâu phải đi thi hoa khôi mà cần phải biết đến nhà ngươi cơ chứ? Luật lệ đặt ra ở đây là tự do giao dịch, ta trả giá cao hơn nên ngươi ta đồng ý bán cho. Không lẽ ngươi muốn mua tất cả mọi thứ của người tham dự ở đây với giá rẻ bèo để trục lợi cho mình sao? Ta tin chắc không ai ở đây đồng ý cho hành vi như vậy.

Hắn vừa nói xong, nhiều ánh mắt bất thiện liền tập trung vào cô gái càn quấy nọ. Tuy ai cũng đoán được bối cảnh cô gái che mặt này không thấp, thế nhưng không có nghĩa là cô ả được quyền coi trời bằng vung. Ở đây, Nguyên Hạo đã khéo léo chuyển mâu thuẫn của mình và cô ta thành mâu thuẫn chung của tất cả mọi người tham gia hắc hội. Không ai nguyện ý món hàng mình đem ra trao đổi bị ép giá như nam tử thanh niên vừa nãy cả. Không khí trở nên căng thẳng hơn khi có một người đứng ra lên tiếng ủng hộ câu nói của Nguyên Hạo:

- Vị huynh đài này nói rất đúng, ta ủng hộ. Không ai muốn món hàng mình cất công mang đến lại bị chèn ép bán với giá rẻ mạt như thế. Nếu vậy ta thà đem ra phường thị bán cho rồi, cần gì đến hắc hội này nữa.

Có người đứng ra phản bác cô ả, cả đám đông cũng lập tức hòa theo khiến cục diện xoay chuyển một cách vi diệu. Bị động trước tình huống thay đổi, cô gái chanh chua cảm thấy không biết phải đáp lại cả rừng người như thế nào liền xoay người âm ỉc và tức giận rời khỏi. Trong khi đó, không ai chú ý đến tên mặc áo khoác lông thú đen và nam thanh niên đã biến mất dạng từ lúc nào.

- Haha, đệ thật là to gan, không ngờ lại dám đối đầu cô ả hung dữ kia như thế.

Tên thanh niên đứng ra ủng hộ ý kiến lúc nãy thì ra chính là Ngô Cửu, gã nhận ra Nguyên Hạo đang bị cô gái kia làm khó dễ nên lập tức lên tiếng hỗ trợ.

Chính nhờ gã mà gió đã đổi chiều nhanh chóng khiến cho mọi việc ngã ngũ nhanh chóng. Khi mọi người còn đang la ó phản đối cô ả thì hai người cũng lặng lẽ rút lui êm đẹp. Cởi lớp áo da dày cộm ra, Nguyên Hạo mỉm cười giờ ngón tay cái lên khen tặng nói:

- Đệ sao sánh bằng Cửu ca mưu trí được, không nhờ có huynh thì e là đệ muốn thoát khỏi cô ta cũng không dễ dàng gì a.

Dứt lời, cả hai người nhìn nhau cười lớn rồi khoác vai đi về phía tửu lâu để ăn mừng thắng lợi nho nhỏ này. Có điều Nguyên Hạo không biết là việc nhanh chân rời khỏi hắc hội đã giúp hắn thoát khỏi sự truy lùng của cô gái kia. Vốn là sau khi bị mọi người gây sức ép phải tạm thời lánh đi, cô gái liền kêu thêm đồng bọn đến để trừng trị tên khốn mặc áo da thú nhưng tìm mãi vẫn không thấy. Cuối cùng, cô ả đành bức tức, không cam lòng bỏ về tay không.

Sau khi rượu thịt no say, Nguyên Hạo từ biệt Ngô Cửu để trở về biệt viện của mình. Sau khi đóng cửa phòng lại và dò xét một cách cẩn thận, hắn mới lấy tấm giấy mà tên nam tử ốm nhom đã bán cho mình trong hắc hội. Nhìn những dòng chữ kỳ lạ viết bên trên, hắn nhủ mấy suy ngẫm một tí rồi nói:

- Văn tự này thật sự quá cổ xưa, ta cũng không có cách nào nhận biết được. Tiểu Vô ngươi có phát hiện gì không?

Biết mình không đủ khả năng để nghiên cứu, Nguyên Hạo liền gọi ngay Tiểu Vô để cầu xin giúp đỡ. Ngay lập tức, hắn đã nhận được hồi âm của vị quân sư trong mọi tình huống này.

- Đây là ngôn ngữ của một tộc người sống cách đây rất lâu, trong lịch sử gọi họ là dân tộc du mục Cổ Du. Tín ngưỡng của tộc người này chính là thờ cổ trùng, bọn họ nuôi đủ loại trùng khác nhau. Thậm chí chính cơ thể họ cũng là vật thể cho cho cổ trùng sinh sống, rất đáng sợ hắc hắc.

- Cổ trùng?

Nghe đến côn trùng, Nguyên Hạo cảm thấy rợn cả da đầu. Hắn tuy không sợ mấy loại động vật nhỏ bé này nhưng lại khá bài xích vì hình dạng không bắt mắt của chúng. Nhìn thái độ của hắn, Tiểu Vô cười phá lên nói:

- Haha, cổ trùng có đủ hình dạng và kích cỡ, có con to hơn cả giao long cũng là chuyện bình thường. Ngươi đừng xem thường bọn chúng, trùng chính là một trong những yếu tố phối hợp tác chiến vô cùng đáng sợ đấy.

- Hừ, dù ngươi nói gì thì ta vẫn không thích việc thú sùng của mình là một con sâu róm tí nào. Nội dung của tờ giấy cổ này viết gì vậy Tiểu Vô.

Nguyên Hạo lắc lắc đầu dứt khoát nói khiến cho tiếng cười của Tiểu Vô vang lên trong đầu hắn càng mãnh liệt hơn.

- Đồ chết nhát, ngươi đã tu tiên, gặp vô số yêu thú rồi mà cũng sợ mấy con trùng đó sao? Hắc hắc. Ta cam đoan ngươi không đoán ra được nội dung trong này nói về gì đâu.

Tiểu Vô đắc ý lên tiếng trong khi Nguyên Hạo thì chau mày khó chịu. Ta không biết ngôn ngữ này thì tất nhiên không biết nó viết về cái gì rồi, tên nhóc này đúng là ranh hơi. Có điều câu nói tiếp theo của Tiểu Vô khiến hắn giật mình suýt phun máu té xỉu.

- Ta cũng có biết tờ giấy này viết gì đâu hắc hắc. Có điều Cổ Du đã bị diệt tộc từ lâu rồi, ngươi muốn tìm người giải đáp cũng khó khăn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Vạn Được Cốc khảo hạch (Thượng)

- Ngươi có lúc cũng biết nói giỡn quá nhỉ, ngươi không đọc được tờ giấy này viết gì sao biết đó là chữ viết của người Cổ Du hả?

Nguyên Hạo lông lộn lên hết lớn. Tên tiểu quỷ này làm hắn háo hức chờ đợi câu trả lời, không ngờ cuối cùng lại cho hắn ăn một vỏ lừa đau điếng. Nhìn thái độ tức giận của đối phương, Tiểu Vô chỉ cười giảo hoạt đáp lời:

- Ta biết đây là ngôn ngữ Cổ Du vì ta đã từng nhìn thấy rồi. Hắc Hắc ngươi nên nhớ Hư Lộ tồn tại thậm chí còn lâu hơn cả thiên địa này, việc dân cư của tộc đó từng lọt vào trong khu ta quản hạt có gì là kỳ lạ đâu.

Chán nản, Nguyên Hạo liếc nhìn tờ giấy cũ kỹ thêm lần nữa rồi nói:

- Một tộc như vậy đã bị tiêu diệt trong dòng chảy lịch sử thì thông tin họ để lại cũng không có tác dụng gì nữa cả.

Hắn vung tay định vứt tấm giấy không rõ ý nghĩa đi. Lúc này, Tiểu Vô mới khẽ phóng ra lực hút từ trong cơ thể Nguyên Hạo thu vào nhẵn trư vật rồi cười quỷ dị nói:

- Ai nói với ngươi không có tác dụng? Tiểu Vô ta xưa nay đã kêu ngươi chọn thì chắc chắn là có giá trị. Ngươi cứ giữ lấy đi, đến khi cơ hội đến thì ngươi sẽ tự biết thôi hắc hắc.

Sau khi dứt lời thì Tiểu Vô cũng im lặng không nói thêm gì nữa, Nguyên Hạo không biết làm sao hơn là đành gác chuyện này qua một bên rồi lần ra nằm gác tay lên trán suy tư. Hôm nay ở hắc hội hắn được hai món đồ nhưng giá trị thực tiễn lại không có gì cả, thật không biết phải làm thế nào để tìm đan phương cho mình đây. Mãi suy nghĩ vẩn vơ, hắn chìm vào giấc ngủ say lúc nào cũng không hay biết. Cho đến sáng hôm sau, tiếng đập cửa dồn dập mới khiến hắn tỉnh giấc.

- Nguyên Hạo hiền đệ, mau ra đây. Ta có một tin vui cho đệ đây.

Vừa người đứng dậy, Nguyên Hạo mới chậm rãi bước ra mở cửa thì thấy Ngô Cửu đang cười thật tươi nhìn hắn.

- Sáng sớm Cửu ca đến tìm đệ có chuyện gì thế? Trúng quả nào ngon nên muốn đặt đệ ăn một bữa ra trò phải không?

Mỉm cười đáp lễ, Nguyên Hạo bước đến khoác vai đối phương hết sức thân thiết. Việc tốt qua khiến hắn đánh giá cao người huynh đệ này thêm một bậc. Tò ra hết sức hào hứng, Ngô Cửu ánh mắt sáng rỡ nói:

- Hôm nay chấp sự vừa có thông báo, ba ngày sau sẽ có cuộc thi khảo hạch lên cấp cho đệ tử của cốc. Cả ta và đệ đều có cơ hội cả đấy, làm sao không hào hứng được.

- Có đệ nữa sao?

Nguyên Hạo ngạc nhiên hỏi, hắn vốn chỉ an phận làm một kẻ chăm sóc dược viên, không hề tham gia cái gì đệ tử tư cách. Thế sao giờ gã huynh đệ này lại nói đột thăng cấp đệ tử lại có cả hắn trong này nữa. Thấy đối phương tỏ ra ngỡ ngàng không hiểu, Ngô Cửu cười lớn giải thích:

- Haha, đệ chăm sóc dược viên cho Trúc trưởng lão thì cũng xem như đệ tử ký danh của bọn môn rồi. Lần khảo hạch đệ tử này những đệ tử ký danh hoàn toàn có thể thăng cấp trở thành ngoại môn đệ tử. Vạn Dược Cốc không giống các tông môn tu tiên khác, đệ tử của các môn phái đều có thể đồng thời làm đệ tử của cốc lẫn sư môn của mình. Ta thấy nhiều lần đệ đưa ra vài góp ý phát hiện sai sót khi ta luyện tập dược thuật, xem ra tư chất đệ không hề kém. Vì vậy, ta khuyên đệ nên đăng ký khảo hạch lần này, chỉ cần thành đệ tử ngoại môn như ta thì quyền lợi sẽ không ít. Ví dụ như được phát linh thạch, đan dược nhiều hơn, còn được vào Tàng kinh Các để học tập các ghi chép về dược đạo nữa.

- Tàng Kinh Các? Đệ nghe nói đó là cấm địa mà phải không Cửu ca? Mà trừ dược đạo lý luận ra, bên trong các có chứa đan phương không?

Ánh mắt Nguyên Hạo sáng rực lên, hắn vốn không có thân phận đệ tử nên nhiều việc không biết đến. Thì ra Tàng Kinh Các vẫn có thể mở cửa cho đệ tử vào tham khảo các kiến thức về luyện dược như vậy. Nhìn vị tiểu đệ đối diện tỏ ra vô cùng hứng thú, Ngô Cửu rất nhiệt tình chia sẻ:

- Đan phương tất nhiên là có, nhưng không phải ngoại môn đệ tử chúng ta có thể được xem. Tàng Kinh Các đúng là cấm địa trọng yếu của Vạn Dược Cốc chúng ta, ở đây có chia ra làm ngoại các và nội các. Ngoài ra, trong mỗi các còn có phân chia cấp bậc theo lâu nữa, như ngoại môn đệ tử chỉ có thể ở lâu một của ngoại các tham khảo thôi. Chủ yếu ở tầng này là các thư tịch về các khái niệm luyện dược và cách nhận biết, phân loại về dược thảo căn bản. Nội môn đệ tử thì sẽ được lên lâu hai để học các kỹ năng luyện đan căn bản, đệ tử thân truyền của các trưởng lão cũng như thế. Tuy nhiên, họ còn được đặc quyền tham khảo thêm một số sách ở lâu ba dành cho luyện dược sư cấp một nữa. Tổng cộng ngoại các có chín lâu, dành cho ngoại môn đệ tử đến luyện dược sư cấp ba. Còn luyện dược sư cấp bốn thì sẽ vào nội các để nghiên cứu, thật ra nội các hình dáng ra sao, có bao lớn bọn ta cũng không thể biết được. Chỉ là mọi người đều biết rằng nội các có tồn tại, và nơi đó chân chính là kho lưu giữ những bí quyết luyện dược cao cấp, những đan phương trân quý vô cùng. Haiz, cả đời này những đệ tử tư chất bình thường như ta vô vọng có thể mơ tưởng đến nội các, chỉ là một giấc mơ xa vời mà thôi.

Sau khi nói xong, Ngô Cửu ngược đầu lên trời thở dài, gã hiểu rõ khả năng của mình nên cũng không quá buồn chán. Có điều gã không để ý đến Nguyên Hạo kẻ bên đang đắm chìm suy nghĩ, rồi cuối cùng cười lên khá thoải mái:

- Không ngờ mắt công tìm kiếm không thấy, bây giờ cơ hội lại đến. Lần này ta phải tận dụng thật tốt đợt khảo hạch này mới được.

Nghĩ như vậy, Nguyên Hạo hết sức phấn khởi, liền cùng Ngô Cửu đến ghi danh tham gia khảo hạch với chấp sự. Sau đó cả hai đều vui vẻ vào ôn luyện dược thuật của mình để chuẩn bị. Thấm thoát ba ngày đã trôi qua, hôm nay chính là đại hội khảo hạch đệ tử của Vạn Dược Cốc mỗi năm một lần. Lúc này tại quảng trường nơi tổ chức khảo hạch đã đông nghịt người, nam nữ già trẻ đều có đủ. Luyện dược không so sánh tu vi mà là thiên phú lẫn kỹ năng dược đạo nên việc nhiều luyện dược sư tuổi đời cao nhưng vẫn cặm cụi theo đuổi việc khảo thí thăng cấp là chuyện rất bình thường. Theo hướng dẫn của các chấp sự thì mọi người liên tục đứng vào hàng theo cấp bậc của mình để chuẩn bị khảo hạch. Hàng của Nguyên Hạo là dành cho ký danh đệ tử, chủ yếu là những người làm việc vặt vãnh bên trong cốc. Thời gian rảnh rỗi họ cũng có tìm hiểu một chút về kiến thức luyện dược từ các đệ tử ngoại, nội môn chia sẻ lại. Đứng ở gần cuối hàng, hắn nhàm chán liếc nhìn xung quanh một chút.

- Không biết nội dung khảo thí là gì nữa? Ta quên mất hỏi Cửu ca vấn đề này nữa.

Nói ra thì thật là buồn cười, vì nội dung khảo thí thường các thí sinh đều tìm hiểu từ rất sớm. Không ai ngờ nổi lại lọt ra một tên ngô nghê như Nguyên Hạo, chỉ biết mỗi việc đi đến đăng ký dự thi rồi thông dong trở về. Ngay cả Ngô Cửu cũng tưởng hắn nắm bắt hết mọi thông tin rồi nên mới có bộ dáng thoải mái như thế. Đang buồn bực thốt lên một câu độc thoại như thế, thì bỗng thí sinh từ phía sau Nguyên Hạo cất tiếng trả lời:

- Đây anh bạn, huynh không đọc thông tin trước khi tham gia sao? Chúng ta sẽ có ba vòng khảo hạch là tu vi, linh hồn lực và kiến thức về thảo dược đấy.

Xoay người lại, hắn thấy một thiếu niên nhìn khuôn mặt khá lạnh lợi, có pha chút gian xảo đang mỉm cười tìm kiếm giải thích cho mình. Dù sao thì đối phương cũng có ý tốt nhắc nhở nên Nguyên Hạo cũng gật đầu cảm ơn đáp lại. Thiếu niên kia tỏ ra hết sức hoạt bát, liền tranh thủ cơ hội giới thiệu bản thân đề bắt chuyện ngay.

- Không cần khách sáo, giúp người hoạn nạn luôn là tiêu chí làm người của Tiêu Hoạt này. Không biết nhà ngươi xưng hô là gì? Lần đầu đến đây tham gia khảo hạch phải không? Hắc hắc.

Không có việc gì để làm ngoài chờ đợi, Nguyên Hạo đành trò chuyện với gã này để giết thời gian một tí. Thì ra tên này là một tiểu tốt chuyên phụ trách mấy việc vặt vãnh bên trong Vạn Dược Cốc như quét dọn, nhưng do biết cách ăn nói và tạo quan hệ nên gã được một tên đệ tử nội môn chỉ điểm một, hai lần vốn luyện tham gia khảo hạch lần này. Tuy cá tính của gã không phải tốt lắm, nhìn là biết hạng người tham tài nhưng khả năng ăn nói lại không tệ, nếu làm mặt thám để tìm hiểu tin tức thì đúng là quá phù hợp. Cảm thấy có thể tận dụng tên thiếu niên trước mặt được, Nguyên Hạo liền tỏ ra hữu hảo với gã hơn để câu kéo. Cứ thế các thiếu niên xếp hàng chờ đợi quá lâu cũng trò chuyện với người kế mình để giải sầu. Khoảng nửa canh giờ qua, lúc này sáu vị lão giả liền từ hư không xuất hiện trước mặt tất cả các thí sinh khiến mọi tiếng bàn tán liền im bật. Mọi người đều nghiêm trang hướng về những vị vừa xuất hiện, không hề có động thái nào khác. Gật đầu hài lòng với thái độ kỷ luật của các thiếu niên dự thi, lão giả đứng giữa cất giọng vang vọng nói:

- Chúng ta là những trưởng lão của Vạn Dược Cốc, sẽ làm giám khảo cho cuộc khảo hạch lần này. Hi vọng các ngươi sẽ thể hiện tốt khả năng của mình, bây giờ sáu nhóm cấp bậc khảo hạch sẽ đi theo các vị trưởng lão phụ trách để bắt đầu phần thi của mình.

Sau khi lão dứt lời, sáu hàng người đại diện cho ký danh, ngoại môn, nội môn, luyện dược sư cấp một, hai, ba liền di chuyển theo sự hướng dẫn của chấp sự đến từng khu vực riêng để tiếp nhận khảo hạch của mình. Hàng người của Nguyên Hạo được di chuyển đến một góc không xa của quảng trường, nơi đó có một bia đá được dựng đứng, nhìn rất cứng rắn. Bước đến ghế ngồi đã an bài dành riêng cho mình, trưởng lão phụ trách nhóm đệ tử ký danh nhận nhậm tuyên bố:

- Bây giờ chúng ta bước vào phần khảo hạch đầu tiên, từng người một lên vận công để truyền hóa linh lực của mình vào phiến đá này. Dựa vào kết quả sẽ đánh giá tố chất của từng người đạt hay không, bắt đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Vạn Dược Cốc khảo hạch (Hạ)

Ngay sau phiếu lệnh của vị trưởng lão, các thí sinh cũng lần lượt thay phiên nhau đi lên để khảo thí. Thì ra dựa vào mức độ linh lực truyền vào, phiến đá sẽ hiện ra tu vi và mức độ tinh thuần của hỏa thuộc tính của người đó. Để đủ tiêu chuẩn qua vòng này, độ tinh thuần của hỏa thuộc tính phải trên năm phần và tu vi ít nhất phải luyện khí tầng ba.

Sau khi phần lớn thí sinh đã lên kiểm tra thì kết quả có một phần nhỏ thí sinh bị loại bỏ. Không phải họ không biết nội dung khảo hạch mà là những người này dù biết mình không đủ điều kiện vẫn mang tâm lý cầu may ghi danh dự thi. Trong đám thí sinh vượt qua khảo hạch có hai người nổi bật là một thiếu nữ từ gia tộc tu tiên đưa đến, nhìn khá hiền lành, hỏa thuộc tính bảy phần rưỡi. Còn lại là một tên nghe nói là cháu trai của vị trưởng lão nào đó bên trong Vạn Dược Cốc, thiên phú không tồi, bảy phần hỏa thuộc tính tinh thuần, có điều tên này tuy nhỏ tuổi nhưng thái độ hết sức vênh vao ngạo mạn.

- Đến phiên ngươi rồi đấy, cố lên nhá. Ta còn muốn cùng ngươi trò chuyện lâu dài nên đừng bị loại sớm quá đấy.

Tên thiếu niên Tiêu Hoạt vỗ vai Nguyên Hạo động viên tinh thần. Từ cách ăn mặc của đối phương, gã đoán rằng tên sắp lên kiểm tra trước mình này cũng không có hi vọng gì khả quan lắm. Thường thì ký danh đệ tử như bọn hắn tu vi khá tầm thường, tư chất tầm tầm nên hi vọng tỏa sáng trong mấy cuộc khảo thí này là điều khá xa vời. Chỉ vài người bối cảnh đặc biệt mới có thể bức phá, cá chép hóa rồng mà thôi.

Từng bước chậm rãi, Nguyên Hạo đã đến trước cột đá và nhẹ nhàng vung tay đánh một chưởng hơi hột vào. Sau khi hoàn thành xong, hắn cũng không đợi xem kết quả mà lạnh nhạt xoay người đi xuống chỗ đám đông đã khảo hạch xong. Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Hoạt lắc đầu cười khẩy nói:

- Đúng là tâm lý đàn bà, ngay cả dũng khí để xem kết quả cũng không có. Lão tử tuy không anh hùng gì nhưng cũng không tệ đến mức như tên này.

Không chỉ gã mà các thí sinh khác cũng dùng ánh mắt khinh thường dành cho tên thiếu niên vừa khảo hạch xong. Ngay cả trưởng lão chủ trì khảo hạch cũng lắc đầu nhẹ, hạt giống thế này thì trông mong gì nữa cơ chứ. Ngay khi không ai đặt bất kỳ niềm tin gì vào thí sinh vừa rồi thì cột đá bây giờ mới bắt đầu hiện kết quả lên. Vài người muốn tìm khi nhục kẻ khác vẫn háo hức chờ xem tên kia tệ đến thế nào để cười nhạo chế giễu. Thế nhưng, khi nhìn thấy thông số hiện ra trên cột đá thì họ cười trên mặt bọn chúng đều vụt tắt và thay vào đó là đôi mắt mở to hết cỡ như không tin vào những gì nhìn thấy được.

- Không thể nào, ta có hoa mắt không vậy? Tên đó tệ mà lại được hỏa thuộc tính bảy phần tinh thuần, lại còn là Ngưng Khí tầng bảy nữa chứ. Hắn còn trẻ vậy, lại chỉ là ký danh đệ tử thì làm cách nào tu luyện nhanh đến thế nhỉ.

Nhất thời hàng loạt tiếng nghị luận vang lên, mọi người đều sững sốt bất ngờ trước kết quả này. Ngồi ở vị trí chủ khảo, gã trưởng lão cũng nhướng mày

liếc nhìn Nguyên Hạo một cách thâm thúy, xem ra chính lão cũng bị giật mình không nhỏ vì kết quả này. Thế nhưng do hàm dưỡng tu luyện khá cao cộng với kinh nghiệm sống quá nhiều, những tình huống này không phải lão chưa từng gặp qua nên gần như ngay lập tức lão lại trở về với thần thái trang nghiêm, ánh mắt vô tình lãnh đạm.

Có điều không phải ai cũng được như lão, tên cùng đạt được kết quả bảy phần hòa thuộc tính đang nghiêng răng nghiêng lợi. Vì tu vi không bằng đối phương nên gã đã bị Nguyên Hạo đá từ vị trí thứ hai rớt xuống thứ ba. Khi này còn cười cợt trào phúng, không ngờ chớp mắt cái tình thế đã thay đổi thì gã làm sao mà chấp nhận được.

- Hừ, luyện được sư thì tu vi cao có ích lợi gì. Đợi đến hai hạng mục khảo hạch sau ta sẽ cho ngươi thấy ai mới là thiên tài.

Hạ hực không vui, gã thiếu niên chỉ có thể tự an ủi động viên mình với hi vọng những vòng tiếp theo gã sẽ tỏa sáng rực rỡ hơn đối phương. Trở lại với tình hình khảo hạch thì hiện tại vòng đầu tiên đã kết thúc. Viêm Hoạt cũng may mắn vượt qua với thành tích không tồi gồm hòa thuộc tính thuần sáu phần và tu vi Ngưng Khí tăng bốn. Không có thời gian cho nghỉ ngơi, toàn bộ những người thông qua khóa hạch vòng đầu liền tiếp tục di chuyển theo hướng dẫn đến trước một căn phòng lớn. Nơi này chính là khu vực dành cho phần khảo hạch lĩnh hồn lực, phần thi loại bỏ nhiều thí sinh nhất trong ba vòng.

- Các ngươi từng người một hãy bước vào căn phòng này. Trong đó có chứa các khối kim thiết khối lượng như nhau, các ngươi hãy dùng không vật thuật để nâng cùng lúc số lượng kim thiết nhiều nhất có thể. Ai có thể nâng năm khối thì sẽ đạt tiêu chuẩn, bây giờ hãy bắt đầu đi.

Vị trưởng lão chương quản đơn giản giải thích rồi nhắm mắt định thần, lão để lại việc điều hành khảo hạch cho các chấp sự thực hiện. Độ khó của phần thi này đúng là miễn bàn, cứ mười người bước vào thì đến tám, chín kẻ thất thiếu đi ra. Người có thành tích ấn tượng nhất cũng không ai khác là cô bé có tên Như Ý đã dẫn đầu ở vòng đầu tiên. Ở vòng này, cô ta đã nâng được mười hai khối kim thiết, vượt xa kết quả của các thí sinh khác.

Tiếp theo, đến lượt thi của tên thiếu niên tên Trần Bắc Vinh, kẻ bị Nguyên Hạo vượt qua chiếm vị trí thứ hai. Gã ưỡn ngực tỏ ra khí thế bước về phía trước, xiết chặt hai nắm tay của mình lại rồi mở cửa căn phòng bước vào. Gã đã được vị trưởng lão thân nhân chỉ điểm trước cuộc thi nên ở phần khảo hạch thứ hai này lòng tự tin của gã lại một lần nữa dâng cao trở lại.

- Được rồi, phần thi của Bắc Vinh bắt đầu.

Sau tiếng hô của vị chấp sự, cánh cửa khép lại và mọi người bắt đầu chờ đợi. Tầm mười phút sau, gã đã hoàn thành xong khảo hạch bước ra với khuôn mặt hài lòng mười phần. Với kết quả nâng được mười khối kim thiết, ánh mắt của gã đầy kênh kiệu lướt qua phía Nguyên Hạo với vẻ khiêu khích không hề che giấu. Đáng tiếc trước thái độ đầy mùi thuốc súng của gã thì đối phương lại tỏ ra vô cùng thờ ơ, không hề để vào trong mắt.

- Nay huynh đệ, ta thấy tên Trần Bắc Vinh kia có vẻ không cam lòng khi bị ngươi chiếm lấy vị trí thứ hai ở vòng trước nên lần này quyết gỡ gạc sĩ diện đó. Theo con mắt lão luyện nhìn đời của ta thì tên này lòng dạ tiểu nhân, chắc chắn không dễ dàng đắc ý thắng hẳn đâu. Ngươi tuyệt đối phải cẩn thận đấy.

Tiêu Hoạt bày ra dáng vẻ sôi nổi lên tiếng khiến cho Nguyên Hạo cảm thấy đỡ khó đỡ cười. Tên nhóc này mới có mười mấy tuổi đầu mà dám vỗ ngực khoe mình trải đời như mấy lão bất tử vậy, đúng là hài hước mà. Con cái tên Bắc Vinh nghe con cháu đá kia nữa, ca có rảnh để so đo với người đầu mà ở đó phùng mang trợn má như vậy hả. Nếu ca đây không phải e ngại tỏa sáng quá lộ sẽ dẫn đến cao tăng Vạn Dược Cốc sinh nghi ngờ tìm hiểu thì cần gì phải cố ý hạ thực lực của mình xuống thấp như vậy trong khảo hạch chứ hả. Oái ăm thay, tên Bắc Vinh kia lại không suy nghĩ như vậy. Khi nhìn thấy Nguyên Hạo dùng ánh mắt khác lạ như thương hại nhìn mình, gã lại còn điên tiết hơn nữa.

- Hỗn đản, để xem ngươi còn đắc ý được bao lâu. Ta chống mắt lên xem ở vòng này ngươi đạt được thành tích như thế nào?

Do thí sinh bị loại ở vòng đầu tiên không nhiều nên vòng thứ hai tiến hành tương đối mất nhiều thời gian. Đến vài canh giờ sau, cuối cùng mới đến phiên Nguyên Hạo khảo hạch. Vẫn với phong cách ung dung, không biểu lộ cảm xúc gì, hắn bước vào căn phòng rồi đóng cửa lại. Bên trong diện tích không lớn lắm, chỉ có tám hai khối thiết tinh hạ phẩm được xếp hình tròn xoay quanh bốn góc phòng. Đứng tại điểm trung tâm của căn phòng, hắn mỉm cười nhàn nhạt rồi bắt đầu tập trung tinh thần thực hiện không vật thuật.

Với bản lĩnh của Nguyên Hạo thì phần thi này cũng chẳng khác gì trò chơi trẻ con vậy, có điều hắn có kế hoạch riêng của mình. Thừa biết có chấp sự đang theo dõi từng hành tung của mình, hắn cố tỏ ra không thành thạo trong việc khống chế vật thể rồi từ từ mới vằm vằm quen dần. Sau cùng, dùng hết sức hắn nâng được mười khối thiết tinh, khối thứ mười một thì bay lên nửa chừng nhưng rất rung rẩy, không đủ sức đưa lên cao thêm nữa.

Sau thời gian mười phút khảo hạch kết thúc, Nguyên Hạo bước ra với khuôn mặt buồn bã tiếu nước. Nhìn thấy cảnh này, tên Trần Bắc Vinh cười như nở hoa, gã chỉ vào đối phương rồi quay sang nói với cô nàng Như Ý:

- Haha, thấy chưa. Nhìn hán chán nản như thế chắc thành tích vô cùng bết bát, không biết có nâng được năm khối để qua cửa không nữa

Thiếu nữ nghe lời gã nói tỏ ra không ưa thích bèn lắc đầu nói:

- Ta không cho là vậy, người này phong thái điềm tĩnh, lại không có tâm tư hơn thua như ngươi. Việc anh ta không hài lòng với phần thi có lẽ do kết quả không tốt như mong đợi, thế nhưng ta tin phần thi này anh ta sẽ dễ dàng vượt qua thôi.

- Hừ, dù có may mắn qua được thì cũng xếp dưới ta thôi. Chỉ là thằng nhà quê rách rưới mà cũng đòi trèo cao so tài với bọn thiếu gia, đúng là không tự lượng sức mình.

Tên thiếu niên ngữ khí bá đạo đáp khiến Như Ý lắc đầu ngao ngán không thèm tranh luận nữa. Lúc này, vị chấp sự theo dõi phần thi của Nguyên Hạo

cũng hiện thân. Trong suốt quá trình khảo hạch, gã đã tận mắt chứng kiến thí sinh này nỗ lực như thế nào và kết quả suýt nữa nâng được khối thiết tinh thứ mười một nữa. Bước lên giữa đám đông chờ đợi, gã nhìn thiếu niên cao gầy, da ngăm đen trước mặt với vẻ tán thưởng rồi cất giọng tuyên bố:

- Nguyên Hạo, thành tích nâng được mười khối thiết tinh rưỡi, thông qua hạng mục khảo hạch thứ hai. Người tiếp theo, Tiêu Hoạt, mau bước vào khảo thí đi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Phần thi khảo hạch tăng cường

- Dạ rõ.

Tiêu Hoạt nghe đến lượt mình thì đồng dạng hô lên rồi nhanh nhẩu chạy lên. Trước khi bước vào phòng thi gã còn đá mắt với Nguyên Hạo một cái rồi mỉm cười giao hoát.

"Xem chừng tên này cho rằng mình có ý che giấu khả năng để chơi trội đây haiz."

Nguyên Hạo lắc đầu cười khỏ rồi bước về phía số ít những người đã vượt qua khảo hạch vòng hai. Tên Trần Bắc Vinh thì sắc mặt đen kịt như lọ, vừa rồi gã còn hung hăng tuyên bố đối phương sẽ bị gã đè bẹp thể mà giờ gã vẫn tiếp tục xếp dưới người ta. Quá xấu hổ, gã đành quay mặt sang hướng khác. Trừ tên này ra, thì những người khác đều hòa đồng vui vẻ đến chúc mừng Nguyên Hạo. Ngay cả Như Ý cũng bước đến chào hỏi:

- Chúc mừng Nguyên Hạo huynh, trước khi huynh hoàn thành phần thi tiểu muội đã tin huynh sẽ vượt qua. Kết quả thật sự đúng y như vậy.

Nhìn cô gái trước mặt tỏ ra khá thân thiện, không có điểm gì là giả dối nên Nguyên Hạo cũng tỏ ra lịch sự đáp lời:

- Haha, Như Ý cô nương quá lời. Lần khảo hạch này, vị trí đệ nhất cô nương nhất định cầm chắc trong lòng bàn tay rồi. Sau này trở thành ngoại môn đệ tử với nhau, ta còn cần cô nương chiều cô giúp cho.

Trước phong cách nói chuyện khách khí, không xa không gần của tên thiếu niên đối diện, Như Ý bỗng nảy lên một tia hảo cảm liền hí mắt cười trả lời:

- Chiều cô thì không dám, nhưng có thể kết giao bằng hữu với huynh thì quả là một may mắn đối với Như Ý. Theo tiểu muội được biết thì sau khi ba vòng thi kết thúc, ba người đứng đầu sẽ có cơ hội tấn chức chuẩn nội môn đệ tử nếu thông qua một phần thi tăng cường nữa.

- Hả, có việc này nữa ư? Tại sao trong ta không nghe ai nói đến vậy, không biết thông tin cô nương có từ đâu? Có đáng tin cậy không?

Nguyên Hạo sững sờ vội hỏi. Theo kế hoạch hắn vạch ra thì sẽ bước đầu trở thành ngoại môn đệ tử rồi từ từ tìm cách thâm nhập sâu vào Vạn Dược Cốc. Tuy hắn có thể bộc lộ tư chất thiên tài để dễ dàng lấy được vị trí luyện dược sư chính thức nhưng như vậy căn bản chính là đi tìm đường chết. Hắn không có sư phụ chỉ dạy, càng không có bối cảnh cường đại chống lưng nên nếu đột nhiên quật khởi tỏa sáng sẽ khiến vô số cường giả và thế lực chú ý ngay. Cho dù họ không xé hắn ra để tìm bí mật thì cũng giam lỏng hắn lại để biến thành của riêng. Nguyên Hạo hắn còn nhiều việc cần làm, nghĩa phụ và nghĩa đệ còn thất lạc nên hắn không muốn sớm mất tự do và rơi vào vòng xoáy của các bên tranh giành bản thân mình. Cần thận luôn không bao giờ là dư thừa, đó là tiêu chí số một hành sự của hắn. Hiện giờ tự dung có một cơ hội rõ ràng để đốc thúc hắn tiến nhanh vào vị trí nội môn đệ tử thì làm sao hắn không có phản kích động được cơ chứ. Thấy đối phương tỏ ra rất hứng thú với thông tin của mình, Như Ý liền nhiệt tình giải thích:

- Đây là do phụ thân của tiểu muội có quan hệ với vài vị cao tăng trong Vạn Dược Cốc mà biết được. Như tên Bắc Vinh kia, muội đoán hắn cũng đã sớm nắm rõ được thông tin này. Thật ra đây cũng không phải bí mật gì to tát cả, chỉ là biết trước nội dung khảo hạch thì có sự chuẩn bị trước mà thôi. Huynh không cần phải lo lắng quá.

Nhẹ nhàng an ủi đối phương một câu, Như Ý tiếp tục trò chuyện với Nguyên Hạo khá vui vẻ. Thêm một canh giờ nữa trôi qua, toàn bộ thí sinh đã hoàn thành xong hạng mục thi thứ hai. Lần này thì gần sáu phần thiếu niên dự thi đều bị loại khỏi khảo hạch, điều đó cho thấy người có tư chất linh hồn lực tốt khó tìm như thế nào.

Đến phần thi cuối cùng là khảo hạch kiến thức về thảo dược, ở vòng này thì không kiểm tra tư chất thí sinh nữa mà chỉ đơn thuần là so đấu về vốn liếng kiến thức của từng người. Muốn làm luyện dược sư thì cần phải có hiểu biết nhất định về thảo dược thì mới bắt đầu vào tu tập luyện chế đan dược được, điều này cũng đã được Nguyên Hạo nghiệm chứng. Tuy nhiên, không phải ai cũng có trí nhớ nghịch thiên như hắn mà có thể ghi nhớ toàn bộ bách khoa thảo dược cơ chứ.

- Khá lắm, chỉ cần vượt qua phần thi này nữa là các ngươi sẽ có thể trở thành đệ tử ngoại môn đầy quang vinh của Vạn Dược Cốc chúng ta. Vòng thi này các ngươi sẽ đồng loạt thi cùng lúc với nhau, thời gian là một nén hương. Bất kỳ hành vi gian lận nào cũng sẽ bị trừng phạt thật nặng và hủy tư cách tham gia khảo hạch đệ tử vĩnh viễn.

Ngươi khí nghiêm khắc, vị trưởng lão như thường lệ là người tuyên bố mở màn cho mỗi hạng mục khảo hạch. Tiếp sau, số thí sinh còn lại sau hai vòng liên ngôi vào vị trí của mình rồi tiếp nhận ngọc giản đề thi. Nội dung kiểm tra kỳ này chính là viết ra tên các loại thảo dược đã được miêu tả trong ngọc giản. Tổng cộng có hai mươi tư loại dược thảo, ai có thể ra được mười loại chính xác thì coi như thông qua. Đối với vòng thi cuối này Nguyên Hạo không có bất kỳ áp lực nào, hẳn chỉ không biết nên tổng kết thành tích của mình bao nhiêu thì phù hợp thôi. Thời gian một nén hương nhanh chóng kết thúc, các vị chấp sự chia nhau chấm điểm các bài làm của đám thí sinh. Lúc này tên Trần Bắc Vinh mới nghênh ngang đi đến trước mặt Nguyên Hạo nhếch miệng châm chọc nói:

- Chắc mày đang rất phấn khởi vì kết quả rất tốt đúng không? Vậy thì tí nữa mày cứ vui vẻ đi làm đệ tử ngoại môn của mày đi haha.

- Ô, tất nhiên là tao phải vui rồi. Nhưng có lũ sâu bọ lằng vằng ngay trước mặt thì tao không thấy thoải mái cho lắm.

Nguyên Hạo mỉm cười đáp lại, hẳn không hề e ngại lũ nhặng con thích kiếm chuyện này.

- Ý mày chửi tao là sâu bọ sao? Giỏi lắm, đợi đến lát nữa tao trở thành nội môn đệ tử thì mày sẽ biết ai mới là đồ rác rưởi thấp kém haha.

Cười lớn bá đạo, Trần Bắc Vinh không nhiều lời đôi co mà xoay người rời đi. Khoảng nửa nén nhang sau, các chấp sự đã tổng kết xong kết quả cuối cùng và đưa lên cho trưởng lão công bố. Không ngoài dự đoán, ba người dẫn đầu theo thứ tự chính là Như Ý, Nguyên Hạo và Trần Bắc Vinh.

Sau khi số người thành công tấn chức ngoại môn đệ tử được xác định xong, tất cả liền được giải tán trở về nơi ở của mình. Duy chỉ có ba người dẫn đầu được lệnh lưu lại nhưng không nói là vì lý do gì. Vị trưởng lão chủ trì khảo hạch cũng nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang chờ đợi điều gì đó. Trên quảng trường nhỏ bây giờ trở nên khá trống trải với chỉ ba thiếu niên và vài vị chấp sự mà thôi. Tầm mười lăm phút sau, một tiếng xé gió rít lên và một lão già mặt đỏ xuất hiện ngay trước mặt ba người Nguyên Hạo.

- Là bọn chúng?

Lão già mới đến chỉ buông ra ba chữ cực ngắn rồi liếc nhìn ba tên thiếu niên đứng đối diện. Ánh mắt lão khi quan sát đến Nguyên Hạo thì bỗng dừng ngừng lại tỏ ra một tia tiêu ý rồi mới chuyển dời đi. Tiếp theo sau, lão mới nhìn nhạch chỉ vào Như Ý và Trần Bắc Vinh nói:

- Hai người các ngươi đi theo ta. Các ngươi sẽ có thêm một bài khảo hạch tăng cường, nếu vượt qua các ngươi sẽ tấn chức thành "chuẩn nội môn đệ tử".

- Haha, trưởng lão đúng là sáng suốt. Chỉ có ta và Như Ý là đủ tư cách tấn chức chuẩn nội môn đệ tử thôi. Cái loại yếu kém này thì làm gì có khả năng đó cơ chứ.

Vừa nghe lão già mặt đỏ cất lời xong, tên Bắc Vinh liền cười lớn lên châm chọc Nguyên Hạo. Gã không ngờ cơ hội vượt qua đối phương lại đến dễ dàng như thế, trưởng lão này thật quả anh minh thần vũ rồi. Thế nhưng, trước thái độ của gã thì những người còn lại không ai có phản ứng gì rõ ràng cả. Cô nàng Như Ý chỉ nhìn Nguyên Hạo một cách tiếc nuối rồi thờ dãi. Tuy có hảo cảm với vị thiếu niên này nhưng cô không dám có ý kiến gì với vị trưởng lão mặt đỏ kia. Lỡ như ông ta giận lên vạ lây luôn cả cô thì không ổn, cuộc sống nạt vốn dĩ thân bất vô kỷ mà.

Vô cảm nhất chính là Nguyên Hạo, hẳn gần như không có một tí dao động nào trước việc mình không được tham gia khảo hạch tăng cường hay nghe phải những lời đã kích từ đối phương. Điều này khiến cho lão già mặt đỏ lóe lên một tia tán thưởng đối với hắn.

- Được rồi, không được nhiều lời. Nếu không ngay cả ngươi cũng bị hủy tư cách khảo hạch.

Lão già vừa lên tiếng thì tên Bắc Vinh im bật ngay. Hẳn dù gan to máu cũng không dám lấy tiền đồ mình đem ra đùa giỡn. Thấy tên nhóc khúm núm yên lặng, lão già mới gạt đầu rồi xoay sang Nguyên Hạo nói:

- Ngươi hãy ở lại đây chờ ta, để ta đưa hai đứa nhỏ này đi khảo hạch một lúc rồi quay lại.

Dứt lời, lão liền đem theo hai người kia biến mất nhanh chóng, chỉ còn lại Nguyên Hạo bơ vơ ở lại quảng trường. Vẫn khuôn mặt lạnh tanh, hắn liền ngồi xuống đá toạ tiến nhập trạng thái tu luyện. Không phải hắn không kích động khi thấy mình bị gạt ra khỏi khảo hạch mà vì hắn thấy mọi việc có phần kỳ lạ, không hợp lẽ thường. Minh không quen biết lão già mặt đỏ kia nhưng tại sao lão lại gạt mình ra khỏi khảo hạch tấn chức. Nhìn cách lão nói chuyện không có vẻ gì là thù ghét cá nhân gì cả, có lẽ lão có an bài khác dành cho mình.

Nghĩ như thế, Nguyên Hạo liền càng tỏ ra bình tĩnh để xem diễn biến tiếp theo, và lại với thực lực con kiến như hắn thì phản ứng thái quá cũng chỉ thiệt thân mà thôi. Ngồi ở phía xa quan sát mọi việc này giờ, vị trưởng lão chủ trì khảo hạch của ký danh đệ tử vẫn không lên tiếng bình luận bất cứ chuyện gì. Lão hiểu rõ cá tính của ông bạn mặt đỏ của mình, nên khá tò mò không đoán ra thiếu niên này có gì khiến lão bạn già mình lại quan tâm đặc biệt như vậy.

- Khả khả, không ngờ năm nay nay có nhiều điều thú vị như thế. Có lẽ Vạn Dược thí luyện sẽ có những bất ngờ đáng chờ mong đây.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Quá khứ của Trúc lão

Buổi khảo hạch dành cho đệ tử ký danh lần này đã kết tốt đẹp, số lượng người được tấn chức cũng không xê dịch so với mọi năm. Thế nhưng ở vị trí ba người dẫn đầu lại gây nhiều ấn tượng cho cao tăng tông môn. Bởi vì theo thông tin trước khi khảo hạch diễn ra, các vị chấp sự đã báo cáo về những hạt giống có thể tỏa sáng ở kỳ kiểm tra tấn chức này cho các trưởng lão biết. Do đó, việc tham gia ba vòng khảo thí của những thí sinh có tư chất tốt như Trần Bắc Vinh hay Như Ý chỉ là thủ tục mà thôi. Chân chính thử thách đối với họ là vòng thi tăng cường để tấn chức nội môn đệ tử đang diễn ra.

Trong khi đó, hắc mã lớn nhất của nhóm ký danh đệ tử là Nguyên Hạo lại bị gạt ra khỏi vòng khảo hạch thứ tư một cách khó hiểu. Tuy nhiên, việc vị trưởng lão mặt đỏ từ trong hư không lại hiện ra trước mặt hắn, có điều lần này thần thái của lão trông vui vẻ dễ gần hơn nhiều. Không đợi Nguyên Hạo kịp trả lời, lão liền túm lấy hắn vọt đi mất trước sự ngỡ ngàng của mấy tên chấp sự.

Mặc cho ánh mắt mọi người nhìn mình như thế nào, nhân vật tâm điểm Nguyên Hạo của chúng ta vẫn đang vô ưu vô sầu tĩnh tâm điều tức tu luyện. Đây cũng là một tính cách độc đáo của hắn, dù biết rằng việc tu luyện bình thường của hắn cực chậm, thậm chí là hiệu quả thua xa mấy trăm lần người khác nhưng hắn không vì thế mà nản lòng. Mỗi khi có thời gian rảnh, Nguyên Hạo luôn rèn luyện mọi kỹ năng, tâm cảnh hoặc tu luyện, hắn luôn ghi nhớ mục đích thật sự của mình tồn tại đến hiện tại là gì.

- Ngươi cũng siêng năng quá đấy tiểu tử! Tốt lắm, giờ thì đi theo ta.

Tên trưởng lão mặt đỏ từ trong hư không lại hiện ra trước mặt hắn, có điều lần này thần thái của lão trông vui vẻ dễ gần hơn nhiều. Không đợi Nguyên Hạo kịp trả lời, lão liền túm lấy hắn vọt đi mất trước sự ngỡ ngàng của mấy tên chấp sự.

- Đến rồi.

Chỉ vài phút sau, lão đã đưa hắn tới một mật thất xa lạ. Tiếp đến lão chỉ tùy ý ngồi vào chiếc bàn đá mộc mạc rồi châm một tách trà nóng. Trước thái độ nhàn nhả của lão già, Nguyên Hạo chỉ đứng yên giữ tư thế cung kính mà không hề hé môi nói lời nào. Hắn vẫn đứng như vậy cho đến khi lão già kia nhâm nhi hết tách trà trên tay của mình. Bây giờ, lão mới mỉm cười đầy thâm ý nhìn hắn rồi cất tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Thật khó tin là một thiếu niên như ngươi lại có thể bình tĩnh ứng xử trước mọi sự việc không lường trước xảy ra như vậy. Ngươi không thắc mắc tại sao ta không cho ngươi thi khảo hạch tấn chức chuẩn nội môn đệ tử hay sao?

Vẫn giữ thái độ cung kính của mình, Nguyên Hạo ngược nhìn thẳng vào đôi mắt đôi phương rồi nhẹ nhàng đáp lại:

- Việc gì tự thân cũng có nguyên nhân của nó, đệ tử thiết nghĩ trưởng lão làm vậy là có lý do riêng của người. Phận làm hậu bối thì phải tuân theo chỉ thị, không nên quá phận mà phản bác lại.

- Miệng lưỡi thật ghê gớm, xem ra ngươi không hiền lành như ta nghĩ hắc hắc. Ngươi đã đoán đúng, ta không để ngươi tham gia khảo hạch là có dụng ý riêng. Ta tự giới thiệu, tên ta là Vương Quan, trưởng lão quản lý Hòa Các. Như vậy ngươi đã hiểu ra mọi việc chưa?

Lão già nhếch môi đầy tiểu ý nói khiến Nguyên Hạo giật mình. Giờ thì mọi chuyện đã có lời giải đáp quá rõ ràng rồi, chỉ là hắn không hiểu tại sao biết bao nhiêu người vào Hòa Các mà lão bắt từ này lại rảnh rỗi để tâm chú ý đến hắn cơ chứ. Suy nghĩ xoay chuyển cực nhanh, hắn vội cúi người thật sâu ôm quyền trả lời:

- Thì ra là Vương trưởng lão, đệ tử thật là có mắt không thấy Thái Sơn. Hòa Các thì đệ tử có thường xuyên đến nhưng bản thân cũng không có nổi bật gì. Không biết vì sao người lại biết đến đệ tử?

- Haha ta biết thế nào tiểu tử ngươi cũng sẽ hỏi câu này. Ta đã chú ý đến ngươi từ ngày đầu tiên ngươi bước vào Hòa Các rồi.

Vương Quan vỗ bàn cười lớn, nhìn cách lão nói chuyện giống như đoán biết thiếu niên trước mặt có bao nhiêu bí mật đều nhìn thấu hết vậy.

- Vì sao ạ? Hình như đệ tử không hề làm gì đặc biệt khiến mọi người phải lưu tâm đến mình cả?

Nguyên Hạo tỏ ra ngạc nhiên thắc mắc, thật sự hắn không biết mình có mang bảo vật hay tài phú gì khiến lão già này "sùng ái" mà chú ý quan sát hắn ngay từ lần đầu tiên như vậy. Không lẽ lão già này có sở thích khác người, mấy lão già nhiều lúc cũng bệnh hoạn lắm không chừng. Nghĩ thế hắn hơi nhíu mày nhìn đôi phương, nếu có gì thì hắn thà liều mạng chứ quyết không để đôi phương chà đạp mình dễ dàng như thế.

- Hahaha

Nhìn tên tiểu tử trước mặt ánh mắt quái khí, linh lực vận chuyển đề phòng khiến lão không nhịn được bật cười lớn tiếng.

- Thăng nhải này, ngươi đang nghĩ chuyện gì thế hả? Ta quan tâm không phải vì ngươi có gì đặc biệt mà vì tiểu tử ngươi mang theo lệnh bài của Trúc lão quái bên mình.

- Trúc lão quái? Ý người là Trúc trưởng lão?

Nghe lão giải thích, Nguyên Hạo mới hiểu ra. Sau khi cười một tràng dài xong, Vương lão mới thay đổi sắc mặt nghiêm nghị một chút rồi đáp:

- Đúng vậy, nếu là lệnh bài của trưởng lão khác thì ta sẽ không thèm đếm xỉa đến. Thế nhưng việc ngươi cầm lệnh bài của lão già đó thì khác, ngươi thật

sự là ai? Có quan hệ gì với Trúc lão? Lão ta không còn người thân, mà đệ tử thì càng không có vì Trúc Du đã từng thề độc rằng cả đời này không thu đệ tử nữa. Chính vì thế ta mới tò mò nổi lên hứng thú với thân phận của người.

Nghe Vương lão giải thích, Nguyên Hạo mới thở phào một hơi. Tiếp đó, hắn bèn đem chuyện mình gặp gỡ Trúc trưởng lão như thế nào và việc lão ta cho hắn mượn lệnh bài ra sao. Sau khi nghe xong câu chuyện, Vương Quan gật gù tỏ ra đồng tình, lão xem ra thiếu niên này không hề nói dối. Thở dài một hơi, ánh mắt lão như đang nhớ lại điều gì đó xa xôi, giọng lão bỗng nhiên trầm xuống mang theo một âm điệu buồn bã bắt đầu kể lại

- Xem ra Trúc lão quái vẫn không thể nào quên đi câu chuyện năm đó. Haiz, tiểu tử, ta nghĩ Trúc Du giúp đỡ ngươi một phần vì ngươi rất giống tên đệ tử thân truyền của lão. Ta nhớ các đây hai mươi năm trước, vào một buổi trưa khi ta đang ngồi nghiên cứu một phương thuốc mới thì Trúc lão liền xuất hiện với vẻ mặt kích động vô cùng. Khi đó ta cứ tưởng lão ta tìm được một đan phương quý giá nào đó, không ngờ lão lại thông báo rằng mình đã tìm được một truyền nhân xuất sắc.

Nói đến đây lão bỗng cười rộ lên đầy bí cảm

- Haha, ngày ấy ta và lão rất là thân thiết với nhau, nên ta cũng tò mò đi xem thử coi thiên tài cỡ nào lại được lão già khó tính đó thu làm môn hạ. Kết quả khiến ta suýt té ngựa ra, tên đó chẳng biết gì nhiều về dược đạo, lại ốm nhom cao gầy đen đúa y như tên nhóc nhà người vậy đấy. Ta còn nhớ rất rõ tên của hắn chính là Hàn Thông, cái tên khá đơn thuần nhưng sau này lại nhắc lên bao nhiêu sóng gió. Nói về thiên phú của gã Hàn Thông này thì chỉ có thể dùng từ yêu nghiệt để hình dung, khả năng khống hỏa, trí nhớ siêu quần và kỹ năng luyện đan vô cùng siêu quần. Hắn đã đạt được tư cách luyện dược sư cấp ba khi mới hai mươi tư tuổi, một kỷ lục chưa từng có ở Vạn Dược Cốc của chúng ta. Con đường tương lai của hắn là tương sáng vô hạn, thậm chí có người nói hắn sẽ trở thành luyện dược sư tài giỏi nhất Vạn Dược Cốc, thậm chí là đông đại lục này. Chỉ tiếc là...

Dừng lại một chút, Vương Quan liếc sang nhìn Nguyên Hạo một cái thật sâu rồi mới kể tiếp:

- Tiếc là hắn lại là kẻ tâm tà bất chính, say mê quyền lực hư vinh mà rồi bỏ sư phụ và cả Vạn Dược Cốc hết lòng tài bồi ra mình để đầu nhập một thế lực khác. Nếu chỉ có vậy thì cũng không khiến cho hắn trở thành ác nhân mà cả cốc đều căm thù nguyên rủa. Chính tên Hàn Thông đó, đã âm thầm phản bội, dẫn dắt địch nhân đánh lên bất ngờ Vạn Dược Cốc. Sau khi đã giết hại vô số đồng môn, hắn đã mang báu vật quý giá nhất của chúng ta rồi đi. Trong trận đánh đó, tám vị trưởng lão, hai vị thái thượng trưởng lão đã vẫn lạc. Mối thù này toàn thể đệ tử Vạn Dược Cốc chúng ta đều khắc trong lòng không bao giờ quên được.

- Thật là khốn kiếp.

Nguyên Hạo không nhịn được thốt lên, hắn không nghĩ kẻ được mệnh danh thiên tài kia lại là con thú đội lốt người như vậy.

- Chính vì quá đau lòng trước việc làm của đứa đệ tử mà mình yêu thương như con đẻ, Trúc Du đã thề độc rằng không bao giờ nhận đệ tử nữa và nếu ngày nào gặp lại hắn thì lão sẽ nhất định ra tay thanh lý môn hộ, trả thù cho tông môn. Sau sự kiện đó, tính tình lão cũng thay đổi, trở nên âm dặt, nóng nảy và rất khó hiểu. Hầu như lão không tham gia vào bất kỳ sự kiện nào trong Vạn Dược Cốc nữa, cao tăng tông môn cũng thông hiểu nên mọi người cứ xem như lão là một người nhàn hạ, muốn làm gì thì làm. Haiz, các đệ tử thế hệ sau này như ngươi không hề biết về những chuyện quá khứ đã xảy ra, tệ hơn có rất nhiều kẻ gọi lão là lão điên nữa chứ. Mà cốc chủ cũng có lệnh hạn chế kể lại những chuyện đau buồn đó nên mọi thứ cứ như vậy trở thành một bí mật ngủ yên của Vạn Dược Cốc.

Sau khi kể xong, Vương lão buồn bã lấy ra một bầu rượu rồi uống lấy một hơi. Lão không chú ý đến Nguyên Hạo lúc này ánh mắt đang toát lên một tia sát khí vô cùng đáng sợ.

- Hừ, khi sư diệt tổ, ăn cháo đá bát. Những kẻ như vậy chết một trăm lần cũng không hết tội. Thế hiện tại tên khốn đó đã đầu nhập vào nơi nào vậy Vương trưởng lão? Không lẽ với thực lực và uy vọng của Vạn Dược Cốc lại chấp nhận im lặng nuốt xuống mối thù đó mà không hề có phản ứng đáp trả nào?

Ngữ khí mạnh mẽ, Nguyên Hạo tỏ ra hết sức căm phẫn, hắn tuy không phải kẻ đi giúp đời, cứu thiên hạ nhưng hắn rất bài xích những kẻ sống không có đạo đức, tàn ác vô lương tri. Ngao ngán xua tay, Vương Quan lão giọng khàn đục trả lời:

- Nếu trả thù được thì bọn ta đâu cần ở đây gặm nhấm nỗi nhục nhã đó suốt bao nhiêu năm qua cơ chứ. Từng giây từng phút bọn ta đều không thể nào quên được tràng cảnh ngày hôm ấy. Đáng tiếc là dù đã không tiếc đại giới, huy động toàn bộ ám tử và mối quan hệ có được để truy tìm tung tích của Hàn Thông nhưng hắn giống như bốc hơi khỏi đông đại lục này vậy. Ngay cả thế lực thần bí mà hắn đầu nhập bọn ta cũng không tìm được bất kỳ manh mối nào cả. Bọn chúng rõ ràng đã lên kế hoạch hết sức kỹ lưỡng và sau khi đắc thủ liền lập tức rút lui, xóa bỏ mọi dấu vết còn lưu lại. Thế nhưng, cốc chủ ngày đó khi giao chiến với bọn chúng đã phát hiện ra gì đó. Có điều ngài không nói cho bất kỳ ai mà tự mình thoái vị rồi rời khỏi Vạn Dược Cốc để truy tìm kẻ địch. Đã mười năm rồi, không ai có tin tức gì của người cả.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Trở thành ngoại môn đệ tử

- Thôi, chuyện này ngươi có biết nhiều thêm cũng không giúp ích gì được. Tốt nhất hãy giữ kín trong lòng, đừng nói lung tung với kẻ khác. Việc này nếu truyền đi sẽ dẫn đến hoang mang và đồn đãi không hay trong đệ tử, ngươi hiểu rồi chứ?

Dùng ngữ điệu nghiêm nghị, Vương lão thể hiện ra uy nghiêm của mình để dằn dò tiểu bối. Trước thái độ của lão, Nguyên Hạo tỏ ra khá biết điều gật đầu vâng dạ liên tục, hứa hẹn sẽ không lộ ra nửa lời khiến lão ta hết sức hài lòng.

- Được rồi, bây giờ nói đến chuyện của tiểu tử ngươi đi. Với khả năng của ngươi, tại sao lại không đăng ký thi khảo hạch luyện được sư cấp một mà lại chấp nhận làm ngoại môn đệ tử như vậy? Hay là ngươi có mưu đồ gì với Vạn Dược Cốc sao? Khôn hồn thì khai mau, nếu không đừng trách ta ra tay tàn nhẫn.

Bất ngờ xoay chuyển đề tài, lão liền bộc phát ra khí thế kinh khủng của một Nguyên Anh cường giả khiến Nguyên Hạo bị thổi bay đập vào vách tường mặt thất và ối ra cả một ngụm máu. Mặc dù vậy, ánh mắt của hắn vẫn tỏ ra kiên cường, không hề dao động sợ hãi gì cả. Cố gắng dựa tường đứng dậy, hắn vẫn cung kính ôm quyền trả lời:

- Xin trưởng lão minh xét cho, với tu vi của đệ tử thì làm sao có thể làm nên trò trống gì được. Vốn dĩ đệ tử cũng là môn hạ của Nguyệt Linh lão bà, cùng đến Vạn Dược Cốc để cầu các vị luyện được sư chữa bệnh cho cháu trai Trịnh Đạt của người. Sau đó, do nhân duyên nên trở thành người chăm sóc dược viên của Trúc trưởng lão, việc sau đó thì chắc người cũng nắm rõ trong lòng bàn tay rồi. Việc đệ tử không biểu lộ tài năng của mình ra là vì sợ bị ám hại, cũng như không muốn mình thành tâm điểm chú ý. Người khác ham thích hư vinh, nhưng đệ tử thì rất sợ trở thành tâm điểm của những phiền toái không đáng có.

Nhìn tên đệ tử đang đứng xiêu vẹo vì bị thương tổn do áp lực của mình gây ra thật lâu, Vương Quan mới thu liễm khí thế lại. Đến bây giờ, khuôn mặt lão mới giãn ra, nở một nụ cười hiền từ khác xa với hình ảnh hung thần vừa mới thể hiện.

- Haha vừa rồi ta chỉ thử ngươi thôi, tất cả tài liệu thông tin về ngươi ta đều cho người điều tra kỹ càng cả rồi. Nếu muốn giết tiểu tử ngươi thì ngay từ đầu ta đã một chương và ngươi ra cám rồi, không cần tốn thời gian nói nhiều thứ như vậy.

Nghe đối phương nói thế, Nguyên Hạo mới thở ra một hơi rồi thầm mắng trong lòng. Ngươi đã biết hết rồi còn muốn hù dọa lão tử làm gì nữa chứ, thử cái con mẹ ngươi á. Hắn đã đoán chắc là vị Vương trưởng lão này sẽ không ra tay với mình nhưng cảm giác đối diện với cường giả vẫn hết sức áp lực. Chỉ cần một cú búng tay nhẹ nhàng của ông ta thôi thì hắn sẽ tàn đời ngay. Ôn định lại tinh thần, Nguyên Hạo mới lễ phép hỏi chuyện:

- Đa tạ trưởng lão người đã hạ thủ lưu tình, vậy không biết người đưa đệ tử đến mặt thất này có việc chi phân phó không?

- Được rồi, ngươi đã hỏi vậy thì ta cũng không vòng vo nữa. Hiện tại, Vạn Dược Cốc bề ngoài tuy vẫn giữ vững địa vị độc tôn của mình trên đồng đại lục này. Thế nhưng, sự thật là chúng ta đang chịu sự cạnh tranh của một thế lực luyện được sư mới thành lập có tên là Hắc Dược Hội. Theo thám thính tìm hiểu thì cao tăng bọn ta biết được bọn chúng vốn là các luyện được sư tán tu được tập hợp lại thành một tổ chức có quy củ. Để làm được việc này, kẻ lãnh đạo giấu mặt phía sau chắc chắn không hề tầm thường. Bọn chúng đã đi khắp nơi dùng mọi biện pháp có thể từ dụ dỗ đến đe dọa, bất cóc để tìm kiếm những tài năng luyện được sư tương lai gia nhập vào Hắc Dược Hội. Còn về phía Vạn Dược Cốc chúng ta tài năng ngày một ít đi, nếu không tìm ra được người có thể chống đỡ tương lai của cốc thì ngày suy tàn sẽ không xa. Khả khả, sau một thời gian quan sát, ta đã phát hiện ra tiểu tử ngươi có thiên phú luyện đan vô cùng nghịch thiên, chính là ngôi sao hi vọng chấn hưng tông môn, giữ vững niềm kiêu hãnh của Vạn Dược Cốc.

Ánh mắt sáng rực nóng bỏng nhìn sang Nguyên Hạo, lão cười cười hơi ngại ngùng tiếp tục nói:

- Để tránh tai mắt kẻ khác, nên ta mới muốn nói chuyện riêng với ngươi. Ngươi cũng nên biết một điều là hiện tại bên trong nội bộ của chúng ta cũng không hề đoàn kết, đại trưởng lão có vây cánh rất lớn và đang chen ép cốc chủ đương nhiệm. Vì thế, ta sẽ âm thầm hỗ trợ ngươi nhưng ngươi phải chịu ủy khuất một chút. Hiện tại, ngươi chỉ có thể làm ngoại môn đệ tử mà thôi, nhưng ngươi cần gì phụ giúp cho việc luyện đan thì ta có thể bí mật cấp cho ngươi hắc hắc.

Nở nụ cười gian xảo, bộ dáng Vương lão bây giờ hết sức thô bỉ khiến cho Nguyên Hạo có cảm tưởng đang nói chuyện với lũ đánh giầy ở địa cầu của mình. Dù vậy, hắn cũng không phải ngốc, liền vội vàng lên tiếng hỏi ngay:

- Nếu như đệ tử cần đan phương để học tập luyện đan, không biết người có thể cấp cho đệ tử được không?

- Khụ khụ, biết ngay tiểu tử nhà ngươi không phải loại hiền lành gì mà. Được thôi, nhưng ngươi phải hứa là không được để lộ ra cho bất kỳ ai biết việc này, nếu không ngay cả ta cũng sẽ bị liên lụy, hiểu không?

Vương lão phát phát tay trở lại với hình tượng trưởng bối cao quý của mình, Nguyên Hạo cũng vâng dạ phối hợp theo khiến người ngoài nhìn thấy sẽ tưởng đây là hai kẻ vô cùng cao quý, trên dưới quy củ, giữ vững lễ tiết. Có ai ngờ được, hai tên già trẻ kẻ xướng người bè này đang âm thầm liếc mắt tiếu ý với nhau, cười thầm trong bụng.

Ngày hôm sau, kết quả khảo hạch tấn chức đệ tử của Vạn Dược Cốc đã được công bố. Về phía ký danh đệ tử, có hai mươi người được tấn chức thành ngoại môn đệ tử trong đó có Nguyên Hạo, Tiêu Hoạt. Còn Trần Bắc Vinh và Như Ý thì thành công trở thành chuẩn nội môn đệ tử do thành công vượt qua bài khảo hạch tăng cường. Điều này khiến cho tên Bắc Vinh cười không ngấm mồm được, cuối cùng hắn cũng vượt qua được tên thiếu niên cao gầy đáng ghét kia. Nhưng khi gã gặp Nguyên Hạo để bè diu thì đối phương lại tỏ ra thờ ơ, không một chút buồn bã nào mà còn rất vui vẻ nhiệt tình chúc mừng gã nữa. Điều này khiến cho Bắc Vinh điên tiết lên, tâm trạng như ăn phải ruồi, vô cùng buồn bực.

- Cừu ca, nhanh lên, hôm nay là ngày Ngũ trưởng lão thuyết pháp về sơ nhập dược đạo cơ bản đó. Đến trễ sẽ không còn chỗ tốt để ngồi nghe giảng

đầu.

- Nghe rồi, hai người mau phụ ta dọn hàng đi, còn đứng ra đó làm gì hả.

Thì ra hôm nay là ngày thuyết giảng về các vấn đề căn bản để tiến nhập vào luyện được đạo được tổ chức mỗi tháng một lần. Các buổi thuyết giảng này được chính các vị trưởng lão đức cao trọng vọng đích thân truyền thụ nên đệ tử nào cũng muốn mình có một vị trí ngồi hàng đầu để có thể lắng nghe thật rõ, không bỏ sót lời dạy nào cả. Do Ngô Cửu thất bại trong việc tấn chức nội môn đệ tử nên hiện tại gã và Nguyên Hạo cùng Tiêu Hoạt trở thành một nhóm đồng môn chơi thân với nhau. Sau khi phụ Ngô Cửu dọn dẹp xong, cả ba liền vội đến thuyết pháp đường.

- Cũng may còn có thể ngồi ở khoảng giữa, chứ nếu ngồi ở sau cùng thì toi mất.

Ngô Cửu vui vẻ cười nói trong khi Tiêu Hoạt tỏ ra không hài lòng với vị trí ngồi có được. Nguyên Hạo nhìn hai tên này thì chỉ biết lắc đầu cười cho qua chuyện. Một kẻ thì quá đỗi hiền lành, thật thà, một tên thì quá xảo quyệt, không chịu thua thiệt. Vậy mà trời xui đất khiến hai người ở hai cá tính hoàn toàn khác nhau lại vì hấn mà kết hữu hảo với nhau. Thiên hạ đúng là có lắm chuyện không ai ngờ đến như thế.

- Đúng vậy, ngồi ở đâu cũng vậy cả thôi. Lí luận là của người ta, muốn chân chính biến nó trở thành sở học của mình thì phải không ngừng ứng dụng thực tiễn, cảm ngộ và điều chỉnh

Nguyên Hạo băng quơ nói một câu rồi ngồi xuống, bên cạnh hai gã kia đang trầm tư suy nghĩ về câu nói vừa rồi của hắn. Sau vài phút, Ngô Cửu vỗ mạnh đùi một cái rồi nói lớn:

- Hay, không ngờ tiểu Hạo lại có thể phát biểu một câu thâm sâu vi diệu như vậy. Ta thấy không thua gì những lời răn dạy của các trưởng lão lưu lại, thậm chí còn hay hơn nữa á.

- Cửu ca, ta nói bao nhiêu lần rồi, sao người cứ vỗ nhảm chân ta thế hả. Đau quá.

Tiêu Hoạt bị Ngô Cửu đánh nhằm một cú đau điếng gào lên. Đúng lúc này thì tiếng nói uy nghiêm của vị chấp sự vang lên:

- Tất cả yên lặng, giữ trật tự, bây giờ bắt đầu bài thuyết giảng. Kính mời Ngũ trưởng lão.

Gã vừa dứt lời, một làn khói bốc lên và vị được gọi là Ngũ trưởng lão kia xuất hiện một cách hết sức ấn tượng. Sương khói mờ ảo kết hợp với bộ dáng cao nhân thâm bất khả trắc đã tạo nên một hình tượng cao nhân xuất thần của lão. Cả đám đệ tử ngồi dưới đều đưa cặp mắt nể phục ra nhìn không chớp mắt, duy chỉ có Nguyên Hạo lắc đầu dờ dạc cười. Chỉ làm lão sư thuyết pháp thôi, lão ta đâu cần phải xuất hiện màu mè như thế chứ. Mặc dù phong cách có hơi điệu đà thái quá nhưng khả năng giảng giải và kiến thức của vị Ngũ trưởng lão này lại hoàn toàn chinh phục người nghe.

Cũng như mọi khi, sau khi buổi giảng kết thúc Nguyên Hạo là người rời khỏi sớm nhất trong khi các đệ tử khác đang đua nhau đưa ra những câu hỏi hay thắc mắc để vị trưởng lão kia giải đáp. Không phải hắn không có câu hỏi hay khó khăn khi lĩnh ngộ được đạo, mà vì những thứ hắn thắc mắc đều quá sâu sắc hoặc có tính đột phá. Vì vậy hắn không thể hỏi vị Ngũ trưởng lão kia để tránh khỏi nghi ngờ, với lại dù sao hắn cũng có hai vị cao nhân để khai thông những vấn đề của hắn. Vừa về đến căn nhà gỗ gần được viên, Nguyên Hạo đã mở cửa vào bên trong rồi cười tủm tỉm nói:

- Sư phụ, hôm nay vị Ngũ trưởng lão thuyết giảng có nhiều điều cũng rất thú vị, nhưng có vài điểm con còn mơ hồ không rõ. Người giải đáp giúp con nhé.

Trúc lão đang ngồi trên ghế, tay cầm một quyển đàn thu suy ngẫm. Nghe tiếng của Nguyên Hạo, ánh mắt lão vẫn không dời đi mà chỉ lạnh lùng đáp:

- Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải sư phụ của người. Đừng bao giờ xưng hô như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: "Được"; đạo của Nguyên Hạo

Thấy thái độ của Trúc lão vẫn không hề lay chuyển chút nào dù hắn vẫn không ngừng cố gắng thân cận mỗi ngày, Nguyên Hạo liền quỳ xuống, hai mắt đỏ hoe, giọng nói khàn khàn như bị mắc nghẹn gì đó ở cổ họng:

- Sư phụ, một ngày làm thầy suốt đời làm cha. Người tuy không trực tiếp chỉ điểm con, cũng không có làm lễ bái sư chính thức nhưng việc người âm thầm truyền đạt sở học thông qua những tâm đắc mà người viết ra con đều cảm nhận và hiểu hết. Nguyên Hạo này tuy chỉ là một kẻ thất phu nhưng cũng biết thế nào là tôn sư trọng đạo, có ơn tất báo. Xin người nhận...

- Cút

Không đợi cho đối phương nói hết câu, Trúc Du liền vung tay một cái tạo ra một luồng phong bạo cuốn hất bay ra khỏi căn nhà gỗ. Bị thổi bay lê lét một khoảng dài trên mặt đất, Nguyên Hạo vẫn cương ngạnh tiếp tục quỳ gối rồi cúi người xuống nói lớn:

- Xin người nhận của đệ từ một lạy.

- Hừ, ngoan cố.

Tiếng đáp lại của Trúc lão vang lên và một luồng uy áp khổng lồ bất chợt ập đến khiến cho toàn thân Nguyên Hạo không thể nào cử động được. Biết là sư phụ muốn ngăn cản mình nhưng hắn đã quyết thì dù chết cũng không từ bỏ. Xiết chặt hai nắm đấm lại, tơ máu tràn ra, hắn dùng hết sức lực của mình chống cự lại đến cùng. Mặc dù đã hết sức cố gắng nhưng tu vi yếu kém của hắn chẳng thể xoay chuyển được tình thế tí nào. Chỉ vài phút sau, gân xanh toàn thân của Nguyên Hạo nổi lên, hắn đã hoàn toàn sức cùng lực kiệt. Thế nhưng bằng vào ý chí của mình, hắn vẫn không gục ngã mà điên cuồng vùng vẫy khiến cho máu ứa ra khỏi miệng, tiếng xương gãy cũng rắc rắc kêu lên. Sự lì lợm này của hắn khiến cho Trúc Du nhũn mảy nhưng lão vẫn không hề ngừng tay lại. Xem ra hai thầy trò này đều thuộc dạng cứng đầu cứng cổ y như nhau.

- Đủ rồi, Trúc lão quai.

Ngay thời điểm mọi thứ đang căng như dây đàn thì Vương Quan đã hiện thân, lão nhẹ nhàng vung tay quét hết uy áp xung quanh của Nguyên Hạo để giải vây cho hắn. Tuy nhiên, vừa thoát khỏi áp lực thì Nguyên Hạo cũng ngã về phía trước theo tư thế đập đầu rồi bất tỉnh, trên môi hắn vẫn giữ được một nụ cười thanh thản. Cuối cùng thì hắn vẫn hoàn thành được điều mình muốn làm dù phải nhờ đến sự trợ giúp của người khác. Nhưng sự kiên trì và tấm lòng của hắn thì ai nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được một cách hết sức chân thực. Đờ thấy tên thiếu niên toàn thân loang lổ vết máu, xương gãy gần hết, Vương lão tỏ ra thương hại cảm thán:

- Đứa trẻ này... Tội gì phải làm thế. Cũng may là ta ra tay kịp lúc, nếu không có thể đã nguy hiểm đến tính mạng rồi. Trúc Du, người thật sự không chút động lòng sao? Ta biết người vì chuyện năm đó mà luôn có bóng ma trong lòng nhưng thằng bé này không phải là tên khốn đó. Làm người thì đừng có chấp như vậy, người đã tự đẩy dọa mình suốt bao nhiêu năm chưa đủ hay sao?

Không hề đáp lại lời của Vương Quan, Trúc lão chỉ nhìn thật sâu tên thiếu niên tự nhận là đệ tử của mình đang hôn mê rồi biến mất. Để lại Vương lão lắc đầu thở dài một mình, tiếp đó lão cũng lặng lẽ mang theo Nguyên Hạo đi chữa trị.

Sau sự việc của ngày hôm nay, mọi thứ lại bắt đầu dần dần thay đổi mà chính những người trong cuộc cũng không hề hay biết. Tuy vẫn giữ thái độ không công nhận thân phận đệ tử của Nguyên Hạo nhưng Trúc lão cũng không còn ra tay ngăn chặn thẳng thừng nữa. Thậm chí lão còn dành nhiều thời gian hơn để chỉ điểm cho tên đệ tử "hờ" này, cùng lúc tình bằng hữu thân thiết của lão và Vương Quan cũng có dấu hiệu được nối lại khi hai người thường xuyên chơi cờ và đàm đạo về luyện đan thuật với nhau. Tất cả những chuyện này có được đều nhờ có Nguyên Hạo, một kẻ luôn làm theo bản tâm của mình. Chỉ cần hắn tin vào điều hắn làm thì dù cho phải chống lại cả thiên hạ này hắn vẫn không chùn bước.

Dưới sự chỉ dẫn của cả hai vị trưởng lão, khả năng được đạo của Nguyên Hạo không ngừng được nâng cao nhanh chóng. Hiện tại, hắn đã bước vào tập luyện khổng chế thủ hóa cấp ba, một điều mà chỉ luyện được sư cấp ba mới dám thực hiện. Còn trên phương diện luyện đan, nhờ sự hỗ trợ của Vương Quan hắn đã có trong tay thêm nhiều đan phương để luyện tập. Bằng vào nỗ lực bền bỉ không ngừng của mình, Nguyên Hạo đã có thể luyện chế được tất cả đan dược cấp một cho dù loại khó khăn nhất. Vấn đề duy nhất của hắn là làm sao để có thể tăng cường tỉ lệ đan dược thượng phẩm ra lò, đây không phải là việc một sớm một chiều có thể làm được.

- Vương lão, ngài có cách nào giúp con lên cách tầng trên của ngoại các để có thể tham khảo các thu tịch về luyện dược của Vạn Dược Cốc không?

Sau khi bỏ ra một tuần lướt qua toàn bộ sách hay thư tịch ở tầng một, Nguyên Hạo liền nảy ra ý định tìm cách để lên các tầng cao hơn để tăng cường kiến thức cho mình. Vốn dĩ lúc đầu hắn cho rằng chỉ cần có đan phương là có thể an tâm trở thành một luyện dược sư giỏi, thế nhưng sau một thời gian hắn đã nhận ra mình quá sai lầm. Khi đọc được những kinh nghiệm lẫn sáng kiến, chia sẻ về dược thảo trong một vài cuốn sách ở lầu một, hắn phát hiện luyện dược là một thế giới rộng lớn vô tận, càng học thì càng khám phá ra nhiều điều thú vị, nhiều ý tưởng mà không ai nghĩ đến. Suy nghĩ đủ biện pháp, cuối cùng hắn cũng mất ngủ đến tìm Vương lão để cầu cứu năn nỉ.

- Không phải người nói chỉ cần ta cung cấp đan phương cho người là được sao? Bây giờ lại đòi lên các tầng cao hơn của ngoại các để tham khảo nữa chứ, tiểu tử người cũng biết đòi hỏi ghê nhỉ.

Vương Quan bĩu môi tiểu ý trả lời. Tuy bề ngoài có vẻ không hài lòng, nhưng thật ra lão đang hứng thú muốn biết tên nhóc này đã giác ngộ được điều gì rồi. Cung kính ôm quyền, Nguyên Hạo mang theo ánh mắt ngời sáng bắt đầu trình bày:

- Bẩm Vương lão, có lẽ ngay từ đầu đệ tử đã hiểu sai về dược đạo rồi, càng không biết thế nào là một luyện dược sư chân chính. Vì lẽ đó mà đệ tử quyết tâm phải từ bỏ con đường sai lầm mình đang bước để tìm ra một lối đi khác đúng đắn hơn.

- Ô, vậy hãy nói lí giải của người cho ta nghe thử xem.

Nở một nụ cười nhẹ, Vương lão cầm lấy tách trà nhâm nhi rồi ra hiệu cho Nguyên Hạo tiếp tục.

- "Dược" không đơn thuần là việc biết nhiều loại thảo dược, không chỉ là giỏi khổng hỏa, càng không gói gọn trong việc luyện đan. Dược là cả một thế giới quan, hiểu được vận hành của thiên địa vạn vật, đặc tính biến hóa của từng loài và mối quan hệ tương hỗ, tương khắc của chúng. Dược là sâu không cùng, dược là thâm ảo vô biên, dược hiện hữu trong những thứ chúng ta thấy nhưng cũng không thật sự nhìn ra và hiểu được. Vì vậy, luyện dược sư không phải là người chỉ biết chăm chăm luyện đan theo đan phương có sẵn mà phải hiểu được đại đạo của "dược" thì mới khám phá ra những thứ mà

mình không thấy, không tưởng tượng đến được. Luyện được đạo không phải truy cầu hoàn mỹ mà là truy cầu vô hạn, không ngừng sáng tạo, không ngừng đột phá mọi xiềng xích trong tư tưởng hạn hẹp của kiến thức cổ sẵn. Có như vậy chúng ta mới khai phá ra những con đường mới, những con đường đến gần hơn với "Đạo" chân chính.

Chấn động, toàn thân của Vương lão vốn vững chãi như núi lớn bỗng trở nên run rẩy không tự chủ được. Những gì tên thiếu niên này nói ra còn cao thâm hơn cả hiểu biết của lão và cả Trúc Du nữa. Đây tuyệt đối là một thiên tài tuyệt đỉnh chưa từng có, nếu những lời của hắn là chân lý, là thiên đạo thì rất có khả năng người này sẽ vượt qua tất cả tiền nhân để một bước phi thiên, vấn đỉnh được đạo. Mỗi một lúc sau, lão mới lấy lại được bộ dạng bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn còn kích động không thôi.

- Rất tốt. Ta không đủ tư cách và khả năng để phán xét suy nghĩ của con là đúng hay sai nhưng con đã lựa chọn thì hãy dũng cảm bước đi đến cùng. Cứ yên tâm, ta và Trúc lão sẽ ủng hộ con hết mình, hãy kiên định, sáng suốt và làm những gì con muốn. Trần trưởng lão quản lý ngoại các với ta cũng có giao tình, ta sẽ đi gặp mặt để nhờ vả lão một phen xem sao. Con cứ đợi ta ở đây nhé.

Vừa dứt lời, Vương lão liền biến mất rồi đi ngay, để lại Nguyên Hạo đứng một mình trong căn phòng. Tâm trạng của hắn hiện tại cũng dậy sóng liên tục, việc dám nói ra suy nghĩ của bản thân cần bao nhiêu dũng khí cơ chứ. Cũng may người nghe là Vương lão, nếu là người khác thì chắc hắn đã bị đem ra phân thân vì cho rằng tiểu tử này dám thốt lời phản nghịch, bác bỏ những tư tưởng được xem là chân lý của luyện được giới bao nhiêu vạn năm qua. Nguyên Hạo không biết, còn một người nữa đang hiện diện trong phòng nhưng hắn không nhận ra. Đó không ai khác hơn là Trúc Du, ánh mắt lão giờ đang đỏ hoe, hai tay xiết chặt, hồi tưởng về quá khứ.

- Ngày đó, ước mơ tên kia là truy cầu được đạo hoàn mỹ nhất. Haha, Hàn Thông, ta đã sai vì thu nhận người, nhưng người cũng sai rồi. Không có hoàn mỹ, chỉ có không ngừng phá vỡ các cực hạn mà thôi. Hạo nhi, ta rất muốn thấy cái ngày con chứng minh cho luyện được sư cả Lạc Thần này thấy tất cả bọn họ đều sai lầm.

Lặng lẽ rời đi, Trúc lão đứng giữa trời cao cười lớn, lệ nóng chảy dài. Không ai hiểu tư vị trong lòng của lão lúc này là như thế nào nữa. Khoảng nửa canh giờ thoáng qua, Vương lão đã trở lại với nụ cười sáng khoái trên môi.

- Haha, mọi việc ổn thỏa rồi, lão già cổ hủ kia làm ta tổn cả một phen tâm tư mới chịu đồng ý. Từ hôm nay, mỗi tối người hãy đến ngoại các nhận công việc phụ Trần lão quản lý trông coi mọi thứ. Công việc chỉ là che mắt mọi người thôi, thực chất là vào ban đêm ngoại các không đón ngoại nhân nên người cứ thoải mái mà đọc bất cứ gì mình muốn. Nên nhớ, đến sáng ngoại các mở cửa đón đệ tử vào là phải ngừng lại, không được để lộ chuyện này ra, nếu không lão già kia sẽ kiếm ta thanh toán đầy khả khả.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Nuốt đan tăng tu vi

Theo đúng lời dặn của Vương lão, khi hoàng hôn đã khuất bóng, Nguyên Hạo mới một mình từ tốn tiến vào ngoại các. Sau khi đưa ra lệnh bài thân phận, vị Trần trưởng lão kia chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi quăng ra một cái ngọc giản.

- Công việc và nội qui của ngoại các đều nằm trong này, người hãy đọc thật kỹ. Mặc dù ta đã đồng ý với Vương trưởng lão về trường hợp của người nhưng công việc quản lý thư tịch trong Tầng Kinh Các vẫn cần phải hoàn thành đáng hoàn. Nếu ta thấy có điều chi sơ sót thì dù lão già đó có năn nỉ ta cũng không giữ người ở lại đây thêm phút giây nào nữa, nhớ kỹ lấy.

Lạnh lùng phân phối vài câu rồi lão nhắm mắt dưỡng thần, tựa như không hề quan tâm đến tên đệ tử này muốn làm gì vậy. Thấy thái độ của vị trưởng quản ngoại các như vậy, Nguyên Hạo như mở cờ trong bụng, liền lập tức đi thực thi chức trách của mình. Sau khi đã kiểm tra toàn bộ các tầng và đảm bảo mọi thứ đều nguyên vẹn, hắn bắt đầu tiến vào tầng hai lục lợi.

Số lượng sách ở ngoại các tỉ lệ nghịch với số tầng, tầng càng cao thì thư tịch hay đan phương càng ít đi. Điều này cũng không có gì bất hợp lý, những thư tịch hay đan phương của luyện được sư cấp cao đều không phải ai cũng có thể biên soạn hoặc sưu tập được. Thêm vào đó, nhiều đan phương quý hiếm, thư tịch độc môn cũng sẽ không được phổ biến ra ngoài mà chỉ lưu truyền giữa sư đồ với nhau mà thôi.

Tuy tầng hai và ba có số lượng thư tịch khá khổng lồ nhưng tốc độ đọc của Nguyên Hạo lại cực kỳ nhanh. Nguyên do là bản thân đã có nền tảng cực kỳ vững chắc nên khi đọc lại những thư tịch về luyện đan cơ bản hắn không hề gặp khó khăn gì. Hầu hết hắn chỉ ghi chú lại những kiến giải độc đáo để phân tích nghiên cứu thêm. Cá nhân hắn không bao giờ chú quan cho rằng mình là tuyệt đối hiểu chính xác mọi thứ nên luôn cân nhắc, kiểm chứng và rút ra kết quả lại lần nữa. Nhờ vậy mà Nguyên Hạo có thể hạn chế lỗi lầm, đồng thời có thể hiểu sâu sắc hơn các vấn đề mình đã biết.

Trước hành động đọc sách như lốc xoáy của hắn, vị Trần lão kia vẫn giữ thái độ im lặng bàng quan không chú ý đến. Mãi đến sáng sớm hôm sau, khi ngoại các mở cửa trở lại hắn liền lập tức rời đi và trở lại vào buổi tối. Chỉ sau ba ngày, Nguyên Hạo đã xem hết các thư tịch của tầng hai và ba, hắn liền tiến lên tầng bốn và năm để nghiên cứu các tài liệu dành cho luyện được sư cấp một. Đến cấp độ này, hắn giảm tốc độ đọc của mình xuống và dành rất nhiều thời gian để phân tích và đưa ra các sáng kiến của mình. Buổi tối thì đọc lý thuyết, đến ban ngày là thời gian để Nguyên Hạo thử nghiệm các suy luận của mình.

- Hừm, vẫn chưa được. Ta cần tỉ lệ thành đan thượng phẩm cao hơn nữa.

Rất khát khe với bản thân mình, hắn không ngừng truy cầu những cải biến để đạt được thành quả cao hơn. Trong những ngày này, Nguyên Hạo cũng không quên việc tu luyện, hắn đang tích trữ được số lượng lớn Tăng Khí đan thượng phẩm cho mình phục dụng. Theo Tiểu Vô thì con đường nhanh nhất để tăng cường tu vi chính là tài liệu mà đan dược chính là một phần không thể thiếu. Thấm thoát lại nửa tháng nhanh chóng qua đi, bằng ngộ tính cực cao của mình và sự chỉ dẫn nhiệt tình của Trúc lão cùng Vương lão, hắn đã đạt đến đỉnh phong của luyện dược sư cấp một.

- Số Tăng Khí Đan hiện tại đã đủ cho ta sử dụng rồi. Bây giờ bắt đầu bế quan thôi, ba ngày sau đấu giá hội sẽ diễn ra, ta phải tranh thủ mới được.

Bỏ viên Tăng Khí Đan đầu tiên vào trong miệng, Nguyên Hạo bắt đầu dả tọa tập trung vận khí hấp thu dược lực. Sau vài hơi thở, một cảm giác ấm áp bao phủ toàn bộ kinh mạch của hắn, rồi tràn về đan điền tạo thành một lốc xoáy nhỏ. Đối với kẻ khác thì để hấp thụ dược lực một viên Tăng Khí Đan cũng cần vài canh giờ, thế nhưng với hắn thì chuyện này lại diễn ra cực nhanh. Hư Vô điểm như một con hổ đói lâu ngày thấy thịt tươi, nó không ngừng hút lấy hút để khiến cho lốc xoáy năng lượng nhanh chóng cạn kiệt.

Nhanh tay tiếp tục bỏ viên thứ hai vào hấp thụ, cảm giác linh lực tràn trề lại tiếp tục. Cứ như vậy, Nguyên Hạo không ngừng nuốt đan dược với tăng suất ngày càng cao để tu luyện. Đến ngày thứ hai, hắn đã phát hiện ra dược tính khi nuốt Tăng Khí Đan đã giảm đi đáng kể. Việc này cũng không có gì lạ, nếu như cơ thể không có triệu chứng lờn thuốc như thế thì một người có thể phục dụng một loại đan dược để tăng cường tu vi mãi mãi mà không lo lãng phí nữa cả.

- Phải tranh thủ thôi, hi vọng có thể duy trì thêm một khoảng thời gian nữa.

Cố gắng ngón thêm một đồng đan dược nữa, đến giữa ngày thứ ba, cánh cửa căn phòng của Nguyên Hạo đột nhiên mở ra. Bóng dáng một thiếu niên cao gầy với ánh mắt có thần, tràn trề sinh khí xuất hiện. Mỉm cười tự tin, hắn vươn vai một cái rồi cảm nhận những thay đổi bên trong cơ thể của mình:

- Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong, hắc hắc. Tiếc là dược lực của thuốc đã không còn tác dụng với mình, nếu không thì một lần ta có thể xông thẳng đến tầng mười viên mãn luôn rồi.

- Ngươi cứ thoải mái tận hưởng đi, càng lên cao khả năng dùng đan dược tăng cấp càng thấp. Lúc đó thì ngươi nuốt đan đến bụng cũng không tăng nổi một cái tiểu cấp bậc đâu.

Phải nói Tiểu Vô rất biết phá hoại cảm xúc của người khác. Khi Nguyên Hạo còn đang phấn khởi vì tu vi bị đình trệ đã lâu vừa mới tăng tiến thì nó lập tức tạt một gáo nước lạnh vào đầu hắn.

- Hừ, đan dược này hết hiệu quả thì ta dùng loại khác. Lão tử không tin tất cả các loại thuốc đều trở nên mất tác dụng với bản thân ta.

Mặc kệ Tiểu Vô nói gì, Nguyên Hạo vẫn tự tin vào sự hỗ trợ của đan dược. Theo suy luận của hắn, các loại đan dược tăng cấp tu vi cũng chia ra mạnh yếu khác nhau. Chỉ cần hắn có thể tìm ra loại đan phương cao cấp hơn là có thể tiếp tục phục dụng rồi. Còn nếu không tìm được thì hắn gom linh thạch trung phẩm lại tu luyện hiệu quả cũng không kém, phải biết linh thạch trung phẩm có tốc độ hấp thụ nhanh gấp biết bao nhiêu lần hạ phẩm linh thạch. Với tư cách là luyện dược sư, Nguyên Hạo tin chắc việc thu gom linh thạch trung phẩm không phải là khó khăn quá lớn đối với mình.

- Dù sao ngày mai cũng là hội đấu giá, tối nay đi bán một ít đan dược để thu mua linh thạch mới được.

Nghĩ như vậy, hắn liền liên hệ với gã mập chuyên thu mua đan dược của mình đến Vạn Dược Các để bàn bạc. Sau khi nghe yêu cầu của vị "Mã đại sư", tên thương gia này tỏ ra khó xử, suy nghĩ một hồi lâu mới trả lời:

- Số lượng linh thạch bậc trung mà ngài yêu cầu lần này thật sự quá nhiều. Trong thời gian gấp tôi không thể chuẩn bị đầy đủ được, nếu ngài cho tôi mười ngày thì có thể.

- Năm ngày, ta không muốn phải đợi chờ quá lâu.

Nguyên Hạo trong vai vị Mã đại sư tỏ ra khó chịu gắt gỏng. Việc trả giá kì kèo với đám con buôn này hắn quá kinh nghiệm rồi, ai mà tin lời mấy tên đặt lợi ích lên trên tất cả này thì chỉ có thiệt thân thôi.

- Bây giờ, đó là hết sức khả năng của tôi rồi. Với lại tôi muốn ký một hợp đồng có Vạn Dược Các làm chứng, vụ làm ăn này quá lớn, nếu có gì xảy ra bản thân tôi không thể gánh vác nổi.

Cẩn trọng đáp lời, xem thái độ căng thẳng của tên mập này, gã đã quyết tâm đánh một chuyến đầu tư thật lớn. Giả bộ suy tư một chút, cuối cùng Nguyên Hạo mới gật gù đồng ý nói:

- Được, bảy ngày sau ta muốn thấy cái mình cần. Ngươi cứ yên tâm, làm ăn với ta thì tương lai của ngươi sẽ lên như điều gặp gió. Không có thiệt thòi gì đâu mà lo lắng.

Sau khi hai bên nhất trí và ký kết hợp đồng tạm thời với nhau, tên mập vội vào rồi đi để chuẩn bị cho vụ làm ăn lớn nhất trong đời gã từ trước đến nay. Còn Nguyên Hạo trong cái áo khoác lông thú đen kịt thì lặng lẽ tiến đến khu vực quản lí của buổi đấu giá hội ngày mai. Vừa thấy có khách nhân tiến vào, một nữ nhân viên có ngoại hình khá bắt mắt liền vội đi đến đón dũa chào hỏi:

- Xin chào đã đến với Vạn Dược đấu giá hội, đây là khu vực dành cho khách nhân muốn đăng ký vật phẩm đấu giá. Không biết tôi có thể giúp gì cho

ngài?

Lấy từ trong người ra năm bình đan dược, Nguyên Hạo giả giọng khàn khàn lên tiếng:

- Ta muốn đấu giá mấy bình đan dược này, không biết quý hội có thu nhận không?

Thấy vị thần bí nhân này muốn đấu giá đan dược luyện chế, thái độ của cô nhân viên càng tỏ ra nhiệt tình hơn nhiều.

- Xin mời ngài theo tôi đến phòng chờ, đan dược của ngài sẽ được luyện dược sư của đấu giá hội chúng tôi kiểm tra và báo kết quả cho ngài biết.

Sau khi dắt đối phương vào phòng chờ khá xa hoa, cô gái liền lập tức đem năm bình đan dược rồi đi. Không cần phải đợi lâu, chỉ vài phút sau, cô ta đã quay trở lại cùng với một vị lão giả tóc hoa râm. Cúi đầu thi lễ với Nguyên Hạo xong, cô gái hướng lão giả giới thiệu:

- Đây là Trình lão, luyện dược sư trưởng của chúng tôi ở đợt đấu giá này.

Lúc này, lão giả mới từ từ tiến lên, mỉm cười hòa nhã với vị khách mặc áo da thú che kín cả người.

- Xin chào khách nhân, tôi đã kiểm tra qua đan dược của ngài. Tuy chỉ là Tăng Khí Đan, đan dược cấp một nhưng tất cả năm mươi viên đều là loại thượng phẩm. Vật phẩm này có thể tham gia đấu giá tại hội đấu giá cấp một của chúng tôi, đây là vé vào danh dự của ngài, xin mời nhận lấy.

Nhận lấy một tấm vé có mạ vàng óng ánh, Nguyên Hạo cũng chỉ ừ một tiếng rồi lập tức rời khỏi. Sau khi hân ra khỏi Vạn Dược Các, lão giả mới quay sang hỏi cô gái nhân viên:

- Ngươi có biết thân phận của vị khách vừa rồi không?

Cô gái nghe vị trưởng lão luyện dược hỏi đến mình thì sợ hãi, vội vàng bẩm lại:

- Dạ, thưa trưởng lão, ti chức có hỏi thăm nhưng vị này khá thần bí, không hề nhiều lời. Giống như ông ta không muốn cho người khác biết được thân phận của mình vậy.

Nghe nữ nhân viên trả lời, vị trưởng lão cũng không tỏ thái độ gì rồi cho cô ta lui xuống.

- Đan dược cấp một thượng phẩm muốn điều chế được tỉ lệ khá khó thì tay nghề cũng phải luyện dược sư cấp ba trở lên. Thế nhưng nếu là luyện dược sư cao cấp, tại sao người này lại chỉ đấu giá đan dược cấp một. Hừm, thật là khó hiểu.

Lúc này Nguyên Hạo đã trở về phòng của mình để nghỉ ngơi và chuẩn bị cho buổi đấu giá ngày mai. Hắn không biết rằng chỉ vì mình đưa ra số lượng lớn đan dược thượng phẩm mà đã khiến vị luyện dược sư đấu giá hội kia tưởng nhầm mình là một vị cao cấp luyện dược sư. Cũng may phần lớn Tăng Khí Đan hắn đã dùng hết, chứ nếu đem cả mấy trăm viên ra chắc lão giả kia sẽ bị sốc đến ngất xỉu mất.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Tiểu hội đấu giá

Vạn Dược đấu giá hội, được tổ chức bởi đối tác làm ăn khá lâu năm với Vạn Dược Cốc là Hoàng Long thương hội. Đây là thương hội đứng thứ hai tại Lạc Thần đại lục, có tiềm lực cực lớn và bao trùm khắp cả bốn phiên lục địa đông tây nam bắc. Còn đại lục trung tâm nghe nói chính là thiên hạ của đệ nhất thương hội Thiên Bảo, một thế lực vô cùng thần bí và hiếm khi xuất hiện làm ăn ở bốn phiên lục địa khác.

Về thực lực chân chính thì nghe nói hai thương hội nhất nhì này đều do tiên nhân sáng lập và họ chủ yếu giao dịch với người trong thế giới tu chân mà thôi. Điều này khác hẳn với Nhật Nguyệt thương hội mà Nguyên Hạo từng hợp tác ở Thạch thành. Lần đại hội đấu giá này cũng không phải quá đặc biệt, hằng tháng Hoàng Long thương hội tổ chức những loại hình này đến cả trăm ở khắp mọi nơi.

Do để tiện phân chia sàng lọc người tham gia nên đấu giá hội kỳ này được chia làm hai buổi. Buổi đầu tiên gọi là tiểu hội, chỉ dành cho tầng lớp có tài phú thấp, vật phẩm cũng hạn chế ở cấp độ Ngưng Khí, Trúc Cơ. Còn buổi thứ hai, cũng là trọng điểm của đấu giá lần này, gọi là đại hội, gồm các vật phẩm, bảo vật cao cấp dành cho Kim Đan, Nguyên Anh cường giả.

Dưới sự giám sát nghiêm ngặt của các lính canh cấp độ Trúc Cơ Kỳ, Nguyên Hạo trong lớp áo da thú lặng lẽ xuất ra tấm thiệp mời rồi tiến vào cổng chính. Bên trong tiểu hội được thiết kế khá rộng rãi với vài ngàn ghế ngồi, ngoài ra còn có các phòng riêng ở tầng hai để tiện quan sát, thậm chí còn có phòng cao cấp có trận pháp ngăn chặn thần thức dò xét nữa. Đối với hình thức này, Nguyên Hạo cho rằng đây chỉ là chiêu trò kinh doanh mà thôi. Một khi bạn đã trở thành đối tượng bị theo dõi sát sao thì sau khi ra khỏi căn phòng cũng sẽ bị truy tung đến cùng, vậy thì cần che giấu thân phận để làm gì cơ chứ.

Chọn một vị trí ngồi thuận tiện quan sát nhưng không quá nổi bật, Nguyên Hạo âm thầm nhìn qua một lượt các đối tượng sẽ tham gia đấu giá hôm nay. Ở đây ghế đại chúng, hai phần người tham gia có tu vi Ngưng Khí, tám phần không nhìn rõ thực lực, xem chừng là Trúc Cơ kỳ. Việc này cũng không ngoài dự đoán của hắn, bởi lẽ Ngưng Khí Kỳ tài lực có hạn nên chỉ một số ít có chút dành dụm mới dám vào đây để tìm vận may. Còn một bộ phận khác, nhìn theo cử chỉ lẫn cách ăn mặc thì xem chừng là con cháu, hoặc đệ tử thế gia đi theo trưởng bối để mở rộng tầm mắt mà thôi. Ngắm lại bản thân mình, Nguyên Hạo cũng cảm thấy không dứt.

- Haiz, nếu ta không phải là luyện được sư thì chắc giờ này đến cái vé vào cổng cũng không đủ linh thạch để mua rồi. Sau này càng tu luyện thì càng tốn kém, cần phải dùng đan dược để nuôi con đường luyện được thuật của mình thôi.

Nguyên Hạo còn đang miên man suy nghĩ thì chợt đám đông bỗng ồn ào hẳn lên. Theo hướng mà nhiều người đang chỉ trỏ bàn tán, hắn thấy một lão già đạo mạo áo xanh dất theo chừng năm, sáu tên nam thanh nữ tú di chuyển lên khu vực phòng cao cấp. Vốn chỉ chăm chăm bên trong Vạn Dược Cốc tu luyện nên hắn mù tịt về những thông tin bên ngoài khác. Xoay người sang một tên trung niên Luyện Khí tầng mười viên mãn ngồi sát bên, hắn mở giọng khàn khàn ra bắt chuyện:

- Vị huynh đài này, không biết lai lịch của đám người đó có gì ghê gớm mà sao mọi người lại tỏ ra quan tâm bàn tán như vậy?

Tên trung niên nhân kia nghe có người hỏi mình thì liếc sang nhìn. Do không dò xét ra được tu vi của đối phương nên gã liền nhận định đây là Trúc Cơ cao thủ. Vì vậy, tên này vội chuyển biến thái độ, nở một nụ cười nịnh hót trả lời:

- Tiền bối quá khách sáo rồi, chắc người ở xa mới đến nên không biết. Những người đó thuộc về Trang gia, một trong ba đại gia tộc lâu đời cư ngụ ở phạm vi gần Vạn Dược Cốc. Lần đấu giá nào họ cũng tham gia cả, vị lão gia áo xanh kia chắc là trưởng lão gia tộc, đang dẫn những hậu bối của mình đi ra ngoài trải nghiệm thôi.

Gật đầu tỏ ra đã hiểu, Nguyên Hạo cũng không trò chuyện tiếp nữa nên ngồi xuống nhắm mắt định thần. Khoảng mười phút sau, ngay phía khán đài liền xuất hiện một cô gái mặc váy đỏ bó sát toàn thân thể hiện ra những đường con mẹ người. Đặc biệt, cô ta còn có một khuôn mặt xinh xắn, với làn da trắng hồng, mái tóc dài thướt tha, nhìn vào vô cùng dụ hoặc. Mặc dù tâm tính khá vững chãi nhưng hắn cũng phải nuốt nước bọt khi nhìn thấy vưu vật này. Nở một nụ cười diễm lệ như đóa hoa xuân, cô gái bắt đầu cất giọng nói ngọt ngào câu hồn của mình lên.

- Chào đón các vị hôm nay đã đến với đấu giá hội do Hoàng Long thương hội chúng tôi tổ chức. Tiểu hội hôm nay do Phụng Liễu tôi chủ trì, mong quý vị khách nhân ủng hộ thật nhiệt tình.

Lời của Phụng Liễu vừa ra, hàng loạt tiếng huýt sáo hoan hô vang dội đến từ khán đài. Nhìn tràng cảnh này, Nguyên Hạo cũng lắc đầu than oán.

- Đúng là người đẹp ở nơi nào cũng được chào đón haiz. Cái thương hội này thật biết tìm người dẫn chương trình mà, chỉ sợ cô ta có rao giá trên trời cũng có người tranh giành.

Đúng như hắn tiên liệu, món hàng đầu tiên được đem ra đấu giá là một thanh đao phẩm cấp thượng phẩm. Mặt hàng này tuy hiếm có, nhưng giá trị cũng tầm ba, bốn ngàn linh thạch là cùng. Có điều dưới sự giới thiệu đầy nghệ thuật và tăng bốc như thần binh lợi khí của cô gái, giá trị của thanh đao được tăng lên một cách chóng mặt.

Cuối cùng liền được một gã Trúc Cơ thu vào tay với giá mười nghìn linh thạch hạ phẩm.

- Vật phẩm tiếp theo là một lô đỉnh luyện đan, như chúng ta biết đan lô chia theo ba phẩm cấp: Thiên, địa, nhân. Đan lô này là loại lô đỉnh nhân phẩm thượng cấp, tuy có chút tí vết nhưng bảo đảm chất lượng vẫn là hàng cao cấp. Giá khởi điểm là bảy ngàn linh thạch bậc thấp, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm trăm linh thạch, mời quý vị bắt đầu ra giá.

Vừa nghe đến lô đỉnh nhân phẩm thượng cấp, ánh mắt của nhiều người sáng rực lên, Thế nhưng khi cô gái trình bày xong, nhiều người liền tỏ ra dè dặt, đánh giá lại vụ đấu tư này. Mặc dù vậy, vẫn có nhiều kẻ nhanh tay ra giá để giành về cho mình. Cuối cùng cái lô đỉnh cũng được đẩy lên đến mười bốn ngàn linh thạch mới ngừng lại. Người giành được là một lão già mặc áo luyện được sư cấp một, việc đấu giá thành công khiến lão mừng quýnh lên, nhảy nhót không ngừng.

Tiếp theo sau đấu giá hội, có thêm vài loại thảo dược quý hiếm, vũ khí, vũ kỹ nhưng Nguyên Hạo vẫn chưa ra tay báo giá lần nào. Đơn giản là hắn cảm thấy mức giá những kẻ trong này đưa ra quá cao so với giá trị thật của món hàng. Dược thảo thì không cần phải bàn, với dược viên của Trúc lão, hắn có thể tìm thấy bất kỳ loại nào mình muốn từ cấp một đến cấp hai. Riêng thảo dược cấp ba cũng có vài loại nhưng không nhiều và nuôi trồng không hề dễ dàng.

Theo như Trúc lão giải thích thì thảo dược cấp ba đã khó tìm, đến cấp bốn thì vô cùng trân quý và được xưng là linh thảo. Bất kỳ ai nếu may mắn tìm được một cọng linh thảo cấp bốn thôi cũng có thể kiếm được một khoản tài phú kinh người. Đây cũng là vấn đề khiến Nguyên Hạo đau đầu, vì việc thiếu thốn linh thảo sẽ khiến hắn không thể thực hiện kế hoạch nuốt đan dược tăng cường tu vi được nữa.

Còn về pháp khí, sau khi tìm hiểu kỹ với Tiểu Vô, hắn mới biết vũ khí phẩm cấp sẽ được gọi là pháp khí. Còn vũ khí hoàng cấp sẽ xưng danh là pháp bảo, huyền cấp là linh bảo. Thạch Huyết của hắn chính là linh bảo, huyền cấp vũ khí vô cùng hiếm thấy. Phía trên linh bảo chính là pháp bảo, tương đương với địa cấp vũ khí trong truyền thuyết. Cuối cùng, thiên cấp vũ khí, cũng là tồn tại chưa ai từng được tận mắt chứng kiến bao giờ, được gọi là tinh bảo.

Do bản thân Nguyên Hạo đang sở hữu một thanh linh bảo nên hắn chẳng có hứng thú gì tranh giành pháp khí thượng phẩm để làm gì cả. Còn phần vũ kỹ thì hắn cũng có chút hứng thú nhưng do tài phú có hạn nên đành bỏ qua. Phải biết rằng vũ kỹ là truyền thừa riêng của từng tông môn, không dễ dàng gì

có thể lưu lạc ra ngoài nên mỗi vũ kỹ được đấu giá đều được đẩy lên với con số không tưởng.

- Tiếp theo sau đây là một vật phẩm đấu giá đặc biệt. Có một vị luyện được sư đã gửi cho Hoàng Long thương hội chúng tôi năm bình đan dược để đấu giá. Không biết mọi người có đoán ra được tên của loại đan dược này không?

Tiếng ồn bùng lên dữ dội sau lời quảng cáo của Phụng Liễn, mọi người không rõ đan dược thể nào mà lại có thể đấu giá ngay trong Vạn Dược Các cơ chứ. Bình thường nếu muốn mua đan dược mọi người có thể đến nơi này để đặt mua, giá cả cũng thương lượng dễ dàng hơn việc đấu giá nhiều. Thấy đám đông tỏ ra hết sức tò mò, cô gái mới cười yêu mị nói:

- Đan dược này không hề xa lạ với nhiều người ở đây, đó chính là Tăng Khí đan.

- Cái gì, Tăng Khí Đan mà cũng bán đấu giá sao?

- Hoàng Long thương hội làm trò gì vậy? Dù đan dược này không phải loại dễ luyện chế nhưng vẫn chưa đủ tư cách để đem ra đấu giá như thế này.

Hàng loạt tiếng phản đối vang lên, nhiều người tỏ ra bức xúc còn đứng thẳng dậy chỉ trích. Tròng cảnh này chính là điều cô nàng dẫn chương trình mong muốn, cô ta không những không e ngại mà còn ưỡn đôi tuyết lê căng tròn của mình lên, tự tin tuyên bố:

- Đúng vậy, Tăng Khí Đan bình thường không có gì đáng nói cả, nhưng đây lại là đan dược phẩm chất thượng thừa. Năm mươi viên đan dược thượng phẩm, tôi tin chắc bất kỳ ai trong chúng ta cũng phải động dung. Nhất là các vị đang ở Ngưng Khí kỳ, tôi nghĩ ý nghĩa của những bình đan dược này không cần phải giải thích thêm nữa. Bây giờ chúng tôi sẽ chia năm bình đan ra làm năm phần đấu giá. Giá khởi điểm cho mỗi phần là ba ngàn linh thạch, mời các vị ra giá.

Lời Phụng Liễn vừa dứt, lập tức có một gã Ngưng Khí tăng tám đứng dậy ra giá ba ngàn linh thạch. Giá vừa ra thì ngay lập tức có người khác đẩy lên ngay, cuộc tranh giành trở nên vô cùng khốc liệt. Khi mà giá của phần đan dược được tăng lên đến năm nghìn sáu trăm linh thạch, do một tên lùn Trúc Cơ đưa ra, thì một tiếng nói vừa lãnh đạm, lại vừa cao ngạo uy quyền từ phòng khách quý vang lên.

- Một vạn linh thạch cho mỗi phần, Trang gia chúng ta muốn đấu giá tất cả Tăng Khí Đan này.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Cú lừa nhẹ nhàng

Câu nói đầy bá đạo này khiến cho toàn hội trường im bất, tên lùn vừa báo giá thì tiếc hận ngậm ngùi bỏ cuộc ngồi xuống. Điều này cũng làm Nguyệt Liễn chau mày, đấu giá hội quan trọng nhất là cạnh tranh, nếu như một người có thể trấn áp toàn trường sẽ ảnh hưởng đến lợi ích chung của ban tổ chức. Thế nhưng tình huống hiện tại cô lại khó lòng trách cứ Trang gia được vì bọn họ chỉ ngầm thị uy với kẻ khác chứ không lộ liễu uy hiếp gì cả.

- Nếu như không có ai trả giá cao hơn Trang trưởng lão thì chúng ta sẽ chốt giá cho năm phần dược liệu là năm vạn linh thạch.

Vị mỹ nữ dẫn chương trình trong lòng không thoải mái nhưng vẫn tươi cười cất tiếng. Tưởng chừng như giá cả của năm phần Tăng Khí Đan đã được an bài thì lúc này một giọng nói khàn khàn vang lên.

- Chỉ là năm vạn thôi mà cũng đòi độc quyền mua hết thượng phẩm đan dược sao? Lão phu ra giá mười vạn hắc hắc.

- Ai mà bá đạo như thế, dám đối đầu với cả Trang gia?

Gần như toàn bộ mọi người hội trường ngay lập tức tập trung ánh mắt về phía khu vực của vị vừa đưa ra giá phá vỡ sự uy hiếp của gia tộc họ Trang. Hóa ra kẻ vừa to gan lớn mật kia chính là Nguyên Hạo bên trong lớp áo khoác da thú đen xỉ của mình. Vô số luồng thần thức quét đến để kiểm tra tu vi của kẻ giấu mặt này nhưng kết quả không tra xét được khiến mọi người đều trở nên tái mặt ngưng trọng.

Có thể nói bí thuật che giấu tu vi của Hư Vô công pháp vô cùng ảo diệu. Nó vừa có thể hoàn toàn che giấu bất kỳ linh lực nào tản ra, khiến cho người dò xét có cảm giác đối thủ giống như phàm nhân vậy. Ngoài ra, bí thuật này còn có thể tỏa ra linh lực nhân nhạ bao quanh lại có thể ẩn giấu tu vi, điều này làm người khác nghĩ rằng hắn có tu vi cực cao làm cho họ không thể cảm ứng rõ ràng được. Chính vì thế, hiện tại trong hội đấu giá, cả đám Trúc Cơ kỳ không thể nhìn ra nông sâu của đối phương thì đều cho rằng kẻ này thực lực thấp nhất là Kim Đan chân nhân. Ngay cả vị trưởng lão của Trang gia cũng chau mày lại rồi nhẹ giọng lên tiếng:

- Vị bằng hữu đây, xin nể tình Trang gia của chúng tôi mà nhường phần Tăng Khí Đan cho. Trang Đoạn này sẽ vô cùng cảm kích.

Tuy Trang gia là một gia tộc lâu đời, hùng cứ một phương nhưng không có nghĩa là họ không kiêng dè bất kỳ thế lực nào. Dù là Trang gia lão tổ của họ thì cũng chỉ là tu vi Kim Đan hậu kỳ mà thôi, nên tổng thể thực lực của gia tộc có thể xem là một tông môn một sao rưỡi. Việc không nhìn ra thực lực của

kẻ mặc áo da thú này khiến cho lão già Trang Đoạn này lạnh cả sống lưng. Điều đó chứng tỏ tu vi kẻ này thậm chí còn cao hơn cả người đứng đầu gia tộc của mình, thế thì còn hung hăng can quấy cái nổi gì cơ chứ. Lão chỉ hi vọng đối phương nghĩ đến danh tiếng của Trang gia mà nương tay bỏ qua cho.

- Thắt bả, tại sao chúng ta phải xuống giọng năn nỉ tên che mặt đó chứ? Nếu hắn dám vượt mặt chúng ta thì mình ra giá cao hơn hắn để mua lại. Trang gia chúng ta đâu có thiếu linh thạch, một tên vô danh thì có gì phải e ngại cơ chứ?

Một tên thanh niên trong đám người trẻ tuổi mà Trang Đoạn dẫn theo bức xúc lên tiếng. Trong tư tưởng của những kẻ hậu bối này, Trang gia của bọn chúng là một thế lực thần thánh không có bao nhiêu kẻ dám mạo phạm đến. Thấy thái độ u mê của gã, vị trưởng lão lập tức nghiêm mặt lại quát:

- Nhân ngoại hữu nhân, Trang gia chúng ta tuy là đại gia tộc nhưng thực lực không phải vô địch. Nếu như các người cứ mang cái suy nghĩ đó ra ngoài hành tẩu thì thế nào cũng mang lại tai họa cho bản thân và gia môn. Nói cho các người biết, gã vừa ra giá kia tu vi thâm sâu vô cùng, ngay cả ta cũng không thể dò xét ra được. Chúng ta chỉ muốn mua Tảng Khí Đan cho đám người hậu bối các người phục dụng nên càng không thể đắc tội với cường giả cỡ này được. Từ bây giờ, ta mà nghe kẻ nào không biết giữ mồm giữ miệng như vậy nữa thì đừng trách ta dùng tộc qui để trách phạt.

Thấy vị trưởng lão của mình nổi bão, cả đám thanh thiếu niên liền biến sắc cúi đầu vâng dạ liên tục. Ngay lúc này, một cái bóng mờ ảo xuất hiện trong phòng mang theo nụ tiếng cười ghê rợn.

- Ai đó?

Trang Đoạn phản ứng cực nhanh liền che chắn trước đám hậu bối và vận chuyển linh lực của mình để sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

- Hắc hắc, Trang trưởng lão không cần lo lắng, ta chỉ đến để chuyển lời của chủ nhân mình mà thôi.

Khi vị trưởng lão đã vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu thì bóng mờ ảo kia lên tiếng khiến cho mọi người trong phòng sửng sốt hết cả ra. Trang Đoạn tỏ ra kiêng dè lên tiếng hỏi:

- Chủ nhân của người là ai?

- Hắc hắc, chính là người vừa ra giá khiến trưởng lão phải lên tiếng cầu tình đó thôi.

Câu trả lời hết sức ngạo nghễ, không hề đặt vị trí đối phương ngang hàng với mình. Có điều, vị trưởng lão Trang gia này lại không hề tỏ ra khó chịu mà chỉ mang ánh mắt dò xét đáp lại:

- Vậy không biết vị cao nhân bí ẩn, tức chủ nhân của người, có điều chi muốn truyền đạt?

Thấy thái độ đối phương, bóng ma vốn chính là Phong Ảnh cười the thé nghe sồn cả tóc gáy rùi rên rí nói:

- Hắc hắc, chủ nhân ta nói rằng người sẽ để cho Trang gia các người một cơ hội giữ vững uy phong, nhưng Trang trưởng lão phải bỏ ra một cái giá mà người hài lòng mới được.

- Người dám uy hiếp bọn ta?

Tên thanh niên của Trang gia lại lên tiếng, hắn không ngờ chính mắt mình lại thấy cảnh có người dám uy hiếp gia tộc mình trắng trợn như vậy. Khi cả đám hậu bối còn tròn mắt, thờ phì phò muốn ăn thua đủ với cái bóng mờ kia thì Trang Đoạn lại lạnh nhạt lên tiếng:

- Mười vạn, Trang gia chúng ta luôn muốn kết giao bằng hữu với các vị tu tiên đồng đạo. Hi vọng chủ nhân của người không chê ít mà nhận lấy món quà nhỏ này.

- Được, nhưng ta muốn qui đổi sang trung phẩm linh thạch.

Không muốn bức bách đối phương quá đáng, Phong Ảnh chỉ đưa ra yêu cầu cuối cùng và không đòi hỏi gì thêm cả. Thấy mọi việc thuận lợi hơn dự đoán, tên mặc áo khoác lông thú kia cũng không há mồm sur từ quá đáng, Trang trưởng lão cũng thờ dài một hơi. Xem ra tên này cũng không phải muốn gây sự với gia tộc mình, chẳng qua là gã đang thiếu thốn nên mới muốn kiếm chút lợi ích. Vốn là cáo già trải đời, hiểu được vấn đề Trang Đoạn liền thay đổi thái độ sang hòa nhã ngay.

- Không thành vấn đề, ta sẽ cho người chuẩn bị. Tối mai gì vọng người có thể đến khách điểm dành riêng cho Trang gia bên trong Vạn Dược cốc để lão hủ có thể được trò chuyện kết giao.

- Tốt, ta sẽ đến.

Trả lời ngắn gọn, Phong Ảnh liền quý dị biến mất trước mắt mọi người. Trang trưởng lão nhìn thấy tốc độ khủng bố của bóng mờ rời đi thì da mặt co giật vài cái, trong lòng thầm thở ra một hơi may mắn. Cái âm hồn thủ hạ mà đã lợi hại như thế thì tên chủ nhân của nó là tồn tại cỡ nào cơ chứ.

- Nay, Trang gia các người không thể ra giá cao hơn thì mau bỏ cuộc để ta thu đan dược vào nữa chứ. Làm gì mà lè mề vậy chứ.

Phía dưới hội trường, Nguyên Hạo bên trong lớp áo khoác da thú lên tiếng chất vấn khiến cho mọi người lại một lần nữa dậy sóng. Nhiều tên đang thầm đoán thân phận của gã che mặt bá đạo này, còn một số khác thì lại cười nhạo cho rằng đây chỉ là một tên chán sống thích chơi nổi. Mặc kệ mọi người

ngộ luận như thế nào thì từ nãy đến giờ Trang gia vẫn một mực im lặng, không có động tĩnh gì. Nhưng đến giây phút này, Trang trưởng lão mới hùng hồn cất giọng phản kích lại:

- Một tên không biết sống chết, không phải Trang gia chúng ta e sợ người mà chỉ là thương hại một kẻ ngu si tự cao tự đại mà thôi. Đừng tưởng ta không biết thân phận thật sự của người là ai, khôn hồn thì hãy dừng tay lại trước khi bọn ta thật sự nổi nóng.

- Người...phát hiện ra ta rồi sao?

Tên thần bí mặc áo khoác da thú bỗng nhiên giọng nói run rẩy, pha lẫn thái độ khó tin. Thuận thế lấn tới, Trang trưởng lão cười lên sáng khoái rồi khinh thường nói:

- Biết sợ rồi sao? Đom đóm mà thôi, không xứng để ta bận tâm. Trang gia chúng ta ra giá mười hai vạn cho năm phần Tạng Khí Đan, ai dám cạnh tranh nữa không?

Lần này thì cả hội trường đều im lặng hoàn toàn, kẻ vừa mới thách thức kia cũng cúi đầu run cầm cập như vỡ mặt thế kia thì ai dại mà nổi gót hấn cớ chứ. Do không còn ai ra giá nữa nên hiển nhiên năm phần Tạng Khí Đan liền thuận lợi về tay Trang gia với cái giá vượt xa mong đợi của cả người tổ chức đấu giá hội. Sau sự việc gây náo động nhỏ này, tên mặc áo khoác da thú cũng vội vàng rời khỏi tiểu hội mà không ở lại đợi xem các vật phẩm đấu giá tiếp theo.

- Hừ, cứ tưởng là cao nhân gì, hóa ra chỉ là một tên mạnh miệng yếu bóng vía.

Tên Ngưng Khí ngồi kế Nguyên Hạo lúc nãy nhếch môi khinh rẻ. Rất nhiều người khác cũng có cảm xúc xem thường giống như gã, thế loại muốn chơi nổi này rất hay xuất hiện nên không ai lạ gì cả. Tiếp theo, cả hội trường cũng bỏ qua mà tập trung vào tranh giành những món hàng hấp dẫn áp trực của buổi tiểu hội. Không ai biết hiện tại trong một tủ lâu năm gần Vạn Dược Các, Nguyên Hạo đang uống rượu vô cùng khoái trí.

- Người đời cười ta quá điên khùng, ta cười người đời nhìn không thấu haha.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Đại hội đấu giá (Thượng)

Bình minh lại ló dạng, soi sáng cả một mảng màu xanh đầy sức sống củ Vạn Dược Cốc. Ngày đấu giá hội đầu tiên đã yên ổn trôi qua, mặc dù có vài vấn đề nhỏ nhưng đối với ban tổ chức mà nói thì họ đã thành công rực rỡ. Khắp các con đường ở phường thị hôm nay đều đã được trang trí khá bắt mắt, ngay trung tâm Vạn Dược Các đã mở cửa từ sớm để chào đón tất cả các khách nhân đến với buổi đại hội quan trọng.

Khác hẳn với qui mô nhỏ bé của tiểu hội, đại hội là nơi dành cho các tầng lớp cao cấp tham dự. Đa phần bọn họ đều có tu vi thấp nhất là Trúc Cơ, thậm chí cả Nguyên Anh lão tổ của các gia tộc, các thế lực cũng sẽ xuất đầu để tranh giành những vật phẩm trân quý. Tất nhiên, trong không khí náo nức như thế này, không thể nào thiếu sự có mặt của Nguyên Hạo được.

- Hắc hắc, con nói hai lão nhân gia người thương đồ nhi nhất mà. Mà cái lũ Hoàng Long, Hoàng Trùng gì đó thật là biết hút máu người mà. Ngay cả phí dụng vào cửa một người cũng phải nộp một linh thạch bậc trung, bọn chúng không đi làm cướp thì thật uống phí tài năng đấy.

Cùng song song sải bước với Trúc lão và Vương lão đi vào trong quảng trường rộng lớn của buổi đại hội đấu giá, Nguyên Hạo tỏ ra bức xúc lên tiếng. Trước thái độ của đứa đệ tử, hai vị sư phụ chẳng trả lời gì mà vẫn giữ tư thái trang nghiêm, cao nhân đạo mạo, nghiêm trang bước vào căn phòng cao cấp dành cho khách quý ở tầng ba.

Khác hẳn với thiết kế tiểu hội ngày hôm qua, đại hội có sảnh không quá rộng nhưng phòng khách quý lại được phân chia đến những ba lầu. Lầu một là những phòng đại trà, chỉ cần có tiền là thuê được. Trong khi đó, lầu hai lại đòi hỏi tu vi Kim Đan kỳ mới được bước vào, giá thuê cũng không hề rẻ tí nào. Cuối cùng là lầu ba, nơi dành cho những người có thân phận cao quý đặc biệt, hoặc tu vi Nguyên Anh trở lên. Vừa bước vào trong căn phòng, Nguyên Hạo không nhìn được mà phải thốt lên:

- Đúng là căn phòng có giá một vạn linh thạch có khác. Vừa có linh quả ăn thoải mái, lại có trận pháp phòng ngự lẫn ngăn trở thần thức, còn có tỉ nữ xinh đẹp hầu cận nữa chứ. Hai vị sư phụ người thật biết cách hưởng thụ nha.

Cười một cách bí ối, Nguyên Hạo liếc nhìn Trúc lão và Vương lão một cách thâm ý. Trước giờ, hẳn cứ ngỡ hai vị sư phụ này chỉ biết cắm đầu vào mấy cái lò đan rực lửa thôi, không ngờ họ cũng sành điệu như thế. Thấy tên đệ tử đang ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình, Vương lão đành cười khổ lắc đầu nói:

- Người đó, có thể giữ một chút nào khí phách của luyện dược sư chúng ta được không? Những thứ này trong mắt bọn ta chỉ là phù vân mà thôi, nó chẳng có tác dụng gì cho con đường luyện dược đạo cả.

- Ách..

Nguyên Hạo không biết nói gì hơn là cảm nín đứng đó nhìn trần trời lấy hai vị sư phụ cao nhân của mình. Lần đầu tiên từ khi quen biết hai người này, hắn cảm thấy tư tưởng của mình và họ khác nhau xa quá. Hai lão nhân gia này cả đời theo đuổi luyện được, coi nó như mạng sống, là lý tưởng duy nhất. Nhưng Nguyên Hạo hẳn không như vậy, luyện được hẳn cũng hứng thú, nhưng đó là phương tiện để đưa hắn bước từng bước chân lên đỉnh cao. Đạo của hắn của hẳn không nằm ở ở được đạo, cũng không phải tu tiên đạo, hắn vẫn đi tìm mục đích cuối cùng của mình từng ngày và không ngừng lại một khi bản thân chưa trả lời được câu hỏi đó.

- Hi hi hai vị sư phụ là bậc đại sư nên cần có phong phạm như thế, đệ tử chỉ là một tên ngoại môn luyện được tập sự thì cần chi cái thần thái đó chứ. Không khéo người ta lại cho rằng đệ tử dom đóm mà tướng mình là trắng rằm thì không tốt đâu.

Khéo léo trả lời, Nguyên Hạo khiến cho Trúc lão nảy giờ tỏ ra bình thần phải ngược lên trợn mắt nhìn hắn. Tên đệ tử này thật là cực phẩm thể gian mà, muốn uốn nắn nó theo một khuôn khổ là chuyện không thể. Bất lực, hai lão già đành bỏ mặc Nguyên Hạo rồi ngồi vào ghế dài để chuẩn bị quan sát buổi đấu giá diễn ra. Dù gì hai người cũng biết con rồng nhỏ này một ngày nào đó sẽ rời khỏi ao nước nhỏ để bay lên tận trời cao, nhất phi trùng thiên.

- Các thể lực trong vòng mấy vạn dặm xung quanh Vạn Dược Cốc đều tề tụ về đây, xem ra những vật phẩm lần này đấu giá có sức hấp dẫn không nhỏ nha.

Nhìn từng tốp người lần lượt xuất hiện từ phía cổng chính, ánh mắt Vương lão lóe lên rồi nhàn nhạt nói. Dịch thực đấu giá hội lần này xuất ra những vật phẩm áp trục không hề tầm thường tí nào. Chắc chắn trong buổi đấu giá sẽ có một hồi tranh giành không khoan nhượng diễn ra, thậm chí những kẻ may mắn giành được vật phẩm cũng sẽ không dễ dàng gì có thể mang chúng an toàn rời đi.

- Trong các thể lực xung quanh Vạn Dược Cốc thì nổi bật nhất là những ai vậy sư phụ?

Đang quan sát, Nguyên Hạo thuận miệng hỏi một câu. Với tu vi của hắn việc phân biệt tu vi trên trúc cơ là quá khó khăn.

- Vạn Dược Cốc chúng ta là một khu vực trung lập, không tham gia vào các cuộc chiến của chính tà hay bất kỳ thể lực nào khác. Phía ngoài bán kính một vạn dặm là một vùng trù phú được rất nhiều tông phái chia nhau quản hạt. Mạnh mẽ nhất là ba tông môn Minh Hoàng Tông, Bách Xà Tông và Hóa Đạo Môn. Trong đó Hóa Đạo Môn thuộc chính phái, còn Bách xà Tông là tà giáo. Riêng Minh Hoàng Tông lại không nghiêng về phe nào cả, đây là một tông môn khá thần bí. Ngày trước họ thậm chí không phải là tông môn một sao nữa, nhưng đột nhiên một trăm năm trước môn phái này đột nhiên quật khởi và trở thành bá chủ thứ ba ở xung quanh Vạn Dược Cốc.

Trong khi giảng giải cho tên đệ tử, Vương lão bỗng chỉ tay về phía một tên đại hán đáng người to cao gần hai thước đang đi vào cùng đám thủ hạ.

- Đó là trưởng môn của Hóa Đạo Môn, Phong Báo, đừng nhìn bề ngoài gã có vẻ hung hãn như vậy mà lầm. Tên này là một kẻ rất giỏi về mưu mô và biết nắm bắt tâm lý người khác.

Giới thiệu xong vị bá chủ tông môn hai sao đầu tiên, một lúc sau Vương lão lại hướng Nguyên Hạo nói tiếp:

- Bách Xà Tông đến rồi. Con thấy cô gái mặc áo xanh nhạt dẫn đầu đám nữ nhân tiến vào không? Đó là Thanh Nhiên, trưởng môn đương nhiệm của môn phái. Trông cô ta trẻ như thế nhưng thực chất tuổi thật đã hơn một nghìn rồi đấy khả khà. Do công pháp trú nhan đặc biệt nên môn phái này ai cũng trông xinh tươi như những nụ hoa mới nở vậy.

Tò ra hứng thú nhìn về phía mỹ nữ đang bước đi chậm rãi phía dưới, Nguyên Hạo cũng phải âm thầm khen ngợi một câu. Nhan sắc cô gái này có thể nói là xinh đẹp một cách ma mị, câu hồn đoạt phách. Hắn còn lo sợ bản thân ngắm nhìn cô ta nhiều quá sẽ bị quyến rũ mê mẩn mất. Nhìn tên đệ tử chỉ liếc qua vị Thanh Nhiên kia rồi quay mặt đi, Trúc lão cảm thấy hết sức bất ngờ, mới cất tiếng nói sau khi im lặng suốt này giờ.

- Thật không ngờ ý chí của người lại mạnh mẽ đến vậy. Cái Bách Xà Tông này chỉ thu nhận toàn nữ nhân làm đệ tử thôi, và tất cả bọn họ đều tu luyện mị thuật cả. Những kẻ tinh thần hơi yếu hoặc khả năng phản ứng chậm sẽ dễ dàng bị họ thôi miên khiến cho thần hồn điên đảo, không còn tự chủ được bản thân nữa. Tuy nói vậy, nhưng bản thân các nàng đều là mỹ nữ tuyệt thế, vô số người truy cầu mà không được đó hắc hắc.

Vừa giải thích xong, Trúc lão đưa ánh mắt đầy thâm ý nhìn sang Nguyên Hạo làm hắn rung mình một cái. Không phải hai vị sư phụ đây nghi ngờ giới tính của hắn chứ? Hắn vẫn thích thương thức mỹ nữ như bao thằng nam nhi khác mà, chỉ là tìm một người để rung động tâm can thật không phải muốn là có ngay được

Trong bất giác, Nguyên Hạo chợt nhớ lại hình ảnh cô gái nhỏ, đôi mắt đen trong như bầu trời đêm đầy sao. Ngày đó, chỉ vì một phút đưa đẩy mà hắn cùng Mộng Kỳ đã có một kỷ niệm đẹp. Đáng tiếc đó cũng chỉ là bình thủy tương phùng, hai người vốn không cùng một tầng lớp. Khi đó hắn chỉ là tên phạm nhân nhỏ bé, cô ta là một tiên nữ không nhiễm bụi trần, địa vị cao cao tại thượng.

"Về lại khuôn mặt người, họa lại trong lòng ta

Không thể quên được hình ảnh lần đầu gặp gỡ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà ta vẫn như xưa, cận thiếu niên đa tình."

Lắm lắm câu hát ngày hôm ấy, Nguyên Hạo cười nhẹ rồi bâng quơ lắc đầu. Giữa hắn và cô gái ấy chỉ có duyên gặp gỡ, cũng không tồn tại thứ gì gọi là yêu thương cả. Điều đọng lại trong ký ức của hắn là những giây phút vui vẻ như cùng một cô em gái đôi ả chơi cờ mà thôi. Tiếc là hắn thiếu cô một mối ân tình, cũng như một cái lòng đèn hứa hẹn mà không thực hiện được. Có lẽ cả đời này hắn cũng không có cơ hội báo đáp được vì Nguyên Hạo biết cô ta vốn không phải người của Đông Vũ Quốc.

- Ngày ấy không biết vì lý do gì mà tiểu Mộng lại xuất hiện ở Biên thành nữa. Thế sự xoay vần thật khó ngờ, có lẽ đó cũng là thiên ý. Ta cứ ngỡ mình sẽ tán thân dưới tay của Vương Hiến, không ngờ lại may mắn thoát được. Cuối cùng tọa hóa đi được trên con đường tiên đạo cho đến ngày hôm nay. Có lẽ Mộng Kỳ cho rằng ta đã thất hứa, hoặc biết được ta đã mất tích nên sau đó rời đi rồi chẳng?

"Hoa nở hoa rơi hoa đầy trời

Tình đến tình đi tình tùy duyên..."

Còn đang chìm đắm trong hồi ức, Nguyên Hạo bỗng giật mình sức tỉnh vì tiếng huyền não phía dưới hội trường truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đại hội đấu giá (Hạ)

Ngay phía cổng chính đang có người sinh sự cãi nhau, một tên đạo sĩ mặt mang một cái bốp đỏ trông vô cùng xấu xí đang hung hãn lớn tiếng chỉ vào một gã mặc áo khoác che toàn thân.

- Người là ai mà dám đụng vào Đồ Chỉ đạo sĩ ta hả? Người có biết danh tiếng của ta ở khắp trong ngoài Vạn Dược Cốc nổi tiếng đến mức nào không mà dám ở đây giờ trò gây chuyện hả?

Thấy đối phương cứ im lặng không phản biện gì, tên đạo sĩ càng tỏ ra lớn lối càn rỡ, mắng nhiếc liên tục khiến nước bọt văng ra như mưa bụi. Nhìn thấy tràng cảnh như vậy, nhiều người hiểu chuyện đều lắc đầu tỏ ra cảm khái thương hại.

- Đụng phải tên Đồ Chỉ nổi tiếng ăn vạ, thích kiếm chuyện với kẻ yếu và đơn thân để kiếm lợi ích cho mình thì tên kia thật là xui xẻo.

- Hừ, tu chân giới chúng ta lúc nào cũng có những tên dê tiện như vậy, một lũ sâu mọt không có tương lai.

Rất nhiều lời bình phẩm không hay về gã đạo sĩ được mọi người xì xào bàn tán nhưng không ai chịu đứng ra nói giúp vị thần bí nhân kia cả. Người tu tiên vốn mạnh được yếu thua, bọn họ nhiều kẻ ích kỷ bàng quan, chỉ có lợi ích mới khiến bọn chúng chịu ra tay mà thôi. Ngay lúc này, tưởng chừng như vị mặc áo khoác che cả người kia sẽ phải bồi thường không ít cho tên đạo sĩ thì một giọng nói đầy uy áp vang lên:

- Vị huynh đài đây xin bớt nóng, người này là bằng hữu của Hạ Chấn Thiên tôi. Nếu có điều chi mạo phạm xin bỏ qua cho.

- Hừ, tưởng nói một câu là xong chuyện sao? Người tưởng... Ách Hạ Chấn Thiên. Đây không phải là tên của chương môn nhân Minh Hoàng Tông sao?

Vừa nghe cái tên của đối phương xong, tên đạo sĩ cảm giác như bị sét đánh ngang tay, toàn thân run rẩy mồ hôi như tắm. Tuy gã là Kim Đan hàng thật giá thật nhưng trước mặt vị chương môn khét tiếng của Minh Hoàng Tông tụi có sá là gì. Ngay cả mọi người xung quanh cũng im bật khi biết được thân phận của vị trung niên mặt chữ điền trông rất hiền từ vừa xuất hiện.

- Đúng vậy, đích thị là ta. Hi vọng vị huynh đài đây rộng lòng không chấp nhặt chuyện vừa qua nữa nhé.

Tò ra vô cùng khiêm tốn và hòa ái, Hạ Chấn Thiên khiến cho nhiều người chưa từng biết đến gã cứ liên tưởng đến hình ảnh một vị quân tử vô cùng rộng lượng thoáng đạt. Còn những ai đã từng nghe nhiều sự tích về vị chương môn này thì lặng lẽ lui ra xa để tránh bị vạ lây đến.

- Dạ...Dạ, không dám. Chỉ là hiểu lầm mà thôi, tuyệt đối là hiểu lầm. Tiểu nhân mắt chó dám mạo phạm đến bằng hữu của ngài, xin ngài lượng thứ cho. Đây là tất cả những gì tiểu nhân tích góp được, xin người tha cho tiểu nhân một mạng.

Vừa dứt lời, tên đạo sĩ vội vàng lấy nhẫn trữ vật ra hai tay dâng cho tên thần bí nhân che mặt rồi vội vàng rời khỏi đấu giá hội ngay. Khuôn mặt gã lúc ra khỏi cổng đã không còn tí máu nào do quá sợ hãi, cả đời này gã quyết không bao giờ dám giờ trò kiếm chuyện ăn vạ nữa. Đáng tiếc tên này không có cơ hội để sửa sai nữa, vài ngày sau người ta tìm thấy xác hắn ở khu rừng phía ngoài Vạn Dược Cốc không xa. Đến lúc chết, đôi mắt của hắn vẫn tỏ ra vô cùng khó tin và khiếp sợ.

Trở lại bên trong đấu giá hội, sau khi tên đạo sĩ rời đi, Hạ Chấn Thiên nhìn lướt khắp hội trường một lượt rồi mỉm cười quỷ dị. Bất kể nơi nào hắn nhìn đến, mọi người đều liên cui mặt run rẩy không hề dám động đậy di chuyển gì cả. Nhìn thấy cảnh này, hắn cũng xem như bình thường rồi cùng tên thần bí nhân và đám thủ hạ đi theo bước lên phòng khách quý lâu ba.

- Hừm, cảm giác có gì đó rất quen nhưng ở điểm nào thì ta không nghĩ ra được.

Quan sát từ trên cao, Nguyên Hạo nhíu mày lẩm bẩm. Vương lão thấy hắn đang suy tư thì lên tiếng giải thích:

- Con đang thắc mắc tại sao tên chương môn của Minh Hoàng Tông trông vô cùng hiền từ rộng rãi mà mọi người lại tỏ ra thái độ e dè sợ hãi gần như vậy phải không? Thật ra hầu hết những tu sĩ sống ở xung quanh Vạn Dược Cốc đều biết rõ về con người của tên này. Gã là một tên nham hiểm, tàn ác đáng sợ, giết người như nghịch. Tên đạo sĩ vừa rồi ta đoán sẽ không sống qua được hôm nay đâu.

- Gã dám ra tay ám toán tu sĩ khác ngay trong đại hội?

Đang từ trong dòng suy nghĩ tĩnh lại, Nguyên Hạo liền lên tiếng thắc mắc. Hắn không ngờ qui mô như đấu giá đại hội này lại dung túng cho cường giả ra tay với kẻ khác như vậy.

- Hoàng Long thương hội tất nhiên có cường giả tọa trấn ở đây nhưng chuyện gì cũng coi theo thân phận mà xử lý. Tên Đỗ Chí kia vốn lãn tán tu không thân không thể, lại bị ôi hạ lưu nên không ai muốn đứng ra giúp hắn cả. Vì vậy, Hạ Chấn Thiên có ngầm xuống tay với một trăm tên như vậy thì những kẻ tổ chức đấu giá hội cũng mất mát mở cho qua thôi.

Trúc lão khẽ nhếch môi lên trả lời. Lão xem ra tên đệ tử của mình còn quá non nớt rồi. Cái gì là công bằng? Thế giới này lấy thực lực vi tôn, kẻ mạnh làm gì cũng không ai ngăn cản được cả. Có trách thì hãy tự trách bản thân mình tu vi kém cỏi, để cho kẻ khác muốn chém giết nào cũng không thể phản kháng được.

- Thú vị thật! Xem ra thế lực Minh Hoàng Tông này cũng bá đạo không thua gì hai phe chính tà. Không biết bọn họ dựa vào đâu mà hoành hành không kiêng kỵ như vậy?

Sờ sờ cái mũi của mình, đây là cách biểu hiện khi hắn đang gặp thử thách trong suy luận của mình. Phía dưới sảnh, tên thần bí nhân đang bước đi cũng cảm giác được điều gì liền ngược đầu nhìn về phía căn phòng khách quý lầu ba của ba người Nguyên Hạo.

- Có việc gì sao?

Hạ Chấn Thiên thấy biểu hiện khác thường của đồng bọn thì quay sang hỏi. Gã thần bí nhân chỉ trầm ngâm chốc lát rồi lắc đầu tiếp tục di chuyển, không ai biết gã đã nhận ra điều gì. Biểu hiện của gã chỉ diễn ra trong chốc lát nhưng tất cả đều được Nguyên Hạo quan sát rất kỹ. Hắn có cảm giác giống như bị quái thú nhìn trúng khi ánh mắt của tên thần bí nhân lướt qua.

- Tên này quá tà môn, lai lịch tuyệt đối không đơn giản.

Có một dự cảm không hay trong lòng, Nguyên Hạo cũng không kể ra cho hai vị sư phụ biết mà muốn tiếp tục theo dõi tên đó cùng đám người Minh Hoàng Tông trong buổi đấu giá hội xem bọn chúng thật sự có mưu đồ gì hay không.

Sau khi ba thế lực bá chủ an vị, các tông phái nhỏ hơn cũng gần như đến đông đủ. Bây giờ hội trường đã chật kín người tham dự, tràng cảnh vô cùng hoành tráng. Có thể nói bình thường không dễ dàng gì qui tụ một số lượng cường giả có tu vi Kim Đan và Nguyên Anh nhiều như vậy về một nơi thế này.

Không phải chờ đợi quá lâu, tiếng nhạc bắt đầu vang lên khắp bốn phía. Trên sân khấu, một cô gái mặc áo tím, vóc dáng hoàn mỹ, kết hợp với mái tóc vàng óng ánh tuyệt mỹ xuất hiện. Rõ ràng về mặt nhan sắc, cô ta hoàn toàn vượt trội so với Nguyệt Liễu của tiểu hội hôm qua.

- Chào mừng các vị đã đến với buổi đấu giá chính ở Vạn Dược Cốc lần này. Tiểu nữ là La Suong, chương quản Hoàng Long thương hội ở chi nhánh đông đại lục này, hôm nay sẽ chủ trì buổi đấu giá. Để không làm mất thời gian của mọi người, vật phẩm đầu tiên sẽ được đấu giá ngay bây giờ. Đây là một viên yêu hạch cấp bốn, thuộc tính băng, cực kỳ trân quý. Giá khởi điểm là một trăm vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần ra giá không dưới một vạn linh thạch. Xin mời quý vị bắt đầu.

Dùng ngữ khí lạnh lùng như tòa băng sơn vạn năm, mỹ nữ La Suong vẫn tạo ra cảm giác kích thích, thu hút vô cùng đặc biệt cho người nghe. Sau khi lời cô vừa dứt, lập tức lực دفع các tông môn liền vội đứng dậy ra giá. Yêu thú cấp bốn có thực lực tương đương với Nguyên Anh cường giả, thế nhưng muốn liệt sát một con yêu thú cấp bốn thì cần sự phối hợp của nhiều Nguyên Anh kỳ mới mong vây chết được nó. Do vậy, yêu hạch cấp bốn tuyệt đối báu vật khó cầu dành cho các tông môn dưới hai sao, mà đây lại là yêu thú băng hệ vô cùng quý hiếm nữa chứ.

- Một trăm tám mươi vạn, Nhữ Viên Môn chúng ta nhất định phải có được viên yêu hạch này.

- Hai trăm vạn, Thiết Quyền Tông bọn ta cũng muốn có.

Dưới sự hấp dẫn của bảo vật thì việc mạng tông phái ra uy hiếp cũng không có bao nhiêu giá trị, các tông môn dưới hai sao không ngừng đẩy giá viên yêu hạch lên đến tận bốn trăm vạn, gấp bốn lần giá khởi điểm. Nhìn cảnh này, Nguyên Hạo cảm giác miệng mình đắng chát không thôi.

- Cứ tưởng mấy viên đan dược của mình được mười vạn hơn đã là thành công ngoài dự đoán lắm rồi. Giờ mới biết mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, người ta chỉ đưa ra một viên yêu đan thôi mà giá trị lớn gấp mấy chục lần giá trị đan dược của mình. Khoan đã, nói như vậy, mười vạn linh thạch chả là gì đối với cái trang gia kia rồi. Khốn kiếp, ta đồng ý cái giá rẻ bèo đó khác gì ăn mày xin ăn cơ chứ.

- Hừ, không có tiền đồ. Mấy cái gia tộc như Trang gia nguoi muốn tổng tiền cũng nên đòi hỏi cỡ một trăm vạn trở lên. Ai đòi lại lấy có mười vạn, ta thấy nguoi nên tìm hiểu kỹ về tài lực của đối phủ rồi hãy hành động chuyện gì đó thì tốt hơn.

Trúc lão chán nản liếc đưa đệ tử không nên thân của mình rồi thở dài. Nhưng lão cũng thông cảm vì hần vốn chỉ là một tên Ngưng Khí kỳ thì làm sao biết một tông môn hay gia tộc có bao nhiêu tài phú chứ. Xiết chặt nắm tay lại, Nguyên Hạo quyết định tối nay sẽ phải đòi thêm lợi tức từ Trang gia. Hần tuyệt đối không thích để mình trở thành trò cười cho đối phương được. Quyết định vậy, hần mới thấy nhẹ nhõm hơn và tiếp tục quan sát buổi đấu giá.

- Yêu đan yêu thú không phải đan dược, tại sao mọi người lại tranh giành khốc liệt như thế vậy sư phụ.

Thấy giá cả viên yêu đan càng lúc càng cao, Nguyên Hạo chất lưỡi cảm thán thắc mắc.

- Yêu thú cấp cao có trí khôn nhất định, cộng với thể chất cường hãn nên việc tiêu diệt bọn chúng không hề dễ dàng. Yêu hạch là một nguyên liệu quan trọng trong luyện đan, cũng như các linh vực trận pháp, chế phù. Bọn người này tranh giành nhau viên yêu hạch nhưng chưa chắc có thể sử dụng được, đúng là lãng phí bảo vật.

Trúc lão khinh thường nhìn mấy vị trưởng môn các tông phái cứ như ghé con đang phùng mang trợn má, rống gân cổ lên đấu giá viên yêu hạch. Trong mắt lão, một trân bảo mà đặt trong tay kẻ không thể phát huy khả năng của nó thì chẳng khác nào bình hoa để trưng, không có giá trị thực tiễn gì cả. Đến khi giá của viên yêu hạch đạt đến bốn trăm năm mươi vạn, ba thể lực lớn mới bắt đầu có dấu hiệu rục rịch tham gia. Một tiếng nói tựa như sấm sét vang lên khiến những kẻ đang tranh giành phía dưới hội trường tái mặt.

- Viên yêu hạch hệ băng này không tệ, Hóa Đạo Môn ra giá bảy trăm vạn hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Cạnh tranh sôi nổi

- Hừ Hóa Đạo Môn thì sao chứ? Người khác sợ các ngươi chứ Bách Xà Tông bọn ta chẳng coi ra gì đâu. Thanh Hiên ta trả tám trăm vạn, ngươi thích thì cứ theo bốn cô nương.

Lấy vành áo che miệng cười duyên thanh thúy, vị trưởng môn của Bách Xà Tông tỏ ra không hề nhúng nhường cho đối thủ của mình. Rõ ràng giữa chính ta luôn bất lưỡng lập, nhất định phải có kẻ sống ta chết mới thôi. Bên phòng khách quý đối diện, Phong Bạo cũng không chịu kém liên tiếp tục đẩy giá lên, giọng điệu châm chích không hề kém cạnh.

- Nếu Thanh Hiên cô nương muốn thì tại hạ xin theo, một ngàn vạn. Hắc hắc, nếu nàng đồng ý về làm phu nhân cho Phong Bạo ta, thì đừng nói một viên yêu hạch này. Dù là muốn hái sao trên trời ta cũng chiều lòng cho nàng thôi.

Giờ giọng điệu tán tỉnh kèm theo chút mỉa mai sâu kín, tên trưởng môn của Hóa Đạo Môn trông giống như một kẻ háo sắc, hữu dũng vô mưu. Kỳ thực, Thanh Hiên hiểu rõ đối thủ không đội trời chung suốt mấy trăm năm qua của nàng không phải là một kẻ ngốc như bề ngoài. Biết bao nhiêu lần giao đấu, nàng cũng không ít lần phải ăn quả đắng từ tên khốn này.

Cuộc so đấu từ tài lực đến võ mồm khiến cho cả hội trường được mở rộng tầm mắt. Chỉ trong thời gian ngắn, giá tiền viên yêu hạch đã tăng lên đến một ngàn sáu trăm vạn, một cái giá quá cao so với giá trị thật của vật phẩm. Đứng ở vị trí người dẫn chương trình, La Sương đang cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ ra bất kỳ biểu hiện gì khác lạ cả.

"Cứ đấu đá nhau đi. Chính vì chính tà các ngươi luôn như chó mèo như thế nên ta đã cố tình sắp xếp vị trí thuận tiện để kích thích việc tương tranh dễ dàng hơn"

Không phải đơn thuần mà phòng khách quý của hai thế lực này lại nằm đối diện nhau, Hoàng Long thương hội đã nhắm vào sự bài xích của hai tông phái khiến họ phải tranh phong với nhau. Vậy mới thấy được tầm nhìn và sự đáng sợ của vị trưởng quản đầu giá của đệ nhị thương hội ở phân hội đông đại lục này. Nhìn thấy tràng cảnh sắc mùi thuốc súng này, nhiều người đều cho rằng sẽ không có điểm dừng cho cả hai bên. Thế nhưng Nguyên Hạo thì lại thông dong rót trà cho hai vị sư phụ và bản thân rồi cười nhạt nói:

- Trận này đến hồi kết rồi, Bách Xà Tông thua trước một hiệp. Tên Phong Bạo kia bụng dạ thâm độc, hần sẽ ngừng ra giá trước.

Nghe phán định của đưa đệ tử, hai vị trưởng lão chỉ liếc qua hần rồi quay lại xem diễn tiến căng thẳng của buổi đấu giá. Bọn họ cũng hứng thú xem kết quả trận tranh tài đầu tiên này thế nào, ngay cả thâm niên như hai lão cũng không dám tuyên bố rõ ràng kẻ thắng người bại như tên nhóc không sợ trời, không sợ đất kia.

- Hắc hắc, Thanh Hiên cô nương quả là đại tài chủ, ta tự nhận không bằng. Với lại mấy viên yêu hạch loại này bên trong Hóa Đạo Môn còn rất nhiều, thế nên ta nhường cho nàng để thỏa lòng mỹ nhân nhé hahaha.

Phong Bạo cười rộ lên đầy bí ối sau khi đẩy viên yêu hạch với giá trên trời dành cho đối phương. Hành động này khiến nhiều người bất ngờ, ngay cả hai

lão sư phụ của Nguyên Hạo cũng quay lại nhìn hắn với vẻ khó tin. Diễn biến của mọi việc đều bị tên thiếu niên này tiên đoán chính xác tất cả khiến cho Trúc lão còn nghĩ tên đệ tử của mình có phải thấy bói toán không nữa chứ.

- Chỉ là diễn hý kịch mà thôi. Hai người này đều là lão bất tử, việc tranh đấu đã diễn ra không biết bao nhiêu năm rồi. Đối với họ, những màn hơn thua đơn thuần này chỉ là trò vui không hơn không kém. Tâm tư thật sự của họ chính là món vật phẩm quan trọng trong đấu giá hội lần này, nếu không cả hai vị chương môn đầu cần phải xuất đầu lộ diện như thế. Đến lúc bảo vật đó được đưa ra đấu giá mới chính thức là cuộc tranh giành không khoan nhượng.

Lười nhác nằm dài ra cái ghế to tướng, Nguyên Hạo vừa cầm lấy linh quả ăn như chết đói vừa đưa ra nhận xét của mình. Khác với lúc này, bây giờ thái độ hai vị sư phụ lại tỏ ra vô cùng chú tâm lắng nghe, giống như hắn mới chính là gia sư đang giảng bài vậy. Phân tích đơn giản, nhưng rất dễ hiểu và hợp lý, đó là cách lập luận của Nguyên Hạo.

- Hi hi, vậy thì ta phải cảm ơn Phong Bạo chương môn rồi. Bách Xà Tông của ta cũng không có gì khác ngoài tài phú, vì vậy cho dù là một cục đá vô dụng bên đường thì chỉ cần bọn ta muốn sẽ mua cho bằng được. Giành với tông phái chúng ta thì phải suy nghĩ kỹ mình có khả năng đó không trước đã.

Mỉm cười uy mị, Thanh Hiên tỏ ra không hề bị ảnh hưởng do việc phải tốn một số linh thạch cho viên yêu hạch. Chẳng những vậy cô nàng còn tận dụng cơ hội uy hiếp ngược lại kẻ thù của mình. Đúng là vô mĩ dày có móng tay nhọn, lòng dạ cô gái này thật sâu không kém.

- Haha, thú vị thật. Cô nàng này con rất thích.

Nguyên Hạo cười dài lên tiếng làm cho hai vị sư phụ đang nhắm nháp trà thơm liền phun cả ra. Vương lão cười khò nhìn hắn khuyên giải:

- Cho ta xin đi tiêu già già. Người hết người đề thích rồi hay sao mà lại đi thích con rắn chúa đó thế. Nghe nói bất kỳ ai dám lân la đến tán tỉnh cô ta đều chết vô cùng thê thảm, đến xương cũng không còn đâu đấy.

- Haha, đáng sợ đến thế cơ à. Vậy thì con càng muốn tiếp cận cô ta, một bông hoa biết tự vệ thì không phải hoa độc. Đóa hoa độc nhất chính là nhìn rất vô hại nhưng lại vô thanh vô thức giết người, loại đó còn đáng sợ hơn cả rắn độc nữa.

Lắc đầu tiêu soái đáp lại, Nguyên Hạo tỏ ra không hề e dè trước vị trưởng môn mỹ nữ của Bách Xà Tông. Sống trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, cần phải có bản lĩnh mới tồn tại được, cô gái này chỉ thân bất vô kỷ mà thôi. Nhìn tư thái và phản ứng của cô ta, hắn cảm thấy con người nàng cũng không đến nỗi quá tệ. Kẻ chân chính đáng sợ chính là thế lực thứ ba vẫn im lặng suốt này giờ, Minh Hoàng Tông.

- Cảm ơn chương môn của Bách Xà Tông. Món đồ tiếp theo là một linh thảo cấp bốn, Lân Qui Quả, tài liệu luyện chế nhiều đan dược thăng cấp cho Nguyên Anh kỳ. Giá khởi điểm là bảy mươi vạn linh thạch, mỗi lần ra giá phải cao hơn mười vạn, xin mời bắt đầu.

Vật phẩm tiếp theo là một linh quả cấp bốn, La Sương vừa dứt lời thì rất nhiều luyện dược sư lập tức đổ mắt tranh giành nhau. Phải biết trong các dược viên của các vị trưởng lão ở Vạn Dược Cốc cũng chỉ có cao nhất là dược thảo cấp ba, vì vậy việc xuất hiện một linh thảo có ý nghĩa như thế nào có thể hiểu được. Ngay cả hai vị sư phụ của Nguyên Hạo cũng động dung, nhưng họ không vội ra tay. Đợi khi giá lên cao, Vương lão mới tung ra một đòn quyết định giật được linh thảo về tay mình với giá không hề thấp tí nào.

Tiếp theo sau, lại vài loại dược thảo, công pháp hoàng cấp, pháp bảo dược tung ra đấu giá nhưng Nguyên Hạo vẫn không quan tâm. Hắn vốn không đủ tài phú để nhảy vào những cuộc đua tranh này, với lại với khả năng của hắn dù đạt được cũng không có sức giữ lấy. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, kẻ nắm bảo vật trong tay mà không có khả năng bảo vệ thì đúng là ngại mình sống quá lâu rồi.

- Vật phẩm tiếp theo khá thú vị, trong một di tích cổ chúng tôi đã tìm được. Đây là một mảnh đồng nát, phía trên có viết những văn tự vô cùng khó hiểu. Dù đã cho người tìm hiểu nghiên cứu một thời gian nhưng chúng tôi vẫn không tìm ra được lai lịch của nó. Nhưng vật này rất có thể mang trong mình một bí mật kinh thiên hoặc cơ duyên to lớn, vì vậy quý vị hãy nhanh tay lên để sở hữu và có thể tham ngộ ngay để giải đáp bí ẩn này. Giá khởi điểm cho vật phẩm này là bốn mươi vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm vạn linh thạch.

Sau lời quảng cáo nghe rất thần kỳ của La Sương, toàn bộ hội trường đều trở nên im lặng. Tuy cái giá hai mươi vạn linh thạch không phải quá lớn nhưng chẳng ai nguyện ý quảng tiền ra để mua một thứ không biết công dụng là gì. Hoàng Long thương hội là ai cơ chứ? Ngay cả bọn họ còn không thể phát hiện ra giá trị thật sự của vật phẩm này thì ai lại chịu chui đầu vào làm con thiêu thân cơ chứ, trừ khi tên đó qua nhiều linh thạch muốn quăng đi cho nhẹ túi trữ vật thôi.

- Sư phụ, con muốn vật này.

Đang ngáp ngắn ngáp dài, đột nhiên hai mắt Nguyên Hạo sáng lên, ngồi bật dậy, giọng nói kiên định khiến cho hai vị Trúc lão và Vương lão giật mình.

- Con xác định mình cần miếng đồng nát đó chứ? Ngay cả Hoàng Long thương hội cũng không thể xác định công dụng của nó thì con phải cẩn thận.

Wương lão cũng không hiểu vật đó có gì hấp dẫn đứa đệ tử mình nhưng lão cũng chỉ nhẹ nhàng khuyên nhủ. Mỉm cười đầy tự tin, Nguyên Hạo chỉ khẳng khái gạt đầu xác nhận rồi không nói gì nữa. Thấy vậy, Vương lão cũng không nhiều lời mà lập tức ra giá:

- Bốn mươi vạn, chúng tôi muốn mua vật này.

Ngay sau khi Vương Quan ra giá, nhiều ánh mắt tụ về phòng khách quý lầu ba. Đây là nơi chỉ dành riêng cho các vị Nguyên Anh cường giả hoặc địa vị đặc thù cao quý. Do đó, khi nghe tiếng ra giá từ những phòng này, các tông môn dưới hội trường đều không có động thái gì chứng tỏ họ muốn mua món đồ này cả. Điện sao? Cạnh tranh một miếng đồng nát không có tí giá trị với Nguyên Anh cường giả, trừ khi người chán sống rồi.

Tưởng chừng như việc mua được vật mình muốn vô cùng thuận lợi thì một tiếng nói mà Nguyên Hạo vô cùng quen thuộc vang lên:

- Món đồ này bản tiểu thư cũng muốn có, ta ra giá năm mươi vạn linh thạch.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Kỳ mưu

- Ôi trời ạ, tại sao đi đâu ta cũng gặp cô nàng chanh chua này vậy chứ?

Nguyên Hạo chán nản lắc đầu. Hắn cứ tưởng lão thiên chiều cố, để cho mình có được vật phẩm với giá thấp nhất. Không ngờ tính toán bao nhiêu thì giữa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim, thật là khiến người ta tức đến ói máu mà.

- Á, ta nhận ra giọng nói của ngươi. Ngươi chính là tên tiểu tử ta gặp lần đầu ở Hòa Các đúng không? Lần này thì bản cô nương sẽ không nhân nhượng nữa đâu nhé.

- Sư phụ...

Ánh mắt bị thương vô hạn, Nguyên Hạo đắm đuối nhìn sao hai vị sư tôn cao quý của mình để cầu cứu. Trúc lão không tiện lên tiếng nên đành phũ phàng quay mặt đi, còn Vương lão suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ngươi cứ thoải mái đấu giá đi, ta và lão Trúc sẽ ủng hộ tài lực cho.

Có lời bảo hộ mạnh mẽ như vậy, Nguyên Hạo chỉ mỉm cười thật tươi rồi nhìn sang phía căn phòng phát ra tiếng nói của cô nàng Vũ Đào kia. Sau đó, hắn quay sang hỏi Vương lão:

- Nếu con nhớ không lầm cô nàng này là con gái của đại trưởng lão Vạn Dược Cốc. Xem ra lão ta rất cưng chiều đứa nhi tử này, hắc hắc. Đã vậy thì con sẽ cho cha con bọn họ một bài học nhớ đời.

- Được, nhưng đừng làm quá lộ, bề phái của đại trưởng lão hiện tại đang bao trùm cả Vạn Dược Cốc này. Nếu như ngươi làm cho lão ta chú ý thì sẽ phiền phức lắm đấy.

Wương lão dặn dò ngắn gọn rồi không nói gì nữa, lão đưa mắt nhìn Trúc lão rồi như đang có trao đổi riêng với nhau gì đó. Nguyên Hạo đã sớm biết hai vị sư phụ của mình đứng về phe của thiếu chủ Vạn Dược Cốc. Tuy bề ngoại họ không thể hiện ra mặt nhưng vẫn âm thầm hỗ trợ và đối kháng với thế lực của vị đại trưởng lão kia.

- Haha, là ta thì sao hả cô nàng đánh đá kia. Nói về bá đạo ta không bằng cô, nhưng về tài phú thì xin lỗi nha, cô muốn xách giày cho ta cũng không có cửa đâu. Hắc hắc, ta ra giá hai trăm vạn linh thạch.

Với giọng điệu ngạo nghễ, Nguyên Hạo tỏ ra mình tài đại khí thô, không thiếu linh thạch để thể hiện bản thân. Ngồi trong căn phòng hoa lệ, Vũ Đào tức giận đến đỏ cả mặt, không nhìn được bèn phẫn đôn ngay:

- Chưa từng có ai dám nói với bản cô nương như vậy. Ngươi giỏi lắm, ta sẽ đấu với ngươi đến cùng. Ba trăm vạnnnnnn...

- Trời, tăng đến một trăm vạn giống ta sao? Ta sợ quá! Vừa rồi là khởi động thôi, giờ ráng mà đu theo nhé cô nhóc hắc hắc. Ta ra giá một ngàn vạn.

Toàn bộ hội trường đều hít vào một hơi lạnh, một ngàn vạn cho một tấm đồng nát? Đây là khái niệm gì cơ chứ? Mọi người tỏ ra choáng ngợp trước độ "chịu chơi" của vị thiếu niên báo giá ở phòng khách quý lầu ba này. Ngay cả La Sương hay tam đại thế lực cũng hứng thú muốn biết vị công tử này là người như thế nào mà lại mạnh vì gạo, bạo vì tiền như thế.

- Ngươi...

Vũ Đào giọng nói run rẩy, sắc mặt tái nhợt cảm phần tội độ. Tuy là thiên kim tiểu thư, cành vàng lá ngọc nhưng cô ta cũng chưa từng dùng đến số lượng tài phú lớn như vậy. Vừa rồi cô dám báo giá ba trăm vạn chỉ là một chút bốc đồng, nhưng khi giá trị tăng đến con số khổng lồ một ngàn vạn thì cô không thể tự chủ mà báo giá được nữa rồi.

- Ngươi cái gì mà ngươi? Lúc nãy can rờ lắm mà sao giờ cô nhóc giống như con mèo con run rẩy thế kia? Không có linh thạch thì đừng đua tranh với ta, ngoan ngoan thì ngồi im mà nhìn ca ca đấu giá đi nhé haha.

Giờ giọng điệu đầy khinh bỉ ra, Nguyên Hạo đang cố gắng kích động đối phương. Đây chính là giây phút quan trọng nhất trong tính toán của hắn, nếu đối phương rút lui thì mọi chuyện sẽ đổ bể hết.

- Ta mà sợ người sao, tên khốn. Bỏ tiền ra giá hai ngàn vạn, người ngon thì tiếp tục nữa đi.

- Đào nhi, tại sao con lại phí phạm linh thạch vào một miếng đồng nát như vậy? Tên kia căn bản là một kẻ điên, không cần phải hơn thua với hắn.

Đến giờ phút này, vị đại trưởng lão quyền uy vô thượng của Vạn Dược Cốc, tên là Vũ Chiến, mới nhàn nhạt lên tiếng. Lão tuy giàu có vô cùng nhưng cũng không chịu nổi con gái mình phung phí như thế. Bây giờ mới hai ngàn vạn, nếu không ngăn chặn lại thì một lát nữa sẽ tăng lên con số khủng bố nào nữa đây.

- Thừa phụ thân, con xin lỗi, hài nhi không thể tự chủ bản thân được. Tên khốn kiếp kia liên tục kích bác làm cho con vô cùng tức giận. Nếu như không đánh bại với hắn thì làm sao con dám nhìn mặt mọi người trong cốc nữa, danh dự của con cũng là đại diện cho người mà.

Vũ Đào tỏ ra một khuôn mặt tội nghiệp, ủy khuất vạn phần khiến cho vị đại trưởng lão phụ thân thờ dài nhìn cô với ánh mắt nhu hòa. Trong Vạn Dược Cốc này, không ai không biết Vũ Chiến lão nổi tiếng bao che và hết mực yêu thương con gái của mình. Chính vì sự cưng chiều, dung túng này mà tính cách của nhi tử của lão càng ngày càng quá đáng và ngang ngược vô lí.

- Được rồi, Đào nhi ngoan. Cứ để cha giải quyết tên tiểu tử này cho con hả giận.

Xoa đầu đứa con gái cưng, ánh mắt lão âm trầm rồi cất giọng đầy uy mãnh vang cả hội trường.

- Hừ, tiểu tử người thật không biết trời cao đất dày. Ta không biết người có đủ linh thạch để trả cho cái giá mà người đưa ra hay không? Hay chỉ là thuận miệng hô lên cho vui mà thôi. Nếu thật là thế, ta, Vũ Chiến, với cương vị là đại trưởng lão của Vạn Dược Cốc này, nhất định sẽ trừng phạt người thật thích đáng.

Trước việc đối phương ra mặt thay cho con gái mình, Nguyên Hạo dường như đã tính trước nên tỏ ra vô cùng bình thản ứng phó. Hắn thần sắc không đổi, với một nụ cười tự tin trên môi, điềm đạm đáp lại:

- Ta có đủ linh thạch hay không không phải lão có quyền kiểm tra, mà là La Sương tiên tử đây ý kiến mới phải. Nếu nói ta không đủ linh thạch, vậy lão thì sao? Đây là đấu giá hội, không phải so về thực lực, lão lấy cái chức đại trưởng lão ra làm gì? Hù dọa con nít sao? Ta nhỏ vào, ở đây ai có nhiều linh thạch chính là kẻ có tiếng nói. Nếu lão muốn đề bẹp ra, vậy thì bỏ linh thạch ra so đấu nào. Hắc hắc, nếu lão thiếu thốn quá thì lão từ đây cũng vui lòng cho lão vài thời để xài.

- Hồn lão...

Trước thái độ không sợ trời, không sợ đất của tên tiểu tử kia, Vũ Chiến không giữ được phong thái của bậc trưởng bối nữa mà bùng lên uy áp vô cùng khủng khiếp của Nguyên Anh cường giả. Khí thế này khiến cho nhiều người dưới hội trường không chịu nổi phải thổ huyết ra, tròng mắt trở nên hỗn loạn. Ngay lúc này, một luồng uy áp khác xuất hiện ngăn chặn lại, mới bình ổn được cục diện.

- Nơi này là đấu giá hội do Hoàng Long thương hội của chúng tôi. Nếu bất kỳ hành động nào cố ý hay vô tình gây ảnh hưởng đến quá trình đại hội diễn ra, thì đừng trách La Sương tôi không nghĩ tình mà cưỡng ép mời người đó rời khỏi hội trường này.

Thì ra người vừa ra tay chính là mỹ nữ dẫn chương trình của buổi đấu giá, vòng linh lực bàng bạc màu trắng bao quanh khiến cho cô ta càng thêm phần khí chất. Đứng trong phòng khách quý, vốn không hề bị ảnh hưởng do uy áp của Vũ Chiến tỏa ra, Nguyên Hạo ánh mắt tỏa sáng nhìn vị La Sương tiên tử kia trầm trồ khen ngợi:

- Tuyệt, vừa xinh đẹp, lại có thực lực cao như vậy. Quả là thế nhân ưu việt tài nữ rồi hắc hắc.

- Giờ này mà tiểu tử người còn tâm trạng để ngắm gái nữa sao? Người đã chọc đến tên Vũ Chiến đó, bọn ta giờ không biết làm sao để xử lí tình thế này đây nè. Người thật sự nghĩ hai vị sư phụ của người có thể một tay che trời, chống lại biết bao cường giả ở Vạn Dược Cốc này hay sao?

Ánh mắt như muốn giết người, hai vị Trúc lão và Vương lão nhìn tên đệ tử của mình giống như một cục nợ vậy. Tên tiểu quỷ này tự cho là thông minh, bây giờ gây ra đại họa ngập đầu rồi.

- Haha, có gì phải lo sợ chứ. Trước sau gì cũng trở mặt thôi, hai vị sư phụ là trưởng lão, hắn cũng là trưởng lão. Vậy tại sao chúng ta phải e sợ hắn cơ chứ? Nếu hắn có thực lực để lật đổ thiếu chủ Vạn Dược Cốc thì hắn đã làm từ lâu rồi, hắn đâu cần phải giữ những kẻ gây bất lợi cho mình ở lại làm gì cơ chứ.

Nghe tên đệ tử phản bác lại cũng có chút hợp lý, Vương lão trở nên dịu lại nhưng vẫn lo lắng hỏi:

- Đúng là trước sau cũng phải giải quyết việc này, nhưng hiện tại thế lực của tên đại trưởng lão này người đồng thế mạnh, chúng ta không thể đối đầu trực diện được.

- Đúng thế, nếu một mình chúng ta thì quá sức yếu thế cô, thế nên con sẽ quấy cho vùng nước này càng lúc càng thêm đục hơn. Hắc hắc, Vạn Dược Cốc đã là một khối hỗn loạn thì tại sao ta không làm cho nó rối thêm nữa. Đập nát rồi dựng lại chứ đừng để nó thoi thóp trong bùn đen không lối thoát.

Ánh mắt kiên định, Nguyên Hạo thay đổi hoàn toàn thái độ đùa cợt trước đó của hắn thành một hình ảnh nam nhi hào hùng, thiết huyết. Biết được mỗi lần tên đồ đệ trở nên như vậy nghĩa là hắn đang nghiêm túc với vấn đề, Trúc lão liền vung tay tạo ra màn chắn âm cực mạnh rồi mới lên tiếng hỏi:

- Mọi chuyện cũng đã như thế rồi. Ta nghĩ con đã tính toán sẵn để lùi hai cái bộ xương già này vào cuộc. Vậy bây giờ kế hoạch của con là sao? Bọn ta

cần phối hợp thế nào đây?

- Hắc hắc, chỉ có người là hiểu con mà thôi. Bước tiếp theo chúng ta sẽ làm như sau...

Sau khi bàn bạc nhanh chóng với hai vị sư phụ, Nguyên Hạo rót một ly trà cười tủm tỉm nhìn họ. Vương lão thần thái phức tạp, nhìn qua Trúc lão rồi lại thờ dài nói:

- Kế hoạch này quá hoang đường rồi, nếu không xử lý tốt mọi việc thì kết quả chính là Vạn Dược Cốc sẽ bị diệt vong thật sự. Ta...ta thật sự không gánh vác nổi

- Thế bây giờ nếu như không làm gì cả thì liệu có cứu được con tàu đắm này không? Đây là một thế cờ bao vây thì chỉ có kỳ mưu mới có thể đột phá được, muốn thắng địch trước tiên phải thay đổi cục diện chiến trường. Haha, binh pháp hắc ám của cừu vậy, chào mừng hai vị sư phụ bước đầu tiên vào tư duy của Nguyên Hạo này.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Vỡ kịch độc nhất vô nhị

Trước thái độ nghiêm khắc của La Sưong, đại trưởng lão Vũ Chiến cũng cảm thấy mình hơi thất thố nên liền thu lại uy áp rồi cười gằn lên tiếng:

- La tiên tử quá lời rồi, lão phu chỉ là nhất thời quan tâm nữ nhi của mình bị người ta ức hiếp nên mới lỗ mãng ấy thôi. Mong người bỏ qua cho khả khả.

Nghe giọng điệu có phần nhún nhường của đối phương, ánh mắt của vị nữ nư dẫn chương trình kiêm chương quản Hoàng Long thương hội đồng đại lục mới hòa hoãn trở lại. Thế nhưng cây muốn lặng nhưng gió lại chẳng ngừng, một giọng nói chanh chua như đàn bà lại the the cất lên xóa tan không khí yên ổn mới được thiết lập:

- Thú lắm, lão làm bao nhiêu người trọng thương, hấp hối thế kia mà chỉ dùng một câu nói là xong rồi sao. Dù ta anh tuấn tài giỏi, không bị ảnh hưởng bởi trò vật của người thì cũng cảm thấy bất bình thay cho những vị hảo kiệt dưới hội trường kia. Người tưởng người là đại trưởng lão Vạn Dược Cốc thì một tay che trời, coi cái đầu giá hội này là Vũ gia của người sao?

- Tiểu tử thôi...

Con giận vừa mới hạ xuống lại bị tên thiếu niên kia chọc cho dâng trào trở lại. Vũ Chiến nghiêng răng kèn kẹt muốn một chương đập nát căn phòng khách quý của Nguyên Hạo nhưng e ngại La Sưong vẫn đang chăm chú nhìn mình nên chỉ đành ngậm cục tức vào lòng. Không thể phát tiết bằng vũ lực, lão đành quyết chơi thắng tiểu quý kia một vỏ ra trò nên tương kế tựu kế rồi cười lớn tiếng đáp trả:

- Được lắm, thằng nhóc hi mũi chưa sạch kia, lần này để ta so kè đầu giá với người. Vũ Chiến ta cũng muốn xem tài phú của người có bao nhiêu mà mạnh miệng như thế haha.

- Cũng không nhiều lắm đâu, đủ nuôi cha con lão sống sung sướng thêm một ngàn năm nữa mà thôi.

Trả lời bằng giọng đầy châm biếm, Nguyên Hạo khiến đối phương uất ức đến muốn thổ huyết. Giờ sao, so tài võ mồm thì dù là thần nhân thứ thiệt ca đây cũng không ngần chứ nói gì lão già "đức cao vọng trọng" như người chứ.

Biết mình không phải đối thủ về mặt miệng lưỡi như tên tiểu tử kia, Vũ Chiến đành im lặng không nói đông dài nữa. Đến lúc này, La Sưong mới lạnh nhạt nhìn về phía phòng Nguyên Hạo, rồi nở nụ cười như có như không nói:

- Vị công tử này, Vũ trưởng lão đã chịu nhường rồi thì người cũng nên tập trung vào việc đấu giá đi. Giá của Vũ tiểu thư đưa ra là hai ngàn vạn, không biết người có muốn đưa ra giá khác không?

- Đối với Nguyên Hạo ta, người nào kính ta một thước thì ta nhường người một trượng. Còn kẻ nào dám chèn ép ta thì dù ta đánh không lại thì mười năm, hai mươi năm...cuối cùng cũng có một ngày ta khiến hắn phải trả giá. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, mặc khi thiếu niên cùng. Lão câu, ta ra giá năm ngàn vạn, lão có dám theo không?

Ngang nhiên gọi đại trưởng lão của Vạn Dược Cốc là chó, Nguyên Hạo làm cho tất cả mọi người trong hội trường đều hít vào một hơi khí lạnh. Có kẻ cho rằng hắn có bối cảnh cường đại sau lưng nên không hề e dè bất kỳ ai, cũng có người cười khẩy nói hắn là một tên tự cao tự đại, không biết chữ chết viết như thế nào. Thế nhưng điều duy nhất ai cũng công nhận chính là khí phách của vị thiếu niên này, dám ngang nhiên sỉ nhục một vị Nguyên Anh cường giả là hành động đơn thuần ai cũng dám làm sao?

- Tên này thật thú vị a, khanh khách.

Từ trong căn phòng hoa mỹ nhất, Thanh Hiên mỉm cười như ngàn hoa đua nở, ánh mắt hứng thú nhìn về phía căn phòng của Nguyên Hạo gần đó. Cùng

thái độ với chương môn Bách Xà Tông là Phong Bạo của Hóa Đạo Môn, gã cũng khá tán thưởng tên nhóc con có lá gan không nhỏ kia.

- Khả khả, tên này đưa về tông môn đào tạo chắc cũng không tệ.

Còn phía Minh Hoàng Tông thì lại vô cùng hồ hững, gã thần bí nhân cùng với Hạ Chấn Thiên không để tâm đầu giá hội diễn ra thế nào. Hai người họ chỉ như tượng đá, nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi thứ mà bọn chúng cần xuất hiện.

- Cậu con mẹ nguoi, thằng oắt con hỗn láo. Năm ngàn vạn chỉ là cọng lông tơ so với tao thôi, mười ngàn vạn...à không, hai mươi ngàn vạn. Tao thách mày theo đấy.

Tò ra mặt bình tĩnh, Vũ Chiến như con thú bị tổn thương, vừa gào lên, vừa thờ hồn hể. Nhìn thấy cảnh này, nhiều người đều lắc đầu than thở. Đường đường là một Nguyên Anh kỳ lão tỏ sao lại để mất hình tượng như thế cơ chứ. Đôi mắt lóe lên một cái, Nguyên Hạo giữ vững nụ cười tràn đầy tự tin và ngạo nghễ của mình đáp lời:

- Nguoi nhìn nguoi bây giờ giống gì hả? Ta nói cậu quả không sai mà, súc sinh tính là thế đấy haha.

- Xôm tụ quá nhỉ? Thanh Hiên ta cũng muốn tham gia một tí nhé. Ta ra giá một ngàn vạn hi hi.

Ngay khi mọi người đang suy nghĩ tên thiếu niên nông cuồng kia sẽ ra giá bao nhiêu thì bất ngờ vị chương môn mỹ nhân của Bách Xà Tông liền nhảy vào tham gia cuộc đua tranh không tương này. Thế nhưng, mọi chuyện chưa kết thúc ở đó, mọi người còn đang sững sờ thì Phong Bạo của Hóa Đạo Môn cũng đồng dạng tuyên bố:

- Thứ này ta cũng muốn khả khả. Bọn ruồi muỗi không có thực lực thì hãy cút hết đi, ta trả hai ngàn vạn.

"Khôn kiếp, cái miếng đồng nát này có bí mật gì mà cả hai tông phái khổng lồ kia cũng nhảy vào muốn có như thế chứ?"

Mọi chuyện bỗng chốc vượt khỏi tầm kiểm soát của Vũ Chiến khiến cho lão cảm thấy giống như đang đi trên lửa, hết sức khó xử. Nếu như từ bỏ ra giá thì danh dự của lão sẽ đi toi, còn cố gắng đấu giá với hai tên chương môn chính tà phái kia thì khác nào lấy muối bỏ biển cơ chứ. Ban đầu, mưu tính của lão vốn là định tăng giá vật phẩm lên rồi đột ngột bỏ cuộc để cho tên tiểu tử hỗn xược kia ăn một quả đắng. Lão căn bản chẳng có tí hứng thú gì với vật phẩm không rõ giá trị đó cả, nhưng bây giờ lại phải thương gân động cốt để ra một cái giá không tương cho nó.

- Haha, có ý nghĩa, nếu hai vị chương môn đã có hứng thú tham gia thì tiểu đệ xin phép được đắc tội. Tiểu đệ ra giá năm ngàn vạn lượng, tăng từ từ mới hứng thú chứ.

Tò ra hết sức hào sảng, Nguyên Hạo lớn tiến trò chuyện với hai vị cường giả chương môn cứ như là hảo hữu từ lâu. Không để mình bị mất thể diện, Vũ đại trưởng lão cũng giả bộ chào hỏi rồi tham gia vào cuộc vui vô độ này.

Đứng ở giữa hội trường, ánh mắt La Sương nhấp nháy liên tục, nòng đây suy nghĩ những gì đang diễn ra là thật hay một vở kịch tài tình được sắp đặt trước như thế. Nhưng dù thế nào thì việc giá trị miếng đồng nát không rõ lai lịch này được đẩy lên với con số thiên cổ chưa từng có như hiện tại cũng khiến người chủ trì đấu giá như cô hết sức hài lòng. Tuy trong lòng suy nghĩ nhiều thứ, nòng vẫn lạnh lùng không biểu lộ gì ra ngoài, trừ ánh mắt nhìn về phía phòng Nguyên Hạo hiện ra một tia tiểu ý nhàn nhạt.

Trở lại diễn biến cuộc đấu giá, người đang ra giá hăng hái nhất bây giờ lại là lão già Vũ Chiến. Sau khi phân tích tình hình và suy đoán, lão đã cho rằng miếng đồng này nhất định ẩn giấu một bí mật kinh người. Do đó lão quyết tâm phải đoạt được vật phẩm này để nghiên cứu, không thì dùng nó để bán lại, hoặc dùng làm quà tặng lời kéo một trong hai thế lực tông môn hai sao kia về phía mình. Tin tưởng vào kế hoạch hoàn mỹ của mình, Vũ Chiến đã không ngừng cùng ba người kia thay nhau báo giá. Đến khi lão nghiêng răng đẩy giá lên đến một ức linh thạch thì các đối thủ bỗng nhiên im lặng một cách bất thường. Lúc này, tiếng nói đầy đạo đức giả của Nguyên Hạo vang lên khiến lão cảm thấy mọi chuyện hết sức không ổn.

- Khụ khụ, lão cậu Vũ Chiến nguoi tài lực thật là mạnh mẽ nha. Thôi thì ca ca đây chấp tay cam bái hạ phong, nhường lại món đồ yêu thích cho lão. Haiz, thật là bị phần quá đi nha.

Cả hội trường ngay lập tức trở mất, há miệng ra to hết cỡ nhìn về phòng của tên thiếu niên vừa mới lên tiếng. Trong mắt mọi người đều mù mịt khó hiểu, không phải vừa rồi gã này rất hùng hổ sì và, thách thức đối phương đó sao. Thế mà bây giờ hần lại nhẹ nhàng bỏ cuộc như vậy, đây không phải là cố ý chơi người khác chứ còn gì nữa.

- Phong Bạo ta cũng không không thể so bì với đại trưởng lão ngài được, nên đành chúc mừng ngài giành được bảo vật vậy, khả khả.

- Thanh Hiên lực bất tòng tâm, đã cố gắng hết sức, ta cũng đành từ bỏ tranh giành, nhường lại cho Vũ lão đây a.

Gần như ngay sau khi Nguyên Hạo tuyên bố từ bỏ đấu giá thì hai vị trưởng môn cũng bày tỏ thái độ buông súng đầu hàng, hai tay dâng vật phẩm cho Vũ Chiến. Điều này khiến gần như tất cả những ai đang hiện diện trong buổi đấu giá suýt tí hôn mê vì kinh ngạc. Bọn ta không phải nằm mơ chứ, hai vị bá chủ một cõi như Phong Bạo và Thanh Hiên cũng tự đứng bỏ cuộc sao? Nhìn bọn họ nói tiếu nuối nhưng sao chúng ta thấy giọng điệu họ lại chẳng buồn bã gì hết thế kia.

- Quá thú vị rồi hi hi

Ngay cả mỹ nữ lạnh lùng như La Sương cũng phải xoay đi che miệng mỉm cười, màn hý kịch này đúng là thiên cổ mới gặp lần đầu nha. Hai vị Nguyên Anh kỳ cường giả cùng với một thiếu niên hợp sức diễn tuồng để lừa gạt một vị trưởng lão địa vị cao nhất ở Vạn Dược Cốc. Nói ra chắc chẳng mấy ai

có thể tin đây là sự thật, nếu chính nàng không phải từng trải quá nhiều này thì chắc La Surong cũng không dám tin tưởng nữa là.

Thì ra lúc đang bị Vũ Chiến chèn ép, Nguyên Hạo đã lập mưu lấy lão làm vật tế thần đầu tiên. Hắn đã nhờ hai vị sư phụ của mình liên lạc trao đổi với chương môn Hóa Đạo Môn và Bách Xà Tông. Ngoài việc kể về tình hình rối loạn, đại trưởng lão lộng quyền ra, hai vị sư phụ theo chỉ dẫn của hắn còn hứa hẹn những lợi ích vô cùng béo bở dành cho hai tông môn. Điều kiện chỉ cần hai tông môn nhúng tay vào Vạn Dược Cốc để phá vỡ thế cục thống trị của thế lực đại trưởng lão.

Mục tiêu của Nguyên Hạo chính là càng loạn càng tốt, loạn cực chính là cơ hội quật khởi của hắn. Hắn tin rằng bất cứ thế lực nào cũng thêm nhỏ dãi Vạn Dược Cốc. Đùa sao! Luyện dược sư thì thế lực nào không cầu đến cơ chứ. Cái hai tông môn này thiếu chính là lý do để có thể đường đường tiến vào, và Nguyên Hạo đã cấp cho họ cái lý do đáng giá liên thành đó.

Đau đớn nhất hiện tại chính là Vũ Chiến đại trưởng lão, uy chấn bát phương, cổ thụ của Vạn Dược Cốc, luyện dược sư cấp bốn đỉnh phong cao quý. Sống đến ngàn này tuổi, nếu lão không hiểu mình vừa bị ăn một vỏ đầu thì thả lấy đầu đập vô đầu hủ chết đi cho rồi. Nhìn lão lúc này trông như già thêm cả trăm tuổi, cơ mặt co giật liên tục, hai tay xiết chặt run rẩy, ánh mắt oán độc. Lấy hết sức ổn định tinh thần lại, lão nghiêng răng nghiêng lợi thì thào:

- Các người giỏi lắm, Vũ Chiến ta lâu nay không xuất hiện thì các người cho rằng ta là quả hồng mềm muốn nắn, muốn bóp thế nào thì làm. Tên tiểu tử hỗn đần kia, lão phu thế không tận tay xé người ra làm trăm mảnh, ta thế không làm người.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 101: Minh Hoàng Tông ra tay

Ngâm ngùi oán hận đưa ra một ức linh thạch để lấy về miếng đồng nát, Vũ Chiến như nhỏ từng giọt máu trong lòng. Cả một đời kiêu hùng của lão không ngờ cũng có ngày bị chơi một cú đau như thế này. Lão rất gian xảo thế nhưng đối thủ của lão lại không phải kẻ tầm thường. Nếu như lão chỉ tính trước một bước thì Nguyên Hạo đã lên kế hoạch cho cả một cái bẫy hoành tráng làm rung chuyển cả tương lai Vạn Dược Cốc. Trong kế hoạch đó, Vũ Chiến lão chỉ là một con cờ mờ mịt cho một vở kịch huy hoàng và tàn khốc mà thôi.

- Hừ, chẳng biết là phúc hay họa nữa. Tiểu tử nguoi thật quá điên rồi rồi.

Trúc lão thở một hơi dài nhìn tên đệ tử đang ung dung ăn linh quả, lười nhác nằm dài trên ghế. Trong vô thức, lão và Vương Quan đã xem hắn làm chủ đạo trong mọi mưu tính. Có thể nói Nguyên Hạo không thích nổi bật nhưng bản lĩnh của hắn lại vô hình kéo tất cả những người xung quanh lại, trợ giúp hắn hoàn thành các mục tiêu của mình.

- Là phúc thì hà tất phải phiền muộn, là họa thì tránh sao khỏi. Sư phụ người đừng lo lắng quá, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Trời muốn diệt ta thì chúng ta cũng phải ngồng một lần để không uổng kiếp này. Nguyên Hạo con thích nhất là lấy mệnh mình ra cá cược, trên đời này không có thành công nào không đánh đổi cả.

Trầm ngâm trước những lời lẽ hùng hồn của Nguyên Hạo, cuối cùng hai vị sư phụ già cũng đành lắc đầu nhẹ rồi ngồi xuống quan sát buổi đấu giá. Thấy vậy, hắn mỉm cười đầy ý vị rồi ánh mắt có phần ngưng trọng nhìn về phía phòng khách quý của Minh Hoàng Tông. Có thể nói trong bao nhiêu tính toán của mình thì việc làm hắn cảm thấy bất an nhất chính là đám người này. Dù nhiều sự việc diễn ra như thế nhưng bọn người này vẫn im hơi lặng tiếng như thế quá là không bình thường tí nào.

- Xem ra mục đích thật sự của bọn này rất quan trọng nên chúng phải thu mình tránh không va chạm với các thế lực khác. Hừ, để ta xem các người thật sự là thần thánh hay ma quỷ phương nào.

Vươn vai đứng dậy khỏi băng ghế dài, Nguyên Hạo lặng lẽ cùng hai vị sư phụ rời khỏi phòng khách đi về hướng của Bách Xà Tông theo kế hoạch mà hắn đã bàn thảo từ trước. Không biết họ đã làm gì bên trong, nhưng sau đó tầm mười phút ba người lại nhanh chóng bước ra và trở lại phòng của mình. Lúc này đấu giá hội đã trải qua hơn một nửa thời gian, các vật phẩm cao cấp xuất hiện càng lúc càng nhiều.

- Vật phẩm tiếp theo là một quả trứng vô cùng kỳ lạ, chúng ta đã nghiên cứu nhưng không biết nó thuộc về loài yêu thú nào. Tuy nhiên theo uy áp nó tỏa ra thì có thể khẳng định thực lực con yêu thú này không hề yếu, thậm chí có thể là yêu thú cấp bốn. Vì vậy, chúng tôi ra giá khởi điểm cho quả trứng này là một trăm năm mươi vạn linh thạch, mỗi lần ra giá không dưới mười vạn, xin mời bắt đầu đấu giá.

Giá quả trứng khởi đầu khá cao, nhưng độ hấp dẫn của nó còn dư dôi hơn nhiều. Yêu thú cấp bốn tương đương với Nguyên Anh cường giả, thậm chí còn mạnh hơn. Nếu một tông môn có thêm một vị Nguyên Anh tọa trấn thì ý nghĩa của nó lớn lao đến mức nào cơ chứ? Tuyệt đối là nâng tầm tông môn lên một khoảng lớn, do vậy các tông phái đều đổ mắt tranh giành với nhau.

Sau khi giá của quả trứng được đẩy lên đến hai mươi ngàn vạn, các thế lực bá chủ mới bắt đầu nhảy vào tranh giành. Mọi người cứ tưởng đây chỉ là cuộc đấu tay đôi tiếp tục giữa hai vị chương môn chính thì bất ngờ Hạ Chấn Thiên lần đầu tiên lên tiếng ra giá:

- Haha, Minh Hoàng Tông của bọn ta này giờ ngồi xem hai vị chương môn đây tranh tài cũng thấy buồn chán. Vậy lần này mạo phép xin tham gia một chút để phân đấu giá thêm thú vị.

- Chấn Thiên huynh quá khách khí rồi, ai có khả năng thì người đó giành được vật phẩm thôi. Vì thế, Phong Bạo này sẽ không vì thế mà nương tay đâu hắc hắc.

Gã chương môn của Hóa Đạo Môn thoải mái cười nói đáp lại, việc Minh Hoàng Tông tham gia đấu giá quả trứng này đối với hắn cũng không có gì kỳ lạ. Bởi lẽ yêu thú cấp bốn chính là tồn tại ngang với người đứng đầu tông môn hai sao như bọn chúng, dù phải tốn hao tài lực một chút thì bọn họ cũng phải thử thời vận mới được. Riêng Thanh Hiền của Bách Xà Tông thì ánh mắt lập lòe, hàng lông mày lá liễu nhíu lại suy tư.

- Chương môn, chúng ta sẽ hành động theo kế hoạch của tiểu tử kia sao? Dù là đệ tử của hai gã trưởng lão Vạn Dược Cốc thì bản thân hắn cũng chỉ là một tên thiếu niên Ngưng Khí kỳ mệnh còn hơi sữa. Liệu chúng ta có thể tin được chuyện hắn kể lúc nãy không?

- Ta tự có chủ trương, đại trưởng lão cứ yên tâm.

Một vị mỹ nữ nhan sắc sắc sảo bước đến bên cạnh hỏi chuyện với Thanh Hiền nhưng nàng chỉ lắc đầu nhẹ nhàng từ chối cho ý kiến. Trong đầu nàng hiện tại đang hiện lên hình ảnh của tên thiếu niên cao gầy, ánh mắt trong vắt, thần thái tự tin vô cùng đặc biệt. Cái khí chất đó không phải bá đạo theo kiểu quân lâm thiên hạ, hay tàn ác lãnh khốc mà đó là hiện thân của trí tuệ, lí trí và cả sự ngạo nghễ tự tôn của chính mình.

Thanh Hiền từng được biết bao cường giả từ thiên tài trẻ tuổi đến những tên đã già dặn thành danh nhưng bản thân nàng lại chẳng có chút hứng thú gì với bọn họ cả. Xà mị thuật mà tông môn các nàng tu luyện khiến cho bọn họ giữ được vẻ đẹp và thanh xuân nhưng đồng thời cũng khiến họ trở nên lãnh đạm vô tình. Từ lâu rồi nàng không hề nổi lên cảm giác tò mò với bất kỳ ai đó, thế mà hôm nay một tên tiểu tử còn trẻ măng lại khiến nàng phải dụng tâm suy ngẫm không ít về hắn.

- Tên tiểu tử thú vị giả thần giả quỷ, ta cũng muốn xem người thật sự tài trí đến cỡ nào. Dù sao thì ta cũng đang buồn chán, muốn quậy tung mọi thứ lên cho vui hi hi.

Đã có quyết định của mình, nàng không còn phải bận tâm thêm nữa. Nàng chỉ đang nhớ đến nụ cười tiêu dao, bất cần của hắn khi uống cạn chén rượu trước khi rời đi. Khi nàng hỏi tại sao hắn lấy đầu ra niềm tin mà có thể vững chãi như vậy trước biết bao cường giả, hắn chỉ dùng cặp mắt híp nhìn nàng như quan sát một con nai nhỏ rồi cười như không quay đi và nói:

"Bậc trí như vách đá

Gió cuồng nộ chẳng lay

Lời tán dương phi báng

Không xao gợn đôi mày."

Nở một nụ cười nhẹ nhàng như con gió mát, Thanh Hiền rũ xuống hình ảnh suy tư nãy giờ. Nàng bắt đầu dặn dò phân phối thuộc hạ những bước cần làm tiếp theo và tiếp tục theo dõi diễn biến của việc đấu giá. Đến thời điểm này, cuộc tranh giành quả trứng không rõ lai lịch kia đã đến đỉnh điểm khi Minh Hoàng Tông liên tục tăng giá bất chấp Hóa Đạo Môn bám đuôi như thế nào.

- Ta ra giá một ức, nếu Chấn Thiên huynh có thể trả cao hơn thì Phong Bạo này xin nhường cho ngài.

Vì phải để dành tài lực cho vật phẩm quan trọng hơn nên tên chương môn của Hóa Đạo Môn đành ngậm ngùi nhường món đồ may rủi kia cho đối phương. Cứ tưởng đã đạt được mục đích của mình, Hạ Chấn Thiên như nở hoa trong lòng nhưng niềm vui của gã liền sớm bị dập tan.

- Hi hi Phong chương môn đã bỏ cuộc thì tiểu nữ tiếp Hạ chương môn vậy, tiểu nữ trả giá hai ức linh thạch.

Tiếng nói ngọt ngào như sơn ca của Thanh Hiền cất lên khiến cho toàn hội trường rung động. Một hơi tăng lên gấp đôi giá tiền, đây căn bản là trắng trợn tát vào mặt đối thủ đấu giá của mình. Lúc này, giọng nói của Hạ Chấn Thiên trở nên âm trầm hơn rất nhiều, gã không hiểu vì sao vị tiên tử của Bách Xà Tông kia lại mạnh tay cạnh tranh quả trứng với mình như vậy. Gã rất minh bạch, trừ người trong tổ chức của phe mình ra thì không ai có thể biết nguồn gốc của quả trứng này.

- Hừ, tiên tử đùa hơi quá tay đấy, ta không nghĩ Bách Xà tông dư giả đến mức một hơi tăng thêm một ức linh thạch như vậy.

- Hi hi đúng là tông môn của tiểu nữ không giàu có gì cả, nhưng quả trứng này nhất định phải đạt được. Nếu Hạ chương môn không e ngại thì cứ theo tiểu nữ.

Vẫn với giọng điệu nhẹ nhàng đáng yêu, Thanh Hiền khiến cho người nghe có cảm giác nàng chỉ đang vui đùa mà thôi. Có điều những ai biết về cô nàng này lại không nghĩ vậy, do đó sắc mặt của Hạ Chấn Thiên trở nên vô cùng khó coi. Hắn lơ mơ cảm nhận được mọi chuyện không dễ dàng như dự tính ban đầu nữa, thế nhưng đã phóng lao thì phải theo lao thôi.

- Thôi được, nếu Thanh Hiền chương môn đã muốn thì Hạ Chấn Thiên này sẽ chơi đến cùng. Ta ra giá ba ức linh thạch.

- Năm ức.

Ngay khi tên chương môn của Minh Hoàng Tông vừa nói cứng thì Thanh Hiền lại một lần nữa ra đẩy giá lên cực cao, cứ như tát thẳng vào mặt đối thủ. Lúc này, Hạ Chấn Thiên hoàn toàn bần loạn, gã không hiểu một nhiệm vụ tưởng như không có một trở ngại nào thì giờ đang gặp một quả núi lớn chặn

đường. Đã lỡ khiến một kẻ chú ý rồi thì Hạ Chấn Thiên cũng không ngại gì nữa, hần thay đổi giọng của mình thành âm lãnh ra giá:

- Bảy ức
- Mười ức
- Mười lăm ức
- Hai mươi ức

Cả hai vị chương môn đều không nhiều lời mà tăng giá quả trứng lên đến chóng mặt. Điều này khiến cho mọi người chứng kiến không khỏi đồ mò hỏi thăm liên tưởng đến giá trị thật sự của vật phẩm này.

- Ta dám cá đây là quả trứng của yêu thú cấp năm, nếu không thì tại sao hai vị Nguyên Anh cường giả phải đấu với nhau cứ như tán gia bại sản luôn vậy.
- Không, đây mười phần là trứng của yêu vương, tồn tại trong truyền thuyết. Tông môn nào giành được nó sẽ trở thành bá chủ cả đông đại lục này.

Lời bàn tán càng lúc càng nhiều, càng chân thực đến mức có người còn tiên đoán chủng loại của yêu thú nữa chứ. Phong Bạo cũng tỏ ra nghi hoặc, nếu thật sự đây là trứng yêu thú cấp năm thì Hoàng Long thương hội không thể đem ra bán rẻ như thế. Nhưng mà không phải như thế thì vì lý do gì hai người kia phải tranh giành nhau sống chết như vậy. Trong lúc mọi người đang mờ mịt không rõ ràng nguyên do thì Thanh Hiên tiên tử đang tập trung mọi người trong phòng lại, sắc mặt tươi cười nhưng pha thêm phần ngưng trọng.

- Hi hi, xem ra những gì tên nhóc kia nói đều là sự thật, đám người Minh Hoàng Tông lần này đến đấu giá hội là vì quả trứng này. Nếu vậy thì ta càng không thể để nó lọt vào tay bọn chúng được.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tình thế bất ổn

Việc quả trứng được đấu giá lên đến hai mươi ức linh thạch thật sự là ngoài ý muốn của rất nhiều người. Số tài phú này bỏ ra đủ để khiến một tông môn hai sao lao đao suy sụp, thậm chí không thể đứng dậy nổi trong một thời gian dài. Đến thời điểm này, bản lĩnh của đầu não hai môn phái đã được phát họa khá rõ nét và chân thực. Nếu như Thanh Hiên quyết đoán và tinh táo biết bao nhiêu thì Hạ Chấn Thiên lại đang mất bình tĩnh và vội vàng lung tung bấy nhiêu.

Thật ra không phải vị trưởng môn của Bách Xà Tông tài phú dư giả gì mà vì năng tin tưởng vào trực giác phán đoán của mình cũng như tin vật mà Nguyên Hạo đưa ra trong lúc đối thoại với mình. Có lẽ đối với nhiều môn phái, một cái lệnh bài không thể hiện quá nhiều điều nhưng với liên minh thánh vực thì lệnh bài của Dạ Xoa chính là đại biểu cho sự bảo lãnh tuyệt đối nhất. Vì vậy khi Nguyên Hạo vừa đưa ra cái lệnh bài màu đen bóng không biết làm từ chất liệu gì, bên trên có khắc chữ Thiết đặc thù thì Thanh Hiên liền giật mình thay đổi thái độ ngay.

Tuy năng không tin tưởng lắm về câu chuyện của tiểu tử kia giới thiệu mối quan hệ giữa hắn và Thiết Từ nhưng chắc chắn một điều Dạ Xoa không bao giờ đưa lệnh bài của mình cho một kẻ tầm thường. Lúc đầu, năng còn hơi lo lắng, mang theo một chút nghi ngờ nhưng khi Dạ Chấn Thiên thật sự nhảy vào tranh giành vật phẩm quyết liệt thì mọi chuyện đã được đưa ra ánh sáng. Có điều, năng cũng không hiểu quả trứng kia có gì mà lão già trưởng môn Minh Hoàng Tông phải có cho bằng được, thậm chí lão còn thể hiện ra sự thất thố của mình nữa.

Cảm xúc và suy nghĩ của mọi người trong đấu giá hội hiện tại đều hết sức phức tạp, mà kẻ chủ mưu gây ra sóng gió này không ai khác hơn là Nguyên Hạo. Lúc này hắn đang phải giải thích mọi chuyện cho hai vị sư tôn về thân phận của mình.

- Hừ, tiểu tử thối, mau nói xem tại sao ngươi lại có lệnh bài của Dạ Xoa trong người hả? Ta nhớ ngươi bảo mình là đệ tử mới được thu nhận của Nguyệt lão gì đó cơ mà, xem ra ta và Trúc Du đang trở thành trò hề trong chuyện này thì phải.

Vương lão đang trừng mắt nhìn tên đồ đệ "ngoan" của mình, lúc đầu lão cứ nghĩ hắn có cách gì để thuyết phục vị trưởng môn kia để thực hiện kế hoạch của mình. Vạn lần lão không ngờ được là hắn lại trưng ra cái lệnh bài của Dạ Xoa khét tiếng trong giới ma đạo. Mặc dù rất tức giận vì cho rằng có thể mình đã bị lừa gạt nhưng lão vẫn nhẫn nại cho đối phương một cơ hội giải thích.

- Haiz, hai vị sư phụ hãy nghe đệ tử giải thích một chút sẽ hiểu ra ngay thôi. Thật ra ngoài cách dùng đến cái lệnh bài đó đệ tử cũng không biết làm sao có thể khiến vị Thanh Hiên tiên tử kia tin tưởng dễ dàng lắng nghe kế hoạch của chúng ta nữa.

Sau đó Nguyên Hạo liền vắn tắt kể lại quá trình hắn gặp gỡ Thiết Từ và gặp sự cố lưu lạc đến nơi này. Hiểu ra được mọi chuyện, thái độ của hai vị lão sư mới hòa hoãn trở lại. Vương lão ho nhẹ vài tiếng rồi mỉm cười hòa ái nói:

- Con cũng đừng buồn sư phụ, bọn ta cũng là nhất thời kích động mà thôi. Do tình thế hiện tại của chúng ta ở Vạn Dược Cốc rất bất lợi nên bọn ta không muốn nỗ lực ẩn nhẫn bấy lâu nay phút chốc hóa thành mây khói.

- Con hiểu mà, hai vị sư phụ không cảm thấy có lỗi với con.

Nguyên Hạo sáng khoái cười chân thành xua xua tay. Thấy không khí đã vui vẻ trở lại, Trúc lão mới lên tiếng hỏi chuyện:

- Được rồi, vấn đề của con coi như xong. Bây giờ bọn ta muốn biết tại sao con lại yêu cầu Thanh Hiên tiên tử hợp tác đẩy giá quả trứng kia lên để khiêu khích Minh Hoàng Tông. Việc này liên quan gì đến chuyện giải cứu thiếu chủ và phá vỡ thế cục hiện tại của Vạn Dược Cốc chứ?

- Đúng vậy, trước đó con đã nói hai vị sư phụ hứa hẹn khá nhiều lợi ích cũng như mô tả tình hình rối ren của Vạn Dược Cốc để hai tông môn chính tà bắt đầu động lòng mà nhảy vào. Dưới sự tác động của họ chắc chắn tên đại trưởng lão kia phải lao công khổ trí để giải quyết, như thế chúng ta sẽ có thêm thời gian và không gian để mưu tính tiếp theo. Còn việc con bàn bạc riêng với Thanh Hiên tiên tử của Bách Xà Tông là chuyện riêng của đệ tử, nó xuất phát từ dự cảm của bản thân con mà thôi. Cái tên mặc áo khoác che kín diện mạo đi theo Hạ Chấn Thiên từ lúc đầu gặp đã tạo cho con một cảm giác rất khó chịu, giống như con đã từng gặp hắn ở đâu rồi. Cái cảm giác này con không giải thích rõ ràng được, nhưng nó rất mãnh liệt. Vì vậy, con mới cá gan nghĩ đến việc nhờ vả đến Thanh Hiên tiên tử của Bách Xà Tông hỗ trợ kiểm tra xem sao.

Nguyên Hạo hai tay đan lại bắt đầu sắp xếp mọi việc trong đầu trình bày một lượt. Trúc lão nhún mày lên tiếng chất vấn tiếp:

- Làm sao con biết Minh Hoàng Tông nhất định sẽ đấu giá cái trứng không rõ lai lịch đó, thậm chí là tranh giành một cách điên cuồng như thế?

Nghe sư phụ hỏi đến trọng điểm, ánh mắt Nguyên Hạo sáng lên, đôi môi nhếch lên cười nhẹ rồi từ tốn đáp:

- Thật ra cũng không có gì là khó suy đoán cả, cả ba tông môn đến với đấu giá hội lần này với thành phần cao cấp nhất, gồm có chương môn và các trưởng lão. Do đó, ta có thể chắc chắn những vật phẩm ở lần đại hội này không hề tầm thường nên mới khiến những vị đầu lĩnh này phải đích thân xuất mã như thế. Sự hiện diện của họ cũng để tạo nên uy thế và cũng để hộ tống vật phẩm nên đấu giá thành công. Từ đầu đến giờ, Minh Hoàng Tông không hề tham gia đấu giá bất kỳ vật phẩm nào cả, ta có thể suy đoán rằng họ không quan tâm đến đấu giá hoặc là họ đang tập trung toàn lực cho thứ họ cần nhất. Cho nên, con chỉ nhờ Thanh Hiên tiên tử một khi thấy Minh Hoàng Tông ra giá thì hãy kích thích họ một tí xem mục đích của họ lần này là gì? Và khi cái trứng xuất hiện thì Hạ Chấn Thiên rút cuộc cũng đã ra tay.

- Con nói vậy, nghĩa là mục đích của bọn chúng từ đầu đến đây là vì cái trứng kia? Từ đầu ta và Vương lão cũng chú ý đến tên bị mặt đó, thế nhưng hình như hắn có bí thuật hay mang trong mình bảo vật nên bọn ta không thể nào nhìn thấu tu vi của gã.

Trúc lão nhạy bén đoán ra mấu chốt của vấn đề, có điều do suốt buổi đấu giá hội lão không quá để tâm đến Minh Hoàng Tông mà thôi.

- Sư phụ nói hoàn toàn chính xác, có điều người có nghĩ đến một chuyện không? Vì sao tên kia phải che mặt? Nếu hắn muốn ẩn giấu tránh chú ý thì nên đi một mình vào chứ không nên ở cùng chỗ với Hạ Chấn Thiên như vậy. Tiếp theo như lời của người thì tên đó đang che giấu tu vi, một kẻ đi chung với chương môn Minh Hoàng Tông che giấu thân phận lẫn tu vi, có đáng ngờ không? Cuối cùng là việc Minh Hoàng Tông tranh giành quả trứng chứ không phải vật phẩm áp trực. Theo con được biết, vật phẩm quý giá nhất đấu giá hội lần này là một vũ kỹ hoàng cấp thượng phẩm, tiếp cận huyền cấp, và một linh bảo hàng thất giá thật.

Ngưng một chút, Nguyên Hạo cảm giác hơi ớn lạnh, lúc đầu hắn chỉ suy đoán và muốn thử đối phương một chút thôi. Không ngờ cuối cùng lại phát hiện ra sự thật có vẻ đáng gờm hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

- Con cũng không biết Hạ Chấn Thiên sẽ lì lợm theo đấu giá đến mức mấy chục ức linh thạch như vậy. Lúc này con chỉ nói với Thanh Hiên tiên tử rằng Minh Hoàng Tông cần quả trứng này nên hãy thử đẩy giá lên. Không ngờ vị mỹ nữ chương môn kia lại bá đạo như vậy, một hơi đẩy giá tiền lên như điều gặp gió. Điều đó khiến cho tên Hạ Chấn Thiên kia bối rối, và buộc lòng phải cắn răng ra giá bám theo haha.

- Con có thấy kỳ quái không? Tại sao khi Thanh Hiên chương môn đẩy giá vật phẩm lên đến hai mươi ức thì phía Minh Hoàng Tông lại yên lặng đến như vậy?

Đến bây giờ, Vương lão mới lên tiếng, này giờ lão hoàn toàn bị sốc trước hàng loạt suy luận và kế hoạch táo bạo của đứa đệ tử của mình.

- Haha, chắc bọn chúng không còn linh thạch để đấu giá nữa rồi?

Cười lớn tiếng, Nguyên Hạo thâm ý nhìn về phía căn phòng khách quý của Minh Hoàng Tông rồi nhẹ giọng giải thích:

- Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ cả. Bởi vì món đồ mà Hạ Chấn Thiên cần không phải vật phẩm áp trực quý giá vô song nên hắn mang tâm lý chủ quan mà mang theo một số linh thạch vừa phải. Việc Thanh Hiên nhảy vào cạnh tranh là một biến cố mà cho dù suy nghĩ nát óc lão già kia cũng không hiểu tại sao đối phương lại tranh giành với mình với giá trên trời như thế. Haha người tính không bằng trời tính. Có điều...

Giọng điệu của Nguyên Hạo đột nhiên ngưng trọng hẳn lên. Sự việc diễn ra có phần ngoài dự đoán khiến cho hắn cảm thấy sự việc sẽ còn đáng sợ hơn nữa. Một khi mục đích của Minh Hoàng Tông bị cướp đi thì thật khó đoán bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn nào để đoạt lại.

- Có điều gì vậy Hạo nhi?

Cả hai vị sư phụ cũng cảm giác thái độ của đệ tử mình thay đổi nên vội lên tiếng hỏi.

- Có điều một khi con sói vô huyệt con mồi của mình thì nó sẽ nổi điên lên. Lúc đó thì không ai có thể kiểm soát được hành động của nó nữa, thậm chí nó có thể thực hiện những hành động điên rồ nhất để đạt được mục đích. Xem ra đến lúc này thì vỡ kịch không còn vui nữa rồi, sẽ có một hồi huyết vũ

phong vân diễn ra cũng không chừng. Chúng ta cần phải tập trung cẩn trọng theo dõi diễn biến để có thể ra tay ứng phó đoạt tiên cơ khả khả.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Cuộc chiến đoạt bảo

- Thật là khốn kiếp, nếu biết trước gặp phải cục đá cản đường này thì ta đã mang thêm linh thạch dự phòng theo rồi. Hiện tại, số linh thạch không đủ chúng ta phải làm sao bây giờ?

Trong phòng khách quý của mình, Hạ Chấn Thiên đang ôm đầu không biết phải làm thế nào. Lúc đầu lão dự trù cho dù có kẻ tranh giành thì cũng không đến nỗi kẻ sống ta chết thế này nên chỉ mang theo mười lăm ức linh thạch. Đối với một tông môn hai sao thì mười năm ức linh thạch đã là một lượng tài phú rất lớn rồi, với lại Minh Hoàng Tông cũng không phải giàu có dư giả hay có thể lực chống lưng như những liên minh chính tà kia. Hiện tại đối phương đã dám bỏ ra đến hai mươi ức linh thạch, xem chừng muốn dồn hẳn vào đường cùng. Lúc này, tên thần bí nhân đi cùng mới khô khốc thốt lên một chữ ngắn gọn:

- Cướp

Nghe câu trả lời của đối phương xong, Hạ Chấn Thiên cảm thấy lạnh cả sống lưng. Vị chương môn uy vũ của Minh Hoàng Tông tuy tàn ác bá đạo nhưng không có nghĩa là hấn đầu nhét đầu hũ, không biết sợ chết là gì. Phải biết ở nơi này trừ cường giả do Hoàng Long thương hội tọa trấn còn có trường môn các môn phái khác cùng với các cao thủ Vạn Dược Cốc nữa. Một mình lao ra vậy có khác nào là một mình chiến với tất cả cao thủ ở đầu đầu chứ. Thế nhưng phía sau lưng hấn là thế lực kia, Hạ Chấn Thiên đã bước lên con đường không thể quay đầu rồi.

- Được rồi, có gì ngài yểm hộ cho tôi nhé. Tất cả trường lão hãy sẵn sàng chiến đấu, mọi người hộ tống ta đoạt vật phẩm rồi nhanh chóng rút lui.

Trước khi đến đây, hấn đã có chuẩn bị cho tình huống xấu nhất này, không ngờ bây giờ thật sự phải dùng đến nó. Hít một hơi thật sâu, hấn liền móc từ nhẫn trữ vật ra một viên Bạo Nguyên Đan, đan dược có tác dụng tăng tu vi lên một cảnh giới nhỏ nhưng phản hệ sau đó cũng không nhẹ nhàng gì. Hai mắt đỏ lên, Hạ Chấn Thiên liếc mạng nuốt viên đan dược vào rồi bắt đầu vận công để hấp thu dược tính.

Phía dưới hội trường, La Suong cảm giác có gì đó không đúng. Nàng đã nhắc lại hai lần cho Minh Hoàng Tông về việc có ra giá tiếp tục hay không nhưng không hề có dấu hiệu trả lời. Đúng lúc nàng định phán định kết quả cuối cùng thì một tiếng nổ vang lên, căn phòng vỡ tung thành nhiều mảnh và hàng loạt đốm sáng nhanh như thiểm điện lao xuống.

- Hộ vệ đâu, mau chặn bọn chúng lại.

Hoàn toàn bình tĩnh ứng phó tình huống đột biến xảy ra, La Suong lấy ra một đôi song câu màu lục, ánh mắt lạnh lẽo, khí thế Nguyên Anh cường giả bùng lên dữ dội như cuồng phong bão táp. Ngay sau tiếng quát của nàng, hàng loạt hộ vệ với tu vi Kim Đan, Trúc Cơ xuất hiện, phối hợp với nhau tạo thành trận thế bao vây kín kẽ đối chiến với kẻ địch.

- Cút hết cho ta

Hạ Chấn Thiên như một con lốc xoáy cuốn phăng bất kỳ ai cản đường hấn. Chủ tu công pháp luyện thể đặc thù, toàn thân của gã giống như một người sắt thật thụ với lớp da chuyển sang màu tím đen căng cứng. Chưa đầy vài hơi thở, gã đã đối chiến với La Suong. Trước sức mạnh và tốc độ vũ bão của đối thủ, vị chương quân Hoàng Long thương hội chống đỡ hết sức nhẹ nhàng giống như điệu vũ của một loài chim vậy.

- Hừ, dùng đan dược để tăng tu vi lên Nguyên Anh hậu kỳ sao? Khí lực thì có nhưng cảnh giới thật sự không đúng thì cũng chỉ là lớp vỏ ngoài mà thôi. Dám ở ngay đầu giá hội của bọn ta làm loạn, người thật sự không để ta và các thế lực khác trong mắt sao?

- Đừng nhiều lời, mau đưa quả trứng đó ra. Bọn ta có được nó sẽ lập tức rời đi ngay, còn tổn thất sẽ đền bù cho quý thương hội sau.

Mặc dù không ngừng tung ra những chiêu thức thâm độc nhưng ngoài miệng Hạ Chấn Thiên vẫn không ngừng giả vờ đe dọa lẫn thuyết phục hòng đạt được mục đích của mình. Trước hành động của gã, La Suong không hề đáp lại lời nào mà toàn lực ứng chiến, không hề cho tên chương môn này có kẻ hồ đồ bức ra. Nàng thừa biết những kẻ dùng đan dược tăng thực lực chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn và sau đó sẽ chịu phản ứng phụ cực kỳ thâm hiểm. Do đó nàng chỉ cần khống chế kẻ địch và chờ đợi hấn suy yếu đi mà thôi.

- Chúng ta có nên ra tay phụ giúp La Suong chương quân không Thanh Hiên tiên tử?

Phong Bao cùng thủ hạ lẳng không đứng nhìn trận chiến phía dưới rồi nhàn nhạt quay sang phía Bách Xà Tông hỏi. Nghe vậy, Thanh Hiên nhìn gã một cách thâm ý rồi cười nhẹ đáp:

- Ta nghĩ tên Hạ Chấn Thiên này bị bức thiết phải giành cái trứng kia đến điên rồi. Tất nhiên là Bách Xà Tông chúng ta sẽ không thể để hấn toại nguyện được, tốt nhất nhân cơ hội này thủ tiêu luôn Minh Hoàng Tông là tốt nhất. Phong Bao trường môn thấy thế nào?

- Có ý tứ, rất hợp với suy nghĩ của Phong mỗ. Bọn Minh Hoàng Tông này không đứng về chính hay tà, tốt nhất nên bị dẹp bỏ cho trống chỗ khả khả.

Cười thâm hiểm, Phong Bạo liền giơ tay ra hiệu cho các trưởng lão phe mình sẵn sàng gia nhập trận chiến. Đúng lúc này, một tiếng cười già nua vang lên:

- Haha, các vị chờ đã, chuyện xảy ra ở Vạn Dược Cốc thì phải để người của chúng ta xử lí. Không phiền hai vị trưởng môn nhọc lòng.

Đại trưởng lão Vũ Chiến thái độ hòa ái từ lúc nào đã xuất hiện ngay giữa hai tông môn, bên cạnh lão là gần hai mươi vị trưởng lão và chấp sự khác. Nhanh như cắt, bọn họ liền tiến lên bao vây lực lượng của hai tông môn lại. Mặc dù quân số không bằng nhưng số lượng Nguyên Anh kỳ cường giả vượt trội hoàn toàn nên thực lực của phe Vũ Chiến áp đảo hoàn toàn hai thế lực kia. Khác với Minh Hoàng Tông, hai tông môn còn lại đều có đến hai Nguyên Anh kỳ trong tông môn, nhưng so với gần chục Nguyên Anh cường giả phe Vũ Chiến thì thật là chênh lệch không ít. Tuy tỏ ra khá khó hiểu trước hành động của lão nhưng hai vị trưởng môn hai phái vẫn tạm thời lệnh cho thuộc hạ ngừng lại. Thanh Hiên nhíu mày nhẹ giọng thắc mắc:

- Vì sao ngài không xuống dưới phụ giúp La Surong cô nương mà ở đây kim hãm chúng tôi lại. Không lẽ ngài cùng với tên Hạ Chấn Thiên kia là đồng bọn?

- Haha, Thanh Hiên cô nương quá lời rồi. Chẳng qua lão phu thấy mọi chuyện dĩ hòa di quý, không nên tham gia vào để mọi thứ rối ren lên thôi. Hai vị không nghĩ như vậy sao?

Vẫn bình thản mỉm cười âm áp trả lời, lão già Vũ Chiến ra bộ mặt đạo đức giả vô cùng đáng ghét. Tuy sự việc diễn ra ngoài ý muốn nhưng do bản tính cẩn thận nên lão đã huy động một nửa lực lượng của mình đến để phòng bị trước. Hiện tại thì sự cẩn thận của lão đã phát huy hiệu quả, dùng mười Nguyên Anh cường giả để áp chế cầm chân bốn vị đồng cấp của hai tông môn. Trách nhiệm của lão rõ ràng là hết sức dễ dàng, căn bản là dùng dao mổ trâu để giết gà thôi. Do đó lão vô cùng ung dung thông thả, thậm chí có phần dương dương đắc ý, ngạo nghễ nữa.

Lúc này phía dưới hội trường, trận đánh giữa Hoàng Long hộ vệ và Minh Hoàng Tông diễn ra khá căng thẳng, hai bên đều liều mạng ra đòn với nhau. Riêng trận chiến giữa những người đứng đầu thì La Surong hoàn toàn chiếm thượng phong. Dù vậy, nàng vẫn vô cùng cẩn trọng hóa giải các đòn hiểm ác của đối thủ. Có một điều nàng thấy khó hiểu là tuy nhìn Hạ Chấn Thiên tấn công điên cuồng nhưng có vẻ hắn vẫn chưa dùng đến sát chiêu liều mạng.

"Không lẽ hắn muốn cầm chân ta để đợi viện binh"

Nhanh chóng phán đoán tình huống vấn đề, La Surong cho thấy sự linh hoạt và nhạy cảm nguy hiểm của cô đến mức nào. Ngay khi cô nhận ra được sự bất thường thì một bóng đen như vũ bão từ phía sau lao đến.

- Hừ, cuối cùng cũng lộ mặt ra rồi.

Lấy ra một pháp bảo phòng vệ thượng phẩm hình chiếc lá, nàng liền ném về phía đối phương. Gần như ngay lập tức chiếc lá hóa to lên gấp ngàn lần, vô cùng đàn hồi, chắn ngang đường tiến của tên đánh lén kia. La Surong tính toán, tên kia muốn phá vỡ được pháp bảo của mình cũng cần phải tốn thời gian không ngắn nên cô lập tức dồn sức tấn công để sớm kết liễu Hạ Chấn Thiên. Thế nhưng ngoài ý muốn của cô, bóng đen kia chỉ phun ra một viên châu màu đen va chạm với pháp bảo chiếc lá thì lập tức vết nứt xuất hiện.

- Không thể nào.

- La Surong tiên tử, chết đi.

Thấy đối phương giật mình lộ ra sơ hở khi pháp bảo phòng ngự của mình bị phá vỡ, Hạ Chấn Thiên gầm lên một tiếng rồi đưa hai tay về phía trước. Toàn thân gã liền co thắt ra như một con dao nhọn, đâm thẳng về phía La Surong.

- Thiên Kim thủ, hợp.

- Hà hà, đối thủ của người là ta, La chương môn.

Tưởng chừng như La Surong phải lưỡng đầu thọ địch, tình cảnh vô cùng nguy khốn thì ngay lúc này Trúc Du trưởng lão liền xuất hiện. Trong tay lão đang huy động một linh bảo hạ phẩm hình lô đỉnh va chạm trực diện với Hạ Chấn Thiên. Một tiếng nổ lớn khiến cho cả hội trường rung chuyển nổ ra, mặt đất cũng nứt toát nhiều chỗ.

- La Surong tiên tử, cô hãy tập trung đối phó với tên sau lưng đi. Gã Hạ Chấn Thiên này cứ để lão phu cầm chân hắn lại.

- Được, làm phiền Trúc trưởng lão rồi. La Surong sẽ cảm tạ sau.

Không chần chừ, La Surong xoay người lại ánh mắt băng lãnh tột độ nhìn pháp bảo chiếc lá của mình đang vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ. Cuối cùng, kẻ đánh lén cô lộ ra là một con quái vật gớm ghiếc to lớn, có đầu như sói, mang ba cái sừng, thân người thì lực lưỡng như dã nhân. Kinh dị nhất là nó lại có cặp chân như chân quái đản, móng dài và nhọn.

- Đồ yêu quái, đã như thế thì ta sẽ không nương tay nữa đâu.

Mặc kệ đối phương có là yêu thú hay quái vật viễn cổ kỳ dị gì, La Surong liền nghiêng rằng vận linh lực khiến hào quang toàn thân rực sáng lên dữ dội. Bộ song câu của cô dần chuyển sang màu tím, khí thế tăng lên bội phần.

- Thiên Hoa Thân Pháp

Hết lên bốn chữ, La Surong thuận di lao thẳng về đối thủ tấn công tới tấp. Thân ảnh của cô ẩn hiện vô số giống như cả ngàn cánh hoa rơi, nhẹ nhàng như vô cùng khó phán đoán.

- Mộc Linh Trận, mở.

Bấm pháp niệm, xung quanh tên quái vật mọc lên vô số dây leo, gai nhọn quấn lấy khiến gã phải chống đỡ hết sức chật vật. Tạm thời thể thượng phong chủ động nghiêng về La Surong, nhưng sự cường hãn về nhục thể của con quái lại làm cho cô khó lòng tổn thương nặng nó được.

Đứng trên cao quan sát, khi thấy mọi chuyện xảy ra không thuận lợi như kế hoạch, Vũ Chiến xiết chặt nắm đấm, cau gắt ra lệnh:

- Các ngươi hãy canh chừng hai đám người này. Ta sẽ xuống dưới giải quyết tên Trúc Du giả điên giả dại kia, rồi sẵn tiện xử lí con ả chương quân của Hoàng Long thương hội luôn.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Vạch trần gian kế

- Vũ Chiến, lão già người thân là đại trưởng lão của Vạn Dược Cốc thể mà lại dám thông đồng với kẻ địch để đánh chiếm vật phẩm đầu giá. Vậy mà lão còn dám ở đây to mồm nói những lời giả dối đáng khinh bỉ như vậy nữa chứ.

Nghe thấy lời nói của đối phương, Thanh Hiên quát lớn chất vấn. Đối diện nàng, Phong Bạo cũng ánh mắt lập lòe, bất thiện nhìn về phía đám trưởng lão, chấp sự của Vạn Dược Cốc.

- Hừ, thì đã sao chứ? Các ngươi cũng không phải người của Hoàng Long thương hội, cần gì phải vì bọn họ mà lo lắng. Ta thấy hay là hai tông môn các ngươi hỗ trợ bọn ta xử lí luôn mấy kẻ chống đối rồi sau đó những vật phẩm đầu giá lần này ta sẽ chia đều cho hai người một phần. Hai vị chương môn thấy ý kiến này thế nào?

Dùng lời lẽ ngọt ngào, Vũ Chiến muốn hóa giải tạm thời rắc rối đến từ hai tông môn. Chỉ cần sau khi giải quyết xong La Surong thì bọn chúng sẽ tiện thể hợp lực xử lí luôn đám người này.

- Việc này thì... Làm sao ta biết các ngươi có trở mặt hay không chứ?

Phong Bạo hơi có chút động tâm lên tiếng hỏi lại. Đối với gã việc La Surong và Hoàng Long thương hội có ra sao cũng chẳng việc gì ảnh hưởng đến gã cả. Mục tiêu lần này của Hoá Đạo Môn đến đầu giá hội chính là những vật phẩm áp trực, nếu như có thể đạt được thì gã cũng không ngại ngần mà ra tay hỗ trợ bọn người Vũ Chiến.

Thấy thái độ của đối phương có hơi rung động, Vũ Chiến liền tỏ ra hào sảng phất tay cười nói:

- Phong Bạo huynh đệ cứ yên tâm Vũ Chiến ta lấy danh dự ra thề. Nhất định sẽ chia phần sòng phẳng cho hai vị, chỉ cần mọi người giúp bọn ta một tay.

Có một điều mà Vũ Chiến lão không nói ra chính là lão sẽ chia phần cho hai người nhưng cả hai còn sống để hưởng không lại là chuyện khác. Nghe được hứa hẹn của vị đại trưởng lão Vạn Dược Cốc, lại thấy tương quan lực lượng phe lão lạc quan hơn. Phong Bạo nhất thời đã ngầm muốn ngã bài đồng ý nhưng còn đưa mắt nhìn sang Thanh Hiên dò hỏi ý tứ. Dù sao hiện tại gã và nàng ta đang trên cùng một chiếc thuyền, có gì vẫn cần liên thủ với nhau thì mới chống cự được thế lực của Vũ Chiến đang bao vây.

- Ta...

Thanh Hiên hơi do dự trong quyết định của mình. Nàng không giống như Phong Bạo, chỉ biết nhìn đến lợi ích trước mắt. Nhất là khi nàng vừa hỗ trợ thiếu niên kia vạch trần kế hoạch của Minh Hoàng Tông, mà lão già này lại là đồng bọn của Hạ Chấn Thiên nữa chứ. Nói không chừng sau khi giải quyết xong La Surong, nạn nhân tiếp theo chính là Bách Xà Tông nàng. Thế nhưng tình thế hiện tại nếu nàng không đồng ý rất có thể tên Phong Bạo sẽ bắt tay với Vũ Chiến tấn công lực lượng của nàng. Nhất thời, nàng không biết làm thế nào cả.

- Ta nói hai người các vị tại sao lại phải tin lời một tên thói tha như lão cầu Vũ Chiến này cơ chứ? Các ngươi đã nhìn thấy hết bí mật của bọn chúng thì làm sao lũ khốn kiếp này để cho các vị an toàn rồi khỏi được cơ chứ.

Một giọng nói đầy mỉa mai vang lên khiến cho sắc mặt Vũ Chiến trở nên hắc tuyến như lọ nôi. Còn Thanh Hiên thì tròn mắt ngạc nhiên, nàng không ngờ tên thiếu niên kia vẫn còn lưu lại, không màng nguy hiểm để lên tiếng giải tỏa cục diện cho nàng.

- Tiểu tử, ta cứ tưởng ngươi đã trốn mất, không ngờ còn dám vác mặt ra đây. Thiên đường rộng mở ngươi không đi, địa ngục không lối lại chui đầu vào. Vậy thì đừng trách ta, chết đi haha.

Cười gần một tiếng, lão nhẹ nhàng vung tay tung một chưởng thẳng về phía Nguyên Hạo đang đứng. Tuy uy lực một chưởng này lão chỉ hơi hệt ra tay nhưng dùng tu vi Nguyên Anh kỳ để hạ sát một con kiến Ngưng Khí là quá thừa thãi rồi. Tiếng gió rít gào và rồi một tiếng nổ chói tai vang lên, mặt đất nứt toát ra tạo thành một cái hố sâu cả thước.

- Hừ, Thanh Hiên tiên tử có ý gì đây? Tại sao lại nhúng tay vào chuyện của lão phu?

Ánh mắt của Vũ Chiến trở nên âm trầm nhìn sang người đứng đầu Bách Xà Tông, phía sau nàng là Nguyên Hạo vừa thoát khỏi cái chết trong gang tấc. Thế nhưng trong thần sắc của hắn lại không hề tỏ ra thất thần sợ hãi mà biểu hiện hết sức thông dong.

- Vũ trưởng lão hãy bình tĩnh. Tên nhóc này là hậu bối của một vị bằng hữu của ta nên ta không thể để hắn bị tổn thương gì được. Mong ngài có thể bỏ qua, không chấp nhất mấy tên tiểu bối này.

Không muốn gây lớn chuyện nên Thanh Hiên tỏ ra khá nhã nhặn đáp lời. Điều này khiến Vũ Chiến hơi do dự, lão tuy rất không thuận mắt tên tiểu tử hỗn xược kia nhưng vị chưởng môn của Bách Xà Tông đã lên tiếng thì lão không thể hung hăng quá được. Dù gì thì đúng như lời vị Thanh Hiên tiên tử kia nói, lão đường đường là đại trưởng lão Vạn Dược Cốc, Nguyên Anh kỳ cường giả thì làm sao lại mất mặt đi so đo với một tên Ngưng Khí kỳ nhãi nhép được chứ. Làm vậy thật là mất thân phận quá! Nghĩ như thế lão bèn khoác tay nói:

- Nể tình Thanh Hiên tiên tử, lão phu sẽ tha cho tên tiểu tử này một mạng. Nhưng nếu hắn còn không biết thân biết phận thì lão sẽ không hạ thủ lưu tình nữa đâu.

- Nay, lão cầu, ai cần lão tha cho hả. Vừa rồi không có Thanh Hiên ra tay thì lão tử đã ra cầm rồi, hạ thủ lưu tình chỗ nào cơ chứ. Lão bắt tử, đừng có làm kỹ nữ còn muốn lập bàn thờ trình tiết chứ. Ta khinh!

Mọi chuyện vừa lắng xuống thì tiếng nói chanh chua không khoan nhượng của Nguyên Hạo lại vang lên. Lúc này, khuôn mặt của Vũ Chiến vừa đỏ vừa trắng, nhìn hết sức tức cười. Rõ ràng tên tiểu tử kia đã chạm đến giới hạn thật sự của lão rồi. Đứng kế bên, khuôn mặt của Thanh Hiên co giật liên hồi, nàng không nghĩ cái tên thiếu niên này lại vừa điên vừa trâu như vậy. Vừa mới cứu hắn một mạng, hắn lại đâm đầu vào chỗ chết, thật là hết nói nổi.

- Haha, anh bạn trẻ này thật thú vị, Phong Bạo ta rất thích.

Cười lớn tiếng, tên chưởng môn của Hóa Đạo Môn tỏ ra hết sức hứng thú với Nguyên Hạo. Tuy gã bề ngoài khá lỗ mãng, thất phu nhưng lại là kẻ tinh tế, nhìn thấu nhiều việc. Chuyện gài bẫy lão già Vũ Chiến trong đấu giá hội đã khiến gã nhìn tên thiếu niên Ngưng Khí phía trước bằng ánh mắt khác.

- Hắc hắc cảm tạ Phong trưởng môn đã thương thức. Nguyên Hạo này có cái tật là thấy chuyện bất bình thì nhất định phải lên tiếng, nếu không ta sẽ cảm thấy rất áy náy khó chịu. Do đó khi này ta thấy hai vị chưởng môn bị tên lão cầu bi ỏi này dụ dỗ lừa gạt thì không nhịn được phải đứng ra can ngăn ngay.

- Cảm ơn, người dám nói thêm một lời thì ta sẽ băm người ra làm vạn đoạn.

Vũ Chiến gầm lên như một con thú dữ, ánh mắt tràn tơ máu. Thấy lão có ý định động thủ, Thanh Hiên thở nhẹ một hơi rồi bước ra chắn trước Nguyên Hạo và lên tiếng:

- Vũ trưởng lão không nên khinh cử vọng động, nên nghe xem tên nhóc này nói gì rồi xử lý sau cũng được mà.

- Đúng thế, cho hắn một cơ hội giải thích cũng tốt, tránh giết nhầm người tốt khả khả.

Ngay cả Phong Bạo cũng lên tiếng, Vũ Chiến đành đứng yên tại chỗ, cặp mắt như lang sói nhìn chăm chăm vào Nguyên Hạo.

- Hắc hắc, ta không nói phét đâu. Lão già này không nói đến việc lộng quyền ở Vạn Dược Cốc, lão còn là tử địch của tất cả tu sĩ Lạc Thần đại lục chúng ta nữa.

Không hề để tâm đến biểu hiện của đối phương, Nguyên Hạo ngang nhiên chỉ thẳng vào lão phán tội.

- Đáng chết! Người có biết hậu quả của việc vu khống Nguyên Anh kỳ như ta là gì không?

Giọng nói của Vũ Chiến bỗng nhiên mang theo sát khí nặng nề, lão cảm thấy tên tiểu tử này càng nói sẽ càng bất lợi cho lão. Có điều, lão càng tỏ ra như vậy thì Nguyên Hạo càng đắc ý, thao thao bất tuyệt.

- Hừ, lão đang tức giận sao, hay là đang run sợ vì thấy ta biết được bí mật của lão hả? Mọi người có nhìn thấy con quái vật đang đánh nhau với La Sương của Hoàng Long thương hội ở dưới hội trường không? Chắc mọi người cũng đã biết đại trưởng lão Vũ Chiến cao quý của chúng ta là đồng bọn của nó rồi chứ hắc hắc. Vậy mượn phép hỏi Phong Bạo chưởng môn và Thanh Hiên tiên tử, hai người có biết lai lịch của con quái đó không?

Mỉm cười quỷ dị, Nguyên Hạo đặt ra câu hỏi khiến cho Phong Bạo và Thanh Hiên nhúm mày. Còn riêng Vũ Chiến thì sắc mặt tái nhợt, đến hiện tại lão đã xác định tên thiếu niên này chắc chắn nắm rõ thân phận của tên sử giả kia rồi. Nếu biết sớm thế thì lão sẽ bắt chấp Thanh Hiên mà đập chết tên tiểu tử này ngay, giờ thì e mọi việc đã muộn rồi.

- Haha, hai vị không biết cũng phải thôi. Bởi vì con quái đó chính là tàn dư của thể lực bí mật đã làm ảnh hưởng đến tồn vong của đại lục Lạc Thần một ngàn năm trước. Các vị đều nghe đến trận chiến kinh thiên bảo vệ Lạc Thần rồi chứ?

Từng bước dần dặt, Nguyên Hạo cuối cùng nói đến điểm mấu chốt của vấn đề.

- Ta có nghe sư phụ kể lại, trận chiến đó vô cùng khốc liệt, thôn thiên nguyệt ám. Cường giả của đại lục ngã xuống nhiều vô số kể, điều đó mới khiến cho tu chân giới hiện tại tiêu điều đến vậy. Những kẻ thuộc thế lực thần bí kia đều giống con người nhưng có thể hóa thành quái vật vô cùng kinh tởm và mạnh mẽ. Không lẽ...con quái vật này... Không thể nào, bọn chúng toàn bộ đã bị tiêu diệt sạch vào trận chiến đó rồi mà.

- Đúng rồi, ta cũng nghe kể lại nội dung như thế. Nhưng thực hư hình dáng của bọn quái vật nửa người nửa quái đó thì chưa được mục kích bao giờ cả

Cả Thanh Hiên và Phong Bạo đều công nhận là họ biết về sự kiện kia, nhưng họ lại không chắc chắn tên quái phía dưới có phải thuộc thế lực kia không. Chuyện này quá trọng đại không thể nào xác nhận bừa bãi được.

- Haha, mọi người cũng biết đó là chuyện chứa một ngàn năm trước. Tên nhóc này hiện tại bao nhiêu tuổi? Ta nghĩ ngay cả hai mươi tuổi hấn cũng không đến thì làm sao mà biết được chuyện lúc đó cơ chứ. Mọi người đừng nghe tiểu tử này hồ ngôn loạn ngữ.

Tận dụng ngay cơ hội để phản kích, Vũ Chiến liền cười lớn lung lạc suy nghĩ của mọi người. Trước tình huống vậy, Nguyên Hạo vẫn ung dung cười nhạt, giống như xem những gì tên đại trưởng lão kia đang làm chỉ là trò trẻ con vậy. Đúng lúc này, một tiếng nói giả nua vang lên khiến Vũ Chiến hốt hoảng.

- Ta có thể làm chứng, bởi vì ta là người sống sót hiếm hoi sau trận chiến đó.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 105: Kịch chiến

- Sư phụ, người đến vừa kịp lúc đây hắc hắc.

Nguyên Hạo cười ngoác miệng hướng về vị lão bà tóc bạc khuôn mặt lạnh tanh như sắt thép vừa mới xuất hiện.

- Hừ, tiểu tử thôi, người cứ chạy lung tung gây rối rồi lại bắt bà lão này đến dọn dẹp giúp à.

Nguyệt lão không chần chừ mà mắng cả một đoạn xối xả lên đầu tên đệ tử của mình khiến cho người xung quanh há hốc ra nhìn. Đúng là chỉ có sư phụ bá đạo như thế mới trị được tên tiểu quỷ này.

- Vị vừa mới xuất hiện có phải là Nguyệt Linh chương môn của Hắc Điều Môn không?

Thanh Hiên nhìn bà lão mỉm cười thân thiện rồi ôm quyền chào hỏi. Nguyệt lão nhàn nhạt nhìn qua cô nàng đang đứng kế tên đệ tử của mình rồi quay sang hắt hủi:

- Cô bé này không tệ, xinh đẹp lại tu vi cao, xứng đôi với đồ đệ cưng của ta. Cô ta là ý trung nhân con mới quen sao Hạo nhi?

Mãi cho đến bây giờ Nguyên Hạo mới biết được tông môn của mình tên gọi là gì. Hắc Điều Môn sao? Tên cũng đâu có gì ghê gớm mà phải giấu giếm đến thế chứ? Đang miên man suy nghĩ nên hấn vô thức gật đầu ừ một tiếng khiến cho mọi người đều hít vào một hơi lạnh.

- Má, ta nghĩ tên nhóc này ăn gan cộp rồi, không ngờ hấn không biết sống chết đến vậy. Dám tự nhận Thanh Hiên tiên tử là người yêu của mình nữa chứ.

Phong Bạo tuy hung hăng càn quấy nhưng cũng sợ cô nãi nãi chương môn Bách Xà Tông một phép. Giờ thấy tên thiếu niên Ngưng Khí kia bá đạo hơn cả mình thì chỉ biết gờ ngón tay cái lên cam bài hạ phong mà thôi.

Tội nghiệp nhất là Thanh Hiên, sống ngàn ấy năm, nàng luôn vô cảm trước bao nhiêu lời ngọt ngào tán tỉnh, bất động thanh sắc trước mọi chiêu trò câu dẫn.. Thế mà hôm nay, gặp phải tình cảnh này, cô nàng chỉ biết đỏ mặt đứng đó, không biết phản bác thế nào cả

- Chương môn, người có sao không?

Mãi cho đến khi vị đại trưởng lão của Bách Xà Tông cảm thấy vị chương môn của mình có dấu hiệu không ổn nên bước lên hỏi thăm thì nàng mới giật mình tỉnh ra. Có điều tỉnh rồi thì nàng lại lắp bắp trả lời giống như cô con dâu lần đầu ra mắt mẹ chồng vậy.

- Ta...ta...hắn..không phải...mà là...

Cả đám mỹ nữ trưởng lão của Bách Xà Tông lẫn Phong Bạo đều sửng sốt há mồm to hết cỡ trước cảnh tượng này. Đây là vị mỹ nữ cao cao tại thượng, lãnh ngạo với quần hùng thiên hạ sao? Là Nguyên Anh kỳ cường giả nổi tiếng sát phạt quyết đoán của ma đạo ư? Tại sao bọn ta quen biết nàng mấy trăm năm mà chưa từng gặp hình ảnh này vậy chứ? Quá ư là khủng khiếp rồi.

Khuôn mặt dờ khóc dờ cười, Nguyên Hạo mới biết mình mãi lo suy nghĩ mà lỡ lời gây họa mất rồi. Thế nhưng khi nhìn hình ảnh mắc cỡ của Thanh Hiên

thì hẳn lại ngăn người ra.

"Trông nàng lúc này xinh đẹp hơn khi dùng mị thuật rất nhiều. Ta thích hình ảnh một cô nương thuần khiết như vậy, không tí vết, không giả dối, y như một đoá quỳnh hương thơm ngát, tựa như dạ minh châu không phủ bụi trần."

Nhìn tên đệ tử của mình rồi liếc sang cô nương bên cạnh, Nguyệt lão đảo mắt đã hiểu sơ sơ vấn đề rồi. Nói gì thì bà ta cũng sống cả ngàn năm, kinh nghiệm về mặt tình cảm khá phong phú nên chỉ cần quan sát sơ một chút là phán đoán được thôi. Nhưng đây là chuyện tốt, làm sao bà có thể phá vỡ thế cục vi diệu này cơ chứ. Nguyệt Lão liền khoát tay ngăn Thanh Hiên đang lắp bắp lại rồi mỉm cười ôn hòa nói:

- Con cứ yên tâm, nếu Hạo nhi có ăn hiếp con thì cứ nói ta, ta nhất định sẽ cho tiểu tử này một bài học. Còn bây giờ chúng ta phải hợp lực lại tiêu diệt bọn bán thân cho quý dữ này. Các đời tiền nhân đã hi sinh để giành lấy sự sống cho cả Lạc Thần thì đời sau, dù chính phái hay tà phái đều có trách nhiệm phải bảo vệ cho được thành quả này. Vũ Chiến, người tội tày trời, còn không mau đầu hàng đi.

Một lần nữa các thành viên của Bách Xà Tông và Hóa Đạo Môn suýt tí té từ trên cao xuống mặt đất. Không ngờ tên đệ tử kia tro trên trắng trơn nhận bầy bọ làm người yêu của người ta thì thôi đi, đến cả sư phụ của hắn cũng mặt dày không kém tí nào. Các người có bao giờ nghe Ngưng Khí kỳ ăn hiếp Nguyên Anh cường giả chưa? Cô ta chỉ cần phát tay nhẹ thôi là đệ tử của bà tan xương nát thịt rồi đó. Đúng là thầy nào trò này mà!

Mặc dù những gì xảy ra đã vượt qua xa nhận thức của mọi người ở đây nhưng bọn họ vẫn biết hiện tại không phải là lúc quan tâm chuyện đó. Việc bị vạch trần mọi việc của mình khiến cho sát ý của Vũ Chiến lên đến cực điểm, lão cùng đám thủ hạ của mình đang xiết chặt vòng vây lại chuẩn bị ra tay tấn công trước.

- Hừ, lộ mặt rồi bây giờ muốn giết người diệt khẩu sao? Xui cho người, những người còn sống sau trận chiến một ngàn năm đó không nhiều, nhưng ta lại là một trong số đó. Vị Thanh Hiên tiền tử này biết được thân phận của ta thì ta cũng không cần mất công giải thích nữa. Muốn chứng minh điều ta nói không khó, chỉ cần tóm tên quái vật ở dưới, mổ xác ra phân tích là biết ngay thôi. Thế nào, ta nói không sai chứ?

Nguyệt lão bắt đầu tàn sát khí thế Nguyên Anh hậu kỳ của mình của mình ra dữ dội. Ngay cả Phong Bạo lẫn Thanh Hiên cũng nhanh chóng ra hiệu cho các trưởng lão bên mình chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, nếu những lời vị lão bà này là sự thật thì chắc chắn đám người Vũ Chiến này sẽ không tha cho họ rồi đi mà phải giết hết người có mặt ở đấu giá hội này để che giấu sự việc này lại.

- Haha, nếu như các người đã hiểu ra mọi việc thì ta cũng không phải che giấu nữa. Đúng vậy, ta đang cố tình ngăn chặn các người hỗ trợ con ả La Sương kia. Chỉ cần mọi việc xong xuôi thì bọn ta sẽ hợp lực xử lí các người, bất quá mọi chuyện đã bại lộ thì ta đành phải tiễn các người đi sớm hơn vậy. Tất cả động thủ.

Vũ Chiến vừa ra lệnh thì lập tức hai mươi tên chấp sự lẫn trưởng lão đồng loạt ra tay. Nhất thời, pháp bảo, vũ kỹ được thi triển khiến cho tràng cảnh trở nên hết sức hỗn loạn. Do bên phía đối thủ có đến mười Nguyên Anh cường giả, tính cả Vũ Chiến, nên nhìn thực lực tổng thể là phe địch mạnh hơn. Có điều, trong đó có sáu vị trưởng lão phe địch vốn là luyện được sư, nuốt đan tăng tu vi và không giỏi chiến đấu, chỉ có bốn tên khách khanh trưởng lão là khả năng chiến đấu đáng gờm mà thôi. Bên phía Hóa Đạo Môn và Bách Xà Tông, mỗi môn phái có hai vị Nguyên Anh cường giả, rất giỏi về chiến đấu. Nhờ vậy mà dù về nhân số phía bên phía Nguyệt lão thua thiệt nhưng vẫn mạnh mẽ kháng cự mà không hề bị đối thủ đánh tan được.

Trong khi chiến trận trên không trung cũng diễn ra thì phía dưới hội trường, Trúc Du trưởng lão đang chen ép Hạ Chấn Thiên liên tục khiến gã phải chật vật lui lại. Đến lúc này, được lực của Bạo Nguyên Đan đã hết, gã đang chịu tác dụng phụ phản hệ, không ngừng suy yếu. Cảm thấy không thể duy trì tình huống này thêm nữa, gã định xoay người đào thoát.

- Khốn kiếp thật, lần đầu tiên trong đời ta thấy luyện được sư lại có khả năng chiến đấu đáng sợ đến vậy. Đã vậy lão già này lại có đến hai linh bảo cao cấp, làm sao ta có thể đánh bại được đây.

Hạ Chấn Thiên không cam lòng gào lên. Vốn hắn cứ nghĩ luyện được sư chỉ dành tâm tư cho luyện được đạo, ngay cả tu vi cũng không phải do tu hành khổ cực mà đạt được nên căn bản là không thể đối chiến với tu sĩ cùng cấp. Thế mà nhận định đó lại hoàn toàn sai khi áp dụng trên người lão già đối diện này. Trừ cái lô đỉnh linh bảo kia thì lão già còn có thêm một cái linh bảo hình lưới vây khốn đối thủ rất lợi hại, dù gã dùng linh bảo của mình cố gắng chém rách cái lưới kia để phá vây nhưng hoàn toàn vô dụng.

Đáng thương cho gã, mặc dù là cường môn tông môn hai sao nhưng gã cũng chỉ có một thanh đao linh bảo hạ phẩm để sử dụng mà thôi. Trong khi Trúc Du lại là luyện được sư thuộc hàng nhất nhĩ của Vạn Dược Cốc, nên tài phù của lão vô cùng kinh người, muốn trang bị linh bảo thượng phẩm cho mình là chuyện không phải quá sức mình. Với khả năng của Trúc lão, nếu không vì chuyện của tên phản đồ Hàn Thông thì lão đã nắm giữ vị trí đại trưởng lão từ lâu lắm rồi.

Cũng vì chuyện tên học trò cũ mà lão đã chuẩn bị hàng loạt linh bảo chiến đấu, tu luyện vũ kỹ, tồn trữ đan dược cũng như phù bảo để chờ ngày thanh lí môn hộ. Không ngờ hôm nay lại phải sử dụng đến chúng để mở hàng cho tên Hạ Chấn Thiên này.

- Hừ, muốn trốn không dễ đâu, Hồng Lô đỉnh, khai.

Nhanh như thiểm điện, Trúc Du thực hiện một loạt động tác vừa niệm pháp chú. Chiếc lô đỉnh lập tức hóa to hơn nữa và mở nắp ra rồi một lực hút cực mạnh xuất hiện. Cho dù cố gắng đến mấy thì Hạ Chấn Thiên vẫn không thể thoát ra khỏi lực hút đó mà càng ngày càng bị kéo lại. Đến cuối cùng, trước khi bị hoàn toàn thu vào bên trong lô đỉnh thì gã quyết định cho Nguyên Anh xuất khiếu lao ra khỏi cơ thể. Trên tay của Nguyên Anh hình tiểu hài là một viên Tị Lôi Châu cùng với một đạo phù chú nhìn không tầm thường.

- Người đã bức ta đến bước này thì đồng quy vu tận đi.

- Haha, ta biết trước ngươi không vẫn còn lưu lại sát chiêu bảo mệnh mà. Băng Tâm Vồng, vây lại cho ta.

Trước cú phản công bất ngờ của đối phương, Trúc Du chỉ cười lạnh rồi vung tay cho tám lưới sáng mờ ảo của mình thu hẹp lại nhanh chóng. Cùng lúc này thì Nguyên Anh của Hạ Chấn Thiên cũng điên cuồng phóng đạo bùa lão Tị Lôi Châu ra. Một tiếng nổ kinh thiên nổ ra, sấm chót bắn tia không ngớt vào Băng Tâm Vồng tạo ra những tiếng chát chúa không dứt.

- Hừ, dùng phù huyền cấp phòng ngự sơ phẩm để tránh Tị Lôi Châu uy lực sao? Xem ra Hạ Chấn Thiên ngươi đã tốn không ít tâm tư để có được hai món này nhỉ? Đáng tiếc lần này mọi chuẩn bị của ngươi đều vô dụng rồi.

Ánh mắt Trúc lão lạnh tanh nhìn vào đám lôi đình đang gào thét bên trong Băng Tâm Vồng của mình rồi vung tay ra, một đoàn hỏa diễm màu lam cuồng bạo hung hãn xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Cám ơn...nàng

Sau một lúc thì những tia sét hung hăng cũng ngừng hẳn lại, dưới sức công phá khủng khiếp của Tị Lôi Châu thì Băng Tâm Vồng tuy không hoàn toàn bị phá hủy nhưng cũng bị tổn hại khá thể thảm. Sức mạnh của Tị Lôi Châu có thể làm trọng thương cả Nguyên Anh kỳ nên việc Hạ Chấn Thiên dùng nó làm đòn sát thủ không có gì lạ cả. Chỉ tiếc cho lão là đối phương tài phú quá nhiều, linh bảo không thiếu nên việc lão thất bại là chuyện tất nhiên thôi.

- Hừ, để ta xem ngươi còn giờ được trò gì nữa không?

Sau khi những tia chớp lẫn khói bụi tản đi, nguyên anh của Hạ Chấn Thiên hiện ra được bao bọc bên trong một màn phòng vệ màu trắng nhạt. Có lẽ do dư chấn của Tị Lôi Châu quá lớn nên phù lục phòng vệ cao cấp của lão không còn bao nhiêu uy lực nữa. Nở một nụ cười lạnh như băng, Trúc Du vung tay một cái, đoàn hỏa diễm màu lam liền bùng lên vây lấy nguyên anh của đối phương vào trong. Tốc độ ra tay của lão vô cùng nhanh nên khi Hạ Chấn Thiên nhận ra thì mọi việc đã muộn, hắn chỉ biết gào thét van nài xin tha mà thôi.

- Xin tha cho ta, ta sẽ làm trâu làm ngựa cho ngươi. Ta không muốn chết.

- Quá muộn rồi, có trách thì trách ngươi đã chọn sai đường. Lên đường đi.

Kết thúc một cái, ngọn lửa liền co rút lại thiêu đốt nguyên anh Hạ Chấn Thiên khiến hắn chỉ còn có thể gào thét thêm vài tiếng trong tuyệt vọng rồi hoàn toàn bị thôn phệ. Hoàn toàn vô cảm trước kết cục của kẻ địch, Trúc Du xoay người chuyển sang hỗ trợ cho La Sương đang đối chiến với con quái vật hung bạo.

Tình huống của La Sương không được thoải mái như Trúc Du, tuy nàng chủ tu một hệ chiến đấu nhưng trước sự hung hãn của con quái thì nàng gần như không thể không chế đánh bại nó được. Yêu thú tuy đáng sợ nhưng chúng không có trí khôn như con người và có những khuyết điểm chí mạng. Còn tên quái vật này thì lại vô cùng thông minh, lại mang trong người đặc tính của nhiều loại yêu thú nên nó hầu như không có nhiều yếu điểm. Điều đau đầu nhất chính là phép thuật của con quái này quá tà dị, lần đầu tiên trong đời La Sương thấy con một con quái vật biết niệm pháp để sử dụng pháp thuật như thế.

- La Sương cô nương, lão phu đến phụ giúp một tay đây.

Trúc Du thuận di đến bên cạnh La Sương rồi cùng nhau phối hợp tấn công liên hoàn khiến cho tên quái vật chỉ có thể điên tiết gào thét phòng ngự. Thế nhưng công pháp của cả hai người không có tính sát thương mạnh nên dù ra đòn không ngớt thì họ vẫn không biết làm sao để đánh gục tên quái trước mặt. Liếc mắt thấy tình huống phía trên cao cũng đang vô cùng hỗn loạn, Trúc Du quyết định phải kết thúc đối thủ thật nhanh chóng mới được. Nghĩ như vậy, lão liền giơ hai tay ra huy động hỏa diễm màu lam tạo thành một quả cầu phía trước hai người. Không cần phải trao đổi lời nào, La Sương liền dồn một linh lực của mình vào trong quả cầu lửa khiến nó không ngừng bành trướng lên với tốc độ cực nhanh. Nhìn thấy cảnh này, tên quái vật cảm giác nguy cơ, đôi mắt gã lóe lên rồi bất ngờ gầm rú sau đó hít một hơi thật sâu khiến cho cơ ngực của nó phình ra như bong bóng.

- Cẩn thận, hình như nó muốn xuất chiêu đối kháng với chúng ta.

- Lão cứ yên tâm, cứ để cho ta.

Trúc Du nhìn thấy cử chỉ của con quái thì vội hét lên, nhưng La Sương đã trấn an. Cô nàng vung tay một cái thì hàng loạt dây leo khổng lồ đâm lên từ mặt đất tạo thành một tấm kiềng che chắn hết sức kín kẽ cả hai người lại. Chuẩn bị hết sức cẩn thận, lúc này Trúc Du mới dùng linh hồn lực đẩy thẳng quả cầu lửa khổng lồ về phía kẻ địch.

Phía đối diện, con quái không hề có phản ứng né tránh mà mở rộng cái miệng đầy răng nanh ra thét lên tạo ra một luồng sóng âm cực cao cuộn trào.

- Không ổn, là nó dùng âm ba tấn công linh hồn.

Trúc Du giật mình hô lên liền niệm pháp biến cái lô đình linh bảo bay đến bao lấy hai người lại. Đây là linh bảo quý giá nhất của lão, có thể tấn công lần

phòng ngự đều được. Ngay sau khi hai người vừa được lỗ đinh che chở thì sóng âm ba cũng ầm ầm kéo đến, đồng thời phía tên quái cũng phải chịu quả cầu lửa khổng lồ thiêu đốt. Cảnh tượng vô cùng khủng khiếp, rung chuyển cả hội trường.

Ngay cả những cường giả đang giao đấu phía trên không cũng phân tâm xem để quan sát kết quả của trận chiến phía dưới. Mọi người đều tỏ ra khá căng thẳng, duy nhất chỉ có một tên thiếu niên vô cùng tinh táo là Nguyên Hạo. Hắn này giờ núp phía sau để tránh lạc đòn trong hỗn chiến, dù sao với thực lực của hắn thì cũng không giúp ích được gì.

- Sư phụ, Phong chương môn, Thanh Hiên tiên tử, mau cướp lấy quả trứng. Tên quái vật kia muốn đánh lạc hướng để cướp vật phẩm thôi.

Tiếng Nguyên Hạo vang lên như một hồi chuông cảnh tỉnh, lập tức cả ba vị Nguyên Anh cường giả liền bùng nổ ra đòn ác liệt để thoát khỏi kiểm kẹp và lao thẳng xuống dưới. Lúc này, lớp khói bụi cũng tan mất ra một phần, một bóng đen cũng nhanh như tia chớp phóng về hướng cái trứng.

- Yêu nghiệt, cút ngay.

Là người nhanh nhất, Nguyệt lão phóng liên tục hai con Hắc Hỏa Điều ra hòng ngăn chặn tên quái vật lại. Sau khi đã hứng chịu cả một chiêu cực mạnh của hai vị Nguyên Anh kỳ, tên quái đã bị thương không. Do đó khi thấy hai con chim lửa bay đến, nó liền giảm tốc độ để né tránh.

- Haha, ngươi có né cũng vô dụng thôi. Hôm nay Nguyệt Linh ta sẽ làm món sói nướng.

Thấy đối phương không dám va chạm với vũ kỹ của mình, Nguyệt lão tỏ ra hưng phấn bùng bùng, vung cây quyền trượng của mình lên định tung đòn sát thủ. Nhưng ngay lúc này, phía trên cao, tiếng cười của Vũ Chiến lại vọng lên.

- Khá lắm, ngươi có thể phá chuyện tốt của bọn ta đến những ba lần. Ta không thể không phục khả năng phán đoán và phân tích của tiểu tử ngươi. Đáng tiếc mọi chuyện đã kết thúc rồi. Nguyệt Linh, nếu ngươi không ngừng tay, ta sẽ giết chết tên đệ tử của ngươi.

Vì không thể ứng cứu kịp cho tên quái vật nên lão già Vũ Chiến đã nghĩ ngay đến việc bắt Nguyên Hạo để uy hiếp Nguyệt lão. Phải nói lão đã lựa chọn cực kỳ chính xác mục tiêu, ngay sau khi nghe lời lão, Nguyệt Linh lão bà liền dừng tay, quạt ngắt lại, ánh mắt đầy sát khí quát lớn:

- Tên khốn, nếu ngươi dám đụng đến một sợi tóc của đệ tử cưng của ta thì Nguyệt Linh này sẽ diệt cả nhà ngươi.

- Haha, tốt nhất thì ngươi nên nghe lời của ta. Nếu không ta sẽ không kìm chế mà một chương đập nát tên nhóc này ra cái đấy.

Mỉm cười thông khoái, Vũ Chiến cảm giác mình đã nắm được thế chủ động trở lại. Rõ ràng địa vị của tên tiểu tử này trong lòng của Nguyệt Linh là vô cùng lớn. Nếu như thế, lão chỉ cần bắt tên nhóc để uy hiếp là thế cục sẽ chuyển biến vô cùng nhanh chóng thôi. Thế nhưng, Nguyên Hạo lại không để lão đắc ý được bao lâu, hắn rút Thạch Huyết ra đưa lên cổ mình, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Vũ Chiến cười nhạt nói:

- Lão câu, ngươi biết trên đời này ta ghét cái gì nhất không? Nguyên Hạo ta chính là cực kỳ ghét bị kẻ khác uy hiếp mình. Đúng là ta thực lực không bằng ngươi, nhưng sinh tử là của ta. Không ai có quyền phán định sống chết của ta, ngươi không thể, lão thiên không thể haha.

- Hừ, ngươi tưởng vậy là thoát được sao?

Vũ Chiến ánh mắt khinh bỉ đáp lại rồi dùng linh lực áp chế khiến cho đối phương không thể cử động được. Lúc này, lão mới mở lòng bàn tay ra, lộ ra một quả Tị Lôi Châu khác.

- Haha, ta không cho phép thì ngươi không muốn chết cũng không được đâu tiểu tử. Giờ thì ta xem ai cứu được ngươi nữa.

Vung tay lên, lão ném thẳng quả châu về phía Nguyên Hạo đang bị bất động như tượng đá. Thật ra lão làm nhiều trò như vậy chính là muốn dẫn dụ Nguyệt lão chạy đến cứu tên đồ đệ của mình mà chịu đòn thay. Có điều lão không ngờ là chính là lão vừa ném quả châu đi thì Nguyệt Linh cũng xuất hiện trước mặt lão vung quyền Trượng đánh tới.

- Hạo nhi

Hóa ra khi thấy Vũ Chiến đang chần chừ, Nguyệt lão liền suy nghĩ tính kế. Ngay khi lão lo là một giây bà ta liền lập tức lao đến ra tay tấn công kẻ địch để cứu đệ tử mình, đúng như câu vầy Ngụy cứu Triệu. Chỉ là bà ngàn lần không ngờ đối phương lại cũng đang tính kế với chính mình và Nguyên Hạo. Nhưng hiện tại bà nhận ra mọi chuyện thì đã không kịp nữa rồi. Quả Tị Lôi Châu như một ánh sáng từ thần nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Nguyên Hạo và nổ tung.

- Ta phải giết ngươi, đồ khốn kiếp.

Gần như điên lên, Nguyệt Linh lão không còn giữ lại gì nữa mà liên tục tấn công về phía kẻ thù. Trong đầu bà thời điểm này chỉ có một ý định là liều mạng cũng phải lôi tên già này chôn cùng với đệ tử của mình. Dưới tình huống bị tấn công bất ngờ rồi liên tục công kích của đối phương, Vũ Chiến chống đỡ vô cùng vất vả. Mấy tên trưởng lão khác cũng lao vào trợ giúp nhưng đều bị đánh bật ra.

Phong Bao phía sau cũng chống đỡ đám trưởng lão bu lấy khá chật vật. Nhưng ngay khi nơi quả châu nổ xong hiện ra thì gã trợn mắt lên rồi vội quay sang Nguyệt lão hét lớn:

- Nguyệt Linh tỷ, tên đệ tử của người chưa chết, hắn không sao. Người mau bình tĩnh lại đi.

Câu nói như một liều thuốc an thần cực mạnh khiến cho Nguyệt Linh dừng người rồi bùng phát chiến đấu mạnh mẽ hơn nữa. Bà đánh lui cả đám kẻ địch ra rồi xoay người hướng về phía đệ tử mình mà lao đến. Lúc này, Nguyên Hạo hoàn toàn lãnh lặn, không xức mẻ gì cả. Thế nhưng, cô gái đứng sát hần thì không được tốt như thế. Mặc dù không trọng thương nhưng trên người Thanh Hiên cũng đang loang lổ vết máu, sắc mặt hơi tái nhợt đi.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của hần và Thanh Hiên nhìn thẳng vào nhau. Nàng giờ không còn mang vẻ mỉa mai hoặc mỉa mai lạnh băng, nhìn có khí chất của một cường giả thật sự. Nguyên Hạo không hiểu, hần cho rằng người cứu mình sẽ là sư phụ nhưng cuối cùng lại là Thanh Hiên. Chẳng những thế nàng còn vì hần mà bị thương nữa chứ. Đưa tay bất ngờ vuốt mái tóc bị rối của nàng một cái, hần nhìn cô gái tặng một ánh mắt ân cần rồi nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn nàng, tiểu Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chia ly

- Không có gì... ta...ta

Hai má của Thanh Hiên đỏ ửng lên như xói gác trước hành động bất ngờ của đối phương. Cô tỏ ra khá lúng túng đáp lại, ngay cả thương thế của mình cũng quên mất đi từ lúc nào. Nhìn thấy hình ảnh của mỹ nữ e thẹn trước mặt, ánh mắt Nguyên Hạo lại tỏ ra dịu dàng hơn. Từ lúc sinh ra đến giờ, trừ người mẹ thân yêu của mình thì nàng là người thứ hai vì hần mà hi sinh bản thân. Người con gái này với hần cũng chỉ là bèo nước gặp gỡ vậy mà lại vì hần như thế khiến Nguyên Hạo cảm thấy một tia ấm áp tận sâu trong tâm hồn mình.

- Hạo nhi, con có sao không?

Lúc này Nguyệt lão như tia chớp đã đến bên cạnh hần, nhìn khuôn mặt già nua có phần căng thẳng của bà chẳng khác nào lo lắng cho thân nhân mình gặp chuyện vậy. Xác nhận đứa học trò cưng của mình không bị xức mẻ gì, bà ta mới hải lòng nhìn sang Thanh Hiên với đôi mắt đầy tán thưởng.

- Rất tốt, đồ nhi ta thật biết chọn thê tử cho mình. Có cô ta yên tâm hơn về tên quậy phá này rồi haha.

- Không, ta...ta cứu hần là vì... không muốn nợ ai thôi. Khi này nếu không nhờ hần lên tiếng vạch trần âm mưu của lão Vũ Chiến thì Bách Xà Tông của ta có thể đã bị rơi vào cái bẫy của đối phương rồi. Bây giờ thì hần phải tự lo giữ lấy thân thôi.

Khó khăn lắm Thanh Hiên mới lên tiếng phản bác lại được. Đúng là nàng cảm kích hần đã gỡ rối cho mình nhưng đó cũng không hẳn là tất cả. Có một điều gì đó khiến nàng thấy bản thân cần phải giúp cái cái tên thiếu niên này, một cảm giác kỳ lạ không rõ là gì nữa.

- Không cần phải để lòng việc đó, ta phá rối âm mưu của lão cầu kia là vì thế cục chung. Vì thế nàng không cần nghĩ mình mắc nợ ta chuyện gì, ngược lại nàng đã cứu mạng ta thì Nguyên Hạo này sẽ khắc ghi trong lòng.

Nguyên Hạo một bên khoác tay nhẹ nhàng nói. Điều này khiến cho Thanh Hiên im lặng vài giây rồi định lên tiếng thì bị Phong Bạo cắt ngang.

- Bọn khốn định mang quả trứng đào tẩu, chúng ta có nên ngăn bọn chúng lại không Nguyệt Linh lão bà?

Vừa nghe xong, mọi người đều quay nhìn lại thì thấy từ lúc nào Vũ Chiến đã âm thầm bay xuống phía dưới đoạt lấy quả trứng rồi đứng cạnh tên quái vật. Cùng lúc, La Sương và Trúc Du cũng đã rời khỏi cái lỗ đỉnh. Tuy sắc mặt của họ có tái nhợt do ảnh hưởng của âm ba chút ít nhưng cả hai đều không bị thương tổn gì quá nặng.

- Haha, tiểu tử, số người cũng may mắn lắm đấy. Lần này tạm thời ngừng tại đây, tạm biệt.

Nở một nụ cười ngạo nghễ, Vũ Chiến ra hiệu một cái, đám trưởng lão cùng chấp sự liền xông lên dàn hàng ngang chắn đường của đám người Nguyên Hạo lại. Còn lão thì nghênh ngang cùng tên quái vật rời đi.

- Khốn kiếp, các người tưởng dễ dàng bỏ đi như vậy sao?

Nguyệt lão nhìn thấy thái độ của Vũ Chiến thì vô cùng tức giận, bà dẫn đầu mọi xông lên tấn công đám trưởng lão cản đường của đối phương. Khác với ban nãy, hiện tại phe của bà còn có Trúc Du và La Sương tham chiến nên thế trận nghiêng hẳn về một phía. Sau một hồi giằng co, đội hình của bọn trưởng lão Vạn Dược Cốc tan rã, kẻ thì bị bắt người thì tháo chạy. Thế nhưng khi tra hỏi thì những kẻ bị bắt không ai biết được tên quái vật là ai và Vũ Chiến đã rời đi đâu cả.

- Con nghĩ sư phụ và mọi người không cần tìm nữa. Lão là đã tìm phục bên trong Vạn Dược Cốc lâu như vậy thì chắc chắn đã tính trước đường thoát thân cho mình rồi. Việc chúng ta cần làm bây giờ là phải hỗ trợ cho những người bị thương cũng như bàn thảo kế hoạch để đối phó với thế lực phía sau đám người này. Có lẽ có dự cảm bọn chúng đang tiến hành một âm mưu nào đó không tầm thường.

Lời của Nguyên Hạo khá chí lý nên mọi người đều đồng ý làm theo. Nhờ có Trúc lão mà những người bị thương nhanh chóng được xử lý, lần chiến đấu

này diễn ra khá nhanh nên thương vong không nhiều lắm. Khoảng một canh giờ sau thì một vị trưởng lão mang theo đáng vệ chặt vật xuất hiện, vừa nhìn thấy Trúc Du, lão vội lên tiếng:

- Không ổn rồi Trúc trưởng lão, bọn người của đại trưởng lão đã bắt thiếu chủ đi. Vương trưởng lão cùng với vài vị trưởng lão khác đã cố gắng ngăn chặn nhưng bất thành. Cuối cùng, Vương trưởng lão còn bị trọng thương, bọn ta vô pháp ngăn cản.

- Cái gì?

Trúc lão vừa nghe xong thì sắc mặt nghiêm trọng lớn tiếng thốt lên, Vị trưởng lão kia lắc đầu khổ sở bắt đầu tường thuật lại mọi chuyện. Vốn là theo thông tin của Vương lão thì chỉ có hai tên trưởng lão được Vũ Chiến phân phó giám sát thiếu chủ Vạn Dược Cốc. Do đó khi quan sát thấy Vũ Chiến huy động lực lượng tập trung ở đầu giá hội thì Nguyên Hạo lập tức nghĩ ngay một kế hoạch và đề nghị chia quân để Vương lão dẫn người giải cứu thiếu chủ. Tính toán của hắn không sai, chỉ là không ngờ có vài tên Nguyên Anh cao thủ không biết từ đâu xuất hiện làm phá vỡ nỗ lực của mọi người. Chẳng những thế bọn chúng còn cường hãn đánh thương Vương lão. Nghĩ đến đây, gân xanh của Trúc Du nổi lên, Nguyên Hạo cũng xiết chặt nắm đấm, lòng căm phẫn.

- Bọn ta thật vô dụng, do không giỏi về chiến đấu nên giao thủ vài chiêu thì đã bị đẩy lùi.

- Tất cả là do bọn chúng đã có gian kế từ trước, chúng ta hoàn toàn không thể ngăn trở. Việc hiện tại là phải ổn định tình hình ở Vạn Dược Cốc, kiểm tra thương vong và tổn thất rồi mới tính toán bước tiếp theo.

Trúc Du khoát tay nói, hiện tại lão chính là người có uy thế cao nhất, cần đứng ra chủ trì đại cục.

- Trúc lão, bọn ta cũng sẽ hỗ trợ Vạn Dược Cốc một tay. Bọn người Vũ Chiến và đám quái vật chính là kẻ thù chung của cả tu chân giới, không ai có thể trơ mắt nhìn bọn khốn đó lộng hành được.

Nguyệt lão là người đầu tiên lên tiếng đáp lại. Tiếp theo Phong Bạo và Thanh Hiên, La Surong cũng tiếp nhau ủng hộ. Tiếp sau tất cả mọi việc đều nhanh chóng được triển khai. Do Vạn Dược Cốc đã bị Vũ Chiến khống chế quá lâu nên khi hắn rời đi đã có chuẩn bị trước. Hầu như toàn bộ thư tịch quan trọng cộng với tài nguyên bảo vật đều bị vơ vét khá nhiều. Tất nhiên một vài trọng bảo và bí tàng của cốc vẫn được bảo toàn nhưng tổn thất sau sự việc lần này khiến Vạn Dược Cốc bị ảnh hưởng rất lớn. Ít nhất là cả trăm năm nữa họ cũng khó lòng mà trở lại như hiện tại chứ đừng nói tìm về ánh hào quang năm nào.

Sau khi truy tung dấu vết của Vũ Chiến nhưng bất thành, Trúc Du cùng các vị trưởng lão bắt tay vào tái thiết xây dựng lại Vạn Dược Cốc. Dưới sự hỗ trợ một phần của Hoàng Long thương hội, công việc cũng được tiến hành nhanh hơn. Còn về phía các tông môn, do không còn việc của họ nên lần lượt từng đoàn người rời đi.

Bách Xà Tông chính là đoàn người cuối cùng rời khỏi, Thanh Hiên dẫn đầu đoàn thể của mình cùng bước lên một pháp khí phi hành trang nhã, cao quý. Ánh mắt của nàng thoảng dừng lại về hướng xa như đang luyến tiếc một điều gì đó, nhưng cuối cùng nàng cũng bước lên pháp khí cùng các trưởng lão và chấp sự của mình bay đi.

Ở một góc khuất gần nơi Bách Xà Tông vừa mới rời đi, một bóng thiếu niên cao gầy liền xuất hiện. Hắn nhìn hình ảnh pháp khí biến mất nơi cuối trời rồi thờ dãi xoay người quay trở về, trong lòng mang một tư vị buồn man mác khó tả.

- Nguyên Hạo à, từ khi nào mày cũng biết buồn vì nữ nhân như vậy chứ?

Bước từng bước lững thững trên con đường ngả bóng chiều, Nguyên Hạo giống như một kẻ say không biết mình đang dạo bước về đâu. Từng chiếc lá vàng khẽ nhẹ rơi chạm vai hắn rồi lướt qua, khung cảnh hoàng hôn như vẽ nên một bức tranh sinh động của một chàng trai trẻ cô đơn. Nhân duyên trong thiên hạ là vậy, gặp gỡ một lúc, khắc ghi cả đời. Nghêu ngao lời của bài "Đại ngư" cũng như lời cõi lòng mình, Nguyên Hạo đang hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ giữa hắn và Thanh Hiên tối hôm qua.

- Ngày mai nàng phải trở về tông môn rồi sao?

Cùng dạo bước trên con đường vắng rộng thênh thang bên trong Vạn Dược Cốc, hắn và Thanh Hiên đều ngại ngùng không biết phải nói gì cho phải. Đây là lần đầu hẹn hò của cả hai sao? Có lẽ đúng mà cũng có lẽ không, bởi bản thân cả hai người cũng không rõ tình cảm trong lòng họ là gì nữa. Họ chỉ biết ngày mai là họ sẽ trở về với cuộc sống và thân phận vốn dĩ thuộc về riêng mỗi người. Nàng sẽ vẫn là Thanh Hiên cao cao tại thượng của Bách Xà Tông, cường giả Nguyên Anh kỳ phong vân một cõi. Còn hắn, hắn sẽ vẫn chỉ là một tên Ngưng Khí hèn mọn nhỏ bé, dù rằng hắn có đến ba vị sư phụ là Nguyên Anh bảo hộ.

Thế giới này có thực lực mới có địa vị, có tự tôn của mình. Nguyên Hạo hiểu rất rõ điều đó, vì vậy hắn mời nàng ra đi dạo một vòng không phải là để bày tỏ nỗi lòng hay làm những trò lãng mạn nhạt nhẽo. Hắn chỉ đơn thuần muốn được cùng nàng đi một đoạn đường, muốn được nhìn nàng trong hình ảnh một cô gái bình dị một chút mà thôi.

- Ừ, bọn ta còn nhiều việc phải xử lý nên phải trở về. Còn ngươi, ngươi có dự định gì cho tương lai không?

Thanh Hiên quay sang nhìn thiếu niên đi bên cạnh nhỏ nhẹ hỏi. Nàng thấy hôm nay hắn rất lạ, không còn cái vẻ tiêu soái, phong dong vô tư giữa trời đất nữa. Đôi lại, trông hắn giống như mang trong lòng rất nhiều tâm sự, cách hắn nhìn nàng cũng hơi khác so với lần đầu gặp gỡ. Nó có thêm một chút lưu luyến, có một ngọn lửa âm ỉ đang âm thầm ẩn giấu đi.

- Ta ư? Haha, ta sẽ tiếp tục con đường của mình. Ta còn nợ nàng một mạng, vì vậy ta phải cố gắng để trả lại cho nàng.

Mỉm cười nhu hòa, Nguyên Hạo bày ra giọng điệu hài hước đáp lại. Có điều Thanh Hiên không hề tỏ ra vui vẻ mà chỉ nghiêm nghị trả lại:

- Người không nợ nần gì ta cả. Sau này người cần phải cố gắng tu luyện để tự lo cho thân mình, đừng có tự cho mình thông minh rồi làm ra những hành động liều lĩnh như lần trước. Không phải ai cũng giống như ta mà rảnh tay cứu người một mạng đâu. Thôi, ta phải trở về rồi, nếu có duyên thì sẽ có ngày hội ngộ, tạm biệt.

Sau khi dứt câu, bóng hình của Thanh Hiên cũng mờ ảo dần rồi tan biến trong màn đêm vô tận. Chỉ để lại thiếu niên kia đứng đó, ngược nhìn bầu trời đầy sao mà lòng ngổn ngang xúc cảm. Có lẽ là định mệnh, nàng cũng như những ngôi sao sáng trên cao vời kia mà hẳn không thể nào với đến được.

"Ta buông khế sợi dây của thời gian

Nhìn người bay đi xa, nhìn người rời xa ta

Bởi vì người sinh ra là thuộc về phía chân trời

Mỗi giọt lệ đều tuôn chảy về phía người

Chảy ngược về lần đầu tiên ta gặp nhau..."

(Đại Ngư)

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Rời đi

Sau khi mọi chuyện ở Vạn Dược Cốc tạm kết thúc, đích thân Trúc Du đã họp lại để hỗ trợ điều trị cho Trịnh Đạt giống như một hồi đáp lại sự hỗ trợ của Nguyệt lão. Chỉ sau mười ngày, do mọi người không tiếc sử dụng các loại đan dược, tài nguyên tốt nhất nên bệnh tình của đứa cháu Nguyệt lão đã được giải quyết triệt để. Cuối cùng thì vấn đề đau đầu cũng được coi bỏ, nụ cười trên mặt lão bà lại rạng rỡ hơn bao giờ hết.

- Trúc huynh, lần này có người cùng các vị trưởng lão ra tay giúp đỡ mà bệnh căn của tôn nhi ta mới hồi phục. Nguyệt Linh ta xin cảm tạ ơn đức của huynh, sau này nếu có gì cần đến thì Hắc Điều Môn ta sẽ chết không từ nan.

Hướng Trúc Du để bày tỏ lòng biết ơn vô hạn, Nguyệt lão không nhiều lời mà chỉ ngắn gọn trong một lời hứa kiên định. Điều này khiến cho Trúc lão thâm gặt gù hài lòng, bởi vì ông cũng là người trầm lặng, trong nóng ngoài lạnh, không thích những kẻ nói nhiều hơn làm.

- Nguyệt Linh chương môn quá lời rồi, ta thân cũng là sư tôn của Nguyên Hạo nên tính ra giao tình giữa hai bên là khá thân thiết. Vì vậy, việc hỗ trợ người cũng là việc nên làm thôi, không nên nhắc đến việc ơn nghĩa. Hiện tại ta phải rời đi để tìm cốc chủ về chủ trì đại cuộc, không thể phụng bồi người nữa, thật cáo lỗi.

Khoát tay tỏ khí khái của mình, Trúc lão lại liếc sang tên đệ tử đang đứng đối diện.

- Sư phụ ngài có điều chi phân phó, đồ nhi nhất định vì người hóa giải ưu tư.

Nhanh nhẩu lên tiếng, Nguyên Hạo mang bộ dáng trung nghĩa, dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ nan. Thế nhưng ánh mắt giáo hoạt của hắn lại bán đứng chính mình, khiến cho Trúc lão thần sắc cổ quái. Lão ho khan vài tiếng rồi móc ra một cái túi trữ vật đưa cho Nguyên Hạo.

- Đây là tư liệu và tài nguyên luyện dược từ cấp một trở lên. Vì sư và Vương lão thân phải lo toan chuyện cải tổ và bảo vệ Vạn Dược Cốc nên không thể bên cạnh truyền thụ dược đạo cho con được nữa. Tuy thời gian sư đồ chúng ta bên nhau không lâu nhưng ta đã nhìn ra thiên phú tuyệt đỉnh của con. Ta tin tưởng con sẽ khai sáng và trở thành luyện dược sư đệ nhất Lạc Thần đại lục này. Hãy kiên định với con đường của mình, nếu có khi nào gặp khó khăn không thể giải quyết thì hãy trở về Vạn Dược Cốc tìm chúng ta. Nơi đây luôn mở rộng chào đón con.

Dứt lời lão vung tay một cái, túi trữ vật liền rơi vào tay Nguyên Hạo. Không nói thêm điều gì, Trúc lão xoay người dứt khoát rời đi, bóng lưng lão vô cùng cô tịch. Phía sau lưng lão, Nguyên Hạo đã quỳ xuống cúi lạy, nước mắt bỗng rơi lã chã. Hắn nghẹn ngào cúi đầu thật sâu thì thảo trong nội tâm.

- Sư phụ, đồ nhi bất tài không thể giúp lão nhân người điều gì. Ngày sau ta nhất định mau chóng mạnh lên để hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay của người. Nguyên Hạo này nhất định phải làm được.

Thật lâu sau, Nguyên Hạo mới từ từ đứng dậy. Hai mắt hắn tỏ ra kiên định vô cùng khiến cho Nguyệt lão đứng kế bên quan sát cũng hiện lên vẻ tán thưởng nồng đậm. Không biết người thiên tư cao cỡ nào nhưng điều quan trọng nhất vẫn chính là phải tôn sư trọng đạo, sống có tình nghĩa. Không một cường giả nào nguyện ý đào tạo ra một tên phản đồ, khi sư diệt tổ. Điều này là nguyên tắc bất di bất dịch cho dù ở bất kỳ nơi đâu, vào bất kỳ thời đại nào.

- Hạo nhi, con đừng buồn. Chỉ khi nào con trở thành cường giả thì mới chia sẻ gánh nặng với Trúc trưởng lão được. Với tư chất của con thì sớm muộn cũng sẽ vượt qua ta mà thôi, vì vậy con phải cố gắng không ngừng. Bây giờ chúng ta hãy đi đón tiểu Đạt và Nhã Lệ rồi cùng quay về tông môn. Vạn Dược Cốc sắp tới sẽ đón nhiều phong ba sóng gió, không phải là nơi các con có thể ở lại lâu dài được.

Xoa xoa đầu tên đệ tử, Nguyệt lão dùng giọng điệu nhẹ nhàng khuyên bảo. Nguyên Hạo vốn hiểu chuyện nên chỉ im lặng gật đầu. Sau đó, cả hai thầy trò quay trở về biệt viện để đón thêm Trịnh Đạt và Nhã Lệ rồi xuất phát rời đi. Ngồi trên pháp khí phi hành, hần nhìn Vạn Dược Cốc ngày càng xa mà lòng đầy tâm sự.

- Trúc sư phụ, Vương sư phụ, xin hãy chờ con. Nguyên Hạo nhất định sẽ trở về.

- Đã...đi rồi sao?

Vương lão nằm trên giường bệnh, ánh mắt buồn bã nhìn người bạn chí cốt của mình là Trúc lão đang chậm chạp bước vào phòng.

- Con chim non đã rời tổ rồi. Nếu là hùng ưng thì ngày sau tất bay cao, còn phải là chân long thì nhất định sẽ rúng động thiên địa. Chúng ta còn trọng trách bên mình, không thể bảo bọc nó được. Ta thật hổ thẹn khi không làm hết trách nhiệm của người thầy, hi vọng còn có cơ hội tương phùng.

Trúc lão nói xong thì chìm vào trầm tư. Căn phòng có người như trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ còn đó là những ký ức cùng hoài niệm. Hai người tóc bạc đang cùng nhớ về một tên thiếu niên mà họ hay gọi là tiểu quỷ hay tiểu tử thất. Tên đó rất hay làm hai lão nhức đầu nhưng cũng khiến họ cảm thấy cuộc sống của mình có thêm nhiều niềm vui và động lực hơn.

Bay vòng rã suốt mười ngày, đám người Nguyệt Linh đã đi một quãng đường rất dài gần một phần mười đông đại lục. Di chuyển được nhanh như vậy một phần là nhờ pháp khí phi hành hoàng cấp trung phẩm hiếm có của bà, không phải Nguyên Anh cường giả nào cũng có thể sở hữu được. Sở dĩ pháp khí phi hành quý giá hơn vũ khí như vậy chính là do tài liệu luyện chế của nó vô cùng khó tìm.

Do công dụng đặc thù nên tài liệu luyện chế của pháp khí phi hành và vũ khí là hoàn toàn khác xa nhau.

Sau khi trò chuyện băng quơ vài câu với Nguyệt lão, Nguyên Hạo lui vào một góc tiếp tục suy tính mọi việc. Theo hần suy luận thì việc lực lượng phản loạn do đại trưởng lão cầm đầu chưa chắc đã rời đi tất cả, chắc chắn vẫn còn ám tử lưu lại. Nhìn bề ngoài, với thực lực hiện tại của Vạn Dược Cốc thì khó lòng mà có thể tự bảo vệ mình trước những đợt phản công của địch. Theo hần thì thế lực khủng bố như Vạn Dược Cốc chắc chắn còn những lá bài tẩy mà khi đến sinh tử tồn vong mới dùng đến.

Mà với khả năng của Nguyên Hạo hiện tại cũng không thể xen gì vào những chuyện này được. Hần cần phải tìm cách để nâng cao tu vi của mình lên càng nhanh càng tốt. Từ lúc đến linh giới này, hần cảm thấy nơi nào cũng ngập tràn nguy hiểm đến tính mạng.

- Xem ra ở cái thế giới này chẳng có nơi nào bình yên cả. Nơi nào cũng có sóng ngầm vận chuyển, chỉ cần sa chân vào thì khó lòng mà thoát thân ra được. Haiz, thật không biết tiểu Thiên và nghĩa phụ thế nào rồi, cầu mong cho họ vẫn bình yên.

Đông đại lục tuy nhỏ nhất trong năm phiên đại lục nhưng diện tích của nó vẫn trải dài không biết bao nhiêu ngàn vạn dặm. Đối với một tu sĩ Ngưng Khí kỳ thì cho dù dùng phi kiếm phi hành thì cả đời cũng không thể đi hết được một phần mười của phiên đại lục này. Chính điều này khiến cho Nguyên Hạo cứ cảm thán mãi không thôi. Sau khi luyện thành đan dược cấp một, hần đã kiếm được một lượng tài phú không hề ít, vốn nghĩ mình đã có thể sống thoải mái ở tu chân giới này. Thế nhưng hiện tại hần mới biết mình nông cạn đến mức nào, dù hần luyện đan đến kiệt sức cũng không mua nổi một phần cái pháp khí phi hành của Nguyệt lão đang sử dụng nữa.

- Sư phụ, con cứ tưởng làm luyện dược sư rồi thì tài phú sẽ khá hơn. Không ngờ con vẫn chỉ là thằng nghèo xơ nghèo xác như thuở nào.

- Hừ, mấy viên đan dược cấp một của ngươi dù chất lượng thế nào thì cũng là đan dược dành cho Ngưng Khí kỳ sử dụng thôi. Đối với cấp độ cao hơn thì cần đan dược cấp hai, ba, bốn vvv. Chỉ cần tiểu tử ngươi luyện được đến đan dược cấp hai, ba thôi đem đầu giá cũng kiếm được kha khá rồi. Còn nếu trở thành luyện dược sư cấp bốn, xưng danh luyện dược đại sư thì lúc đó ngươi muốn gì chẳng có, rất nhiều cường giả sẽ bằng lòng trả giá cao để mời ngươi luyện đan đẩy tiểu tử kha kha.

Mỉm cười Nguyệt lão khích lệ tên đệ tử vài câu nhưng cũng mang ý châm biếm để hần bớt hoang tưởng đi. Tưởng rằng đối phương sẽ vì thế mà nhụt chí, không ngờ hai mắt của Nguyên Hạo lại sáng rực như pha lê phản chiếu.

- Cảm ơn sư phụ đã thức tỉnh đệ tử. Con sẽ cố gắng để sớm thăng cấp tay nghề luyện dược của mình, lúc đó con sẽ luyện chế đan dược miễn phí cho người hắc hắc.

Không những tinh thần lên cao mà bao nhiêu mơ mộng về viễn cảnh tương lai khiến cho Nguyên Hạo phấn chấn đến nhảy nhót huyt sáo lú lo. Nhìn thấy ý đồ của mình không thành, Nguyệt lão mặt mày xụ xuống, bực bội quát lên:

- Đồ đàn, ngươi nghĩ ta thu ngươi làm đồ đệ để chờ ngươi luyện đan giúp ta sao hả? Luyện cái đầu của ngươi, không có tu vi thì luyện đan cả đời để làm

gì? Ta không cần biết ngươi làm gì, nhưng nếu về đến tông môn mà tu vi ngươi không tiến bộ thì đừng trách lão bà này ra tay tàn nhẫn. Hừ!

Bị hù dọa, Nguyên Hạo mới giật mình lại từ mộng đẹp. Nhìn thấy sư phụ đang giận dữ, hắn liền vội vàng xoa dịu, lảng tránh sang việc khác:

- Khụ khụ, làm sao con quên được việc tu luyện mới là chính đạo. Chẳng qua con chỉ định luyện đan để hỗ trợ bản thân đột phá mà thôi, tuyệt sẽ không như mấy lão già kia suốt ngày vui dầu trong mấy cái nồi thuốc vô vị đó đâu. Hắc hắc, chúng ta sắp về đến tông môn, người cũng nên tiết lộ thông tin về Hắc Điều Môn cho chúng con biết rồi đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Hắc Điều Tông (Thượng)

Lắc đầu nhìn tên đệ tử thân truyền của mình, Nguyệt lão cảm thấy việc mình thu nhận tên này đúng là ôm cả một đồng rắc rối vào người. Thờ dài một hơi, bà nhàn nhạt trả lời câu hỏi của hắn:

- Hiện tại chúng ta đã tiến vào vùng đất được gọi là Bắc Hoang. Sở dĩ có tên gọi như vậy là vì nơi này hầu như không có người phàm sinh sống, kể cả các tông môn tu tiên cũng không chọn nơi này để tọa lạc. Nguyên do là khu vực này vô cùng hoang dại và tiềm ẩn nguy hiểm chết chóc. Một nửa diện tích Bắc Hoang chính là rừng rậm nguyên sinh, cũng là nơi sinh sống của rất nhiều loại yêu thú đông đảo khác nhau. Có điều yêu thú ở đây lại toàn là độc thú, độc bọn chúng phát ra nhẹ thì làm cho ảo giác, nặng thì mất mạng ngay tại chỗ, xương cốt không còn. Chẳng những thế, có nhiều loại độc thú sống thành từng đàn, mỗi lần chúng tấn công kẻ thù thì cho dù kim đan chân nhân cũng phải tránh xa.

- Đáng sợ như vậy? Vậy chẳng phải cùng là yêu thú cấp một thì bọn độc thú này còn nguy hiểm hơn các loài khác sao sư phụ?

Nguyên Hạo giật mình hỏi lại. Xưa nay hắn chỉ gặp các loại yêu thú chủ yếu dùng sức mạnh hình thể, cơ bắp khổng lồ chứ chưa từng tiếp xúc với loại độc thú ghê tởm này.

- Yêu thú có muôn vạn giống loài, còn rất nhiều chủng loại kỳ lạ mà ngươi chưa biết đến bao giờ đâu khả khả. Bất kỳ yêu thú nào cũng có nhược điểm chí mạng của mình, độc thú tuy nguy hiểm nhưng cơ thể chúng lại yếu ớt vô cùng, khả năng phòng ngự rất kém cỏi. Vì thế, chỉ cần tránh né được độc tố của bọn chúng thì ngươi hoàn toàn có thể diệt sát bọn này một cách dễ dàng thôi.

- Ra là vậy, hắc hắc. Như thế con phải bắt vài con làm thú sủng cho Nhã muội mới được.

Nguyên Hạo cười trừ đùa cô nhóc Nhã Lệ đang ngồi co rúm kế bên vì sợ hãi loại độc thú mà Nguyệt lão vừa kể xong. Ngay lập tức, Trịnh Đạt không bỏ qua cơ hội liền nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân.

- Nhã Lệ đừng sợ, nếu bọn đó dám đến gần bạn, mình sẽ kêu người đem bọn chúng nướng chín hết.

Cả Nguyệt lão và Nguyên Hạo đều nhìn tên nhóc Trịnh Đạt với vẻ tiếu ý, mới tí tuổi đầu thế mà lại giỏi khoảng tán gái đến như vậy. Bước đến xoa đầu đứa cháu yêu của mình, bà lão ôn nhu nói:

- Bây giờ Đạt nhi đã có thể tu luyện rồi, vậy nên cháu phải cố gắng tu luyện thật siêng năng. Nếu không tu vi của cháu còn thua cả Nhã nhi thì làm sao mà bảo vệ cho người ta được chứ.

- Dạ, cháu biết rồi.

Xong chuyện của đứa cháu, Nguyệt lão lại tiếp tục kể về Bắc Hoang:

- Tuy mang theo nguy hiểm như vậy nhưng khu rừng nguyên sinh kia chỉ là vòng ngoài của Bắc Hoang thôi. Bên trong trung tâm khu rừng, cũng chính là lãnh địa của tông môn chúng ta, là một đầm lầy rộng lớn, được mệnh danh là đầm lầy tử thần. Khu vực này còn nguy hiểm hơn phía ngoài gấp trăm lần, bởi không khí đậm đặc độc tố lẫn các độc thú hộ môn cao cấp của tông môn. Bởi vì có nhiều tầng lớp phòng hộ như vậy nên các thế lực khác hầu như không ai biết đến sự tồn tại của chúng ta, một thế lực từng có tiếng tăm trên toàn đồng địa lục này.

Cúi đầu chau mày suy nghĩ gì đó một tí, Nguyên Hạo mới ngẩng lên hỏi Nguyệt lão:

- Vì sao chúng ta lại phải trú ẩn bên trong một khu vực mà không ai dám tiến vào như vậy? Do chúng ta có kẻ thù quá mạnh hay sao sư phụ? Một tông môn được bảo hộ kỹ càng là điều rất tốt nhưng cũng không cần trốn tránh, che giấu sự tồn tại của mình đến thế chứ?

Nhìn đứa đệ tử một cái đầy ý vị, Nguyệt lão mới chậm rãi đáp:

- Để trả lời những câu hỏi của con, ta phải kể tiếp câu chuyện lần trước của mình. Cách đây một ngàn năm, cả đồng địa lục đều biết đến một tông môn hùng mạnh có tên là Hắc Diện Tông. Đó cũng là nơi khởi nguồn của ta, trước khi trận chiến bảo vệ Lạc Thần xảy ra, sư phụ ta chính là trưởng môn của tông môn này. Sau khi người vẫn lạc đã trần trời dạn dò ta phải trở về tiếp tục dẫn dắt và phát triển tông môn. Khi đó ta không suy nghĩ gì mà quay lại

Hắc Diện Tông thông tri với mọi người nhưng không ngờ tên phó tông chủ khi đó lại tráo trở chiếm quyền. Hắn còn không công nhận di thư lẫn lệnh bài mà sư phụ ta để lại, sau đó thì trực xuất ta khỏi sư môn.

- Khi đó đại trưởng lão và một vài người khác trung thành với sư phụ đã quyết định cùng ta rời đi. Cứ nghĩ mọi chuyện kết thúc như vậy, không ngờ tên mặt người dã thú kia lại cho người phục kích đánh lên khiến người bên ta bị thương vong thảm trọng. Cũng may sư phụ đã từng cho ta biết một nơi bí mật mà người dựng nên để cho đệ tử tông môn lánh nạn khi gặp cường địch, cũng chính là căn cứ nằm trong đầm lầy tử thần của Bắc Hoang. Bọn ta khi chạy thoát đến đó đã quyết định lập một tông môn khác có tên là Hắc Điều Môn và phát triển thâm lậu đến ngày hôm nay. Vì không giết chết được chúng ta, nên lão già phản trắc kia vẫn không ngừng cho người tìm kiếm và truy sát các đệ tử, trưởng lão của chúng ta ra ngoài hành sự.

Ngừng một chút, ánh mắt của Nguyệt lão trở nên buồn bã lẫn căm phẫn, hai bàn tay bà xiết chặt khiến cho móng tay đâm vào thịt ứa cả máu ra. Giọng bà trở nên khàn đục nặng nề:

- Đừng thấy tu vi của ta là Nguyên Anh kỳ thì con nghĩ là tông môn chúng ta hùng mạnh. Các trưởng lão đã không tiếc hi sinh thân mình để giúp cho ta có được ngày hôm nay, bây giờ chỉ có mỗi một mình Nguyệt Linh này chống đỡ Hắc Điều Môn mà thôi. Lần này ta phải đích thân xuất quan lộ diện rồi khỏi môn phái cũng chính vì phái chứa bệnh cho tiểu Đạt. Nếu không có con và Trúc lão giúp đỡ, ta không biết đến bao giờ mới chữa trị cho đứa cháu này được nữa.

Nghĩ đến những việc đã trải qua, Nguyệt lão ghen ngào nhìn Nguyên Hạo rồi chân thành nói:

- Ta thật sự xin lỗi con Nguyên Hạo, ta đã quá ích kỷ rồi. Khi biết tư chất tuyệt đỉnh của con, ta đã nghĩ đến việc dựa vào con để trùng hưng lại môn phái rồi sau đó có thể trả thù Hắc Diện Tông. Chẳng có bất ngờ gì chờ đợi con và Nhã Lệ cả, chỉ có một môn phái đang hấp hối suy tàn ở phía trước mà thôi. Nếu con không muốn đi con đường này, ta sẽ để con rời đi mà không giữ gì cả.

Nguyệt lão nghĩ rằng tên đệ tử này sau khi biết tất cả sự thật sẽ hết sức tức giận và lập tức rời đi. Tạo hóa đã ngoảnh mặt bà một lần rồi, bây giờ có thất vọng hay đau lòng thêm thì cũng chẳng sao cả. Thế nhưng mọi thứ lại không hề như bà tưởng tượng, Nguyên Hạo không hề mất một giây thời gian suy nghĩ nào mà mỉm cười ấm áp trả lời:

- Người đã mệt mỏi cả nghìn năm rồi sư phụ, mọi thứ còn lại hãy để con chia sẻ với người. Haha, cuối cùng Nguyên Hạo cũng có một tông môn để nghỉ chân lâu dài rồi, chúng ta về "nhà" thôi.

Hắc Điều Môn, một tông môn có Nguyên Anh cường giả là Nguyệt Linh tọa trấn nhưng lại không có thực lực của tông môn hai sao thật sự. Bởi lẽ trừ vị lãnh đạo của họ ra thì thực lực bên dưới của họ còn yếu hơn cả tông môn một sao bình thường nữa. Ai mà biết được Nguyệt lão kia sẽ còn sống được thêm bao nhiêu năm tháng cơ chứ, một khi bà ta ngã xuống thì chắc chắn môn phái này cũng sẽ bị kẻ thù tiêu diệt nhanh chóng. Có thể nói tương lai của Hắc Điều Môn giống như một ngọn đèn cây run rẩy trước gió, có thể bị thổi tắt bất cứ khi nào.

- Chúng ta đã tiến vào phạm vi của Bắc Hoang rồi, các con hãy ngắm nhìn thật kỹ kỳ quan của thiên nhiên này. Tuy nơi này là hiểm địa nhưng phong cảnh hoang đại của nó lại khiến cho người xem cảm thấy say đắm lòng người.

Nguyệt lão sau khi biết Nguyên Hạo không hề từ bỏ người sư phụ như mình thì tâm tình suốt mấy ngày qua vô cùng vui vẻ. Khi pháp khí phi hành băng băng bay qua khu rừng nguyên sinh, một bức tranh mờ ảo do sương mù độc đầy màu sắc tạo thành khiến cho Nguyên Hạo và Nhã Lệ phải trầm trồ khen ngợi.

"Hoàng trần thanh thủy tam sơn hạ,

Cánh biến thiên niên như tảo mã.

Dao vọng Tề Châu cử điểm yên,

Nhất hoàng hải thủy bôi trung tả."

(Mộng lên trời - Lý Hạ)

* Tạm dịch:

Bụi vàng nước thấm dưới Tam Sơn,

Dâu bể nghìn năm tựa ngựa phi,

Nhìn lại Tề Châu, mây chín điểm

Biển cả rót vào cái chén con.*

Tức cảnh sinh tình, Nguyên Hạo mới cất giọng lên ngâm một bài thơ mà hắn từng đọc ở quê hương địa cầu. Bài thơ là mơ mộng của tác giả thành tiên bay bổng lên trời cao, nhìn xuống nhân thế chúng sinh nhỏ bé dưới chân mình mà cảm thán. Lúc trước, hắn cũng chưa từng nghĩ một ngày mình có thể được cưỡi mây về gió như thế này, mọi thứ giống như là chiêm bao vậy. Đáng tiếc giấc mơ này không hề êm ái ngọt ngào mà không ngừng những sự việc hiểm nguy, áp lực đè nặng lên trên vai của hắn. Giờ đây, nguyên Hạo mới thấm thía câu nói của Tiểu Vô rằng khi tiếp nhận Hư Vô linh căn thì hắn sẽ

mang theo trong mình nhiều trọng trách lớn lao. Lúc đó, hẳn cứ nghĩ mình cứ tiêu dao từ từ mà tu luyện, sống điệu thấp không gây chuyện với ai là được. Không ngờ, chạy trời không khỏi nắng, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, xui quẩy sao hẳn cứ gặp hết chuyện này đến kẻ thù khác. Ngược mặt lên trời, Nguyên Hạo thở dài một hơi mang chút ai oán thương cảm cho chính mình.

- Hạo nhi, vì sư có một chuyện muốn bàn với con.

Khi pháp khí sắp bay qua hết rừng nguyên sinh vòng ngoài, Nguyệt lão liền lên tiếng nói với tên đệ tử cưng của mình.

- Có việc gì sư phụ cứ căn dặn, đệ tử xin lắng nghe.

Tò ra lễ phép đáp lời, Nguyên Hạo thể hiện ra hình ảnh một đệ tử vô cùng ngoan ngoãn, hoàn toàn trái ngược với phong cách bốn cột hăng ngày của hắn. Nếu những người quen biết hắn mà nhìn thấy cảnh này thì đánh chết họ cũng không tin đây là sự thật, diễn xuất quá tốt rồi.

- Việc này sẽ khiến con ủy khuất một chút. Khi về đến Hắc Điều Môn ta sẽ tuyên bố với mọi người là Nhã Lệ là đệ tử thân truyền của ta tìm được. Còn con thì chỉ là biểu ca của nó, tư chất tầm thường, chỉ được ta cho phép đi theo vì nể mặt đứa đệ tử mới thu nhận của mình mà thôi. Con sẽ đảm nhận vai trò đệ tử ngoại môn và được sắp xếp ở nơi dành riêng cho mình chung với các đệ tử khác.

Ngại ngần khi phải nói ra những lời như vậy, Nguyệt lão áy náy nhìn đứa đệ tử của mình. Nhưng Nguyên Hạo đã khoát tay cười nói:

- Con hiểu mà sư phụ. Bao năm qua Hắc Điều Tông vẫn không ngừng ám toán và theo dõi tông môn chúng ta, không chừng hiện tại ám tử của bọn chúng đã thâm nhập sâu vào nội bộ Hắc Điều Môn rồi. Người vì đảm bảo an toàn cho con nên bắt buộc phải làm như vậy mà thôi. Hắc hắc, sư phụ cứ yên tâm, con sẽ hoàn thành tốt vai diễn của mình và nhất định điều tra ra được những nội gián trà trộn vào bên trong các tầng lớp môn phái của mình. Có điều...

Sau một loạt những lời nói và cử chỉ hi sinh vì đại nghĩa, Nguyên Hạo liền tỏ ra ngáp ngừng, khó xử. Hiểu ý đứa đệ tử gian xảo của mình, Nguyệt lão cười mắng:

- Tên tiểu tử này lại muốn lợi ích chứ gì. Yên tâm, ta sẽ bí mật tạo điều kiện tu luyện tốt nhất cho con. Nhưng mà con ngàn vạn lần phải hết sức cẩn trọng, không được để lộ ra bất cứ điều gì, nếu không sẽ dẫn đến họa diệt môn đấy. Được rồi, cả hai đứa cũng phải nhớ rõ lời ta dặn, biết không?

Quay sang Triệu Đạt và Nhã Lệ, Nguyệt lão nghiêm mặt răn đe. Trước uy nghiêm dữ tợn của bà, hai đứa nhóc gật đầu liên tục như gà mổ thóc vậy. Sắp xếp mọi việc đã xong, Nguyệt lão mới thở ra một hơi rồi bắt đầu toan tính cho tương lai phát triển của môn phái như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Hắc Điều Môn (Hạ)

Toàn bộ các công trình kiến trúc của Hắc Điều Môn đều được tọa lạc bên trong đầm lầy tử thần. Vì được dựng bởi sư phụ của Nguyệt lão nên từ viên gạch đến vách tường đều mang đậm dấu ấn xói mòn của thời gian. Quan sát từ xa trông toàn bộ tông môn giống như khu đô thị của người Maiya cổ đại ở địa cầu mà Nguyên Hạo từng được biết. Diện tích của tông môn cũng không lớn như Nguyên Hạo tưởng tượng, nhìn khái quát thì chỉ tầm bằng một phần ba của Phong Linh Tông mà thôi.

Theo giải thích của Nguyệt lão thì sở dĩ tông môn có bề ngoài khiêm tốn như vậy là do việc duy trì màn chắn khí độc rất tốn kém linh thạch. Vì lẽ đó Hắc Điều Môn không dám mở rộng phạm vi các kiến trúc tông môn hơn nữa nhằm hạn chế tổn hao, hơn nữa với nhân số của họ cũng không cần thiết phải tăng thêm diện tích làm gì.

Vì Nguyệt lão hiếm khi thông tri về hành tung của mình nên hôm nay mọi người trong môn vẫn hoạt động và tu luyện bình thường như mọi ngày. Không ai hay biết có một tia chớp màu bạc đã lặng lẽ xuyên qua màn chắn bay thẳng về phía tòa đại điện dành cho chương môn nhân của Hắc Điều Môn.

- Hử, có pháp khí phi hành đột nhập hậu viện, nòng mau theo ta ra kiểm tra xem sao.

Đang ngồi đọc thư tịch trong thư phòng sách, vị nam tử có vóc dáng to lớn như hắc hùng bỗng chau mày đứng bật dậy nói với nương tử của mình. Tiếp đó cả hai người liền dùng tốc độ nhanh nhất lao về nơi nghi vấn có kẻ xâm nhập. Lúc họ vừa đến thì bốn người Nguyệt lão đã hạ cánh xong xuôi và đang đứng chờ đợi.

- Mẫu thân.

- Nhạc mẫu

Nhận ra được thân phận của đối phương, hai vợ chồng trung niên liền mừng rỡ nhanh chóng tiến đến thỉnh an bà lão Nguyệt Linh. Trịnh Đạt cũng vô cùng xúc động lao thẳng vào lòng mẹ của mình ti tê khóc lóc. Thấy những người cần thiết đã đến đông đủ, Nguyệt lão liền nhẹ nhàng vung tay ra lệnh:

- Ta và tiểu Đạt đã bình an trở về. Bây giờ mọi người hãy trở về sảnh đường để ta tuyên bố một vài công sự.

Khoảng mười phút sau, các vị trưởng lão cao tăng của môn phái đều có mặt đầy đủ. Nghe nói chương môn đã trở về bọn họ đều thấy nhẹ nhõm cả người, không có người tọa trấn Hắc Điều Môn cứ như rần không đầu, lúc nào cũng lo sợ. Ngồi uy nghiêm trên ghế chủ tọa, Nguyệt Linh lão bà lúc này đã trở về với thần thái mạnh mẽ, lạnh lùng và bá đạo của mình. Quan sát thấy tất cả đều im lặng hướng về mình với vẻ kính cẩn, bà ta mới hài lòng lên tiếng:

- Lần này ta xuất môn với mục đích chữa bệnh cho tiểu Đạt, mặc dù không dễ dàng gì nhưng cuối cùng cũng thành công tốt đẹp. Trong thời gian qua, trong môn phái có xảy ra chuyện gì không?

Trước uy nghiêm của bà thì thần sắc của mọi người tỏ ra hết sức cung kính, không dám có bất kỳ động tác dù là hít thở mạnh. Đứng lẫn trong đám người, Nguyên Hạo lắc đầu cảm thán. Muốn quản lý tốt thì cần có uy nghiêm nhưng không thể cứng như thép mà cần phải linh hoạt thì mới đạt hiệu quả tốt nhất. Vị sư phụ này của hắn chỉ biết dùng vũ lực trực tiếp để giải quyết vấn đề nên dần dần hình thành một đường lối cai trị như bạo quân.

- Bấm nhạc mẫu, sau khi người đi thì mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Chỉ có vài tháng trước do người yêu cầu tăng cường nhân lực nên con đã cho các đệ tử, chấp sự, thậm chí trưởng lão xuất môn tìm kiếm. Mặc dù đã cố gắng che dấu hành tung nhưng phía ta vẫn gặp phải ám toán khá nhiều. Cuối cùng, từ một số đệ tử mất tích và tử vong thì cả Trình Thăng trưởng lão cũng đã lọt vào phục kích mà hi sinh ngã xuống.

Sau câu hỏi của Nguyệt lão thì vị trung niên có vóc dáng như hắc hùng e dè bước ra thưa chuyện. Theo Nguyên Hạo được biết thì vị này là con rể của sư phụ mình, cũng là thân phụ của Trình Đạt, tên là Trình Dương. Còn vị nữ phụ đứng kế ông ta chính là con gái ruột của Nguyệt lão, Nguyệt Liên. Tu vi của cả hai vợ chồng đều không tệ, đều đạt đến Kết Đan kỳ. Đặc biệt là vị Trình Dương kia khí thế trên người vô cùng hùng hậu so với những người khác trong đại diện. Xem chừng lão cũng đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ hoặc viên mãn rồi.

- Đáng chết.

Gầm lên hai chữ, Nguyệt lão tức giận đập mạnh xuống khiến cho cái bàn đá kế bên tan thành bụi phấn. Đôi mắt bà long lên như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù vậy.

- Bọn khốn kia càng lúc càng quá đáng. Chúng ta đã cố tình ản nhẫn để duy trì lực lượng nhưng chúng vẫn không bỏ mà cứ như bóng ma bám theo chờ trực cơ hội ra tay. Xem ra lão cầu Đỗ Mặc kia cho rằng Nguyệt Linh ta không dám đánh một trận sao? Cùng làm thì liều quay lại cắn lão một cú thật đau, chưa biết ai chết vào tay ai đâu.

- Xin mẫu thân bớt giận, chúng ta cần phải bình tĩnh mà tránh rơi vào kế khiêu khích của kẻ thù. Lần này tuy có tổn thất về nhân sự nhưng cuối cùng Đạt nhi cũng đã chữa xong được bệnh tình nan giải. Con thấy chúng ta nên tăng cường phòng ngự, cảnh giác cao độ và phát triển thực lực của mình để chờ đợi thời cơ.

Thấy mẹ của mình có dấu hiệu kích động quá mức, vị nữ phụ liền đứng ra khuyên giải. Nhất thời, thái độ của Nguyệt lão mới hòa hoãn lại một tí nhưng vẫn thể hiện sự khó chịu vô cùng. Nhìn lướt qua mọi người có mặt, bà hừ lạnh một tiếng rồi quát lớn:

- Các người phải nhớ đến sự sỉ nhục mà bọn Hắc Diện Tông đã dành cho chúng ta. Do đó, các người càng phải cố gắng phấn đấu hơn nữa, không ngừng nỗ lực để nâng cao tu vi. Có như vậy, tông môn chúng ta mới có cơ hội quật khởi, rửa lại mối thù không đội trời chung này. Tất cả có nghe rõ không?

- Dạ rõ

Gần như sau câu nói đầy bá khí của Nguyệt lão, máu nóng của mọi người được đề thăng lên nhanh chóng. Từng cặp mắt đều nổi đỏ lên, nhiều người còn nghiêng răng nghiêng lợi, thở phì phò như lồng ngực sắp vỡ ra. Tất cả bọn họ đã chịu đựng không ít đau khổ, có người mất người thân, kẻ thì huynh đệ, đạo lữ tiêu vong. Tất cả đều do một tay Hắc Diện Tông gây ra. Nhìn tràng cảnh này, Nguyên Hạo mỉm cười tán thưởng.

"Bạo quân đúng là bạo quân. Tuy không giỏi trị vị lòng người nhưng trên chiến trường họ chính là ngọn lửa soi đường, đốt lên sĩ khí cho tất cả các tướng lĩnh và quân đội của mình. Tây Sở bá vương Hạng Vũ ngày xưa cũng thế, chiến thần thật sự giữa vạn quân địch!"

Thấy tinh thần của trên dưới cao tăng tông môn đều được kích thích, Nguyệt lão gật gù thỏa mãn. Lúc này bà mới giơ tay lên ra hiệu mọi người bình tĩnh lại.

- Được rồi. Buổi họp hôm nay đến đây coi như xong. À, lần này ta cũng thu nhận được một đứa đệ tử tư chất không tệ. Liên nhi, con hãy sắp xếp chỗ ở cho Lệ nhi ở gần ta nhé.

Vừa nói, ánh mắt của Nguyệt lão đầy trêu mến nhìn về phía Nhã Lệ đang bên lên ở phía dưới. Tư chất của cô bé quả thật rất tốt! Dù Nguyệt lão bận việc tìm kiếm thảo dược chữa bệnh cho Trình Đạt mà không thường xuyên dạy dỗ, chỉ điểm nhưng cô bé vẫn đã cũng cố xong tu vi Ngưng Khí tầng một của mình. Hiện tại, Nhã Lệ còn đang chuẩn bị trùng kích Ngưng Khí tầng thứ hai.

- Cô bé xinh quá! Được đích thân trưởng môn thu nhận thì chắc chắn không phải hạng tầm thường rồi. Lần này tông môn chúng ta lại có thêm một hạt giống tốt.

Một vị lão giả mập mạp bước ra cười híp mắt lên tiếng khen ngợi. Hành động vuốt mông ngựa của lão lập tức nhận được sự ủng hộ và hòa theo của một số người. Nhất thời cả đại diện bỗng rộn rã xôn xao đầy những lời bàn tán, nghị luận.

- Nhã Lệ tư chất hơn người, lại rất thông minh. Tương lai Hắc Điều Môn chính là nhờ vào những mầm non này.

Nguyệt lão vui vẻ đồng tình với đám đông nhưng thật ra bà đang quan sát nhất cử nhất động của tất cả những người có mặt. Dù đa số cao tăng đều hứng thú quan sát vị đồ đệ mới của chương môn. Tuy nhiên, cũng có vài cặp mắt không đặt trên người Nhã Lệ mà đang dò xét tên thiếu niên đứng kế cô bé.

- Haha, không biết chàng trai trẻ này xưng hô là gì? Nhìn niên kỷ chưa đến hai mươi mà tu vi đã Ngưng Khí tầng chín thì thật là không tệ, nói thiên tài cũng không ngoa chút nào nha.

Từ trong đám trưởng lão, một vị có khuôn mặt phúc hậu, ánh mắt lim dim, mỉm cười ôn hòa, hướng Nguyên Hạo hỏi thăm. Lời lão vừa ra khiến toàn trường giật mình, nhiều người không giấu được sự tò mò, thi nhau âm thầm đánh giá tên thiếu niên lạ mặt kia. Do đã lường trước tình huống này, Nguyệt lão tỏ ra thờ ơ, chỉ lạnh nhạt nói:

- Tên này chỉ là một đệ tử ngoại môn của Vạn Dược Cốc. Đừng nhìn hắn trẻ vậy, thật ra tuổi thật của hắn đã ngoài tam tuần. Do kẻ này yêu thích bề ngoài, chú trọng nhan sắc và có một ít cơ duyên nên đã phục dụng qua một số đan dược dưỡng nhan. Tư chất của hắn tầm thường, tài năng trên dược đạo cũng có hạn nhưng lại rất nhanh nhạy, biết nghe lời. Vì vậy ta cũng phá lệ dắt hắn về đây, giao cho một chút chức vụ chạy việc trong tông môn. Dù gì thì Hắc Điều Môn chúng ta cũng đang thiếu thốn nhân lực.

Sau khi Nguyệt lão giải thích thì hứng thú của nhiều người dành cho Nguyên Hạo nhất thời tan biến như bọt nước. Ngay cả vị trưởng lão lúc này vừa hỏi hắn cũng suy nghĩ gật gù rồi im lặng, không hỏi gì thêm nữa. Không phải vì câu chuyện Nguyệt lão kể quá đáng tin mà là vì không ai cho rằng một thiên tài thiếu niên như vậy lại chạy đến tông môn không ai biết đến này làm chân chạy vặt.

Giờn sao? Ngay cả đám thiên kiêu của Hắc Điều Môn cũng không để gì có người đạt Ngưng Khí tầng chín ở hai mươi tuổi. Với thiên tư như vậy thì đặt ở tông môn nào cũng là đối tượng được bảo vệ, là viên ngọc quý được bồi dưỡng trọng điểm cả. Nếu ra đường mà đơn giản nhặt được một thiên tài như vậy về thì hóa ra đám thiên kiêu khác gì củ cải trắng mọc đầy đường cơ chứ.

Có bày ra bộ dáng hèn mọn, Nguyên Hạo nở một nụ cười lấy lòng với các vị trưởng lão, chấp sự xung quanh. Điều này càng khiến cho mọi người thêm tin tưởng vào thân phận của hắn. Thiên kiêu là gì? Là con trời, là đám thanh thiếu niên đạp trên đồng lúa, được thụ hưởng địa vị và đãi ngộ hơn người. Thường bọn chúng đều tỏ ra cao ngạo, khó quản. Nhất là người trẻ tuổi thì tính cách càng cuồng vọng, dễ xúc động, thích được tăng bốc, muốn làm trung tâm thế giới.

Nào có ai nhìn thô鄙 như tên thiếu niên này, vừa kiêu cách cong lưng thành thói của hạ nhân. Đã thế hắn lại xoa xoa hai tay như bọn con buôn háms tiền chính hiệu, loại mặt hàng này cho làm quản lý tạp dịch chính là trời sinh phôi ngẫu, quá phù hợp rồi.

- Hắc hắc, các vị chiếu cố cho. Sau này chúng ta có phúc cùng hưởng, có lợi cùng chia nào.

- Vị trưởng lão đây ta là Nguyên Hạo. Xin được chỉ giáo.

- Vị huynh đài đây oai phong lắm liệt. Hôm nào ta đi uống rượu nào. Chắc ngươi cũng ít khi ra ngoài, ngươi có biết cái gì là thú hưởng hoa dưới trăng không hắc hắc.

Nguyên Hạo nam chào bắc hỏi, vô cùng chuyên nghiệp khiến cho mọi người bất ngờ. Kẻ thì tỏ ra hứng thú, người thì khinh bỉ, vài vị thi phong đậm tỏ ra không quan tâm đến loại tiểu nhân vật này. Ngồi trên cao, mí mắt Nguyệt lão co giắt vài cái, trong lòng bà cười khổ không thôi. Dẫu biết tên đệ tử của mình tài năng diễn xuất không tệ nhưng cũng không đến mức lộ hỏa thuần thanh như thế chứ. Cái này nhìn y hệt như bản năng, cá tính thuần túy chứ diễn cái gì nữa. Bỏ tay với màn thể hiện của tên đệ tử cưng, Nguyệt lão chỉ có thể tìm cách rời đi cho nhanh. Khi Nguyên Hạo còn đang không ngừng làm quen phía dưới thì một tiếng nói lớn vang vọng lên.

- Buổi họp kết thúc. Trịnh Dương, ngươi cho người sắp xếp vị trí phù hợp cho tên tiểu tử đó đi. Ta cần phải về bế quan vài ngày.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Bàng Hồng trưởng lão

Sau khi Nguyệt lão rời đi, lần lượt cao tăng của Hắc Điều Môn cũng giải tán. Trước khi ra khỏi đại điện, không ít người cũng đến ra về trưởng bối để chào hỏi vài câu với Nhã Lệ. Dù gì thì cô bé cũng là thân truyền đệ tử duy nhất của chương môn cho đến lúc này, tiền đồ vô lượng. Riêng Nguyên Hạo thì lặng lẽ rời đi cùng với một tên chấp sự già nua, trông rất thảm hại. Rõ ràng hình ảnh về cách đối xử của mọi người chính là hai thái cực vô cùng sắc nét. Vừa lững thững bước đi, hắn cũng cảm thán trong lòng không dứt.

- Thân phận khác nhau, đối xử cũng khác biệt quá đi chứ haiz.

Tuy tỏ ra ưỡn ẹo bề ngoài, nhưng trong lòng của Nguyên Hạo lại thoải mái vô cùng. Vai diễn của hắn đã hoàn thành khá trót lọt, không để lại nhiều dấu vết cho người ta chú ý. Tất nhiên, không phải ai cũng có thể dễ dàng tin tưởng, chỉ ít là bọn ám tử trà trộn vào Hắc Điều Môn sẽ còn theo dõi hắn dài dài. Hiểu được điều này, Nguyên Hạo càng tỏ ra thận trọng trong mỗi hành động, biểu hiện của mình.

- Trông người cũng không tệ. Chỉ cần sau này biết cách làm người một chút thì mới sống yên ổn được. Trưởng lão lo về những việc lật vật hậu cần bên trong tông môn tên là Bàng Hồng, là người trưởng quản trực tiếp của ta và người. Tốt nhất người nên cẩn trọng, nếu như sai lầm một tí sẽ ăn đau khổ không nhỏ đâu.

Im lặng suốt một quãng đường đi, bỗng nhiên lão già chấp sự phía trước lên tiếng cảnh tỉnh Nguyên Hạo. Nhận ra đối phương có ý tốt nhắc nhở mình, tuy trong lời nói của lão mang theo âm vị ai oán, có lẽ do bị vị Bàng Hồng kia tạo nên. Dù vậy, hắn cũng tỏ ra cảm kích, bèn ôm quyền cười tươi nói với lão già:

- Đa tạ vị lão huynh đây đây đã chia sẻ. Không biết lão huynh xưng hô là gì?

- Tạ Huyền.

Lão già chấp sự vẫn mang khuôn mặt khắc khổ trả lời ngắn gọn rồi tiếp tục bước nhanh dẫn đường. Sau khi vòng vèo giới thiệu vài nơi quan trọng trong Hắc Điều Môn, cuối cùng hai người cũng dừng bước trước một tòa nhà khá to lớn. Nhìn kiến trúc trước mặt, Nguyên Hạo có cảm tưởng đến những trung tâm thư viện hoặc học đường ở địa cầu. Nơi này cũng có rất nhiều cửa ra vào với lượng người nhiều như châu hội nhưng ai cũng tỏ ra vô cùng bận bịu, vội vã.

Sau khi bước vào bên trong, Tạ Huyền dẫn Nguyên Hạo đi lên một lối cầu thang riêng có hai tên lính canh cửa. Có lẽ đã quá quen thuộc với lão già này nên hai tên này cũng không làm khó dễ mà để cho hai người đi qua một cách dễ dàng. Có điều Nguyên Hạo để ý thấy nét khinh thường nồng đậm sâu trong mắt của đối phương dành cho lão chấp sự già.

"Hừm, xem ra địa vị của lão ca này cũng không quá tốt. Cũng phải thôi, tuổi đã cao mà tu vi cũng chỉ Ngưng Khí tầng mười, còn chưa Trúc Cơ nữa mà. Ở đâu cũng vậy, có thực lực mới được sự tự tôn"

Có thể nói tu vi của lão già chấp sự này nếu so với đám tân tu thì đúng là không tệ nhưng ở trong tông môn hai sao thì quả là có chút thấp kém. Tuy vậy, Tạ Huyền như không quan tâm điều đó, có lẽ lão đã quen với những ánh mắt xem thường kiểu này rồi. Hai người sau khi lên cầu thang xong thì đánh vòng một hành lang dài, sau đó liền gặp một căn phòng có cửa gỗ được điêu khắc hình mãnh hổ nhìn tương đối tinh xảo. Gõ nhẹ vài tiếng, lão chấp sự nhẹ nhàng lên tiếng bẩm báo.

- Kính thưa Bàng trưởng lão, ti chức đã dẫn người mới đến trình diện.

P phía sau cánh cửa vài giây sau liền vang lên một tiếng ừ trầm đục. Tiếp đó Tạ Huyền liếc nhìn Nguyên Hạo một cái rồi đi ngay. Hít một hơi thật sâu, Nguyên Hạo liền nhẹ nhàng mở cánh cửa bước vào bên trong.

- Đệ tử Nguyên Hạo xin ra mắt Bàng trưởng lão.

Trình ra một bộ mặt ti tiện vuốt đuôi, Nguyên Hạo khom người thật sâu, kính cẩn trước vị trưởng lão đang ngồi trên chiếc ghế dài trước mặt.

- Được rồi, không cần quá đa lễ. Lúc này ở đại điện ta và người đã cũng đã gặp nhau rồi.

Tiếng nói có phần lười nhác của Bàng trưởng lão vang lên. Lúc này, Nguyên Hạo mới giả vờ sợ sệt len lén ngược nhìn lên. Sau đó, hai mắt hắn bỗng nhiên sáng rực, miệng cười toe toét, hai tay xoa xoa vào nhau, mở miệng nói:

- Đệ tử cứ ngỡ là vị trưởng lão nào, hóa ra chính là Bàng trưởng lão nổi bật nhất nhì ở đại điện buổi sáng. Khi đó, hào quang của người tỏa sáng nổi bật trước những vị khác làm đệ tử ngưỡng mộ vô cùng. Thiên ân đào tạo, bây giờ đệ tử có được điểm phúc được phục vụ dưới trưởng của ngài, đây quả cơ duyên lớn lao vô cùng a.

Trước hàng loạt lời lẽ vuốt mông ngựa hết sức điêu luyện như xuất phát từ tận tâm can của tên thiếu niên trước mặt, vị Bàng trưởng lão hơi có chút sùng sốt bất ngờ. Có điều, lão cũng là hồ ly sống lâu năm nên chỉ thoáng giật mình rồi lại vuốt râu cười lớn:

- Haha, rất có tiền đồ, miệng lưỡi như thế này đúng là nhân tài hiếm có. Người nói xem tại sao lão phu lại nổi bật trước những vị trưởng lão khác, nói khoác quá cũng mang trọng tội đấy?

Ánh mắt mang theo tiểu ý lẫn xảo trá, Bàng Hồng muốn thử xem tiểu tử trước mặt trừ nịnh bợ ra thì khả năng ứng đối thế nào. Đồng thời, lão cũng muốn làm khó dễ thị uy một phen. Đào tròng mắt một cái, Nguyên Hạo mặt không đổi sắc vẫn dáng vẻ vô cùng thành khẩn đáp lời:

- Hi hi, Bàng trưởng lão tuy dằng người mãnh khảnh nhưng khí thế lại uy vũ vô song, vững như Thái sơn, cuộn cuộn như Hoàng hà. Tuy người đã cố gắng thu liễm lại nhưng cái thần thái của một vị hiền đức, tài mạo tuyệt đỉnh không vì thế mà bị che lấp đi được. Lúc ở đại sảnh, mặc dù trưởng lão đã cố gắng đứng góc bên trái hàng thứ mười lăm, một vị trí rất khiêm tốn. Thế nhưng, người vẫn nổi bật trên tất cả khiến đệ tử khắc ghi kỹ càng trong lòng.

- Người nhớ rõ ta đứng ở đâu trong đại sảnh luôn à?

Hai mắt vị Bàng trưởng lão mở to nhìn tên đệ tử trước mặt mình. Nếu như khi này lão còn cho rằng tên nhóc này đang ba hoa khoác lác thì hiện tại lão đã phải suy nghĩ lại. Nếu như không chú ý đến một người thì chắc chắn sẽ không thể nhớ được người đó đứng ở vị trí nào trong đại điện đông người như vậy.

- Dạ vâng, mỗi hành động và thần thái của người, đệ tử luôn ghi sâu trong đầu.

Nguyên Hạo tỏ ra cung kính thành tâm thành ý trả lời. Thực chất trong lòng hắn đang cười lạnh không ngớt.

"Hắc hắc, nhìn thái độ là biết lão quý đã bị ta làm cho rung động rồi. Từ khi có cái Hư Vô linh căn thì khả năng quan sát và ghi nhớ của ta ngày một tăng cao đến trình độ siêu đẳng rồi. Bất cứ sự vật gì nhìn lướt qua ta đều có thể nhớ rõ ràng đến từng chi tiết nhỏ nhất nhất."

- Tốt! Ta nhìn tiểu tử ngươi càng lúc càng thuận mắt. Đã đến Ngoại sự đường này của ta thì cũng xem như người một nhà rồi hắc hắc. Có việc gì cần thì cứ nói với Bàng Hồng ta một tiếng là được.

Bàng trưởng lão đôi mắt thâm ý nói một câu với đối phương. Ngay lập tức, Nguyên Hạo lấy một gói đồ từ bên trong túi áo chuẩn bị sẵn mang ra rồi kính cẩn đưa về phía lão.

- Đây là ba viên Định Tâm Đan, đan dược cấp hai, đệ tử tuy chỉ là ngoại môn đệ tử của Vạn Dược Cốc nhưng cũng có chút dành dụm. Loại Định Tâm Đan này được dụng cũng như tên, có thể giúp cho người tu luyện an tĩnh thần trí, giảm khả năng bị tâm ma quấy phá. Do hiệu quả đặc thù nên loại đan dược này thuộc vào loại quý hiếm, đệ tử cực khổ lắm mới sưu tầm được ba viên thôi. Bàng trưởng lão đã lao tâm lao lực vì tông môn bấy lâu nay, không quản cực khổ. Thân là lớp hậu bối, đệ tử xin hiểu kính Bàng trưởng lão để người phục dụng.

Nhìn ba viên đan dược thom ngát màu xanh trong vắt được đựng trong hộp ngọc bên trong gói đồ, Bàng Hồng hai mắt sáng rực lên, cả người đứng bật dậy. Cảm giác được mình hơi thất thố, lão bèn cười xòa một cái rồi như hồ đồ với vàng nhận lấy hộp ngọc từ tay Nguyên Hạo.

- Đúng là đan dược cao cấp, chỉ cần ngửi một tí thôi cũng thấy tâm thần sáng khoái. Tốt, tốt, rất tốt.

Thốt ra liên tục ba chữ tốt, Bàng trưởng lão cẩn thận cất hộp ngọc vào rồi vuốt vuốt chòm râu cười tươi rồi nhìn tên tiểu tử trước mặt. Ở trong Hắc Điều Môn này, đan dược chính là một thứ xa xỉ chứ đừng nói đến loại Định Tâm Đan quý hơn vàng này. Bàng Hồng nghĩ đến việc nếu mấy lão già trưởng lão khác mà biết được trong tay lão có mấy viên đan dược cỡ này thì sẽ ghen tị đến rụng cả râu mất.

Nghĩ vậy, trong lòng lão vô cùng đắc ý lẫn hài lòng. Hiện tại lão rất tin tưởng Nguyên Hạo là một tên đã ngoài ba mươi tuổi thật sự. Đùa sao? Một tên nhóc thiếu niên có thể biết cách cư xử như thế mới là lạ đó. Cứ nhìn lão già Tạ Huyền ngu dốt kia thì biết, đầu đã bạc trắng mà chả biết cách sống. Hậu quả là ở tông môn bao nhiêu năm vẫn là tên chấp sự quèn của ngoại các, không có tí thực quyền gì cả. So với tên nhóc này đúng là một trời một vực, rất hiểu chuyện mà không cần phải dạy bảo gì cả.

- Đa tạ trưởng lão đã khen ngợi, sau này Nguyên Hạo có gì tốt nhất định sẽ nghĩ đến người đầu tiên.

Thấy con cá đã yên trong lưới của mình, Nguyên Hạo bồi thêm một câu cười khiến cho Bàng Hồng hài lòng cười đến không khép miệng lại được.

- Haha, hảo tiểu tử. Ngươi cứ yên tâm, Bàng Hồng ta xưa nay luôn đối đãi rất tốt với đệ tử thuộc quyền của mình. Đặc biệt là những đệ tử có tư chất thông minh, biết đối nhân xử thế như ngươi. Đây là lần đầu gặp mặt, ta cũng không thể nhận không công lễ vật của ngươi được. Nói đi, chỉ cần ta làm được thì ta sẽ ra tay hỗ trợ cho.

Thống khoái mỉm cười nói với tên đệ tử trước mặt, Bàng trưởng lão thật lòng muốn đáp ứng cho hắn một nguyện vọng. Chỉ cần tên đệ tử này không biết điểm dừng, không đòi hỏi quá đáng là được.

Thấy đối phương đã hoàn toàn thỏa mãn trước biểu hiện của mình, Nguyên Hạo mới giả vờ dăm chiêu suy nghĩ một lúc rồi cung kính trả lời:

- Đệ tử mới chân ướt chân ráo đến nơi này, còn nhiều bờ ngõ. Chỉ mong xin Bàng trưởng lão có thể hỗ trợ đệ tử tìm được công việc phù hợp để thuận tiện phát huy "khả năng" của mình hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Độc sư

- Đúng rồi, ta quên mất là ngươi đến đây để nhận công việc cho mình.

Bàng trưởng lão ngai ngừng cười nói. Tên đệ tử này không nhắc thì lão cũng không nhớ là đối phương chỉ là một người từ ngoài mới đến nhận công tác trong tông môn mà thôi. Nếu chỉ như vậy thì mọi việc quá đơn giản rồi, Bàng Hồng trong lòng cười như nở hoa rồi móc từ trong người ra một lệnh bài đưa cho Nguyên Hạo và nói:

- Đây là lệnh bài của ta, một lát nữa ngươi đến phòng nhận nhiệm vụ hãy đưa ra và tùy ý lựa nhiệm vụ nào phù hợp với mình là được.

- Đa tạ trưởng lão đã giúp đỡ, đệ tử vô cùng cảm kích.

Nguyên Hạo cúi người thật sâu, đôi mắt ươn ướt giống như cảm kích thật tâm khiến cho Bàng Hồng cũng phải than thầm tên này giả bộ quá tốt rồi. Thế

nhưng cho dù là diễn xuất hay chân tình thì lão cũng không quan tâm, chỉ cần tên này luôn biết cách làm người như thế là vô cùng tốt rồi. Thấy không còn việc gì nữa, lão nhắm hai mắt lại định thần rồi nhàn nhạt nói:

- Đã là đệ tử của bản trưởng lão thì cứ an tâm mà hành sự. Người hãy đi nhận công việc đi, có gì cần thì hãy tìm ta.

Biết là đối phương muốn đuổi khách, Nguyên Hạo vội vàng quăng thêm vài câu cảm kích cộng với vuốt đuôi rồi mới khúm núm rời khỏi căn phòng. Sau đó hắn đi dọc trở xuống đại sảnh đông đúc phía dưới để tìm kiếm nơi tiếp nhận, phân phối công việc cho ngoại môn đệ tử. Tìm tòi một lúc hắn cũng phát hiện ra khu vực dành cho đệ tử tiếp nhận công việc.

- Nơi này sao lại vắng vẻ như thế nhỉ?

Khác hẳn với những gian phòng khác luôn có hàng chục đệ tử xếp hàng thì cái nơi gọi là công tác vụ này là điều hui, ế ẩm vô cùng. Bỏ qua thắc mắc của mình, Nguyên Hạo tiến lên gõ vào cửa vài cái thì một tiếng nói đang ngáy ngủ vọng ra:

- Đến thì vào đi, còn gõ cửa làm gì chứ. Có biết ta mới chợp mắt được một tí thôi không hả?

Bước vào bên trong phòng, Nguyên Hạo liền thấy một gã mập mập nhìn có phần giống tên Bàn tử ở Phong Linh Tông ngày trước. Có điều tên này nhìn khuôn mặt gian xảo và hèn mọn hơn nhiều. Bàn Tử tuy đam mê tửu sắc, ham chơi nhưng hắn có chí khí riêng của mình. Hình ảnh gã liều mạng lấy thân mình ra chặn trước Nguyên Hạo và Khương Thiên đã in dấu vào trong lòng của hắn.

- Người có việc gì? Nói mau? Còn không có việc thì biến đi để ta còn nghỉ ngơi?

Nhìn khuôn mặt đối phương có phần xa lạ, trang phục bình thường nên tên mập lập tức tỏ thái độ khó chịu. Phía đối diện, Nguyên Hạo chỉ mỉm cười nhạt rồi thấy lên bàn cái lệnh bài mà Bảng trưởng lão giao cho hắn.

- Hừ, cái gì đó. Đây là... là... là... lệnh bài của Bảng trưởng lão.

Tên mập cầm cái lệnh bài lên ngắm nghía với ánh mắt khinh thường, nhưng ngay lập tức ánh mắt của hắn suy tì lòi ra như thấy quỷ. Hai tay của hắn run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn tên thiếu niên trước mặt. Phải biết những người biết đến Nguyên Hạo lúc sáng cũng chỉ có cao tăng như chấp sự, trưởng lão chứ bọn làm việc lật vắn phòng như tên mập này thì làm gì có cơ hội tham dự. Vì vậy, hắn không ngừng suy nghĩ liên tục xem thân phận của đối phương là gì. Phải biết rằng lệnh bài của Bảng trưởng lão nổi tiếng tham lam, gian xảo thì không dễ gì có được.

Nhìn thấy thái độ đối phương tái mặt khi nhận ra tám lệnh bài thì trong lòng Nguyên Hạo như mờ mờ. Xem ra lệnh bài này thật sự có quyền hạn không nhỏ nha, sau này làm quen với các vị cao tăng cần xin thêm vài cái lệnh bài hộ thân mới được. Nghĩ như vậy, hắn càng khoái chí không thôi. Từ khi thấy hiệu quả của lệnh bài do Dạ Xoa đưa cho, đây là lần thứ hai Nguyên Hạo cảm nhận được trực tiếp rõ ràng giá trị của mấy tám lệnh bài nhìn như vô hại này.

- Đúng vậy, đây là Bảng trưởng lão ban thưởng cho ta. Người nói ta muốn lựa chọn công việc nào cứ tùy ý thoải mái, nếu như có gì khó khăn thì quay lại nói người trực tiếp xử lý.

Buông thêm một câu để thổi phồng về địa vị của mình, Nguyên Hạo làm cho mồ hôi của tên mập rơi như tắm. Giờ phút này, tên mập gần như mười phần chắc chắn vị thiếu niên này là bà con của trưởng lão hoặc ít ra cũng có quan hệ cực kỳ thân thiết mới được đãi ngộ như vậy. Nhận định như thế, gã liền quyết tâm không được đắc tội đối phương mà còn phải tỏ thái độ thật tốt để móc nối quan hệ mới được.

- Hóa ra là thân tín của Bảng trưởng lão. Sao vị huynh đệ không nói sớm, làm ta cứ tưởng ai đến quấy phá. Không biết vị huynh đệ đây cần gì, ta có thể hỗ trợ được thì nhất định cố gắng hết mình.

Vỗ vỗ cái bụng phệ của mình, tên mập tỏ ra vô cùng khí khái, hứa hẹn son sắt. Thấy đối phương thay đổi cử chỉ thái độ một trăm tám mươi độ, Nguyên Hạo chỉ mỉm cười nhạt rồi cất tiếng đáp:

- Haha không đánh không quen biết, sau này ta còn phải nhờ cậy huynh đài nhiều. Ta tên Nguyên Hạo, là biểu ca của Nhã Lệ, đệ tử thân truyền mới thu nạp của chương môn. Lần này đến đây mong muốn tìm một công việc phù hợp với mình. Vị huynh đài có thể nói sơ cho ta về những công việc bên trong Hắc Điều Môn được không?

- Hóa ra là Hạo huynh, cứ gọi ta là đại Cát là được. Ở đây ta chuyên phụ trách phân chia công việc cho tất cả đệ tử ngoại môn bên trong tông môn. Đây là danh sách các công việc cùng với giới thiệu sơ lược, Hạo huynh cứ xem thứ. Có gì thắc mắc cứ hỏi ta sẽ giải đáp.

Lấy từ đồng văn thư trên bàn ra một cuốn sổ, đại Cát tỏ ra hết sức hòa nhã đưa đến cho đối phương. Lật nhanh qua các trang, chỉ sau vài chục hô hấp Nguyên Hạo liền khép quyển sổ lại. Điều này khiến cho tên mập khó hiểu, ánh mắt có chút mờ mờ, hoài nghi nhìn sang.

"Tên này làm cái quái gì vậy nhỉ? Hay là hắn không biết chữ? Cũng có thể hắn đã được Bảng trưởng lão gọi ý công việc thích hợp rồi nên chỉ lật xem qua loa chiếu lệ mà thôi."

Thật ra thì không phải Nguyên Hạo chỉ lật cuốn sổ cho có mà là tốc độ đọc của hắn quá nhanh. Từ khi có Hư Vô linh căn, tư chất của hắn không thay đổi ngay mà chậm rãi hòa hợp một cách thâm lặng. Nên trong vô giác Nguyên Hạo cũng không biết hắn có khả năng đọc và ghi nhớ vô cùng siêu đẳng, giống như một cái máy thu hình vậy. Chỉ cần hắn muốn thì những hình ảnh đã gặp qua sẽ hiện lại trong đầu y như vừa mới xảy ra trước mắt vậy.

Sau khi sắp xếp lại những công việc mà hắn đã đọc qua trong đầu, Nguyên Hạo chợt giật mình một cái. Trong danh sách các việc làm có ba nghề khiến

hắn hứng thú là làm tạp dịch cho độc sư, săn bắt độc thú và một công việc được in đậm phía cuối cuốn sổ.

- Độc sư là nghề nghiệp gì vậy đại Cát huynh?

Chỉ vào chức nghiệp tạp dịch cho độc sư, Nguyên Hạo hướng tên mập thỉnh giáo. Gã kia dường như cũng sớm biết đối phương sẽ thắc mắc vấn đề này nên cười xòa trả lời ngay:

- Đây là một nghề nghiệp khá đặc thù, ít người biết đến. Hạo huynh có biết đến Luyện Dược sư nghề nghiệp không?

- Tất nhiên là biết rồi. Đây là một trong những nghề nghiệp cao quý nhất tu chân giới mà.

- Haha, đúng thế. Vậy Hạo huynh có biết đến độc thảo không?

Đại Cát cười dài, hiếm khi gã có cơ hội lên lớp như một giáo viên dạy học như thế. Vì vậy gã cố gắng tạo ra một bộ dạng thần bí, để tăng thêm hiệu quả lời nói của mình. Nguyên Hạo cũng không để ý mấy chuyện đó, hắn cũng đang tò mò nên không suy nghĩ nhiều mà lắc đầu đáp:

- Ta biết một số thảo dược có độc tính nhưng chưa từng nghe đến cái gọi là độc thảo này.

- Hạo huynh không biết cũng không có gì lạ cả. Độc thảo cần phải có môi trường riêng phù hợp với chúng thì mới sinh trưởng được. Sở dĩ ta nhắc đến độc thảo là vì chúng chính là tài liệu chính của độc sư dùng đến. Nếu độc sư không có độc thảo thì không thể nào gọi là độc sư được.

Ngừng lại một chút, đại Cát nhìn về hướng xa phía ngoài tòa nhà rồi tiếp tục nói:

- Nói đến độc sư, đây là một chức nghiệp bị mọi người liệt vào hắc nghiệp, bị tẩy chay và bài xích ở nhiều nơi. Bởi vì độc sư chính là người dùng độc thảo để chế tạo ra cái loại độc dược, độc đan vô cùng đáng sợ. Huynh cũng biết đối với người tu tiên chúng ta độc dược của phàm thể không có tác dụng gì cả nên chỉ có độc dược do độc sư chế tạo ra mới ảnh hưởng được. Nhiều độc sư cấp cao có thể pha chế ra những loại độc dược giết chết cả Trúc Cơ, Kim Đan, thậm chí Nguyên Anh kỳ cũng phải e ngại. Những loại độc này còn có thể giết người trong vô hình, không có gì nhận biết được cả, không thể phòng bị.

- Ghê gớm như thế, nếu như vậy thì thế lực nào có thể đào tạo ra độc sư thì chắc chắn sẽ là một trợ lực vô cùng lớn rồi.

Nguyên Hạo nghe xong thì giật mình thốt lên. Hắn cũng đã sớm đoán ra độc sư làm những gì nhưng nghe xong vẫn có chút thất thố. Chính thái độ của hắn như vậy càng khiến đại Cát đắc ý, lại huyền thuyên không ngừng.

- Hắc hắc, mà khu rừng Bắc Hoang của chúng ta không thiếu nhất là độc. Ngoài độc thảo ra, ở đâu cũng có độc thú với vô số chủng loại cấp bậc. Bên cạnh đó, còn có nhiều loại kỳ trân dị bảo mang độc nữa. Có thể kết luận chắc chắn nơi đây chính là thiên đường của độc sư.

- Thì ra là vậy. Như thế độc sư ở Hắc Điều Môn chúng ta chắc là phát triển rất mạnh. Có một đội ngũ độc sư như vậy, hèn gì kẻ thù không dám đại đột tấn công vào tổng đà tông môn chúng ta.

Giờ phút này Nguyên Hạo mới chân chính hiểu ra được nguyên do Hắc Điều Tông kiêng kỵ không dám xông vào Bắc Hoang. Thì ra bên cạnh độc dược tự nhiên, Hắc Điều Môn còn có một lực lượng mà bất kỳ thế lực nào cũng phải kiêng kỵ thật sâu. Có diên mới đi vào một nơi mà kẻ địch am hiểu nhất là bỏ độc như thế, trừ khi người ngại mình sống quá lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Công việc đặc biệt

- Chính xác, hắc hắc. Đại trưởng lão Tiêu Chấn chính là người đứng đầu của Độc Sư Đường của Hắc Điều Môn chúng ta. Uy vọng của ngài chỉ thua có chương môn mà thôi.

Đại Cát vừa nói vừa tỏ ra hâm mộ từ tận đáy lòng. Độc sư ở bên ngoài là nghề nghiệp đáng sợ nhưng ở môn phái này lại là tồn tại cao quý đứng đầu.

- Vậy việc săn bắt Độc thú cùng tìm kiếm Độc thảo chắc chắn là vì Độc sư của môn phái mà tìm tài liệu đúng không? Đây là một công việc vô cùng nguy hiểm nha.

Sau khi hiểu rõ về độc sư thì Nguyên Hạo cũng đoán ra công việc tìm kiếm độc thảo và diệt sát độc thú để làm gì rồi. Có điều công việc này quá nguy hiểm, dù phần thưởng là khá cao nhưng rất dễ mất mạng bất cứ lúc nào.

- Đúng thế Hạo huynh. Nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm, tông môn chúng ta không có luyện dược sư mà chỉ có độc sư. Độc đan họ chế ra cũng có tác dụng tăng trưởng kích thích tu vi, vì thế rất nhiều người sẵn sàng tham gia những nhiệm vụ này để kiếm tài nguyên tu luyện hoặc được độc sư luyện giúp đan dược.

Tên mập vẫn vui vẻ nhiệt tình giải thích, nhưng gãi lại cho rằng tên thiếu niên này chỉ hỏi vì tò mò mà thôi. Dù sao thì người ta cũng là thân thích của Bảng trưởng lão thì cần thiết gì phải liều mạng chọn cái công việc này cơ chứ. Lúc này, Nguyên Hạo cũng không vội từ chối hay đồng ý công việc nào, hắn chỉ đưa tay hướng về công việc được tô đậm ở cuối cùng và hỏi:

- Tại sao công việc này không ghi chi tiết nội dung làm gì vậy đại Cát huynh? Chỉ có mỗi câu kèm theo là tiền công vô cùng hậu hĩnh mà thôi.

Đại Cát không buồn liếc nhìn hắn cũng biết đối phương muốn hỏi gì nên xua tay vội nói:

- Hạo huynh không nên để ý công việc này. Đây là công việc vô cùng nguy hiểm mà chỉ có đệ tử nào phạm lỗi bị phạt mới phải bị đưa đi thực hiện.

Thấy tên mập nói thế, Nguyên Hạo càng tỏ ra tò mò nên dò hỏi thêm nữa. Đại Cát thờ dãi một hồi, hầu như ai cũng có tâm lý hiếu kỳ với một thứ không rõ ràng như thế. Dù gì hắn cũng đã giải thích với rất nhiều người và kết quả không có một ai dám nhắc đến công việc này lần thứ hai. Thôi thì cho tên thiếu niên này run sợ một lần chơi.

- Haiz, thôi được, để ta nói cho Hạo huynh nghe. Công việc này vô cùng nhẹ nhàng thôi, chỉ cần canh chừng nơi giam giữ một lão già điên thôi. Có điều vì lão bị điên nên nhiều lúc nổi cơn lên thường ra tay tổn thương các đệ tử canh giữ, có người đã bị giết đến xác cũng không còn nữa đấy hắc hắc.

Tên mập cố dùng giọng điệu ghê rợn để kể cho đối phương nghe nhằm mục đích hù dọa. Nhưng gãi triệt để thất bại vì Nguyên Hạo không hề bày tỏ bất cứ cảm xúc nào mà chỉ dùng dụng suy tư rồi tiếp tục hỏi:

- Lão già đó có thân phận gì mà phải bị giam giữ như vậy, đại Cát huynh có biết không?

- Điều này thì ta không rõ vì từ lúc ta gia nhập tông môn thì nhiệm vụ này đã có rồi. Nghe đồn lão đã sống rất lâu, mà hình như mọi thông tin về lão không ai biết gì cả.

Mọi người chỉ biết đó là một lão già điên hay lên cơn giết người thôi.

Câu trả lời của đối phương khiến Nguyên Hạo khá bất ngờ nhưng dường như nghĩ ra gì đó khiến hắn mỉm cười. Sau đó, hắn móc ra một cái lọ đựng đan dược rồi cười nói với đại Cát:

- Cảm ơn đại Cát huynh đã nhiệt tình hỗ trợ. Ta vốn từ Vạn Dược Cốc đầu nhập Hắc Điều Môn nên còn nhiều việc cần đến huynh chỉ dẫn cho. Đây là hai viên Tạng Khí Đan, rất có ích cho việc tu luyện, mong huynh đừng từ chối.

- Cái gì, đan dược hả?

Nghe đến đan dược, cái miệng của đại Cát há to đến nỗi có thể nuốt cả một quả trứng ngỗng vào. Sau khi định thần lại, gãi như một tia chớp, dùng tốc độ cao nhất trong khả năng của mình vò lấy chiếc lọ trong tay đối phương rồi cẩn thận từng tí mở ra xem như lần đầu thấy châu báu vậy.

- Đây thật sự là đan dược rồi. Hạo huynh, ta...ta.. ô ô... không..biết.. lấy gì để đổi lại cả, thứ này quá...quý giá rồi..ô..ô

Đại Cát khuôn mặt co lại, nước mắt tràn ra nhìn hắn mếu mà cứ như cười. Điều này khiến Nguyên Hạo cố gắng kìm chế lắm bản thân mới không phát ra tiếng cười.

- Đại Cát huynh quá lời, ta lần đầu gặp huynh nhưng cảm giác như sinh từ chi giao. Vì thế mới dùng lễ vật này nói hộ tấm lòng, hi vọng huynh sẽ không từ chối thịnh tình của ta.

Vừa khuyên nhủ, Nguyên Hạo vừa vỗ vỗ nhẹ vai đối tượng thương như hai hảo hữu lâu năm. Hành động này càng khiến tâm can của tên mập rung động dữ dội, hắn hít một hơi thật sâu rồi cất lọ đan dược vào. Sau đó ngước lên nhìn đối phương thật sâu.

- Như vậy ta sẽ nhận lấy, một lần nữa đa tạ Hạo huynh. Đại Cát này xưa nay không có gì tài giỏi, chỉ là tên đệ tử phân phối công việc lặt vặt, không biết ngày nào tiến thân. Nay gặp được bằng hữu tốt, mới gặp mà đối xử với ta còn tốt hơn biết bao nhiêu tên quen biết lâu năm. Sau này, chỉ cần Hạo huynh có việc cần đến, ta nhất định dốc hết sức mình để hỗ trợ, quyết không từ chối.

Thốt ra lời lẽ vô cùng kiên định, đại Cát hướng Nguyên Hạo ôm quyền tạ trọng. Thật ra cũng không trách gã được, bởi ở tông môn điều kiện thiếu thốn này, đan dược là thứ không tưởng được. Tuy tông môn có độc sư điều chế ra độc đan nhưng dù sao độc đan vẫn chưa độc và những loại dùng để hỗ trợ tu luyện cũng không nhiều. Vì thế những tầng lớp thấp cổ bé họng như gã làm gì mơ đến độc đan cho mình, nói chi đến đan dược thật sự của luyện dược sư.

Chính vì điều này mà Nguyên Hạo chỉ cần bỏ ra hai viên đan dược hạ phẩm lúc trước hắn tập luyện chế mà lại đem đến kết quả rung động như thế. Đúng là một miếng khi đói bằng một gói khi no, hai viên hạ phẩm đan dược mà hắn chả buồn phục dụng khi đưa cho đối phương lại như chỉ báo, kỳ trân trên thế gian. Nghe lời tên mập nói ra, Nguyên Hạo cũng biết được đây là lời thật lòng của đối phương. Vì vậy, hắn tiếp tục trò chuyện vài câu rồi nói:

- Hiện tại, ta cần phải trở về để suy nghĩ thật kỹ lên lựa chọn công việc nào phù hợp với mình. Ngày mai ta sẽ quay lại trả lời cho đại Cát huynh biết rõ, tạm biệt.

Nguyên Hạo đưa ra bộ mặt phân vân khó xử khiến đại Cát lo lắng liền vội vàng đáp:

- Không vội, không vội. Hạo huynh cứ về suy nghĩ thật kỹ, nếu có thắc mắc gì thì cứ hỏi ta là được. Ta làm công việc ở đây cũng bốn năm rồi, hiểu tường tận mọi thứ.

Tiếp đó, gã còn gợi ý một số công việc nhẹ nhàng, lại có thể bỏ túi riêng cho đối phương. Đây là gã có ý tốt giúp đỡ nhưng Nguyên Hạo chỉ gạt đầu ra về tiếp nhận rồi cáo từ rồi đi trở về. Sau khi ra khỏi tòa nhà, trời cũng chuyển sang hoàng hôn, hắn liền dò hỏi đường về nơi ở cho mình. Chỗ ở của đệ tử ngoại môn nằm ở góc phía bắc của tông môn, vô cùng chật chội và đơn giản. Sau khi tìm đến nơi, Nguyên Hạo được chấp sự phân cho một gian phòng riêng tương đối tạm được. Cái này cũng liên quan đến việc hắn có lệnh bài của Bảng trưởng lão, nên mới có đãi ngộ như vậy.

- Tiểu Vô, người nghĩ lão già điên kia là ai?

Sau khi đóng cửa lại, Nguyên Hạo liền tự lẩm bẩm nhẹ một mình. Lúc này, một tiếng nói khinh bỉ quen thuộc lại vọng lên trong đầu của hắn.

- Hừ, lão là ai thì làm sao ta biết được? Nhưng ta nghĩ người cũng có kết luận riêng cho mình rồi đúng không?

- Hắc hắc, chỉ có Tiểu Vô là hiểu ta thôi. Theo ta thấy thì lão già nhất định là nhân vật quan trọng, thế nhưng tại sao lại chỉ chọn đệ tử canh phòng lỏng lẻo như thế chứ? Nếu là một kẻ cần bảo vệ thì chắc chắn lão sẽ được cao thủ giam giữ trong bí mật chứ không phô trương như thế. Còn nếu cho rằng tông môn dùng lão làm mồi nhử ám tử thì càng không hợp lý vì lão đã bị giam giữ rất lâu rồi. Chẳng có ai thả câu ròng rã như thế cả.

Nguyên Hạo cười cợt rồi nói ra suy luận của mình. Phải nói những gì hắn chỉ ra vô cùng hợp lý, khiến Tiểu Vô cũng tán thưởng:

- Ta cũng nghĩ thế, vậy theo người, lão thật sự là nhân vật thế nào?

Xoa xoa cằm vài cái, Nguyên Hạo mới cất tiếng trả lời Tiểu Vô:

- Theo ta đoán, lão ta là người có địa vị trong tông môn, và lão thật sự... bị điên.

- Tại sao người nghĩ vậy?

- Bởi vì nếu lão là trọng phạm thì với tính cách của Nguyệt lão đã hạ sát từ lâu rồi, không cần để lại. Còn nếu lão có bí mật gì để uy hiếp thì sư phụ ta cũng sẽ giam giữ riêng chứ không lộ liễu vậy, như ta đã nói vừa rồi. Do đó lí do duy nhất hợp lý nhất là lão bị điên nhưng do địa vị, thân phận của lão nên mọi người vẫn phải giam giữ lão để tránh lão lên cơn gây chuyện. Thật ra...muốn biết thân phận thật của lão cũng dễ thôi hắc hắc.

Nguyên Hạo sau khi nói ra kết quả mà hắn cho là hợp lý nhất thì cười quỷ dị rồi vung tay một cái. Lập tức từ trong hư không hiện lên một bóng trắng ma mị, giống như một âm hồn từ cõi âm ti ta bà nhảy ra.

- Phong Ảnh, hãy giúp ta thăm thính lão già điên đó một chút nào.

Nơi giam giữ lão già theo lời của đại Cát là ở một nơi vắng vẻ, xung quanh chỉ có cây cối điêu hiu và một hồ nước nhỏ. Lúc này trời đã tối om, từng cơn gió rít qua làm cho không khí nơi này vô cùng quái dị. Bỏ qua hai tên đệ tử Ngưng Khí đang ngồi run rẩy canh giữ ở tuốt ngoài xa, Phong Ảnh lặng lẽ tiến về phía trang viện bên trong. Ngoài tường tượng của Nguyên Hạo, cái nơi gọi là nhà giam này lại là một căn nhà đơn sơ bên cạnh một vườn hoa đầy màu sắc.

- Hừ, những bông hoa này là độc thảo.

Miệng của Phong Ảnh the thé giọng điệu của Nguyên Hạo rồi tiếp tục lặng lẽ áp sát căn nhà. Lúc này bất ngờ một tiếng nổ vang lên kèm theo một tiếng cười già nua đầy đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Thân phận lão giả thần bí

-Aaaaaaaaaaaaaaa...tại sao đến lúc mấu chốt ta cứ bị thất bại vậy....lão thiên, ta không cam tâm....aaaaaa

Tiến gào thét đầy uất ức như xé nát cả không khí yên tĩnh của cả biệt viện. Nhất thời Nguyên Hạo cũng cảm thấy tâm hồn bị chấn động nên hắn lập tức để cho Phong Ảnh ăn nặc kỹ càng rồi mới từ từ chậm rãi tiếp tục thâm nhập. Căn nhà vẫn không hề tổn hại tí nào sau tiếng nổ, có lẽ nó đã được thiết lập một vòng phòng hộ vững chắc. Vào đến căn nhà, Phong Ảnh nhìn thấy mọi thứ lộn xộn giống như vừa trải qua một cuộc chiến vô cùng khốc liệt vậy.

Ở giữa căn nhà là một lão già râu tóc xồm xoàm, ánh mắt chuyển đen nổi đầy gân máu. Lúc này, lão ta đang lặn lội dưới đất, tay chân co giật liên tục,

nhìn giống như đang lên con diên. Vài hơi thở sao, toàn thân lão già nổi lên gân xanh, một luồng hắc khí bốc lên bao quanh cơ thể trông rất giống cảnh tàu hỏa nhập ma. Gầm lên một cái, lão ta như tia chớp lao ra khỏi căn nhà, hướng cửa biệt viện phóng đến.

- Âm âm

Khi lão vừa xông đến cửa lớn của biệt viện thì ngay lập tức va chạm phải một vòng kết giới chắc chắn tạo ra tiếng vang như đổ vỡ. Tựa như bị ngăn trở làm cho tính tình thêm cuồng bạo, lão ta không ngừng dùng thủ pháp của mình đánh vào kết giới khiến nó rung rinh liên tục nhưng vẫn không phá hủy được. Đứng phía ngoài, hai tên đệ tử không hề phát giác lão già xông đến cho đến khi lão va vào tầng kết giới phòng hộ. Mặc dù đã rất nhiều lần gặp phải trường hợp lão già lên cơn như thế này, nhưng cả hai tên đều sắc mặt sợ hãi đến cực điểm, không còn chút máu nào.

- Nguy hiểm, mau báo cho phó trưởng môn ngay.

Một tên lính canh nhanh trí liền la lớn, ngay lập tức gã còn lại mới hoàn hồn vội vàng lấy ra một cái truyền tin phủ rồi phóng đi. Chỉ vài phút sau, Trịnh Dương như một ngôi sao băng từ xa phi hành cấp tốc đến. Có lẽ đã quen xử lý sự tình này nên vị Trịnh phó môn chủ này ra tay hết sức thuần thục. Vì thế dù cho lão già kia có hung hãn thế nào nhưng thần trí đã không minh mẫn thì cũng chỉ tốn nửa chén trà là đã bị khống chế hoàn toàn. Tiếp đó, vị phó trưởng môn dùng linh lực của mình truyền vào giúp cho lão già khống chế cơn điên do độc tính bùng phát. Sau khi xong xuôi mọi việc, gã mới an tâm dặn dò hai tên lính canh vài câu rồi rời đi.

Nhìn thấy hình ảnh mà Phong Ảnh truyền lại, Nguyên Hạo nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng và nói:

- Xem ra lão ta không bị điên đơn thuần, nhìn biểu hiện bên ngoài rất có thể là trúng độc.

- Chính xác là vậy, chất độc mà lão già này trúng không đơn giản, nó đã ăn sâu vào trong não mới khiến cho lão lên cơn như điên đại như vậy. Xem ra lão ta đã chống cự với độc dược này suốt một thời gian rất dài nên mới chưa hoàn toàn bị độc hóa, nếu không thì lão đã chính thức phát điên thật sự rồi hắc hắc.

Tiểu Vô tỏ ra hứng thú lên tiếng đánh giá, với lịch duyệt của bản thân nó thì mấy vấn đề này vừa liếc mắt là có thể đoán ra ngay.

- Lão nhiễm độc lâu vậy có khả năng cứu chữa không Tiểu Vô?

Nguyên Hạo trầm tư một lúc rồi đột nhiên cất tiếng hỏi.

- Người muốn giúp lão già đó sao? Để có thể kìm hãm độc tính xâm nhập thời gian dài như vậy thì tu vi của lão già hoàn toàn không thấp. Nếu như chúng ta tiếp xúc lão mà bị vạ lây thì rất là nguy hiểm. Và lại ta không biết gì về giải độc, chỉ có luyện được sư ra tay mới được thôi.

Tiểu Vô tỏ ra khó hiểu nói, nó không nghĩ ra lý do gì Nguyên Hạo lại muốn ra tay giúp đỡ lão già đó. Nếu chỉ là tò mò đơn thuần thì cũng biết đại khái tình hình rồi, cần gì phải mạo hiểm tiếp xúc lão như thế chứ.

- Hắc hắc, người quen ta là luyện được sư sao. Có điều ta không đại gì lộ diện khi chưa chắc chắn điều gì. Khi này ta còn đang suy nghĩ xem thật ra lão già này có thân phận gì nhưng khi cha của Trịnh Đạt xuất hiện thì mọi việc đã được hé mở rồi.

Nở nụ cười khoái hoạt, Nguyên Hạo rót một chén trà lên thưởng thức rồi tiếp lời:

- Ta dám cá lão già kia tám phần có liên quan đến Nguyệt lão.

- Tại sao người lại khẳng định như vậy?

Tiểu Vô cảm thấy mù mịt hỏi lại. Nguyên Hạo vẫn ung dung từ từ uống hết chén trà thơm rồi mới đáp:

- Người nghĩ xem, một người được canh giữ đặc biệt như thế, tất nhiên là chương môn phái biết đến lão rồi. Với tầng suất lên cơn thế kia mà vị Trịnh phó trưởng môn kia cứ phải chạy đến chạy đi xử lý như vậy mà không than oán gì sao? Ta thấy ánh mắt của lão khi nhìn lão già không hề có sự chán ghét hay lãnh đạm mà rất cẩn thận tỉ mỉ. Như vậy ta có thể khẳng định quan hệ giữa hai người này không tệ, mà với tính cách của Nguyệt lão thêm vào thì ta phán đoán lão già này có quan hệ với bà. Do đó sư phụ ta mới sắp xếp cho người thân là Trịnh Dương theo dõi và giúp đỡ lão mỗi khi chất độc phát tác.

- Chỉ lý, ta cũng không để ý đến điều ấy. Càng ngày tên não nhỏ người quan sát càng tinh tế đó.

Hiếm khi được Tiểu Vô khen ngợi, Nguyên Hạo làm ra vẻ mặt thỏa mãn. Sau đó, đợi thêm nửa canh giờ, hẳn mới cho Phong Ảnh lặng lẽ thâm nhập căn phòng của lão già một lần nữa. Nhưng lần này khi vừa tiến vào thì ngay lập tức bị lão già đó phát giác ra ngay.

- Kẻ nào đó?

Lão già xoay người hướng về một phía góc căn nhà quất lớn. Tức thì Phong Ảnh dưới bộ dạng ma mị như u hồn từ từ hiện ra, mang theo một âm thanh sồn cả da gà như thường khi lên tiếng:

- Hắc hắc, lão không cần lo lắng. Ta là người quen của Nguyệt lão, đến đây có thiện ý muốn giúp đỡ.

- Nguyệt lão? Người quen biết Nguyệt nhi nàng sao?

"Má"

Nguyên Hạo suýt tí thì phun ra một câu chửi tục. Lão già này cũng trâu quá đi chứ, sư phụ của hắn bá đạo có tiếng, lỗ mắng hơn cả mấy tên du côn, ra tay là chém giết, bạo lực thành thói. Thế mà trong miệng lão già này sao lại thành Nguyệt nhi ngọt ngào như gọi tình lang thế kia.

- Chẳng lẽ ông ta là...

Ánh mắt xoay chuyển nhanh chóng, Nguyên Hạo cùng Tiểu Vô bật cười lớn pha thêm chút ti tiện. Cả hai tên này nằm mơ cũng không ngờ thì ra người mà cả hai đoán già đoán non hóa ra là phu quân hay chí ít cũng là tình lang của Nguyệt lão.

- Lão ta chắc chắn là phu quân của Nguyệt lão, nếu là tình lang thì Trịnh Dương tuyệt không đối đãi ân cần như thế.

Nguyên Hạo sau khi cười xong thì khuôn mặt trở lại thần thái bình tĩnh phán một câu. Tiểu Vô cũng ừ một tiếng đồng ý với hắn, nó đang phục Nguyên Hạo sát đất. Hắn chỉ đoán lão già này có quan hệ với Nguyệt lão, không ngờ kết quả còn hơn cả trùng số độc đắc nữa chứ.

- Đúng vậy, chính là Nguyệt Linh chương môn của Hắc Điều Môn.

Sau khi xác nhận được thân phận của đối phương, Phong Ảnh dùng ngữ khí có phần trầm ổn hơn để đối đáp.

- Chính là nàng, thế nhưng lâu nay nàng ít khi ra ngoài tông môn, cũng không có bằng hữu. Hay ngươi là gian tế trà trộn vào hồng lửa gạt ta hả?

Nói được hai, ba câu, lão già bỗng nhiên cảnh giác, linh khí trên người lão bỗng bùng lên mạnh mẽ. Chỉ cần cái bóng mà kia trả lời không rõ, lão sẽ ra tay tiêu diệt ngay.

- Haiz, lão đúng là giống y như Nguyệt lão, hở ra là đòi đánh đòi giết. Nếu như Hắc Diện Tông muốn ra tay với lão thì cần đợi đến bây giờ sao? Nếu như ta có thể lặng lẽ vào được bên trong Hắc Điều Môn thì ta rảnh rỗi đến nơi này tán gẫu với lão à?

Nguyên Hạo bức tức liền truyền cho Phong Ảnh mắng xối xả không thương tiếc vào mặt đối phương. Loại người này chỉ có mạnh mẽ quát lại thì mới chịu nghe thôi, không thể yếu thế được. Đúng như hắn dự liệu, lão già thấy thái độ của bóng mờ như vậy liền khựng lại, linh khí cũng xui xuống nhanh chóng.

- Hừ, lão đúng là địch bạn bất phân mà. Trong lần Nguyệt lão xuất môn để trị bệnh cho tiểu Đạt, ta đã có duyên cùng bà ta kết giao làm bằng hữu. Lần này ta cho u hồn này đến chủ yếu thăm hỏi bạn cũ, chỉ vô tình bay ngang đây phát hiện ra lão nên muốn vào xem thử loại độc trên người lão ra sao mà thôi?

Nguyên Hạo thấy đối phương đuối lý, hơi bối rối thì càng lấn tới. Dùng giọng điệu bức tức, oan uổng, giống như người tốt lại bị hiểu lầm, uất ức vạn phần. Điều này khiến cho lão già kia càng không biết trả lời thế nào, nhưng khi nghe đối phương nói đến vấn đề của mình thì hai mắt lão sáng lên, vội vàng hỏi:

- Vị huynh đài đây chẳng lẽ có thể chữa bệnh sao? Người là luyện dược sư?

- Tất nhiên rồi, Nguyệt lão đã đến Vạn Dược Cốc để chữa trị cho Tiểu Đạt và ta cũng chính là người của cốc đây. Lần này muốn giúp đỡ lão một tay, coi như vì bằng hữu, không ngờ lão lại xem ta như kẻ thù. Thôi, đã thế thì...

Nguyên Hạo biết đối phương đã mắc câu mình rồi. Thật ra thì trong tình huống bình thường chắc chắn lão già này không dễ dàng tin những lời của hắn dễ dàng như thế. Nhưng do lão đã chịu đựng loại độc này hành hạ năm tháng dài đến không diễn cũng sắp thành diễn thật rồi. Bây giờ tình huống của đối phương kẻ ra cũng phù hợp mà lão cũng đồng ý việc Hắc Diện Tông không rảnh rỗi xâm nhập vào đây chỉ để ra tay với lão mà thôi. Vì thế, lúc này đây, lão vô cùng lo lắng vị bằng hữu của Nguyệt Linh sẽ tức giận mà rời đi, không chữa trị giúp lão nữa.

- Không, không, là lão phu sai lầm, có mắt như mù, lại hiểu lầm vị huynh đài đây. Xin huynh đừng chấp nhứt, Nguyệt Lâm ta xin cúi đầu tạ lỗi. Chỉ mong huynh bỏ qua, hỗ trợ xem xét bệnh tình của ta một phen, Nguyệt mỗ sẽ cảm kích mang ơn suốt đời.

Lão già tên Nguyệt Lâm này không tiếc lời hạ mình cầu xin khiến Nguyên Hạo nghe xong cũng cảm thán.

"Haiz, vợ chồng cùng họ, hèn chi cô con gái Nguyệt Liên của sư phụ mang họ giống mẹ. Lão già này làm ta tổn thọ quá, nếu lão mà biết mình là đệ tử của thê tử lão thì chắc sẽ bẻ cổ lão từ thôi. Tốt nhất không nên để lộ thân phận nếu không ta sẽ bị phu thê sư phụ "chăm sóc" thê thảm đến chết mất."

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Chân tướng

- Được rồi, Nguyệt Lâm lão huynh không cần khách khí như vậy. Trước tiên huynh hãy kể rõ về tình huống của mình cho ta được tường tận. Có như vậy

ta mới xem xét và đưa ra phương pháp chữa trị cho huynh được.

Cũng không muốn làm khó dễ đối phương nữa, Nguyên Hạo bèn hạ giọng. Nghe thấy vậy, lão già mừng rỡ vội vàng trình trọng ôm quyền rồi bắt đầu tường thuật lại nguyên do và nguồn cơn của mình.

- Cách đây khoảng ba trăm năm, ta và Nguyệt nhi vốn là trời sinh một đôi, vô cùng hợp ý, anh hùng kết duyên cùng giai nhân. Khi ấy ta vẫn còn khí độ bất phàm, hô một tiếng cũng làm rung chuyển một phương. Ai nghe đến danh tự của Độc Vương Nguyệt Lân ta đều run rẩy sợ hãi, không kẻ nào dám mạo phạm.

- Khụ khụ, lão huynh chỉ cần nói đến trọng điểm quá trình vì sao bị hạ độc và triệu chứng loại độc này như thế nào là được rồi. À, mà lão huynh có danh hiệu Độc Vương, chẳng lẽ huynh là một độc sư?

Rùng mình ớn lạnh trước màn tự sướng thái quá của lão già, Nguyên Hạo vội vàng ho khan vài tiếng để cắt đi nguồn cảm hứng vô tận của đối phương đang tuôn trào. Thế nhưng có vẻ như Nguyệt Lân không hiểu ý của đối phương mà vẫn hết sức thoải mái trả lời:

- Khả khả, huynh đài đúng là tinh ý. Ta chính là vị độc sư đầu tiên, người khai sáng cho Độc Sư Đường của Hắc Điều Môn, cũng là độc sư cấp bậc đại sư duy nhất của môn phái cho đến giờ.

Nghe đến đây thì Nguyên Hạo không khỏi chề môi một cái, nhin không đượcn cất giọng lãnh lút hỏi lại một câu:

- Ô, Nguyệt Lân huynh là đã là đệ nhất độc sư của tông môn, vậy mà cũng bị người ta hạ độc được sao? Vậy kẻ ra tay này trình độ dùng độc chán chán kinh thiên hải tặc rồi nhỉ?

- Khụ khụ, nói ra thì thật xấu hổ. Lão phu thân là đại sư về dùng độc nhưng suốt cả mấy trăm năm qua vẫn không thể nào phá giải được chất độc trong cơ thể mình. Ngay cả việc bị hạ độc như thế nào ta cũng không rõ ràng nữa, đúng là vô cùng nhục nhã, biệt khuất cho sở học của mình mà.

Thấy u hồn hỏi mình một câu có phần mỉa mai, Nguyệt Lân đỏ mặt, gãi đầu nhẹ giọng đáp. Có điều lão thẳng thắn thừa nhận thất bại của mình cũng khiến Nguyên Hạo co phần kính phục. Rất nhiều người ngay cả đến chết cũng không bao giờ thừa nhận sai lầm của mình, tất cả chỉ vị trọng danh dự, hào quang giả tạo của bản thân. Lão già này tính tình rất giống Nguyệt lão sư phụ, tuy có hơi lỗ mãng và khoe mẽ một tí nhưng là người có hùng tâm và cá tính biết chấp nhận sự thật, không che dấu khuyết điểm.

- Haha, Nguyệt Lân huynh không cần tự hạ thấp mình, người ta có câu "minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng". Huynh có bao giờ nghĩ rằng kẻ hạ độc mình là một người mà mình rất tin tưởng không? Chính những cái vô cùng thân thiết với mình mới khiến cho bản thân chúng ta lơ là, giảm mức độ cảnh giác xuống mức thấp nhất.

Nguyên Hạo cười lớn rồi dùng một câu cảnh tỉnh đối phương khiến Nguyệt Lân ngẩn người ra. Khuôn mặt vốn nhăn nhúm của lão vốn đã chịu bao nhiêu dày vò của vô số lần độc tính phát cơn giờ đây co giật mãnh liệt. Ngay từ những ngày đầu, lão cũng từng nghĩ đến trường hợp này nhưng lão đã gạt đi ngay. Bởi vì trong thâm tâm của lão không tin và cũng không muốn chấp nhận kết quả như vậy. Những người lão tin tưởng không nhiều, nếu bất kỳ ai trong số họ ra tay với lão thì lão thật không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

- Chuyện này ta nghĩ lão huynh nên tự tìm hiểu thì tốt hơn, ta chỉ gợi ý như vậy thôi. Giờ huynh hãy mô tả cho ta về tình trạng trúng độc của bản thân mình đi.

Đã hé mở cánh cửa cho đối phương rồi, Nguyên Hạo cũng không muốn dẫm vào vùng nước đục này. Bởi bản thân hắn không đủ thực lực để lo chuyện của người khác, nhiều khi không giúp gì được mà phải bồi thêm cái mạng nhỏ của mình vào thì không đáng tí nào.

Tiếp theo suốt một canh giờ, Nguyệt Lân trình bày những gì lão đã thử nghiệm và tìm cách giải độc trong suốt một khoảng thời gian dài qua như thế nào. Có rất nhiều lần lão ta đã thành công áp chế chất độc nhưng sau đó vẫn không thể giải quyết triệt để và độc tính lại áp súc mạnh mẽ trở lại. Nguyên Hạo vẫn giữ trạng thái trong suốt quá trình lắng nghe, và sau đó từ biệt rồi đi. Trước khi rời khỏi, hắn chỉ thông qua Phong Ảnh nhắn nhủ với lão vài câu:

- Loại độc mà lão huynh trúng phải không đơn giản, ta cần thời gian để nghiên cứu và tìm cách giải quyết. Hiện tại ta đang ở Vạn Dược Cốc bận công vụ nên không thể đến đây được. Nhưng ta có thể thông qua u hồn để trao đổi nói chuyện với huynh, có điều huynh đừng tiết lộ cho bất kỳ biết sự tồn tại của ta. Ta quên giới thiệu, ta tên là Phong Ảnh, khi nào cần gì ta sẽ tìm lão huynh sau, cáo biệt.

Ngay sau đó Phong Ảnh quỹ dị biến mất không còn tung tích gì nữa. Thờ dài một hồi, Nguyệt Lân xoay người bước ra ngoài nhìn về phía xa, lòng mang nhiều cảm xúc khó diễn tả. Bao nhiêu năm đau khổ, giờ lão cũng có được một chút hi vọng rằng vị Phong Ảnh bằng hữu thê tử của mình có thể tìm ra cách chữa trị cho bản thân được. Nhưng lão cũng cảm thấy tâm mình phát lạnh vì nghĩ đến chuyện phải đối mặt với kẻ ra tay với mình thế nào. Lời nhắc nhở của vị Phong Ảnh kia như một tiếng sét xóa đi mây đen bấy lâu che mờ đi sự thật trong lòng lão.

- Haiz, đôi khi điên điên mà sống còn tốt hơn.

Triệu hồi Phong Ảnh quay về, Nguyên Hạo một mình trầm tư trong phòng. Thấy hắn không nói gì, Tiểu Vô mới cất tiếng nói:

- Ta thấy độc tố lão già này bị trúng là do hạ độc thời gian dài trong vô thức, độc tính tích tụ từ từ mà thành. Để có thể làm như thế thì chắc chắn chỉ có người thân cận ra tay mà thôi. Nhưng ta có cảm giác loại độc này tuy khó trị nhưng cũng không phải quá nguy hiểm.

- Độc dược tích tụ từ từ thường sẽ gây ra tác dụng khiến người ta suy yếu hoặc mơ màng, nổi cơn điên. Cũng có loại làm suy giảm tu vi, cơ thể suy nhược, lục phủ ngũ tạng bị tổn hại dần dần. Theo ta thấy thì kẻ ra tay không phải muốn lấy mạng lão mà muốn suy yếu để loại đi một phần lớn sức mạnh của Hắc Điều Môn. Đôi khi chỉ cần khiến thực lực đối phương suy giảm là đủ, không nhất thiết phải ra tay ám sát. Đây chính là một trong những mưu lược thường thấy trong binh gia hắc hắc. Có điều trong kế này có một lỗ hổng rất lớn mà mọi người không phát hiện ra thôi.

Nguyên Hạo lúc này mới mở miệng đưa ra suy luận của mình, hắn đã sớm đoán ra được phần lớn vấn đề rồi.

- Lỗ hổng gì vậy?

Tiểu Vô tò mò hỏi, nó tuy kiến thức uyên bác nhưng những thứ mưu kế binh lược của phạm thể thì lại không biết gì nhiều.

- Haha, đơn giản thôi, kẻ ra tay chắc chắn vẫn ở bên cạnh của Nguyệt Lân vì hắn phải không ngừng theo dõi, quan sát. Nếu như lão ta áp chế được độc tính thì tên đó sẽ âm thầm ám toán phá hoại ngay. Nếu không như vậy thì tại sao trùng hợp mỗi lần sắp giải quyết được độc tính thì lại thất bại trong gang tấc, rõ ràng là có mờ ám trong việc này. Nơi thuận tiện tiếp cận hạ độc nhất chính là Độc Sư Đường, vậy kẻ tình nghi nhất là người trong đó và là thân cận với Nguyệt Lân.

Nói đến đây, Nguyên Hạo cũng không cần nói thẳng ra nữa. Nguyệt Lân đã kể rằng lão có ba đệ tử thân truyền, chỉ có ba tên này ngày đêm làm được đồ hỗ trợ lão luyện dược. Nên chín phần là thủ phạm chính là một trong ba tên này, thậm chí là cả ba tên cùng là gian tế.

- Chỉ là ta không quan tâm chuyện vạch trần hung thủ. Việc ta quan tâm là làm sao để chữa bệnh cho lão ta, nếu thành công thì vị phu quân của sư phụ sẽ nợ chúng ta ân huệ thật nặng nha hắc hắc.

Nguyên Hạo cười một cách bí ối khiến cho Tiểu Vô phải hừ lạnh khinh thường nói:

- Thì ra tên não nhỏ này chỉ chú tâm làm sao để có thể lợi dụng tình thế của lão già kia mà thôi. Người căn bản chả có tấm lòng giúp đỡ người hoạn nạn gì cả.

- Giúp thì tất nhiên phải giúp rồi, lão ta là phu quân của sư phụ thì dù trả giá thế nào ta cũng nghĩ cách cứu chữa cho lão. Có điều tận dụng làm cho đối phương mang ơn mình vẫn tốt hơn chứ, nhất cử lưỡng tiện mà khả khả.

Đối với bản thân Nguyên Hạo từ bé lẫn lộn trong cuộc sống, hắn luôn giải quyết mọi việc theo hướng mang lại lợi ích tốt nhất cho mình. Nhưng bản tâm của hắn không phải là kẻ vì lợi quên nghĩa, chỉ cần là người thân, bằng hữu của hắn có chuyện thì dù phải hi sinh hắn cũng sẽ phải giúp đỡ cho bằng được.

- Việc này nhất thời không thể vội vàng, ta cần phải tra cứu trong đồng thư tịch mà Trúc sư phụ đã truyền lại cho ta xem có cách giải bách độc nào phù hợp không đã.

Lục lợi từ trong nhãn trừ vật ra hàng loạt ngọc giản do Trúc Du sao chép lại từ trong ngoại các của Tăng Kinh các, và một số là trải nghiệm và đúc ý của lão về dược đạo, Nguyên Hạo bắt đầu đọc lướt và tìm kiếm từng tài liệu, thư tịch. Thế nhưng số lượng thư tịch là quá lớn, dù đã đọc không ngừng nghỉ cả đêm nhưng hắn vẫn chưa phát hiện ra manh mối nào. Uể oải vươn vai đứng dậy, bước ra khỏi phòng, hắn lững thững đi dạo một vòng cho khảy khỏa. Đồng thời cũng quyết định xem mình nên chọn tiếp nhận công việc nào.

- Việc canh giữ lão già kia căn bản mình không cần chọn, mỗi khi cần tìm lão chỉ cần nhờ đến Phong Ảnh là được. Săn bắt độc thú cũng thú vị, nhưng hiện tại ta không thể để hiển lộ khả năng chiến đấu của mình được. Còn tạp dịch cho Độc Sư Đường thì phải đối mặt với ám tử của Hắc Diện Tông, nguy cơ còn lớn hơn. Xem ra ta nên chọn một công việc nào ít người chú ý một tí thì mới an tâm tu luyện được.

Quyết định như vậy, Nguyên Hạo sải bước nhanh hướng về tòa nhà to lớn trước mặt. Khác với hôm qua, hôm nay đại Cát từ xa trông vô cùng tinh tảo, hòa ái, còn vậy vậy tay như chờ đợi hắn đến từ lâu rồi.

- Sao rồi Hạo huynh, huynh đã quyết định chọn công việc nào cho mình chưa?

Nguyên Hạo vừa bước vào, gã mập liền nhanh chân lẹ tay rót một ly trà nóng cao cấp rồi mỉm cười thân ái hỏi han đối phương. Từ khi nhận được đan dược của tên thiếu niên này, gã đã đặt địa vị của hắn lên hàng chí cao vô thượng, thậm chí còn cao hơn cả Bảng trưởng lão quán hạt trực tiếp nữa.

- Haha, thật ngại quá, đại Cát huynh, ta tính đến là để...

Vừa định hỏi chuyện đối phương về công việc một chút, thì bất ngờ cánh cửa phòng bị mở tung ra. Hai tên thanh niên bước vào, một tuấn mỹ, nhìn hơi điệu đà và một tên lưng hùm vai gấu, râu tóc tua tủa như rừng. Cả hai đều tỏ ra ngông nghênh, pha thêm phần cao ngạo, có điều linh lực tu vi của bọn chúng tàn mát ra khá mạnh mẽ khiến Nguyên Hạo phải nhíu mày. Gã to con ánh mắt lướt qua thiếu niên lạ mặt rồi rơi vào người đại Cát, quát lớn:

- Đây, ta đang cần vài tên đi theo để hỗ trợ việc thu gom vật phẩm săn bắn. Người mau tìm gấp, một canh giờ nữa hai chúng ta phải xuất phát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Săn độc thú (Thượng)

Nhìn thấy hai tên thanh niên xông vào mở miệng đòi người, sắc mặt của đại Cát tái nhợt ngay đi. Nếu là bình thường bọn này có can rờ thể nào cũng được, nhưng hôm nay có vị "hào bằng hữu" của mình ở đây. Gã e sợ rằng Nguyên Hạo sẽ bị vạ lây vào chuyện này mất.

- Hồ Bất Trung, Văn Cự, hai người các ngươi lần nào cũng đòi người gấp rút như thế làm ta rất khó xử. Các ngươi đợi một chút ta sẽ kiểm tra rồi thông báo tìm nhân lực ngay.

Đại Cát vội vàng đáp ứng rầy chồng sổ sách ra lật xem, thế nhưng điều gã lo lắng lại nhanh chóng xảy ra khi tên thanh niên to lớn bước đến trước mặt Nguyên Hạo.

- Ô, ngươi trông rất lạ mặt, nhìn mặt bún ra sữa vậy mà đã là Ngưng Khí tầng chín rồi. Hắc Điều Môn chúng ta từ khi nào có thêm một thiên tài như thế này mà Văn Cự ta không biết nhỉ?

Dùng giọng nói chói tai của mình, gã lưng hùm vai báo này tỏ ra hứng thú hỏi chuyện Nguyên Hạo.

- Haha, ta cũng chỉ vừa mới gia nhập tông môn ngày hôm qua thôi nên ngươi không nhận thức ta cũng không có gì lạ. Do dùng đan dược tu dưỡng nên bề ngoài ta trông còn rất trẻ nhưng thật ra đã ngoài ba mươi lăm xuân xanh rồi. Hiện tại ta chỉ là một gã đệ tử ngoại môn đến tìm công việc cho mình thôi.

Đầu óc xoay chuyển thật nhanh, Nguyên Hạo mỉm cười nhẹ nhàng đáp. Hắn cũng sớm nhận ra hai tên này xem chừng cũng là đám thiên tài tông môn gì đó. Nhìn linh lực hai tên dao động thể hiện ra thì bọn chúng rõ ràng đã đạt đến tu vi Ngưng Khí viên mãn. Thực lực như vậy ở tuổi tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi thì đúng là có thể ngạo thị đồng lứa rồi.

Hiện tại tuy rằng thái độ của tên Văn Cự lớn xác này không được lịch sự nhưng Nguyên Hạo cũng chỉ mỉm cười đáp lại. Hắn xem như đang nói chuyện với mấy tiểu hài mới lớn, chưa biết chuyện đời vậy. Nếu như hắn tỏ ra khó chịu thì rất dễ khiến mấy con nghé này kích động, gây lộn chuyện.

- Thì ra là thế, làm ta cứ tưởng... Hắc hắc. Tuy vậy, ngoài ba mươi mà tu vi tầng chín thì cũng không tính là quá tệ. Tất nhiên không thể so với chúng ta rồi.

Nghe tên thiếu niên trả lời, gã Văn Cự thở ra một hơi rồi cười thoải mái. Tiếp đó, gã như sức nghĩ ra gì bèn vỗ vỗ vai Nguyên Hạo vui vẻ nói:

- Hay lắm, ngươi ở đây rất đúng lúc. Bọn ta đang cần người theo hỗ trợ săn bắn độc thú, ngươi đi theo bọn ta khá phù hợp. Đại Cát, ngươi báo danh tên này giúp chúng ta đi.

Đại Cát đang lú lú tìm người trong đám sổ sách thì bất chợt giật mình như bị sét đánh. Gã vội ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Hạo rồi xoay sang nhìn tên Văn Cự. Khóe miệng gã cứ giật giật, muốn mở ra để ý kiến nhưng lại e ngại. Vốn dĩ địa vị của những tên quản lý nhỏ nhoi như gã không có giá trị gì để so sánh với đám thiên tài tông môn này. Nhưng nếu không lên tiếng thì xem như quan hệ giữa gã và thiếu niên kia sẽ tan thành mây khói.

Nhớ đến mấy viên đan dược mà đối phương đưa cho, ánh mắt của đại Cát trở nên kiên định. Dù sao thì đối phương cũng là người thân thiết của Bảng trưởng lão, nếu có gì xảy ra thì cũng có ông ta ra mặt giúp. Xiết chặt nắm tay lại, hơi thở dồn dập, gã vừa lấy được dũng khí nói chuyện thì một bàn tay từ tốn bắt chợt đặt lên vai gã.

- Được rồi, đại Cát, huynh cứ báo danh giúp ta đi. Nơi này đối với ta còn quá mới mẻ, ta cũng muốn ra ngoài quan sát một chút để mở rộng tầm mắt của mình.

Mang theo nụ cười ôn hòa, Nguyên Hạo đã tiến đến bên cạnh đối phương từ lúc nào. Nhìn thấy cử chỉ của hắn, đại Cát hiểu ra là vị huynh đệ này muốn ngăn cản, không để mình rơi vào hoàn cảnh khó xử. Khóe mắt bỗng cay, gã thật sự xúc động. Từ khi gia nhập môn phái đến giờ, đây là người đầu tiên đối xử với gã tốt như vậy. Tận trong thâm tâm của đại Cát, gã đã đưa địa vị Nguyên Hạo lên hàng tri kỷ, huynh đệ hảo hữu duy nhất thật sự.

- Hạo huynh, lần sau trở lại ngươi phải cùng ta uống thật say. Nhất định là thế, không say không về haha.

Cảm giác nhân sinh của mình thay đổi, đại Cát cười lớn, chân thành nói. Sau đó gã dùng hiệu suất cao nhất quay về bàn cố gắng tìm những nhân thủ tốt nhất cho chuyến đi săn này. Tuy nói việc săn bắn thường khi không có tổn thất về người nhưng bị thương lại khá thường xuyên. Nguyên Hạo lại là người mới nên đại Cát muốn hảo huynh đệ của mình có được sự hỗ trợ tốt nhất.

Sau vài năm làm quản lý phòng phân phối công việc, chỉ ít đối với việc huy động này gã cũng có chút bản lĩnh riêng của mình. Chỉ sau nửa canh giờ, đã có thêm năm người được triệu tập. Tất cả bọn họ đều là Ngưng Khí trung kỳ trở lên, trong đó có đến ba gã là ngưng khí hậu kỳ. Đối với ngoại môn đệ tử thì nhóm như vậy thuộc vào hàng mạnh mẽ rồi.

- Hạo huynh, lần đầu ra ngoài săn bắn phải cẩn thận. Hãy làm theo hướng dẫn của hai gã kia, nhớ đừng tự ý rời xa khỏi nhóm săn bắn. Đây là tấm bản đồ sơ lược về khu rừng bên ngoài đầm lầy, nếu chẳng may có bị lạc thì hãy dùng đến nó.

Đưa ra một tấm bản đồ được cuộn lại kỹ càng cho Nguyên Hạo, lúc này đại Cát mới tạm yên tâm một chút. Nhìn hình ảnh của gã hiện tại cứ y như tiền người yêu ra chiến trường không bằng. Điều này làm Nguyên Hạo cảm thấy dở khóc dở cười nhưng trong lòng lại có một tia ấm áp. Hắn nhìn ra được đối phương thật tâm lo lắng cho mình, đó là sự quan tâm của bằng hữu thật sự.

- Đến giờ rồi, chúng ta xuất phát.

Văn Cự lóng tiếng quát rồi cùng gã thanh niên tuấn mỹ Hồ Bất Trung dẫn sáu người đi ra khỏi tòa nhà. Việc đại Cát sắp xếp cho bọn họ một nhóm hỗ trợ có thực lực tốt như thế khiến hai người rất hài lòng. Tuy người săn bắt chính không phải sáu người kia nhưng tu vi cao thì sẽ hỗ trợ tốt hơn nhiều, tránh làm gánh nặng cho cả đội. Phải biết rằng tuy ngoại môn đệ tử không được coi trọng nhưng nếu trong lúc làm nhiệm vụ mà xảy ra thương vong thì người dẫn đội sẽ phải gánh trách nhiệm.

Đi dọc đến quảng trường phía nam của tông môn, phía trước mặt của Nguyên Hạo giờ là cả mấy chục pháp khí đang hạ cánh, hoặc chuẩn bị bay đi, cũng có cái đang được sửa chữa bảo trì. Đặc biệt là tất cả các phi hành pháp khí này đều được sơn một màu xanh thẫm trông rất đặc thù.

- Ái chà, nhìn cảnh này không khác gì sân bay thu nhỏ ở địa cầu. Thật là hoài niệm a. Có điều tại sao tất cả pháp khí lại sơn cái màu khó coi như thế, chẳng lẽ thẩm mỹ ở đây hơi khác người.

Nhìn tràng cảnh tấp nập, Nguyên Hạo vừa đi vừa lẩm bẫm một mình. Một tên trung niên tu vi Ngưng Khí tầng tám đi gần với hắn nhất nghe thấy thế liền cười nhạt, tỏ ra uyên bác chen miệng vào:

- Tất cả các phi hành pháp khí ở đây đều dùng cho đệ tử của Hắc Điều Môn thuê mướn. Người nhìn thấy cái màu xanh thẫm được sơn trên các pháp khí chính là một loại chất đặc biệt được Độc Sư Đường sáng tạo ra từ rất lâu rồi. Tác dụng chính của nó là để chống độc và ngăn ngừa sự ăn mòn của không khí đầy độc tố ngoài kia. Dù được sơn như thế nhưng mỗi lần phi hành trở về mọi người đều phải tu bổ lại lớp chất bảo vệ đó đấy.

Nghe câu trả lời của vị trung niên kia, Nguyên Hạo giật mình nhớ ra phía ngoài tông môn chính là vùng đất tràn đầy độc tố kinh khủng. Nhớ lại hình ảnh muôn sắc khí độc tạo thành cả một vùng như cõi thiên đường sắc sở thì hắn cảm thấy tay chân mình tê rần, nổi hết cả da gà. Cổ trăn tỉnh lại, hắn cười khan một tiếng rồi xoay người cảm tạ vị kia một cái rồi hỏi tiếp:

- Cảm ơn vị huynh đài đã giải đáp, nhưng theo ta biết vùng đầm lầy tử thần này là trung tâm của cả khu rừng độc. Độc thú bên trong cũng vô cùng đáng sợ, nếu không có tu vi cơ Kim Đan, Nguyên Anh dẫn dắt làm sao các pháp khí này xong ra ngoài được.

Thấy Nguyên Hạo là người mới, câu hỏi lại sắc bén, tình huống mọi chuyện, vị kia liền cũng tỏ thái độ nhiệt tình tiếp tục trả lời nghi vấn:

- Haha, chuyện này cũng không tính là bí mật gì. Đúng là những đệ tử bình thường thậm chí trưởng lão muốn một mình đột phá ra ngoài từ đầm lầy tử thần này căn bản khó lòng mà thực hiện được. Chỉ là tất cả các pháp khí của chúng ta đều phi hành theo một con đường riêng, do chính trưởng môn và cao tăng đã hợp sức, không tiếc thương vong, khổ chiến để mở ra. Đây là con đường duy nhất không va chạm với các loại độc thú và không có nguy hiểm gì cả. Tất nhiên con đường này được tông môn giám sát rất kỹ lưỡng nên kẻ thù không thể nào lợi dụng được đâu.

- Thì ra là vậy, thật đa tạ huynh đã hết lòng giải thích cho.

Hai người tiếp theo lại trò chuyện với nhau vô cùng hợp ý. Trừ vị trung niên tên Trương Thiết Vinh kia cùng Nguyên Hạo hứng thú quan sát đàm đạo các thứ thì mọi người đều tỏ ra khá hồ hững. Khi cả nhóm đi vào giữa rừng pháp khí, Văn Cự tiến vào một chiếc pháp khí mà gã đặt trước rồi lấy trong túi trữ vật ra một viên châu màu xám. Sau khi tra viên châu vào vị trí trung tâm của pháp khí phi hành, nó mới bắt đầu khởi động và bay lên.

- Thì ra viên châu kia có tác dụng như chìa khóa. Hắc hắc tính ra mọi sự vật dý ở thế giới nào thì cũng tuân theo một nguyên tắc tương tự nhau cả thôi.

Khi tất cả đã yên vị, Văn Cự lại lấy ra sáu bình đan được phát cho mọi người. Nguyên Hạo nhận lấy, ánh mắt tò mò không biết cái này dùng để làm gì.

- Đây là đan dược dùng để bảo hộ cơ thể có thể chịu đựng được trong khu rừng độc. Người cũng biết vùng Bắc Hoang này chia làm hai khu vực là đầm lầy tử thần và khu rừng độc bao quanh. Nơi mà chúng ta săn bắn chính là rìa ngoài cùng của khu rừng độc, nơi đó chủ yếu là độc thú cấp một mà thôi. Mặc dù vậy thì cường độ độc tố trong không khí cũng không phải thứ mà chúng ta có thể tồn tại được nên cần có đan dược do các độc sư luyện chế này bảo hộ. Nhưng mỗi viên đan dược chỉ có tác dụng một canh giờ, mỗi người được phát năm viên để ngừa có xảy ra bất trắc gì làm chậm trễ. Sau khi trở lại tông môn thì số đan dược còn thừa không dùng đến bọn ta sẽ thu lại.

Mãi đến lúc này tên thanh niên điệu đà Hồ Bất Trung mới lên tiếng. Hắn hướng Nguyên Hạo giải thích một lượt, sau đó tiếp tục bàn bạc căn dặn mọi người cách phối hợp chiến đấu khi săn bắt, cần phải di chuyển và làm những gì. Tuy bề ngoài hơi cao ngạo nhưng hai gã này đúng là kinh nghiệm khá phong phú. Đội hình và cách thức tổ chức săn bắt do hai người giải thích theo Nguyên Hạo thấy là tương đối ổn mặc dù còn nhiều khuyết điểm chỉ có hắn mới phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Săn độc thú (Hạ)

- Đông đại lục linh khí suy kiệt, tu tiên giới non yếu hơn những phiên đại lục còn lại. Tuy nhiên, những hiểm địa tàn tích cổ đại thì nhiều vô số, có cái lớn cái nhỏ rải đều ở khắp mọi nơi. Nổi tiếng nhất chính là thập tam hiểm địa được lưu truyền như mười ba địa ngục chết chóc mà không bao nhiêu người

nguyện ý đi vào. Trong số đó, đầm lầy tử thần của Bắc Hoang được xếp vị trí thứ chín, nhưng lại thuộc dạng kỳ bí thuộc tốp đứng đầu. Bởi vì ngoại trừ Hắc Điều Môn xây dựng ngay rìa ngoài của đầm lầy ra thì sâu tận bên trong đầm lầy có những tồn tại gì không ai biết rõ cả. Ngay cả Nguyệt Linh cũng chưa từng có dũng khí thám thính tìm hiểu về vùng đất ngay sát cạnh mình. Có lẽ vì sự sợ hãi và kính trọng đó mà Hắc Điều Môn mới có thể duy trì qua cả mấy trăm năm mà chưa gặp phải chuyện gì quá đáng sợ xảy ra cả.

- Nghe nói từng có vài đệ tử ý mình tài giỏi đã len lỏi vào đầm lầy thám hiểm. Kết quả là bọn họ đã biến mất mãi mãi không còn ai có thể gặp lại nữa, kể cả cao tăng tông môn cũng im lặng không hề hé lộ thông tin hay tổ chức một cuộc truy tìm nào cả. Từ đó về sau không một ai dại dột mà nổi máu tò mò anh hùng khám phá đầm lầy đáng sợ đó nữa cả.

- Đừng nói chỉ cái đầm lầy tử thần kinh khủng đó, ngay cả khu rừng độc này thôi cũng đủ làm biết bao người ăn không tiêu rồi. Dù lần này chúng ta chỉ săn bắn ở vòng ngoài, vốn chỉ có độc thú cấp một nhưng mọi người phải lưu ý kỹ những gì hai chúng ta dặn dò. Có một số loại độc thú sinh sống thành bầy đàn, nếu thấy chúng từ xa thì lập tức báo hiệu tránh đi ngay. Những loại này khi tập hợp thành số lượng lớn thì cả Trúc Cơ kỳ cũng phải e ngại đấy. Ngoài ra mọi người phải đề phòng một số độc thú cấp cao đi lạc vào khu vực này, mặc dù chuyện này rất hiếm khi xảy ra. Nếu có thì cũng chỉ có độc thú cấp hai thôi, đến cấp độ độc thú cấp ba chúng đã có trí khôn và địa bàn riêng rồi. Vì vậy chúng sẽ ít khi đi kiếm ăn khỏi khu vực cai quản của mình. Còn về phần độc thú cấp bốn nghe nói chúng chiếm giữ cả một vùng rộng lớn, căn bản là vương giả của khu rừng độc này. Có điều những bá chủ này lại ẩn cư sâu tận bên trong khu rừng, giáp với đầm lầy, nên căn bản chẳng bao giờ chúng ta có thể va chạm phải đâu hắc hắc.

Hồ Bất Trung và Văn Cự thay nhau khoa trương kể lể không ngớt về những điều mà hai người bọn họ biết cho Nguyên Hạo và đám người đi theo hỗ trợ nghe. Có thể thấy khả năng hòa đồng của Nguyên Hạo là lợi hại đến mức nào, chỉ cần một lúc trò chuyện hán đã lấy được hảo cảm của mọi người và xóa đi khoảng cách giữa hai tên thiên tài kia với những đệ tử ngoại môn. Dùng hai chữ "thiên tài" thì cũng không ngoa chút nào, nhất là khi hán biết tên Hồ Bất Trung điệu đà kia chỉ mới hai mươi hai tuổi mà thôi. Riêng gã to lớn lưng hùm vai gấu Văn Cự thì sắp bước qua tuổi hai mươi lăm rồi. Ở trong các tông môn dưới ba sao thì việc một đệ tử có thể Trúc Cơ trước ba mươi tuổi có thể gọi là thiên tài, và tương lai những kẻ này còn có thể trùng kích những cảnh giới cao hơn nữa. Còn những ai quá ba mươi, thậm chí bốn mươi trở lên mới Trúc Cơ thì tỉ lệ thành công không cao, nếu vượt qua thì muốn tiến lên Kim Đan kỳ phải nỗ lực rất nhiều.

Theo như Văn Cự khoe khoang thì hai người bọn họ chính là nằm trong nhóm dẫn đầu của nội môn đệ tử. Chỉ cần tích lũy đủ điểm cống hiến cho tông môn thì sẽ được các bậc sư hỗ trợ đan dược để tăng thêm khả năng trùng kích Trúc Cơ kỳ. Một khi Trúc Cơ thành công thì bọn họ lập tức bước vào đội ngũ đệ tử nòng cốt của tông môn, được chế độ ưu đãi tài nguyên tu luyện hơn xa hiện tại.

- Tên Hồ Bất Trung này đừng nhìn hán lêu lẹt như thế, thực lực hán xếp thứ mười hai trên Địa bảng đấy nhé. Lão tử đây chỉ được xếp thứ mười tám thôi, muốn lọt vào tốp mười thật là không dễ dàng gì, haiz.

Chỉ vào tên điệu đà, Văn Cự cười khò thờ dài nói. Tuy bản thân gã cũng có sự tự tin riêng của mình nhưng gã không phải là kẻ ngông cuồng không thức thời. Núi cao còn có núi cao hơn, chỉ có nỗ lực không ngừng nghỉ mới tạo nên một cường giả thật sự. Thái độ này của gã lọt vào mắt Nguyên Hạo khiến hán thầm khen một câu. Một kẻ có tâm lý ổn định, trầm ổn như vậy nếu có cơ duyên chắc chắn sẽ phát triển không thấp.

- Địa bảng là gì vậy các huynh đệ?

Nguyên Hạo tò mò hỏi một câu, hán là người mới nên mù tịt về mọi thứ trong Hắc Điều Môn.

- Trong tông môn chúng ta có hai bảng đề danh là Địa bảng và Thiên bảng. Địa bảng biểu thị năm mươi người dẫn đầu nội môn đệ tử, Thiên bảng vinh danh năm mươi thiên kiều, một đời tuổi trẻ đứng đầu toàn môn phái. Hừ, chỉ cần ta có thể Trúc Cơ thì cái đám tốp mười Địa bảng kia có thể kiêu căng được nữa sao?

Hồ Bất Trung tỏ ra không vui khi đối phương nhắc đến vị trí của mình nên cất tiếng giải thích cùng phản bác. Thấy mình hơi hổ thẹn, Văn Cự bèn cười dài rồi xoa xit cho qua chuyện:

- Haha, đúng thế. Đám kia cũng chỉ là tu luyện sớm hơn chúng ta nên đã sớm có tu vi nửa bước Trúc Cơ. Chỉ cần có cơ duyên, hai chúng ta sẽ vượt qua bọn chúng dễ dàng thôi. Mọi người chuẩn bị nuốt đan dược phòng độc vào đi, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Sau vài canh giờ bay, cuối cùng đội của Văn Cự và Hồ Bất Trung cũng đến khu vực săn bắn vùng rìa. Bất ngờ cho Nguyên Hạo là ngay trong khu rừng độc này lại có một khu liều trại được có trận pháp bảo hộ lẫn chống không khí độc.

- Đây là nơi báo danh khi làm nhiệm vụ trong khu rừng, cũng là nơi quản lý, cứu nạn khẩn cấp của môn phái.

Giải thích ngắn gọn, Văn Cự đi vào trong một lúc rồi trở ra ngay. Sau đó, cả đám bắt đầu lên phi kiếm phi hành theo hướng đã chọn. Quay đầu nhìn khu vực cứu hộ rồi chuyển tầm mắt sang tổ đội của mình, Nguyên Hạo cảm thấy an tâm không ít. Giờ thì có gặp độc thú cấp cao hán cũng tin mình có cứu viện kịp thời.

- Được rồi, đã đến khu vực săn bắn lần này, mọi người hãy luôn giữ vững đội hình tác chiến nhé.

Sau khi hô lớn một tiếng, tám người liền nhanh chóng theo kế hoạch mà tiến hành. Do Nguyên Hạo là người mới nên hán được di chuyển ở giữa các ngoại môn đệ tử. Điều này làm cho hán có cảm giác mình giống như mấy ông trùm được bảo vệ gắt gao. Cổ nén cảm giác tức cười, Nguyên Hạo lặng lẽ thả Phong Ảnh đã ẩn nấp ra thám thính tình hình xung quanh.

"Hắc hắc, có cái vệ tinh này thì việc săn bắt dễ dàng vô cùng."

Di chuyển được một lúc Nguyên Hạo giả vờ hô hào lên. Ban đầu Văn Cự và Hồ Bất Trung không tin tưởng nhưng thấy tên kia cam đoan thì cũng nhủ

mày đi theo hướng của hắc nói xem sao. Kết quả ngoài dự đoán, lần nào cả đám cũng phát hiện ra độc thú có giá trị, lại đi một mình nên việc vây bắt hoặc giết chết vô cùng thuận lợi.

Cũng may khi lên pháp khí, Nguyên Hạo đã được phát cho một cái ngọc giản chứa thông tin của phần lớn độc thú trong khu rừng. Trong ngọc giản còn ghi chép cấp độ, nhận biết và giá trị cũng như tập quán, mức nguy hiểm của từng loài. Với trí nhớ kinh khủng của mình, chỉ một lát là hắc đã nhớ như in tất cả mọi thứ. Nhờ vậy mà khi lựa chọn mục tiêu, Nguyên Hạo luôn tìm kiếm những độc thú giá trị cao và ít nguy hiểm nhất.

- Haha, lần này thu hoạch tốt hơn dự đoán rất nhiều. Nếu Nguyên Hạo nguoi không phải đệ tử ngoại môn thì lão tử ta còn tưởng nhầm là thần toán tử xuất thế rồi đấy. Nguoi đúng là phúc tinh của bọn ta, lần sau nhất định nguoi phải đi theo bọn ta săn bắt nữa đấy.

Vỗ vỗ vai Nguyên Hạo thật mạnh, Văn Cự hưng phấn đến cười như nở hoa ngày tết. Gã không ngờ quyết định chọn đại tên thiếu niên ở văn phòng của tên đại Cát lại mang lại kinh hỷ lớn như thế. Cứ đà này thì thường xuyên ra ngoài săn bắn sẽ giúp gã kiếm được thêm rất nhiều điểm cống hiến để đổi lấy tài nguyên tu luyện.

- Hắc hắc, ta chỉ là linh cảm mà thôi, không ngờ may mắn như thế. Sau này nếu nguoi cần thì cứ gọi ta, giúp đỡ mọi người chính là niềm vui của Nguyên Hạo này.

Mỉm cười xua xua tay, Nguyên Hạo tỏ ra khiêm tốn và vô cùng hứng khởi khi mọi người có thu hoạch tốt. Điều này khiến hảo cảm của cả nhóm đối với hắc tăng cao nhanh chóng. Đúng lúc này, Phong Ảnh bay qua một rừng bụi cây cách đó không xa thì phát hiện thấy một đóa hoa màu đỏ to bằng đầu người, nụ đang khép lại. Hình ảnh này truyền về khiến Nguyên Hạo giật mình, hai mắt tức sáng, miệng không tự chủ thì thào thốt lên:

- Tinh Thảo Quả, đúng là nó rồi.

Đúng là làm chuyện tốt sẽ có hồi báo, Nguyên Hạo vội vàng dắt mọi người đi về phía Phong Ảnh đang ẩn nấp chờ sẵn. Khi đến gần, đúng y như những gì Phong Ảnh truyền về, bông hoa đang tỏa hương ngào ngạt. Cả đám đi theo cũng bất ngờ, trầm trồ chỉ chỗ, không biết đây là hoa gì. Việc này cũng không có gì lạ vì Tinh Thảo Quả là một loại quả hiếm. Quả này không dùng để luyện đan mà phục dụng trực tiếp, nó có tác dụng củng cố kinh mạch, tăng cường thể chất, căn cơ của người tu luyện. Có thể nói đây chính là thiên tài địa thảo, muốn cầu cũng không được, vô cùng quý giá.

- Hắc hắc, não nhỏ, lần này nguoi thật là may mắn đó nha, không ngờ lại có phát hiện lớn như vậy.

Đột nhiên tiếng Tiểu Vô vang trong đầu Nguyên Hạo khiến hắc ngừng lại. Bình thường khi có người khác, Tiểu Vô rất ít khi mở miệng trao đổi với hắc. Tuy hơi thấy lạ nhưng Nguyên Hạo cũng vui vẻ đáp lại:

- Do ta ăn ở tốt nên ông trời để ý mà ban lộc chút thôi hắc hắc. Loại quả này mất cả ngàn năm mới nở hoa, nhưng lại chỉ hình thành quả trong ba ngày. Sau khi nụ hoa nở làm lộ ra Tinh Thảo Quả thì sau một canh giờ không hái xuống sẽ héo rù và hư ngay.

- Những điều này ta biết, nhưng ta không quan tâm cái quả trái gì đó. Ta nói tiểu tử nguoi may mắn chuyện khác cơ hắc hắc.

Tiểu Vô lại cười đầy ẩn ý trả lời khiến Nguyên Hạo khó hiểu. Nhưng ngay lập tức mặt hắc tái nhợt, một cảm giác nguy hiểm đáng sợ bỗng nhiên ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Độc giác Thiềm Thừ

- Chết tiệt, mọi người mau tránh ra, đừng lại gần bông hoa.

Nguyên Hạo rống to cảnh báo khiến cho cả nhóm giật mình. Tuy tám người phản ứng không chậm nhưng một gã Ngưng Khí trung kỳ do vẫn không kịp thời rút lui. Ngay lập tức một cái lưỡi dài to dính như kẹo cao su từa tía chớp lao đến quấn chặt lấy gã rồi lòi mạnh về phía bụi rậm. Thấy đội viên của mình bị phục kích, Hồ Bất Trung là người ra tay ngăn chặn đầu tiên, không hổ với danh xếp mười hai Địa bang nội môn đệ tử. Lấy ra một cái kích thật dài màu trắng như lam từ xương yêu thú, gã lao đến đâm liên hoàn vào cái lưỡi to dày của con quái vật.

- Văn Cự, cái lưỡi này quá dày, ta không xuyên thủng được. Nguoi mau ra tay hỗ trợ với, những người còn lại hãy cùng ra tay đi.

- Được, ta đến đây. Hồn đản, hãy lãnh một búa của Cự gia ta.

Lấy ra một cây rìu to tướng, Văn Cự dồn hết khí lực của mình lao đến chém thẳng xuống. Bên cạnh hắc, những ngoại môn đệ tử kia cũng rút rìu lấy pháp khí của mình ra không ngừng đánh vào cái lưỡi ghê tởm màu đỏ như máu đang xiết chặt con mồi.

Ngay khi cú đánh tự mấy ngàn cân của Văn Cự bổ xuống thì cái lưỡi bỗng khựng lại một cái, nhưng nó chỉ rung rinh đàn hồi một chút rồi lại tiếp tục lòi tên Ngưng Khí Trung kỳ đi.

- Không ổn, lưỡi của con quái này không sợ công kích vật lý.

Nhận ra tình thế không ổn, Hồ Bất Trung lẫn Văn Cự đều biến sắc. Trong lúc mọi người bối rối không biết nên làm sao thì Nguyên Hạo đang âm thầm lao nhanh tiến sát bụi cây. Trong lòng hắn đang buồn bực vô cùng, không ngớt mắng mỏ tên Tiểu Vô độc ác.

- Ngươi không nói sớm cho ta biết, nếu lúc này ta phản ứng chậm thì có thể ngươi đang bị quần lấy chính là lão tử rồi. Ta mà có bề gì thì ngươi cũng không sống tốt đâu.

- Hừ, ngươi đúng là đồ vô ơn, không phải nhờ ta mà ngươi phát hiện ra nguy hiểm còn gì. Tinh Thảo Quả là thiên địa kỳ quả, xung quanh nó luôn có thiềm thử canh giữ. Ngươi biết một mà không biết mười nên ta mới rử lòng mà nhắc nhở cho, còn ở đó mà trách cứ cái gì.

Tiểu Vô bề diu khinh thường đáp trả khiến cho Nguyên Hạo càng thêm sôi máu. Không nhịn được, hắn gầm lên chửi rủa:

- Nhắc con mẹ ngươi, không biết con quái này là yêu thú cấp mấy nữa. Vậy mà tên tiểu quỷ nhà ngươi còn khoác lác là ta gặp may mắn nữa chứ

- Hắc hắc, cái này thì ta nói đúng nha. Con quái này là Độc Giác Thiềm Thử, một bảo vật thật sự đó. Ta có thể cảm nhận được khí tức của nó, con này chỉ là ấu thú thôi. Nếu như ngươi có thể hàng phục được nó thì tương lai sẽ hữu dụng vô cùng.

- Độc Giác Thiềm Thử? Ta chưa từng nghe nói đến.

Nghe cái tên kỳ lạ, Nguyên Hạo nhanh chóng lục lại kiến thức trong đầu của mình nhưng không phát hiện ra chủng loại yêu thú này trong những thư tịch mà hắn từng đọc qua.

- Hắc hắc, tất nhiên là ngươi không biết rồi. Vì loại này sinh ra cũng khá phức tạp, do thiên địa tạo thành. Hiếm lắm mới đản sinh ra một con như vậy, vì thế không bao nhiêu người biết lai lịch của nó. Thôi, những chuyện đó để sau hẵng nói, bây giờ phải tiếp cận để tìm cách áp chế nó đi.

Tiểu Vô hồ hững hờ bỏ lại một câu rồi im bất làm cho Nguyên Hạo cười khổ không thôi. Cả đồng người bên kia ra tay còn không làm gì được con cóc ghè này thì hắn có thể làm nên trò trống gì được cơ chứ. Dù nghĩ vậy nhưng hắn vẫn không giảm tốc độ mà phóng nhanh vào bụi rậm phía trước.

- Hừ?

Xuất hiện trước mặt Nguyên Hạo là một con cóc có một sừng màu bạc, toàn thân nó thì vàng nhạt óng ánh, nhìn hết sức đẹp đẽ. Con cóc này không to như hắn tưởng tượng mà chỉ cỡ bằng nửa con người, khoảng tiểu hài tử bảy, tám tuổi mà thôi. Thấy có người xông vào, con ngươi của con cóc chuyển động, dồn sự tập trung vào kẻ lạ mặt. Trước cái nhìn soi mói của nó, Nguyên Hạo có cảm giác như con quỷ này đang đánh giá hắn như đánh giá thức ăn vậy.

- Hừ, chỉ là yêu thú cấp một đỉnh phong thôi, chưa tiến giai lên cấp hai. Như vậy ta vẫn còn cơ hội, chỉ là không biết điểm yếu của nó là gì?

Còn đang lăm bằm chưa biết nên tấn công thế nào thì con Độc Giác Thiềm Thử đã ra tay trước. Từ trong họng nó phóng ra một làn khói trắng như sương sớm, ồ ạt bắn thẳng về phía tên thiếu niên trước mặt.

- Má, đồ khốn nạn, thiếu quân tử, ta chưa nói gì mà ngươi đã ra tay rồi, chơi không đẹp tí nào cả.

Sắc mặt hốt hoảng, Nguyên Hạo vội vàng lui về sau tránh né điên cuồng, tư thế vô cùng chật vật. Thế nhưng con cóc không có ý định ngừng lại mà chuyển hướng liên tục để tấn công đối phương.

- Cẩn thận, loại độc tố của con cóc này độc ngang với yêu thú cấp hai, cơ thể ngươi mà chạm phải là sẽ bị rã ra thành nước đấy.

Tò ra quan tâm, Tiểu Vô cất tiếng dằn dò, nhưng trong đó lại ẩn ý trào phúng mãnh liệt. Hiếm khi thấy được Nguyên Hạo bị ăn vố đau khổ như thế nên trong lòng nó khoái trá vô cùng.

- Tiểu Vô, tiểu gia gia, làm ơn chỉ ta cách nào khống chế nó đi. Nếu như không có cách nào khác thì ta phải dùng đến Thạch Huyết để kết liễu nó đó.

Nghiến răng nghiến lợi, Nguyên Hạo la làng lên. Lúc này Tiểu Vô sau khi thấy tên chủ nhân của mình thảm hại hết sức thì mới thỏa mãn mỉm cười nói:

- Thôi được rồi, niệm tình ngươi cũng đáng thương. Để ta giúp ngươi một tay, bây giờ hãy làm theo hướng dẫn của ta.

- Được, được, ngươi mau nói đi

Nguyên Hạo mừng đến phát khóc, cuối cùng tên quỷ nhỏ kia cũng chịu hỗ trợ hắn rồi.

- Trước tiên hãy lấy Tăng Khí Đan ra, ném về phía con cóc đó đi, ném từ từ thôi.

- Được, chuyện nhỏ thôi. Ách, cái gì, ném... Tăng Khí Đan sao?

Nguyên Hạo đang hồ hởi phấn chấn tinh thần lại thì bỗng dừng khựng người như hóa đá. Hắn còn tưởng mình nghe nhầm nên buộc phải mở miệng hỏi lại.

- Đúng thế, cứ ném đi, nếu trể đừng trách sao ăn thiệt thòi đấy.

- Lỡ rồi, ta có mệnh hệ gì thì người chôn cùng đấy.

Lấy đan dược từ trong túi trữ vật ra, Nguyên Hạo ném từng viên Tăng Khí Đan về phía con cóc tựa như đang cầm mấy quả trái cây ném nhau giống trò chơi tụi trẻ con vậy. Giờ thì hẳn sắp khóc thật rồi, lần đầu tiên trong đời hẳn nghe nói đánh nhau bằng cách dùng đan dược để chọi đối phương như thế. Không lẽ Nguyên Hạo hẳn lại khai sáng ra một con đường mà chưa ai từng đi và chắc sau này cũng không ai dám thực hiện theo. Quá ngu rồi.

Thế nhưng kết quả hiển hiện ra lại khiến cho Nguyên Hạo suýt tí lòi cả hai mắt ra. Nhìn thấy những viên Tăng Khí Đan bay về phía mình, đầu tiên là con cóc ngửi ngửi vài cái rồi bỗng nhiên hai mắt nó lóe sáng. Tiếp theo là một màn không thể tin được, con Độc Giác Thiềm Thừ rút hết khỏi độc lại, thậm chí cả tên Ngưng Khí đang bị lòi đi cũng được thả ra. Một viên rồi lại một viên, con cóc dùng lưỡi đón lấy sau đó nhai nuốt hết sức khoái khẩu giống như đang ăn kẹo hồ lô vậy.

- Chuyện gì xảy ra thế này? Tại sao con yêu thú này trở nên hiền lành chẳng khác nào cún con đang được mớm mồi vậy.

Nguyên Hạo vừa ném đan dược, vừa há hốc như nhìn thấy một điều gì hết sức kinh dị, phi thực tế vô cùng.

- Hay lắm, tiếp theo hãy ném gần lại từ từ, dụ nó tiến lại gần người đi.

Lúc này, tiếng Tiểu Vô lại vang lên ra lệnh cho hắn làm bước tiếp theo.

- Sặc, dụ nó lại gần ta? Lỡ nó phun cái chẳng phải ta sẽ tan thành bọt nước sao?

- Làm đi.

Nguyên Hạo hơi chần chừ lo lắng như Tiểu Vô chỉ nói ngắn gọn hai chữ rồi im lặng. Thôi thì nhắm mắt liều mạng vậy, hắn tiếp tục ném đan dược nhưng khoảng cách càng lúc càng rút ngắn lại. Thú vị là con cóc lại chẳng buồn tiến lên, nó chỉ đưa cái lưỡi dài ra là có thể lấy được đan dược để ăn. Điều này khiến Tiểu Vô cũng hơi lúng túng, nó đành cười xòa nói:

- Con cóc này cũng thông minh đấy. Vậy người đừng ném nữa, cứ cầm Tăng Khí Đan trên tay để nó lại gần xin ăn thì thôi hắc hắc.

- Má

Nguyên Hạo chửi đồng một câu. Thấy con cóc không lại gần, hắn mừng rúm thế mà tên tiểu quỷ này lại nghĩ ra chiêu trò mới. Liệu không ném đan dược nữa có làm con cóc nổi điên tấn công ta không?

- Ộp ộp

Đang miên man suy nghĩ thì một tiếng cóc kêu vang lên, một cái lưỡi đỏ như máu mạnh mẽ giựt cả bình đan dược trên tay của hắn.

- Con quỷ, người dám cướp đồ của ta?

Giật mình một cái, Nguyên Hạo chỉ vào con cóc hung hăng quát. Nhưng khi thấy con quái ngược lên nhìn thì hắn thấy lạnh cả người.

- Haha, ta nói đùa đấy. Chú mày cứ ăn vui vẻ nhé, ta đi đây. Chúc một ngày tốt lành.

Xoay người lại, Nguyên Hạo tính đường chuồn êm. Hắn bây giờ không tin tên Tiểu Vô nữa, cái gì mà dụ dỗ yêu thú chứ. Nhìn cách nó ăn như thế thì đan dược bao nhiêu cho đủ, đến khi nó ăn hết thì tiếp đến là xoi cái thân ốm nhom của ta thì khó. Nghĩ vậy, hắn càng nhanh hơn nhưng vừa đi được vài trượng thì một tiếng cóc kêu như từ địa ngục vọng đến.

- Ộp ộp

- Xong ta rồi.

Nước mắt rơi như mưa trong lòng, Nguyên Hạo đã chuẩn bị sẵn Thạch Huyết để liều mạng. Hắn từ từ xoay người lại, lần này cảnh tượng diễn ra lại khiến hắn xuýt tí té xỉu.

Con cóc đang vô cùng vui vẻ dùng cái lưỡi ghê tởm của mình liếm liếm bàn tay của hắn, giống như mấy con cún đòi chủ cho thêm đồ ăn vậy.

- Ta..ta..

Nghẹn lời trần trối, Nguyên Hạo cười khò móc thêm Tăng Khí Đan ra quăng cho con cóc ăn khiến nó vui đến híp cả mắt, miệng thì không ngừng kêu ộp ộp. Lấy lại bình tĩnh, hắn thấy có lẽ mình vẫn còn cơ hội bèn hít một hơi thật sâu, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể nói:

- Cóc đại ca, ta đây không có tài năng gì nhưng đan dược thì nhiều lắm. Đừng nói Tăng Khí Đan, cho dù đan dược cao cấp hơn sau này ta cũng luyện chế ra được. Người đi theo ca, ca sẽ cho người an uống thỏa chí, không cần phải cực khổ chạy tơi chạy lui trong khu rừng này kiếm rau củ đại lột dạ đâu.

Dường như nghe hiểu tiếng người, con thiềm thừ hai mắt nhìn tên thiếu niên trước mặt một cái thật sâu như đang xem xét lời của gã có thật lòng không. Vài chục hơi thở sau, nó xoay người sang hướng của Tinh Thảo Quả rồi liếm liếm tay Nguyên Hạo như ra dấu hiệu rồi không ngừng kêu ộp ộp. Lúc này,

bông hoa màu đỏ kia tỏa hương thơm dữ dội, khiến cho xung quanh cả mấy chục dặm còn ngửi thấy. Tinh hoa của trời đất, hội tụ thành công, thiên địa kỳ quả sắp xuất thế.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Liên hợp săn bắt

- Ý người muốn ăn Tinh Thảo Quả sao?

Nguyên Hạo chau mày nhìn con cóc đang hưng phấn nhìn hắn như trẻ con chờ quà. Thở dài một hơi, hắn giơ hai tay lên theo tư thế đầu hàng rồi nói:

- Được rồi, tao chịu thua. Tao sẽ giành quả đó cho mày nhưng ngược lại mày phải theo tao, nguyện ý chứ?

- Ồp ộp

Thiền sư không suy nghĩ nhiều mà gạt đầu lia lịa, xem ra Tinh Thảo Quả này có sức hút vô cùng mãnh liệt với con cóc này. Lúc này thì đám người Văn Cự, Hồ Bất Trung cũng xông đến. Nhìn thấy con độc thú hình cóc đang đứng trước mặt Nguyên Hạo thì cả đội biến sắc, Văn Cự không suy nghĩ nhiều mà cầm cây rìu to lao đến vừa hét lớn:

- Yêu thú, không được động đến đồng đội của ta.

Độc Giác Thiền Sư cũng phát giác ra đám người kia tiếp cận nên nó lập tức là cái lưỡi đỏ ra hăm dọa. Ngay khi tất cả đều nghĩ một trận ác đấu sẽ diễn ra thì Nguyên Hạo liền dùng tay vuốt ve con cóc khiến nó trở lại trạng thái hiền lành. Thậm chí nó còn lim dim hai mắt tỏ vẻ hưởng thụ nữa. Cảnh tượng này khiến cho các vị kia đang dùng mảnh xông lên bỗng nhiên phải dừng lại, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ở vị trí gần nhất, Văn Cự tuy không vội vàng tấn công nhưng cũng không dám hạ vũ khí xuống. Hắn dùng ánh mắt đề phòng nhìn con cóc rồi mở miệng hỏi Nguyên Hạo:

- Hạo huynh, chuyện này là thế nào vậy? Hình như con quái này rất thân thiết với huynh thì phải?

- Không phải...A há, phải, phải. Ta với nó vừa mới kết thân cách đây vài phút mà thôi haha. Mọi người dĩ hòa di quý, không cần phải đánh nhau nữa.

Lúng túng đối đáp, Nguyên Hạo chỉ ước gì mình có thể nói không quen con cóc quái dị này. Nhưng mà hắn đã lỡ phóng lao thì phải theo lao thôi, nếu như giờ mà trở một câu thì chỉ sợ con yêu thú này sẽ cho hắn ăn no nê khỏi độc. Nghe hắn trả lời, mọi người phía đối diện ánh mắt trở nên cổ quái. Đại ca, người cũng thật biết nói đùa quá đấy. Bọn ta vừa mới mới đánh nhau với cái lưỡi của con cóc xong, một người suýt tí bị nó xoi tái luôn rồi. Thế mà chưa đầy vài phút, người lại ở đây kết thân với con độc thú này, đây chẳng phải là trêu đùa chúng ta sao?

Đám người Vừa định lên tiếng chất vấn thêm thì bỗng nhiên tiếng gầm rú của yêu thú vang lên khắp bốn phương tám hướng. Hồ Bất Trung nhíu mày, hắn có một linh cảm không tốt lành cho lắm.

"Tiểu tử, Tinh Thảo Quả sắp kết trái. Lúc này đây hương thơm của nó sẽ hấp dẫn rất nhiều yêu thú xung quanh đến. Người phải cẩn trọng đối phó đấy."

Nguyên Hạo cũng không hiểu chuyện gì xảy ra thì Tiểu Vô lại lên tiếng truyền âm cho hắn. Nắm rõ tình hình, một ý tưởng hình thành trong đầu khiến hắn cười lớn đắc ý.

- Người cười gì vậy?

Văn Cự không vui hỏi, từ lúc gặp bông hoa kỳ lạ kia đến giờ hành động của tên Nguyên Hạo này làm hắn vô cùng khó hiểu và không biết phải ứng xử ra sao.

- Ta cười vì lần này chúng ta phát tài lớn rồi, huynh đệ có thể một mẻ kiếm bằng cả mấy tháng đi săn đó chứ.

Dùng đôi mắt có thần, tự tin, Nguyên Hạo vung tay cất lời khiến cả tổ đội sùng sốt. Nghe đến có lợi lớn, Văn Cự liền thay đổi giọng điệu nhẹ nhàng trở lại vội hỏi:

- Phát tài như thế nào? Người nói mọi người nghe thử xem.

- Hắc hắc, bông hoa màu đỏ ngoài kia có mùi hương thu hút yêu thú rất mãnh liệt. Nhất là thời điểm nó sắp kết quả như lúc này, bởi vậy chỉ cần chúng ta dùng trận thế mai phục bên cạnh thì chắc chắn sẽ bắt được vô số độc thú chui đầu đến.

Mỉm cười nhàn nhạt, Nguyên Hạo đơn giản giải thích vấn đề làm cho bảy người còn lại mắt sáng cả lên. Là người có tư duy cẩn trọng, Hồ Bất Trung ngầm nghĩ gì đó rồi cất tiếng hỏi:

- Đây đúng là dịp may hiếm có, thế nhưng thực lực chúng ta quá mỏng. Khó lòng mà "xoi" hết cả một lượng lớn độc thú, cho dù chỉ là độc thú cấp một

bình thường.

- Đúng vậy, kiến nhiều sẽ cắn chết voi đấy. Bản thân ta đối phó hai, ba con yêu thú còn miễn cưỡng chứ nhiều quá thì chỉ có quay đầu chạy mà thôi.

Văn Cự tuy lỗ mãng nhưng cũng không phải ngốc, gã gật đầu đồng ý với phát biểu của Hồ Bất Trung. Có điều Nguyên Hạo như đã dự liệu trước tình huống này, hần tỏ ra kinh đậm như mây, chỉ nhẹ nhàng đáp lời:

- Đoàn kết là sức mạnh, hiện tại yêu thú xung quanh đây đều tập trung về hướng này. Ta nghĩ các tổ đội săn bắt khác cũng phát hiện ra hiện tượng đặc biệt này. Do đó, chỉ cần chúng ta sớm thông tin để hợp tác với bọn họ để lập nên một cái bẫy rập thật lớn thì dù yêu thú có đến bao nhiêu cũng chỉ là cá nằm trên thớt, thiếu thân lao vào lửa mà thôi. Yêu thú cấp một vốn trí khôn rất thấp, số lượng tuy nhiều thì chỉ cần chúng ta có đủ lực lượng sẽ dễ dàng phối hợp đánh bại bọn chúng mà thôi.

- Tuyệt vời, đây đúng là một ý tưởng phi thường tốt. Ta có biết vài tên khác có giao tình tốt, xếp hạng không tệ trên Địa bảng. Hiện tại bọn chúng cũng đang đi săn bắt gần đây, bây giờ ta sẽ lập tức liên lạc với bọn chúng.

Sốt sáng lên tiếng, Văn Cự là người đầu tiên tán thành ý tưởng này. Tiếp đến Hồ Bất Trung sau khi tính toán một chút cũng gật đầu đồng ý, gã cũng lấy truyền tin phù ra phóng đi. Lúc này chẳng ai quan tâm đến con cóc nhỏ đang ngồi hóng chuyện kể bên Nguyên Hạo nữa.

Không còn nhiều thời gian, cả đội liền nhanh chóng tổ chức bẫy rập xung quanh bông hoa trước trong khi đợi các nhóm khác nhận thông tin và đến trợ giúp. Theo yêu cầu của Nguyên Hạo thì hần chỉ muốn nhận loại quả do bông hoa màu đỏ tạo thành, còn độc thú thu hoạch được hần sẽ không tranh phần. Điều này được mọi người chấp nhận nhanh chóng vì bọn họ không biết Tinh Thảo Quả là gì, với lại chỗ này cũng do Nguyên Hạo phát hiện. Cộng thêm việc từ đầu đến giờ, mọi thu hoạch của nhóm đều có công rất lớn của hần nên không ai dị nghị điều gì khi hần nói ra điều kiện của mình.

- Ô, đã có người đến rồi.

Chưa đầy năm phút sau, khi mọi người vừa mới chuẩn bị xong thì một nhóm tầm mười người xuất hiện. Dẫn đầu là một tên nam tử tuấn lãng, nhìn rất phong độ hào hoa, bên cạnh gã là một cô gái hương sắc như tiên, môi mọng, má đào, có điều thần thái lại khá băng lãnh, giống như thần nữ không nhiễm bụi trần.

- Cự huynh, Trung đệ, hai người lần này khiến cho ta bất ngờ đấy. Tuy không hứng thú lắm với việc phối hợp đội nhóm nhưng vì Đào muội cảm thấy nhàm chán nên chúng ta mới đến đây haha.

Giờ giọng điệu ngao nghể khó ưa, tên nam tử kia tựa như xem việc cùng hợp tác với Văn Cự và Hồ Bất Trung là điều gì đó rất không tình nguyện vậy. Tuy thái độ hần đáng ghét nhưng Nguyên Hạo có thể cảm nhận linh lực trên người tên này và cô gái đi theo mạnh hơn hần hai vị thiên tài bên mình. Chắc chắn đây chính là hai vị nằm trong top mười của Địa bảng, có tu vi nửa bước Trúc Cơ kỳ.

Sau khi nghe bọn họ chào hỏi đối đáp qua lại, Nguyên Hạo mới hiểu ra cô gái kia tên đầy đủ là Đỗ Phi Đào, lần sát hạch trước đã chiếm vị trí thứ hai trên Địa bảng. Chỉ là cô ta năm ngoái mới hai mươi tuổi mà thôi, với thiên phú như vậy có thể xem là kinh thể tuyệt đỉnh của tông môn. Chỉ cần Trúc Cơ thành công thì ngay tức khắc sẽ có rất nhiều vị trưởng lão tranh giành cô ta làm đệ tử. Theo cao tăng Hắc Điều Môn dự đoán, cô gái này khi tiến lên làm nòng cốt đệ tử hoàn toàn có thể đánh phá vào năm vị trí dẫn đầu trong tương lai không xa.

Chính vì tư chất xuất sắc như thế, nên rất nhiều một đời tuổi trẻ anh tài tông môn truy cầu cô nhưng đều bị thái độ lạnh như núi tuyết của cô làm nản lòng. Và cái tên nam tử đi chung đợt săn bắn này có tên là Ngô Việt cũng là một trong những kẻ theo đuổi điên cuồng nhất. Tư chất tên này cũng không tồi, tuy không thể bằng Đỗ Phi Đào nhưng cũng thuộc hàng thiên tài của tông môn. Lợi thế lớn nhất của hần chính là cháu ruột của trưởng lão hình đường, do đó trừ những thiên tài xuất chúng hoặc những kẻ cùng có thân thể chống lưng thì hầu như không ai dám gây chuyện với tên này cả.

Mặc dù không tiếc công sức tán tỉnh nhưng vị tiên tử kia gần như không có một chút cảm xúc gì với gã cả, xem chừng nỗ lực này là vô vọng rồi.

Có được trợ thủ cực mạnh tiếp sức, nhóm của Nguyên Hạo trở nên bùng bùng khí thế. Bọn họ không phải đợi lâu, khi ngay sau đó là những đợt độc thú đầu tiên xông đến. Tuy chỉ là yêu thú cấp một và thực lực không có gì nổi bật nhưng bọn quái này cứ như uống phải xuân dược mà cầm đầu điên cuồng lao về phía bông hoa. Chính nhờ thế mà bẫy rập cũng như những pha phục kích của mọi người trở nên vô cùng hiệu quả.

- Haha, săn bắt kiểu này thật là sướng quá. Cự gia ta nghiệm mất rồi.

Văn Cự khoái chí khi nhìn thấy thu hoạch của mình tăng lên một cách chóng mặt. Thỏa mãn là thế, nhưng khi gã nhìn sang vị Đỗ Phi Đào kia chiến đấu thì gã chỉ có thể hít vào một hơi lạnh. Hầu hết mọi người đều chiến đấu theo đội hình để có thể hỗ trợ lẫn nhau nhưng cô nàng này lại một mình xông vào giữa đám yêu thú tung hoành. Không dùng những chiêu số mạnh mẽ chấn động lớn mà Đỗ Phi Đào dùng một cây kiếm mỏng như lụa nhẹ nhàng khiêu vũ giữa số đông độc thú. Nếu như đây không phải là một trận chiến thì chắc chắn không ai cho rằng cô gái này đang ra đòn mà nghĩ là cô ta đang múa một giai điệu kiều mỹ, cuốn hút lòng người.

- Kiếm pháp thật tinh diệu, bộ pháp linh hoạt như mây bay, nhìn như vô cùng nhẹ nhàng nhưng thật ra mỗi một bước di chuyển của cô ta đều theo một qui luật nhất định. Bởi vậy, cho dù phải một mình chống chọi giữa số đông yêu thú thì bọn chúng căn bản vẫn không thể nào đã thương cô ta được. Thật xứng với danh thiên tài kiệt xuất tương lai hắc hắc.

Đứng ở vòng ngoài chỉ chiến đấu hỗ trợ, nhiệm vụ của Nguyên Hạo là hết sức nhẹ nhàng. Hần chỉ dư giả thời gian để quan sát khả năng chiến đấu của các vị thiên tài trên địa bảng mạnh mẽ đến mức nào. Hần đặc biệt chú ý đến Đỗ Phi Đào, và những gì cô ta đang thể hiện thật sự khá ấn tượng.

- Tên Ngô Việt kia cũng tạm tạm nhưng ra chiêu quá màu mè, nhìn thì có vẻ rất uy vũ, rất tiêu sái nhưng thật ra sơ hở không ít. Nếu như đối chiến với

kẻ địch mạnh thì gã này sẽ sớm bại trận thê thảm

Có thể nói càng lúc khả năng quan sát của Nguyên Hạo càng trở nên sắc bén. Đây chính là kết quả hòa hợp từ từ giữa hắn và Hư Vô linh căn. Mọi người chỉ có thể thấy chiều sâu của kẻ khác một cách không rõ ràng nhưng hắn lại có thể phân tích ra điểm mạnh yếu có đối phương như đang xem lại một cuốn phim quay chậm vậy. Khả năng quan sát như vậy thật đáng sợ, không biết khi hòa hợp với linh căn đến tận cùng thì tên này sẽ còn biến thái đến mức nào nữa đây.

Càng chiến đấu, các đội khác xung quanh càng xuất hiện tham chiến càng nhiều. Ngược lại phía yêu thú thì số lượng cũng tăng lên như nước lũ, ồ ạt xông đến với vô số chủng loại khác nhau. Từ chỗ những nhóm đi săn riêng lẻ, dưới tình huống đặc biệt hôm nay, một trận đánh tầm cỡ lại diễn ra mà người khởi xướng lên chính là Nguyên Hạo. Chỉ là trong khi ai cũng điên cuồng đấu pháp, pháp khí thì bay loạn xạ mà hắn thì lại vô cùng rảnh rang. Càng đông người trợ giúp, hắn lại cảm thấy mình không có việc gì để làm nên tranh thủ chui lại gần bông hoa để chờ đợi.

- Haiz, mau kết trái đi chứ. Đẻ lão tử còn về tông môn nghỉ ngơi nữa, hôm nay thật là mệt mỏi kiệt sức quá đi mà.

Bạn đang đọc truyện *Hư Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.